ΘΗΣΑΥΡΟΣ

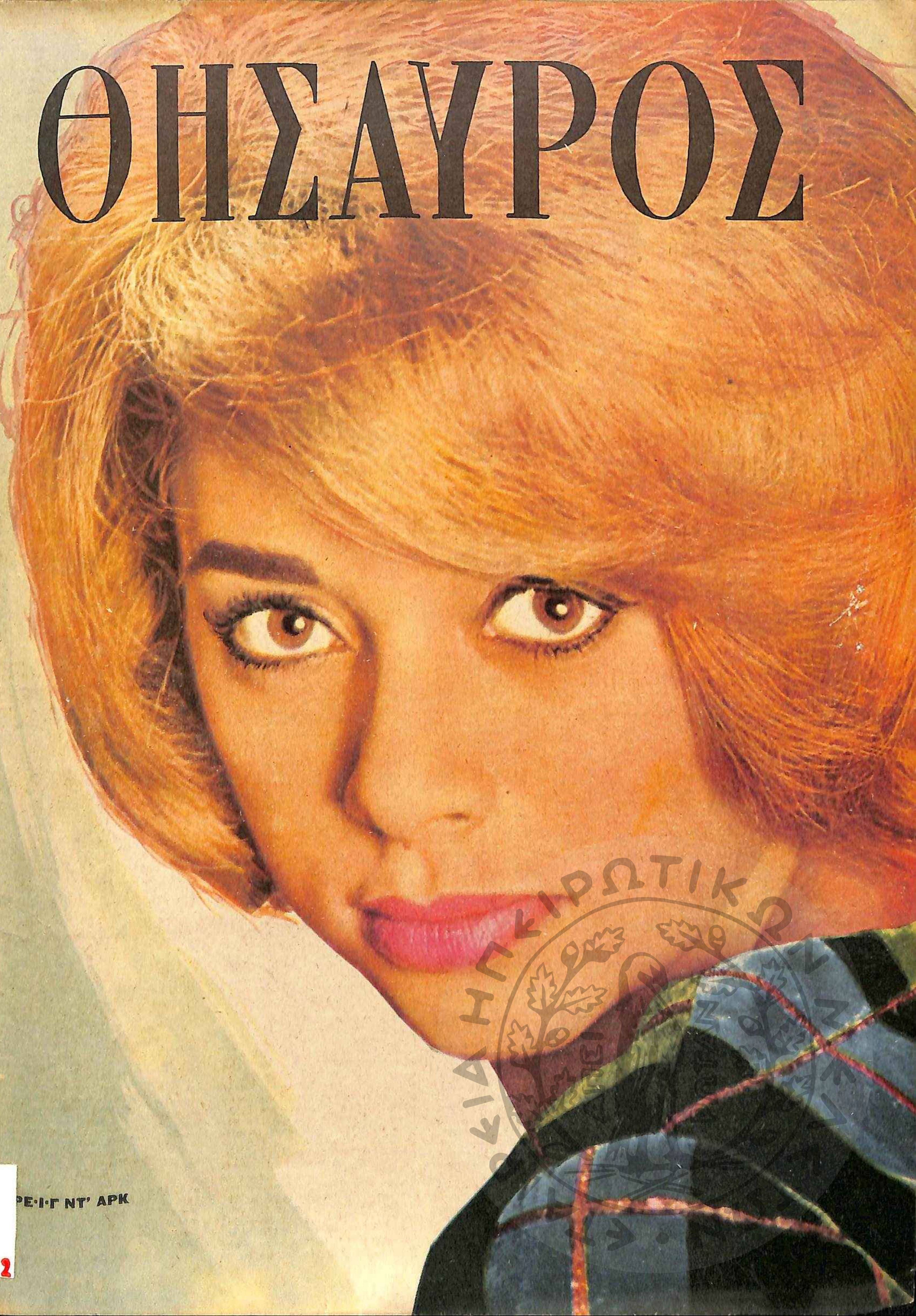

ΡΕ·Ι·Γ ΝΤ' ΑΡΚ

5 92

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΚΗ ΤΟΥ ΟΨΙ

«Ὅσοι τὸ ἤξεραν, μᾶς καμάρωναν γιὰ τὸ δυνατὸ ἔρωτά μας...».

ΘΥΜΟΥΜΑΙ μιὰ ξένη γελοιογραφία. Παρουσιάζει μιὰ κυρία, ποὺ λέει σὲ μιὰ φίλη της: «Ἐπὶ δέκα χρόνια ἤμασταν ἐρωτευμένοι καὶ περνούσαμε πολὺ καλά. Ὕστερα παντρευτήκαμε...».

Τὸ ἴδιο περίπου γράφει στὴν ἐπιστολή της ἡ νεόνυμφη. Εἰδύλλιο ἀπὸ τὰ πιὸ φλογερά. Ἦσαν πολὺ νέοι ὅταν ἄρχισαν. Φοιτητὴς ἀκόμα ὁ σημερινὸς σύζυγος. Πῶς μποροῦσε νὰ γίνη λόγος γιὰ γάμο; Ἔπρεπε νὰ τελειώση τὶς σπουδές του, ν' ἀποκτήση αὐτάρκεια οἰκονομική, κι' ὕστερα ν' ἀποφασίση.

Ὀχτὼ χρόνια κράτησε τὸ εἰδύλλιο. «Ὅσοι τὸ ἤξεραν μᾶς καμάρωναν γιὰ τὸ δυνατὸ ἔρωτα καὶ τὴ σταθεράτητά μας. Οἱ σχέσεις μας δὲν ἔμειναν πλατωνικές. Ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο τῆς γνωριμίας μας εἴχαμε ἀρχίσει νὰ ζοῦμε σὰν ἀντρόγυνο. Καὶ ὅμως δὲ χορτάσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀπεναντίας, γινόμασταν πιὸ θερμοί, ὕστερ' ἀπὸ κάθε συνάντησί μας».

Στὸ τέλος τῆς ὀκταετίας ἦρθε καὶ ἡ ὥρα τοῦ γάμου. Μὲ τὸ πτυχίο του ὁ σύζυγος καὶ μὲ ἔσοδα ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσουν χωρὶς στερήσεις. Ἔτσι, οἰκονομικὸ θέμα δὲν ὑπῆρχε. Μεγάλη πηγὴ συγκρούσεων καὶ ψυχρότητος αὐτό. Ὅπου φτώχεια καὶ γκρίνια. Δὲν εἶναι τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ποὺ διετάραξε τὴ ζωή τους. Παρουσιάστηκαν ὅμως τόσα ἄλλα... Κάτι τιποτένια: Ἡ τοποθέτησι μιᾶς πολυθρόνας, τὸ καδράκι, ἡ λαμπαντέρα, τὸ βράσιμο τοῦ αὐγοῦ...

Δὲν εἶναι περίεργο ὁ ἔρωτας ποὺ κράτησε ἐπὶ ὀχτὼ χρόνια τὴ ψηλὴ θερμοκρασία του, νὰ ψυχραίνεται χωρὶς λόγο κι' ἀφορμή;

Οὔτε οἱ ἴδιοι καταλάβαιναν τί τοὺς συνέβαινε. Μορφωμένοι καὶ παρατηρητικοὶ καὶ οἱ δυό τους, ἀναρωτιόνταν, ποιός δαίμονας εἶχε τρυπώσει κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τους, σὰν τὸ σαράκι, πού, δίχως νὰ φαίνεται, καταστρέφει σιγὰ-σιγὰ τὰ κουφώματα, καταστρέφει τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ. Ἔψαχναν νὰ βροῦνε τὸν ἔνοχο τῆς δυσαρμονίας. Μήπως ἦταν ὁ γάμος; Γιατί; Δὲν εἶχαν παύσει, καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτόν, νὰ ἐπιθυμοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Οὔτε εἶναι ἄγνωστοι μεταξύ τους δυὸ ἄνθρωποι πού, πολὺ πρὶν παντρευτοῦνε, εἶχαν ψυχική, σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἐπικοινωνία. Γνωστὲς οἱ ἰδέες, οἱ συνήθειες, οἱ ἰδιορρυθμίες, οἱ καλὲς καὶ οἱ κακὲς ἕξεις τοῦ καθενός. Δὲν εἶναι ὅτι σχετίστηκαν λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Μιὰ ζωὴ πέρασαν μαζί. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ βλέπονταν σχεδὸν κάθε μέρα, πήγαιναν ἐκδρομές, ἔτυχαν ἀκόμα νὰ ταξιδέψουν μαζὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ νὰ συζήσουν ἐπὶ δεκαπέντε μέρες. Πῶς συμβαίνει μιὰ τόσο στερεὴ οἰκοδομὴ νὰ σείεται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς δυσαρμονίας, πρὶν ἀκόμα κλείση ὁ πρῶτος χρόνος;

Τὸ ἐρώτημα ποὺ θέτει στὸν ἑαυτό της ἡ νεόνυμφη κυρία: «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί μᾶς ἔχει πιάσει. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὴ μητέρα του τὴν ὁποία ὑπεραγαπᾶ. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἀγαποῦμε τοὺς γονεῖς μας, ἡ δική του ὅμως ἀγάπη εἶναι παθολογική.

Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα περνᾶ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ὅταν τύχη νὰ περάση μιὰ φορὰ μόνο, αἰσθάνεται δυσάρεστα. Ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ τὴν ἐπισκέπτωμαι κι' ἐγὼ κάθε μέρα. Ἂν δὲν προλάβω νὰ κάνω τὴν καθημερινὴ ἐπίσκεψι, κατεβάζει τὰ μοῦτρα, θυμώνει καὶ ζητάει ἀφορμὴ νὰ δημιουργήση σκηνή...».

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ πεθερά, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, προκαλεῖ τὴν κακοδαιμονία τῶν παντρεμένων παιδιῶν της. Εἶναι ὅμως ἴδια καὶ ἡ σημερινὴ περίπτωσι; Ἡ κυρία δὲ μᾶς μιλάει γιὰ κακότητες τῆς πεθερᾶς. Δὲ μᾶς λέει ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψι στὸ σπίτι τῆς μητέρας, ὁ ἄντρας ἐπιστρέφει μπουρινιασμένος ἐναντίον τῆς γυναίκας του. Συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: Ἄσχημα αἰσθάνεται ὅταν δὲν τὴν ἐπισκεφθῆ. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἡ μητέρα ποὺ φταίει γιὰ τὴ διάστασι τοῦ ζεύγους.

Μήπως ὅλη τὴ ζημιὰ τὴν κάνει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ γάμος; Τὰ ὀχτὼ χρόνια τῆς ἐλεύθερης ζωῆς δὲν ἀποτελοῦν ἐγγύησι ὅτι ἐπίσης ἁρμονικὸς θὰ εἶναι ὁ βίος τους καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἕνωσί τους. Κι' ἄλλο τόσο ἂν ζοῦσαν ἐλεύθεροι, πάλι δὲ μποροῦσαν νὰ εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐδαιμονία τους. Διαφέρουν τόσο μεταξύ τους οἱ δυὸ καταστάσεις...

—Ἂν μ' ἀγαποῦσες θὰ μ' ἔπαιρνες, παραπονιέται στὸ φίλο της ἡ ἡρωΐδα ἑνὸς θεατρικοῦ ἔργου.

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπαντάει:

—Δὲ σὲ παίρνω, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ.

Ἀλλὰ μὴ βιαστῆτε νὰ καταλήξετε σὲ συμπεράσματα ἐναντίον τοῦ γάμου. Φτάνει ὅσοι προσέρχονται στὸ βωμό του νὰ τὸν βλέπουν στὴν πραγματικὴ μορφή του, χωρὶς οὐτοπίες. Νὰ τὸν βλέπουν δηλαδὴ σὰν τὴ συντρόφευσι δυὸ ἀνθρώπων ποὺ κάνουν ἀμοιβαῖες ἀβαρίες, γιὰ νὰ εἶναι ἀδιατάρακτη ἡ κοινὴ πορεία. Μὴν ἔχετε μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπ' αὐτόν. Μὴ περιμένετε τὴν ἐρωτικὴ μέθη, τὴν ἔξαρσι, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῶν ἐρωτευμένων. Σὲ ὑπόστασι αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Νὰ εἶστε ἱκανοποιημένοι ὅταν ὑπάρχουν τὰ ἄλλα· ἡ συνεννόησι ἡ κατανόησι, ἡ ἀνοχή, ὁ «ἥσυχος βίος». Ὁ γάμος εἶναι βόλεμα, δὲν εἶναι πυροτέχνημα. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι περιμένουμε ἀπ' αὐτὸν περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορεῖ νὰ μᾶς δώση.

★

Μιὰ ἀκόμα ἱστορία βγαλμένη ἀπὸ τὸ συζυγικὸ βίο. Πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτή. Νέα παιδιὰ ποὺ ἀγαπήθηκαν καὶ παντρεύτηκαν. Ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἄντρα της παρουσιάζεται ἡ νέα γυναῖκα. «Χωρὶς νὰ θέλω νὰ περιαυτολογήσω εἶμαι πολὺ καλλίτερη του. Πτυχιοῦχος Πανεπιστημίου ἐγώ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔβγαλε μόνο Γυμνάσιο. Καλλίτερη καὶ ἡ οἰκογένειά μου ἀπὸ τὴ δική του. Καλλίτερα τὰ οἰκονομικά μου. Οὔτε ὄμορφος εἶναι. Μᾶλλον κακοφτιαγμένος. Κακοὶ καὶ οἱ τρόποι του...».

Τῆς ἔτυχαν εὐκαιρίες νὰ συνδεθῆ μὲ λαμπρὰ παιδιά. Αὐτὴ ὅμως ἀπέκρουσε ὅλες τὶς προτάσεις ποὺ τῆς γίνονταν, γιὰ νὰ πάρη αὐτόν, τὸν χωρὶς χάρι καὶ δίχως προσόντα.

Αὐτὰ εἶναι τὰ περίεργα τοῦ ἔρωτα. Ἔχεις νὰ διαλέξης μεταξὺ μέρας καὶ νύχτας καὶ προτιμᾷς τὴ νύχτα.

Τὸν πῆρε δυσαρεστῶντας τὸν πατέρα της, ποὺ ἐναντιωνόταν σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ φάνηκε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ προκόψουν. Ὑποχωρητικὴ σ' ὅλα ἐκείνη, ἀνοικονόμητος ὁ ἄλλος δημιουργοῦσε διαρκῶς σκηνές. Νὰ γίνη μητέρα, ἦταν ἡ λαχτάρα τῆς νεόνυμφης. Μερικὲς θεωροῦνε τὸ παιδὶ συμφορά, ἄλλες τὸ βλέπουν σὰν εὐλογία. Ἀλλ' οὔτε τὴν εὐλογία αὐτὴ ἦταν σὲ θέσι νὰ τῆς δώση ὁ σύζυγος. Κάποια παλιὰ πάθησι τὸν καταδίκασε νὰ μείνη ἄτεκνος σ' ὅλη τὴ ζωή του.

«Μὲ πείραξε πολὺ αὐτό. Νὰ μὴ γνωρίσω τὴ μητρότητα, νὰ μὴ ἀποκτήσω παιδιά... Ἀλλὰ τότε ποιά ἔννοια ἔχει ἡ οἰκογένεια; Γιὰ μένα οἰκογένεια σημαίνει παιδιά. Τώρα ἔπρεπε νὰ τὰ στερηθῶ κι' αὐτά. Τί νάκανα; Τὸ πῆρα ἀπόφασι... Ἦταν μιὰ θυσία ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτιμήση...». Δὲν τὴν ἐξετίμησε ὅμως. Ἀντὶ ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ νὰ τὸν κάνη καλλίτερο, τὸν ἔκανε χειρότερο. Εἶχε γίνει ἀφόρητος. Κάποια στιγμή, ἡ γυναῖκα σηκώθηκε νὰ φύγη. Μὲ χαρὰ θὰ τὴ δεχόταν ὁ πατέρας της. Ἔπεσε ὅμως ὁ ἄντρας μὲ δάκρυα στὰ πόδια της καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψη.

Τὸν λυπήθηκε. Ἔπειτα, δὲν εἶχε παύσει νὰ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του. Ἔμεινε. Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴ συνέχεια; Ἐκεῖνος ποὺ ἔφυγε ἦταν αὐτὸς ποὺ τὴν ἱκέτευε νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψη. Ἔφυγε γιὰ ν' ἀκολουθήση μιὰ ἄλλη.

Τραυματισμένη, ἐξουθενωμένη, ἀπαρηγόρητη θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται ἡ νέα γυναῖκα. Περίεργη ποὺ εἶναι ἡ ζωή, καὶ πιὸ περίεργος ὁ ἔρωτας. Τυφλὸ τὸν λένε. Ἂν ἦταν τυφλὸς πραγματικά, θὰ εἶχε μιὰ ἐξήγησι. Ἀλλὰ ἐδῶ ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια Βλέπεις τὶς ἀδυναμίες, τὴν ἀσχήμια, τοὺς κακοὺς τρόπους, τὸν ἐλεεινὸ χαρακτῆρα. Τὰ βλέπεις ὅλα καὶ ἀντὶ νὰ προσπαθῆς νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ τὴ συμφορά, θρηνεῖς γιατὶ τὴν ἔχασες. Μυστήριο...

★

Τρίτη περίπτωσι. Γύρω στὸ γάμο κι' αὐτή. Ἀπὸ τὶς μεγάλες τραγωδίες. Φαρδειὰ πλατειὰ ὑπογραφὴ καὶ διεύθυνσι. Ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομα μὲ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ δικηγόρου της, θέτει στὴ διάθεσί μας ἡ ἐπιστολογράφος. Μητέρα μὲ τρία παιδιά. Δέκα χρόνων τὸ μεγαλύτερο. Ἦταν ἔγκυος στὸ τρίτο της παιδί, ὅταν τὸ 1956 τοὺς ἐγκατέλειψε ὁ πατέρας. Χωρὶς γονεῖς καὶ συγγενεῖς ἡ μητέρα. Κανένας πόρος. Ἡ σύζυγος δὲ δίνει διαζύγιο, ὁ σύζυγος δὲ δίνει διατροφή. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ συντήρησι τῶν παιδιῶν καὶ τῆς ἴδιας τὴν ἔρριξε ἄρρωστη. Ἀναγκάστηκε νὰ δώση στὸν πατέρα τους τὰ παιδιά, γιὰ νὰ μὴ δεινοπαθοῦν κι' αὐτὰ μαζί της.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν στὰ χέρια τοῦ πατέρα. «Τὸ βεβαιώνουν ψυχολόγοι, ψυχίατροι, παιδίατροι, ἐκπαιδευτικοί». Σὲ ἄλλη πόλι μένει ὁ σύζυγος μὲ τὰ παιδιά. Ξεκινᾶ ἡ μάνα γιὰ νὰ τὰ πάρη πίσω. Πρόθυμος ὁ πατέρας νὰ τὰ δώση. Δίνει τὰ δυὸ κορίτσια. Τὸ ἀγοράκι εἶναι ἄρρωστο μὲ 40 βαθμοὺς πυρετό. Τὰ κακά τους χάλια εἶχαν καὶ τὰ κορίτσια. Αὐτὰ ὅμως σηκόνταν, τουλάχιστον, στὰ πόδια.

Τὰ παίρνει μὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου. Ἴσως ἐπειδὴ ὁ πατέρας τὰ βαρέθηκε. Ἴσως ἐπειδὴ θέλει νὰ τὴν καλοπιάση καὶ νὰ τῆς ἀποσπάση τὸ διαζύγιο. Ζητεῖ διαζύγιο, χωρὶς διατροφή. Δὲν τῆς δίνει παρὰ μόνο ἕνα ἐφάπαξ, σαράντα χιλιάδες δραχμές. Ἀρνιέται νὰ συμβιβαστῆ ἡ μητέρα. Ὁπότε ὁ πατέρας ὑποβάλλει ἐναντίον της μήνυσι ὅτι «ἔκλεψε» τὰ παιδιά της.

Ὁρίστηκε ἡ μέρα τῆς δίκης. Ἀδέκαρη καὶ μὲ τὴν ὑγεία κλονισμένη βρίσκεται σὲ ἀδυναμία νὰ ταξιδέψη στὴν πόλι ὅπου δικάστηκε ἡ ὑπόθεσι. Ἐρήμην τῆς κατηγορουμένης ἡ διαδικασία. Καὶ ἡ ἀπόφασι: Τριάντα μέρες φυλακή, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκλεψε τὰ παιδιά της. «Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔκλεψα. Μὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα της πῆρα τὰ παιδιά μου. Διαφορετικά, δὲ θὰ μᾶς πήγαινε ὁ ἴδιος στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήση. Ἀλλὰ καὶ ἂν τἄπαιρνα κρυφά, ἔκλεψα τάχα χρήματα; Τὰ σπλάχνα μου ἔκλεψα ἀπὸ στόματα φιδιῶν καὶ λύκων...».

Ὁ γάμος στὴν κακή του ὄψι. Τὸ εἰδύλλιο ποὺ γίνεται δίκη ἐπὶ κλοπῇ. Ὁ ἔρωτας ποὺ ἐξελίσσεται σὲ μῖσος. Ἡ οἰκογενειακὴ ἑστία ποὺ γίνεται πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναδίδονται βρώμικες ἀναθυμιάσεις.

Ἀλλὰ νὰ μὴ πανικοβάλλεστε. Ὅσο πυκνὰ κι' ἂν εἶναι τὰ περιστατικά, δὲ μποροῦν ν' ἀποτελέσουν κανόνα. Ὑπάρχει, φυσικά, ὁ γάμος — κόλασι, ὅπως ὑπάρχει καὶ ὁ γάμος — παράδεισος. Οὔτε αὐτὸς εἶναι ὁ κανόνας. Ἀνάμεσα ὅμως στὰ δυὸ αὐτὰ ἄκρα, ὑπάρχει πλῆθος γάμων, ὅπου ἡ συμβίωσι ἀναπτύσσεται μὲ συνθῆκες εὐχάριστες, ἱκανοποιητικές, ἀνεκτές, ποὺ ἂν δὲν ἀνοίγουν τὶς πύλες τῆς Ἐδέμ, οὔτε ὅμως ἀνοίγουν τὶς πύλες τοῦ Ἅδη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1963 – ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1270. ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ – Δραγατσανίου 4 – Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΕΡΩΤΟΜΕΤΡΟ

ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ, μετριοφρονέστατα, τὸν τίτλο τοῦ «μεγάλου εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος» ὁ Πέρσης ψυχίατρος Ἰλὰχ Σομπάχ. Τίτλο, ποὺ θὰ τοῦ τὸν ἐξασφαλίση, ὅπως πιστεύει, ἡ ἐφεύρεσι τοῦ «ἐρωτόμετρου», συσκευῆς ποὺ μοιάζει μὲ τὸν καρδιογράφο, ἀλλὰ —ἀντιγράφω ἀπὸ τὰ ἡμερήσια φύλλα τὴν εἴδησι— «προσαρμόζεται εἰς δύο ταὐτοχρόνως ἄτομα, «ἐκεῖνον» καὶ «ἐκείνην», καὶ καταμετρᾷ τὴν ἐρωτικὴν συγκίνησιν, κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν, μὲ ἀκρίβειαν θερμομέτρου».

Ἡ τελευταία αὐτὴ διευκρίνισι ἀποκαλύπτει, ὅτι τὸ ἐρωτόμετρο τοῦ δόκτορος Σομπὰχ δὲ θὰ ἐκτελῇ ἁπλῶς τὸ ρόλο ἑνὸς «ἀνιχνευτοῦ τῆς ἀλήθειας», ἀποφαινόμενου, ἂν ἐκεῖνος εἶναι ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μ' ἐκείνη κι' ἐκείνη ἀληθινὰ ἐρωτευμένη μ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ θά... βαθμολογῆ τὸν ἔρωτά τους — μὲ τοὺς ἴδιους, ἴσως, βαθμούς, ποὺ ἀποδίδουν τὸ ὕψος τοῦ πυρετοῦ στὸ θερμόμετρο!

—Ἔρως... σαράντα! θὰ ἀποφαίνεται, μετὰ τὴν... ἐρωτομέτρησι «ἐκείνου», ὁ ἐρωτομετρητὴς γιατρὸς ἢ ἡ ἐρωτομετρήτρια ἀδελφή·

Καὶ θὰ ρίχνουν ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ — ὁ ἐρωτομετρητὴς γιατρὸς — ἢ φθόνου — ἡ ἐρωτομετρήτρια ἀδελφὴ — σ' ἐκείνην, ποὺ ἐνέπνευσε ἕναν τόσο «ὑψηλὸ» ἔρωτα!

Τί θὰ γίνεται, ὅμως, ἄν, τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ τὸ ἐρωτόμετρο δείχνει «ἔρωτα 40» σ' ἐκεῖνον, δείξη ἐρωτικὴ ὑποθερμία σ' ἐκείνην;

Θὰ τερματίζεται, κατὰ πᾶσα πιθανότητα, τὸ ὑποτιθέμενο εἰδύλλιο, θὰ διαλύεται ὁ ἀρραβώνας, θὰ ματαιώνεται ὁ γάμος. Ἄλλωστε, ἀκριβῶς αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπός, ποὺ ἐξυπηρετεῖ, κατὰ τὸν ἐφευρέτη του, τὸ ἐρωτόμετρο:

«Ἡ κοινωνικὴ σημασία τῆς ἐφευρέσεώς μου εἶναι ὑψίστη — ἐδήλωσε ὁ δόκτωρ Σομπὰχ — ἐπειδὴ μὲ τὸ ἐρωτόμετρο θὰ μπορῆ κάθε ζευγάρι νὰ διαπιστώνη, ἂν συνδέεται ἀληθινὰ μὲ φλογερὸ ἔρωτα, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς προϋποθέσεις τοῦ ἐπιτυχημένου γάμου».

Πολὺ σωστά. Μὰ ποιός θὰ σώση τὸ δόκτορα Σομπὰχ ἀπὸ τὴν ὀργὴ ἐκείνων, ποὺ μιὰ ἀποκαλυπτικὰ ὀλέθρια ἐρωτομέτρησι θὰ καταστρέφη τὰ σχέδιά τους καὶ τὶς φιλοδοξίες τους; Ποιός θὰ τὸν σώση ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ κάνουν τὶς ἐρωτευμένες, ἐπειδὴ θέλουν «ἀποκατάστασι», ἢ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ κάνουν τοὺς ἐρωτευμένους, ἐπειδὴ ἐνδιαφέρονται... γιὰ τὴν προῖκα;

Δὲ θὰ χρειαστῆ κἂν ν' ἀρχίση ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογή της, γιὰ νὰ πεισθοῦμε πὼς ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ ἐπιφυλάσσει πολὺ περισσότερες δυσάρεστες παρὰ εὐχάριστες ἐκπλήξεις σ' ὅσους πρόκειται νὰ ὑποβάλλωνται σὲ «ἐρωτομέτρησι».

Σπάνιες θὰ εἶναι οἱ περιπτώσεις, ποὺ τὸ ἐρωτόμετρο θὰ ἐπιβεβαιώνη τὴν πλήρη, τὴν ἰδανικὴ «ἀμοιβαιότητα αἰσθημάτων»: «Ἐκεῖνος»: ἔρως 38,3 — «ἐκείνη»: ἔρως 38,3 (ἤ, ἔστω, 38,2!).

Ἀκόμη κι' ὅταν δὲ θὰ καταστρέφη ἕνα φιλόδοξο σχέδιο ἢ δὲ θὰ συντρίβη μιὰ αὐταπάτη, ἀποκαλύπτοντας ὑψηλὸ ἐρωτικὸ πυρετὸ στὸν ἕνα κι' ἐρωτικὴ ὑποθερμία στὸν ἄλλο, τὸ ἐρωτόμετρο θὰ δείχνη ὁπωσδήποτε κάποιες σημαντικές, λίγο - πολύ, διαφορές, ποὺ δὲ θὰ συνεπάγεται, ἴσως, ἡ ἀποκάλυψί τους ρῆξι τῶν σχέσεων καὶ ματαίωσι τοῦ γάμου, ἀλλὰ δὲ θἄναι καθόλου εὐχάριστες γιὰ τούς... ζημιωμένους ἀπὸ τὴ διαφορά!

Ἂν, λ.χ. τὸ ἐρωτόμετρο σημειώση ἔρωτα 39 σ' ἐσᾶς καὶ δείξη λίγα μόλις ἐρωτικά... δέκατα σ' «ἐκείνην», δὲν πρόκειται νὰ μείνετε, ἀσφαλῶς, εὐχαριστημένος. Δὲ θὰ τὰ χαλάσετε, πιθανόν, μαζί της, μὰ δὲ θὰ πάψετε νὰ τὴ γκρινιάζετε γιὰ τὴν ἐπιστημονικὰ βεβαιωμένη χλιαρότητα τῶν αἰσθημάτων της ἀπέναντί σας. Μὲ ἀποτέλεσμα — ὅπως γίνεται συνήθως σὲ τέτοιες περιπτώσεις — νὰ χαμηλώση ἀκόμη περισσότερο, ἐξ αἰτίας τῆς κουραστικῆς γκρίνιας σας, ἡ χαμηλὴ θερμοκρασία τοῦ ἔρωτά της!

★

Ὁ Πέρσης ψυχίατρος δὲν ἀμφιβάλλει, φαντάζομαι, γιὰ τὸ ὑψηλὸ ποσοστὸ τῶν αἰσθηματικῶν δεσμῶν, ποὺ θὰ ὁδηγήση σὲ ἄδοξο τέλος ἡ ἐφεύρεσί του. Φαίνεται, ὅμως, παράλληλα νὰ πιστεύη, ὅτι, χαρίζοντας τὴ σιγουριὰ σ' ὅσους ἀληθινὰ παρουσιάζουν τὴν ἴδια ἐρωτικὴ θερμοκρασία, ἀπαλλάσσοντάς τους ἀπὸ τὴν ἄδικη ἀμφιβολία καὶ τὴν ἀστήρικτη ὑποψία, τοὺς ἐξασφαλίζει καὶ ὅλες τὶς προϋποθέσεις τῆς εὐτυχίας.

Ἀλλὰ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι, νομίζω, ἀδικαιολόγητα αἰσιόδοξος ὁ δόκτωρ Σομπάχ. Ἡ ἀμφιβολία στὸν ἔρωτα εἶναι, ἀναντίρρητα, τυραννική, μὰ εἶναι, ἄλλο τόσο καὶ ἀπαραίτητη γιὰ τὴ διατήρησι τῆς θερμοκρασίας του στὰ ὕψη τῶν 38, τῶν 39 ἢ τῶν 40 βαθμῶν! Συνήθως, μόλις λείψη ἡ ἀμφιβολία, ἀρχίζει νὰ πέφτη καὶ ὁ ἐρωτικὸς πυρετός. Ἂν γίνη ἐρωτομέτρησι σ' ἕνα ζευγάρι καὶ δείξη θερμοκρασία 38,3 βαθμῶν στὸν καθένα, ἡ ἑπόμενη ἐρωτομέτρησι, ἕνα μῆνα — ἤ, μπορεῖ, καὶ μιὰ μέρα — ἀργότερα, θὰ δείξη 37,5 βαθμούς! Καὶ καλὰ ἂν μείνουν, τουλάχιστον, σωστὲς οἱ ἀναλογίες, ἔστω καὶ σὲ ἐπίπεδα, ἀμοιβαίως, χαμηλότερα. Ὑπάρχει, ὅμως, ὁ κίνδυνος νὰ κλονιστοῦν καὶ αὐτές: Γιατί, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ μὲ τὸ χαρακτῆρα του ὁ καθένας, ἀποζητάει ἢ ἀποδιώχνει τὴν ἀμφιβολία στὸν ἔρωτα. Ὁπότε, εἶναι ἐνδεχόμενο, ἡ ἐρωτομετρικὴ ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀμοιβαιότητας τῶν αἰσθημάτων νὰ γίνη αἰτία τοῦ κλονισμοῦ της: Εὐχάριστη, ἀπολυτρωτικὴ γιὰ τὸ ἕνα σκέλος τοῦ ζευγαριοῦ ἡ ἐξαφάνισι τῆς ἀμφιβολίας, μπορεῖ νὰ γίνη αἰτία τέλειας νέκρωσης κάθε ἐρωτικοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ ἄλλο!

★

Συμφωνεῖτε, φαντάζομαι, πὼς χίλιες φορὲς προτιμώτερη ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ δόκτορος Σομπάχ, μὲ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ποὺ περικλείει, εἶναι ἡ πολὺ λιγώτερο «σίγουρη», μὰ καὶ γι' αὐτὸ πολὺ πιὸ ἀκίνδυνη μέθοδος, ποὺ ἐφαρμόζουν, ἀπὸ ἀμνημόνευτους αἰῶνες, οἱ ἐρωτευμένοι, ὅταν θέλουν νὰ μάθουν ἂν «ἐκεῖνος», ἢ «ἐκείνη» τοὺς ἀγαπάη: Τὸ ξεφύλλισμα τῆς μαργαρίτας!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

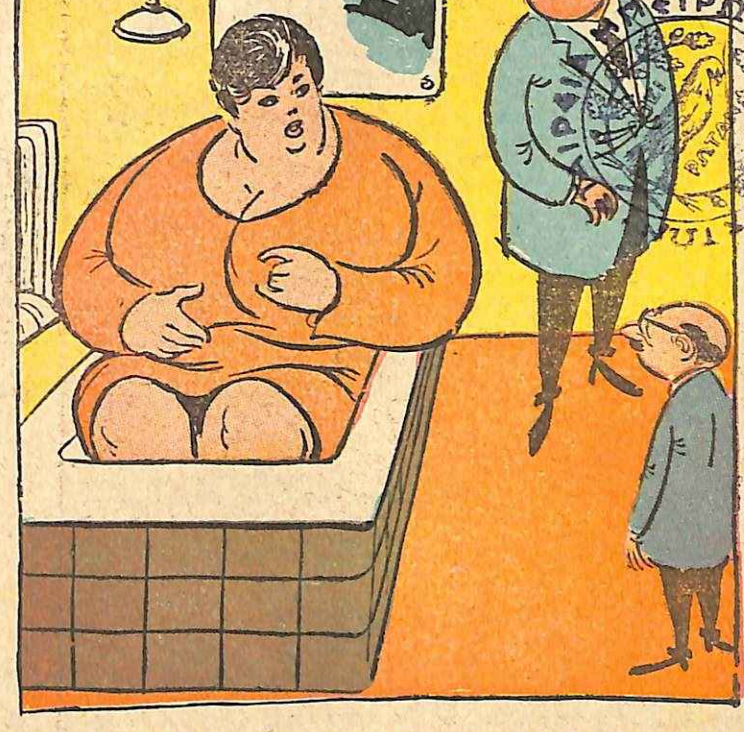

—*Ἐγὼ αὐτὸ τὸ μπάνιο σας τὸ βρίσκω πολὺ στενό!...*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΕΛ. 5
Ἀξέχαστες ἑλληνικὲς καὶ ξένες φάρσες
ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΑ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ »
Κροῦστσεφ καὶ Μάο Τσὲ Τοὺνγκ ἀντιμέτωποι
Η ΝΕΚΡΗ ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΕΙΔΩΛΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ » 8
Μιὰ καινούργια θρησκεία: ὁ μονροϊσμὸς
ΚΥΘΗΡΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ » 9
Τὸ νησὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οἱ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ τῶν Ἀντικυθήρων
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ » 18
Ὁ διάσημος Ρῶσος μυθιστοριογράφος
ΩΡΑΙΟ ΣΤΟΜΑ » 20
Οἱ ἄνδρες βρίσκουν κάπως ἄκομψη καὶ ἄχαρη μιὰ γυναῖκα χωρὶς κραγιὸν
ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΗ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΗΣ; » 21
Στὰ χέρια του κρατᾶτε τὴν ὑγεία του καὶ τὴ ζωή του
ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΜΑΤΩΝ » 22
Τὰ ὕπουλα εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα
Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ » 32
Ἀστέρια τῆς διπλοπεννιᾶς
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ » 33
Λανσάρησε τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ τὸ Σπῦρο Φωκᾶ
ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ... » 36
Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα κάνουν θραῦσι στὴν ἀμερικανικὴ νεολαία
ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ » 37
Ἡ πιὸ ἐπίμονη, ἡ πιὸ διαδεδομένη κι' ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀρρώστια
«ΕΓΩ ΚΙ' ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΜΟΥ ΣΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ» » 44
Ἡ μητέρα τῆς Σοφίας Λόρεν ἀνοίγει τὴν καρδιά της καὶ διηγεῖται τὶς πονεμένες περιπέτειες τῆς ζωῆς της
ΑΓΟΡΙ Ἢ ΚΟΡΙΤΣΙ; » 52
Τὸ πρόβλημα τοῦ καθορισμοῦ τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΒΡΟΝΤΟΣΑΥΡΟ » 54
Τὸ μυστήριο τῶν παρθένων δασῶν τῆς Ἀφρικῆς
ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΛΛΑΞΗ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ » 57
Δὲν θὰ φοβώμαστε πιὰ τὰ πολικὰ ψύχη
Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ » 60
Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς γκριζομάλληδες καὶ τοὺς ἄσχημους
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΘΕΛΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ » 63
Γυμνὰ μπράτσα στὰ πρωϊνὰ φορέματα. — Νέες γραμμὲς στὰ κλασσικὰ χρώματα. — Μαντὼ γιὰ κάθε ὥρα. — Οἱ «μπλοῦζες - μπολερὸ» καὶ οἱ «ζακέττες - μπολερό». — Μεταξωτὰ καὶ μάλλινα ὑφάσματα σὲ ἄσπρο — μαῦρο συνδυασμό. — Φορέματα χωρὶς καὶ μὲ μανίκια. — Ἡ παιδικὴ μόδα, κλπ.
ΤΑ «ΘΑΥΜΑΤΑ» ΜΕ ΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ » 78
Ἀπὸ τὰ παράδοξα τῆς ἐπιστήμης

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζόλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ τῆς καρδιᾶς

Ἡ ζηλιάρα

ΜΕΣΑ στὸ τραῖνο, ποὺ τοὺς πήγαινε καὶ πάλι στὴν ἐπαρχία, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διαμονή τους στὸ Παρίσι, ὁ Σαρμουὰ εἶχε σχεδὸν ἀποκοιμηθῆ, νανουρισμένος ἀπ' τὸ ρυθμικὸ θόρυβο τῆς ἀτμομηχανῆς, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπ' τὴν ἐπίμονη σκέψι, ποὺ τὴ βασάνιζε ἀπὸ χτές...

Πρὶν φύγουν ἀπ' τὸ Παρίσι, εἶχαν φάει σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Ὅταν πέρασαν στὸ σαλόνι, ἡ συζήτησι περιστράφηκε γύρω ἀπ' τὸ θέμα τῆς ζήλειας. Ὅλοι εἶπαν τὴ γνώμη τους. Ἅμα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Μαντελὲν Σαρμουὰ νὰ μιλήση κι' αὐτή, ἡ νέα γυναῖκα δήλωσε ἀδίστακτα:

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνες, ποὺ ζηλεύουν τοὺς ἄντρες τους χωρὶς ἀφορμή, ἁπλῶς ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ τοὺς δοῦν νὰ κουβεντιάζουνε μὲ μιὰ ὡραία γυναῖκα. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι, τὴ μέρα ποὺ θὰ πεισθῶ πὼς ὁ ἄντρας μου μ' ἀπατάει πραγματικὰ μὲ μιὰ ἄλλη, θὰ σκοτωθῶ ἀμέσως. Δὲν ἔχω παιδιά, οὔτε συγγενεῖς. Ὅλος ὁ κόσμος γιὰ μένα εἶναι ὁ ἄντρας μου. Ὅταν, λοιπόν, τὸν χάσω κι' αὐτόν, τί θέλετε πιὰ νὰ κάνω;

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ τόσο σοβαρὰ καὶ σταθερά, ποὺ ὅλοι ἀνατριχιάσανε, σὰ νὰ τὴ βλέπανε κιόλας μπροστά τους νεκρή, νὰ πλέη στὸ αἷμα της... Ἡ οἰκοδέσποινα βιάστηκε ν' ἀλλάξη θέμα συζητήσεως, ἐνῶ ὁ Σαρμουὰ κύτταζε τὴ γυναῖκα του τρομαγμένος...

Μὰ ἡ Μαντελὲν δὲ μετάνοιωσε καθόλου γιὰ τὰ λόγια της αὐτά, ἀφοῦ ἦταν ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της. Ἀγαποῦσε πράγματι τρελλὰ τὸν ἄντρα της. Ἐκείνη ἦταν 30 χρονῶν, ἐκεῖνος 40 καὶ εἶχαν παντρευτῆ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Δὲν εἶχαν μεγάλη περιουσία. Μὰ κι' ἂν εἶχαν, θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦνε στὴν ἴδια ἥσυχη ἐπαρχιακὴ πόλι, μακρυὰ ἀπ' τὴν κίνησι καὶ τὸ θόρυβο τοῦ Παρισιοῦ.

Ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴ ζωή τους καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν τίποτε παραπάνω. Ὡστόσο, ἡ Μαντελὲν λαχταροῦσε κάτι: ἕνα ἄλογο, γιὰ νὰ κάνη μ' αὐτὸ μακρυνοὺς περιπάτους κάθε πρωΐ, μέσα στὸ δάσος...

Ὅταν γύρισαν τώρα στὴν ἐπαρχία τους, ἡ νέα γυναῖκα ἀντιλήφθηκε πὼς δὲν εἶχε πιὰ τὴν προηγούμενη ψυχικὴ ἠρεμία. Κάτι τὴ βασάνιζε, ἕνα κακὸ προαίσθημα δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση...

Τὰ λόγια ἐκεῖνα, ποὺ εἶχε πῆ στὸ φιλικό τους σπίτι, εἶχαν καρφωθῆ στὸ μυαλό της. Καί, σιγὰ-σιγά, ἡ δύναμι τῆς ὑποβολῆς τὴν ἔκανε νὰ πιστέψη πὼς ἡ εὐτυχία της κινδύνευε σοβαρά, πὼς ὁ ἄντρας της τὴν ἀπατοῦσε!

Οἱ ὑποψίες της ἐνισχύθηκαν, ὅταν πρόσεξε μιὰ μέρα πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε λάβει ἕνα τηλεγράφημα — πρᾶγμα πρωτοφανές! — καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῆ.

Περίμενε, ὧρες ὁλόκληρες, νὰ μιλήση πρῶτος ἐκεῖνος. Στὸ τέλος, ὅταν εἶδε πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς κρατάη μυστικὸ τὸ τηλεγράφημα, δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ τοῦ εἶπε, ἀδιάφορη τάχα:

— Μοῦ φαίνεται πὼς πῆρες σήμερα ἕνα τηλεγράφημα...

— Ἄ, ναί, πρόκειται γιὰ κάποια ὑπόθεσι... γιὰ μιὰ ἀγοραπωλησία... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, κομπιάζοντας καὶ μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

Ἡ ἀμηχανία του αὐτὴ ἦταν μιὰ σοβαρὴ ἔνδειξι γιὰ τὴ Μαντελέν. Καί, μόλις ὁ ἄντρας της ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι, ἡ νέα γυναῖκα ἔτρεξε στὴν κάμαρά του, ἄνοιξε τὸ γραφεῖο του καί, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, σκάλισε τὰ χαρτιά του.

Βρῆκε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Φθάνω σήμερα. Ἔλα νὰ μὲ πάρης ἀπὸ σταθμόν. Μιρέγια».

Ἡ Μαντελὲν ἔνοιωσε ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι νὰ τῆς τρυπάη τὴν καρδιά.

Ὁ ἄντρας της τὴν ἀπατοῦσε! Τί νάκανε τώρα;... Μιὰ ἀπέραντη ἀπελπισία πλημμύρισε τὴν ψυχή της...

Ξαφνικά, στήλωσε τὸ κορμί της, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό, σὰ νάπαιρνε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, κι' ὕστερα ὥρμησε ἔξω.

Ἔτρεχε πρὸς τὸ σταθμό, γιὰ νὰ πέση στὶς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου καὶ νὰ περάση ἀπὸ πάνω της τὸ τραῖνο, ποὺ θἄρχόταν σὲ λίγο!...

Μά, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει κιόλας στὸ σταθμό.

Ἡ Μαντελὲν τραβήχτηκε τότε πίσω ἀπὸ κάτι δεντράκια καί, τσακισμένη ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησι, σωριάστηκε ἀναίσθητη...

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε κοντά της τὸν ἄντρα της, μαζὶ μ' ἕνα ὡραῖο ἄλογο.

Ὁ Σαρμουὰ εἶχε ἀντιληφθῆ τὴ γυναῖκα του ἀπ' τὸ ἄσπρο φόρεμά της καὶ τὴν πλησίασε, κατάπληκτος.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε.

— Τίποτα... τοῦ ἀπάντησε, παραζαλισμένη ἀκόμα.

— Κύτταξε τὴν καινούργια φίλη σου! συνέχισε ὁ ἄντρας της, δείχνοντάς της τὴ φοράδα. Τὴ λένε Μιρέγια. Εἶναι πολὺ ἔξυπνη... ἀφοῦ μοὔστειλε σήμερα ἕνα τηλεγράφημα, ὅτι φτάνει! Δὲ σοῦ τὸ εἶπα, γιὰ νὰ σοῦ κάνω ἔκπληξι... Δηλαδή, γιὰ νἆμαι ἀκριβής, δὲ μοῦ τηλεγράφησε ἡ ἴδια, ἀλλ' ὁ φίλος μου ποὺ μοῦ τὴ χάρισε...

Ἡ Μαντελὲν τὴν κύτταξε λίγο κι' ὕστερα ξέσπασε σὲ δυνατὰ κλάματα.

— Τί ἔχεις, χρυσή μου; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος, σαστισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποπτευθῆ τὸ κρυφὸ δρᾶμα, ποὺ εἶχε παιχτῆ μέσα στὴν καρδιά της.

— Ὤ, κλαίω ἀπ' τὴ χαρά μου! Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη... τόσο εὐτυχισμένη!...

Μ. ΝΟΥΡ

*

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐπιβλητικὸς

Ἰδὼν ὅτι τὰ θήλεα οὐδαμωδῶς ἐνδρέπονται
κι' εἰς ἐκδηλώσεις ἀναιδεῖς ἐνίοτε ἐκτρέπονται
ἐσκέφθην ὅπως τοῦ λοιποῦ βαρὺ νὰ ἔχω ὕφος
κι' ἡ ἔκφρασίς μου πρὸς αὐτὰ τὰ εἶναι μᾶλλον γρίφος.
Τουτέστιν οὖν τὴν θέσιν μου περὶ πολλοῦ κρατῶν
καὶ σεβασμὸν ἀπόλυτον ἐξ ὅλων ἀπαιτῶν
θὰ ἠδυνάμην τοῦ λοιποῦ ἀναμφιβόλως πλέον
νὰ καταστῶ Καζανοβεὺς καὶ γόης τῶν θηλέων.
Ἐφ' ᾧ τὰς ἄλλας στολισθεὶς μετὰ φροντίδος πλείστης
κι' ὥσπερ ἀνὴρ περιωπῆς καὶ τῶν ἐρώτων μύστης,
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς βαδίζων περιτράνως
καὶ τὰς γυνὰς παρατηρῶν ὥσπερ Χαμὶτ σουλτάνος.
Κι' ἐνῶ ἅπασαι μ' ἔβλεπον μὲ πλήρη θαυμασμὸν
καὶ πανταχοῦ μ' ἐδέχοντο μετὰ πολλῶν τιμῶν,
μία νεᾶνις ἀναιδὴς — μᾶλλον θὰ παρενόησεν —
κι' ἐνῶ διῆλθον πρὸ αὐτῆς, ὦ Δία, μὲ ἠγνόησεν.

Καὶ εἰς τὴν τάξιν ἡ μαμζὲλ ποθῶν ν'
(ἀνακληθῆ
κι' ἐν τῷ ἀκούσματι ἐμοῦ εὐθὺς νὰ
(θαμβωθῆ.
Πρὸ πάντων ἐσταμάτησον καὶ ἐπιδει-
(κτικῶς:
—Ἐγὼ εἰμί, ἐτόνισον, ὁ Παρατατικός!
Καὶ ἐθαμβώθη πράγματι ἡ νεαρὰ ἡ
(Μὶς
κι' ἐνῶ τῆς ἐρυθρίαζον τῶν παρειῶν τὰ
(μῆλα:
—Ἀλήθεια; εἶπεν ἔκπληκτος μετ' εὐ-
(κλεοῦς τιμῆς
κι' αὐτίκα συνεπλήρωσεν: — Καὶ εἶχα
(μιά... σκασίλα!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙ

Ἐπίκαιρη εἶναι αὐτὴ ἡ σκέψι, ἀφοῦ τόση προσπάθεια καταβάλλεται στὸν τόπο μας γιὰ τὴν ἀποταμίευσι. Κι' ὅμως ἀνήκει σὲ κάποιον Σκωτσέζο:

«Ἡ ἀποταμίευσι εἶναι ἕνα θαυμάσιο προτέρημα. Ἰδίως ὅταν τὴν ἐφαρμόζουν οἱ μακαρίτες συγγενεῖς μας...».

ΜΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ἡ Μαίρη Ο' Χάρα μιὰ ὡραιοτάτη τραγουδίστρια ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο τῆς Ἰρλανδίας ἀποφάσισε νὰ εγκαταλείψη τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα, ποὺ τῆς ὑποσχόταν τόσες ἐπιτυχίες καὶ πλούτη καὶ νὰ μπῆ σὲ μοναστῆρι. Ἡ Μαίρη Ο' Χάρα, ποὺ εἶναι 27 χρόνων, ἔχασε πρὸ καιροῦ τὸν ἄντρα της, τὸ γιατρὸ Πῆτερ Σέλινγκ, τὸν ὁποῖο λάτρευε. Ἐπεχείρησε μιὰ τουρνὲ στὴν Αὐστραλία καὶ στὴ Νέα Ζηλανδία, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀντιδράση καὶ νὰ ξεχάση κάπως τὸ βαρὺ γι' αὐτὴν πλῆγμα. Τώρα ὅμως, ποὺ ξαναγύρισε στὸ Δουβλῖνο, πῆρε ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασι νὰ μπῆ σὲ μοναστῆρι καὶ νὰ περάση ἐκεῖ τὴν ὑπόλοιπη ζωή της.

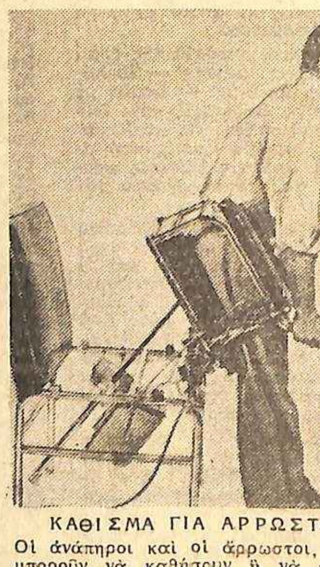

ΚΑΘΙΣΜΑ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Οἱ ἀνάπηροι καὶ οἱ ἄρρωστοι, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν ἢ νὰ σηκωθοῦν χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων, θὰ βροῦν σωτήριο τὸ νέο αὐτὸ κάθισμα, γερμανικῆς προελεύσεως, ποὺ λειτουργεῖ μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ ρυθμίζεται ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀρρώστου.

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ καὶ τὰ ψέματά της

Ἀξέχαστες ἑλληνικὲς καὶ ξένες φάρσες

ΑΠΟ ποῦ προέρχεται κι' ἀπὸ πότε χρονολογεῖται τὸ ἔθιμο τῆς πρωταπριλιάτικης ψευτιᾶς; Οἱ ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἔχει τὴν ἀρχή του στὴ Γαλλία καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνα. Ἡ ἐξήγησι ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, τὴν πρωταπριλιάτικη ψευτιὰ τὴν ὀνομάζουν «πρωταπριλιάτικο ψάρι» καὶ ἡ ὀνομασία αὐτή, ἀντὶ νὰ λύνη τὸ μυστήριο, τὸ μπερδεύει ἀκόμη περισσότερο. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς, μπαίνουν στὴ μέση καὶ φιλόσοφοι καὶ θεολόγοι καὶ λαογράφοι κι' ἀνθρωπολόγοι ἀκόμη καὶ τ' ἀνακατεύουν ὅλα τόσο πολύ, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ βρῆ πιὰ κανεὶς τὴν ἄκρη.

Πάντως, τὴν πρώτη πρωταπριλιάτικη φάρσα, τὴν ἔκανε ὁ ἀξιοσέβαστος προφήτης Ἰωνᾶς, ποὺ βγῆκε ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς φάλαινας! Τὸ γεγονὸς αὐτὸ φάνηκε τόσο ἀπίστευτο, ποὺ ἀπὸ τότε κάθε τι τὸ ἐξωφρενικὸ κι' ἀπίθανο, τὸ ὠνόμασαν «πρωταπριλιάτικο ψάρι». Γιατί ὅμως «πρωταπριλιάτικο»; Ἡ Βίβλος δὲν ἀναφέρει τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία, ποὺ ἔκανε τὸ ὑποβρύχιο ταξιδάκι του ὁ γηραιὸς πατριάρχης.

Σήμερα, σὲ ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, ἡ Πρωταπριλιὰ γιορτάζεται... ἐπισήμως! Οἱ διάφορες φάρσες, ἔστω καὶ εἰς βάρος σοβαρῶν καὶ σεβαστῶν προσώπων, εἶναι πάντα συγχωρημένες καὶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες θεωροῦν ὡς ὑποχρέωσί τους, κάθε πρώτη Ἀπριλίου, νὰ γελάσουν τοὺς ἀναγνῶστες τους.

Πολύ, ὅμως, ἀμφιβάλλουμε ἂν οἱ τωρινὲς πρωταπριλιάτικες φάρσες εἶναι τόσο πολὺ ἔξυπνες, ὅπως ἐκεῖνες ποὺ ἔκαναν τὰ παλιὰ χρόνια. Χιλιάδες ἔχουν γίνει ἐπίσημες καὶ ἀνεπίσημες, πού, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ξεχάστηκαν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικές, ποὺ ἔμειναν στὴν ἱστορία.

Ἕνας περίφημος π. χ. «χωρατατζῆς», στὴν Πρέβεζα, ἔπαιξε στοὺς φίλους του μιά... μακάβρια πρωταπριλιάτικη φάρσα. Διέδωσε... τὸ θάνατό του, τοιχοκόλλησε στοὺς δρόμους τὰ σχετικὰ νεκρώσιμα κι' ὅταν οἱ γνωστοὶ καὶ φίλοι συγκεντρώθηκαν περίλυποι κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του, βγῆκε στὸ παράθυρο φρέσκος-φρέσκος καὶ γελαστὸς καὶ τοὺς φώναξε:

— Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά!...

★

Στὰ 1882, ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Καρτερία» εἶχε διακόψει τὴν ἔκδοσί της. Μὰ ἔτυχε νὰ ξαναεκδοθῆ πρωταπριλιάτικα. Ἐπειδὴ δὲ τυπωνόταν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλᾶ, θεώρησε καλό, γιὰ νὰ δείξη ἐνημερότητα, νὰ πάρη ὅλες τὶς χτυπητὲς εἰδήσεις τῆς συναδέλφου. Ἅρπαξε, λοιπόν, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Καρτερίας» ἕνα ψαλίδι, ἔκοψε τὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ τὰ παρουσίασε στὴν «Καρτερία» ὡς εἰδήσεις τῆς τελευταίας στιγμῆς, «λαυράκια», ὅπως λένε οἱ δημοσιογράφοι!

★

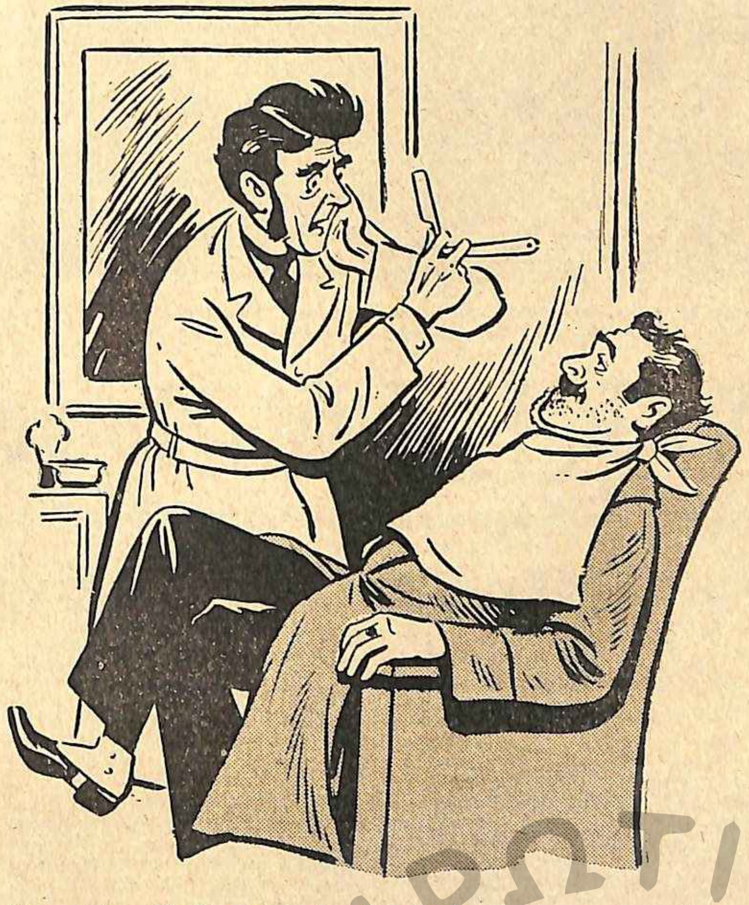

Ὁ κουρέας εἶδε ὅτι στὴν πλευρά, ποὺ εἶχε ξυρίσει προηγουμένως, εἶχαν... ξαναφυτρώσει τὰ γένεια!

Μὰ κι' οἱ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες δὲν ἔμεναν τὴν ἡμέρα τῆς Πρωταπριλιᾶς χωρὶς νὰ παίξουν κι' αὐτὲς τὶς σχετικὲς φάρσες τους.

Λίγα χρόνια πρίν, στὶς Βρυξέλλες, μιὰ ἐφημερίδα ἀνάγγειλε πὼς ἕνας χάλκινος ἀνδριάς, τοποθετημένος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κεντρικώτερες πλατεῖες τῆς πρωτεύουσας, ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῆ σὲ μιὰ ἄλλη πλατεῖα καί, γιὰ μεγαλύτερη εὐκολία καὶ ταχύτητα, ἡ μεταφορὰ αὐτὴ θὰ γινόταν... ἀεροπορικῶς! Δυὸ ἀεροπλάνα, δηλαδή, ἐφωδιασμένα μὲ μακρυὰ καὶ δυνατὰ σκοινιά, θὰ κατέβαιναν σὲ χαμηλὸ ὕψος, θὰ γάντζωναν τὸ ἄγαλμα καὶ θὰ τὸ μετέφεραν ἀστραπιαῖα στὴ νέα του θέσι!

Πλῆθος κόσμου εἶχε μαζευτῆ ἀπὸ νωρὶς στὴν πλατεῖα γιὰ νὰ θαυμάση τὴν πρωτότυπη αὐτὴ μέθοδο μεταφορᾶς κι' ὅταν εἶδε μάλιστα ἕνα ἀεροπλάνο νἄρχεται, νόμισε πὼς ἔφτασε ἡ στιγμή. Τὸ ἀεροπλάνο ὅμως συνέχισε τὸ δρόμο του κι' ὁ κόσμος, ἀφοῦ ἀπηύδησε πιὰ νἄχη γουρλωμένα τὰ μάτια του προς τὸν οὐρανό, ἔφυγε ἀπογοητευμένος.

★

Πολλοὶ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν εὐπιστία καὶ τὴν ἀγαθότητα μερικῶν γνωστῶν καὶ φίλων τους, γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσουν. Νοιώθουν κρυφὴ χαρὰ νὰ τοὺς ξαφνιάζουν. Καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Πρωταπριλιᾶς, τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦν διάφορα ψέμματα, ἢ νὰ παίξουν εἰς βάρος τους διάφορες φάρσες.

Μιὰ τέτοια φάρσα ἔπαιξαν μιὰ Πρωταπριλιὰ στὴ Γαλλία οἱ δίδυμοι ἀδελφοὶ κόμητες Ἰωσὴφ καὶ Γεδεὼν ντ' Ἀρμιέλ, ποὺ ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ μεταξύ τους.

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Ἰωσὴφ κάλεσε στὸ μέγαρό τους τὸν κουρέα του, ἕναν ἀγαθώτατο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὸν ξυρίση. Κι' ἀφοῦ τὸν ἄφησε νὰ τοῦ ξυρίση τὴ μισὴ πλευρά, βρῆκε πρόφασι καὶ μπῆκε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Γεδεών. Αὐτός, ἁρπάζοντας τὴν πετσέτα τοῦ Ἰωσήφ, ἔτρεξε καὶ κάθησε μπρὸς στὸν κουρέα. Ὁ κουρέας δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀλλαγὴ κι' ἄρχισε νὰ ξυρίζη ἀπὸ τὴν ἀξύριστη πλευρά, ὅταν στὸ τέλος εἶδε, ὅτι στὴν πλευρὰ ποὺ εἶχε ξυρίσει προηγουμένως, εἶχαν... ξαναφυτρώσει τὰ γένεια!

Ὁ ἀγαθὸς κουρέας τἄχασε. Τὸν ξύρισε, ὡστόσο, ἐντελῶς, ἀλλά, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ μπῆκε ὁ ὑπηρέτης νὰ φέρη μιὰ κανάτα μὲ νερό, ὁ Γεδεὼν ἔφυγε γρήγορα καὶ ξανακάθησε ὁ Ἰωσήφ. Μόλις τὸν εἶδε ὁ κουρέας, γούρλωσε τὰ μάτια του. Πῶς ἦταν ἀξύριστος, ἀφοῦ τὸν εἶχε ξυρίσει προηγουμένως... δύο μάλιστα φορές; Μήπως ὀνειρευόταν;

Κι' ἐκεῖ ποὺ στεκόταν, σαστισμένος, μπῆκε κι' ὁ Γεδεών, πού, μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ, τοῦ φώναξαν:

— Πρωταπριλιά! Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ ἀγαθὸς κουρέας κατάλαβε τότε τὸ παιγνίδι, ποὺ τοὔχαν παίξει οἱ δίδυμοι κόμητες.

★

Ἕνας Ἄγγλος στὸ Λονδῖνο τύπωσε ἀγγελτήρια καὶ τὰ ἔστειλε σὲ διαφόρους φίλους του.

Τὰ ἀγγελτήρια αὐτὰ ἀφοροῦσαν ἕνα ζευγάρι ἀρραβωνιασμένων, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνουν τὸ γάμο τους στὸν τάδε ναό, τὴν τάδε τοῦ μηνὸς καὶ τὴν τάδε ὥραν...

Ἔτσι οἱ φίλοι του, ἄλλοι μὲ τ' αὐτοκίνητά τους κι' ἄλλοι πεζῆ διήνυσαν μιὰ ἀπόστασι ἀρκετῶν χιλιομέτρων, γιὰ νὰ παραστοῦν στὸ γάμο. Μά, ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε, πληροφορήθηκαν, ὅτι ὁ ναός, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὁ γάμος, ἦταν ἀνύπαρκτος! Ὅλοι μαζὶ τότε σκέφθηκαν νὰ πᾶνε σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἑστιατόριο, ὅπου, ὅπως ἔγραφε σὲ ὑστερόγραφο ἡ πρόσκλησι, θὰ γινόταν ἡ γαμήλια δεξίωσι.

Μὰ κι' ἐκεῖ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἄλλη ἔκπληξι. Ὁ ξενοδόχος τοὺς δήλωσε, ὅτι ἔκαναν λάθος κι' ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνη καμμιὰ δεξίωσι!

Ἔτσι, κατέληξαν νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς νύφης, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί συνέβαινε. Ἐκεῖ ἔμαθαν ἀπὸ τὴν ἴδια, ὅτι ἡ κόρη της κι' ὁ γαμπρός της εἶχαν ὁρίσει τοὺς γάμους τους γιὰ τὸ Πάσχα!...

Μά, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, μπῆκε μέσα κι' ὁ δράστης τῆς φάρσας, ποὺ τοὺς εἶπε ἀπαθέστατα:

— Τὴν πάθατε κι' ἐσεῖς ὅπως κι' ἐγώ! Δὲν ξέρετε πὼς σήμερα εἶναι Πρωταπριλιά;

★

Ἄπειρα ἐπίσης εἶναι τὰ ψέμματα, ποὺ δημοσίευαν τὴν Πρωταπριλιὰ οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες. Ἀνήγγελλαν ψεύτικες γιορτές, παραστάσεις, πυρκαϊές, καταστροφές, κι' ἔτσι γελοῦσαν τὸν κοσμάκη.

Ὁ Κλεάνθης Τριαντάφυλλος (ὁ Ραμπαγᾶς) εἶχε γράψει στὸ φύλλο τῆς 31ης Μαρτίου 1883, τὸ ἑξῆς πρωταπριλιάτικο ποίημα, ποὺ περιγράφει θαυμάσια τὴν τότε κατάστασι τῆς Ἑλλάδος:

«Πρωταπριλιάτικη ψευτιὰ
στὸ Ἔθνος βασιλεύει...
Κλώσσαις ζεσταίνουν κλούβια
(αὐγά,
νὰ βγάνουνε πουλιά!...
Λαχταριστὸς ἑλληνισμὸς
μέσ' στὴ σκλαβιὰ δουλεύει
καὶ τὸν γελᾶ τῆς λευτεριᾶς
πικρὴ πρωταπριλιά!...
Πρωταπριλιὰ τὰ πλούτη μας
οἱ στόλοι κι' οἱ στρατοί μας...
Τὰ τόσα μας παράσημα
ἀνώφελα λιλιά...
Ψευτιὰ μέσ' στὴν κυβέρνησι,
ψευτιὰ μέσ' στὴν Αὐλή μας.
Παντοῦ ψηλὰ καὶ χαμηλά,
σωστὴ Πρωταπριλιά!...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

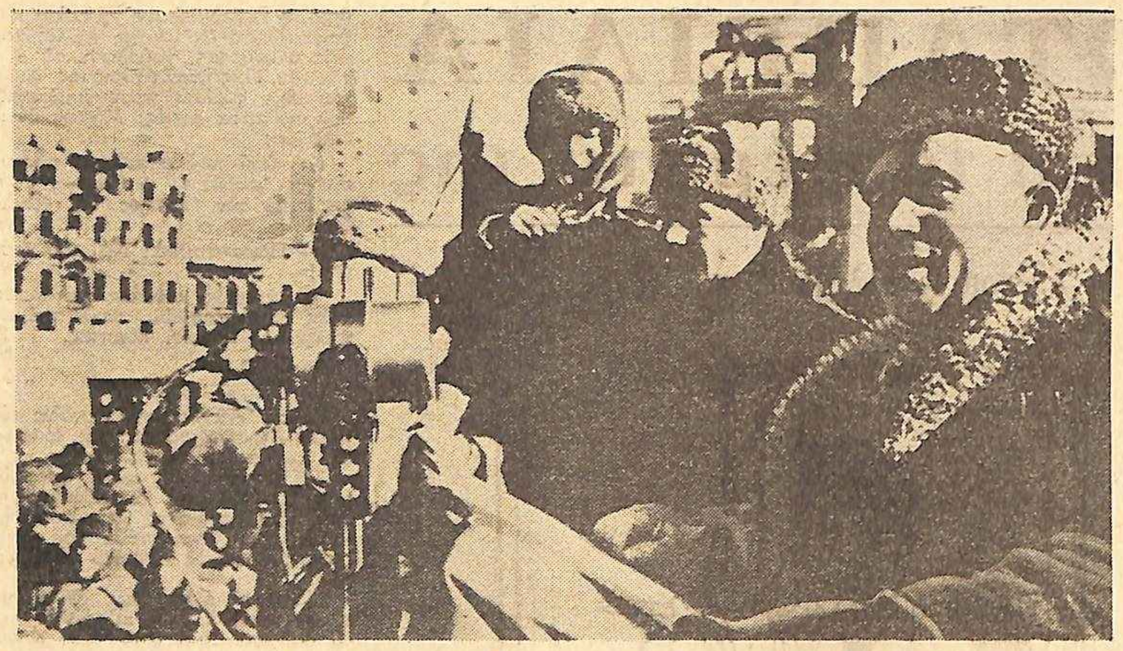

Ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ ἐπισκέπτεται τὸ «Στάλινγκραντ», εἴκοσι χρόνια μετὰ τὴν τρομερὴ μάχη, ποὺ τὸ εἶχε καταστρέψει: Ἀλλὰ δὲν λέγεται πιὸ «Στάλινγκραντ».

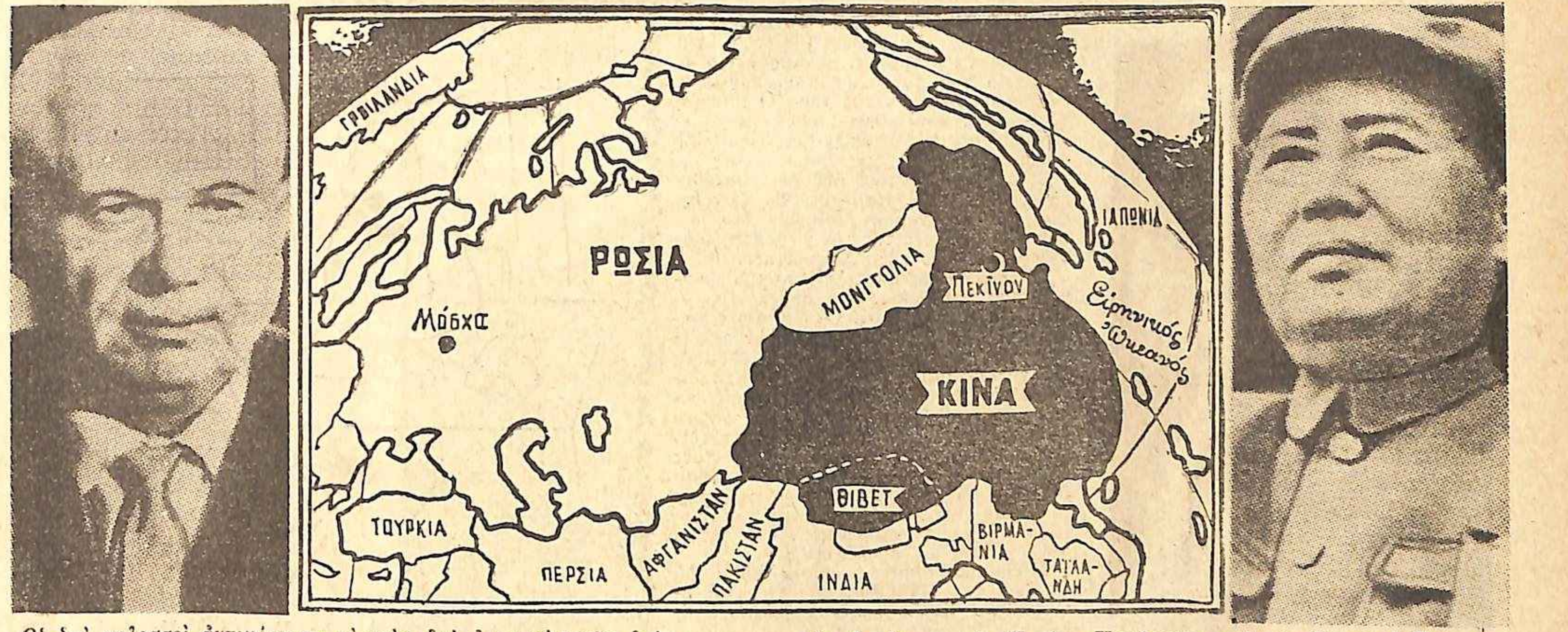

Οἱ δυὸ κολοσσοὶ ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς δυὸ ἀρχηγοὺς τῶν δυὸ κομμουνιστικῶν δυνάμεων, τὸν Νικήτα Κροῦστσεφ καὶ τὸν Μαο-Τσὲ Τούνγκ. Δυὸ «σοσιαλιστικοὶ κόσμοι».

ΡΩΣΙΑ-ΚΙΝΑ: Τὸ μυστικὸ μιᾶς διαμάχης

Κροῦστσεφ καὶ Μάο-Τσὲ-Τοὺνγκ ἀντιμέτωποι...

Ο ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ ἀκροατήριό του, τὶς μερικὲς ἑκατοντάδες τῶν ὑπευθύνων τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως...

Ο ΘΥΜΟΣΟΦΟΣ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ

Τὸ ὕφος του ἦτανε αὐστηρό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ χωρατατζίδικο τόνο, ποὺ ποτὲ δὲν τοῦ λείπει.

Ἡ θερμοκρασία στὴ Μόσχα ἦτανε γύρω ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν ἀλλά, μέσα στὴ ζεστὴ αἴθουσα τοῦ Κρεμλίνου, ἡ φαλάκρα τοῦ Ρώσου ἡγέτη γυάλιζε ἐλαφρά...

— Οἱ σοβιετικὲς ἀγελάδες, δὲ διαβάζουν οὔτε τὶς ἀποφάσεις σας, οὔτε τὶς διαταγές σας, τοὺς δήλωσε, μισοσοβαρὰ καὶ μισοαστεῖα. Ἂν οἱ σοβιετικὲς ἀγελάδες μποροῦσαν νὰ σᾶς μιλήσουν, ἂν μποροῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴ γνώμη τους σὲ σᾶς, ποὺ διευθύνετε τὴ γεωργικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας, θὰ σᾶς ἔλεγαν: «Θέλετε νὰ σᾶς δώσουμε γάλα. Συμφωνοῦμε, ἀρκεῖ, σὲ ἀντάλλαγμα, νὰ μᾶς δώσετε τὴν κατάλληλη τροφή...».

Σ' ὅλη τὴν αἴθουσα ἔλαμψαν τὰ χαμόγελα τῶν ὑπευθύνων τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, ποὺ εἶχαν φθάσει ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς ἀπέραντης Ρωσίας.

Ἡ κριτικὴ τῆς σοβιετικῆς γραφειοκρατίας συνεχίστηκε ἀπὸ τὸν Κροῦστσεφ, στὸν ἴδιο τόνο, μὲ ζωηρὲς εἰκόνες καὶ ἀιμίμητες φράσεις, γεμᾶτες ὀρθολογισμό.

Ἀλλὰ ὅλοι περίμεναν, ὅτι, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ πρὶν φύγη γιὰ διακοπὲς στὴν Κριμαία, θὰ μιλοῦσε καὶ γιὰ τὴν «Κινεζικὴ ἀγελάδα», ποὺ, σκελετωμένη, μουγκρίζει ἀπὸ ἀνυπομονησία...

Ἀλλὰ ὁ Σοβιετικὸς ἡγέτης δὲν εἶπε οὔτε λέξι, κι' αὐτὸ ἴσως ἦτανε σοβαρώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα «δριμυτάτου λόγου».

ΣΤΟ ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Γιατί, ξαφνικά — ἐκεῖ στὸ κρυφὸ παρασκήνιο, ποὺ παίζεται τὸ ἀποφασιστικὸ παιχνίδι τῆς μεγάλης πολιτικῆς — ἡ κατάστασι στὶς ρωσοκινεζικὲς σχέσεις ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο... Τὸ μαῦρο φάσμα τῆς διαμάχης δρασκέλισε τὴν περιοχὴ τῆς πιθανότητος καὶ ἔγινε ὠμὴ πραγματικότητα. Καὶ μόνο στὸ τελευταῖο διάστημα, ἔχουν ἀνταλλαγῆ ἀπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες λέξεις μεταξὺ Ρώσων καὶ Κινέζων ἡγετῶν, σὲ λόγους καὶ ἄρθρα στὶς ἐφημερίδες, γύρω ἀπὸ τὴ διένεξι τῶν δύο χωρῶν.

Οἱ δύο ὑπερδυνάμεις τοῦ παγκοσμίου κομμουνισμοῦ, κυττάζονται σὰ δυὸ ἐχθρικὰ ἀδέρφια καὶ ἀκονίζουν τὰ μαχαίρια τῶν κατηγοριῶν, τῆς προπαγάνδας καὶ συχνὰ τῶν ὕβρεων, τῆς διαβολῆς καὶ τῆς ὑπονομεύσεως.

Οἱ Ρῶσοι, βέβαια, ποὺ μέχρι τώρα τοὐλάχιστον ἔχουν καὶ τὴν εὐθύνη, τὴν βαρύτατη εὐθύνη τῆς ἡγεσίας τοῦ παγκοσμίου κομμουνιστικοῦ κινήματος, ἔστειλαν μιὰ ἐπείγουσα πρόσκλησι στοὺς Κινέζους, γιὰ μιὰ ἀνοιχτὴ συζήτησι πάνω στὶς διαφορές τους.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Ἡ ἀπάντησι, ἡ πρώτη ἀπάντησι τῶν Κινέζων, δὲν ἄργησε νὰ φταση. Ἦτανε ἕνα δριμύτατο κατηγορητήριο ἐναντίον τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ καὶ τῆς πολιτικῆς του, ὅπου, τὰ ἰδεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἀκολουθοῦσαν βαρύτατες πολιτικὲς ἐπιθέσεις, ἀκόμη δὲ καὶ προσωπικὲς ὕβρεις...

Γιὰ πρώτη φορά, μάλιστα — κι' αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ σ' ἕνα πολὺ στενὸ κύκλο τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς — οἱ Κινέζοι ἀξίωσαν τὴν ἄμεση ἀπομάκρυνσι τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως...

Τὸ τόλμημα αὐτό, πρὶν μερικὲς ἑβδομάδες ἀκόμα, θὰ ἦτανε ἀπίστευτο καὶ δείχνει τὸ τεράστιο ἅλμα, ποὺ ἔγινε στὴ σοβιετοκινεζικὴ διαμάχη...

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ἀρχίζει ἕνα πολιτικὸ μυστήριο, ποὺ ὁ φωτισμός του μπορεῖ νὰ γίνη — γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον — μόνο μέχρις ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, γιατὶ ἡ ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως εἶναι ἀκόμα ρευστὴ σὰν τὴν καυτερὴ λάβα, ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο.

Σὲ μιὰ δεύτερη ἀπάντησί τους, οἱ Κινέζοι, μὲ μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἐθνική, πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἐπιθετικότητα καὶ ἀλαζονεία, διατυπώσανε τὴν ἀξίωσι νὰ πάη ὁ ἴδιος ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ στὸ Πεκῖνο, «γιὰ μιὰ συζήτησι...».

Ἡ Μόσχα, γεγονὸς πολὺ ἀξιοσημείωτο, δὲν ὕψωσε ἀμέσως τὴ φωνὴ καὶ δὲ δίστασε νὰ δημοσιεύση τὰ κείμενα τῶν δύο προσκλήσεων, τονίζοντας, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅτι «δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη συνεννόησι μὲ τοὺς Κινέζους δογματιστές, οὔτε εἰρηνικὴ συνύπαρξι στὸν ἰδεολογικὸ τομέα μὲ τοὺς προδότες τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ...».

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ

Ἡ ἱστορία, ἡ δραματικὴ ἱστορία τῆς σημερινῆς ρωσοκινεζικῆς διαμάχης, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστικό — τὸ βαρύτιμο μυστικό — τῶν νέων αὐτῶν ἐξελίξεων στὴν πορεία τοῦ κινήματος τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἁπλώνουν τὶς ρίζες τους στὸ 1953.

Ὁ θάνατος τοῦ Στάλιν μέσα σὲ μυστηριώδεις συνθῆκες, ποὺ ἀκόμα δὲ φωτίστηκαν, δὲν ἦτανε ἁπλῶς ἡ φυσικὴ ἐξαφάνισι, ἑνὸς ἡγέτη, ποὺ εἶχε ἀνυψώσει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του σὲ θεότητα — σὲ τρομερὴ θεότητα — ποὺ τὴ λάτρευαν ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων πιστῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μὲ τὸ συνέδριο κυρίως τοῦ ρωσικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, τὸ περίφημο εἰκοστὸ συνέδριο τοῦ 1956, ἡ σταλινικὴ θεότητα ρίχτηκε κυριολεκτικὰ στὰ σκουπίδια ἀπὸ τὸ Νικήτα Κροῦστσεφ καὶ τὴ νέα σοβιετικὴ ἡγεσία.

Ἡ ἡγεσία αὐτὴ διάλεξε μὲ πάθος καὶ ἐπιμονὴ τὸν ἀντισταλινικὸ δρόμο, ἀποκαλύπτοντας «τὰ ἐγκλήματα τοῦ δικτάτορα».

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Στάλιν πρὸς τὴν Κίνα τοῦ Μάο-Τσὲ-Τοὺνγκ δὲν ἦτανε ποτὲ ἐξαιρετικὰ φιλικὴ καὶ ἐγκάρδια. Καὶ εἶναι, ἐπιφανειακὰ τοὐλάχιστον, παράδοξο τὸ θέαμα τοῦ Μάο-Τσὲ-Τοὺνγκ νὰ σηκώνη σήμερα τὴ σημαία τοῦ σταλινισμοῦ. Ἡ σταλινικὴ πολιτικὴ μέθοδος ἔγινε σήμερα τὸ «πιστεύω» τοῦ κινεζικοῦ κομμουνισμοῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ὁ σταλινισμὸς στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, καταγγέλλεται σὰν «ἐγκληματικός».

Τὸ ρῆγμα στὶς σχέσεις Μόσχας-Πεκίνου ἄρχιζε...

Βέβαια, τὸ παγκόσμιο κομμουνιστικὸ κίνημα πέρασε κι' ἄλλες δραματικὲς κρίσεις, στὰ πρῶτα του μάλιστα βήματα.

Τὸ 1924, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λένιν, ἄρχισε ἡ σκληρὴ πάλη γιὰ τὴ διαδοχὴ καὶ τὴν ἰδεολογικὴ γραμμὴ μεταξὺ Στάλιν καὶ Τρότσκυ, ποὺ τέλειωσε μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Τρότσκυ, δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, στὸ Μεξικό, ὅπου εἶχε καταφύγει.

ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Οἱ ἰδεολογικὲς καὶ πολιτικὲς ἐκεῖνες διενέξεις ἦτανε πάντως μέσα στὰ πλαίσια τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τῆς «μοναδικῆς πατρίδας τοῦ παγκοσμίου σοσιαλισμοῦ...».

Σήμερα, ἡ Κίνα ἀπειλεῖ σοβαρὰ τὴ σοβιετικὴ ἡγεσία τοῦ παγκοσμίου κινήματος. Καὶ τὴν ἀπειλεῖ ὄχι μόνο ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικά, ἀλλὰ καὶ σὰν «ἐθνικὴ δύναμι».

Μπροστὰ στὸν κίνδυνο, ὁ Κροῦστσεφ θέλησε ν' ἀντιδράση.

Στὸ συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, τὸν περασμένο Ἰανουάριο, προσπάθησε νὰ συγκεντρώση γύρω του ὅλες τὶς κομμουνιστικὲς δυνάμεις καὶ νὰ ἀπομονώση τὴν Κίνα...

ΜΕ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙ

Οἱ ἀντιπρόσωποι 72 κομμουνιστικῶν κομμάτων — στὰ ὀγδόντα, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸν κόσμο — τάχτηκαν μὲ τὸ Νικήτα Κροῦστσεφ καὶ τὴν πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ γραμμή του. Ὅλοι σχεδὸν καταδίκασαν τὴ «διασπαστικὴ καὶ ἀδιάλλαχτη πολιτικὴ τοῦ Πεκίνου...».

Τὸ πρόβλημα ὅμως, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο λύθηκε μόνο ἐπιφανειακά, γιατί, ἂν οἱ ἡγέτες τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τάχτηκαν ἐναντίον τῆς Κίνας, αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι τὰ «κόμματα», στὸ σύνολό τους, συμφωνοῦν μ' αὐτὴ τὴ γραμμή.

Στὰ ἐσωτερικὰ πλαίσια κάθε κομμουνιστικοῦ κόμματος ὑπάρχουν συμπαγεῖς φιλοκινεζικὲς παρατάξεις, ὑπάρχουν πιστοί, φανατικοὶ πιστοὶ τοῦ σταλινισμοῦ, ποὺ βλέπουν τὸ Νικήτα Κροῦστσεφ καὶ τὴ σημερινὴ ἡγεσία τῆς Ρωσίας σὰ μιὰ φοβερὴ ἀπόκλισι ἀπὸ τὸ «σωστὸ δρόμο».

Ἀκόμα, ἰσχυροὶ σταλινικοὶ πυρῆνες ὑπάρχουν καὶ στὴν ἴδια τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, ποὺ ὑπομονετικὰ περιμένουν τὴν ὥρα τους...

Οὐσιαστικά, ὁ ἰδεολογικὸς καὶ πολιτικὸς διχασμὸς τοῦ κινήματος εἶναι ἕνα δραματικὸ γεγονὸς καὶ μάλιστα σὲ παγκόσμια κλίμακα.

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οἱ Κινέζοι τοῦ Μάο-Τσὲ-Τοὺνγκ περνᾶνε μιὰ περίοδο ἐθνικιστικοῦ πυρετοῦ.

Ὁ ἐθνικισμός, ὁ τρομερὰ ἔντονος αὐτὸς ἐθνικισμός, δὲν εἶναι ἕνα καινούργιο φαινόμενο τῆς κινεζικῆς ἱστορίας.

Πάντοτε ὑπῆρχε ἡ δυσπιστία καὶ συχνὰ ἡ ἐχθρότητα πρὸς τὸν ξένο, πρὸς τὸ λευκό.

Ὁ κινεζικὸς κομμουνισμός, ἀντὶ νὰ ἐξαλείψη τὸ ἐθνικιστικὸ αὐτὸ μένος, τὸ ἐνίσχυσε. Ὅλη ἡ ἐπιστήμη, ὅλες οἱ ἐφευρέσεις, ἡ καλύτερη λογοτεχνία καὶ ποίησι ἀνήκουν στὴν Κίνα!

Τὸ θέμα τοῦ ἐθνικοῦ γοήτρου ἔγινε σήμερα ἀφάνταστα ὑπερτροφικὸ σ' ὅλη τὴν Κίνα. Εἶναι τέτοιος ὁ ἐθνικιστικὸς πυρετὸς τῶν Κινέζων, ὥστε οἱ Ρῶσοι ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν ἀκόμα καὶ τὰ προξενεῖα τους στὴν Κίνα...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΙ

Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ Κίνα, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν λαϊκῶν κοινοβίων — ποὺ ἡ Μόσχα τὰ εἶχε ἀμέσως καταδικάσει — καὶ τὶς κακὲς ἐσοδεῖες, περνάει μιὰ τεραστία οἰκονομικὴ κρίσι...

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσι, ὁ Μάο-Τσὲ-Τοὺνγκ καὶ οἱ Κινέζοι, ἀντιδροῦν μὲ μιὰ ἐπιθετικὴ στάσι στὴν ἐξωτερικὴ πολιτική, ποὺ βρίσκεται σὲ τελεία ἀντίθεσι μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς συνυπάρξεως» τῶν Ρώσων μὲ τὴ Δύσι.

Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν περίοδο, ἡ σοβιετικὴ οἰκονομικὴ καὶ τεχνικὴ βοήθεια πρὸς τὴν Κίνα, περιωρίστηκε ἢ καὶ σὲ ὡρισμένους τομεῖς σταμάτησε ἐντελῶς. Ἡ οἰκονομία τῆς Κίνας ἀπειλεῖται μὲ παράλυσι. Τὸ περίφημο φράγμα — πηγὴ ὑπερηφάνειας γιὰ τοὺς Κινέζους — τοῦ Γιὰγκ-Τσὲ-Γιὰγκ ἔμεινε τελικὰ ἀτελείωτο...

Οἱ Κινέζοι θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἐνῶ ἡ Μόσχα τοὺς εἶχε προειδοποιήσει, ὅτι ὁ δρόμος, ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι καταστρεπτικός.

Τὰ κινεζικὰ ὅπλα εἶναι πολιτικὰ καὶ ἰδεολογικά, καὶ στὸ κομμουνιστικὸ κίνημα αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ὅπλα εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα ἡ κινεζικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Μόσχας ἀπέτυχε κι' αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη.

ΔΥΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο γεγονός, μὲ τεράστια σημασία, εἶναι ἡ δημιουργία δύο ξεχωριστῶν «σοσιαλιστικῶν» κόσμων, τοῦ ρωσικοῦ καὶ τοῦ κινεζικοῦ. Τὸ ρῆγμα πῆρε σχῆμα καὶ ἔκτασι. Οἱ δύο «σοσιαλιστικοὶ κόσμοι» ὑψώνονται ἀντιμέτωποι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Οἱ ἀδελφικὲς ἐχθρότητες εἶναι πάντοτε γεμᾶτες φανατισμό... Γιὰ πρώτη φορὰ στὸ διεθνῆ ὁρίζοντα λάμπουν τὰ κόκκινα ἀστέρια δύο «ἐχθρικῶν» μεγάλων δυνάμεων...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Γυναικεῖος στρατὸς τῆς Λαϊκῆς Κίνας σὲ παρέλασι στὸ Πεκῖνο: Γυναῖκες καὶ πολιτική...

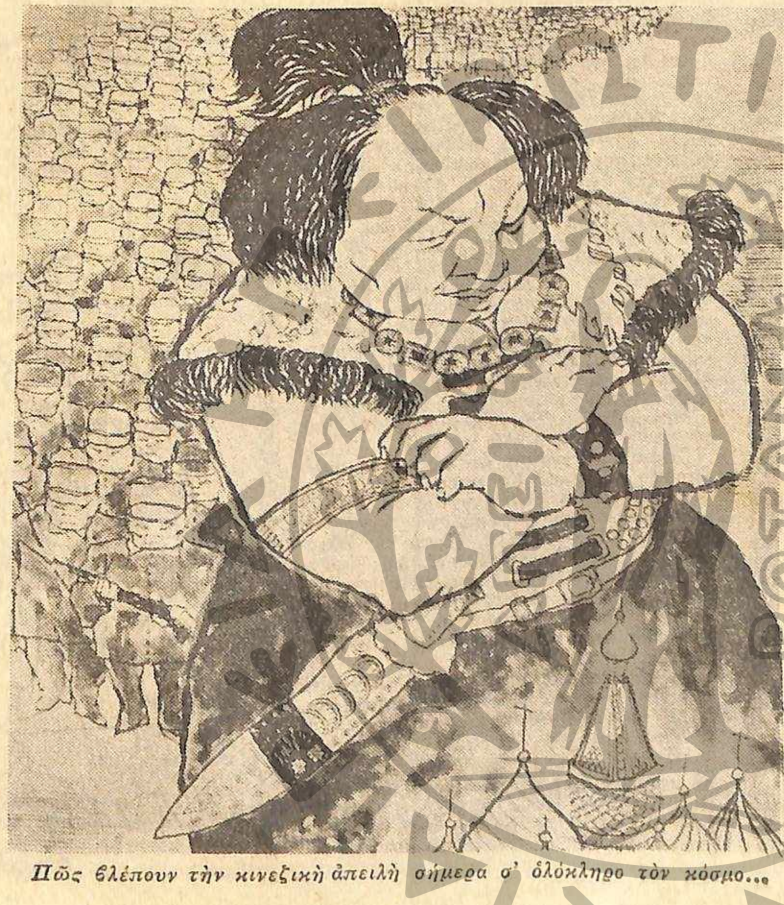

Πῶς βλέπουν τὴν κινεζικὴ ἀπειλὴ σήμερα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο...

Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες φωτογραφίες τῆς Μαίρυλιν Μονρόε.

Ἡ νεκρὴ Μαίρυλιν, εἴδωλο τῆς Ἀμερικῆς

Μιὰ καινούργια θρησκεία: ὁ μονροϊσμὸς

ΣΤΙΣ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν τρεῖς ἀθάνατοι κινηματογραφικοὶ μῦθοι, ποὺ συγκινοῦν τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωντανὴ πραγματικότητα. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς συνδέεται καὶ μ' ἕνα πρόσωπο, ποὺ φαντάζει σὰν εἴδωλο ἢ σὰν ἡμίθεος.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μύθους εἶναι τοῦ Ροδόλφου Βαλεντῖνο, ποὺ πέθανε τὸ 1926, σὲ ἡλικία μόλις 31 χρόνων ἀπὸ περιτονίτιδα. Ὅσο ζοῦσε, ἔφταναν κάθε μέρα στὸ ταχυδρομεῖο 3—4 καντάρια γράμματα, ποὺ τοῦ τὰ ἔστελναν γυναῖκες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ γράμματα αὐτά, ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς φίλες του, ἡ ἠθοποιὸς Πόλα Νέγκρι, τὰ ἔκαιγε, χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέπη οὔτε νὰ τ' ἀνοίξη. Μετὰ τὸ θάνατό του, πάνω ἀπὸ 10 νέες αὐτοκτόνησαν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ σήμερα στὶς περισσότερες ἀμερικανικὲς πόλεις ὑπάρχουν ἑνώσεις θαυμαστῶν καὶ θαυματριῶν του, ποὺ συνέρχονται σ' ὡρισμένες ἐποχὲς καὶ μιλοῦν γιὰ τὸ εἴδωλό τους.

Ὁ δεύτερος μῦθος εἶναι τῆς Τζέην Χάρλοου, τῆς πλατινένιας καλλονῆς, ποὺ πέθανε μυστηριωδῶς τὸ 1938, πάνω στὴν ἀκμὴ τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τοῦ ταλέντου της. Ἀναρίθμητοι ἄνδρες στὴν Ἀμερικὴ ζοῦν μὲ τὴν ἀνάμνησί της. Στὸ Βέρμοντ ὑπάρχει, μάλιστα, ἕνα εἶδος ναοῦ, ποὺ συγκεντρώνει κάθε τόσο ἐκείνους ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ξεχάσουν τὴν Τζέην. Κάποιος ἀνώνυμος θαυμαστής της ἔχει μαζέψει ἐκεῖ ὅλα τὰ ἐνθύμια τῆς ἠθοποιοῦ, ποὺ ἔκανε ἑκατομμύρια ἀνδρικὲς καρδιὲς νὰ χτυπᾶνε γι' αὐτὴν πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

Ὁ τρίτος μῦθος, πολὺ πιὸ πρόσφατος, εἶναι τοῦ Τζαίημς Ντήν, τοῦ νεαροῦ καὶ ἄτυχου ἠθοποιοῦ, ποὺ βρῆκε ἀπροσδόκητα τὸ θάνατο, πέφτοντας μ' ἕνα αὐτοκίνητο σπὸρ πάνω σ' ἕνα δέντρο.

Οἱ σκηνὲς τοῦ ὁμαδικοῦ ὑστερισμοῦ ποὺ ξετυλίχτηκαν τότε στὴν Ἀμερικὴ προκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ψυχολόγων καὶ τῶν κοινωνιολόγων. Ἀλλὰ δὲν ἔλειψαν κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸν ὑστερισμό. Ἕνας ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ μεταφέρη σὲ μπροῦντζο τὸ ἐκμαγεῖο τοῦ προσώπου του, ποὺ πάρθηκε μέσα στὸ φέρετρό του. Ὁ μπροῦντζος αὐτὸς πουλήθηκε κατόπιν κατὰ ἑκατομμύρια καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας ἐθησαύρισε.

Στοὺς τρεῖς αὐτοὺς μύθους προστέθηκε τελευταῖα καὶ τέταρτος. Τὸ καινούργιο εἴδωλο εἶναι ἡ Μαίρυλιν Μονρόε, ποὺ οἱ θαυμαστές της τὴν χαρακτηρίζουν σὰν ἐνσάρκωσι τῆς Ἀφροδίτης.

Ὁ μονροϊσμὸς ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος καινούργιας θρησκείας, ποὺ συγκλονίζει ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Οἱ δυὸ φωτογράφοι ποὺ τὴν ἀποθανάτισαν στὴν τελευταία της ταινία, ὅταν ἔπαιρνε τὸ μπάνιο της σὲ μιὰ πισίνα, μὲ μοναδικὸ ἔνδυμα τὴν ὀμορφιά της, ἐθησαύρισαν. Τὰ «ντοκυμανταίρ», ἐξ ἄλλου, ποὺ ἔχουν συναρμολογηθῆ ἀπὸ παλιὲς ταινίες της, κυκλοφοροῦν κατὰ ἑκατομμύρια, μὲ τοὺς ὑποβλητικοὺς τίτλους «Ἡ ἄγνωστη Μαίρυλιν», «Οἱ ἀπαγορευμένες σκηνὲς τῆς Μαίρυλιν» κτλ. Οἱ Ἀμερικανοὶ τὶς ἀγοράζουν ἄπληστα καὶ τρέχουν στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ τὶς προβάλουν.

Κάθε τόσο βγαίνουν ἐπίσης βιβλία γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Μαίρυλιν, ποὺ γίνονται ἀνάρπαστα. Κυκλοφοροῦν ταυτόχρονα ἀρώματα, κρέμες, μπιμπελό, μὲ τὸ ὄνομά της.

Πρόκειται γιὰ μιὰ «ὑστερία διαρκείας», ὅπως ἔγραψε τελευταῖα ἕνας Ἀμερικανὸς ψυχολόγος. Χιλιάδες Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀμερικανίδες εἶναι περήφανοι ὅταν μποροῦν ν' ἀποχτήσουν ἕνα ἐνθύμιο τῆς ἀλησμόνητης ἠθοποιοῦ, μ' ὅλο ποὺ ξέρουν ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι πλαστό.

Ἔτσι, μ' ὅλο ποὺ ἡ Μαίρυλιν πέθανε, τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ θέλει νὰ τὴν φαντάζεται ἀκόμη ζωντανή.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστερία, ὅμως, ὑπάρχει στὴ Μαίρυλιν κάτι τὸ βαθύτατα ἀνθρώπινο, ποὺ συγκινεῖ πάντοτε. Αὐτὴ τὴν ἄγνωστη Μαίρυλιν παρουσίασε τελευταῖα ἕνας ἀπὸ τοὺς βιογράφους της, ὑπενθυμίζοντας τὰ γεμᾶτα πόνο λόγια, ποὺ βγῆκαν σὲ διάφορες ἐποχὲς ἀπὸ τὸ στόμα της. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς στιγμές, ποὺ ἄφηνε ἐλεύθερο τὸν ἑαυτό της, εἶχε πῆ ἄλλοτε:

«Κανένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ γνώρισα δὲν εἶδε σὲ μένα τὴν ὀρφανὴ ποὺ ἤμουνα καὶ ποὺ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ εἶμαι. Ὁ κόσμος δὲν ξέρει ὅτι ἔμαθα νὰ διαβάζω, συλλαβίζοντας τὴ λέξι «ὀρφανοτροφεῖο», ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἱδρύματος ὅπου μεγάλωσα. Κάθε τόσο, μ' ἔβγαζαν ἀπ' αὐτὸ καὶ μ' ἐμπιστεύονταν σὲ διάφορες οἰκογένειες, ποὺ ἐπροθυμοποιοῦντο ν' ἀναλάβουν τὴν ἀνατροφή μου. Ἀλλοῦ μ' ἔβαζαν ν' ἀποστηθίσω τὴ Βίβλο, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤξερα ἀκόμη νὰ διαβάζω. Ἀλλοῦ μ' ἔδερναν ἀλύπητα. Ἀλλοῦ μὲ μεταχειρίζονταν σὰν κούκλα κι' ὅταν κουράζονταν νὰ παίζουν μαζί μου, μὲ ξανάστελναν στὸ ὀρφανοτροφεῖο... Οἱ μόνες μου εὐτυχισμένες στιγμὲς ἦταν ὅταν ἡ μητέρα μου ἔβγαινε ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο καὶ μ' ἔπαιρνε μαζί της. Γιατὶ οἱ γονεῖς της εἶχαν πεθάνει τρελλοὶ κι' ἡ δυστυχισμένη μου μητέρα πάθαινε ἐπίσης κρίσεις. Τὴν ἔκλειναν τότε γιὰ μερικοὺς μῆνες ἢ γιὰ χρόνια».

Ἔμαθε ἀργότερα ὅτι εἶχε ἕνα πολὺ ὄμορφο σῶμα κι' ὅτι μποροῦσε νὰ κερδίση τὴ ζωή της δείχνοντάς το. Ἀλλὰ πόση πίκρα ὑπῆρχε μέσα στὴν ψυχή της γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!... Κατὰ τὸν πόλεμο, ὅπως κι' ἄλλοι ἠθοποιοί, ἐπισκέφθηκε πολλὲς φορὲς τοὺς στρατιωτικοὺς καταυλισμοὺς γιὰ νὰ ἐμψυχώση μὲ τὴν παρουσία της τοὺς στρατιῶτες. Νὰ τὰ λόγια ποὺ τοὺς εἶπε μιὰ μέρα στὸ Πάντλετον:

— Μπόϋς, κάθε φορὰ ποὺ βλέπετε μιὰ ὄμορφη νέα, σφυρίζετε ἀπὸ θαυμασμό. Ἀλλ' ἂν τῆς βγάλετε τὸ φόρεμά της, τί θ' ἀπομείνη;

Ἡ Μαίρυλιν δὲ φοβόταν νὰ βγάλη τὸ φόρεμά της, γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν πολὺ ὄμορφη. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὴ ὀμορφιά της εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης της. Κάτω ἀπ' αὐτήν, χτυποῦσε μιὰ ἀνθρώπινη καρδιά. Αὐτήν, ὅμως, κανένας δὲν ἤθελα νὰ τὴν δῆ.

Γελωτοθεραπεία

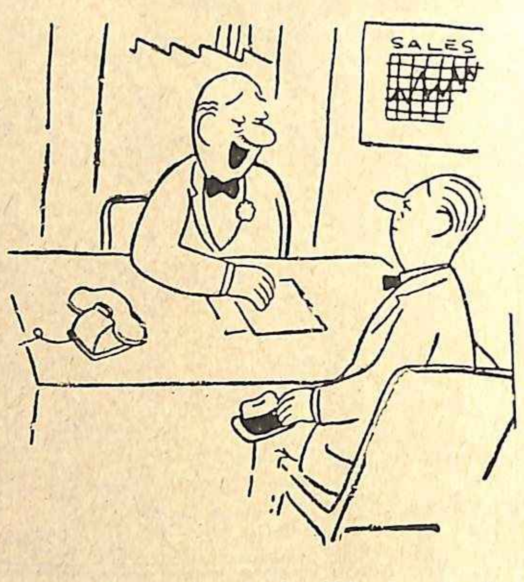

— Θὰ διαπιστώσατε πὼς ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχουν εὐνοούμενοι. Ὅλοι παίρνουν τὸν κατώτατο νόμιμο μισθό!

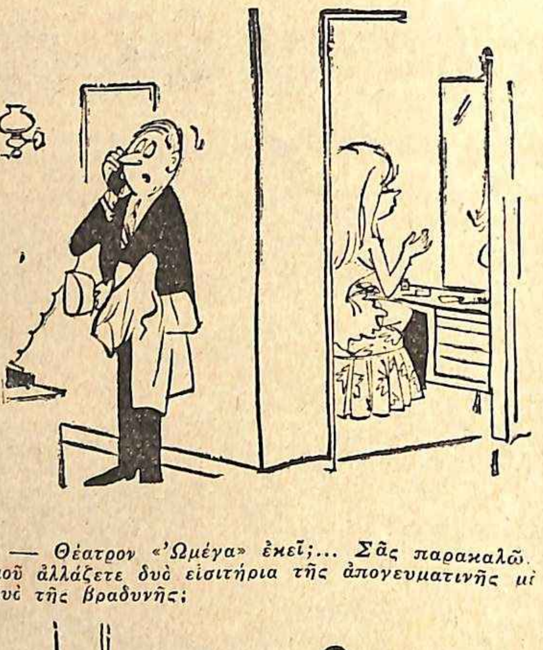

— Θέατρον «Ὠμέγα» ἐκεῖ;... Σᾶς παρακαλῶ, μοῦ ἀλλάζετε δυὸ εἰσιτήρια τῆς ἀπογευματινῆς μὲ δυὸ τῆς βραδυνῆς;

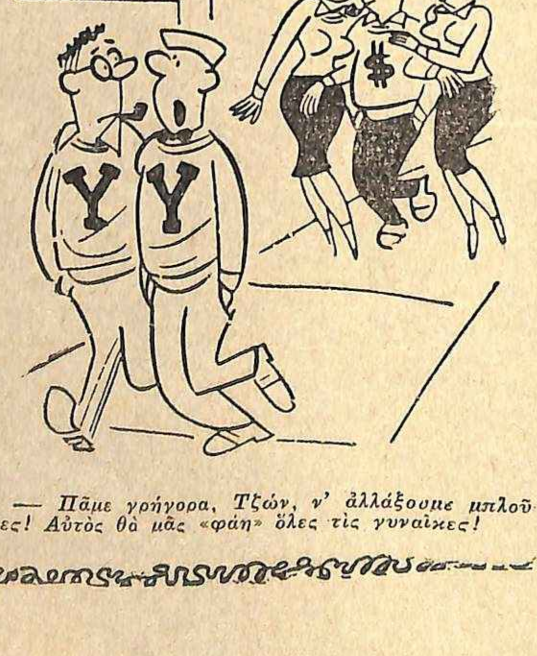

— Πᾶμε γρήγορα, Τζών, ν' ἀλλάξουμε μπλοῦζες! Αὐτὸς θὰ μᾶς «φάη» ὅλες τὶς γυναῖκες!

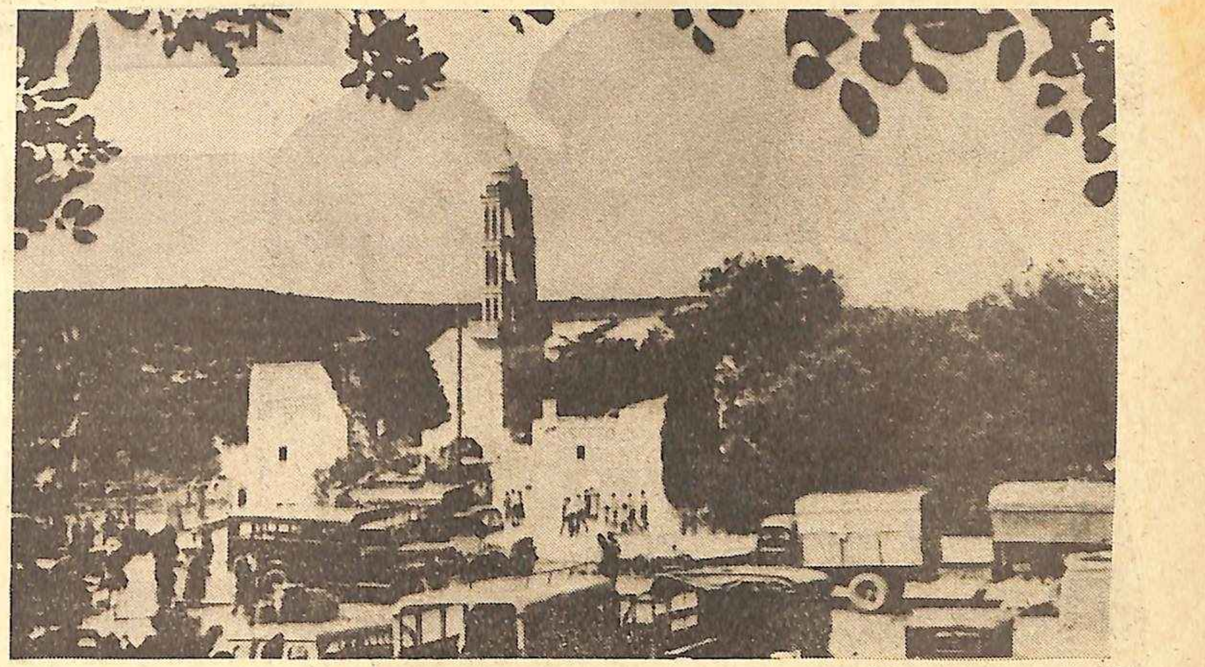

Ἡ Παναγία ἡ Μυρτιώτισσα στὰ Κύθηρα.

ΚΥΘΗΡΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ

ΣΤΗΝ ἀνεμόδαρτη περιοχὴ τοῦ Κάβο Μαλιᾶ, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι συμβούλευαν ὅσους τὸν περνοῦσαν νὰ ξεχνοῦν τὰ σπίτια τους, βρίσκεται το νησὶ Κύθηρα. Ὁ λαος τὸ ὀνομάζει Ἴσιριγο ἢ Ἴσεριγο ἀπὸ τὸ ἰταλικό του ὄνομα Cerigo.

Ἂν καὶ τὸ νησὶ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Μαλέα καὶ τὴ Λακωνικὴ χερσόνησο —ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέχει κάπου 20 χιλιόμετρα— ὡστόσο διοικητικῶς ὑπάγεται στὸν Πειραιᾶ, γιατὶ εἶναι εὐκολώτερη ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀττικῆς, παρὰ μὲ τὴν κοντινὴ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Λακωνίας, τὸ Γύθειο.

Τὸ νησὶ παρουσιάζει μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεσι στὴ γεωλογική του σύστασι. Τὸ μεγαλύτερο μέρος του εἶναι ὀρεινὸ μὲ ἀπότομες καὶ βραχώδεις πλαγιὲς πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ ὑπόλοιπο, εὐφορώτατο, δεντροφυτευμένο, μὲ ὡραίους κήπους καὶ μὲ πλούσια γεωργικὰ προϊόντα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀρεινὰ μέρη τῶν Κυθήρων καλύπτονται ἀπὸ βάση ἢ μὲ ἄγριους θάμνους, ὥστε τὸ σύνολο νὰ προβάλλεται καταπράσινο μέσα ἀπὸ τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, στὴν ὁποία συναντῶνται τρία πέλαγα: τὸ Ἰόνιο, τὸ Κρητικὸ καὶ τὸ Αἰγαῖο. Ἴσως ἀπὸ τὴν ἀντίθεσι αὐτή, εἰδυλλιακῶν τοπίων καὶ ἀνεμόδαρτων βράχων, νὰ παρακινήθηκε ἡ Ἀφροδίτη καὶ τὸ διάλεξε γιὰ νησί της. Ἀνταποκρινόταν στὴν ἰδιοσυγκρασία της, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἐρωτικὰ ἐκρηκτικὴ καὶ ἄλλοτε δεχόταν μὲ ὀλύμπια ἠρεμία τὶς θωπεῖες τῶν ποικίλων ἐραστῶν της. Ὁπωσδήποτε οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν πὼς ἀπὸ τὰ Κύθηρα ξεκίνησε ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ ἀκόμα χρόνια, συναντᾶμε τὴ θεὰ τοῦ ἔρωτα μὲ τὴν παρωνυμία τῆς Κυθέρειας.

Ἡ μυθολογία μᾶς δίνει καὶ λεπτομέρειες γιὰ τὴ γέννησι τῆς Ἀφροδίτης στὰ Κύθηρα. Ὁ Κρόνος, σὲ μιὰ τιτανομαχία ἐναντίον τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ ἔκοψε τὸ διακριτικὸ τοῦ φύλου του, ποὺ ἔπεσε στὰ Κύθηρα. Κι' ἔτσι γεννήθηκε ἡ Ἀφροδίτη. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ὀνομάζαν Οὐρανίαν Κυθέρειαν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ὡραῖος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης στὰ Κύθηρα, ὅπου δίνονταν γιορτὲς πρὸς τιμὴν τῆς πάγκαλλης θεᾶς. Ἡ φαντασία τῶν νεωτέρων ζωγράφων, ἰδίως τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἀπαθανάτισε σὲ πίνακες τὴν «Ἀποβίβασι στὰ Κύθηρα», σ' ἕνα φανταστικὸ νησί, πλούτου, χλιδῆς καὶ ἔρωτα. Φυσικά, εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι οἱ σημερινοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Τσιριγῶτες, ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ καλοὶ νοικοκύρηδες, δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς πομπώδεις αὐτὲς καὶ φανταστικὲς «ἀποβιβάσεις» στὸ νησὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Οἱ νεώτεροι κάτοικοι τῶν Κυθήρων ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὴ γεωργία καὶ τὴ ναυτιλία. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἰδίως σὲ παλαιότερα χρόνια, ἀποδημοῦσαν στὸ ἐξωτερικό. Ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶχαν ἄλλοτε μεγάλες τσιριγώτικες παροικίες. Σημαντικὸς ἀριθμὸς κατοίκων τῶν Κυθήρων ἔχει ἐγκατασταθῆ καὶ στὸν Πειραιᾶ.

Ἡ γεωγραφικὴ θέσι τοῦ νησιοῦ, ἐπάνω στοὺς θαλάσσιους δρόμους, ποὺ συνδέουν τὴν Ἀνατολὴ μὲ τὴ Δύσι, ἦταν φυσικὸ νὰ προσελκύση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ποντοπόρων λαῶν. Καὶ φαίνεται πὼς Φοίνικες ἦσαν οἱ παλαιότατοι κάτοικοί του. Εἶχαν κάνει τὰ Κύθηρα ναυτικὴ καὶ ἐμπορικὴ σκάλα, ὅπου γινόταν καὶ τὸ ψάρεμα τῆς πορφύρας. Γι' αὐτὸ στὴν ἀρχαιότητα τὸ νησὶ ἀναφέρεται καὶ μὲ τὰ ὀνόματα: «Πορφυροῦσα» καὶ «Πορφυρίς».

Στὰ ἱστορικὰ χρόνια οἱ Σπαρτιᾶτες εἶχαν γίνει κύριοι τῶν Κυθήρων. Τοὺς χρησίμευαν καὶ γιὰ ναυτικὴ σκάλα πρὸς τὴν Κρήτη καὶ τὴν Αἴγυπτο καὶ γιὰ προφυλακὴ τῆς Λακωνίας. Ἀκριβῶς ἡ στρατηγικὴ καὶ ναυτικὴ σημασία τοῦ νησιοῦ τὸ μετέβαλαν σὲ «μῆλον τῆς ἔριδος» μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν.

Στὸ διάστημα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ Κύθηρα ἄλλοτε τὰ παίρνουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοτε τὰ ξαναπαίρνουν οἱ Σπατριᾶτες.

Γιὰ κάμποσους αἰῶνες κατόπιν ἡ ἱστορία τοῦ νησιοῦ μένει σκοτεινή. Στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ἀναφέρεται πὼς ἦταν κτῆμα κάποιου εὐπατρίδη Ρωμαίου. Ἔπειτα στὰ βυζαντινὰ χρόνια ἀποτελεῖ ἐπαρχία τοῦ Βυζαντίου, ὡς τὰ 1207, ποὺ τὰ κατέλαβαν οἱ Βενετσιάνοι. Σποὺς ἀγῶνες κατόπιν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βενετίας, τὰ Κύθηρα ἔπαθαν μεγάλες καταστροφές.

Στὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Βαρβαρόσσα (1537) ὁλόκληρο τὸ νησὶ λεηλατήθηκε καὶ καταστράφηκαν ὅλοι οἱ συνοικισμοί του. Ἑφτὰ χιλιάδες κατοίκους πῆρε αἰχμαλώτους ὁ Βαρβαρόσσας καὶ ὁ πληθυσμὸς κατέβηκε στὸ ἕνα ἕκτο. Δεύτερη μεγάλη καταστροφὴ ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Κιουμουρτζῆ πασᾶ (1715). Οἱ λιγοστοὶ κάτοικοι, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, ζητοῦσαν νὰ μεταναστεύσουν σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Τουρκίας. Τόση ἦταν ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιριὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα στὰ Κύθηρα.

Μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Βενετιας, τὰ Κύθηρα ἀκολούθησαν τὴν τύχη τῶν ἄλλων Ἰονίων νήσων. Βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ κατοχὴ καὶ μεζὶ μὲ τὰ ἄλλα Ἑπτάνησα, ἑνώθηκαν μὲ τὴν Ἑλλάδα (1864). Πρωτεύουσα σήμερα εἶναι ἡ ὁμώνυμη πολιτεία, χτισμένη σὲ μιὰ ψηλὴ ράχη στὸ νότιο μέρος, κοντὰ στὸ λιμάνι τοῦ Καψαλίου. Ἡ πολιτεία, καθαρὴ καὶ ὑγιεινή, μὲ γραφικοὺς δρόμους, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ παλιὸ βενετσιάνικο κάστρο. Ἕνας δημόσιος δρόμος, ποὺ διασχίζει τὸ νησὶ ἀπὸ τὸ νότο πρὸς τὸ βορρᾶ, ἑνώνει τὴν πρωτεύουσα μὲ τὰ χωριὰ καὶ τὶς κοινότητες.

Τὰ Κύθηρα τριγυρίζονται ἀπὸ μικρὰ νησάκια, ποὺ τὰ περισσότερα εἶναι ἐρημόνησα. Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὰ Ἀντικύθηρα. Βρίσκονται στὴ μέση, μεταξὺ τῶν Κυθήρων καὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Κρήτης. Τὸ ὄνομα τοῦ ἄσημου καὶ μικροῦ αὐτοῦ νησιοῦ, ποὺ οἱ κάτοικοί του κατάγονται ἀπὸ τὰ Σφακιὰ τῆς Κρήτης, ἔχει γίνει σήμερα παγκόσμια γνωστὸ ἀπὸ τὸ περίφημο χάλκινο ἄγαλμα τοῦ «Ἐφήβου τῶν Ἀντικυθήρων», ποὺ βρέθηκε μὲ πολλὲς ἄλλες ἀρχαιότητες κοντὰ στὸ ἀκρωτῆρι του Γλυφάδια. Κάποια καλὴ μοῖρα ξανάφερε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ ὡραῖο ἄγαλμα ἀπὸ τὸν ὑγρὸ τάφο του, ὅπου ἐπὶ αἰῶνες ἦταν θαμμένο..

Τὸ Πάσχα τοῦ 1900 δυὸ καΐκια μὲ σφουγγαράδες ἀπὸ τὴ Σύμη γύριζαν στὸ νησί τους ἀπὸ τις βορεινὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου γινόταν τὸ μάζεμα τῶν σφουγγαριῶν. Οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ τρικυμίες ἀνάγκασαν τὰ δύο καΐκια νὰ πηδήσουν στὸ νησάκι τῶν Ἀντικυθήρων. Καὶ μένοντας ἐκεῖ, ὥσπου νὰ κοπάση ἡ θάλασσα, οἱ δύτες τῶν δύο καραβιῶν ἔκαναν καὶ καμμιὰ βουτιὰ γιὰ σφουγγάρια.

Μιὰ ἡμέρα, ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύτες, ὁ Ἠλίας Σταδιάτης, εἶχε βουτήξει σὲ 35 ὀργιές, εἶδε ἔκθαμβος στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀγάλματα. Προφανῶς κάποιο πλοῖο ποὺ θὰ μετέφερε ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες στὴ Ρώμη ἢ στὸ Βυζάντιο εἶχε βουλιάξει στὴν ἀφιλόξενη ἐκείνη θάλασσα. Ὁ Σταδιάτης πλησίασε τὸ σωρό, ἔσπασε τὸ χέρι ἀπὸ ἕνα χάλκινο ἄγαλμα κι' ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς συντρόφους του. Ὁ καπετάνιος τῶν καϊκιῶν Δημήτρης Κοντὸς βούτηξε κι' αὐτὸς στὸ μέρος, ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ Σταδιάτης κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν ἀγαλμάτων, σημείωσε καλὰ τὴ θέσι.

Ὅταν τὰ δύο σφουγγαράδικα γύρισαν στὴ Σύμη, ζήτησαν ἀπὸ τοὺς προκρίτους τοῦ νησιοῦ νὰ τοὺς συμβουλεύσουν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Καὶ οἱ πρόκριτοι τοὺς εἶπαν πὼς ἔπρεπε γιὰ λόγους πατριωτισμοῦ νὰ πᾶνε στὴν Ἀθήνα καὶ ν' ἀναφέρουν τὸ πρᾶγμα στὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι. Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ σφουγγαράδες, ἔχοντας μαζί τους καὶ τὸ συμπατριώτη τους καθηγητὴ τῆς ἀρχαιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν Δ. Οἰκονόμου, παρουσιάστηκαν στὸν ὑπουργὸ τῆς Παιδείας Σπυρ. Στάη καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς δώση κανένα βοηθητικὸ πλοῖο τοῦ στόλου καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ θάλασσα τὶς ἀρχαιότητες.

Οἱ σοφοὶ ὅμως «μανδαρῖνοι» τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἶχαν σοβαρὲς ἀντιρρήσεις. Ἔλεγαν πὼς αὐτά, ποὺ διηγοῦνταν οἱ δύτες ἦταν οἱ συνηθισμένες ὑπερβολὲς καὶ πὼς δὲν ἄξιζε νὰ γίνουν δαπάνες γιὰ ἔρευνες, ποὺ θὰ ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένες σὲ ἀποτυχία.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Στάης ἦταν ἀπὸ τὰ Κύθηρα καὶ ἐνδιαφερόταν καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀρχαιολογία. Παραμέρισε, λοιπόν, τῆς ἀντιρρήσεις τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου κι' ἀφοῦ συνεννοήθηκε μὲ τὸ συνάδελφό του ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, ὠργάνωσαν τὴν ἀποστολή, ποὺ θὰ ἐρευνοῦσε τὸ βυθὸ τῶν Ἀντικυθήρων.

Στὴν ἐξερεύνησι αὐτή, ποὺ κράτησε 10 μῆνες, ἔλαβαν μέρος ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο σφουγγαράδικα τῆς Σύμης καὶ δύο βοηθητικὰ πλοῖα τοῦ στόλου. Τὴν παρακολούθησαν, ἀρχαιολόγοι, καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, δημοσιογράφοι καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας πῆγε πολλὲς φορὲς ἐπὶ τόπου.

Τὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς δουλειᾶς τὸ εἶχαν ἀναλάβει οἱ ἀτρόμητοι σφουγγαράδες τῆς Σύμης. Βουτοῦσαν σὲ μεγάλο βάθος, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἔπρεπε στὰ λίγα λεπτὰ νὰ δέσουν μὲ χοντρὰ παλαμάρια τὶς ἀρχαιότητες, γιὰ νὰ τὶς ἀνελκύση βάζοντας «πρόσω ὁλοταχῶς» τὸ βοηθητικὸ τοῦ στόλου. Ὑπῆρχε ἐπίσης ὁ κίνδυνος νὰ σπάσουν οἱ κάλοι μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες γιὰ τοὺς δύτες, ποὺ ἀπὸ τὸ βυθὸ παρακολουθοῦσαν καὶ βοηθοῦσαν τὴν ἀνέλκυσι. Καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ἐπαυξάναν οἱ συνεχεῖς θύελλες καὶ τρομερὲς φουρτοῦνες τοῦ Κάβο Μαλιᾶ.

Ἀπὸ τὶς δραματικὲς αὐτὲς καταδύσεις οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς σφουγγαράδες εἶχαν ἐξαντληθῆ. Καὶ ὅμως κανένας δὲν ἔφευγε. Ἤθελαν νὰ τελειώσουν τὴ δουλειά. Τὸ ρωμέϊκο φιλότιμο τους ἐκέντριζε στὴν προσπάθειά τους. Δύο ἀπὸ τοὺς δύτες ἔμειναν παράλυτοι γιὰ πάντα καὶ ἕνας ἄλλος «ὁ καρτερικώτατα ἐργασθεὶς Γεώργιος Κρητικὸς» πέθανε ἀπὸ τὴν κόπωσι.

Ἀνάμεσα στὶς ἀρχαιότητες, ποὺ μὲ τόσους μόχθους, θυσίες καὶ κινδύνους βγῆκαν ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας τῶν Ἀντικυθήρων ἦταν καὶ ὁ ὡραῖος Ἔφηβος, ποὺ σήμερα στολίζει τὸ ἀρχαιολογικό μας μουσεῖο καὶ θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀποκτήματά του. Στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ μουσείου ἔχουν ἐκτεθῆ καὶ οἱ ἄλλες ἀρχαιότητες ποὺ βρέθηκαν στὴ θάλασσα τῶν Ἀντικυθήρων. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησι ἔδωσε τότε γιὰ δῶρο στοὺς Συμιῶτες σφουγγαράδες 150 χιλιάδες δραχμὲς (6 χιλιάδες χρυσὲς λίρες) καὶ ἐπὶ πλέον ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία 500 δραχμὲς στὸν καθένα.

Ὅταν ὁ Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων βγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὸν συγκόλλησαν πρόχειρα καὶ τὸν τοποθέτησαν σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας (Ἰανουάριος 1901) μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα εὑρήματα τῶν Ἀντικυθήρων. «Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, γράφει ὁ ἀρχαιολόγος Ι. Σβορῶνος, μετεβλήθη τότε εἰς προσκύνημα πάντων τῶν Ἀθηναίων, ἡμετέρων καὶ ξένων, ἰδίως δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ θεωροῦντος, δικαίως, τὰ ἀνευρεθέντα ἔργα ὡς τὰ πολυτιμότατα τῶν κειμηλίων τῆς προγονικῆς αὐτοῦ δόξης». Καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸν ὡραῖο χάλκινο Ἔφηβο συνεχίζεται καὶ σήμερα ἀπὸ δικούς μας καὶ ξένους, ποὺ καθημερινῶς γεμίζουν τὴν αἴθουσα τοῦ μουσείου, ποὺ τὸν ἔχουν τοποθετήσει.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

„Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία"

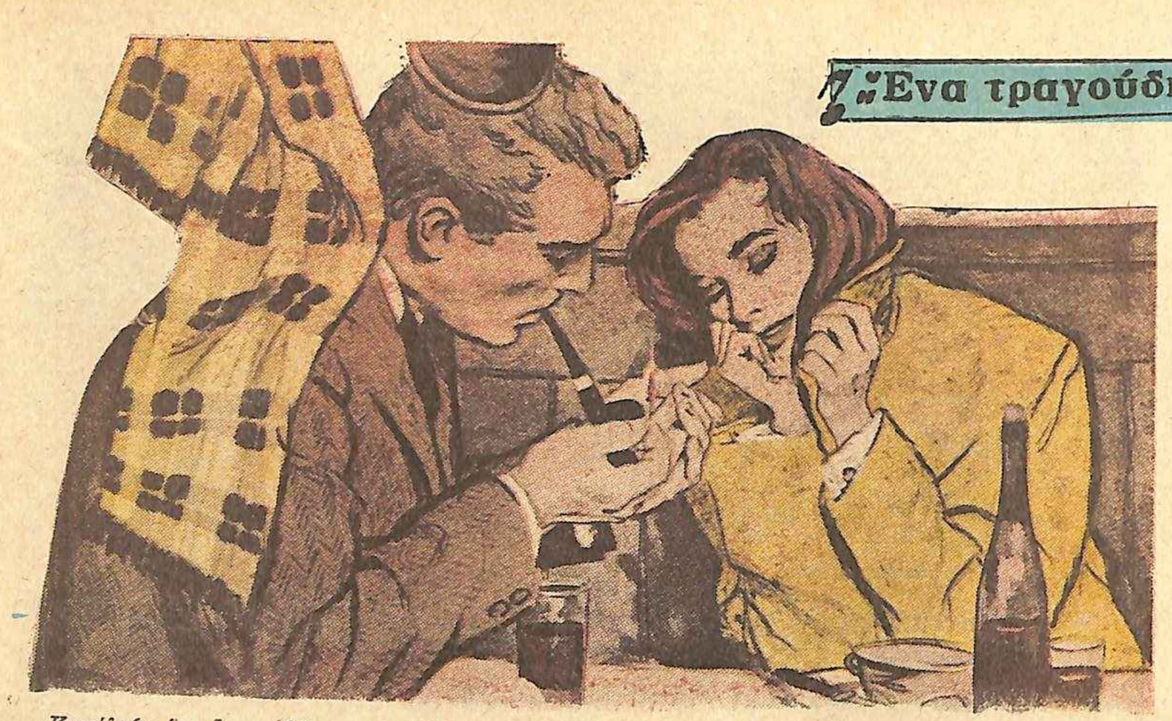

Κατάλαβα ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήσω στὴ Νίνα ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ τῆς πῶ ὅτι ὅλα τελείωσαν...

«Σ' ΑΓΑΠΩ»

«Σ' ΑΓΑΠΩ» ἑλληνικά, «ἴο τ' ἄμο» ἰταλικά, «ζὲ βοῦ ζάμ» φραντσέζικα, «ἄϊ λὰβ γιοῦ» ἐγγλέζικα, «γιὸ τὲ ἄμο» ἰσπανικὰ καὶ πορτογαλέζικα...»

Ἡ ζεστὴ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ ἀντηχοῦσε μέσα στὴν ἥσυχη σάλα τοῦ κέντρου, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν σχεδὸν ἔρημη. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Νίνας ἦταν καρφωμένα στὸ πρόσωπό μου ζωηρά, γελαστά, εὐτυχισμένα.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ... μοῦ ψιθύρισε, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος μου καὶ τὰ τρυφερὰ ἄβαφα χείλη της ἔκαναν ἕνα μικρὸ γλυκὸ μορφασμό, ζαρώνοντας ναζιάρικα.

«Πῶς ἀλλοιῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, μόνο ἐσένα ἀγαπῶ!...» συνέχισε ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ.

Ἔνοιωθα ζαλισμένος, τὸ κεφάλι μου βούϊζε σὰν νὰ εἶχα πιῆ πολύ. Κι' ὅμως δὲν εἶχα ἀγγίξει κἂν τὸ κονιάκ, ποὺ βρισκόταν μπροστά μου.

«Αὐτὸ τὸ τραγούδι χρειαζόταν τώρα! συλλογίστηκα ἐκνευρισμένος. Κι' ἐγὼ ὁ ἠλίθιος, ποὺ τὴν ἔφερα ἐδῶ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τῆς μιλήσω μὲ ἡσυχία γιὰ νὰ βρῶ τὸ θάρρος νὰ τῆς ἐξηγήσω...»

«Σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ...» ξανάλεγε ζεστὴ καὶ ἐπίμονη ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ.

Κατάλαβα ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήσω στὴ Νίνα ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ τῆς πῶ ὅτι ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας, γιατὶ ἡ Στέλλα εἶχε γυρίσει. Ἔπρεπε νὰ ἀναβάλω γιὰ μιὰ ἄλλη στιγμή.

Σήκωσα τὸ ποτήρι μου καὶ ἤπια μονορρούφι τὸ περιεχόμενό του. Φαίνεται ὅτι τὸ ἔκανα αὐτὸ μὲ μιὰ κίνησι κάπως ἐκνευρισμένη, γιατὶ τὰ μάτια τῆς Νίνας ἔγιναν ἀνήσυχα.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Γιῶργο; μὲ ρώτησε σιγανά.

— Τίποτα, τῆς εἶπα καὶ κατώρθωσα νὰ τῆς χαμογελάσω. Θυμήθηκα μόνο ὅτι ἔχω ἕνα σοβαρὸ ραντεβοῦ σὲ μιὰ ὥρα...

— Τότε νὰ φύγουμε ἀμέσως. Δὲν ἦταν λόγος νὰ στενοχωρηθῆς.

Καθὼς βγαίναμε ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ μπαίναμε στὸ αὐτοκίνητο, ἔνοιωσα ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἦταν πάντα τόσο γλυκειά, πρόθυμη καὶ τρυφερὴ ἡ Νίνα καὶ συλλογιζόταν τόσο λίγο τὸν ἑαυτό της!

Ἄρχισα νὰ ὁδηγῶ σιωπηλός. Κρατοῦσα τὰ μάτια μου καρφωμένα στὴ λουρίδα τοῦ δρόμου, ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά μου, ἀλλὰ ἡ σκέψι μου ταξίδευε ἀλλοῦ, γύριζε πρὸς τὰ πίσω, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, στὸ Παρίσι...

Ἐκεῖ εἶχα γνωρίσει τὴ Στέλλα. Συναντηθήκαμε κάποιο βράδυ σ' ἕνα φοιτητικὸ γλέντι. Χορέψαμε μαζί, ἤπιαμε σαμπάνια. Ἡ Στέλλα, ἦταν κόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ βρισκόταν στὸ Παρίσι γιὰ σπουδές.

— Στὴν πραγματικότητα, βέβαια, ὁ λόγος ποὺ βρίσκουμαι ἐδῶ, εἶναι νὰ γνωρίσω τὸ Παρίσι, μοῦ ἐξομολογήθηκε γελῶντας. Γιὰ ὅλα ἐμᾶς, τὰ «παιδιὰ τοῦ μπαμπᾶ», οἱ σπουδὲς εἶναι συνήθως μιὰ δικαιολογία.

Ἔκανα νὰ τῆς πῶ ὅτι γιὰ μένα, παρ' ὅλο ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ γυιὸς ἑνὸς πλουσίου πατέρα, οἱ σπουδὲς δὲν ἦταν μιὰ δικαιολογία, ἀλλὰ ἕνας σοβαρὸς σκοπός. Μὰ δὲν τῆς εἶπα τίποτα. Ἐκείνη ἡ κοπέλλα μοῦ ἄρεσε διαβολεμένα. Εἶχε μιὰ ἐντυπωσιακὴ ξανθειὰ ὀμορφιά, ἦταν εὔθυμη, ξένοιαστη, γεμάτη κέφι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μᾶς φάνηκε σχεδὸν φυσικὸ ν' ἀγαπηθοῦμε. Ὁ ἔρωτάς μας γεννήθηκε σ' ἐκεῖνο τὸ φοιτητικὸ γλέντι καὶ κράτησε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἔρωτες, ποὺ μόνο μιὰ φορὰ μπορεῖ νὰ ζήση κανείς, τρελλός, ὁρμητικός.

Ὕστερα, κάποια μέρα, ὅλα τέλειωσαν. Ἡ αἰτία ἦταν ἕνα ἀσήμαντο καυγαδάκι, ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ συχνὰ καυγαδάκια μας, ποὺ συνήθως χρησίμευαν νὰ δυναμώνουν καὶ νὰ ἀνανεώνουν τὸν ἔρωτά μας. Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πηγαίνοντας στὸ συνηθισμένο μας μπάρ, εἶδα τὴ Στέλλα καθισμένη δίπλα στὸ Ζάκ, ἕνα Γάλλο συμφοιτητή της, ποὺ τὴ φλέρταρε φανερά. Κατάλαβα πὼς ἤθελε νὰ μὲ κάνη νὰ ζηλέψω. Ἔνοιωσα τὸν ἐγωϊσμό μου νὰ πληγώνεται καὶ χωρὶς νὰ διστάσω οὔτε στιγμὴ πλησίασα τὴν Ἴγκριντ, μιὰ κατάξανθη Σουηδέζα, ποὺ σπούδαζε ζωγραφικὴ καὶ ποὺ δὲν φρόντιζε καθόλου νὰ κρύβη τὴν προτίμησί της γιὰ μένα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἄρχισα νὰ βγαίνω μὲ τὴν Ἴνγκριντ, ἐκείνη μὲ τὸν Ζάκ.

Λίγους μῆνες ἀργότερα γύρισα στὴν Ἑλλάδα. Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ἡ ἀνάμνησι τῆς Στέλλας ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ βασανίζη. Ἐκεῖνος ὁ φλογερὸς ἔρωτας εἶχε ἀφίσει στὴν καρδιά μου μιὰ καφτερὴ σφραγίδα.

Ὕστερα, γνώρισα τὴ Νίνα. Μοῦ τὴ σύστησε κάποια μέρα ἡ ξαδέλφη μου, ἡ Καίτη. Παρακολουθοῦσαν κι' οἱ δυὸ ἀγγλικὴ φιλολογία καὶ εἶχαν συνδεθῆ μὲ φιλία.

— Εἶναι μιὰ θαυμάσια κοπέλλα, μοῦ εἶπε ἡ Καίτη, μιλῶντας μου γιὰ τὴν καινούργια της φίλη. Ζῆ ὁλομόναχη στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ εἶναι πάντα σοβαρὴ καὶ μετρημένη. Οἱ γονεῖς της εἶναι εὔποροι ἐπαρχιῶτες καὶ ἡ Νίνα σκέπτεται ν' ἀνοίξη μιὰ σχολὴ ἀγγλικῶν στὴν ἐπαρχία της.

Ἡ Νίνα ἦταν ἕνας τύπος ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὴ Στέλλα κι' ἴσως ἀκριβῶς γι' αὐτὸ μπόρεσα νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἦταν μελαχροινή, γλυκειά, τρυφερή, μὲ χαρακτῆρα ρωμαντικὸ καὶ κάπως μελαγχολικό.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες γλυκειᾶς, ἤρεμης εὐτυχίας. Συναντιόμαστε σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ κάναμε μακρυνοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους μὲ τὸ αὐτοκίνητο, καθόμαστε σὲ ἀπόμερα κεντράκια ἢ πηγαίναμε στὸν κινηματογράφο. Κοντὰ στὴ Νίνα, εἶχα ἀρχίσει νὰ γνωρίζω μιὰ ζωὴ ἀλλοιώτικη, πιὸ ἁπλῆ, μιὰ ζωὴ ποὺ μοῦ ἄρεσε. Εἶχα σχεδὸν πάψει νὰ θυμᾶμαι πιά, ὅταν ξαφνικά, κάποια μέρα, ἡ Στέλλα ξαναγύρισε...

Τὴν εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἕνα πρωῒ ἀναπάντεχα στὸ γραφεῖο μου, πιὸ ὄμορφη, πιὸ γοητευτική, πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπὸ ποτέ. Ἔτρεξε κοντά μου, τύλιξε τὰ μπράτσα της στὸ λαιμό μου καὶ μὲ φίλησε.

— Ξαναγύρισα Γιῶργο, μοῦ ψιθύρισε μὲ πάθος, σκέφτηκα πολὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ καὶ κατάλαβα ὅτι ἦταν κουτὸ ἐκεῖνο τὸ πεῖσμα, ποὺ μᾶς χώρισε. Ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ...

— Οὔτε κι' ἐγώ, οὔτε κι' ἐγὼ Στέλλα... τῆς ἀπάντησα, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, νοιώθοντας τὸ αἷμα μου νὰ κυλᾶ καυτὸ στὶς φλέβες μου.

Νόμιζα πὼς δὲν εἶχε περάσει οὔτε μιὰ μέρα ἀπὸ τότε, ποὺ εἴχαμε βρεθῆ μαζὶ γιὰ τελευταία φορὰ στὸ Παρίσι. Ἡ γλυκειὰ μορφὴ τῆς Νίνας εἶχε σβύσει ὁλότελα ἀπὸ τὴ θύμησί μου... Ἀργότερα τὴν ξαναθυμήθηκα, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ σκεφτῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσω, νὰ τῆς ἐξηγήσω...

Σταμάτησα τὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ στὸ σπίτι, ὅπου ἡ Νίνα κρατοῦσε ἕνα δωμάτιο καὶ τότε μόνο κατάλαβα ὅτι σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ δὲν εἶχα μιλήσει καθόλου.

— Τί θὰ κάνης ἀπόψε; τὴ ρώτησα, γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Ἴσως τηλεφωνήσω στὴν Καίτη, γιὰ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο, μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ φωνή, ποὺ ἔτρεμε παράξενα.

Μοῦ χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ φτάσω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Στέλλας. Ἀνυπομονοῦσα νὰ τὴ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ὅπως ἄλλοτε. Μὲ δέχτηκε ἀμέσως στὸ δωμάτιό της. Φοροῦσε μιὰ θαυμάσια ρόμπα πολὺ σφιγμένη στὴ μέση καὶ πολὺ ἀνοιχτὴ στὸ στῆθος. Ἦταν τόσο ὄμορφη, ποὺ ἔννοιωσα τὴν ἀνάσα μου νὰ κόβεται.

— Σὲ περίμενα ξέρεις, μοῦ εἶπε ἐνῶ μὲ τραβοῦσε νὰ καθήσω δίπλα της στὸ ντιβάνι.

Ἔσκυψα πρὸς τὸ μέρος της, ἔκανα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ μικρὸ τρανσίστορ, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπεζάκι, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ, ζεστή, παθητική:

«Σ' ἀγαπῶ» ἑλληνικά, «ἴο τ' ἄμο» ἰταλικά, «ζὲ βοῦ ζ'αἴμ» φραντσέζικα, «ἄϊ λὰβ γιοῦ» ἐγγλέζικα..»

Ἡ Στέλλα ἅπλωσε τὸ χέρι της κι' ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο.

— Τί σαχλὸ τραγούδι, εἶπε κάνοντας ἕνα μορφασμό, ποὺ ἀσχήμισε παράξενα τὸ πρόσωπό της.

Δὲν ξέρω τί μοῦ συνέβη ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ δὲν ἀκουγόταν πιά, μὰ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν ἀκούω. Καὶ δὲν ἦταν μονάχα αὐτό. Μπροστά μου δὲν ἔβλεπα πιὰ τὸ πρόσωπο τῆς Στέλλας μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴ ὀμορφιὰ καὶ μὲ τὸ περίτεχνο μακιγιάζ, ἀλλὰ ἕνα ἄλλο προσωπάκι λεπτὸ καὶ γλυκό, δυὸ κατάμαυρα μάτια γελαστὰ καὶ φωτεινά, δυὸ χείλη ἁγνά, ἄβαφα, ποὺ μοῦ ψιθύριζαν σουφρωμένα σ' ἕνα ναζιάρικο μορφασμό: «Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!»

Καὶ τότε... ξαφνικὰ κατάλαβα τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ἄκουσε Στέλλα εἶπα μὲ σταθερὴ φωνή. Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ κάτι, ποὺ τὸ πρωῒ δὲ μπόρεσα νὰ σοῦ τὸ πῶ ἢ μᾶλλον δὲν πρόφτασα νὰ τὸ καταλάβω. Ἡ ἔκπληξι ποὺ σὲ ξανάδα μπροστά μου ξαφνικά, ἡ ὀμορφιά σου, οἱ κοινὲς ἀναμνήσεις, μ' ἔκαναν νὰ πιστέψω γιὰ μιὰ στιγμή... Μ' ἔκαναν νὰ νομίσω ὅτι δὲν εἶχα πάψει ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ. Μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό, Στέλλα. Ὁ ἔρωτάς μας ἦταν ὡραῖος, μοναδικός, ἀλλὰ πέθανε. Τὸν καταδικάσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι σὲ θάνατο, ἴσως ἄδικα, ἀλλὰ τώρα δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ἀναστήσουμε πιά. Στὸ μεταξύ, ζήσαμε τόσον καιρὸ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο...

Ἡ Στέλλα μὲ κύτταξε μὲ θυμὸ καὶ κατάπληξι.

— Τώρα δὲ λείπει παρὰ νὰ μοῦ πῆς ὅτι ἀγαπᾶς μιὰ ἄλλη μ' ἕναν ἔρωτα βαθὺ καὶ ρωμαντικό! μοῦ εἶπε μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ κακία.

Κατάλαβα ὅτι εἶχε δίκιο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὴν εἶχα ταπεινώσει.

Σηκώθηκα ταραγμένος.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη Στέλλα, μουρμούρισα, ἀλλὰ συμβαίνει ἀκριβῶς αὐτό. Ἀγαπῶ μιὰ ἄλλη ὅπως εἶπες, βαθειὰ καὶ ρωμαντικά, μὰ τὸ κατάλαβα μόλις τώρα.

— Τότε τί περιμένεις γιὰ νὰ τρέξης κοντά της; μοῦ εἶπε παγερά.

— Ἀντίο, Στέλλα, μουρμούρισα.

— Στὸ καλό, ἠλίθιε αἰσθηματία, μοῦ ἀπάντησε περιφρονητικά.

Δὲν περίμενα τὸ ἀσανσέρ. Κατέβηκα τρέχοντας τὶς σκάλες. Μπῆκα σ' ἕνα κατάστημα δίσκων καὶ ἀγόρασα τὸ «Σ' ἀγαπῶ». Δέκα λεπτὰ ἀργότερα χτυποῦσα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Νίνας. Ἦρθε καὶ μοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια.

— Ἐσύ; μοῦ εἶπε σαστισμένη.

Τὰ μάτια της ἦταν κοκκινισμένα, ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχε κλάψει.

— Εὐτυχῶς ξέμπλεξα γρήγορα ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ μου, τῆς εἶπα κι' ἔτρεξα ἀμέσως κοντά σου. Νά, σοῦ ἔφερα κι' αὐτὸ — πρόσθεσα, ἐνῶ τῆς ἔδινα τὸ δίσκο.

Τὸν πῆρε στὰ χέρια της, τὸν κύτταξε καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Ὤ Γιῶργο, μοῦ ψιθύρισε, κι' ἐγὼ ποὺ νόμισα πώς...

— Τί νόμισες, ἀγάπη μου;

— Νόμισα πὼς κάποια ἄλλη γυναίκα εἶχε μπῆ ξαφνικὰ ἀνάμεσά μας.

Πλησίασε τὸ μικρό της πὶκ-ἄπ καὶ τοποθέτησε τὸ δίσκο. Ἡ ζεστὴ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ πλημμύρισε τὸ δωμάτιο:

«Σ' ἀγαπῶ» ἑλληνικά, «ἴο τ' ἄμο» ἰταλικά, «ζὲ βοῦ ζ' αἴμ» φραντσέζικα, «ἄϊ λὰβ γιοῦ» ἐγγλέζικα».

Βρεθήκαμε ἀγκαλιασμένοι, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα σ' ἕνα γλυκό, παρατεταμένο φιλί. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Νίνας ἦταν καὶ πάλι γεμᾶτα ἔρωτα καὶ φῶς.

Τώρα εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι. Θὰ παντρευτοῦμε σ' ἕνα χρόνο, ὅταν ἡ Νίνα θὰ ἔχη τελειώσει τὶς σπουδές της. Κοντά της εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ βρῶ μιὰ εὐτυχία ὑπέροχη καὶ παντοτεινή, μιὰ εὐτυχία ποὺ θὰ τὴν χρωστῶ σ' ἐκεῖνο τὸ τραγούδι...

ΓΙΩΡΓΟΣ Π—ς

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μιὰ νύχτα, ὁ Τέλης κι' ὁ Ντίμης ἀνοίγονται στὸ πέλαγος ἀπὸ μιὰ ἐρημικὴ ἀκρογιαλιὰ τοῦ Σουνίου καὶ παραλαμβάνουν ἀπὸ μιὰ βενζίνα ἕνα κουτὶ μὲ λαθραῖα ρολόγια. Μὰ ξαφνικὰ πέφτει ἀπάνω τους τὸ φῶς ἑνὸς προβολέα ἀπὸ κάποιο περιπολικό. Ὁ Τέλης ἀναγκάζει τὸν Ντίμη νὰ πετάξη τὸ κουτὶ στὴ θάλασσα καὶ κατόπιν ἀγωνίζονται νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ λιμανιοῦ. Στὸ τέλος καταφέρνουν νὰ βγοῦνε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ καταφεύγουν στὸ σπιτάκι ἑνὸς γνωστοῦ τοῦ Ντίμη. Ἐκεῖ φορᾶνε ζεστὰ ροῦχα καὶ φεύγουν γρήγορα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἡ Μάνια κατόπιν ἀρραβωνιάζεται κι' ἡ Ρίτσα ἀναγγέλνει στὰ Τέλη πὼς ἄκουσε στὰ σπλάχνα της τὸ παιδί τους. Τώρα ὅμως δὲν θέλει νὰ κερδίζη ὁ ἀγαπημένος της χρήματα μὲ ὕποπτο τρόπο. Θέλει, λοιπόν, νὰ ἐργαστῆ κι' αὐτή. Μὰ ὁ Τέλης ἀρνιέται ν' ἀλλάξη ζωή...

15ον

— Θέλεις νὰ μὴν ἔχω ροῦχα νὰ φορέσω πάλι, ἔ; Γιὰ νὰ ντρέπεσαι νὰ μὲ παρουσιάσης ἀκόμα καὶ στὶς ἀδελφές σου... Θέλεις νὰ σὲ λυποῦνται οἱ φίλες σου;...

— Δὲ θὰ μὲ νοιάζη! τοῦ φώναξε ζωηρά. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲ θὰ μὲ νοιάζη...

— Πρῶτα - πρῶτα δὲ σὲ πιστεύω, τῆς εἶπε κοφτά. Ἔπειτα, κι' ἂν δὲ σὲ νοιάζη ἐσένα, θὰ μὲ νοιάζη ἐμένα, νὰ τὸ ξέρης... Καί, γιὰ νὰ τελειώνουμε τὴ συζήτησι, πρὶν ἔρθη ἡ μητέρα σου, σοῦ λέω μιὰ λέξι: Ὄχι! Κατηγορηματικά, ὄχι!

— Τέλη...

— Ἀρνοῦμαι!... φώναξε ὁ νέος κοφτά. Ἀρνοῦμαι ν' ἀλλάξω τρόπο ζωῆς τώρα... Ἐσὺ ποὺ τὰ παραδέχτηκες ὅλα ὣς τώρα, ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ τὰ παραδεχτῆς ὣς τὸ τέλος... Ἐξ ἄλλου, σοῦ εἶπα καὶ τότε: Δὲν ξέρεις τίποτα ἐσύ... Κανεὶς δὲ θὰ διανοηθῆ πὼς ξέρεις... Ὅπως καὶ νἄρθοῦνε τὰ πράγματα, κι' ἂν ἀκόμα μὲ τσακώση ἡ ἀστυνομία, κι' ἂν ἀκόμα γίνη σκάνδαλο εἰς βάρος μου, σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ κάνης πὼς πέφτεις ἀπὸ τὰ σύννεφα... Καὶ στὴ μητέρα σου καὶ στὶς ἀδελφές σου νὰ πῆς πὼς πρώτη φορὰ τ' ἀκοῦς...

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, τοῦ εἶπε μὲ πόνο. Δὲν πρόκειται τί θὰ πῶ, οὔτε τί στάσι θὰ τηρήσω ἂν γίνη σκάνδαλο. Δὲ μὲ κατάλαβες, μοῦ φαίνεται καλά...

— Σὲ κατάλαβα περίφημα: Δὲ θέλεις νὰ εἶναι ἀπατεώνας, χαρτοκλέφτης καὶ λαθρέμπορος ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου... τῆς εἶπε σκληρά. Λυπᾶμαι, ἀγαπητή μου. Ἀλλὰ ξεχνᾶς, ὅτι ἐσὺ τὸν ἐξώθησες νὰ γίνη ἔτσι... Χάρις σ' ἐσένα, ἀπέκτησε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίζηλα προσόντα... Τώρα τὰ συνήθισε τὰ προσόντα του ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου... Τώρα δὲ βλέπει δρόμο πρὸς τὰ πίσω...

Σηκώθηκε, ἔφερε βόλτες, βράζοντας ἀπὸ θυμό, κι' ἡ Ρίτσα τὸν παρακολουθοῦσε μὲ μιὰ θανάσιμη θλῖψι στὴ ματιά της.

Σὲ λίγο πῆγε κοντά της, τὴν κύτταξε πιὸ ἤρεμα:

— Ἂς μὴ μιλήσουμε πιὰ γι' αὐτά, θέλεις; τῆς εἶπε μαλακά... Πές μου, θέλεις νὰ πᾶμε περίπατο; Ὁ ἀέρας θὰ σοῦ κάνη καλό...

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ἔχεις διάθεσι; Αὔριο, λοιπόν;...

Πάλι κούνησε τὸ κεφάλι της, θλιμμένη:

— Ὄχι, Τέλη... Δὲ θέλω νὰ ξαναρθῆς, ἂν δὲν ἀλλάξης τὴν ἀπόφασί σου...

Τὴν κύτταξε κεραυνοχτυπημένος.

— Εἶσαι, λοιπόν, στ' ἀλήθεια, τρελλή;... τὴ ρώτησε βραχνά.

— Πῆρα ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασί μου... τοῦ εἶπε μὲ σπαραγμό, ἀλλὰ σταθερά. Ὁριστικά... Τὸ σκέφθηκα ὅλη τη νύχτα. Δὲν ἔκλεισα μάτι. Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποὺ ἄκουσα τὸ παιδί... Σὰ μικρὴ πεταλούδα... Μιὰ μικρὴ πεταλούδα, ποὺ φτερουγίζει μέσα μου... Κι' ὅμως μοῦ μίλησε... μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ἐδῶ!... Εἶμαι τὸ παιδί, ποὺ φέρνεις μὲ τὴ θέλησί σου στὸν κόσμο...».

Τὴν ἄκουγε, μὲ ξαφνικὴ συγκίνησι:

— Ἀφοῦ τὸ νοιώθεις ἔτσι, πρέπει νὰ σκεφθῆς πὼς ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ τὸ φέρης σ' ἕνα κόσμο εὐτυχισμένο κι' ὄχι σ' ἕνα κόσμο γεμᾶτο στερήσεις καὶ δυστυχία...

— Ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὸ φέρω σ' ἕνα κόσμο τίμιο καὶ ἠθικό!... τοῦ εἶπε σιγανά, ἀλλὰ σταθερά. Ἀπὸ ἐκεῖ θέλω ν' ἀρχίση τὴν εὐτυχία του.

— Ἀρνοῦμαι! Σοῦ λέω ἀρνοῦμαι! τῆς φώναξε μὲ ξαφνικὴ λύσσα.

— Κι' ἐγὼ ἀρνοῦμαι νὰ φέρω... νὰ παρουσιάσω ἕνα τέτοιο πατέρα στὸ παιδί μου, τοῦ εἶπε, μὲ θυμὸ τώρα κι' αὐτή.

Μιὰ παγωμένη σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσά τους γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἔπειτα μίλησε πρῶτος ὁ ἄντρας:

— Ὥστε... δὲν ἔχομε τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦμε...

Ὁ θυμός της εἶχε κι' ὅλας πέσει. Τὸν κύτταξε μὲ μάτια ἀπελπισμένα:

— Θἄχαμε νὰ ποῦμε τόσα πολλά...

— Πές μου, τῆς φώναξε σκληρά Θέλεις νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω; Ἂν φύγω, δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς νὰ διαβῶ αὐτὸ τὸ κατῶφλι.

— Σ' ἀγαπῶ... τοῦ εἶπε μὲ σπαραγμό... Σ' ἀγαπῶ, Τέλη. Καὶ τώρα ποὺ θὰ φύγης θὰ φύγη ἕνα κομμάτι τῆς ψυχῆς μου μαζί σου.

— Κι' ὅμως μ' ἀφίνεις καὶ φεύγω...

— Τὸ ξέρω πὼς θὰ γυρίσης. Τὸ ξέρω, πὼς θὰ τὰ σκεφθῆς καὶ θὰ μοῦ γυρίσης.

— Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα πᾶς; Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, πὼς θὰ μετανοιώσης πικρὰ καὶ θὰ κλάψης μὲ μαῦρο δάκρυ. Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω πιά, Ρίτσα, στὸ λέω. Καὶ σὲ ρωτῶ: Θέλεις νὰ μείνω, ἔτσι ὅπως εἶμαι ἢ θέλεις νὰ φύγω;... Ἕνα ναὶ ἢ ἕνα ὄχι περιμένω ἀπὸ τὰ χείλη σου. Νὰ μὴν ξεχάσης ὅμως, πὼς ἂν μοῦ πῆς ὄχι, μὲ ἀπαλλάσσεις ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι. Θὰ τὰ βγάλης πέρα μόνη σου μὲ τὸ παιδί;... Δὲ σοῦ λέω πὼς δὲ θὰ τὸ ἀναγνωρίσω. Φυσικὰ θὰ τὸ ἀναγνωρίσω. Φυσικά, θὰ πῶ καὶ στὸ δικαστήριο καὶ στὴ μητέρα σου καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, πὼς εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ παντρευτῶ. Ἐσύ, ἂν θέλης, μπορεῖς, φυσικά, νὰ μὲ προδώσης καὶ νὰ φανερώσης τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲ θέλησες νὰ μὲ παντρευτῆς. Θὰ φανῆς καὶ ἡρωΐδα. Ποῦ ξέρεις, μπορεῖ νὰ πάρης καὶ κανένα παράσημο ἀρετῆς!...

— Τὸ ξέρεις πὼς προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ φανερώσω στοὺς δικούς μου τὴν ἀλήθεια, ἢ σὲ κανένα ἄλλον.

— Περιμένω λοιπὸν τὴν τελευταία σου λέξι.

Τὸν κύτταξε μὲ ἀπέραντη θλῖψι. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν κι' ὅμως τὰ λόγια της ἀκούστηκαν σταθερά:

— Σὲ περιμένω νὰ ξαναρθῆς. Ὅταν σὲ δῶ νὰ πατᾶς τὸ κατῶφλι μου, ὅμως, θὰ ξέρω πὼς εἶσαι ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος. Ἕνας φτωχός, πολὺ φτωχός, ἀλλὰ τίμιος πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου.

Ο ΘΥΜΟΣ ΠΟΥ ΤΥΦΛΩΝΕΙ

Ἔτρεχε στοὺς δρόμους σὰν κολασμένη ψυχή, ὥσπου νὰ φτάση ἡ ὥρα νὰ πάη στὴ δουλειά του. Τὰ λόγια της ἀντιλαλοῦσαν στ' αὐτιά του ἐφιαλτικά. Τὸν τρέλλαιναν.

— Δὲ μὲ καταδέχεται γιὰ πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Κι' ὅμως ξέρει πὼς γιὰ χατήρι της κατάντησα ἐκεῖ ποὺ κατάντησα. Γιὰ χατήρι της! Τώρα ὅμως μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ δρόμο κι' εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μὲ ἀκολουθήση. Τὴ μισῶ!...

Τὄλεγε γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἐγωϊσμό του κι' ὁ σπαραγμὸς ποὺ νοιωθε στὴν καρδιά του τὸ διέψευδε.

Ἡ νύχτα αὐτὴ — νύχτα μαγεμένη τοῦ Σεπτέμβρη, χλιαρὴ καὶ μαλακιὰ σὰ χέρι ἀγαπημένο — τοῦ φάνηκε ἀτέλειωτη κι' ἐφιαλτικὴ στὸ ἐργοστάσιο. Ἔνοιωθε τέτοια δυστυχία, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς συνέπειες. Σπάνια στὴ ζωή του εἶχε νοιώσει τόσο σκληρὴ τὴ μάχη μὲ τὸν ἑαυτό του, ὅπως ἐκείνη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα οὔτε πῆγε σπίτι του. Ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν νὰ βρῆ τὸ Ντίμη. Ἀπάνω στὸ θυμό του, τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα:

— Πρέπει νὰ κερδίσω πολλὰ λεφτὰ τώρα, τοῦ εἶπε. Κάνε ὅπως μπορεῖς, νὰ κερδίσουμε λεφτά.

Ὁ Ντίμης γέλασε:

— Θὰ τὰ κανονίσω ἐκ τῶν προτέρων. Πρέπει νὰ τραβήξουμε τὰ κατάλληλα πρόσωπα. Ἔννοια σου, θὰ τὰ καταφέρω.

Ἔφυγε κάπως ἥσυχος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ντίμη. Ἡ σκέψι πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔβγαζε τὸ ἄχτι του, τὸν ἔκανε νὰ ἠρεμήση. Ἦταν σὰν κάποια ἐκδίκησι κι' αὐτό.

— Δὲ θ' ἀργήση νὰ πέση στὰ πόδια σου, τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ντίμης.

«— Θὰ τὴν παιδέψω λιγάκι! συλλογιζόταν. Θὰ τὴν παιδέψω, ὥσπου νὰ τὴν κάνω νὰ φοβηθῆ πὼς ἔ-

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Τῶν μισῶν Ρωμιῶν ὁ στόχος
καὶ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας
ἔχει γίνει, τελευταίως,
κάποιος παίκτης ποδοσφαίρας,
ποὺ μιὰν ζάπλουτη κυρία,
προσεχῶς, θὰ νυμφευθῆ,
γιὰ νὰ μπῆ σὲ κύκλους ἄλλους
καὶ γιὰ νά... πολιτευθῆ!

★

Δηλαδὴ ὁ «ἄσσος» παίκτης,
ὅπως τὸν ἐπονομάζουν
τῆς ὁμάδος του οἱ φίλοι
κι' ὅλοι ὅσοι τὸν θαυμάζουν,
ἀποφάσισε ν' ἀφίση
τῶν γηπέδων τὸ μοτίβο
καὶ φουριόζος νὰ κατέβη
στὸν πολιτικὸ τὸν στίβο!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Τὸ παράδειγμά του, ὅμως,
ἴσως κι' ἄλλοι μιμηθοῦν
καὶ νὰ σπεύσουν κι' ἄλλοι παῖκτες
μ' ἐκλογὲς ν' ἀναμιχθοῦν,
πρᾶγμα ποὺ τὸ παρελθόν μας
μέσ' στὴ λήθη θὰ τὸ πνίξη
καὶ εἰς τὴν πολιτικήν μας
νέο... στάδιο θ' ἀνοίξη!

★

Στὴ Βουλὴ θὰ μποῦν, τουτέστι,
πλεῖστοι ἄσσοι τῆς μπαλλιᾶς
καὶ κυρίως, ἐννοεῖται,
τῆς γερῆς τῆς... κουτουλιᾶς,
ἔτσι θἄρθη κάποια μέρα,
ποὺ θὰ ποῦμε καθαρά,
ὅτι αὐξάνουν τῆς Βουλῆς μας
τὰ «κεφάλια τά... γερά»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων,
εἶν' ἑπόμενον ἀκόμα,
ἐμμανῶς νὰ ὑποστηρίζουν
τῆς ὁμάδος τους τό... χρῶμα
κι' οὕτω πὼς οἱ ἐκλεκτοί μας
ποδοσφαιροβουλευταὶ
δὲν θ' ἀφίνουν τὴ Βουλή μας
«ἀχρωμάτιστη» ποτέ.

★

Εἶμαι βέβαιος, ἐπίσης,
κι' ὑπερβέβαιος σχεδόν,
πὼς οἱ ἄσσοι τῶν γηπέδων,
ποὺ κλωτσοῦν ἀναφανδόν,
θὰ θυμοῦνται ὅτι ὀφείλουν
στά... ποδάρια κάθε ἀβάντα
καὶ θὰ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου,
βουλευταὶ τῶν... «ἄκρων» πάντα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ἂν ἀναμιχθοῦν, ἐν τέλει,
παῖκτες στὴν πολιτική,
οἱ «ἀγῶνες» ποὺ θὰ κάνουν
θὰ καλοῦνται «φιλικοί»!
Ἀπ' τοὺς ρήτορες τοὺς ἄλλους
θὰ ζητοῦν «εὐθυκρισίαν»
καὶ πολλές τους ἀποφάσεις
θἆναι ὑπό.. «διαιτησίαν»
γιατὶ ἀλλοιώτικα, θὰ γίνουν
παρατράγουδα μεγάλα
καί, μοιραίως, ἡ Βουλή μας
θἆναι «ὅποιον πάρη ἡ μπάλλα»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

παψε ἡ ἀγάπη μου. Κι' ἔπειτα θὰ πάω καὶ θὰ τῆς γεμίσω τὰ χέρια μὲ λεφτά... Κι' ὅταν τὴ δῶ νὰ χαρῆ... τότε, τότε θὰ μοῦ ἔρθη νὰ τὴ δείρω ἢ νὰ τὴν πνίξω στὰ φιλιά.

Πῆγε σπίτι του κουρασμένος πτῶμα. Ἡ στενοχώρια τὸν κούραζε πιὸ πολύ, παρὰ ἡ δουλειά.

— Ἄργησες! τοῦ εἶπε ἡ Μάνια, χαρούμενη ποὺ τὸν ἔβλεπε.

— Ναί, μόλις προφθαίνω νὰ πάω στὸ γραφεῖο. Πέρασα νὰ σοῦ ἀφίσω λίγα λεφτά, ἀδερφούλα.

Τῆς ἔδωσε ὅλα τὰ χρήματα ποὺ προώριζε γιὰ τὴ Ρίτσα. Ἡ μικρὴ γούρλωσε τὰ μάτια της:

— Ποῦ τὰ βρῆκες ὅλα αὐτά;

— Ἄσε τώρα ποῦ τὰ βρῆκα καὶ ποῦ δὲν τὰ βρῆκα, τῆς ἀποκρίθηκε νευρικά. Κύττα ν' ἀγοράσης καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποὺ σοῦ χρειάζονται.

Ἦταν τὸ ὕφος του, ἦταν τὰ νεῦρα του; Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ κοπελλίτσα τὸν κύτταξε στὰ μάτια, σὰ νὰ τὸν ρωτοῦσε, σὰ νὰ ἤθελε νὰ διαβάση τὴν ἀπάντησι μέσα στὴ ματιά του. Τὄνοιωσε αὐτὸς καὶ τὸν ἔπιασε ξαφνικὸς θυμός. Ἔπρεπε νὰ ξεσπάση σὲ κάποιον.

Μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη, τῆς ἅρπαξε τὰ χαρτονομίσματα κι' ἔκανε νὰ τὰ σχίση.

— Μή! ξεφώνισε πανικόβλητη ἡ κοπέλλα καὶ τοῦ κράτησε τὰ χέρια. Τρελλάθηκες, Τέλη;

Ἔτρεμε σύγκορμος. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε τραχειά:

— Ἀφοῦ μοῦ κάνης ἀνάκρισι ποῦ τὰ βρῆκα;

Πῆρε τὰ λεφτὰ στὰ χέρια της ἡ Μάνια καὶ τὸν κύτταξε πάλι στὰ μάτια.

— Γιατί θύμωσες; τὸν ρώτησε σοβαρά. Ἡ ἐρώτησί μου ἦταν ἁπλῆ.

Μπῆκε καὶ ἡ γιαγιὰ στὸ δωμάτιο καὶ κατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται. Κύτταξε κι' αὐτὴ τὸν ἐγγονό της αὐστηρά:

— Τέλη, ἔχεις ἄδικο ν' ἀποπαίρνης ἔτσι τὴ Μάνια. Πολὺ σωστὰ σὲ ρώτησε ποῦ τὰ βρῆκες τὰ λεφτά...

Δίστασε, τὸν κύτταξε στὰ μάτια κι' αὐτὴ καὶ συνέχισε:

— Τὴν ἴδια ἐρώτησι σοῦ κάνω κι' ἐγώ. Θὰ θυμώσης καὶ μαζί μου; Ποῦ τὰ βρῆκες τόσα λεφτά;

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας ὁ νέος.

— Γιαγιά, ἔτσι ποὺ φέρεστε, θὰ μὲ κάνετε νὰ τὸ συλλογιστῶ νὰ ξαναδώσω.

Ἡ Λεμονιὰ κι' ἡ Μάνια κυττάχτηκαν σαστισμένες. Ἦταν νευρικὸς πάντα τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Τέλης, ἀλλὰ σπάνια τοὺς φερόταν ἄσχημα. Πρὸ πάντων μὲ τὴ γιαγιά του, ἔνοιωθε σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη. Τὴν ἀδελφή του τὴν ἀγαποῦσε τρυφερά.

— Εἶσαι κουρασμένος, τοῦ εἶπε ἡ γερόντισσα, σὰ νἄθελε νὰ τὸν δικαιολογήση ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του. Δὲν κοιμᾶσαι ἀρκετά.

Ὁ θυμός του ἔπεσε κι' ὅλας:

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! ἀναστέναξε. Ἀλλά, δὲ θὰ βαστάξη πολὺ καιρὸ ἀκόμα. Ὅπου καὶ νἆναι θ' ἀφίσω τὸ ἐργοστάσιο.

Τὸν κύτταξαν οἱ δυὸ γυναῖκες μ' ἀνησυχία:

— Τώρα θὰ τ' ἀφίσης; εἶπε ἡ Λεμονιά. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή, παιδί μου. Τώρα μὲ τὸ γάμο σου, θἄχης τόσα ἔξοδα...

Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε:

— Δὲ θὰ παντρευτῶ, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ μουντή.

— Πῶς; φώναξαν κι' οἱ δυό τους μ' ἕνα στόμα.

— Ἀκούσατε; τοὺς εἶπε κοφτά. Ἀκριβῶς αὐτὸ τοῦ ἀκούσατε. Δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ.

— Τέλη, φώναξε ἡ Λεμονιὰ μὲ παράπονο. Τί εἶναι αὐτά; Δίνεις τὸ λόγο σου σὲ μιὰ κοπέλλα...

— Δὲ θέλω νὰ μοῦ ξαναμιλήσετε γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα, πέθανε!

— Τσακωθήκατε; ρώτησε ἡ Μάνια περίλυπη.

Ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι ὁ νέος.

— Δὲν πρόκειται νὰ γίνη ὁ γάμος. Μάνια, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ δικό σου γάμο αὐτό. Τὸ καταλαβαίνεις;...

— Ἔννοιωθα τόση χαρά, ποὺ θὰ παντρευόμασταν τὴν ἴδια μέρα, εἶπε ἡ μικρή.

— Ἔννοια σου τὴν ἴδια χαρὰ θὰ νοιώσης κι' ὅταν θὰ παντρευτῆς ἐσὺ μόνη. Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό.

— Μὰ τί συνέβη; ἐπέμεινε ἡ γιαγιά.

— Πρέπει νὰ φύγω, εἶπε ὁ Τέλης ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήση. Γειά σας... Μὴ στενοχωριόσαστε... Πρέπει νὰ παίρνη ὁ ἄνθρωπος τὰ πράγματα ὅπως ἔρχονται.

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀναστατωμένος.

ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ποτὲ δὲν εἶχαν παίξει ἕνα τόσο μεγάλο παιγνίδι στοῦ Ζαφείρη Ζαφειρίου. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἦταν σοβαρά, ὅλα τὰ μάτια γυάλιζαν καὶ τὰ μέτωπα ἦταν ἱδρωμένα.

Ὁ Ντίμης κι' ὁ Τέλης κέρδιζαν. Εἶχαν ἀφήσει στὴν ἀρχὴ ἐπίτηδες νὰ χάσουν, μάλιστα ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ δείξουν πὼς ἦταν ζήτημα τῆς τύχης. Ἔπειτα εἶχαν βάλει σ' ἐνέργεια τὴ μηχανή. Καὶ τὰ κέρδη ἔρχονταν γρήγορα, ἐφιαλτικὰ γρήγορα, γιὰ τοὺς χαμένους. Ὅλα τὰ μάτια τοὺς κεραυνοβολοῦσαν, κι' ὁ Ντίμης προσπαθοῦσε μὲ τὸ ἀστεῖο του ὕφος νὰ τοὺς γλυκάνη τὸ χάπι:

— Μὴ μᾶς ζηλεύετε ἀκόμα... Πίσω ἔχει τὸ ἀχλάδι τὴν οὐρά του! Ποῦ ξέρετε τί γίνεται;.. Ἔπειτα μακάρι νὰ χάναμε κι' ἐμεῖς καὶ νὰ κερδίζαμε στὴν ἀγάπη. Μακάρι...

Κόντευαν οἱ πρωϊνὲς ὧρες κι' εἶχαν μαζέψει ἕνα σωρὸ λεφτά, ὁ Τέλης κι' ὁ Ντίμης, ὅταν ἔγινε τὸ κακό. Ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμεναν, ἦλθε κάποιος καθυστερημένος στὴ συντροφιά. Μόλις εἶδε τὸ μεγάλο παιγνίδι ἐνθουσιάστηκε.

— Μπαίνω κι' ἐγώ, φώναξε.

Κι' ἄρχισε ἀπὸ πιὸ μεγάλα ποσά, αὐτός.

Φαινόταν ἀπόλυτα σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὸ κέρδος ὅμως βρῆκε τὸ συνηθισμένο του δρόμο. Πάλι κέρδισαν ὁ Τέλης κι' ὁ Ντίμης.

Τὰ μάτια τοῦ νεοφερμένου ἔγιναν πελώρια.Φάνηκε νὰ ἐκπλήσσεται ἀφάνταστα γιὰ τὸ χάσιμό του. Ἔβαλε ἕνα πιὸ μεγάλο ποσόν, πεισματικά. Σὲ λίγο πάλι τὰ κέρδη πῆραν τὴν ἄγουσα πρὸς τὸν Τέλη καὶ τὸν Ντίμη. Τρίτη φορὰ τὸ ἴδιο.Τώρα ὅμως ἔννοιωθε ὁ Τέλης μὲ στενοχώρια του, πὼς τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ νεοφερμένου. δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω τους.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ἔξυπνος, ἴσαμε τριάντα ἐτῶν. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν σκληρὴ καὶ ἐκφραστική.

Δὲν πρόφθασαν νὰ εἰσπράξουν τὰ κέρδη ἀπὸ τὸν τρίτο γῦρο, ὅταν ἔγινε τὸ κακό. Ὁ καινούργιος πετάχτηκε. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε, σὰν νὰ τὸν ἔπιαναν ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Κλέφτες! Ἀπατεῶνες! Σᾶς τσάκωσα! Σᾶς τσάκωσα!

— Τί ἔπαθες; τοὔκαναν τὴν παρατήρησι, τ' ἀδέρφια Ζαφειρίου.

— Βρὲ τὸ κουτόχορτο ἔχετε φάει καὶ δὲν παίρνετε εἴδησι τί κάνουν τοῦτοι δῶ;φώναξε πιὸ δυνατὰ ὁ ἄλλος.

— Εἶναι φίλοι μου, εἶπε ὁ Ζαφείρης. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τοὺς προσβάλλης.

—Νὰ τοὺς προσβάλλω; Θὰ τοὺς σκοτώσω! Κυττάχτε τί ἔκαναν. θὰ σᾶς τὸ δείξω ἀμέσως...

Γρήγορος, ἔξυπνος, φανέρωσε σὲ ὅλη τὴ συντροφιὰ τὴν ἀπάτη.

Κάμποση ὥρα ὅλοι ἔμειναν κεραυνοχτυπημένοι. Ὁ Τέλης ἔννοιωθε τὰ γόνατά του νὰ τρέμουν. Ὁ Ντίμης κύτταζε τὴν πόρτα.

— Ἔλα, Τέλη, πᾶμε, πρόφερε ἄξαφνα, μὲ ὕφος ἀκατάδεχτο. Πᾶμε, ἐπειδὴ ἐδῶ ὁ ἀέρας δὲν μ' ἀρέσει διόλου. Μοῦ φαίνεται πὼς παραγνωριστήκαμε.

Τότε πήδησε ὁ νεοφερμένος κι' ἔπιασε τὸ Ντίμη ἀπὸ τὸ γιακᾶ!

— Ε... ποῦ πᾶς; Ποῦ πᾶς, παλιάνθρωπε, κλέφτη; Ἔτσι νομίζεις πὼς θὰ μοῦ ξεφύγης; Τὰ λεφτά... Φέρε μου ὅλα τὰ λεφτά μου... Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θὰ μοῦ δώσετε κι' ἕνα χιλιάρικο, γιὰ νὰ μὴν κάνω φασαρία, γιὰ νὰ μὴ φέρω τὴν ἀστυνομία...

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ζαφείρη πῆραν κι' αὐτὰ φωτιά:

— Νὰ δώσετε τὰ λεφτὰ ἀμέσως, πρόσταξαν. Σὰ δὲ ντρεπόσαστε λιγάκι. Καὶ μπήκατε σὰ φίλοι στὸ σπίτι μας... Σὰ φίλοι...

— Δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε λεφτά, εἶπε ὁ Ντίμης. Ἔλα, Τέλη, πᾶμε! Κι' ὅπου μᾶς ξαναδῆτε, νὰ μᾶς ξαναγράψετε...

— Τὰ λεφτά! φώναξαν τότε ὅλοι μαζί. Θέλομε κι' ἐμεῖς τὰ λεφτά μας!... Τόσο καιρὸ μᾶς κλέβετε καὶ δὲν τὄχουμε πάρει εἴδησι. Λεφτά! Φέρτε λεφτά!

Ὁ Τέλης ἄδειασε τὶς τσέπες του. Ἔδωσε ὅλα ὅσα εἶχε κερδίσει. Ὁ Ντίμης δυστροποῦσε. Τότε ὁ νεοφερμένος ρίχτηκε ἀπάνω του. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς καὶ δυνατός. Λὲς καὶ ἡ χειροδικία του ἦταν σύνθημα, ὅλοι ρίχτηκαν ἀπάνω στὸ Ντίμη καὶ στὸν Τέλη. Ἀκόμα καὶ τ' ἀδέρφια τοῦ Ζαφείρη ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε. Τὸ Ντίμη τὸν πῆραν τὰ αἵματα ἀπὸ ἕνα χτύπημα στὴ μύτη καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ Τέλης ξεφώνισε:

— Τὸ μάτι μου! Τὸ μάτι μου!

Οἱ φωνές τους δὲν ἔκαναν τοὺς ἄλλους νὰ σταματήσουν. Ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ὁ Ζαφείρης, θὰ τοὺς σκότωναν.

— Δῶστε ὅλα σας τὰ λεφτά! πρόσταξε ὁ Ζαφείρης!

— Σωματικὴ ἔρευνα! φώναξε κάποιος.

Τοὺς ἔψαξαν τὶς τσέπες, τοὺς τὶς ἄδειασαν. Ὁ Τέλης ἔσερνε μαζί του ὅλα του τὰ χρήματα πάντα. Δὲν τοῦ ἄφισαν μιὰ δεκάρα, οὔτε ὅσα θὰ χρειαζόταν νὰ γυρίση σπίτι του μὲ τὸ τράμ. Τὸ ἴδιο καὶ τοῦ Ντίμη.

— Καὶ τώρα καλέστε τὴν ἀστυνομία, εἶπε ὁ νεοφερμένος μ' ἕνα κυνικὸ γέλιο. Πηγαίνετε νὰ κάνετε ἀμοιβαία καταγγελία.

— Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Ζαφείρης.. Τώρα, ἐμπρὸς μάρς...Κατρακυλῆστε ἀπὸ δῶ... Καὶ εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξανακάνετε τὸν κόπο νἄρθῆτε. Ἄς ἔχετε χάρι ποὺ σᾶς ἀφίνομε καὶ φεύγετε...

Τοὺς ἔσπρωξαν ἄγρια, τοὺς πέταξαν ἔξω στὸ δρόμο.

Ὁ Τέλης δὲ μιλοῦσε. Περπατοῦσε σὰ μεθυσμένος. Ὁ δρόμος ἦταν ἀτέλειωτος κι' ὁ Ντίμης τὸν βίαζε νὰ περπατᾶνε γρήγορα, νὰ φτάσουν σπίτια τους, πρὶν ξημερώση, γιὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου σ' αὐτὰ τὰ χάλια ποὺ βρίσκονταν.Πονοῦσε τόσο, ποὺ τοῦ ἐρχόταν λιποθυμία. Δὲ θἄξερε ὅμως νὰ πῆ ἂν αὐτὸ ποὺ τὸν βασάνιζε τόσο ἦταν ὁ πόνος τοῦ κορμιοῦ ἢ τῆς ψυχῆς.

— Μήπως ἔκανες κανένα λάθος στὸ φιλοδώρημα, Λάκη;

ΔΑΝΕΙΑ
ΕΥΚΟΛΑ

— Καὶ γιατὶ ἀκριβῶς τὸ θέλετε τὸ δάνειο κύριε;

«ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ Η ΖΩΗ...»

Μπῆκε στὸ σπίτι του, μὲ τὸ κλειδί του,βογγῶντος.Καταλάβαινε πὼς ἔκανε θόρυβο. Ἤξερε πὼς θὰ ξυπνοῦσε τὴ γιαγιὰ καὶ τὴν ἀδερφή του, ἀλλὰ δὲν ὥριζε τὶς κινήσεις του.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε σιγανὰ ἡ Μάνια, ποὺ ξυπνοῦσε εὔκολα.

— Ἐγώ...

Ἔνοιωσε τὸ βόγγο στὴ φωνή του καὶ πετάχτηκε ἡ κοπέλλα. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ φωνή:

— Τέλη! Ἀδερφούλη μου!

Πετάχτηκε καὶ ἡ Λεμονιά, χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Ὅταν εἶδε τὸν ἐγγονό της, ἔφερε τὰ χέρια της στὴν καρδιά της κι' ἂν δὲν τὴν ἅρπαζε ἡ Μάνια στὴν ἀγκαλιά της, θὰ σωριαζόταν κάτω.

— Τί ἔπαθες; ξεφώνησε ἡ Μάνια, ἐνῶ ἔβαζε τὴ γιαγιὰ νὰ καθήση. Πῶς σ' ἔκαναν ἔτσι; Ποιός σὲ χτύπησε;

— Ἔπεσα...

— Ψέματα! βόγγηξε ἡ Μάνια. Τὰ ροῦχα σου εἶναι κουρέλι. Κύττα...

Τώρα πῆρε εἴδησι ὁ νέος, πὼς τὸ σακκάκι του ἦταν κομμάτια, πὼς ὁ γιακᾶς εἶχε φύγει σχεδὸν ὁλότελα ἀπὸ τὸ πουκάμισό του.

— Τὸ μάτι σου! ἔκανε ἡ Λεμονιὰ καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν σὰν τὸ φύλλο. Σοῦ χτύπησαν τὸ μάτι.

Ἡ Μάνια ἑτοίμασε λίγο νεράκι ζεστὸ καὶ τοὔπλυνε τὸ μάτι.

— Πρέπει νὰ πᾶς στὸ γιατρό, εἶπε ἡ Λεμονιά.

— Ἀποκλείεται! ἀποκρίθηκε ὁ νέος βογγῶντας.

— Μὰ μπορεῖ νὰ χάσης τὸ μάτι σου.

— Ἄς τὸ χάσω...

— Τέλη... φώναξε ἡ Μάνια. Τί συμβαίνει μὲ σένα; Πές μας τὴν ἀλήθεια... Ἔχεις μπλέξει μοῦ φαίνεται μὲ καμμιὰ κακὴ παρέα! Τσακωθήκατε; Τί συνέβη;

— Τσακωθήκαμε!

— Γιατί;

— Θέλω νὰ πέσω στὸ κρεβάτι, βόγγηξε ὁ Τέλης. Μάνια, κάνε μου τὴ χάρι, νὰ τηλεφωνήσης στὸ γραφεῖο πὼς εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲ θὰ πάω. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ ἐργοστάσιο. Νὰ μὴ μὲ περιμένουν. Πὲς ὅτι ἔπεσα καὶ χτύπησα στὸ κεφάλι. Αὐτὸ νὰ πῆς...

Προχώρησε παραπατῶντας πρὸς τὸ κρεβάτι του κι' ἔπεσε, ἔτσι ὅπως ἦταν, μὲ τὰ κουρελιασμένα ροῦχα. Ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἔνοιωθε ὅμως σὰ νὰ γύριζε ὅλο τὸ σπίτι γύρω του. Σὲ λίγο ἄκουσε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο τ' ἀναφυλλητὰ τῆς Μάνιας, τὸ βουβὸ κλάμμα τῆς γερόντισσας.

— Δὲν ἀξίζει πιὰ ἡ ζωή! Δὲν ἀξίζει! βόγγηξε μὲ χείλη πανιασμένα.

Κι' ἔνοιωσε τὸ στῆθος του νὰ φουσκώνη ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΗΨΙ

Πάλευε ἡ κακομοίρα ἡ Λεμονιά, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, νὰ τὸν συνεφέρη. Μὲ τὰ γιατροσόφια της, τὸ μάτι του ἡμέρεψε, ἔδειξε πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ βασικὴ βλάβη. Τὸ ἠθικό του ὅμως ἦταν τσακισμένο, ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλήση.

Κι' ἡ μάνα δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ πλευρό του. Καθόταν δίπλα του, τὸν κύτταζε, προλάβαινε κάθε του ἐπιθυμία καὶ τὸν ρωτοῦσε. Ὄχι μὲ τὰ χείλη. Μὲ τὰ μάτια. Ἡ ματιά της ἦταν μιὰ ἐρώτησι, μιὰ ἐπίκλησι. Τὰ χείλη τοῦ νέου ὅμως ἔμεναν κλειστά.

Οὔτε καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της εἶδε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κοπέλλα. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ὁ Τέλης σηκώθηκε. Δὲ μποροῦσε ν' ἀφήση ἄλλο τὴ δουλειά του. Ἔξεσε τὸ μάλο σκοτεινός, τι του, καὶ ἀμίλητος, ἔφυγε πρωΐ-πρωΐ γιὰ τὸ γραφεῖο.Τὸ μεσημέρι ἐρχόταν πάντα σπίτι γιὰ τὸ φαγητό.

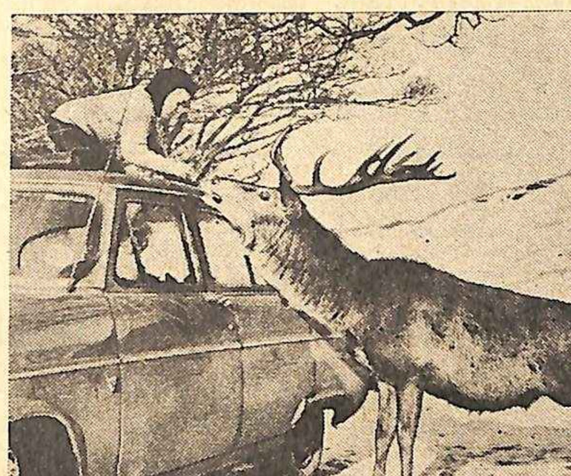

ΕΓΙΝΑΝ ΦΙΛΟΙ

Οἱ ἐπισκέπτες τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου Λάϊμ, στὸ Ντίσλεϋ τῆς Ἀγγλίας, μποροῦν κάθε ἀπόγευμα νὰ παρακολουθήσουν τὴ χαριτωμένη αὐτὴ σκηνή: Ὁ μικρὸς Μάρτιν Σώου, ἔρχεται τακτικὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγεῖ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή του, γιὰ νὰ δώση τροφὴ στὰ διάφορα ζῶα, ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα στὸν ἀπέραντο κῆπο καὶ ποὺ τρέχουν ὅλα κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο, ξέροντας, πὼς κάτι ἐκλεκτὸ φέρνει μαζί του ὁ μικρὸς φίλος τους. Ὁ Μάρτιν, πάντως φαίνεται ἀρκετὰ προνοητικός, γιατί, παρὰ τὴ φιλία, ποὺ τὸν συνδέει μὲ τοὺς τροφίμους τοῦ κήπου, προτιμᾶ νὰ τοὺς δίνη τοὺς διάφορους μεζέδες σκαρφαλωμένος στὴ σκεπὴ τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἡ Μάνια ποὺ εἶχε βγῆ ἔξω, γύρισε ἀλλαγμένη. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἡ Λεμονιά, μόλις τὴν εἶδε.

Στὸ πρόσωπο τῆς παιδούλας πέρασε μιὰ βασανισμένη σύσπασι.

— Τίποτα!

— Πῶς τίποτα; Ἐσύ τρέμεις ὁλόκληρη.

— Νά... τσακώθηκα... Τσακώθηκα... μὲ τὴν πεθερά μου.

Ὁ Τέλης γέλασε νευρικά:

— Μὲ τὴν πεθερά σου!.. Ἀλήθεια, πολὺ τραγικό...

— Πάντως, δὲν πρόκειται νὰ γίνη ὁ γάμος μας τώρα...Ἀναβάλαμε.

— Ἀναβάλατε; φώναξε ἡ γιαγιά, κεραυνοχτυπημένη.

Γέλασε κι' ἡ κοπέλλα, νευρικὰ τώρα. Τὸ γέλιο της ἔμοιαζε μὲ κλάμα:

— Ναί, ἀναβάλαμε. Τί παίρνεις ἕνα ὕφος τόσο ἀπελπισμένο, γιαγιά; Δὲν πειράζει...Δὲν μὲ νοιάζει διόλου...

Ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί. Τὰ νεῦρα της φαίνονταν ἕτοιμα νὰ σπάσουν.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ Τέλης κρυφά, μιὰ στιγμὴ ποὺ πῆγε στὴν κουζίνα ἡ γιαγιά.

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τώρα μόλις φᾶμε, πρέπει νὰ πᾶμε μαζὶ ἔξω καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.

Μόλις ἔφαγαν, βγῆκαν ἔξω τὰ δυὸ ἀδέρφια.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ Τέλης τὴν ἀδελφή του, ἀνήσυχος. Τί συνέβη; Κάτι κρύβεις...

— Πᾶμε πιὸ πέρα, πᾶμε πιὸ πέρα! ψιθύρισε ἡ Μάνια, παλεύοντας νὰ συγκρατήση τ' ἀναφυλλητά της.

Πῆραν ἕνα στενὸ καὶ βγῆκαν ἀπάνω, πρὸς τὴν Ἀκρόπολι. Ἐκεῖ δὲν τοὺς γνώριζαν. Κι' ἂν τὴν ἔπιαναν τὰ κλάματα, θὰ μποροῦσε νὰ κλάψη.

— Τέλη, τοῦ ψιθύρισε, μὲ φωνὴ κομένη. Ἔμαθα τί συνέβη χτές... ἔμαθα ποιὸς σὲ χτύπησε. Τἄμαθα ὅλα... ὅλα... Ἐκεῖνος ὁ κύριος... ἐκεῖνος ποὺ ἀνακάλυψε τί ἔκανες μὲ τὰ χαρτιά.... τί κάνατε κι' οἱ δυό σας. κι' ἐσὺ κι' ὁ Ντίμης, εἶναι συγγενής, πρῶτος ἐξάδερφος τῆς κυρίας Θανοπούλου, τῆς μητέρας τοῦ Γιώργου.

Ὁ τρόμος ζωγραφίστηκε στὰ μάτια τοῦ νέου.

— Εἶναι συγγενής τους;

— Ναί... Συνδέονται στενά, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐκτιμοῦνε πολύ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσει νὰ χαρτοπαίζη... Ὅταν ἔφυγες, λοιπόν, ἀπὸ κεῖ, ὅταν ἄκουσε τ' ὄνομά σου καὶ κατάλαβε πὼς εἶσαι ἀδελφὸς τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς τοῦ Γιώργου, ἔτρεξε καὶ τὸ πρόφθασε στὴ μητέρα του... Κατάλαβες τώρα τί ἔγινε;

— Καλά, καὶ δὲν ἦταν στοὺς ἀρραβῶνες σου, ἀφοῦ συνδέονται τόσο; ρώτησε ὁ Τέλης, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

— Ἔλειπε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες... δὲν ἔτυχε νὰ σὲ δῆ.

— Ἐσὺ τὸν γνωρίζεις;

— Πῶς δὲν τὸν γνωρίζω; Εἶναι ἕνας φαντασμένος καὶ λίγο τρελλούτσικος. Πάντως, ἔξυπνος καὶ καυγατζῆς... Ἀλλά, τί σημασία ἔχει; Εἶναι ἀλήθεια, ἢ δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέει;

Κατέβασε ὁ νέος τὰ μάτια.

— Δὲν ξέρω τί λέει, ἀποκρίθηκε, βραχνά.

— Τέλη, ἱκέτευσε ἡ Μάνια, δὲ θέλεις νὰ στὰ ἐπαναλάβω. Νομίζω πὼς θὰ πεθάνω ἂν στὰ πῶ...

Ὁ Τέλης ἔνοιωθε κάτι νὰ τὸν πνίγη στὸ λαιμό. Θἄθελε νὰ κλάψη. Νὰ κλάψη ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ντροπή. Λογάριαζε πάντα νὰ εἶναι γιὰ τὴν ἀδελφούλα του τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, ὁ προστάτης, ποὺ θ' ἀντιμετώπιζε γιὰ χατῆρι της κάθε ἀναποδιὰ τῆς τύχης. Καὶ τώρα ἀναγκαζόταν νὰ χαμηλώνη νὰ μάτια μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀδύνατο, δυστυχισμένο κοριτσάκι.

Καὶ πάλι σκέφθηκε πὼς δὲν εἶχε ἄλλο ὅπλο, παρὰ τὸ θυμό.

— Μάνια, τῆς φώναξε ἄγρια, ξαφνικά, γιὰ νὰ τὴν τρομοκρατήση, ἂν θέλης νὰ καταλήξης, πὼς ἐξ αἰτίας μου χάνεις τὴν εὐτυχία σου...

— Μοῦ τὸ εἶπε ἡ πεθερά μου, μοῦ τὸ εἶπε φανερὰ καὶ ξάστερα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Μοῦ τὸ εἶπε, πὼς μετὰ ἀπ' αὐτὸ ποὺ συνέβη,εἶναι καλλίτερα ν' ἀναβάλουμε λίγο τὸ γάμο.., νὰ κατευναστοῦνε τὰ πνεύματα...

— Ποιὰ πνεύματα; εἶπε ὁ νέος σαρκαστικά.

— Φοβᾶται μὴ γράψουν τίποτα οἱ ἐφημερίδες.

— Μόνον ἂν θελήσουν αὐτοὶ νὰ τὸ γράψουν, θὰ γραφῆ. Ἀλλοιῶς, πῶς; Δὲν ἦταν κανένας ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ ἐκεῖ.

— Δὲν ξέρω, Τέλη, βόγγηξε ἡ κοπέλλα. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σ' ἔπιασαν σκέφθηκα πὼς ὑπάρχουν πράγματα χειρότερα ἀπὸ τὸ θάνατο... πολὺ χειρότερα.

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια σκοτεινά

— Μ' ἄλλα λόγια, θὰ προτιμοῦσες ν' αὐτοκτονήσω...

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του μὲ τρόμο.

— Ὄχι, ἀδελφέ μου... δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω...

Δὲ μίλησαν κάμποση ὥρα. Περπάτησαν μερικὰ βήματα ἀργά, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια τους, στὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι ποὺ μοσχοβολοῦσε πεῦκο.

— Μάνια, εἶπε ἄξαφνα ὁ Τέλης μ' ἔκφρασι σκοτεινή. Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπε αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι γνώμη καὶ τοῦ Γιώργου;

— Ναί... ἔτσι μοῦ εἶπε...

— Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό; Δηλαδὴ κι' ὁ Γιῶργος θέλει ν' ἀναβληθῆ ὁ γάμος; Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ἴσως, νὰ διαλυθῆ ὁ ἀρραβῶνας;

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Μάνια καὶ τὰ δάκρυά της ξέσπασαν. Τί σοῦ λέω τόση ὥρα;

— Τότε δὲ σ' ἀγαπάει. Δὲ σ' ἀγάπησε ποτέ, νὰ τὸ ξέρης. Καὶ νὰ τοῦ γυρίσης τὴν πλάτη.

Κούνησε ἡ Μάνια τὸ κεφάλι της:

— Δὲν τὸν καταδικάζω, Τέλη. Ἴσως κι' ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσι του... ἴσως κι' ἐγώ, ἂν ἤξερα πὼς ἔχει ἕνα ἀδερφό... ἕνα ἀδερφό...

Σταμάτησε... Στὰ χείλη της ἔρχονταν σκληρὰ λόγια. Ἡ καλωσύνη της ὅμως τὴν ἐμπόδιζε νὰ τὰ ξεστομίση.

— Πὲς τὴ σκέψι σου! φώναξε ὁ Τέλης. Πὲς τὴ σκέψι σου. Ἕνα ἀδερφὸ χαρτοκλέφτη, ἕνα ἀδερφὸ ποὺ τρώει ξύλο καὶ πετιέται σὰν τὸ κακὸ σκυλὶ στὸ δρόμο... Πὲς τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲ σκέπτεσαι;

Ἀκούμπησε στὸ χέρι του τρεμουλιαστή:

— Σκέπτομαι πὼς ἂν τὸ μάθη ἡ γιαγιά, θὰ πεθάνη.Καὶ μονάχα μὲ τὴ σκέψι πὼς ἴσως νἄχης πάρει τὸ στραβὸ δρόμο... μὲ τὴ σκέψι, τ' ἀκοῦς, μοὔλεγε πὼς θὰ ἤθελε νὰ πεθάνη. Ἂν τὸ μάθη, θὰ σβύση, δὲ θὰ τὸ βαστάξη.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Τέλης ἀμέσως. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ κούφια, σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά:

— Πολὺ καλά! Δὲ θὰ τὸ μάθη ἡ γιαγιά. Δὲ θὰ μάθη τίποτα... Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπατήσω σπίτι, Μάνια.

— Τέλη! ξεφώνησε ἡ κοπέλλα.

— Ὅσο καὶ νὰ φωνάξης, ὅσο καὶ νὰ τρομάξης, δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσω σπίτι.

— Αὐτὸ μόνο ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; ρώτησε ἡ Μάνια μὲ σπαραγμό.

— Αὐτό! ἀποκρίθηκε σκληρὰ ὁ νέος. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ πεθάνετε...

— Καὶ νομίζεις πὼς θὰ τὸ βαστάξη ἡ γιαγιά, νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπίτι; Νομίζεις πὼς δὲ θὰ καταλάβη, δὲ θὰ μαντέψη;

— Βρές της μιὰ δικαιολογία... Πές της ὅτι ἀναγκάστηκα νὰ ταξιδέψω ξαφνικά.

— Θὰ νομίση πὼς πέθανες καὶ τῆς τὸ κρύβουμε.

Σήκωσε ὁ Τέλης τοὺς ὤμους του:

— Δὲ θὰ τὸ νομίση αὐτό, ἐπειδὴ θὰ στέλνω λεφτά. Μὲ κάποιο τρόπο θὰ σᾶς στέλνω λεφτά...

Τὰ μάτια του γυάλισαν, ἄγρια:

— Πολλὰ λεφτά, Μάνια... Κι' ἂν δὲ σᾶς ἀρέσουν, νὰ τὰ πετᾶτε, νὰ τὰ δίνετε στοὺς φτωχούς... Νὰ μὴ στενοχωρηθῆς γιὰ τὸ Γιῶργο... Ἄσε τον. Δὲ σ' ἀγάπησε ποτὲ καὶ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ γίνη ἄντρας σου... Θὰ σὲ κάνω πλούσια, Μάνια. Καὶ τότε θὰ μπορέσης νὰ διαλέξης τὸν ἄντρα ποὺ θέλεις.

Τὸν κύτταξε μὲ φρίκη ἡ κοπέλλα.

— Τέλη... Δὲν εἶσαι σύ... Δὲν εἶσαι σύ... Ἄλλαξε ἡ ψυχή σου...

Γέλασε ὁ νέος σκληρά:

— Μπορεῖ ,γιατὶ ὄχι; Πῶς ἀσπρίζουν τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀνθρώπου; Ἐμένα μαύρισε ἡ ψυχή μου. Ἀλλὰ πῆρα τὴν ἀπόφασι. Δὲ θέλω νὰ ξέρω τίποτα πιὰ γιὰ κανένα. Οὔτε γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ τὴ Ρίτσα.

— Θὰ γίνης δυστυχισμένος καὶ μᾶς κάνεις ὅλους δυστυχισμένους.

— Θὰ ζήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Ἐσᾶς θὰ σᾶς στέλνω λεφτά, ἐπειδὴ ἔχω χρέος νὰ μὴν ἀφίσω τὴ γερόντισσα. Κι' ἐσένα... ἐσένα σὲ πονῶ, Μάνια.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της ἱκετευτικὰ στὸ χέρι του ἡ κοπέλλα.

— Τέλη... ἔλα νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα αὐτά... Νὰ ποῦμε πὼς ἦταν ἕνα ὄνειρο ἐφιαλτικό. Ἔλα νὰ ξαναρχίσουμε τὴ ζωή μας. Τώρα μεγάλωσα κι' ἐγώ. Θὰ ἐργαστῶ, ἔννοια σου, μιὰ ταπεινὴ θέσι θὰ τὴ βρῶ. Θἄχης κι' ἐσὺ τοὺς δυὸ μισθούς σου...

— Θὰ σκοτωνόμαστε στὴ δουλειά, ἔ; Ἐγὼ θὰ κοιμᾶμαι μόνο τὸ Σαββατοκύριακο, ἐσὺ θὰ χάσης τὰ νιᾶτα σου... καὶ θὰ κερδίζουμε ἴσα - ἴσα τὸ κομμάτι τὸ ψωμί.

— Μᾶς φτάνει κι' αὐτό.

— Ὄχι, τῆς ἀποκρίθηκε ἄγρια. Δὲ μᾶς φτάνει. Σὲ κανένα δὲ φτάνει. Κι' ὅσοι λένε πὼς τοὺς φτάνει, ψεύδονται, Μάνια... Κι' ἡ Ρίτσα ἔλεγε πὼς τῆς φτάνει καὶ πῆγε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γεωργόπουλου...

— Τέλη... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;... ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυστὴ ἡ κοπέλλα.

— Κι' ἐσὺ λὲς πὼς σὲ φτάνει τὸ κομμάτι τὸ ψωμί, κι' ὅμως θέλησες καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν παντρειὰ καὶ νὰ στήσης ἕνα σπιτάκι καὶ ν' ἀγοράσης μερικὰ πράγματα... Ὅσο εἶναι ὁ ἄνθρωπος ζωντανός, ὅλο καὶ κάτι θέλει.

— Δὲν ἤμασταν δυστυχισμένοι πρῶτα, εἶπε ἡ Μάνια μὲ δάκρυα στὴ φωνή. Μᾶς ἔφερνες τὸ μισθό σου, δούλευε καὶ ἡ γιαγιά.

— Τώρα ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα.

— Ναί, ἡ γιαγιὰ δὲ μπορεῖ νὰ δουλεύη, ἀλλὰ θὰ ἐργαστῶ ἐγὼ τώρα.

— Κι' ἐγώ... σκέφθηκα κι' ἐγὼ πὼς ἔχω δικαιώματα στὴ ζωή.

— Τἄχεις, Τέλη. Δὲ θέλομε τίποτ' ἀπὸ σένα πιά, τίποτα, οὔτε μιὰ δραχμή. Στὸ ὁρκίζομαι. Ὁ ἀρραβῶνας μου, πὲς πὼς διαλύθηκε... Νά, βλέπεις, δὲν κλαίω πιά.

Σκούπισε τὰ δάκρυα ποὺ τρεμόπαιζαν στὰ βλέφαρά της καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κυττάζη σχεδὸν χαρούμενη:

— Νά, βλέπεις, ἀδερφούλη;... Δὲν κλαίω. Δὲ μὲ νοιάζει. Μονάχα νὰ ξέρω πὼς ἔγινες ὅπως πρῶτα ἐσύ... Νὰ ξέρω πὼς ὅποιος σὲ κατηγορήση, λέει ψέματα. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἡ πεθερά μου μοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα, ἔβαλα τὶς φωνὲς πὼς εἶναι ψέματα. Ὡρκίστηκα πὼς εἶναι ψέματα. Πῆρα ὅρκους φοβερούς, Τέλη... Κι' ἔπειτα μὲ ρώτησε ἂν γύρισες στὸ σπίτι μὲ χτυπημένο μάτι. Τότε..., τότε κατάλαβα πὼς ἦταν ὅλα ἀλήθεια.

— Εἶναι ὅλα ἀλήθεια! εἶπε ὁ νέος μὲ ὕφος σκοτεινό. Ὅ,τι ἄκουσες γιὰ μένα εἶναι ἀλήθεια... Κι' ὅ,τι ἀκούσης ἀκόμα γιὰ μένα, θὰ εἶναι ἀλήθεια.

— Τέλη, δὲ θέλεις ν' ἀλλάξης; ἔκανε ἡ κοπέλλα κι' ἡ φωνή της, τὸ πρόσωπό της, ἦταν ὅλα μιὰ ἱκεσία.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά:

— Ὄχι. Εἶναι πιὰ ἀργά, Μάνια. Εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲ μπορῶ νὰ μείνω ξανὰ μὲ τὰ χέρια μου ἄδεια. Τὰ χέρια μου συνήθισαν νὰ εἶναι γεμάτα.

Τὸν κύτταξε μὲ τρόμο:

— Θὰ ἐξακολουθῆς νὰ παίζης χαρτιά... μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

— Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι νὰ κερδίζη κανεὶς λεφτά, τῆς ἀποκρίθηκε αἰνιγματικά.

Χτύπησε ἡ Μάνια τὰ χέρια της μ' ἀπελπισία.

— Τέλη... Τί νὰ σοῦ πῶ, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ ξαναγίνης ὅπως ἤσουν;

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια σκοτεινά:

— Ἔχεις δῆ πολλὰ ποτάμια νὰ γυρίζουν πίσω, Μάνια; Ἄλλο τόσο κι' ἐγώ! Ἡ ζωὴ μ' ἔσπρωξε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο... ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ὁ πόθος μου νὰ ζήσω κι' ἐγώ, νὰ χαρῶ κι' ἐγώ, ὁ πόθος μου νὰ δώσω χαρὰ σ' ὅλους ὅσους ἀγαποῦσα, ὁ πόθος μου νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς φτώχειας.

— Τέλη... Ἔλα, πᾶμε σπίτι. Πᾶμε...

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, Μάνια! Καλλίτερα ἔτσι... Θὰ περάσω βέβαια, νὰ πάρω τὰ πράγματά μου καὶ θὰ πῶ τῆς γιαγιᾶς πὼς πάω ταξίδι ξαφνικά.

— Φεύγεις, Τέλη; Ποῦ θὰ σὲ βρῶ; Ποῦ θὰ σὲ βρῶ, ἂν παρουσιαστῆ καμμιὰ ἀνάγκη;

— Θὰ περάσω νὰ πάρω τὰ πράγματά μου τὸ βραδάκι... Θὰ δουλεύω στὸ ἐργοστάσιο. Γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ δουλεύω στὸ ἐργοστάσιο. Ἐκεῖ μπορεῖς νὰ μὲ βρῆς... νὰ μοῦ τηλεφωνήσης.

ΠΕΙΣΜΑ

— Καλὰ ἔκανες! τοῦ εἶπε ὁ Ντίμης, δέκα φορές. Ἀπόφασι εἶναι ὅλα τὰ πράγματα, Τέλη. Ἔτσι εἶναι καλλίτερα γιὰ σένα. Ἂς δοκιμάσης τὴ ζωὴ ἐλεύθερος. Λέγε, πὼς τὰ βλέπεις τὰ πράγματα;

Σήκωσε ὁ Τέλης τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του γυάλιζαν σὰν νὰ εἶχε πυρετό:

— Θέλω νὰ κερδίσω λεφτά! Πολλὰ λεφτά! φώναξε βραχνά.

— Μπράβο! γέλασε ὁ ἄλλος. Αὐτὸ εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχὴ τῆς καινούργιας σου ζωῆς.

— Ἀλλά, στάσου, μὴ παίρνης φόρα, εἶπε ὁ Τέλης, σκοτεινός. Οὔτε χαρτιὰ παίζω πιά, οὔτε σὲ βάρκα μπαίνω γιὰ νὰ παραλάβω λαθραῖα.

— Χμ!.. ἔκανε ὁ Ντίμης δυσαρεστημένος. Τώρα ἀρχίζεις τοὺς ὅρκους...

— Φυσικά. Θέλω νὰ μοῦ βρῆς ἕνα τρόπο ποὺ νὰ μοῦ ταιριάζη.

— Ἔφυγες, λοιπόν, ἀπὸ τὸ σπίτι σου; Καὶ ποῦ σκέπτεσαι νὰ κοιμᾶσαι;

— Δὲ σκέφθηκα τίποτα.

— Ἔλα σ' ἐμένα! εἶπε πρόθυμος, ὁ Ντίμης. Τὸ μέγαρό μου τὸ ξέρεις... Ἀλλά, ἂν εἶναι στενὸς ὁ χῶρος, ἡ καρδιά μου εἶναι μεγάλη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ντίμη, εἶπε ὁ Τέλης, μ' εὐγνωμοσύνη.

— Ἐσὺ θὰ κοιμᾶσαι μέρα κι' ἐγὼ νύχτα, γέλασε ὁ Ντίμης. Ἔτσι δὲν θὰ πηγαίνη τὸ κρεβάτι χαμένο. Καὶ τὴν Κυριακή, στρωματσάδα.

— Δὲ μὲ νοιάζει καὶ σὲ μάρμαρα ἀπάνω νὰ κοιμᾶμαι...

Ἔσφιξε ὁ Τέλης τὸ χέρι τοῦ φίλου του μὲ συγκίνησι:

— Ντίμη, ἔχεις κι' ἐσὺ κατὰ βάθος χρυσῆ καρδιά...

— Μὲ τὴ Ρίτσα, τί πρόκειται νὰ γίνη;

Σούφρωσε τὰ φρύδια του ὁ Τέλης.

— Τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα!

— Ἔλα τώρα, ἔκανε ἀστεῖα ὁ Ντίμης. Ὣς πότε θὰ τῆς κρατήσης πεῖσμα;

— Ὅλη τὴ ζωή... Δὲν πρόκειται νὰ κάνω ἐγὼ τὸ πρῶτο βῆμα. Ἔκανα κάθε θυσία γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τὸ καταλαβαίνεις πὼς ἂν δὲν εἶχε βρεθῆ αὐτὴ στὸ δρόμο μου...

— Κι' ἂν ἔρθη ἐκείνη καὶ σὲ παρακαλέση;

— Τῆς ἔθεσα κι' ἐγὼ τοὺς ὅρους μου καὶ θὰ ἐπιμείνω. Θὰ μὲ παραδεχθῆ ὅπως εἶμαι, χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ χωρὶς ὅρκους. Θὰ μὲ παραδεχθῆ ἀπατεῶνα, χαρτοκλέφτη, λαθρέμπορο, κι' ὅ,τι ἄλλο ... Αὐτὴ μὲ κατάντησε ἔτσι καὶ θὰ μὲ παραδεχθῆ τέτοιον, ὅπως μὲ κατάντησε.

Τὰ χείλη του ἔτρεμαν καὶ φαινόταν νὰ ὑποφέρη, μόνο ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴ Ρίτσα.

Κούνησε ὁ Ντίμης τὸ κεφάλι του:

— Βάζω στοίχημα πὼς τὴν ἀγαπᾶς πάντα...

— Τὴν ἀγαπῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Τέλης, μὲ θυμό. Τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴ μισῶ μαζί

— Καὶ τί θά κάνη ἡ ἔρημη μὲ τὸ παιδί;

Σήκωσε ὁ Τέλης τοὺς ὤμους του:

— Ἀφοῦ δὲν τὸ σκέπτεται ἐκείνη, ἐγὼ θὰ τὸ σκεφθῶ; Αὐτὴ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆ χίλιες φορές, πρὶν νὰ μοῦ κάνη τὴ μεγάλη κυρία καὶ νὰ μοῦ θέτη τοὺς ὅρους της.

— Δὲν τὴ λυπᾶσαι; ρώτησε ὁ Ντίμης μισοαστεῖα, μισοσοβαρά.

Ἄργησε ν' ἀποκριθῆ ὁ Τέλης. Στὸ τέλος ἡ φωνή του ἀκούστηκε σπασμένη:

— Τὴ λυπᾶμαι, Ντίμη. Ραγίζει ἡ καρδιά μου, ὅσο συλλογίζομαι τί τὴν περιμένει... Τὴ λυπᾶμαι. Τὶς λυπᾶμαι καὶ τὶς δυὸ ἄλλες γυναῖκες, ποὺ μ' ἀγαποῦνε τόσο...

— Τότε, γιατί δὲν κάνεις αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητᾶνε; εἶπε ὁ Ντίμης κυττάζοντας τὸ φίλο του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του.

— Ὄχι! φώναξε ὁ Τέλης. Τὴ λυπᾶμαι, ἀλλὰ καὶ τὴ μισῶ. Εἶμαι σίγουρος, πὼς ἂν ὑποχωρήσω πάλι, θὰ πέσω στὴν πανίδα.

— Ἴσως γελιέσαι, ἴσως ὅμως νἄχης καὶ δίκιο, εἶπε ὁ Ντίμης φιλοσοφικά. Πάντως, λέγε, ποῦ καταλήξαμε;

— Θέλω νὰ κερδίσω πολλὰ λεφτὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ πῆς μὲ ποιόν τρόπο, πρόφερε ὁ Τέλης ἀποφασιστικά.

—Ἕνα κατεπεῖγον μήνυμα, κύριε προϊστάμενε.

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΗ

«Εἶμαι στὸ μῆνα μου... Ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρα μου. Ἡ ἴδια μοῦ ὑπέδειξε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω...». Ἔτσι ἄρχιζε τὸ γράμμα τῆς Ρίτσας.

«Μένω σὲ μιᾶς θείας μου μακρυνῆς στὸ Μαρούσι. Κανεὶς δὲ μὲ ξέρει ἐδῶ. Ἡ θεία μου εἶναι πολὺ ἡλικιωμένη. Τὴ γηροκομῶ... γιὰ τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Ἡ Μαρία ἔρχεται πότε - πότε καὶ μὲ βλέπει. Μοῦ φέρνει πάντα κάτι καὶ προσπαθεῖ νὰ φανῆ καλὴ μαζί μου. Εἶναι ἀδύνατο, ὅμως, νὰ μὴ μοῦ βγάλη τὸ λογίδριό της, ὅτι ντρόπιασα ὅλη τὴν οἰκογένεια. Ἡ Πόπη τὄμαθε, τὄχει ὅμως κρυφὸ ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Μοῦ γράφει πολὺ τρυφερὰ καὶ πλέκει κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της ρουχαλάκια γιὰ τὸ παιδί, ποὺ περιμένω... Ἡ μητέρα μου δὲν ἔρχεται νὰ μὲ δῆ. Οὔτε καὶ τὸ παιδί μου θὰ θελήση ποτὲ νὰ δῆ. Ἔτσι μοῦ εἶπε. Τί ἔγινε ὅταν τὸ κατάλαβε... δὲ μπορῶ νὰ στὰ γράψω! Νόμισα πὼς ἡ μητέρα μου θἄμενε στὸν τόπο. Ἔκλαψε περισσότερο ἀπὸ τότε ποὺ χάσαμε τὸν πατέρα. Μοῦ φέρθηκε ὅμως σκληρά. Μοῦ εἶπε πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνω σπίτι καὶ νὰ γίνουμε ὁ περίγελως τῆς κοινωνίας. Αὐτὴ θυμήθηκε τὴ θεία τὴ μακρυνή... Ἀπὸ τότε δὲν πάτησε τὸ πόδι της νὰ μὲ δῆ.

»Τέλη, στὰ γράφω αὐτὰ γιὰ νὰ ξέρης πώς, ὅταν σοῦ εἶπα ἐκεῖνα ποὺ σοῦ εἶπα, δὲν εἶχα ὑπ' ὄψει μου νὰ βρῶ ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία μου, δὲν ἔβλεπα καμμιὰ ἀχτίδα γύρω μου. Καμμιά! Τώρα, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, περιμένω νὰ ἔρθη τὸ μωρό μας. Θὰ πάω μόνη στὸ νοσοκομεῖο. Ἐπειδὴ κι' ἡ μητέρα μου κι' ἡ ἀδελφή μου θὰ ντρέπωνται νάρθοῦνε νὰ μὲ βοηθήσουν. Ἡ Λούλα ἴσως νὰ ξεθυμώση καὶ νάρθῆ καμμιὰ φορά... Εἶναι θυμωμένη μαζί μου, ἐπειδή...

»Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ στὸ γράψω... Νά, ἐπειδὴ μοὔδωσε διάφορες συμβουλές, πὼς θ' ἀντιμετωπίσω τὴ ζωή. Κι' ἐγὼ δὲν ἀκολούθησα τὶς συμβουλές της. Πάντως ἴσως δὲ μοῦ κρατήση κακία κι' ἔρθη. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὅμως, δὲν ξέρω τί θὰ γίνη...

»Τέλη μου... σοῦ γράφω γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νάρθῆς. Νάρθῆς τοὐλάχιστον στὸ νοσοκομεῖο, ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί, νὰ τὰ συζητήσουμε καὶ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη. Νάρθης ὅμως μόνο ὅταν θὰ μπορῆς νὰ μὲ κυττάξης στὰ μάτια. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ. Νἄρθης μόνον, ὅταν θὰ τολμᾶς νὰ σηκώσης στὰ χέρια σου τὸ μωρό μας καὶ νὰ τοῦ πῆς μὲ καμάρι: «Γυιέ μου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου». Ἂν ντρέπεσαι τὸ παιδάκι μας, νὰ μὴν ἔρθης. Γι' αὐτὸ σοῦ γράφω. Εἶμαι μόνη, εἶμαι δυστυχισμένη. Μένω ὅμως σ' ἐκεῖνα ποὺ σοῦ εἶπα: Τὴ φτώχεια δὲν τὴ φοβᾶμαι. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες, τὴ συνήθισα. Κι' ἂν δὲν τὴν εἶχα συνηθίσει, ἡ σκέψι πὼς ὑποφέρω γιὰ νὰ μπορῶ μιὰ μέρα νὰ κυττάξω τὸ παιδί μου στὰ μάτια, θὰ μοὔδινε δύναμι. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς μποροῦμε νἆμαστε εὐτυχισμένοι, κι' ἂς ὑποφέρουμε... Ἂν σὲ δῶ νὰ περνᾶς τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ νοσοκομείου, θὰ καταλάβω πὼς τὰ λόγια μου σ' ἔπεισαν. Ἀλλοιῶς νὰ μὴν ἔρθης. Θὰ σηκώσω τὸ σταυρό μου μόνη μου καὶ θὰ σὲ περιμένω. Θὰ σὲ περιμένω μῆνες, χρόνια. Τὸ ξέρω πὼς κάποτε θάρθῆς».

Στριφογύριζε στὸ στενὸ καμαράκι τοῦ θυρωρείου ὁ Τέλης. Ἔξω ἔπεφτε χιονόβροχο.

Ὁ Ντίμης τοῦ πρότεινε πάλι χαρτοπαίγνιο καὶ κάμποσες φορὲς θὰ τὸν ἔπαιρνε μαζί του γιὰ λαθρεμπόριο. Ὁ Τέλης ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούση οὔτε γιὰ τὸ ἕνα, οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο. Ὄχι ἐπειδὴ τὸν εἶχε ἐπηρεάσει ἡ Ρίτσα. Ἁπλούστατα φοβόταν μὴ μπλέξη ἄσχημα.

Ἔτσι, λοιπόν, τὰ κέρδη ἦταν ἐλάχιστα. Τὰ παράνομα κέρδη. Ὅσο γιὰ τὰ τακτικά, εἶχε τοὺς δυὸ μισθούς του. Τὸν κούραζε ὅμως ἀφάνταστα αὐτὴ ἡ διπλῆ δουλειά. Κι' ἔτσι εἶχε πάρει ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασι νὰ ζήση μὲ τὸ μισθό, ἀπὸ τὸ τεχνικὸ γραφεῖο. Οἱ δουλειὲς ἐκεῖ πήγαιναν κούτσα - κούτσα. Γιὰ αὔξησι, οὔτε συζήτησι ἀκόμα. Πάντως, ἐπειδὴ εἶχε μείνει τώρα μόνος, ἔρημος, τὰ λεφτὰ τὸν ἔφταναν καὶ μὲ τὸ πενταKοσάρικο τοῦ Νίμπα ζοῦσε. Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα ὁ Τέλης. Τοῦ τὸ εἶχε φέρει ἡ Μάνια, στὶς ἐννιά. Εἶχε κι' ὅλας πέσει στὰ πόδια του νὰ γυρίση σπίτι. Αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε πῆ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι.

Ἡ Μάνια εἶχε μείνει πετσὶ καὶ κόκκαλο. Εἶχε βρῆ μιὰ θεσούλα σ' ἕνα μαγαζὶ γειτονικό. Μισθὸς μικρός, ἀλλὰ ζοῦσαν μ' αὐτὰ οἱ δυὸ γυναῖκες, ὅπως - ὅπως, φυσικά. Τοῦ εἶχε πέσει στὰ πόδια ἡ ἀδελφή του νὰ γυρίση πίσω στὸ σπίτι. Συγχρόνως ὅμως, τοῦ εἶχε πῆ ὅτι εἶχε μάθει ὅλη τὴν ἱστορία μὲ τὴ Ρίτσα. Τὴν εἶχε συναντήσει μιὰ μέρα τυχαῖα στὸ δρόμο. Τὸ γράμμα τῆς τὸ εἶχε στείλει, μὲ τὴν παράκλησι νὰ καταφέρη νὰ φτάση στὸν ἀδελφό της.

Εἶχε σταθῆ κάμποση ὥρα, περιμένοντας ἀπάντησι ἡ καλὴ κοπελλίτσα.

Ὁ Τέλης ὅμως τὴν ἀποπῆρε:

— Τίποτα. Νὰ τῆς πῆς ὅτι δὲ μίλησα, ὅτι δὲν ἔδωσα ἀπάντησι.

— Μὰ εἶναι σκληρό, ἀπάνθρωπο.

— Ἡ σκληρότης εἶναι δική μου. Ἐσὺ μόνο θὰ τῆς τὸ διαβιβάσης, τίποτ' ἄλλο.

Ἔπειτα τὸν παρακάλεσε ἡ Μάνια νὰ γυρίση σπίτι κι' ἔφυγε τρεμάμενη καὶ δακρυσμένη.

ΛΟΓΙΑ ΕΞΑΛΛΑ

— Ντίμη, πρέπει νὰ μοῦ βρῆς κάτι νὰ κάνω τώρα. Πρέπει νὰ μὲ σώσης. Καταλαβαίνω, πώς, ἂν δὲ βρεθῆ κάτι σπουδαῖο νὰ κάνω, θὰ πάω νὰ πέσω στὰ πόδια της. Θὰ γίνω τὸ χῶμα καὶ θὰ μὲ πατάη.

Ἔξυσε τὸ κεφάλι του ὁ Ντίμης καὶ κάμποση ὥρα, φάνηκε νὰ βασανίζη τὴ σκέψι του. Ἄξαφνα ἔβαλε τὶς φωνές:

— Εὕρηκα! Εὕρηκα!

Τὸν κύτταξε ὁ Τέλης μὲ μάτια γεμᾶτα προσδοκία.

— Λοιπόν! Ἔχω μιὰ ἔμπνευσι. Σκέφθηκα ἕνα τρόπο μοναδικό... Πές μου... ἔχεις τὰ κλειδιὰ τοῦ ἐργοστασίου; Φυσικά! Τὸ φέρνεις βόλτα κάθε βράδυ, ἔ;

— Φυσικά. Εἶναι ἡ δουλειά μου.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκονται τὰ χρηματοκιβώτια... φυσικὰ θὰ ξέρης.

Τὸν κύτταξε ὁ Τέλης μὲ ξαφνικὴ ἀνησυχία.

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξης, Ντίμη;

— Στὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου, φώναξε ὁ νέος μ' ἕνα κακὸ γέλοιο... Κάποια βραδυὰ θὰ γίνη διάρρηξι στὸ ἐργοστάσιο...

Τὸν κύτταξε ὁ Τέλης μὲ τρόμο.

— Θέλεις νὰ κάνουμε διάρρηξι στὸ ἐργοστάσιο; Τρελλάθηκες;

— Μιὰ μικρὴ διόρθωσι: Ὄχι στὸν πληθυντικό. Θὰ κάνω διάρρηξι, Τέλη. Ἐσὺ δὲ θ' ἀνακατευτῆς καθόλου. Μόνο θὰ μὲ βοηθήσης παθητικά, ἐντελῶς παθητικά.

— Εἶσαι τρελλός! φώναξε ὁ Τέλης, τρέμοντας μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Θέλεις νὰ γίνης διαρρήκτης;

— Γιὰ μιὰ φορά... σὰ σπόρ, γέλασε πάλι ὁ Ντίμης νευρικά.

— Τρελλάθηκες! ἀναστέναξε ὁ Τέλης. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Σὲ τρομάζει ἡ λέξι διάρρηξι, δὲν εἶναι ἔτσι; Σάμπως δὲν κλέψαμε στὰ χαρτιά; Γιατί νὰ κρυβόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μας;... Λοιπόν... Θὰ τὰ ἑτοιμάσω ἐγὼ ὅλα... Καὶ θἄρθῶ ἕνα βράδυ... κανένα βροχερὸ βράδυ, ποὺ νἆμαστε σίγουροι πὼς δὲ θὰ μᾶς ἐνοχλήση κανεὶς ἀνεπιθύμητος... Ἔπειτα, θὰ σὲ δέσω. Θὰ σὲ δέσω πισθάγκωνα, θὰ σὲ φιμώσω καὶ γιὰ νὰ γίνη πιὸ πιστευτό, θὰ σοῦ κάνω μιὰ γρατζουνιὰ στὸ χέρι...

— Μὴ ξεχνᾶς πὼς εἶμαι ὡπλισμένος, Ντίμη. Θὰ εἶναι γελοῖο νὰ πιστέψη κανείς, πὼς δὲν πρόλαβα νὰ τραβήξω τὸ πιστόλι μου.

— Θὰ φανῆ πὼς ἤμαστε πολλοὶ πὼς σὲ καταλάβαμε ἐξ ἀπροόπτου. Θὰ σὲ βροῦνε σὲ κατάστασι ἀξιοθρήνητη τὸ πρωΐ. Μπορεῖ νὰ κάνης κι' ὅλας πὼς εἶσαι ἀναίσθητος, ὅταν ἀκούσης βήματα, νὰ κάνης πὼς εἶσαι λιπόθυμισμένος. Θὰ γίνη βέβαια μεγάλη φασαρία. Θὰ σοῦ ζητήσουν λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν κακοποιῶν. Ἐσὺ θὰ πῆς πὼς ἦταν τρεῖς μὲ μάσκες. Δὲν ἔχεις νὰ πάθης ἀπολύτως τίποτα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, θὰ μοιραστοῦμε τὰ κέρδη τίμια κι' ἀδελφικά, ἂν καὶ θἄχω κάνει ἐγὼ τὴ δουλειά. Σύμφωνοι;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε κοφτὰ ὁ Τέλης.

Ἀντιστάθηκε ὧρες ὁλόκληρες ὁ Τέλης. Στὸ τέλος, ὅμως, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, πρόφερε σιγανά:

— Καλά!

Ἅρπαξε τὴ λέξι ὁ Ντίμης καὶ τὸν ἀγκάλιασε μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἔτσι μπράβο! Τώρα φέρεσαι ἔξυπνα.

— Κι' ἐγὼ ἔτσι φαντάζομαι. Θὰ πάρουμε πολλὰ λεφτά. Ἄντε, λοιπόν, μὲ τὸ καλό. Πότε λὲς νὰ γίνη;

— Πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ ἡμέρα εὐνοϊκή.

— Ξέρεις τί λέω; Νὰ κάνουμε ὑπομονὴ ἴσαμε τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Τέτοια βραδυὰ εἶναι σίγουρο πὼς δὲ θὰ ἔρθη ἡ ἔμπνευσι τοῦ Πανουσόπουλου νὰ σοῦ κάνη αἰφνιδιασμό.

— Ἀποκλείεται.

— Λοιπόν, τὴ βρήκαμε τὴν ἡμέρα.

— Παραμονὴ Χριστουγέννων! εἶπε ὁ Τέλης, ἀνατριχιάζοντας ἄθελά του.

Τὸν χτύπησε ὁ Ντίμης προστατευτικὰ στὸν ὦμο:

— Ἔλα, ἔλα, ἄσε τὶς προλήψεις. Πές πὼς πηγαίνουμε μὲ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο καὶ πὼς ἔχουμε Χριστούγεννα μετὰ δεκατρεῖς ἡμέρες. Στὶς λεπτομέρειες θὰ χαθοῦμε τώρα;...

— Καλά! ἀναστέναξε ὁ Τέλης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ...

Ὁ κόσμος ὁ παλιότερος θρηνεῖ τὴ συμφορά του,
γιατὶ ἡ σκαπάνη ἡ σύγχρονη, ποὺ ἀρχοντικὰ δὲν ἄφησε,
αὐτὲς τὶς μέρες ἔφτασε καὶ μέχρι... Ζαχαράτου
καὶ παρελθὸν ὁλόκληρο μαζί του κατεδάφισε!

★

Ἀμέτρητοι θαμῶνες του, ποὺ ζοῦν ἀκόμη τώρα,
πιστοὶ τοῦ ἐσταθήκανε ὣς τὴν ὑστάτην ὥρα
καὶ ὅλοι, μετὰ θλίψεως δικαίας καὶ βαρειᾶς,
παρήγγειλαν καὶ ἤπιανε καφέ... παρηγοριᾶς!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...

Κατάπληκτος ἐδιάβασε ὁ κάθε Ἀθηναῖος,
πὼς συνελήφθη, πρό τινος, καλοντυμένος νέος,
ποὺ μιὰν δεκαοχτάχρονη «τζιοάριζε» στὴν πιάτσα
κι' αὐτὸς ἀκόπως, βέβαια, εἰσέπραττε τά... μάτσα!

★

Ἀδίκως, ὅμως, ἔμεινε ὁ κόσμος κεχηνὸς
καὶ φυσικὸ θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸ γεγονός,
ἐφόσον ὁ περίεργος ἐκεῖνος φιλαρᾶκος
καὶ λίαν ἀσυνείδητος, λεγότανε... Βοϊδᾶκος!

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ.. ΒΛΑΣΤΟΙ...

Κάποιος Φυντάνης πιάστηκε ἐπ' αὐτοφώρω, ἤδη,
γιατὶ ἀνέτως δούλευε τρυπάνι κι' ἀντικλεῖδι
κι' ὁσάκις, λέει, ἐτύχαινε ὁ μάγκας νὰ πεισμώνη,
πολλὲς κλοπὲς διέπραττεν, ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνη...

★

Μελαγχολία, φίλε μου, σὲ πιάνει παρευθύς,
τὸ τοῦ... Φυντάνη τρόπαιον ἐὰν καλοσκεφθῆς,
γιατὶ ἡ Ἑλλὰς φημίζεται γιὰ δάφνινα στεφάνια
καὶ βγάζει, στὶς ἡμέρες μας καὶ θλιβερά... φυντάνια!

ΑΛΛΗ ΚΑ·Ι·ΛΑ

Ἐπάνω ποὺ πηγαίνουνε γιὰ κάλμα οἱ Μεγάλοι,
ἀρχίζουν καὶ τεντώνουνε τὸ τέλι τους οἱ Γάλλοι
καὶ σπεύδουν νὰ δηλώσουνε καὶ νὰ διακηρύξουν,
πὼς στὴν Σαχάρα πρόκειται τὴν βόμβα τους νὰ ρίξουν...

★

Μ' αὐτό, λοιπόν, τὸ πεῖσμα τους κι' αὐτὴν τὴν δοκιμή,
Σαχάρα ἀκοῦμε ὅλοι μας καὶ νοιώθουμε λαχτάρα
γιατὶ ἡ ραδιενέργεια μπορεῖ, αὐτοστιγμεί,
νὰ κάνη μέρη εὔφορα πραγματική... Σαχάρα!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Γιὰ τὴν Σοράγια γίνεται μεγάλος ντόρος πάλι
καὶ βάζει σ' ἀναστάτωσι κι' αὐτὴν τὴν βιοπάλη,
γιατί, λέει, ἡ πριγκήπισσα, μὲ τὴν πολλὴ σαγήνη,
ἀστὴρ τηλεοράσεως καὶ ἀοιδὸς θὰ γίνη!

★

Μὲ ζωηρή τους ἔκπληξιν ἀκοῦν ὅλοι τὴν εἴδησι
κι' ὀξύμωρη τὴν βρίσκουνε αὐτὴν τὴ μεταπήδησι,
γιατὶ ἡ θλιμένη γόησσα καὶ τοῦ Ἰρὰκ λουλούδι,
γυρεύει, λόγω... θλίψεως, νὰ πέση στὸ τραγούδι!

«ΕΛΠΙΔΕΣ ΦΡΟΥΔΕΣ...»

Ἐνθουσιασμὸν ἐκφράσαμε κι' ἀπείρως ἐχαρήκαμε
εὐθὺς μόλις ἀκούσαμε πετρέλαια πὼς βρήκαμε,
ἀλλὰ καὶ πάλι ἐχάσαμε τὸ χαρωπό μας ὕφος,
διότι ὁ ὑπόγειος ὁ πλοῦτος μένει γρῖφος...

★

Κατσουφιασμένοι βλέπουμε καὶ μουδιασμένοι πλέον,
πὼς μᾶλλον εἶναι ἀνύπαρκτες οἱ φλέβες πετρελαίων
κι' ἀντὶ γιὰ μᾶς καλύτερη ἡμέρα ν' ἀνατείλη,
θὰ φᾶμε, ὅπως φαίνεται, τῆς «λάμπας τό... φυτίλι»!

«ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ... ΔΟΝΤΙΑ»

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τάξεων, ποὺ ἀπεργοῦν συνέχεια,
διότι τοὺς παράσφιξε ἡ γκίνια κι' ἡ ἀνέχεια,
ζητοῦν κι' οἱ ὀδοντίατροι στὶς στάσεις νὰ τὸ ρίξουν
καί, κατὰ τὸ λεγόμενον, τά... δόντια τους νὰ τρίξουν!

★

Μὰ τῶν ὀδοντιάτρων μας ἡ στάσις κι' ἡ ἀποχή,
καθόλου, ἀναγνῶσται μου, δὲ μᾶς ἀνησυχεῖ,
γιατὶ ἔχουμε οἱ πλεῖστοι μας τελείαν ἀφανίαν
καὶ κάνουν καὶ τὰ δόντια μας χρονίαν... ἀπεργίαν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Χιοῦμορ

ΑΠΟΔΕΙΞΙ ΤΡΕΛΛΑΣ

Στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο:

Ὁ πελάτης: Ἡ παραφροσύνη εἶναι λόγος διαζυγίου;

Ὁ δικηγόρος: Βέβαια!... Μήπως εἴχατε τὸ ἀτύχημα νὰ τρελλαθῆ ἡ σύζυγός σας;

Ὁ πελάτης: Ὄχι... Ἀλλά... δὲ μπορῶ νὰ θεωρηθῶ ἐγὼ τρελλός, μιὰ κι' ἔκανα τὴν κουταμάρα νὰ τὴν πάρω;...

★

Ὁ πατέρας: Λοιπόν, Γιαννάκη, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ μωρό; Τὸ θέλεις γιὰ ἀδερφάκι;

Ὁ Γιαννάκης (μὲ ἀμφιβολία): Θὰ τὸ κρατήσης, μπαμπᾶ, ἢ μᾶς τὸ στείλανε γιά...δεῖγμα;

★

Ὁ ἠθοποιός: Πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ἀληθινὸ κρασὶ στὴ σκηνὴ τοῦ γεύματος.

Ὁ θιασάρχης: Εὐχαρίστως! Μήπως θέλετε κι' ἀληθινὸ δηλητήριο στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου;

★

Ὁ προνοητικὸς καταστηματάρχης ἔβαλε μιὰ εἰδοποίησι στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του: «Λωποδύτες! Ἡ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα ἔχουν «κώδωνα κινδύνου». Μὲ τὸ ἄνοιγμά τους, ἡ ἀστυνομία εἰδοποιεῖται αὐτομάτως».

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ καταστηματάρχης βρίσκει μιὰ σημείωσι μέσα στὸ λεηλατημένο μαγαζί του: «Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εἰδοποίησι. Ἀντὶ νὰ μποῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνοίξαμε μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο!».

★

Ἡ κυρία νεόπλουτου συζητεῖ μὲ τὴ φίλη της:

— Ὅλα μας τὰ σκεύη, εἶναι ἀργυρᾶ, ὡς καὶ τά... σιδερένια μας καζάνια ἀκόμα!...

★

Σὲ κάποιον περίφημο μπεκρῆ χάρισαν γιὰ δῶρο ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μὲ παλιὸ κρασί.

— Πῶς τὸ βρίσκετε; τὸν ρώτησαν, ὅταν τὸ δοκίμασε.

— Καλό, ἀπάντησε ἐκεῖνος. ἀλλά.. πολὺ μικρὸ γιὰ τὴν ἡλικία του!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

Ο ΕΜΙΡΗΣ ΜΠΕΪΛΕΡ στὸ γήπεδο τοῦ Π.Α.Ο.!

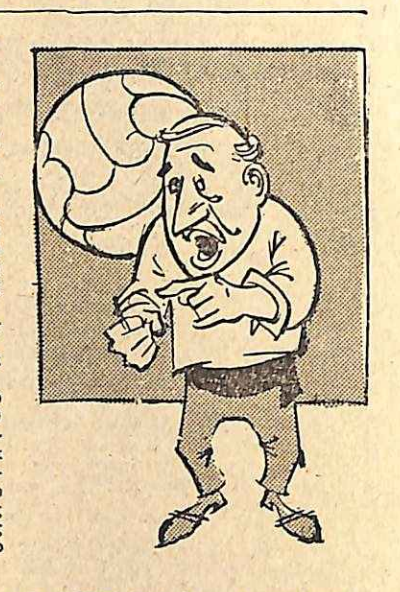

—ΣΤΑ σίγουρα, δὲ θὰ δοῦμε τὸ μεγάλο ντέρμπυ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» μὲ τὸν «ΠΑΟ», μάστορη, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στεναχωρημένα στὸ μπάρμπα Λουκᾶ, ὁ βοηθός του ὁ Μέγγουλας. Τὰ εἰσιτήρια τραβιοῦνται στὴ μαύρη...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρὲ Νώντα κι' ἐγὼ βολοδέρνομαι ἀπὸ προχτὲς νὰ οἰκονομήσω μιὰ θέσι, μὰ ὅλα μοῦ βγήκανε τζίφος...

Τὸ βιολὶ αὐτὸ τῶν στεναγμῶν γιὰ τὸ εἰσιτήριο τοῦ μὰτς βάστηξε δυὸ - τρεῖς μέρες, ἴσαμε τὴν παραμονή. Τὸ μεσημεράκι τοῦ Σαββάτου ἀριβάρισε πάλι ὁ Μέγγουλας στὸ σπίτι τοῦ ὑδραυλικοῦ. Ἦτανε σκυθρωπὸς καὶ ἀξούριστος, σαρανταπρία κιλὰ μοῦτρο...

—Ἴσαμε δῶ, ἤτανε, μάστορη, λέω, καὶ ὅπως πάει τὸ πρᾶμα θ' ἀκούσωμε τὸ ντέρμπυ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, τὸ ὁποῖον σκορδαλιὰ χωρὶς σκόρδο μὲ τὸ συμπάθειο...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν κύτταξε ἐρευνητικὰ καὶ περίεργα:

—Ἄκουσε δῶ, μωρὲ Νώντα καὶ δῶσε προσοχή, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ μπῶ ὁπωσδήποτε στὸ γήπεδο, σὰ γαλονᾶτος τοῦ Ἐμίρη τῆς Ὑεμένης Μπεϊλὲρ Ἀβδουλλάχ...

Ὁ Νώντας τὸν τήραξε ἀνήσυχος.

— Γιὰ ξαναπές το, μάστορη, μήπως κι' ἔχω παρακούσει;

— Στὸ ξαναλέω, μωρὲ Νώντα, νὰ τ' ἀκούσης καλὰ πῶς θ' ἀριβάρω στὸ γήπεδο σὰ γαλονᾶτος τοῦ πολυχρονεμένου Ἐμίρη τῆς Ὑεμένης Μπεϊλὲρ Ἀβδουλλὰχ κι' ἡ ρεβεράντσα θὰ πάη γόνα. Θὰ μασκαρευτῶ, ποὺ λὲς κι ἂς περάσανε ἀπὸ κάμποσο καιρὸ οἱ ἀποκριές. Νομίζω;

Κι' ἔτσι, μὲ λίγα λόγια, ἐξήγησε στὸ βοηθό του τὸ ἀνώδυνο καὶ σχεδὸν ἀθῶο κόλπο γιὰ χατῆρι τῆς ὁμαδάρας τους. Ὁ φίλος του ὁ Βαγγέλης Θεράπος, κράταγε μαγαζὶ μὲ λογῆς - λογῆς στολές, ἀπὸ νυφικὸ μέχρι ντόμινο κι' ὅ,τι βάλης στὸ νοῦ σου.

—Ὁ Βαγγέλης λοιπὸν σὲ ντύνει στὴν πέννα μ' ὅλα τὰ παρασήματα, φτάνει νὰ τοῦ ρίξης στὸ μπάγκο τὰ δυὸ ἑκατοστάρικα γιὰ τὸ νοῖκι τοῦ ρούχου, τὸ μεγάλο σπαθί, τὸ καπέλλο, τὰ μαλαμοκαπνισμένα παράσημα...

— Κι' ἂν σὲ πάρουνε μυρωδιά, μάστορη καὶ γίνης ρεζίλι μπροστὰ στὸν κόσμο;

— Τὸ πολὺ - πολύ, τρεῖς ἡμέρες κράτησι κι' ὁ δικαστὴς θὰ γελάση. Πενῆντα — ἑξῆντα μεταλλικές, ἄσε ποὺ θὰ τὸ πάρουν μυρωδιὰ κι' οἱ ἐφημερίδες νὰ γράψουν. Λίγο τὄχεις κι' αὐτό; Δέχεσαι, τὸ λοιπόν, νὰ φορέσης κι' ἐσὺ τὴ στολὴ τοῦ ὑπασπιστῆ τοῦ πολυχρονεμένου Ἐμίρη Μπεϊλὲρ Ἀβδουλλάχ, πολλὰ τὰ ἔτη του;

— Μιὰ καὶ τ' ἀποφασίζεις ἐσύ, μάστορη, τί νὰ πῶ; Ἂς κάνω κι' ἐγὼ τὴν κουτουράδα κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Μονάχα ποὺ θέλω νὰ σὲ ρωτήσω ποιά γλῶσσα θὰ μιλᾶμε, μιὰ καὶ θᾶμαστε φερμένοι ἀπὸ τὴν Ἀραπιά.

—Ἐγὼ θὰ μιλάω κάπου - κάπου ἀράπικα, μωρὲ Νώντα πεντέξη λέξεις ποὺ ἔμαθα κι' ἐσὺ ἂν λάχη καὶ σὲ ρωτᾶνε οἱ μεγαλουσιᾶνοι τοῦ γηπέδου, νὰ λὲς πὼς εἶσαι Ρωμιὸς ἀπὸ τὸ Κάϊρο, στὴν ὑπηρεσία τοῦ πολυχρονεμένου Ἐμίρη. Κατάλαβες; Στὸ γήπεδο θὰ πᾶμε μὲ λουσᾶτο ἀμάξι.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Νώντας ὁ Μέγγουλας δέχτηκε κι' ἔτσι τὸ μεσημεράκι τῆς Κυριακῆς τραβήξανε κι οἱ δυὸ στὸ μαγαζὶ τοῦ Βαγγέλη Θεράπου.

Ὁ Βαγγέλης, παλιὸς σερέτης κι' ἀντάξιος τοῦ Μεταξουργίου, ποὺ τὰ οἰκονόμησε κι' ἄνοιξε μαγαζί, ξηγήθηκε στὸ μπάρμπα Λουκᾶ σταράτα καὶ φρόνιμα:

—Ἐπειδὴς καὶ σὲ ξέρω, μπάρμπα Λουκᾶ μου καὶ τὸν τέντυμπόϋ τὸ βοηθό σου γιὰ τοῦτο σᾶς νοικιάζω τὰ ροῦχα καὶ μεδὲν εὐθύνη, ἕνεκα παλιὲς ἁμαρτίες καὶ δὲν κάνει νὰ ξαναπέσω στὸ στόμα τοῦ λύκου. Τὸ λοιπόν, ἂν σοῦ τύχη τίποτ' ἀνάποδο, μήτε μὲ εἶδες, μήτε μὲ ξέρεις καὶ τὰ λεφτά μου στὴν τσέπη...

— Μὴ φοβᾶσαι, μωρὲ Βαγγέλη καὶ δὲν πρόκειται νὰ συμβῆ τίποτα.

— Καλῶς, μπάρμπα Λουκᾶ!... Ντυθῆτε...

Ὁ φανατικὸς φόρεσε τὴν ἀποκριάτικη στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τάχα τοῦ πολυχρονεμένου Ἐμίρη τῆς Ὑεμένης Μπεϊλὲρ Ἀβδουλλὰχ κι' ὁ βοηθός του τὴ μεγάλη στολὴ τοῦ ὑπασπιστῆ του. Καλέσανε κι' ὅλας ἕνα λουσᾶτο ἀμάξι μὲ πενναᾶτο τροχό, κεντητὰ κουρτινάκια κι' ἕνα σωρὸ μέγκλες σὰ ρομβία μὲ φοῦντες.

Ἡ μηχανὴ ἔβαλε μπρὸς γιὰ τὸ γήπεδο, λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Ὁ σωφὲρ μήτε νοιάστηκε γιὰ τὴν παρδαλὴ πελατεία. Ἐδῶ πέρα ὁ πᾶσα ἕνας κάνει ὅ,τι θέλει καὶ λογαριασμὸ δὲ δίνει κανενοῦ. Ἔτσι; Ἔξω ἀπὸ τὸ γήπεδο χλαλοή, συρφετὸς καὶ ἐμποροπανήγυρι μὲ χιλιάδες λαὸ στὰ καρφιά. Οἱ τυχεροὶ μὲ τὸ εἰσιτήριο στὸ χέρι, τρυπώνανε κορδωμένοι κι' οἱ ρέστοι κλαίγανε τὴ μοῖρα τους καὶ παρακαλάγανε κάτι μοῦτρα νὰ τοὺς οἰκονομήσουν ὅσα - ὅσα τὸ ἀκριβὸ συγχωροχάρτι.

Τὸ κακό, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, παραγινότανε. Δεκαπέντε χιλιάδες νοματαῖοι ἤτανε γύρω - γύρω ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ τερραὶν μὲ μουρμοῦρα καὶ κλάψα. Τ' ἀμάξι τοῦ Ἐμίρη καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ του παρκάρισε δυὸ δρασκελιὲς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ πλῆθος παραμέρισε μὲ σεβασμό. Κοτζὰμ Ἐμίρης τῆς ἀραπιᾶς μὲ τουρμπάνι πράσινο καὶ σπαθὶ κι' ὁ ὑπασπιστής του κλαρίνο, μὲ στενὸ ἀντερὶ καὶ ἕνα πρᾶμα σὰν ἀναποδογυρισμένη κατσαρόλα ἀπὸ βιολετὶ μεταξωτὸ στὸ κεφάλι. Οἱ ἀστυνομικοὶ χαιρετήσανε τὸν πολυχρονεμένο κι' οἱ θυρωροὶ μονάχα, ποὺ δὲν πέσανε στὰ πόδια τοῦ πολυχρονεμένου νὰ ζητήσουνε τὸ συνηθισμένο ρεγάλο. Ἕνα ρολόϊ χρυσὸ κατὰ πῶς δίνει στὰ γκαρσόνια τῶν ξενοδοχείων ὁ βασιλιᾶς τῆς Σαουδαραβίας κι' ὁ Ἐμίρης τοῦ Κουβέϊτ μὲ τὰ πετρέλαια.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς στενοχωριότανε μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο καλπάκι, τὸ τυλιγμένο στὶς φασκιές, ὅπως συνηθίζουν οἱ μεγάλοι ἀραπάδες, στὰ ἐμιράτα τῆς Ἀραπιᾶς, μὰ τί νὰ κάνη; Ἐδῶ πέρα κι' ἕνα μαγκάλι κάρβουνα θᾶτρωγε στὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰ δῆ τὸ μὰτς κι' ὄχι νὰ φορέση τὶς κελεμπίες καὶ τὰ παρασήματα τοῦ Ἐμίρη τῆς Ὑεμένης.

Ὁ ἐπόπτης τοὺς ὡδήγησε μὲ σεβασμὸ στὶς τιμητικὲς θέσεις κι' οἱ πρόεδροι τοῦ «Π.Α.Ο.», τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ τῆς ΕΠΟ, ἁπλώσανε μὲ ὑποχρεωτικὰ χαμόγελα τὰ χέρια. Φέρανε κι' ὅλας κάτι μεταξωτὰ μαξιλάρια καὶ βαλθήκανε νὰ γίνουν ἀλογόμυγες μὲ τὶς φορτικὲς περιποιήσεις τους.

—Ἕνα βερμούτ, πολυχρονεμένε; Γιὰ τὴ μεγάλη τιμή...

— Εἶναι καλὴ ἡ θέσι σας, ἐξοχώτατε; Βλέπετε καλά;

— Μήπως θέλετε διερμηνέα, πασᾶ μου;

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς χαμογέλαγε με σημασία κάτω ἀπὸ τὸ μπελαλίδικο ντουρμπάνι του κι' ὁ Νώντας, ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε ἡ μεταξωτὴ κατσαρόλα στὸ κεφάλι, ἔμοιαζε σὰν τουρκόγυφτος, ποὺ φοροῦσε τὴ νυχτικιὰ τῆς γιαγιᾶς του. Τέλος πάντων, ἄρχισε τὸ συγκλονιστικὸ μὰτς μὲ βαβοῦρα καὶ πάταγο. Καὶ τὰ δυὸ συγκροτήματα πολεμάγανε μὲ σθένος καὶ μπρίο. Τὰ γιουροῦσα κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν ἄλλη ἤτανε πολὺ λυσσασμένα καὶ γρήγορα. Δυὸ - τρία σοὺτ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» πήγανε στὸ βρόντο. Ὁ «Π. Α.Ο.» ἄστραφτε καὶ βροντοῦσε μὲ τὰ ξακουσμένα καπλάνια του Δομάζο, Λουκανίδη, Πιτυχούτη, Τουμπέλη, Θεοφάνη. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ ριγωτὴ πειραιώτικη φανέλλα κρατοῦσε γερὰ τὸ κάστρο της κι' ὁ Τσανακτζῆς παρίστανε κάθε τρεῖς καὶ λίγο τὸ πουλὶ καὶ τὸ ψάρι. Ὁ Σιδέρης τάβριζε μπαστούνια μὲ τὸν Πιτυχούτη, ὁ Ὑφαντὴς ἀπὸ τὸ Λουκανίδη. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ τ' ἀγκαθωτὰ τριφύλλια. Ὁ Πιτυχούτης χυμοῦσε παντοῦ σὰν ἀγιούπας καὶ φλόμωνε, λὲς κι' εἶχε τριάντα ποδάρια, τὸ δρόμο πρὸς τὴ μικρὴ περιοχὴ τοῦ ντερβίση Βουτσαρᾶ.

Στὸ τεσσαρακοστὸ λεφτό, ὁ Λουκανίδης σταμάτησε ἀντικανονικὰ τὸ Σιδέρη στὴ μικρὴ περιοχή. Τὸν βούτηξε ἀπὸ τὴ φανέλλα τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀμολοῦσε τὸ κεραυνοβόλο φαρμάκι του. Οἱ φανατικοὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», χιλιάδες λαός, μὲ κρυμμένα στὶς τσέπες κόκκινα μπαλόνια, ποὺ θ' ἀμολοῦσαν στὸ γκόλ, σηκωθήκανε ὄρθιοι καὶ μπήξανε τὶς ἀγριοφωνάρες:

—Πέναλτυ! Πέναλτυ, μωρὲ στραβούλιακα, ρέφερη...

Μὰ ὁ Γερμανὸς ρέφερη ἔκανε τὸ κορόϊδο καὶ ζήτησε τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου Γερμανοῦ λάϊσμαν.

Ὁ λαὸς δυνάμωσε τὴν κραυγὴ καὶ τὴ διαμαρτυρία του:

— Πέναλτυ! Πέναλτυ, μωρὲ τσόφλι τῆς Γερμανίας.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, ποὺ ξέχασε πρὸς στιγμὴ τὴ στολή του καὶ τὸν πολυχρονεμένο Ἐμίρη τῆς Ὑεμένης, σηκώθηκε κι' ἔσμιξε καὶ τὴ δική του κραυγὴ μὲ τὶς ἄλλες:

— Πέναλτυ! Πέναλτυ, μωρὲ στραβούλιακα...

Ὁ Μέγγουλας, ποὺ μυρίστηκε τὴ γκάφα, τὸν τραβολογοῦσε ἀπὸ τὸ φαρδομάνικο τῆς στολῆς του καὶ τοῦ ψιθύριζε ὁ δύστυχος:

— Τὸ νοῦ σου προσοχή... Μὴ φωνάζης ρωμέϊκα, μάστορη... Θὰ μὲ κάψης, μωρέ... Τὸ νοῦ σου, μπάρμπα Λουκᾶ...

Μά, δυστυχῶς, γιὰ τὸν ἄμοιρο Νώντα, ἤτανε πολὺ ἀργά. Δυὸ - τρεῖς μεγαλουσιᾶνοι κι' ἕνας - δυὸ γαλονᾶτοι τῆς ἀστυνομίας μὲ πολιτικά, ἀκούσανε τὸν πολυχρονεμένο, ποὺ γκάριζε πλακιώτικα, τὸν τηράξανε μὲ ὑποψία καὶ τελικὰ τὸν ζυγώσανε καὶ τοῦ ψιθυρίσανε στ' αὐτί:

—Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι... πολυχρονεμένε, τὴν ἔπαθες! Τὰ στοιχεῖα σου καὶ ἔλα μαζί μας κάτω στὴ λέσχη...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ σύννεφα μὲ τὴν ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψι, ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῆ μὲ τὰ πεντέξη ἀραβικά του... Τὸ ὁποῖον λάθος, παρεξήγησι. Μά, ἕνας ἔξυπνος ἀστυνομικὸς ἀκούμπησε τὸ βαρὺ χέρι του στὴν πλάτη του καὶ τοῦ εἶπε σιγανά, ξεκομμένα:

—Ἄσε τ' ἀραβικὰ καὶ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, ἀκολούθησέ με μὲ τρόπο, μὴ σὲ πάρουνε μυρωδιὰ οἱ ἄλλοι καὶ σὲ λυντσάρουνε, κατεργάρη. Τὰ λόγια σου λίγα.

Ὁ Νώντας κύτταξε νὰ τὰ μπαλώση:

— Μὰ τὴ Βαγγελίστρα, κύριε ἀστυνόμε, εἴμαστε ἀραπάδες ἀπὸ τὴν Ὑεμένη, τὸ ὁποῖον ἐμίρης μὲ πλοῦτο καὶ δόξα. Ἄσε δὲ τὸ μερακλίδικο χαρέμι του...

—Ὅσο εἶμαι ἐγὼ μαχαραγιᾶς τοῦ Νεπάλ, ἄλλο τόσο εἶναι κι' ὁ μασκαρεμένος αὐτὸς κατεργάρης σεΐχης κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἄλλο τῆς Ὑεμένης. Ἐμπρός, ἐλᾶτε μαζί μου, λέω, μὴ σᾶς φορέσω βραχιόλια...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς κάτωχρος καὶ συντριμένος σηκώθηκε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μέγγουλας. Στὸ μεταξὺ οἱ κοντινοί, ποὺ πῆρανε μυρωδιὰ τὸ κάζο, φουσκώσανε τὴν καζούρα καὶ τὸ κοροϊδιλίκι, μὲ τὴν ψυχή τους:

—Ὁ Ἐμίρης! Ὁ Ἐμίρης μὲ τὸ σπαθί, εἶναι ἀπὸ τὴν Τρούμπα! Βαρᾶτε του! Ὁ Ἐμίρης Πειραιώτης!

Ἡ καζούρα ἁπλώθηκε σὰ φωτιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ λησμονήθηκε τὸ μὰτς κι' ὅλοι γελάγανε μὲ τὴν ἀποκριάτικη φορεσιὰ τοῦ φανατικοῦ καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ του...

Ὁ ἀστυνομικὸς κάτω στὴ λέσχη τοῦ γηπέδου, ἀφοῦ κύτταξε τὶς ταὐτότητες καὶ τῶν δύο, τοὺς φόρτωσε σ' ἕνα ταξὶ καὶ τοὺς πῆγε στὸ τμῆμα. Κι' ἐκεῖ ξεραθήκανε στὰ γέλια οἱ πολιτσμᾶνοι μὲ τὴν κατάντια τους.

— Μωρὲ φανατισμὸ ποὺ εἶχανε! Δυὸ-τρεῖς «Ὀλυμπιακοὶ» πολισμᾶνοι τοὺς συμπαθήσανε κι' ὅλας.

— Θὰ πᾶτε στ' αὐτόφωρο, τοὺς φοβέρισε ὁ ἀστυνόμος... Δὲ σηκώνει ἡ δουλειὰ ποὺ σκαρώσατε ἐλαφρυντικά.

— Μὲ τ' ἀποκριάτικα; ρώτησε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς.

Ὁ ἀστυνόμος συλλογίστηκε λίγο, ζήτησε τὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τηλεφώνησε στὴ γυναῖκα του, τὴν κυρὰ Μαριγώ:

—Ἐλᾶτε στὸ τμῆμα Ἀμπελοκήπων μ' ἕνα κοστοῦμι τοῦ ἀντρός σας κι' ἕνα δεύτερο πανταλόνι...

Ἡ κυρὰ Μαριγὼ λύθηκε στὸ θρῆνο. Σίγουρα ὁ νοικοκύρης της καυγάδισε στὸ γήπεδο. Θᾶμπλεξε μὲ φανατικούς, θᾶπεσε ξύλο, θὰ σκίστηκε τὸ μπλὲ κυριακάτικο κοστοῦμι του.

Στὰ γρήγορα ξεκρέμασε ἀπὸ τὴ ντουλάπα τὸ καφέ του κοστοῦμι, ἄρπαξε κι' ἕνα πανταλόνι καὶ χύθηκε μ' ἕνα ταξὶ στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Μπαίνοντας, εἶδε τὸν ἀδιόρθωτο σύζυγο καὶ τὸ βοηθό του, τὸ Μέγγουλα, ντυμένους ἀποκριάτικα. Κι ἤτανε τόσο μεγάλη ἡ κωμική της κατάπληξι, ποὺ ἄθελά της λύθηκε στὰ γέλια. Τὸ γέλιο της, μεταδοτικὸ φαίνεται, ἔλυωσε τὸν πάγο κι' ὅλοι ἐκεῖ πέρα στὸ τμῆμα βαλθήκανε νὰ γελᾶνε. Κρατάγανε τὴν κοιλιά τους ἀπὸ τὸ γέλιο. Σπαράζανε μὲ τὰ χάλια τῶν δυὸ φανατικῶν.

— Ντυθῆτε στὰ γρήγορα, τοὺς πρόσταξε ὁ ἀστυνομικὸς κι' ἔχετε χάρι, ποὺ κέρδισε τώρα δὰ ὁ «Π. Α.Ο.» μὲ 2—0 τὴν ὁμαδάρα σας. Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς ἔστελνα Αὐτόφωρο, γιὰ νὰ μάθετε... Ἄειντε, πηγαίνετε στὸ σπίτι σας κι' ἄλλη φορά...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, λιποθύμησε κι' ἡ κυρὰ Μαριγὼ τὸν φόρτωσε σ' ἕνα ταξί, γιὰ νὰ τὸν κουβαλήση στὸ σπίτι...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΕΠΙ δέκα χρόνια τώρα, κάθε Πρωταπριλιά, κοντὰ τὸ δειλινό, κατέβαινε ἀπὸ τὸ τραῖνο ὁ κ. Λουκιανὸς Παρμέ. Δὲν κρατοῦσε βαλίτσα. Κομψὰ ντυμένος, μ' ἕνα ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο στὴ μπουτονιέρα, ἀνέβαινε μιὰ χλοησμένη ἀνηφοριά. Σὲ λίγο ἔφτανε καὶ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι μιᾶς ὁλόλευκης βιλλίτσας.

Μιὰ ὑπηρέτρια κατέβαινε καὶ τοῦ ἄνοιγε.

Ὁ Λουκιανὸς ἀνέβαινε τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα κι' ἔμπαινε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ κ. Παρμέ, Ναί, ναί, ἡ κ. Παρμέ, ἡ γυναῖκα του!

Χαιρετιόντουσαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι καὶ μιλοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα. Ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ ἔπαιρνε σὲ λίγη ὥρα τὸ τσάϊ του, ἀποχαιρετοῦσε κατόπιν τὴ γυναῖκα του κι' ἔφευγε, γιὰ νὰ ξαναγυρίση ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο!...

Τί συνέβαινε, λοιπόν, μεταξὺ τῶν δύο συζύγων καὶ βλεπόντουσαν τόσο τυπικὰ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο; Κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο... Ὁ κύριος καὶ ἡ κ. Παρμὲ ἦταν χωρισμένοι ἀπὸ δεκαετίας. Εἶχαν παντρευτῆ μιὰ Πρωταπριλιά, γεμᾶτοι ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους, γιὰ νὰ χωρίσουν λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους.

Γιὰ τὸ χωρισμό τους δὲν ἔφταιγε ἡ κ. Παρμέ. Ὑπεύθυνος ἦταν ὁ Λουκιανός. Ἡ κ. Παρμὲ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε. Ἀλλὰ ὁ Λουκιανὸς ἐξακολούθησε καὶ μετὰ τὸ γάμο του νὰ ζῆ σὰν «ἐλεύθερο πουλί». Ἔκανε μεγάλα ἔξοδα, σπαταλοῦσε τὰ χρήματά του ἀσυλλόγιστα, συνέχιζε νἄχη διάφορες ὕποπτες σχέσεις καὶ νὰ ξεπορτίζη συχνὰ γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ κ. Παρμὲ ἔκανε στὴν ἀρχὴ ὑπομονή. Ἔλπιζε, ὅτι ὁ Λουκιανὸς θὰ συναισθανόταν τὴ μεγάλη ἀδικία, ποὺ τῆς ἔκανε, καὶ θὰ τὰ παρατοῦσε ὅλα πρὸς χάριν της. Περίμενε μὲ λαχτάρα τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ ριχνόταν μετανοιωμένος στὴν ἀγκαλιά της.

Μὰ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀργοῦσε νἄρθη. Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ Λουκιανὸς ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀκατάστατη ζωή του.

Ἡ κ. Παρμέ, βαθειὰ πικραμένη πιά, κατάλαβε πὼς δὲν ὑπῆρχε θεραπεία τοῦ κακοῦ. Καὶ πῆρε τὴ σκληρὴ ἀπόφασι νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

Χώρισαν, λοιπόν, φιλικά. Χωρὶς θόρυβο, χωρὶς σκάνδαλα.

Ὁ Λουκιανὸς τράβηξε τότε γιὰ τὸ Παρίσι, διψασμένος πάντα γιὰ τρελλὲς διασκεδάσεις.

Ἡ κ. Παρμὲ κλείστηκε στὴ βιλλίτσα της, βαθειὰ πληγωμένη, ἀλλὰ πάντα ἀξιοπρεπὴς καὶ καλόβολη.

Πρὶν ὁ Λουκιανὸς φύγη γιὰ τὸ Παρίσι, ἡ γυναῖκα του — δηλαδὴ ἡ πρώην γυναῖκα του — τοῦ εἶπε:

— Δὲ μνησικακῶ ἐναντίον σου, Λουκιανέ. Σοῦ εὔχομαι κάθε εὐτυχία. Ἔχω μόνο νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ κάτι. Νἄρχεσαι νὰ μὲ βλέπης. Ὤ, ὄχι συχνά. Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, κάθε Πρωταπριλιά, τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων μας. Σύμφωνοι;

Ἡ φωνή της ἔτρεμε καθὼς μιλοῦσε.

Ὁ Λουκιανὸς εἶχε κι' αὐτὸς συγκινηθῆ.

— Ναί, ἀγαπητή μου, τῆς ἀπάντησε. Θἄρχωμαι κάθε πρώτη Ἀπριλίου νὰ σ' ἐπισκέπτωμαι. Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα γιὰ τὴν τόση σου καλωσύνη!

Τῆς ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι κι' ἔφυγε.

Εἶχαν παντρευτῆ μιὰ Πρωταπριλιά, γεμᾶτοι ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους . . .

Ἡ γοητεία τῆς παρισινῆς ζωῆς τὸν τραβοῦσε ἀκατανίκητα.

★

Δέκα ὁλόκληρα χρόνια στὸ μεταξὺ εἶχαν περάσει.

Ἡ κ. Παρμὲ ζοῦσε κλεισμένη στὴ βίλλα της, μὲ συντροφιὰ τὸν πόνο της. Καί, κάθε Πρωταπριλιά, ὁ Λουκιανὸς πήγαινε, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, καὶ τὴν ἔβλεπε.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο — ἦταν ὁ δέκατος χρόνος — ὁ Λουκιανὸς φαινόταν μελαγχολικός. Δὲν εἶχε τὸ κέφι τοῦ Παρισινοῦ γλεντζέ. Ἔδειχνε πὼς ἦταν κουρασμένος.

Ἡ κ. Παρμὲ κατάλαβε τὴ διαφορὰ καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, Λουκιανέ; Φαίνεσαι ἀδιάθετος σήμερα...

Ἐκεῖνος ἀναστέναξε.

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὄχι, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ βαρέθηκα...

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, βυθίστηκε σὲ σκέψεις καί, σὲ λίγο, σὰ νὰ πῆρε κάποια ἀπόφασι, τῆς εἶπε:

— Πρόσεξες ποτέ, ἀγαπητή μου φίλη, τὶς πεταλοῦδες ἐκεῖνες, ποὺ πετοῦν τὶς νύχτες γύρω ἀπὸ τὸ φῶς, μὲ τὰ φτερά τους τσουρουφλισμένα; Ἔ, λοιπόν, εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ ἀπὸ τὶς πεταλοῦδες αὐτές. Ἡ ζωὴ τῶν σαλονιῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων μ' ἐξάντλησε κυριολεκτικά. Ἔπαθα ἀπὸ ρευματισμούς. Κι' ἀναγκάστηκα ν' ἀφίσω τὶς τρέλλες καὶ νὰ κυττάξω τὴν ὑγεία μου. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῆς τὴν ἀπογοήτευσί μου, ὅταν, μιὰ μέρα, κυττάζοντας στὸν καθρέφτη, εἶδα τὶς πρῶτες ρυτίδες. Κατάντησα σὰν αὐτοὺς τοὺς γελοίους γέρους, ποὺ βάφονται κι' ἐπιμένουν νὰ φαίνωνται νέοι, ἂν κι' ἔχουν ὁλοφάνερα τὰ σημάδια τῆς ἡλικίας τους στὸ πρόσωπό τους...

»Ναί, ναί, κύτταξέ με καλά, ἀγαπητή μου φίλη. Ἀναγνωρίζεις σὲ μένα τὸ Λουκιανὸ τῆς παλιᾶς ἐποχῆς; Μ' ὅλες τὶς περιποιήσεις, ποὺ κάνω στὸν ἑαυτό μου, τὰ μαλλιά μου πέφτουνε, τὸ μέτωπό μου γέμισε ρυτίδες, τὰ μάτια μου ζαρώσανε. Κι' ὅλη μου ἡ φυσιογνωμία δείχνει, ὅτι ἀρκετὰ ἔζησα ὡς τώρα. Ὅταν βλέπω αὐτὴ τὴν ἀλλαγή, ἀπογοητεύομαι κατάκαρδα.

Ἀναστέναξε βαθυὰ καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ λύπη καὶ συμπόνια.

Μίλησαν κατόπιν γιὰ ἄλλα πράγματα. Μὰ ὁ Λουκιανὸς ἦταν ἄκεφος. Κι' ὅταν ἦρθε πιὰ ἡ ὥρα νὰ φύγη, ἡ κ. Παρμὲ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

— Ἀντίο, τῆς εἶπε μὲ λυπημένη φωνὴ ὁ Λουκιανός, ἀντίο, ἀγαπητή μου. Δὲ σοῦ λέω ὠρεβουὰρ τοῦ χρόνου... Ἴσως νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε ἄλλη Πρωταπριλιά!

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ-ἀργά, κουρασμένα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ἡ κ. Παρμὲ εἶχε σταθῆ στὴν πόρτα καὶ τὸν κύτταζε, μὲ καρδιὰ σφιγμένη.

Ἐκεῖνος εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά. Πλησίαζε τώρα νὰ στρίψη καὶ νὰ χαθῆ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δρόμου.

Ἡ κ. Παρμὲ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατὰ καὶ τὴν ἔπιασε μιὰ τρομερὴ ἀγωνία.

Κι' ἄξαφνα, προχώρησε μερικὰ βήματα καὶ φώναξε:

— Λουκιανέ!... Λουκιανέ!...

Ἐκεῖνος τὴν ἄκουσε.

Κοντοστάθηκε, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, ξαφνιασμένος.

Ἡ κ. Παρμὲ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλήση πιά. Τοῦ ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι νὰ πλησιάση.

Ὁ Λουκιανὸς γύρισε πίσω μὲ τὸ ἴδιο κουρασμένο βῆμα καὶ στάθηκε μπροστά της.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

— Μεῖνε, Λουκιανέ! ψιθύρισε συγκινημένη ἡ πρώην σύζυγός του. Μὴ φύγης, σὲ παρακαλῶ!...

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε βαθυὰ τὴν καλωσύνη της.

Τὰ μάτια του βούρκωσαν.

Μὴ μπορῶντας νὰ ψιθυρίση οὔτε μιὰ λέξι εὐχαριστίας, ἔσκυψε, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

Ἡ κ. Παρμὲ τὸν ἀγκάλιασε, σὰ στοργικὴ μητέρα καὶ τὸν ὡδήγησε πρὸς τὴ βίλλα.

— Ἔλα, παιδί μου, τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα, ἔλα μαζί μου. Ἡ ἀγάπη μας δὲν ἔχει πεθάνει. Πὲς πὼς ἦταν ἕνα κακὸ ψέμμα. Θὰ λησμονήσουμε τὶς κακὲς μέρες. Καὶ θὰ χαροῦμε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, ὅσον καιρὸ θὰ μᾶς χαρίση ὁ Θεὸς νὰ ζήσουμε ἀκόμη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

*

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξαν οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, ἔπειτα ἀπὸ πολυετεῖς παρατηρήσεις καὶ μελέτες τῶν συνθηκῶν, ποὺ ἐπικρατοῦν σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη. Οἱ σχετικὲς παρατηρήσεις ἔγιναν στὸ ἀστεροσκοπεῖο τῆς Ἄλμα-Ἄτα, ποὺ θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ πιὸ συγχρονισμένα τοῦ κόσμου.

Σύμφωνα μ' αὐτές, ἡ θερμοκρασία στὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Ἀφροδίτης δὲν ξεπερνάει τοὺς 300 βαθμούς. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ θερμοκρασία πάνω στὴν ἐπιφάνειά της πρέπει νὰ κυμαίνεται γύρω στοὺς 80 βαθμούς. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, ἡ ζωὴ εἶναι δυνατὴ μεταξὺ τῶν 273 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ τῶν 170 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδὲν καὶ μάλιστα ὑπὸ πιέσεις, ποὺ κυμαίνονται γύρω στὶς 8.000 ἀτμόσφαιρες.

Πάνω στὴν Ἀφροδίτη, λοιπόν, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη βλάστησις, ποὺ θὰ ἔχη χρῶμα κίτρινο πρὸς τὸ πορτοκαλί, ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα τῶν θερμοφίλων φυτῶν, ποὺ φύονται στὸ Καζακστὰν καὶ τὴν κεντρικὴ Ἀσία. Εἶναι δυνατὸν ἐπίσης νὰ ζοῦν ἐκεῖ διάφοροι μικροοργανισμοί. Πρέπει, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ συμπεράνωμε, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀνώτερη ζωὴ στὴ δίδυμη ἀδελφὴ τῆς Γῆς; Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες δὲν τὸ ἀποκλείουν, ἀλλ' οὔτε μποροῦν νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουν.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων συγγραφέων

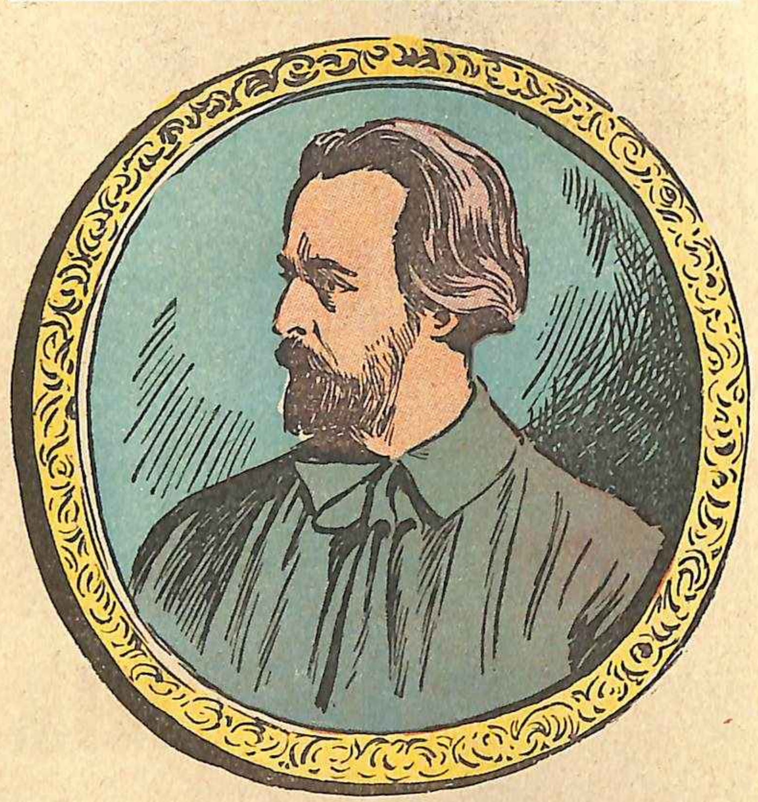

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ

Ὁ διάσημος Ρῶσος μυθιστοριογράφος

Ὁ Λεωνίδας Νικολάγιεβιτς Ἀντρέγιεφ, ὁ μεγάλος Ρῶσος μυθιστοριογράφος, γεννήθηκε στὸ Ὀριὸλ τῆς Ρωσίας, τὸ 1871 ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας του ἦταν γεωμέτρης καὶ ἡ μητέρα του μιὰ συναισθηματική, λεπτὴ γυναίκα. Ἀτυχίες οἰκογενειακὲς κι᾿ ἕνα σκληρὸ ἐπαρχιώτικο περιβάλλον ἔδωσαν στὸ μικρὸ Λεωνίδα νὰ δοκιμάση, ἀπὸ τὰ παιδικά του κιόλας χρόνια ὅλες τὶς πίκρες τῆς ζωῆς. Οἱ πρῶτες θλιβερὲς ἐντυπώσεις ἑνὸς παιδιοῦ, ἀφήνουν πάντα βαθειὰ ἴχνη στὴν ψυχή του. Ὁ Ἀντρέγιεφ σ᾿ ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ βλέπη τὸν κόσμο σὰ μιὰ ζοφερὴ κόλασι.

Τυραννισμένος στὸ φτωχικό του σπίτι, ἔτρεχε στὸ γυμνάσιο τοῦ Ὀριὸλ μὲ τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα: «Θὰ μπορέσω ἆραγε νὰ τελειώσω τὶς σπουδές μου;» Ἡ ἀγωνία αὐτὴ ἦταν ὁ καθημερινός του ἐφιάλτης.

Ἡ κατάστασι χειροτέρεψε, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, πρὶν ἀκόμη ὁ Λεωνίδας τελειώση τὸ γυμνάσιο. Μὰ κι᾿ ὅταν μὲ χίλια βάσανα τὸ τέλειωσε καὶ πῆγε στὸ Πανεπιστήμιο νὰ σπουδάση νομικά, οἱ ἴδιες πίκρες ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν δοκιμάζουν.

Ὁ ἴδιος λέει στὴν αὐτοβιογραφία του πὼς τὰ φοιτητικά του χρόνια στὴν Πετρούπολι τὰ πέρασε μὲ φριχτὴ ἀνέχεια. Τὴν πρώτη μάλιστα περίοδο κυριολεκτικὰ λιμοκτονοῦσε...

«Πεινοῦσα, λέει, ὄχι καὶ τόσο ἀπὸ πραγματικὴ ἀνάγκη, ὅσο ἀπὸ νεανικὴ ἀπειρία νὰ χρησιμοποιήσω τὰ περιττὰ ροῦχα τῆς ντουλάπας μου... Μέχρι σήμερα ἀκόμη ντρέπομαι, ὅταν σκέπτωμαι πὼς μιὰ φορὰ ἔμεινα δυὸ μέρες νηστικός, ἐνῶ εἶχα τρία παντελόνια καὶ δυὸ σακκάκια, ποὺ μποροῦσα νὰ τὰ πουλήσω».

Γιὰ νὰ κατορθώση νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του, ποὺ μὲ τὴ νεανική του φαντασία τὸ θεωροῦσε σὰν ἕνα μαγικὸ κλειδί, ποὺ ἄνοιγε ὅλες τὶς πόρτες, ἔδινε ἰδιωτικὰ μαθήματα, ὡς προγυμναστής, γιὰ μερικὰ καπίκια.

Ἔτσι, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο, ἂν ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς φοιτητής, εὕρισκε κάποια ἀνακούφισι διαβάζοντας τὸν Σοπενχάουερ καὶ τὸ Νίτσε.

Μ᾿ αὐτὲς τὶς ἐντυπώσεις ἔγραψε τὸ πρῶτο του διήγημα «Ἡ ζωὴ ἑνὸς φοιτητῆ», ποὺ ἦταν ἡ δική του ζωὴ μὲ τὶς πιὸ σπαραχτικὲς λεπτομέρειες. Μὲ τὸ χειρόγραφο στὸ χέρι, πῆγε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Πετρουπόλεως. «Πόση λαχτάρα καὶ πόσες ἐλπίδες! λέει ὁ ἴδιος. Ἔκλαιγα σὰν μικρὸ παιδί, ὅταν τὄγραψα. Ἐκεῖ μέσα εἶχα βάλει ὁλόκληρη τὴν ἱστορία, τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ μαρτυρίου μου. Ἡ θλῖψι ποὺ πέρασα ζοῦσε ἀκόμη μέσα μου, ὅταν ἀνέβηκα τὰ σκαλιὰ τῆς ἐφημερίδος καὶ πῆγα τὰ χειρόγραφά μου στὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως. Μοῦπαν νὰ ξαναπεράσω ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, μὰ ὅταν ξαναπῆγα μὲ τρεμούλα καὶ μὲ εἶδε ὁ διευθυντής, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

»— Τὸ χειρόγραφό σου, νεαρέ μου, δὲν ἀξίζει τίποτα! μοῦ φώναξε».

Ἦταν τέτοια ἡ ἀπογοήτευσί του, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἀποτυχία, ποὺ τὸ Γενάρη τοῦ 1894 ἔκανε μιὰ ἀπόπειρα ν᾿ αὐτοκτονήση μὲ πιστόλι. Μὰ δὲν μπόρεσε καὶ οἱ πανεπιστημιακὲς ἀρχὲς τὸν ὑπέβαλαν σὲ μιὰ βασανιστικὴ τιμωρία. Ἀπὸ τότε κληρονόμησε ἕνα καρδιακὸ νόσημα, ὄχι πολὺ σοβαρό, ἀλλὰ κάπως ἐνοχλητικό. Μέσα στὴν ἀπελπισία του καταπιάστηκε μὲ τὴ ζωγραφική, ποὺ ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ φτιάνη πορτραῖτα κατὰ παραγγελία γιὰ τρία καὶ πέντε ρούβλια τὸ καθένα.

Ἔτσι τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ 1897 πῆρε τὸ δίπλωμά του κι᾿ ἔγινε δικηγόρος. Μὰ ἡ ἀτυχία δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήση.

Δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκτήση πελατεία. Τὴ μόνη ὑπόθεσι, ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν, τὴν ἔχασε παταγωδῶς! Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ ἐργαστῆ σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Μόσχας ὡς... δικαστικὸς ρεπόρτερ.

Τὸ συγγραφικὸ ὄνειρο, ὡστόσο, δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. Τὸ 1988 ἔγραψε τὸ πρῶτο του διήγημα «Ὁ Μπεργαμὸτ καὶ ὁ Γεράσιμος», ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ πασχαλινὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδας, ὅπου ἐργαζόταν καὶ προκάλεσε τὴν προσοχὴ τοῦ Μαξὶμ Γκόρκυ, ποὺ τὸν βοήθησε τότε σημαντικὰ μὲ τὶς συμβουλές του καὶ μὲ τὸ θάρρος ποὺ τοῦ ἔδωσε.

Τὸ 1901 βγῆκαν σὲ βιβλίο, τὰ πρῶτα διηγήματα τοῦ Ἀντρέγιεφ καὶ ξαφνικὰ ὁ ἄτυχος αὐτὸς ἄνθρωπος δοκίμασε τὸν ἴλιγγο μιᾶς ἀπότομης ἐπιτυχίας. Στὰ σαλόνια τῆς Ρωσίας καὶ στὰ καταγώγια, ὅπως καὶ στὰ κρησφύγετα τῶν ἐπαναστατῶν, στρατηγοί, συνωμότες, γυναῖκες τοῦ ἔρωτα, μηδενιστὲς καὶ μικροαστοί, μιλοῦσαν γιὰ τὸ νέο φαινόμενο, γιὰ τὸν Ἀντρέγιεφ. Κι᾿ ἄρχισαν τότε οἱ κριτικὲς τοῦ φθόνου καὶ τοῦ θαυμασμοῦ. Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι πάντα ἐποικοδομητικὸ γιὰ ἕνα συγγραφέα, εἶναι ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ἔργο του. Ἡ κόμησσα Λ. Τολστόϊ θέλοντας νὰ χτυπήση τὸν Ἀντρέγιεφ, γράφει σὲ μιὰ πικρόχολη κριτική της: «Γιατί ὁ καινούργιος συγγραφέας, ἐπιμένει τόσο πολὺ στὶς θλιβερὲς αὐτὲς εἰκόνες καὶ στὶς βρωμερὲς σκηνὲς τῆς ἀνθρώπινης διαφθορᾶς; Γιατί κλείνει τὰ μάτια του μπροστὰ στὸ θαυμαστὸ καὶ ἀπέραντο κόσμο τοῦ Θεοῦ, μὲ τὶς ὀμορφιές, ποὺ μᾶς ἔδωσε καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἐλπίδας; Γιατί ψαλιδίζει τὸν ὡραῖο αὐτὸ κόσμο καὶ μᾶς παρουσιάζει μονάχα τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ;»

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριῶν στὸ ρωσικὸ τύπο καὶ τὸ πιὸ παράδοξο ἀπ᾿ ὅλα ἦταν ὅτι οἱ πιὸ θερμοὶ ὑποστηριχτὲς τοῦ νεαροῦ συγγραφέα ἦταν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὡραίου φύλου!

Μὲ ἀνοιχτὲς ἐπιστολὲς στὶς ἐφημερίδες τῆς ἀπαντοῦσαν πὼς ὁ συγγραφέας τῆς «Ἄννας Καρενὶν» καὶ τῆς «Σονάτας τοῦ Κρόϋτσερ» μποροῦσε νὰ κατηγορηθῆ πὼς ἐξασκοῦσε στὴν νεολαία τῆς Ρωσίας μὲ τὰ μυθιστορήματά του, τὴν ἴδια ἐπιρροὴ ποὺ ἀπέδιδε τώρα στὸν Ἀντρέγιεφ.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ θόρυβο αὐτό, ὁ νέος συγγραφέας ἦρθε μὲ μιὰ σειρὰ ἀριστουργημάτων νὰ διαψεύση τὴν κόμησσα Τολστόϊ. Ἡ «Ζωὴ τοῦ πάτερ Βασίλη» εἶναι μιὰ δυνατὴ ψυχολογικὴ μελέτη. Ἰδέα τοῦ περίφημου αὐτοῦ ἔργου εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲ μπορεῖ μὲ τὴν ἄκαρπη κι᾿ ἀνώφελη ἀγάπη του νὰ μετριάση τὸν πόνο καὶ τὴν αἰώνια ἀνησυχία τῆς ψυχῆς του. Τὸ «Κόκκινο γέλιο» εἶναι μιὰ πολεμικὴ ἱστορία, γραμμένη μὲ τὸ αἷμα τῆς Ρωσίας. Ἡ «Ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου», ἕνα θαυμάσιο ἠθογραφικὸ δρᾶμα. Τὸ «Ἀνάθεμα» τὸ καλύτερο κοινωνικό του δρᾶμα. Οἱ «Ἑφτὰ ποὺ κρεμάστηκαν» εἶναι ἕνα δυνατὸ ἔργο, ὅπου ἡ φρίκη τῆς τσαρικῆς τυραννίας διαγράφεται μὲ πολλὴ ζωντάνια καὶ δύναμι. Ἡ «Ἄβυσσος», τέλος, εἶναι ἕνα ἀριστούργημα.

Ἔτσι οἱ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Ἀντρέγιεφ ἔπεσαν, μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ παραγωγή του, ποὺ ἦταν ποτισμένη μὲ εἰλικρίνεια καὶ βαθειὰ ἀγάπη γιὰ κάθε τι ποὺ εἶναι ἁγνὸ στὴ ζωή.

Τὰ διηγήματά του «Στὴν ὁμίχλη» καὶ τὸ «Χάος» ἔκαναν τεράστια ἐντύπωσι στὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς Ρωσίας. Ἡ κοινωνία στὸ πρόσωπο τοῦ νέου συγγραφέα βρῆκε τὸ μεγάλο ζωγράφο τῆς ἀνθρώπινης ἀθλιότητας. Ἡ κοινωνία κατὰ τὸν Ἀντρέγιεφ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀσήμαντα ἀνθρωπάκια, ποὺ ζοῦν κλεισμένα μέσα στὰ ὄστρακα τοῦ ἐγωϊσμοῦ τους καὶ δὲ θέλουν νὰ ξέρουν τίποτα γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὰ ἀνθρωπάκια αὐτά, ποὺ εἶναι βυθισμένα μέσα στὸ βοῦρκο, δὲ μποροῦν νὰ δοῦν τὸ φῶς, δὲ μποροῦν ν᾿ ἀγαπήσουν τὸ καλὸ καὶ τὸ ὡραῖο.

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀπαισιοδοξία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ δόγμα τοῦ Ἀντρέγιεφ, φτάνει ὡς τὰ ἔσχατα ὅρια τοῦ μηδενισμοῦ.

Ἡ ὑλικὴ δυστυχία τοῦ Ἀντρέγιεφ ὑποχώρησε μπροστὰ στὸν πλοῦτο καὶ στὴ δόξα. Ἔκτισε μιὰ ὡραία βίλλα στὴν Φινλανδία, ἕνα ἀληθινὸ ξύλινο παλατάκι, ὅπου περνοῦσε τὸν καιρό του γράφοντας. Ἡ φτώχεια εἶχε περάσει, ἀλλὰ οἱ ψυχικές του πληγὲς ἦταν ἀνοιχτές. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ περιφρονοῦσε ὅλες τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς, περιφρονοῦσε καὶ χλεύαζε καὶ τὸν ἔρωτα. Ἡ αἰσθηματική του ζωὴ εἶναι ὁλότελα ἀδειανή. Παντρεύτηκε χωρὶς ἔρωτα καὶ ζοῦσε ἥσυχα μὲ τὴ γυναίκα του.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν ἡ ἀπαισιοδοξία του καὶ τὸ αἴνιγμα τοῦ θανάτου. Σὲ μιὰ ἐποχὴ κοσμοϊστορικῶν γεγονότων, ἔμενε μὲ τὰ ψυχικά του προβλήματα.

Ὅλη ἡ λογοτεχνικὴ δημιουργία τοῦ Ἀντρέγιεφ μετὰ τὸ 1905 μᾶς δίνει τὴν τρομερὴ τραγωδία ἑνὸς μεγάλου δημιουργοῦ, ποὺ ἔχει τὸ θάρρος νὰ γκρεμίζη χωρὶς νὰ βάζη ἕνα λιθάρι στὰ θεμέλια μιᾶς νέας κοινωνίας. Δὲν πιστεύει πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ κατακτηθῆ ἡ ἐλευθερία. Ἡ ἐπαναστατικὴ μᾶζα παρουσιάζεται σὰν τυφλὴ καὶ σκοτεινὴ δύναμι. Αὐτὸ φαίνεται στὸ ἔργο του «Βασιλιᾶς—Πεῖνα», ὅπου ὁ Ἀντρέγιεφ μιλάει γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες μὲ τὴν ἴδια ἀντιπάθεια, ποὺ παρουσιάζει τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὴν ἀστικὴ τάξι.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ τὸ ἔργο του εἶναι βέβαια, ἀρνητικό. Ἡ Ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασι βρῆκε ἀπέναντί της ἐχθρικὸ τὸν Ἀντρέγιεφ, ποὺ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴ Φινλανδία. Λέγεται μάλιστα πὼς ὁ συγγραφέας, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, βρισκόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ στρατηγὸ Γιούντενιτς γιὰ νὰ συμμετάσχη στὴν ἀντεπαναστατικὴ κυβέρνησι τῶν λευκῶν, ὡς ὑπουργὸς Παιδείας.

Ὁ Λεωνίδας Ἀντρέγιεφ πέθανε στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1919 στὴ Φινλανδία ἀπὸ ἀποπληξία. Ἀνάμεσα στὶς τελευταῖες του σημειώσεις, ποὺ βρέθηκαν στὸ γραφεῖο του καὶ ποὺ μαρτυροῦν ὅλη τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι τῆς ψυχῆς του, ἦταν καὶ οἱ ἀκόλουθες γραμμές:

«Ἡ ἐπανάστασι εἶναι ἕνα μέσο τόσο ἀνεπαρκὲς γιὰ τὴ διευθέτησι τῶν διαφορῶν ὅσο κι᾿ ὁ πόλεμος. Ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ κατανικήσης μιὰ ἐχθρικὴ ἰδέα, παρὰ μονάχα μὲ τὴν συντριβὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπου ἡ ἰδέα αὐτὴ μορφώθηκε, ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ καθησυχάσης μιὰ ἐχθρικὴ καρδιά, παρὰ μονάχα σχίζοντάς την μὲ μιὰ λόγχη, τότε, φυσικά, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀγωνίζεσαι...»

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δυὸ τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ πολεμᾶς. Πρέπει νὰ εἶσαι καὶ ἀλεποῦ καὶ λιοντάρι.

Μακιαβέλης

Ὁ δειλὸς φοβᾶται πρὶν ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ὁ ἄνανδρος τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου κι᾿ ὁ θαρραλέος ἔπειτα ἀπ᾿ αὐτόν.

Ρίχτερ

Ὁ πλοῦτος εἶναι δειλός.

Ἀρχαῖο ρητὸ

Ὅταν φύγη ὁ ἐχθρός, ὅλοι γίνονται ἀνδρεῖοι.

Γαλλικὴ παροιμία

Ὅπως ἡ βροχὴ δὲ μπορεῖ νὰ σβύση τὴν πυρκαϊά, ἔτσι καὶ τὸ καλὸ δὲ μπορεῖ νὰ σβύση τὸ κακό.

Λ. Τολστόϊ

Ὅποιος τρώει ξένο δίκιο, τρώει τὰ ποδάρια του.

Ἑλληνικὴ παροιμία

Γέρο γιατρὸ καὶ νέο δικηγόρο νὰ διαλέγης.

Γερμανικὴ παροιμία

Ὁ γιατρὸς βλέπει ὅλην τοῦ ἀνθρώπου τὴ νοσηρότητα κι᾿ ὁ δικηγόρος ὅλη του τὴν κακία.

Σοπενάουερ

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει πατρίδα, ἀλλ᾿ οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν.

Παστὲρ

Χίλια χρόνια μόλις ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ ἱδρυθῆ ἕνα κράτος. Μιὰ ὥρα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸ γκρεμίση.

Λόρδος Βύρων

Χωρὶς τὴν ὀργὴ κάθε ἄνθρωπος εἶναι σοφώτερος.

Εὐριπίδης

Μικρὰ ΤΡΥΚ

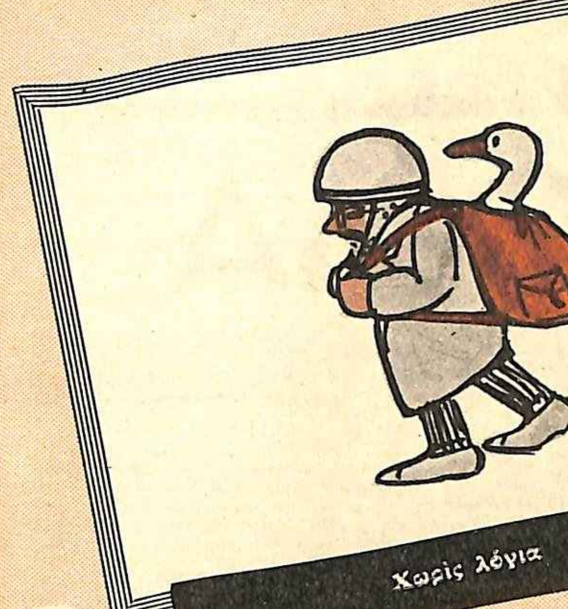

Χωρὶς λόγια

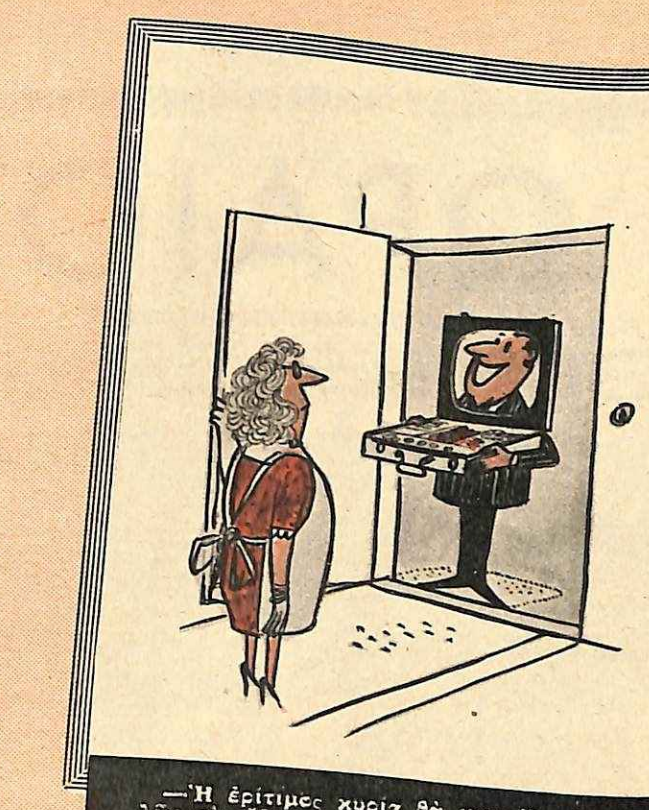

—Ἡ ἐρίτιμος κυρία θὰ γνωρίζη ἀσφαλῶς τὰ εἴδη μας ἀπὸ τὴν τηλεόρασι

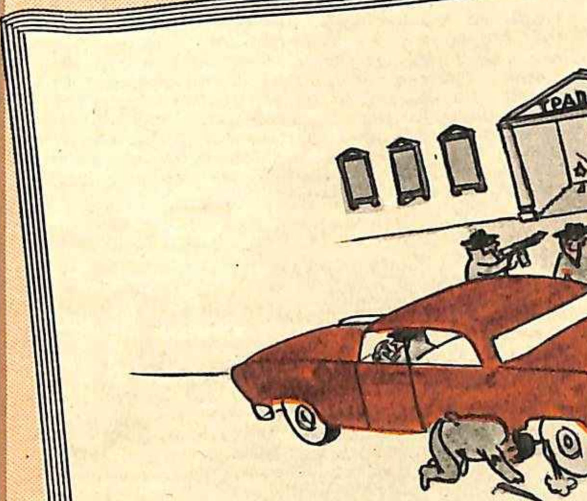

Τὸ κράνος τοῦ Γερμανοῦ ἀστυφύλακα

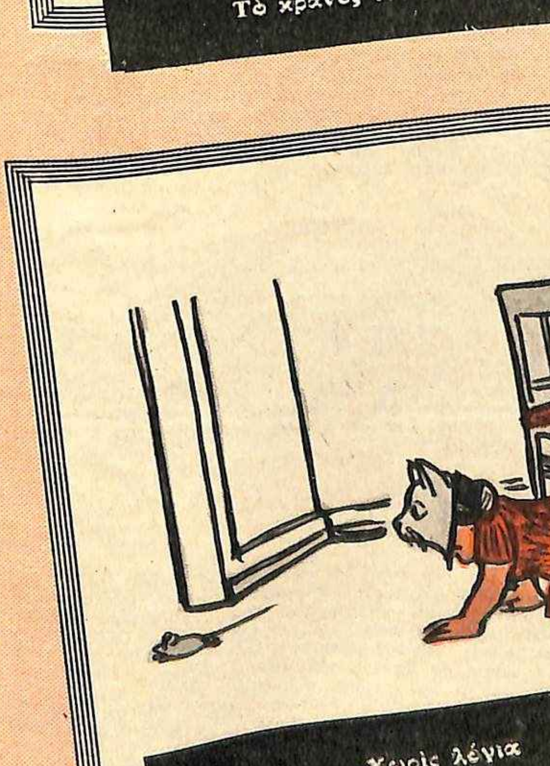

Χωρὶς λόγια

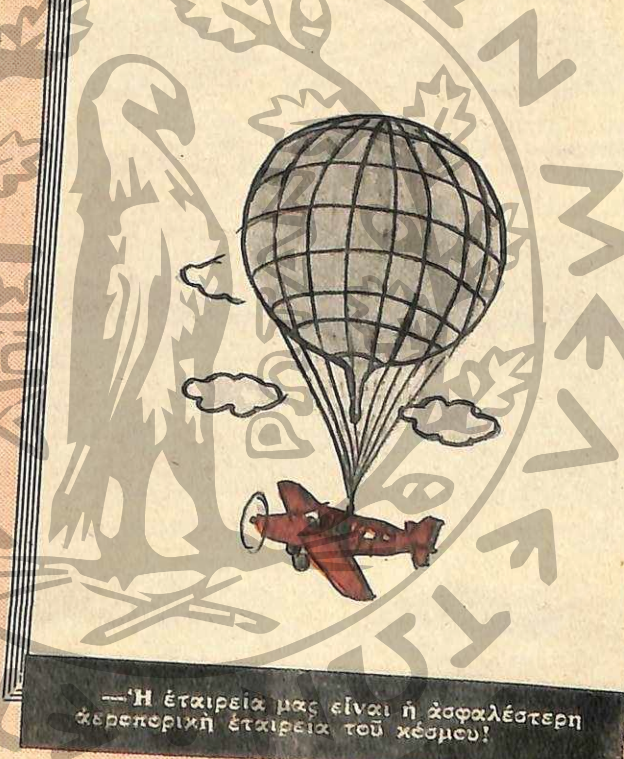

—Ἡ ἑταιρεία μας εἶναι ἡ ἀσφαλέστερη ἀεροπορικὴ ἑταιρεία τοῦ κόσμου!

Οἱ ἄνδρες βρίσκουν ἄκομψη καὶ ἄχαρη μιὰ γυναῖκα χωρὶς κραγιόν, ἀλλ᾽ ἀντιπαθοῦν τὸ ἀπρόσεκτο βάψιμο

ΩΡΑΙΟ ΣΤΟΜΑ

ΤΑ ἀνοιξιάτικα κραγιὸν βρίσκονται προκλητικὰ πάνω στοὺς πάγκους τῶν ἀρωματοπωλείων μὲ τὶς νέες ἀποχρώσεις, ποὺ λανσάρουν γιὰ τὴ νέα σαιζὸν οἱ μεγάλοι οἶκοι. Νὰ οἱ ἀποχρώσεις κοράλι, τοπάζι καὶ γεράνιο. Νὰ τὸ κόκκινο τοῦ τριαντάφυλλου. Νὰ οἱ ζεστὲς ἀποχρώσεις τῆς αὐγῆς. Μὰ δὲ φτάνει τὸ κραγιὸν γιὰ νὰ κάνη φωτεινὸ καὶ ἑλκυστικὸ τὸ στόμα σας, ἂν δὲν ξέρετε πῶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, ἂν δὲν ξέρετε νὰ διορθώσετε μ᾽ αὐτὸ ἕνα ἐλάττωμα, μιὰ μικρὴ ἀτέλεια, ποὺ καταστρέφει τὴν τελειότητα τοῦ προσώπου σας.

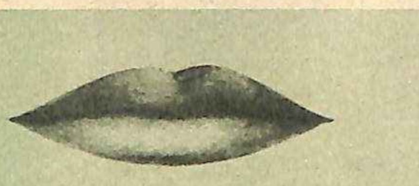

Εἶναι τὸ τέλειο σχῆμα, ἀξιοποιούμενο ἀπὸ ἕνα ἔμπειρο μακιγιάζ.

ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟ ΣΤΟΜΑ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο σημεῖο ἑνὸς προσεκτικοῦ μακιγιάζ. Ἁπλῶστε στὰ χείλη σας τὸ συνηθισμένο «φὸν ντὲ τέν». Ἐφοδιαστῆτε μ᾽ ἕνα μεγεθυντικὸ καθρέφτη καὶ μ᾽ ἕνα πινέλλο τῶν χειλιῶν πολὺ καθαρό. Ὕστερα ἀρχίζετε μὲ κινήσεις μικρὲς καὶ γρήγορες νὰ διαγράφετε τὴν περίμετρο τοῦ ἀπάνω χείλους, προχωρῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο πρὸς τὰ ἔξω. Γεμίζετε μὲ κραγιὸν τὸ ἀπάνω χεῖλος. Πουδράρετε ἐλαφρὰ καὶ προσθέτετε ἀκόμη ἕνα στρῶμα. Τὸ βράδυ μπορεῖτε νὰ ζωηρέψετε τὸ βάψιμο, προσθέτοντας ἕνα στρῶμα ἀπὸ κραγιὸν ἀνακατεμένο μὲ χρυσόσκονη ἀπάνω ἀπὸ τὸ κανονικό σας κραγιόν. Μὴ χρησιμοποιῆτε ποτὲ ζωηρὰ χρώματα κάτω ἀπὸ τὰ τεχνητὰ φῶτα.

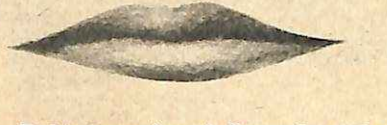

Πολὺ δυσκολο νὰ βαφτοῦν στὸ φυσικὸ σχῆμα τους.

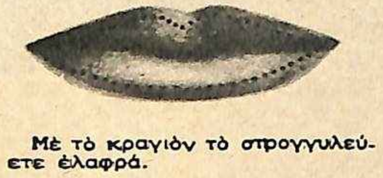

Μὲ τὸ κραγιὸν τὸ στρογγυλεύετε ἐλαφρά.

ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΧΕΙΛΗ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἐντύπωσι δυσάρεστη ἀκόμη καὶ ἀπάνω στὸ πιὸ ἐκφραστικὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Γιὰ νὰ τοὺς δώσετε τὸ κανονικὸ σχῆμα, ἀρχίζετε ἁπλώνοντας ἀπάνω στὰ χείλη ἕνα στρῶμα «φὸν ντὲ τέν». Ὕστερα, μὲ τὸ πινέλλο, διαγράφετε τὴν περίμετρο λίγο πιὸ πάνω καὶ πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ φυσικὴ περιφέρεια τῶν χειλιῶν σας φροντίζοντας νὰ στρογγυλέψετε περισσότερο τὸ ἀπάνω χεῖλος. Γιὰ νὰ πετύχετε ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα, χρησιμοποιεῖτε ἕνα κόκκινο κραγιόν, σκοῦρο καὶ ἀνεξίτηλο, σὲ τρόπο ὥστε τὸ «πρόσθετο» περίγραμμα νὰ μὴ σβύνη καὶ νὰ μένη καλοσχεδιασμένο. Γεμῖστε ἀντίθετα τὰ χείλη μ᾽ ἕνα κραγιὸν σὲ τόνο πιὸ ἀνοιχτὸ καὶ πιὸ φωτεινό.

Πολὺ κόκκινα παρουσιάζουν κάποια χυδαιότητα.

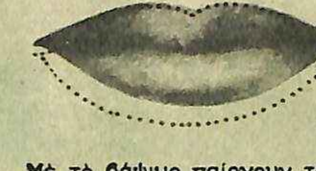

Μὲ τὸ βάψιμο παίρνουν τὸ κανονικὸ σχῆμα.

ΤΑ ΣΑΡΚΩΔΗ ΧΕΙΛΗ μποροῦν νὰ βροῦν τὸ κανονικὸ σχῆμα μ᾽ ἕνα προσεχτικὸ βάψιμο. Ἁπλώνετε πρῶτα τὸ «φὸν ντὲ τὲν» πάνω στὰ χείλη. Αὐτὸ θὰ συντελέση νὰ δώση στὸ τμῆμα τῶν χειλιῶν, ποὺ δὲ θὰ βαφτοῦν, ἕνα χρῶμα ὅμοιο μ᾽ ἐκεῖνο τοῦ δέρματος. Διαγράψετε ὕστερα τὴν περίμετρο μὲ τὸ μολύβι ἐλαφρὰ πιὸ στενὴ ἀπὸ τὴν κανονικὴ καὶ ἁπλῶστε τὸ κραγιόν, προσέχοντας νὰ μὴν ὑπερβῆτε τὴν περίμετρο, ποὺ ἔχετε διαγράψει. Πουδράρετε τὰ χείλη καὶ περνᾶτε ἀκόμη ἕνα στρῶμα κραγιόν. Ἂν θέλετε νὰ φαίνεται λιγώτερο προεξέχον τὸ κάτω χεῖλος, μεταχειρισθῆτε γι᾽ αὐτὸ ἕνα κραγιὸν λίγο πιὸ σκοῦρο ἀπὸ κεῖνο ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὸ ἀπάνω χεῖλος.

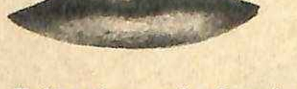

Σκληραίνει καὶ τὰ πιὸ λεπτὰ χαρακτηριστικά.

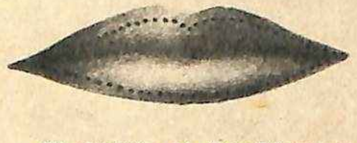

Τὸ βάψιμο τὸ διορθώνει χωρὶς νὰ ἀλλάζη τὴ γραμμή του.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΣΤΟΜΑ μπορεῖ νὰ δώση μιὰ ἔκφρασι σκληρὴ στὸ πρόσωπο. Γιὰ νὰ τὸ διορθώσετε, θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κραγιὸν μᾶλλον σκοῦρο καὶ φωτεινὸ γιὰ τὴν πρόσθετη περίμετρο καὶ ἕνα ἄλλο πιὸ ἀνοιχτόχρωμο γιὰ τὰ φυσικὰ χείλη. Μὲ τὸ σκοῦρο κραγιὸν ζωγραφίζετε τὴν περίμετρο, ξεπερνῶντας τὴ φυσικὴ γραμμὴ τῶν χειλιῶν σας πρὸς τὰ ἔξω. Προσέξτε νὰ μὴν ἀλλάξετε τὴ γραμμὴ τοῦ στόματος, γιατὶ τότε θ᾽ ἀλλάξετε ἔκφρασι. Προσπαθῆστε νὰ ἐπεκτείνετε τὴν περίμετρο καὶ στὶς γωνίες τοῦ στόματος, ὥστε νὰ φανῆ μακρύτερο. Τώρα γεμίζετε τὰ χείλη μ᾽ ἕνα ἀνοιχτόχρωμο κραγιόν, πουδράρετε ἐλαφρὰ καὶ περνᾶτε πάλι τὸ κραγιόν. Ἔτσι τὸ σχῆμα τοῦ στόματος θὰ φανῆ κανονικό.

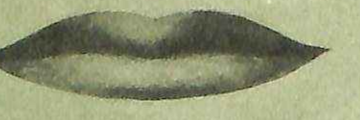

Ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι πολὺ ὄμορφο, καταλήγει νὰ δημιουργῆ ἀσυμμετρία στὸ πρόσωπο.

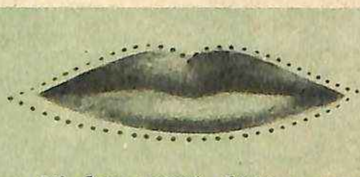

Μ᾽ ἕνα σωστὸ βάψιμο μπορεῖ νὰ γίνη τέλειο.

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΣΤΟΜΑ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα στοιχεῖο γοητείας. Σ᾽ ἕνα πρόσωπο, ὅμως, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κυριαρχῆ πάνω στ᾽ ἄλλα χαρακτηριστικά. Γιὰ νὰ τὸ διορθώσετε, ἀρχίζετε ὅπως συνήθως, ἁπλώνοντας τὸ «φὸν ντὲ τέν». Ὕστερα, μ᾽ ἕνα πινέλλο ἢ μ᾽ ἕνα μολύβι σχεδιάζετε τὴ νέα περίμετρο, ποὺ ἀκολουθεῖ τὶς φυσικὲς καμπύλες στὸ ἀπάνω χεῖλος, ἀλλὰ περιορίζεται στὰ ἄκρα καὶ κάτω, ὅπως στὸ σχῆμα. Γεμίζετε τώρα τὰ χείλη μ᾽ ἕνα ἀνοιχτόχρωμο κραγιόν. Τὰ φωτεινὰ κραγιὸν μειώνουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μεγάλου στόματος, ἐνῶ τὰ δυνατὰ κόκκινα καὶ τὰ κοραλὶ προσελκύουν τὴν προσοχὴ πάνω σ᾽ αὐτό.

Τονίζει ἕναν χαρακτῆρα μελαγχολικό.

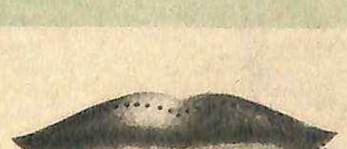

Μ᾽ ἕνα κατάλληλο βάψιμο γίνεται χαμογελαστό.

ΣΤΟΜΑ ΓΥΡΙΣΜΕΝΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ εἶναι ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ ἐμποδίζει καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο στόμα νὰ εἶναι χαριτωμένο, γιατὶ ἀλλάζει τὴν ἔκφρασι. Τὸ τέχνασμα, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλη σὲ χαμογελαστό, ἕνα τέτοιο στόμα εἶναι ἁπλούστατο. Ἁπλώνετε τὸ κραγιὸν στὸ ἀπάνω χεῖλος, προσέχοντας νὰ μὴ βάψετε τὶς γωνίες. Στρογγυλεύετε ἐλαφρὰ τὸ κάτω χεῖλος καὶ περνᾶτε πάνω ἀπὸ τὶς ἄκρες, ποὺ μένουν ἄβαφτες, «φὸν ντὲ τέν», ὥστε ν᾽ ἀφομοιωθοῦν μὲ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος. Αὐτὸ τὸ τέχνασμα τὸ χρησιμοποιοῦν πολλὲς ἠθοποιοί. Τὸ συνιστοῦν ἐπίσης καὶ οἱ ψυχολόγοι, σὰ μέσο, γιὰ νὰ διορθωθῆ, μὲ τὸ χαμογελαστὸ στόμα, ἕνας χαρακτῆρας μελαγχολικός.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ
οἱ ἄνδρες σας καρδιοπαθεῖς;

Στὰ χέρια σας κρατᾶτε τὴν ὑγεία τους καὶ τὴ ζωή τους

ΟΙ καρδιοπάθειες ἀποτελοῦν τὴ μεγαλύτερη μάστιγα τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι προσβάλλουν περισσότερο τοὺς ἄνδρες. Ἡ ἀναλογία εἶναι 3 ἄνδρες, 1 γυναῖκα. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἕνα σημαντικὸ μέρος εὐθύνης βαρύνει τὶς συζύγους.

Καμμιὰ γυναῖκα, βέβαια, δὲ θέλει νὰ γίνη ὁ ἄνδρας της καρδιακός. Εἶναι πολλὲς οἱ γυναῖκες, ὡστόσο, πού, μὲ τὴν ἄγνοια ἢ τὴν ἀπερισκεψία τους, ὑποσκάπτουν βαθμιαῖα τὴν ὑγεία τῶν ἀνδρῶν τους καὶ συντελοῦν, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, στὴ φθορὰ αὐτοῦ τοῦ πολυτίμου ὀργάνου ποὺ λέγεται καρδιά.

Σχετικὰ μ᾽ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ διάσημος Γερμανὸς καρδιολόγος καθηγητὴς Ἔρμαν Σομπὸλ δίνει τὶς κατωτέρω συμβουλὲς στὶς συζύγους:

1) Προσπαθῆτε νὰ μὴ ζῆτε ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ συζύγου σας. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε ἀσυλλόγιστα ἔξοδα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μιμηθῆτε τοὺς γείτονες. Οὔτε πρέπει νὰ τὸν στενοχωρῆτε, ὑπενθυμίζοντάς του διαρκῶς πὼς οἱ γείτονες ἔκαναν ἕνα ταξίδι ἢ ἀγόρασαν ἕνα οἰκιακὸ σκεῦος, ποὺ αὐτὸς δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς προσφέρη. Τὰ παράπονα ἢ οἱ ὑπαινιγμοὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους κάνουν μεγάλο κακό, τόσο κακὸ πού, σ᾽ ὡρισμένες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν συμπύκνωσι τοῦ αἵματος. Σ᾽ ἕνα ἄτομο, ποὺ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα του ἔχουν στενέψει λόγω τῆς συγκεντρώσεως χοληστερόλης στὰ τοιχώματά τους, ὅπως συμβαίνει στοὺς ἠλικιωμένους,παρόμοιες συγκινήσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσουν τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς θρόμβου καὶ τὴν ἔμφραξι μιᾶς ἀρτηρίας.

2) Καταργῆστε τὸ «ἐγὼ» καὶ ἀντικαταστῆστε το μὲ τὸ «ἐμεῖς». Ὁ ἄντρας σας δὲν εἶναι ὑπηρέτης, ποὺ ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐργάζεται γιὰ σᾶς. Συνηθίστε,λοιπόν, νὰ βλέπετε τὰ πράγματα ἀπὸ κοινοῦ. Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι γιὰ τὸν ἄντρα σας.

3) Πρέπει νὰ δώσετε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν ὑποδοχή, ποὺ κάνετε στὸν ἄντρα σας, ὅταν γυρίζη κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ἔχει ἀνάγκη τότε ἀπὸ ἠρεμία, ἄνεσι καί, πρὸ παντός, κατανόησι. Ἀλλά, δυστυχῶς, τὶς περισσότερες φορὲς τὸν περιμένει τὸ ἀντίθετο. Ἡ γυναῖκα του ἔχει μαζέψει στὸ μυαλό της ὅλα τὰ δυσάρεστα πράγματα, ποὺ συμβαίνουν στὸ σπίτι γιὰ νὰ τοῦ τὰ πετάξη κατακέφαλα. Αὐτὸ εἶναι αὐτόχρημα ἐγκληματικό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σκοτώνετε στὴν κυριολεξία τὸν ἄντρα σας. Μιὰ ἐγκάρδια ὑποδοχή, μερικὰ τρυφερὰ λόγια, θὰ διώξουν πολλὲς ἔγνοιες ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ συζύγου σας.

4) Προσέξετε τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Πολλὲς γυναῖκες παρασκευάζουν ὀρεκτικὰ φαγητὰ καὶ βιάζουν τὸν ἄντρα τους νὰ τὰ φάη. Ἕνας ἠλικιωμένος πρέπει νὰ τρέφεται καλά, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολή. Μὴν κανονίζετε τὴ δίαιτα τοῦ συζύγου σας σύμφωνα μ᾽ ὅσα ἀκοῦτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. Σ᾽ ὁποιαδήποτε περίπτωσι, πάντως, πρέπει νὰ μὴν προσπαθῆτε νὰ παχύνετε τὸν ἄντρα σας. Τὸ πάχος σ᾽ ἕναν πεννηντάρη εἶναι ἐπικίνδυνο.

5) Μὴ βιάζετε τὸν ἄνδρα σας σὲ τίποτα. Οἱ ἄνδρες ἀπεχθάνονται τὴ βία καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ τοὺς τραβᾶνε ἀπὸ τὴ μύτη. Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸ προστακτικὸ ὕφος καὶ δείξετε μεγαλύτερη κατανόησι.

6) Οἱ μεγάλης διαρκείας διακοπές, ποὺ ἀπαιτοῦν σοβαρὲς προετοιμασίες καὶ σημαντικὰ ἔξοδα δὲν εἶναι ἀξιοσύστατες, ἰδίως ὅταν θὰ τὶς διαδεχθοῦν στερήσεις, γιὰ νὰ καλυφθῆ τὸ δημιουργηθὲν κενό. Εἶναι προτιμότερες οἱ ὀλιγοήμερες διακοπὲς καὶ ἰδίως ἐκεῖνες, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν σοβαρὲς προετοιμασίες. Μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες παραμονῆς στὴν ἐξοχὴ εἶνα προτιμότερες ἀπὸ ἕνα βεβιασμένο πολυέξοδο ταξίδι.

7) Ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπὸρ εἶναι ἐξαιρετικὰ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι εὐχαριστοῦν τὸν ἄνδρα σας. Ἂν τὸν βιάσετε, τουναντίον, θὰ τοῦ κάμετε περισσότερο κακὸ παρὰ καλό. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα καὶ πιὸ ὠφέλιμα σπὸρ εἶναι ἡ πεζοπορεία. Ἂν ἔχετε αὐτοκίνητο, εἶναι καλὸ νὰ τ᾽ ἀφήνετε κάπου-κάπου καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε τὰ πόδια σας. Γιὰ ἕναν ἠλικιωμένον ἄνθρωπο, ἡ ἀκινησία στὴν ὁποία τὸν καταδικάζει τὸ αὐτοκίνητο εἶναι καταστρεπτική. Ὅλοι οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἄνεσι, ποὺ παρέχει τὸ αὐτοκίνητο, πληρώνεται μὲ μιὰ βαθμιαία καὶ ἀνεπανόρθωτη φθορὰ τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

8) Προσπαθῆστε νὰ κατανοήσετε τὴν ἐργασία τοῦ συζύγου σας καὶ τὰ προβλήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν. Ἀλλὰ μὴν κάνετε σύγχυσι μεταξὺ παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου. Ὁ ἄνδρας σας δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς δίνη ἀναφορὰ γιὰ ὅ,τι κάνει. Θὰ σᾶς μιλήση, ὅμως, πρόθυμα γιὰ τὶς δουλειές του καὶ θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος κάθε φορὰ ποὺ θὰ τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ κάμη, ἀρκεῖ νὰ μὴν τοῦ δημιουργήσετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι θέλετε νὰ τὸν ἐλέγξετε.

9) Τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν πάντοτε καλὰ σ᾽ ἕνα σπίτι. Παρουσιάζονται ἀναποδιὲς καὶ δυσκολίες. Ἐνδέχεται ἀκόμη ὁ ἄνδρας σας νὰ ἔκαμε λάθη. Μὴν τοῦ τὰ φωνάζετε διαρκῶς καὶ μὴν παίρνετε ὕφος δικαστοῦ. Μήπως σεῖς, ἄλλωστε, εἶσαστε ἀλάνθαστη; Στὶς δύσκολες στιγμές, ἀντὶ νὰ κάνετε παρατηρήσεις στὸν ἄνδρα σας, πρέπει, τουναντίον, νὰ τοῦ προσφέρετε ὁλόκληρη τὴ συνδρομή σας, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ὅπου βρίσκεται. Καί, πρὸς Θεοῦ, μὴν τοῦ βάζετε προθεσμίες: ὡς τότε πρέπει νὰ γίνη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο κτλ. Τοῦ δημιουργεῖτε ἔτσι ἕνα ἄγχος, ποὺ ὁ ἀντίκτυπός του θὰ ξεσπάση ἀργὰ ἢ γρήγορα στὴν καρδιά.

10) Ὀργανῶστε τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνάλογα μὲ τὶς προτιμήσεις τοῦ ἄνδρα σας, προσπαθῆστε νὰ τοῦ δημιουργήσετε μιὰ ἀτμόσφαιρα εὐχάριστη. Ἔτσι, θὰ τὸν ξεκουράσετε ἀπὸ τὶς ἔγνιες καὶ τὶς σκοτοῦρες του. Ἐνῶ, ἂν τοῦ προσθέσετε καὶ ἄλλες θὰ τὸν στείλετε μιὰ ὥρα γρηγορώτερα στὸν τάφο. Καὶ αὐτό, βέβαια, δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιθυμῆτε.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ
ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

LAIT SEC
QUICK-LAIT
FRANCE-LAIT
instantané
ΓΚΙΚΑ

Καθημερινῶς νέοι καταναλωταί γάλακτος στρέφονται πρός τό
ΓΑΛΛΙΚΟ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ
"ΚΟΥΪΚ-ΛΕ„
ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
Διότι εἶναι...

- ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ εἰς ποιότητα, γεῦσιν καὶ ἄρωμα. Περιέχει ὅλες τὶς βιταμῖνες τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος.
- ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ. Ἕνα κουτὶ 300 γραμ. ποὺ στοιχίζει μόνον δρχ. 17,60 δίδει 15 μεγάλα ποτήρια ὑπέροχο γάλα. Κάντε καὶ σεῖς τὸ λογαριασμό σας καὶ θὰ πεισθῆτε.
- ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι ἔχετε στὴ στιγμὴ καὶ κάθε στιγμὴ ἕνα λαχταριστὸ γάλα γιὰ ρόφημα, παρασκευὴν φαγητῶν, γλυκισμάτων, κρεμῶν,παγωτῶν κ.λπ. Διαλύεται ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ σὲ ΧΛΙΑΡΟ ΝΕΡΟ.—Τρεῖς κουταλιὲς "ΚΟΥΪΚ-ΛΕ„ σ᾽ ἕνα ποτῆρι, ρίχνετε κατόπιν νερὸ χλιαρὸ καὶ τὸ γάλα σας εἶναι ἕτοιμο.

Χρησιμοποιεῖστε ἀπὸ αὔριο τὸ γάλα ἐνσταντανὲ «ΚΟΥΪΚ-ΛΕ». Θὰ ἐνθουσιασθῆτε! Καὶ μιὰ συμβουλή: Συστήσατέ το στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας. Θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
FRANCE-LAIT
ποὺ ἀποτελεῖ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Ἀντιπρ.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αἰόλου 78, Ἀθῆναι, τηλ. 226.383
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

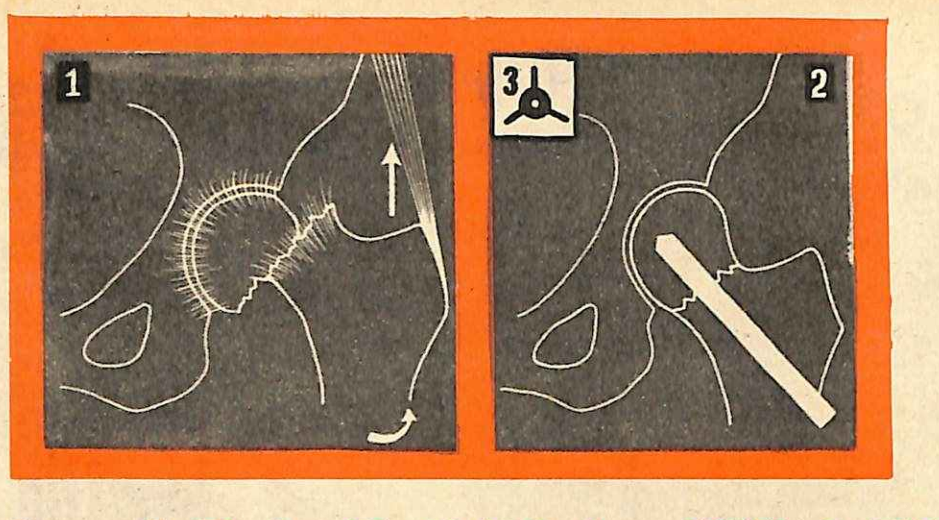

1) Κάταγμα τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ. 2) Συναρμολόγησις τῶν δύο τμημάτων. Γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ σταθερότης των, συνδέονται μ' ἕνα μετάλλινο καρφί. 3) Ἐ π ά ν ω ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Τὸ καρφὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ σύνδεσι τῶν δύο τμημάτων τοῦ ὀστοῦ.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

Τὰ ὕπουλα εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνα

ΤΟ κάταγμα εἶναι μιὰ ρῆξι τῆς συνεχείας ἑνὸς ὀστοῦ. 'Αλλ' ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν κατάγματα. Ἄλλοτε πρόκειται γιὰ μιὰ ἁπλῆ ρωγμή, ἄλλοτε γιὰ ἕνα σπάσιμο, ἄλλοτε τὸ ὀστοῦν ἔχει κοπῆ ὁριζόντια, ἄλλοτε λοξά, ἄλλοτε ἀκόμη ἔχει συνθλιβῆ κτλ.

Τὰ μεγάλα κατάγματα, ποὺ καλοῦνται καὶ ἀνοικτά, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ὕπαρξι πληγῆς, ποὺ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χείλη της διαφαίνεται τὸ ὀστοῦν. Ἡ σοβαρότης των εἶναι αὐτονόητη καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἄμεσος χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Τὸ κάταγμα προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ πτῶσι. Ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματος συγκεντρώνεται τότε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη καὶ ἐπέρχεται ἔτσι ἡ θλᾶσις τοῦ ὀστοῦ. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκληθῆ ἀπὸ τὸ ὅτι ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο ἔπεσε πάνω στὸ χέρι, τὸ πόδι, τὴ ράχη κτλ. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, «αἰσθανόμαστε» τὸ κάταγμα. Ἄλλοτε, ὅμως, τὸ κάταγμα προκαλεῖται ἔμμεσα. Τὸ πόδι μας π.χ. πιάνεται κάπου καὶ παθαίνομε κάταγμα τοῦ ὀστοῦ τῆς κνήμης ἢ τοῦ μηροῦ. Πολλὰ κατάγματα τῆς σπονδυλικῆς στήλης ὀφείλονται σ' ἕνα γλύστρημα.

Τὸ ἀσφαλέστερο μέσον γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ὕπαρξι ἑνὸς κατάγματος, εἶναι ἡ ἀκτινογραφία.

'Αλλὰ νὰ καὶ μερικὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ συμπτώματα:

1) Ὁ βίαιος πόνος στὴν περιοχὴ τοῦ κατάγματος. Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἔντονος στὰ νευρικὰ καὶ εὐαίσθητα ἄτομα. Ἔχει παρατηρηθῆ, τουναντίον ὅτι οἱ ἀλκοολικοὶ τὸν αἰσθάνονται ἐλάχιστα ἢ καὶ καθόλου.

2) Τὸ μέλος ὅπου ὑπάρχει τὸ κάταγμα παραμορφώνεται. Ὁ ὦμος π.χ. μετατοπίζεται, τὸ πόδι βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸν κανονικὸ ἄξονά του κτλ. Ἡ παραμόρφωσι, ὅμως, μπορεῖ ν' ἀποκρυβῆ ἀπὸ τὸ πρήξιμο.

3) Τὸ μέλος ὅπου ὑπάρχει τὸ κάταγμα δὲν κινεῖται ἤ, ἀντίθετα, παρουσιάζει μιὰ ἀσυνήθιστη εὐκινησία, σὰν νὰ ἔχη ξεβιδωθῆ.

4) Ὅταν τὰ τμήματα τοῦ σπασμένου ὀστοῦ καβαλλικεύουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, τὸ μέλος μικραίνει.

5) Ὅταν τὸ πέσιμο ἢ τὸ κτύπημα προεκάλεσαν μιὰ ἔκχυσι αἵματος δημιουργεῖται ἡ καλουμένη ἐκχύμωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἱστοὶ παίρνουν ἕνα σκοῦρο κόκκινο χρῶμα. Αὐτὸς ὁ χρωματισμός, ὅμως, ἐμφανίζεται πολλὲς φορὲς 24 ὧρες μετὰ τὸ πέσιμο ἢ τὸ χτύπημα.

'Αλλ' ὑπάρχουν καὶ τὰ καλούμενα ὕπουλα κατάγματα, ποὺ εἶναι πολὺ συχνότερα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε. Ἡ ἐξακρίβωσί τους πρέπει νὰ γίνη ταχύτατα, γιατί, διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπιδεινωθοῦν. Τὰ κατάγματα αὐτὰ εἶναι συνήθως ἀτελῆ, πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ ἁπλῆ ἐγκαρσία ρωγμὴ ἢ γιὰ ἕνα πιὸ σημαντικὸ κάταγμα, στὸ ὁποῖο, ὅμως, τὰ δυὸ τμήματα τοῦ θραυσθέντος ὀστοῦ ἐφαρμόζουν ἀπόλυτα μεταξύ τους καὶ δὲ μετακινοῦνται ἀπὸ τὴ θέσι τους.

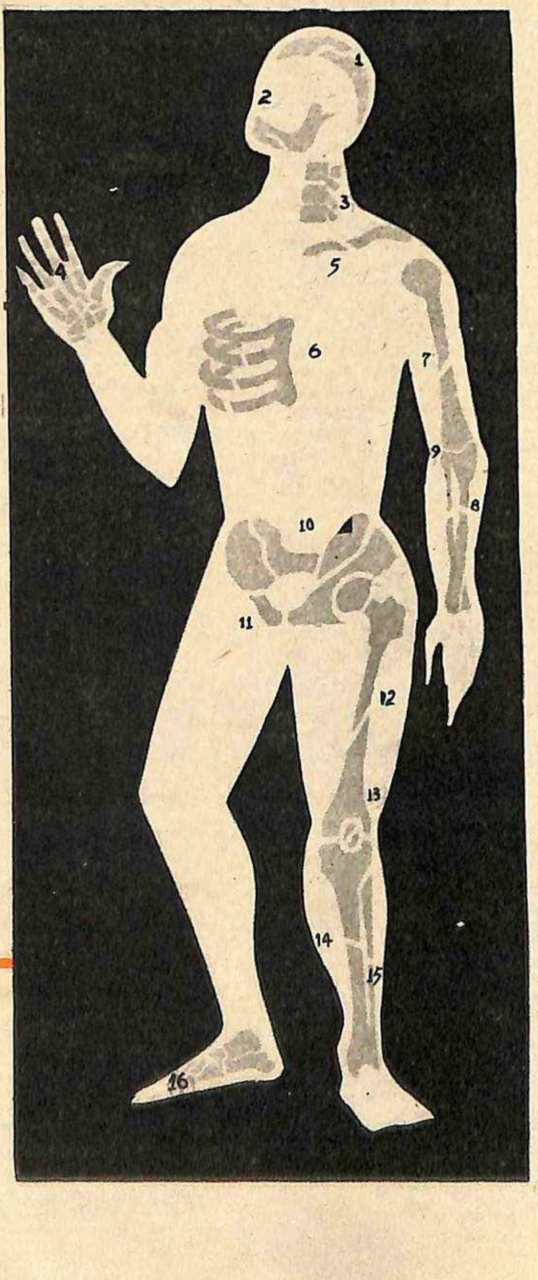

Τὰ σημεῖα ὅπου συμβαίνουν συχνότερα στὰ κατάγματα εἶναι: 1) Κρανίον. 2) Σιαγόνες. 3) Σπόνδυλοι. 4) Δάκτυλα. 5) Κλεὶς. 6) Πλευρές. 7) Ὀστοῦν τοῦ βραχίονος. 8) Ὀστοῦν τῆς ὠλένης. 9) Ὀστοῦν τῆς κερκίδος. 10) Λεκάνη. 11)Τράχηλος τοῦ μηριαίου ὀστοῦ. 12) Μηριαῖον ὀστοῦν. 13) Ὀστοῦν τῆς μύλης (ἐπιγονατίς). 14) Ὀστοῦν τῆς κνήμης (καλάμι) 15) Περόνη. 16) Ὀστοῦν τοῦ ταρσοῦ.

Ἂν, ὅμως, δὲν τὰ προσέξωμε, εἶναι δυνατὸν νὰ διευρυνθοῦν καὶ νὰ προκαλέσουν ἕνα πλῆρες κάταγμα μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Τὰ κυριώτερα κατάγματα, ποὺ μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπαρατήρητα, εἶναι:

α) Τοῦ ὀστοῦ τοῦ βραχίονος. Συχνὰ στὰ παιδιά.

β) Τῆς κλειδός. Συνυπάρχει συνήθως μ' ἕνα διάστρεμμα (βγάλσιμο) τοῦ ὤμου. Μπορεῖ νὰ προέλθη ἀπὸ μιὰ βίαιη κίνησι τοῦ χεριοῦ, ποὺ ἔγινε π. χ. γιὰ τὴν ἐκσφενδόνισι μιᾶς πέτρας κτλ.

γ) Τοῦ στέρνου. Εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ὕπουλα κατάγματα.

δ) Τῶν πλευρῶν. Προκαλεῖ δυσχέρεια τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἐλαφρὸ πόνο.

ε) Τοῦ κρανίου. Κάθε πέσιμο μὲ τὸ κεφάλι (π.χ. ἀπὸ ἄλογο, ποδήλατο κτλ.) μπορεῖ νὰ προκαλέση κάταγμα τοῦ κρανίου. Τὸ κάταγμα αὐτὸ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ καμμιὰ ἀξιοσημείωτη ἐκδήλωσι. Τὸ πολὺ-πολύ, ὁ τραυματίας χάνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὶς αἰσθήσεις του. Δυστυχῶς, οἱ συνέπειες μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ τραγικὲς κατὰ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες. Γι' αὐτό, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ βρίσκεται ὑπὸ συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι.

Σὲ περίπτωσι κατάγματος καὶ μέχρις ὅτου ἔλθη ὁ γιατρός, πρέπει ν' ἀπαγορεύσωμε στὸν τραυματία κάθε κίνησι. Ἂν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ μεταφορά του ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε (π. χ. ἂν βρίσκεται στὸ δρόμο, σὲ μιὰ αὐλὴ κτλ.), πρέπει ν' ἀκινητοποιήσωμε πρῶτα τὸ κτυπημένο μέλος. Ἡ μεταφορὰ θὰ γίνη κατόπιν μ' ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις. Πολλὲς φορές, μιὰ βιαστικὴ καὶ ἀπρόσεχτη μετακίνησι μπορεῖ νὰ μεταβάλη καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο κάταγμα σὲ σοβαρό. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ τραυματίας θελήση νὰ περπατήση μόνος του (ἂν τὸ κάταγμα βρίσκεται στὸ πόδι).

Γιὰ τὴν ἀκινητοποίησι θὰ χρησιμοποιήσετε μικρὲς καὶ στερεὲς βέργες, πάνω στὶς ὁποῖες θὰ προσδέσετε τὸ κτυπημένο μέλος. Ἡ πρόσδεσις θὰ εἶναι ἀρκετὰ σφιχτή, γιὰ νὰ μὴ μετακινῆται τὸ μέλος, χωρίς, ὅμως, νὰ παρεμποδίζεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἂν ὑπάρχη ἀνοιχτὴ πληγή, θὰ τὴν σκεπάσετε μὲ ἀποστειρωμένες γάζες καὶ βαμβάκι καὶ κατόπιν θὰ δέσετε τὸ μέλος, ὅπως καὶ προηγουμένως. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος τῆς γενικῆς μολύνσεως καὶ τοῦ τετάνου.

Τὰ κατάγματα τῆς σπονδυλικῆς στήλης προκαλοῦν πόνους στὴν περιοχὴ τῶν νεφρῶν καὶ κάποτε παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ βάλετε τὸν τραυματία νὰ καθίση ἢ νὰ τὸν πιάσετε ἀπὸ τὶς μασχάλες ἢ τὰ χέρια κατὰ τὴ μεταφορά. Γιατὶ ἔτσι εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκοπῆ ὁ νωτιαῖος μυελὸς μεταξὺ τῶν σπονδύλων. Ὁ τραυματίας πρέπει, λοιπόν, νὰ μείνη σὲ ὁριζοντία θέσι καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀκίνητος. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γίνη ἡ μεταφορὰ πάνω σ' ἕνα σκληρὸ ἀντικείμενο, π.χ. ἕνα παραθυρόφυλλο, μιὰ πόρτα κτλ. Ἂν κάμη ἐμετό, δὲ θὰ ἀνασηκώσετε τὸ κεφάλι του, οὔτε θὰ τὸ γυρίσετε, ἀλλὰ θὰ γείρετε τὸ φορεῖο στὰ πλάγια, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μπορέση ὁ τραυματίας νὰ κάμη τὸν ἐμετὸ χωρὶς κίνδυνο.

Τὰ κατάγματα τοῦ ἀγκῶνος ἢ τοῦ πήχεως μπορεῖ νὰ προκαλέσουν παραμόρφωσι τοῦ καρποῦ καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὰ παραμελοῦμε. 'Αλλὰ τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ ὅλα τὰ κατάγματα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν γίνονται σοβαρὰ παρὰ γιατὶ τὰ παραμελήσαμε τὶς πρῶτες ἡμέρες, δὲν τὰ προσέξαμε, νομίζοντας ὅτι ἦσαν χωρὶς σημασία.

Τὰ κατάγματα στὰ παιδιὰ «τρέφουν» πολὺ γρήγορα. Ἐνῶ στοὺς ἡλικιωμένους βραδύνουν. Γι' αὐτό, οἱ τελευταῖοι πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο.

---

1 ΓΑΪΔΟΥΡΙ ΚΑΙ 2 ΚΟΥΤΙΑ ΣΠΙΡΤΑ

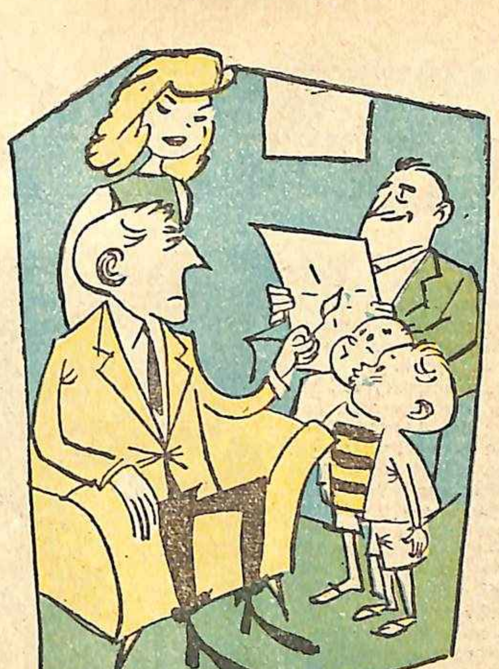

Η ΝΙΝΑ μοῦ μίλησε γιὰ τὰ δυό της ἀνήψια ἀπ' τὴν πρώτη ἡμέρα, ποὺ γνωριστήκαμε. Τρέλλα εἶχε μὲ δαῦτα. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκαναν, τὄβρισκε γουστόζικο καὶ χαριτωμένο. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀπόψεις τῆς Νίνας, δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄλλα ἀνηψάκια τόσο χαριτωμένα κι' ἔξυπνα, ὅσο τὰ δικά της!...

— Δημητράκη μου, ὅταν τὰ γνωρίσης, θὰ τρελλαθῆς! Εἶναι τὰ πιὸ ὄμορφα δίδυμα!

— Κάνουν καὶ σκανταλιές;

— Μπᾶ! εἶπε ἡ Νίνα. Ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια.

Πέρασε ἔτσι κανένα ἑξάμηνο. Ἡ Νίνα στὸ μεταξὺ ἔκανε καὶ τὴ σχετικὴ γκρίνια της — ὅτι πρέπει νὰ πάω καὶ στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ γνωρίσω τοὺς δικούς της — μέχρι, ποὺ βαρέθηκα στὸ τέλος νὰ τὴν ἀκούω καὶ πῆρα τὴ μεγάλη ἀπόφασι.

— Νὰ φέρης μαζί σου καὶ τὴ θεία σου, τὴν Ἐρασμία μοῦ εἶπε ἡ Νίνα.

— Εἶναι ἀνάγκη;

— Καὶ μεγάλη μάλιστα. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι τὴν ἔχεις σὰν μάνα σου. Αὐτὴ σὲ μεγάλωσε...

— Σύμφωνοι. Αὔριο στὶς 7 ἀκριβῶς θὰ εἴμαστε σπίτι σου.

— Καὶ νὰ προσέξης, Δημητράκη μου, γιατὶ ὅπως ξέρεις, μένουμε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὴν ἀδελφή μου καὶ τὸ γαμπρό μου.

— Καὶ λοιπόν;

— Νά, μεγαλώνουν τὰ παιδιά τους ἐλεύθερα. Δὲν τὰ περιορίζουν γιὰ νὰ μὴ γίνουν κομπλεξικά...

— Δηλαδή;

— Ἂν τύχη καὶ κάνουν καμμιὰ σκανταλιά, νὰ μὴν ξεγελαστῆς καὶ τὰ μαλώσης, γιατὶ θυμώνουν οἱ γονεῖς τους.

— Νὰ μείνης ἥσυχη...

Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι καὶ τὸ εἶπα στὴ θεία ἐρασμία, κατσούφιασε.

— Κι' ἐμένα τί μὲ θέλεις μαζί σου; ρώτησε.

— Μόνος μου νὰ πάω; Σὰν ἔρημος;

Συγκινήθηκε.

— Γιὰ κύττα πῶς περνοῦν τὰ χρόνια, εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἤτανε χτές, ἀκόμη, ποὺ σὲ μπουγάδιαζα τσίτσιδο μέσα στὴ σκάφη!

Εἶπε κι' ἄλλα πολλὰ τέτοια συγκινητικά. Τὴν ἄλλη μέρα ἔβγαλε τὸ καπέλλο της μὲ τὸ φτερό, τὸ ξεσκόνισε, καταράστηκε τοὺς σκώρους ποὺ τῆς τὸ κάνανε σὰν σουρωτῆρι, τὸ φόρεσε καὶ ξεκινήσαμε. 200 ἡ ἀνθοδέσμη καὶ 20 τὸ ταξί, μᾶς κάνουν 220. Ἡ Νίνα ἤτανε στὶς χαρές της. Μᾶς ἔβαλε στὸ σαλόνι κι' ἔκανε τὶς συστάσεις.

— Ἀπὸ ἐδῶ ὁ μπαμπᾶς, ἀπὸ ἐκεῖ ἡ μαμά, ὁ κύριος Παρασκευᾶς ὁ γαμπρός μου καὶ ἡ ἀδελφή μου ἡ Στάσα.

Ἡ Νίνα ἔκανε καμμιὰ δεκαριὰ προσπάθειες νὰ μᾶς γνωρίση καὶ τὰ ἀνηψάκια της, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ τὰ δοῦμε στὴ φάτσα. Πηγαινορχόντουσαν μπροστά μας σὰν πύραυλοι. Ἀνεβαίνανε στὰ τραπέζια, σκαρφαλώνανε στὸ μπουφέ, μπαίνανε στὶς ντουλάπες, τὰ γκρεμίζανε ὅλα καὶ κάνανε σὰν παλαβά. Σὲ μιὰ στιγμή, σταματήσανε μπροστὰ στὴ θεία Ἐρασμία καὶ κάνανε κόρτε στὸ φτερὸ τοῦ καπέλλου της:

— Σέλουμε τὸ φτελό!

Ἀναψοκοκκίνισε ἡ θεία, ἀλλὰ τὰ πῆρε μὲ τὸ καλό:

— Αὐτό, παιδάκια μου, εἶναι γιὰ τὸ καπέλλο μου. Δὲ βγαίνει...

— Ἐμεῖς σὰ τὸ βγάλουμε! εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

Ἡ κυρία Στάσα χαμογέλασε:

— Τοὺς ἀρέσει, ἐπειδὴ εἶναι χρωματιστό, εἶπε.

— Ναί, ἀλλὰ εἶναι τοῦ καπέλλου μου, εἶπε κοφτὰ ἡ θεία.

Γύρισε στὰ πιτσιρίκια, τοὺς ἔρριξε μιὰ ἀγριοματιὰ καὶ πήρανε μαῦρο δρόμο.

Ξαναρχίσανε τὸ παιχνίδι τους καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἔβαλα ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα μου, σκαρφαλώσανε στὰ γόνατά μου.

— Κύτταξέ τα, εἶπε χαρούμενη ἡ Νίνα. Τὸν πήρανε μὲ καλὸ μάτι.

Τὰ χάϊδεψα, ἄναψα ἕνα σπίρτο καὶ τὴ στιγμή, ποὺ τὸ σήκωσα στὸ τσιγάρο, κάνουν «φοῦ» καὶ τὸ σβύνουν. Χαμογέλασα, ἄναψα δεύτερο. Ξανακάνουν «φοῦ» καὶ τὸ σβήνουν. Ἀνάβω τρίτο, τὸ ἴδιο. Πῆγα παράμερα, ἄναψα κι' ἔβαλα τὰ σπίρτα στὴν τσέπη μου. Καὶ μόλις εἴδανε ὅτι τάκρυψα, πατήσανε τὰ κλάματα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ μητέρα τους.

— Σέλουμε νὰ κάνουμε «φοῦ».

— Ἔ, καὶ γι' αὐτὸ κλαῖτε; Ζητῆστε σὰν εὐγενικὰ παιδάκια ποὺ εἶσαστε ἀπ' τὸ θεῖο Δημητράκη νὰ σᾶς ἀνάψη ἕνα σπίρτο...

Ἡ Νίνα μοῦ πάτησε τὸ πόδι. Ἄναψα ἕνα σπίρτο, ἔκαναν «φοῦ» καὶ ξανάβαλα τὸ κουτὶ στὴν τσέπη μου. Μ' ἄρχισαν στὶς κλωτσιές.

— Μὰ τί συμβαίνει, τέλος πάντων; ρώτησε ὁ μπαμπᾶς τους.

— Τίποτα, εἶπε ἡ Νίνα.

Μοῦ ξαναπάτησε τὸ πόδι, ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν τσέπη μου, πῆρε τὰ σπίρτα κι' ἄρχισε νὰ τ' ἀνάβη συνέχεια. Σὲ δυὸ λεπτὰ πᾶνε τὰ σπίρτα.

— Πάπαλα! ἔκανε ἡ ἀγαθὴ ἡ Νίνα.

— Κύριε Δημητράκη, εἶπε ἡ ἀδελφή της. Σᾶς χρωστᾶμε ἕνα κουτὶ σπίρτα.

— Μὰ τί λέτε τώρα; εἶπα. Ἀρκεῖ ποὺ εὐχαριστηθήκανε ἀπὸ «φοῦ» τὰ παιδάκια. Ἄλλωστε, ὅλη κι' ὅλη ἡ ζημιὰ εἶναι μιὰ δραχμή.

Χαμογελάσαμε οἰκογενειακῶς γιὰ τὸ ἀστεῖο ποσὸν κι' ὅπως ξανάρχισαν τὶς τρέλλες τους τὰ μικρά, δίνουν μιὰ στὴ θεία Ἐρασμία καὶ τὴν κουτρουβαλιάζουν ἀπ' τὴν καρέκλα της. Τρομάξαμε νὰ τὴν σηκώσουμε.

— Τὰ εἴδατε τί ἄταχτα ποὺ εἶναι; εἶπε ἡ μητέρα τους.

Ὁ πατέρας τους πῆρε αὐστηρὸ ὕφος.

— Στάσα, πότε θὰ φτιάξης κομπόστα; εἶπε.

— Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα.

— Δὲν θὰ τοὺς δώσης οὔτε κουταλιά. Γιὰ τιμωρία τους!

Ἡ θεία Ἐρασμία, ἔβραζε μὲ τὸ ζουμί της.

— Πιᾶσε μου καὶ τὴν τσάντα μου, εἶπε. Νὰ ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι πῆγε.

Ἔσκυψα νὰ πιάσω τὴν τσάντα καὶ μέχρι νὰ σηκωθῶ εἴχανε σκαρφαλώσει στὴν πλάτη μου. Ἡ Νίνα προσπάθησε νὰ τὰ πάρη ἀπὸ πάνω μου, ἀλλὰ ποῦ νὰ ξεκολλήσουν αὐτά.

— Τί ἔχετε καὶ φωνάζετε πάλι; ρώτησε ἡ Στάσα.

— Σέλουμε γαδούρι!

Ὁ πατέρας τους ξαναπῆρε τὸ αὐστηρὸ ὕφος.

— Σιωπή, εἶπε. Δὲ θέλω ν' ἀκούω φωνές. Παρακαλέστε σὰν εὐγενικὰ παιδάκια τὸ θεῖο σας νὰ σᾶς κάνη μιὰ βόλτα καὶ ἡσυχᾶστε.

Ἄλλο, ποὺ δὲν θέλανε. Ἄρχισαν νὰ κουνᾶνε, τὰ πόδια τους πέρα δῶθε, σὰν νὰ βρισκόντουσαν σὲ πραγματικὸ γαϊδούρι. Τὰ πῆγα μέχρι τὴν τραπεζαρία, ξαναγύρισα ἀλλὰ δὲν λέγανε νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' τὴν πλάτη μου.

— Τὰ πουλάκια μου, εἶπε ἡ μαμά τους. Τὸ καλοκαῖρι τὰ εἶχα πάει στὸ χωριὸ τοῦ ἀνδρός μου καὶ κάνανε σὰν τρελλὰ γιὰ τὴ γαϊδουροκαβαλλαρία.

— Δὲν τὰ πηγαίνετε καὶ μέχρι τὸ χώλ; ἔκανε ὁ κύριος Παρασκευᾶς. Ἂς μὴν τοὺς χαλάσουμε τὸ χατῆρι μιὰ καὶ σᾶς πήρανε ἀπὸ καλὸ μάτι.

Καὶ μιὰ καὶ μὲ πήρανε ἀπὸ καλὸ μάτι, τὰ πῆγα ἑφτὰ φορὲς μέχρι τὸ χὼλ καὶ στὴν ὀγδόη φορὰ παραξεθαρρέψανε καὶ μ' ἀρχίσανε στὶς καρπαζιές, γιὰ νὰ τρέχω πιὸ γρήγορα. Ἀγρίεψα κι' ἐγώ, τὰ κατέβασα, τοὺς ἔδωσα κι' ἀπὸ ἕνα φοῦσκο καὶ τελείωσε ἡ γαϊδουροκαβαλλαρία. Πατήσανε βέβαια, τὰ κλάματα, ἀλλὰ τὰ βόλεψα. Τοὺς ἔδωσα ἀπὸ ἕνα δίφραγκο καὶ τὸ βούλωσαν. Μπήκανε στὸ σαλόνι σεινάμενα κουνάμενα.

— Ὁ σεῖος μᾶς ἔδωσε ἀπὸ ἕνα φοῦσκο κι' ἀπὸ ἕνα δίφλαγκο, εἴπανε.

Ὁ κύριος Παρασκευᾶς τοὺς ἅρπαξε τὰ δίφραγκα καὶ τἄβαλε στὴν τσέπη του.

— Σᾶς ἔχω πῆ χίλιες φορὲς ὅτι δὲν θέλω νὰ κρατᾶτε λεφτὰ στὰ χέρια σας, φώναξε.

Ὕστερα γύρισε σὲ μένα.

— Κύριε Δημητράκη, εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι χτυπήσατε τὰ παιδιά;

Ἐγώ, βέβαια, δὲν εἶμαι κανένας ἄνθρωπος ἀπ' αὐτούς, ποὺ δὲν ἀναλαμβάνουν τὶς εὐθῦνες τους. Ἀπ' τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ τοὺς ἔδωσα τὰ δίφραγκα, δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια.

— Ὄχι, ἀπάντησα.

— Περίεργο, εἶπε ἡ Στάσα. Τὰ μάγουλά τους εἶναι κόκκινα.

— Ἀπ' τὸ παιχνίδι...

— Μὰ εἶναι μόνο τὸ ἕνα...

— Ἂν συνεχιστῆ ἡ γαϊδουροκαβαλλαρία, θὰ κοκκινίση καὶ τὸ ἄλλο.

— Δὲν ἀποκλείεται, εἶπε δύσπιστα ὁ κύριος Παρασκευᾶς.

Τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε ἡ Νίνα μὲ ξαναρώτησε:

— Δημητράκη ἀλήθεια χτύπησες τὰ παιδιά;

—Γιατί ρωτᾶς;

— Ἐπειδή, θυμώνουν ὁ γαμπρός μου καὶ ἡ ἀδελφή μου.

— Καὶ εἶχα μιὰ σκασίλα! εἶπα.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι, ἡ θεία Ἐρασμία ξέσπασε.

— Ἐσύ, παιδί μου, πᾶς γιὰ γαμπρός, ἀλλὰ ἐκεῖ μέσα θὰ καταλήξης γαϊδούρι. Κρῖμα στὴν τσάκισι ποὺ ἔκανα στὸ παντελόνι σου!

☆

Τὴν ἄλλη, μέρα, ἡ Νίνα ἦρθε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ μὲ πῆρε.

Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ δὲν εἶχε κέφι.

— Ξέρεις, εἶπε. Ἐχτές, ποὺ φύγατε, ὁ γαμπρός μου καὶ ἡ ἀδελφή μου μοῦ ἔκαναν μοῦτρα. Δὲν θέλω νὰ δημιουργηθῆ ψυχρότης μεταξύ σας. Ἀκόμα δὲν γνωριστήκατε! Πᾶμε καλύτερα στὸ σπίτι.

— Ποτέ! φώναξα. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ κάνω πάλι τὸ γαϊδούρι.

— Τότε δὲν μ' ἀγαπᾶς...

Κόντεψε νὰ κλάψη ἀπ' τὴ στενοχώρια της. Κι' ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ στενοχωριοῦνται οἱ ἄλλοι γιὰ μένα, τὴν ἄκουσα καὶ πήγαμε. Μπήκαμε στὸ σπίτι, τὴν ὥρα ποὺ τὰ δυὸ ἀνηψάκια της χοροπήδαγαν ἀπάνω στὸ μπουφέ. Μόλις μὲ εἶδανε, βάλανε τὶς φωνές:

— Νά ὁ σεῖος ὁ γάδαρος!

Ὁ πατέρας τῆς Νίνας μοῦ χαμογέλασε πονηρά. Ἡ μητέρα της ἤτανε στὴν κουζίνα. Ὅσο γιὰ τὸν γαμπρό της καὶ τὴν ἀδελφή της μοῦ πετάξανε ἕνα ψυχρὸ καλησπέρα καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἡ Νίνα τὰ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὰ φίλησε.

— Μὴ φωνάζετε, εἶπε. Ὁ θεῖος σᾶς ἔφερε σοκολάτες.

— Ποῦντες; εἴπανε μ' ἕνα στόμα.

— Τώρα θὰ σᾶς τὶς δώση...

Εἶχα πάρει δυὸ σοκολάτες τὴν ὥρα, ποὺ ἐρχόμαστε μὲ τὴ Νίνα, ἀλλὰ δὲν πρόλαβα νὰ τοὺς τὶς δώσω. Ὡρμήσανε στὴν τσέπη μου, τὶς ροκανίσαν στὰ γρήγορα καὶ ξανάγιναν πύραυλοι. Παίξανε κάμποσο, κατακουραστήκανε καὶ σκαρφάλωσαν στὰ γόνατά μου:

— Σεῖε, σέλουμε «φοῦ»!

Τ' ἀγριοκύτταξα καὶ δήλωσα:

— «Φοῦ» δὲν ἔχει...

Μὲ κύτταξαν κι' αὐτά, κατάλαβαν πὼς δὲ γίνεται τίποτα μὲ τὰ σπίρτα καὶ τὸ γύρισαν:

— Τότε σέλουμε γαδούρι.

— Γαδούρι δὲν ἔχει.

Τὰ πῆρε τὸ παράπονο:

— Ἔχει. Ἐσὺ τί εἶσαι;

Εἶπα νὰ τοὺς κόψω μιὰ σφαλιάρα, ἀλλὰ κρατήθηκα.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ θεῖος ὁ Δημητράκης.

— Ὄχι εἶσαι γαδούρι. Τὸ εἶπε ὁ μπαμπᾶς!

— Ἔτσι εἶπε;

— Θὲς νὰ φιλήσουμε σταυλό;

Ἀγανάκτησα, ὅσο δὲν εἶχα ἀγανακτήσει ποτὲ στὴ ζωή μου. Κι' ὅσο ἔβλεπα ὅτι ὁ μπαμπᾶς δὲν γύριζε νὰ δικαιολογηθῆ τόσο φούντωνα.

— Νὰ μὴ φιλήσετε σταυλό, εἶπα δυνατά. Νὰ πᾶτε στὸν πατέρα σας καὶ νὰ τοῦ πῆτε ὅτι αὐτὸς εἶναι γαϊδούρι!...

Ξεκίνησαν τὰ πουλάκια μου πρόθυμα, πρόθυμα πήγανε στὸν πατέρα τους, ποὺ καθότανε ἀπέναντι κι' ἔκανε τάχα πὼς δὲν ἄκουγε καὶ τοῦ τὄπαν:

— Μπαμπᾶ, εἶπε ὁ σεῖος ὁ Δημητράκης πὼς εἶσαι γαδούρι.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Μὰ τώρα τί εἶναι αὐτά; εἶπε. Πιστεύετε σ' ἐκεῖνα, ποὺ λένε τὰ παιδιά;

Ἰλιὰ ἐγώ. Τὰ πιτσιρίκια ξαναγύρισαν στὰ γόνατά μου. Ἡ Νίνα εἶχε γίνει κατακόκκινη.

— Σεῖε, σὰ κάνουμε «φοῦ» τώρα, ποὺ εἶναι γαδούρι ὁ μπαμπᾶς;

— Θὰ κάνουμε, εἶπα. Πηγαίνετε στὸν πατέρα σας νὰ σᾶς δώση τὰ σπίρτα του.

Ὁ πατέρας τους ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα του.

— Ξέρετε, εἶπε. Ἐγὼ ἔχω τσακμάκι...

Τὰ παιδιὰ στὸ μεταξὺ ἀρχίσανε τὰ κλάματα κι' ἡ Νίνα ἀγανάκτησε.

— Μὰ τώρα θ' ἀναστατωθῆ ὅλο τὸ σπίτι, γιὰ ἕνα κουτὶ σπίρτα; εἶπε. Δημητράκη, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσης τὰ σπίρτα σου.

Ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν τσέπη μου, ἀλλὰ τῆς τὸ ξέκοψα κι' αὐτηνῆς:

— Δὲ δίνω σπίρτα, εἶπα ποὺ νὰ σκάσουν. Τὸ παιχνίδι μὲ τὰ σπίρτα εἶναι ἀνόητο!...

Δαγκώθηκε ἡ Νίνα, ἀλὰ δὲν εἶπε κουβέντα. Ἡ Στάσα σηκώθηκε πῆγε στὴν κουζίνα καὶ γύρισε μ' ἕνα κουτὶ σπίρτα.

— Ἐλᾶτε δῶ, εἶπε.

Τὰ συγκέντρωσε, τοὺς ἄναψε ἕνα σπίρτο, κάνανε καὶ τὰ δυὸ μαζὶ «φοῦ» καὶ ξανάβαλε τὸ κουτὶ στὴν τσέπη της.

— Ἐμπρός, εἶπε. Καὶ τώρα δρόμο! Τὰ σπίρτα ἔχουν λεφτά!

Φρενιάσανε τὰ πιτσιρίκια κι' ὅπως εἴχανε γλυκαθῆ μὲ τὸ ἕνα σπίρτο, ξανάρθανε σὲ μένα.

— Μὰ τί γίνεται, τέλος πάντων; εἶπε ὁ πατέρας τους. Δῶστε τους μερικὰ σπίρτα νὰ ἡσυχάσουν.

Τὸ κορόϊδο ἐγώ, τὸ κορόϊδο κι' ἡ μάνα τους. Πῆρα μιὰ ἐφημερίδα κι' ἔκανα πὼς διαβάζω. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, κάνω ἔτσι καὶ τὰ βλέπω νὰ κάθωνται κατάχαμα ἀπέναντι, «φοῦ» τὸ ἕνα, «φοῦ» τὸ ἄλλο. Εἴχανε ἕνα κουτὶ καὶ τ' ἀνάβανε πέντε-πέντε τὰ σπίρτα.

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

Ο ὡραῖος θεσμὸς τοῦ Φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ὠργάνωσε τρία καλοκαίρια τὸ Ε.Ι.Ρ. καὶ ἐπανέλαβε πέρυσι στὸ Φαληρικὸ Δέλτα ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων, κινδυνεύει νὰ ναυαγήση.

Πραγματικά, μέχρι στιγμῆς, τόσο τὸ Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας, ὅσο καὶ ὁ Δῆμος τῆς Πρωτευούσης καμμία διάθεσι δὲν ἔδειξαν γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν φέτος τὸν διαγωνισμὸ αὐτό, πού, παρὰ τὰ ἐλάχιστα παρατράγουδα ποὺ σημειώθηκαν—ἀναπόφευκτα ἄλλωστε—ἐσημείωσε στὸ παρελθὸν καλλιτεχνικὴ ἀλλὰ καὶ οἰκονομικὴ ἐπιτυχία.

Τὸ λάθος τῶν δυὸ ἀρχῶν, εἶναι μεγάλο, στὴν περίπτωσι αὐτή.

Τὴ στιγμή, ποὺ οἱ ξένες πρωτεύουσες, ἡ Βαρκελώνη, ἡ Βαρσοβία, καὶ τόσες ἄλλες, ἔχουν ἐπεκτείνει σὲ διεθνῆ κλίμακα τὰ φεστιβὰλ τραγουδιῶν, εἶναι ἀληθινὰ ἀποκαρδιωτικὸ ἡ Ἀθήνα νὰ καταργῆ τὰ ἔστω καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος δικά της.

Τὸ τραγούδι, εἶναι ἀνάγκη γιὰ κάθε λαὸ καὶ οἱ διαγωνισμοί, ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ἐξύψωσί του, καλύπτουν ἕνα χῶρο, ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ καλλιεργῆται ἀντὶ νὰ μένη χερσότοπος.

Τὸ Ε.Ι.Ρ. πρέπει ν' ἀντιληφθῆ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, καὶ παρὰ τὶς πιθανὲς δυσχέρειες ποὺ παρουσιάζει ἡ ἐπανάληψι ἑνὸς τέταρτου Φεστιβάλ, νὰ προχωρήση στὴ διοργάνωσί του.

Ἡ Ἀθήνα δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικὰ καθυστερημένων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης, ὅταν διαθέτη καλλιτέχνες ποὺ ἡ φήμη τους ξεπέρασε πρὸ πολλοῦ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μειωμένη αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα εἶναι ἡ παραγωγὴ δίσκων ἐλαφρῶν τραγουδιῶν. Ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου πρέπει ν' ἀναζητηθῆ στὸ ὅτι, ἐν ὄψει τῆς νέας σαιζόν, οἱ συνθέτες μας ἔχουν ἀφιερωθῆ στὴν προετοιμασία νέων τραγουδιῶν, ποὺ θὰ καλύψουν τὰ καλλιτεχνικὰ προγράμματα τῶν θερινῶν θεάτρων καὶ κοσμικῶν κέντρων.

Ἔτσι ἡ παραγωγή τους μένει στὸ συρτάρι πρὸς τὸ παρόν.

Ἀπὸ τὰ λίγα τραγούδια, ὡστόσο, ποὺ κυκλοφόρησαν σὲ δίσκους ξεχωρίζουμε τὰ ἑξῆς:

★ Πέντε τραγούδια τοῦ Στ. Ξαρχάκου, σὲ στίχους Ἀλ. Γαλανοῦ μὲ τοὺς τίτλους «Τὰ κόκκινα φανάρια», «Τὸ τραγούδι τῆς περασμένης μέρας», «Τί νὰ τὴν κάμης τὴ ζωή», «Ταξίμ» καὶ «Φινάλε». Ἑρμηνεύει ἡ Πόλλυ Πάνου.

★ Δυὸ τραγούδια, ποὺ ἑρμηνεύει ἡ Νίκη Καμπᾶ, μὲ διεύθυνσι ὀρχήστρας τοῦ Σ. Καμενίδη. Ἔχουν τοὺς τίτλους «Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀγάπη μου» καὶ «Εἶναι ὡραία ἡ ζωή».

★ Δυὸ τραγούδια τοῦ Λυκούργου Μαρκέα μὲ τίτλους «Μοῖρα ἐσὺ τὸ θέλησες» καὶ «Θέλω νὰ μείνω κοντά σου». Τραγουδᾶ ὁ Ἀλέκος Πάντας.

★ 10 παλιὲς ἐπιτυχίες τοῦ Μάνου Χατζιδάκι ποὺ κυκλοφόρησαν πάλι σὲ νέους δίσκους τῶν 33 στροφῶν, ἤτοι τά: «Τὸ φεγγάρι εἶναι κόκκινο», «Ξημερώνει», «Μυστικό», «Προδοσία», «Ὁ κυρ' Ἀντώνης», «Μαντολῖνο», «Ὁ ταχυδρόμος πέθανε», «Τριαντάφυλλο στὸ στῆθος», «Θάλασσα πλατειὰ» καὶ «Ἀθήνα».

Ὁ τραγουδιστὴς Γιῶργος Λουκᾶς.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὅ,τι συνέβη μὲ τὸ ἐλαφρό, τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὸ λαϊκὸ τραγούδι. Λίγη ἡ παραγωγή, λίγοι οἱ δίσκοι.

Ξεχωρίζουμε ἀνάμεσά τους τοὺς ἑξῆς:

1) «Φυματικός, μανούλα μου». (ζεϊμπέκικο). Τοῦ Ε. Περπινιάδη. Τραγουδάει ὁ ἴδιος.

2) «Μεγάλη θλῖψι» καὶ «Μαύρη κατάρα» τοῦ Μ. Μπαλτοπούλου. Τραγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Μαρία Γρίλλη.

3) «Χωρίσαμε μιὰ Κυριακή», τοῦ Ν. Δαλέζιου. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

4) «Προσευχὴ» καὶ «Κορμὶ πονεμένο» τῶν Σπ. Ζαγοραίου — Δ. Γκούτη. Τραγουδοῦν ὁ Σπῦρος καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

5) «Μέσ' στὸ μαῦρο κλάμα» καὶ «Τὸ δάκρυ μου κυλᾶ», τοῦ Β. Καραπατάκη. Ἑρμηνεύουν ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο ὁ Σπ. καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

6) «Δὲ μ' ἀγάπησες ποτέ σου» τοῦ Κ. Βίρβου. Τραγουδοῦν ὁ Ε. Περπινιάδης καὶ ἡ Ρούλα Καλάκη.

7) «Φεύγω, φεύγω, φεύγω» (τσιφτετέλι». Τραγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Καίτη Μανταλένα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1) «Οὖζο καὶ κρασὶ θὰ πίνω» (συρτὸς Πωγωνίσιος). Τραγουδᾶ ὁ Ἀλέκος Κιτσάκης.

2) Στοῦ παπᾶ τὰ παραθύρια». Παίζει τὸ συγκρότημα τοῦ Τάσου Χαλκιᾶ.

3) «Οἱ πέντε μερακλῆδες» (κρητικό). Τοῦ Κ. Μουντάκη. Τραγουδοῦν ὁ συνθέτης καὶ ὁ Ν. Μανιαδάκης.

4) «Σκληρὰ ἡ τύχη μὲ χτυπᾶ». (Ρεθυμνιανὸς συρτός). Παίζει λύρα ὁ Ἀθ. Σκορδαλιὸς καὶ λαοῦτο ὁ Ι. Μαρκογιάννης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Οὐέλλοου». Τραγουδάει ὁ Φράνκ Σινάτρα.

2) «Ὀτὲλ Χάπινες». Τραγουδάει ὁ Μπ. Μπέντον.

3) «Δὶ μπόσα νουόβα». Τραγουδάει ὁ Τζ. Τσέκερ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Βρὲ τὰ ἄτιμα! εἶπε ὁ μπαμπᾶς τους. Κύριε Δημητράκη σᾶς πήρανε τὰ σπίρτα ἀπὸ τὴν τσέπη σας καὶ δὲν τὸ καταλάβατε.

Γέλασαν ὅλοι μὲ τὴ σκανταλιά τους, γέλασα κι' ἐγὼ κι' ἔβγαλα τσιγάρο. Σπίρτα βέβαια, δὲν εἶχα πιὰ καὶ ζήτησα ἀπὸ τὴ Στάσα. Ἄναψα κι' ἔβαλα τὸ κουτὶ στὴν τσέπη μου. Μὲ λοξοκύτταξε μιά, δυὸ φορὲς καὶ στὸ τέλος τὸ εἶπε:

— Δημητράκη, τὰ σπίρτα.

— Κι' αὐτὰ ποὺ κάψανε οἱ γυιοί σου;

Δαγκώθηκε καὶ τὸ γύρισε.

— Ξέρετε, εἶπε εἰρωνικά, σᾶς χρωστᾶμε μιὰ δραχμὴ ἀπ' τὰ χθεσινὰ σπίρτα.

— Μάλιστα. Ὅταν εὐκολυνθῆτε, νὰ μοῦ τὴ δώσετε...

— Πολὺ εὐχαρίστως. Παρασκευᾶ, δῶσε μιὰ δραχμὴ στὸ Δημητράκη.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἀλλὰ τὄβγαλε ἀμέσως.

— Δὲν ἔχω ψιλά, εἶπε.

Ἡ Στάσα ἀγρίεψε. Σηκώθηκε πῆγε στὸ δωμάτιό της καὶ γύρισε μὲ ἕνα τάλληρο.

— Ὁρῖστε, δῶστε μου τὰ ρέστα.

Τῆς ἔδωσα τρεῖς δραχμές.

— Ἡ ἄλλη δραχμή;

— Δὲν ἔχει ἄλλη. Ἕνα κουτὶ ἐχτὲς κι' ἕνα σήμερα, μᾶς κάνουν δυὸ κουτιά. Πᾶρε καὶ τὸ δικό σου. Δὲν ἔχει πολλὰ σπίρτα μέσα.

Ἔκανε μεταβολὴ κι' ἔφυγε. Πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν κουζίνα. Ὁ πατέρας τῆς Νίνας μοῦ χαμογέλασε. Σὲ λίγο τὴν ἀκούσαμε, ποὺ φώναζε τὰ μικρά:

— Ἐλᾶτε γρήγορα νὰ φᾶτε!

Ἀντὶ ὅμως νὰ πᾶνε γιὰ φαΐ, πιαστήκανε ἀπ' τὴ Νίνα καὶ βάλανε τὶς φωνές:

— Τσέματα λέει ἡ μαμά. Σέλει νὰ μᾶς ζείρη, ποὺ τῆς πῆλε ὁ σεῖος τὰ δίφλαγκα!

Τὰ φώναξε μιά, δυὸ φορὲς ἡ Στάσα κι' ἀφοῦ δὲν πήγαιναν, βγῆκε καὶ τοὺς ἔδωσε ἕνα τέτοιο ἀγριόξυλο, ποὺ βόγγηξε τὸ σπίτι. Ὁ πατέρας τους γύρισε καὶ μὲ κύτταξε.

— Τὰ βλέπετε τί κάνετε; εἶπε. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα κουτὶ σπίρτα. Σὰν δὲν ντρεπόμαστε!

— Ἐσὺ νὰ ντραπῆς, βρέ! φώναξα ἀγανακτισμένος.

— Εἶσαι ἕνας γάϊδαρος: τσίριξε κατακόκκινος.

— Ἄντε χάσου, βρὲ παλιοδιφραγκάκια! Σελέμη!...

Ἀναστατώθηκε τὸ σπίτι κι' ἔφυγα κατασυγχισμένος. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Νίνα δὲ μὲ συνόδεψε στὴν πόρτα, γιατὶ ἀγωνιζότανε μὲ τὴ μητέρα της νὰ γλυτώση τὰ πιτσιρίκια ἀπ' τὰ χέρια τῆς Στάσας.

★

Πρωΐ-πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε στὸ γραφεῖο ὁ πατέρας τῆς Νίνας καὶ μ' ἀγκάλιασε.

— Νἄχης τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου! εἶπε. Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί τραβᾶμε μ' αὐτὸν τὸν ἀρχιτσιγγούναρο τὸ γαμπρό μου καὶ τὴν προκομένη τὴν κόρη μου. Τὸ καταρημάξανε τὸ σπίτι μ' αὐτὰ τὰ εὐλογημένα τὰ ἐγγόνια μου.

— Δικό τους δὲν εἶναι; Ἄς τὸ κάνουν ὅ,τι θέλουν! εἶπα.

— Ποιό δικό τους, παιδάκι μου; Δικό μου εἶναι. Τῆς Νίνας. Τὸ δικό τους τὸ νοίκιασαν καὶ κάθονται μαζί μας γιὰ νὰ κάνουν οἰκονομία. Χαλάλι τους, βέβαια, ἀλλὰ γιατί ἁ τ' ἀδικήσω τὸ ἄλλο μου κορίτσι; Τὰ ρημάξανε, ἐκεῖνα τὰ δόλια τὰ ἔπιπλα.

— Τῆς Νίνας εἶναι;

— Ἀμ' ποιανοῦ εἶναι; Μεγαλώνουν τὰ παιδιά τους τάχα ἐλεύθερα, ἀλλὰ ἔτσι καὶ τοὺς κάνουν μιᾶς πεντάρας ζημιά, τὰ σακατεύουν στὸ ξύλο. Ὅταν ὅμως σακατεύουν τὰ ἔπιπλα καὶ τὸ σπίτι τῆς Νίνας, κουβέντα δὲν λένε. Τὰ βλέπει κι' ἡ Νίνα μου καὶ μαραζώνει. Τί νὰ πῆ ὅμως. Τὸ αἷμα νερὸ γίνεται;

— Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται, βέβαια, ἀλλὰ γίνονται πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Κι' ἐκεῖνα ποὺ ἔγιναν εἶναι τὰ ἑξῆς. Λουστράρισα τὰ ἔπιπλα κι' ὁ Παρασκευᾶς πλήρωσε τὸ λουστραδόρο μὲ τὸ ζόρι. Ἡ καρπαζιὰ πέφτει βροχὴ καὶ τὰ πιτσιρίκια μόλις μὲ βλέπουν, πιάνουν τὰ μάγουλά τους. Κι' ὅταν τὰ ρωτάω, ἂν θέλουνε «φοῦ» καὶ γαϊδούρι, κατεβάζουν τὰ μάτια καὶ λένε «ὄσι»! Ἀμ' πῶς!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

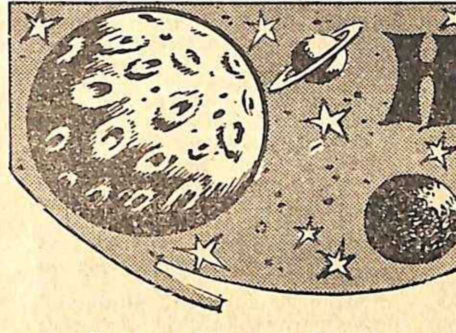

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ
ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑ·Ι·Ν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μ' ἕνα πονηρὸ κόλπο, ὁ Τζὰβ κάνει τὸν Κάρθορις νὰ φύγη μόνος του, ἀφήνοντας τὴν κοπέλλα ἀνυπεράσπιστη. Ὁ Τζὰβ τῆς ἐπιτίθεται, ἀλλὰ τὸν κατασπαράζει ὁ Κόμαλ. Ἡ Θούβια ξεκινάει μὲ τὸ ἐξημερωμένο θηρίο γιὰ τὸ Ἄανθορ καὶ ὁ Κάρθορις, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη της, συναντάει τὸν τοξότη Κάρ. Οἱ δυὸ ἄντρες βρίσκονται σὲ λίγο ἀντιμέτωποι μὲ μερικοὺς πράσινους πολεμιστὲς ποὺ ἔχουν τριγυρίσει τὴ Θούβια. Ὁ Κάθρορις παλεύει γιὰ νὰ τὴ σώση, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπεμβαίνουν οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἄστοκ καὶ πέφτει πληγωμένος. Ὅταν συνέρχεται εἶναι αἰχμάλωτος τῶν πράσινων, ποὺ τὸν κλειδώνουν σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ ἐρειπωμένου Ἄανθορ.

7ον

Ἀμέσως, τὰ τριχωτὰ χέρια τὸν ἅρπαξαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ τὸν ἔσυραν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα ἀνάμεσα σὲ σκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ὁ Κάρθορις εἶχε πιστέψει στὴν ἀρχὴ πὼς οἱ ἀντίπαλοί του μπορεῖ νὰ ἦταν πράσινοι, ἀλλὰ γρήγορα τὰ μαλλιαρὰ κορμιά τους τὸν ἔπεισαν πὼς ἔκανε λάθος. Τώρα πιά, ἦταν σίγουρος μὲ ποιοὺς εἶχε νὰ κάνη, ἂν καὶ ἀποροῦσε ἀκόμα γιατὶ δὲν τὸν εἶχαν σκοτώσει...

Γιὰ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, προχωροῦσαν ἔτσι στὶς ὑπόγειες στοές, ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν ἀρχαίων πόλεων τοῦ Ἄρη, ὥσπου ἔφτασαν σ' ἕνα ἄνοιγμα καὶ βγῆκαν στὴν αὐλὴ ἑνὸς παλατιοῦ, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Ἄανθορ.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δύο φεγγαριῶν, ὁ νέος βεβαιώθηκε πὼς οἱ ὑποψίες του ἦσαν σωστές: Εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν μεγάλων, ἀνθρωπόμορφων πιθήκων! Μέχρι τώρα ἀμφέβαλλε ἀκόμα, γιατὶ ἤξερε πὼς οἱ ἄσπροι γορίλλες δὲν εἶχαν μαλλιαρὸ στῆθος καὶ πὼς τὸ δέρμα τους ἦταν γυμνὸ καὶ λεῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι. Τώρα, ὅμως, ἔβλεπε πὼς τὸν εἶχαν ξεγελάσει οἱ προβιὲς τῶν μπὰνθ ποὺ φοροῦσαν στὸ στῆθος καὶ γύρω ἀπ' τὴ μέση τους— μιὰ ἀπομίμησι τοῦ θώρακα τῶν πρασίνων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι στρατοπέδευαν συχνὰ στὶς ἐρειπωμένες πολιτεῖες.

Ὁ Κάρθορις εἶχε διαβάσει γι' αὐτὲς τὶς φυλὲς τῶν ἄσπρων πιθήκων, ποὺ φαίνεται πὼς ξεπερνοῦσαν σιγὰ - σιγὰ τὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο τῶν ζώων καὶ ἐξελισσόντουσαν σὲ στενοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνθρώπου.

Μὰ τί σκόπευαν, ἄραγε, νὰ τὸν κάνουν;...

Κύτταξε γύρω του κι' εἶδε καμμιὰ πενηνταριὰ ἄσπρους γορίλλες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὶς πόρτες τοῦ παλατιοῦ. Λίγο πιὸ κεῖ, δυὸ ἄλλοι φρουροῦσαν ἕναν λευκὸ ἄνθρωπο, ποὺ μόλις ἀντίκρυσε τὸ συναιχμάλωτό του, χαμογέλασε καὶ φώναξε χαρούμενα:

— Γειά σου, φίλε!

Ἦταν ὁ Κάρ, ὁ τοξότης.

— Γειά σου Κάρ, φώναξε καὶ ὁ Κάρθορις. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Τί ἔγινε ἡ πριγκήπισσα;

— Ἄσπροι ἄντρες, σὰν κι' ἐμᾶς, κατέβηκαν ἀπὸ δυὸ μεγάλα πλοῖα ποὺ ταξείδευαν στὸν οὐρανό, ὅπως ταξείδευαν ἄλλοτε τὰ καράβια μας στοὺς πέντε ὠκεανούς, ἀπάντησε ὁ τοξότης. Πολέμησαν μὲ τοὺς πράσινους νομάδες, τοὺς σκόρπισαν καὶ ὕστερα σκότωσαν τὸν Κόμαλ, τὸ θεὸ τοῦ Λοθάρ. Σκέφτηκα πὼς θὰ ἦταν φίλοι σου καὶ τοὺς βοήθησα νὰ νικήσουν τοὺς πράσινους. Μόνο ὅταν εἶδα πὼς ἀντιστεκόταν ἡ πριγκήπισσα καθὼς τὴ μετέφεραν σ' ἕνα ἀπ' τὰ φτερωτά τους πλοῖα, κατάλαβα ὅτι πρέπει νὰ ἦταν κι' αὐτοὶ ἐχθροί. Ἀλλὰ δὲν πρόφταινα πιὰ νὰ κάνω τίποτα. Ὕστερα, οἱ πράσινοι γύρισαν πίσω, μ' αἰχμαλώτισαν καὶ μὲ ἔφεραν σὲ τούτη τὴν ἔρημη πολιτεία, ὅπου μ' ἀλυσόδεσαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο. Ἀπὸ κεῖ μ' ἔβγαλαν αὐτὰ τὰ περίεργα ζῶα ποὺ βλέπεις... Κι' ἐσύ, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ Κάρθορις τοῦ διηγήθηκε βιαστικὰ τὶς περιπέτειές του, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν χωρίσει. Οἱ ἄσπροι γορίλλες τοὺς ἄφιναν νὰ κουβεντιάζουν, κυττάζοντάς τους μὲ περιέργεια.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε τελικὰ ὁ τοξότης.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ θέσι μας εἶναι ἀπελπιστική, ἀπάντησε ὁ νέος πρίγκηπας. Αὐτὰ τὰ ζῶα ἔχουν μεγάλη ἀδυναμία στὴν ἀνθρώπινη σάρκα. Μοῦ κάνει ἐντύπωσι πὼς δὲ μᾶς ἔφαγαν ἀκόμα Ἀλλά... Κύτταξε! Ἔρχεται τὸ τέλος!

Ὁ Κάρ κύτταξε πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ τοῦ ἔδειχνε μὲ τὸ βλέμμα ὁ Κάρθορις, καὶ εἶδε νὰ πλησιάζη ἕνας τεράστιος γορίλλας, κρατώντας ἕνα κοντό, χοντρὸ ρόπαλο.

— Ἔτσι συνηθίζουν νὰ σκοτώνουν τὰ θύματά τους, ἐξήγησε ὁ Κάρθορις, γιὰ νὰ μὴ χύνεται τὸ αἷμα. Τοὺς συντρίβουν τὸ κρανίο μ' ἕνα χτύπημα.

— Καὶ θὰ πεθάνουμε χωρὶς νὰ παλέψουμε; διαμαρτυρήθηκε ὁ Κάρ.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, τὸν βεβαίωσε ὁ νέος, ἂν καὶ ξέρω πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλω πέρα μ' αὐτὰ τὰ ἀπαίσια τέρατα. Ἅ! ἂν εἶχα τοὐλάχιστον τὸ σπαθί μου!

— Ἢ ἕνα καλὸ τόξο, συμπλήρωσε ὁ Κάρ, ἢ ἀκόμα καλλίτερα, μερικοὺς τοξότες.

Ὁ Κάρθορις τινάχτηκε καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν.

— Κάρ, φώναξε, γιατὶ δὲ μπορεῖς νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Τάριο καὶ ὁ Τζάβ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Λοθαριανοί; Δὲν εἶχαν ἄλλους τοξότες ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔφτιαχναν μὲ τὴ δύναμι τῆς σκέψεώς τους. Πρέπει νὰ ξέρης τὸ μυστικὸ τῆς δυνάμεώς τους. Κάλεσε, λοιπόν, τοὺς ἄντρες σου! Τί περιμένεις;

Ὁ Κάρ κύτταξε τὸ φίλο του μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ ἔκπληξι, μαντεύοντας ὁλόκληρο τὸ νόημα τῆς προτάσεώς του.

— Γιατὶ ὄχι; μουρμούρισε σκεφτικά. Μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ δοκιμάσω...

Ὁ μεγαλόσωμος, ἄσπρος πίθηκος μὲ τὸ ρόπαλο, προχωροῦσε βαρειὰ πρὸς τὸν Κάρθορις. Ὁ νέος δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω του. Ὁ Κάρ κόμα ἔγειρε μπροστά, καρφώνοντας ἐπίμονα τὸ βλέμμα του πάνω στοὺς ἀνθρωπόμορφους πιθήκους. Σταγόνες ἱδρῶτα φάνηκαν στὸ μέτωπό του, ἀπὸ τὴ φοβερὴ προσπάθεια.

Τὸ κτῆνος ποὺ θὰ σκότωνε τὸν Κάρθορις δὲν ἀπεῖχε πιὰ παρὰ μερικὰ βήματα ἀπ' τὸ θῦμα του, ὅταν μιὰ βραχνὴ κραυγὴ ἀντήχησε ἀπ' τὴν ἀντίθετη ἄκρη τῆς αὐλῆς. Γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κεῖ, ὅπως ὅλοι, καὶ εἶδε μιὰ ὁμάδα τοξοτῶν νὰ ὁρμάη ἔξω ἀπ' τὴν ἐπιβλητικὴ εἴσοδο ἑνὸς γειτονικοῦ παλατιοῦ.

Οὐρλιάζοντας ἄγρια, οἱ γορίλλες πήδησαν ὄρθιοι, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπίθεσι. Ἕνα σύννεφο ἀπὸ βέλη τοὺς σταμάτησε στὴ μέση τῆς ἀποστάσεως, στέλνοντας πολλοὺς νὰ κυλιστοῦν ἄψυχοι στὸ χῶμα. Οἱ ὑπόλοιποι ἔφτασαν μέχρι τοὺς τοξότες. Ὅλη τους ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένοι σ' αὐτούς. Ἀκόμα καὶ οἱ φρουροὶ εἶχαν ξεχάσει τοὺς αἰχμαλώτους κι' ἔτρεχαν νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρόφους τους.

— Ἔλα! ψιθύρισε ὁ Κάρ. Πρέπει νὰ προλάβουμε νὰ δραπετεύσουμε, ὅσο τοὺς ἀπασχολοῦν οἱ τοξότες μου.

— Καὶ ν' ἀφίσουμε αὐτοὺς τοὺς γενναίους ἄντρες χωρὶς ἀρχηγό; φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ Κάρθορις.

Ὁ Λαθοριανὸς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ξέχασες πὼς δὲν εἶναι παρὰ ἀέρας, ἀπάντησε, δημιουργήματα τῆς φαντασίας μου; Οὔτε οἱ γορίλλες οὔτε κανένα πλᾶσμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου μπορεῖ νὰ τοὺς κάνη κακό. Θὰ ἐξαφανιστοῦν, ὅταν πάψουμε νὰ τοὺς χρειαζόμαστε. Μὰ εὐτυχῶς ποὺ σκέφτηκες αὐτὴ τὴ λύσι, φίλε! Δὲ θὰ μοῦ περνοῦσε ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ χρησιμοποιήσω τὴν ἴδια δύναμι ποὺ ἔδωσε καὶ σὲ μένα τὴν ὕπαρξι.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Κάρθορις. Κι' ὅμως, δὲ μ' ἀρέσει ποὺ θὰ τοὺς ἐγκαταλείψουμε, ἂν καὶ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο.

Ἔτσι, οἱ δυὸ ἄντρες βγῆκαν τρέχοντας ἀπ' τὴν αὐλὴ καὶ συνέχισαν τὸ τρέξιμο, ὥσπου ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο φροντίζοντας νὰ μένουν πάντα στὴ σκιὰ τῶν ἔρημων παλατιῶν. Ἀπὸ κεῖ τράβηξαν κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν κεντρικὴ πλατεῖα, μὲ τὰ κτίρια ποὺ εἶχαν στρατοπεδεύσει οἱ πράσινοι πολεμιστές.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀρχὴ τῆς πλατείας, ὁ Κάρθορις σταμάτησε.

— Περίμενε ἐδῶ, εἶπε χαμηλόφωνα στὸ σύντροφό του. Ὅσο εἴμαστε πεζοί, θὰ κινδυνεύουμε συνεχῶς νὰ πέσουμε πάλι στὰ χέρια τῶν πράσινων ἢ τῶν πιθή-

Λόγια κατοσταράτα

Ἀνοιξιάτικα

Ἡμέρες ἀνοιξιάτικες ἀρχίζουν κι' ἀνατέλλουν
καὶ σ' ὅλους μας θυμίζουνε καὶ σ' ὅλους ἀναγγέλλουν,
πὼς πρέπει νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὰ ζεστὰ στρωσίδια
καὶ νὰ χαροῦμε ὕπαιθρο, τριφύλλια καὶ γρασίδια,
ν' ἀκούσουμε τὶς πέρδικες στὶς γύρω τὶς ραχοῦλες
κι' ἀμέσως οἱ καρδοῦλες μας νὰ γίνουν... περδικοῦλες.
Πάει ὁ χειμώνας, ἔφυγε, μᾶς ἄφισε... ὑγεία
κι' ὅτι ἀρχίζει ἄνοιξις κι' ἐαρινὴ μαγεία
τὸ λένε οἱ πετρακότσυφοι, τ' ἀηδόνια καὶ οἱ κοῦκοι,
τὸ λέει καὶ τῆς ἀμπέλου μας τὸ νέο τὸ μπουμποῦκι,
ποὺ σ' ὅλους μας ὑπόσχεται κάθε χαρᾶς ἀβάντα
καὶ νὰ μᾶς κάνη ρόδινα καὶ «ἀνθηρὰ» τὰ πάντα!
Τοῦ ἀμπελιοῦ, ἰδιαίτερα, ἡ βλάστησι μὲ κάνει
νὰ φέρνω -·- βολτίτσες μου στὴν Ἀττικὴ λεκάνη
καὶ βλέποντας τοῦ κλήματος τὰ ὄμορφα τὰ «μάτια»,
ποτήρια ὀνειρεύομαι, μισάδες καὶ κανάτια
καὶ συμπεραίνω, πότες μου, πὼς πρέπει ὅλοι ὁμοῦ,
τὰ μάτια αὐτὰ νὰ τἄχουμε «ὡς κόρην... ὀφθαλμοῦ»!
Ἀληθινὴ ἀπόλαυσις τ' ἀμπέλια εἶναι, (ἤδη
κι' ἀξίζει ὁ κόπος, πράγματι, νὰ κά- (νης καὶ ταξίδι,
γιὰ νὰ χαρῆ τὸ μάτι σου μιὰ πλάσι (γιορτινή,
νὰ νοιώσης ἀγαλλίασι καὶ «μέθη ἐα- (ρινὴ»
κι' ὅταν σκεφθῆς τὴ μέλλουσα γερὴ (κρασοκατάνυξι,
νὰ δῆς τὰ φυλλοκάρδια σου σωστὴ νὰ (ἔχουν... ἄνοιξι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

κων. Πάω νὰ κλέψω κανένα ὑποζύγιο.

Γιὰ νὰ φτάση στὴν αὐλὴ ποὺ βρισκόντουσαν τὰ ὑποζύγια ὁ νέος ἔπρεπε νὰ περάση μέσα ἀπ' ἕνα ἀπ' τὰ κτίρια ποὺ τριγύριζαν τὴν πλατεῖα. Δὲ μποροῦσε νὰ ξέρη ἂν ἦταν ἄδειο ἢ ὄχι. Πῆρε λοιπὸν ὅλες του τὶς προφυλάξεις, περπατώντας ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μποροῦσε, ὁδηγημένος ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ ὑποζύγια στὴν αὐλή.

Ἡ τύχη τὸν ὁδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ κοιμόντουσαν καμμιὰ τριανταριὰ πράσινοι πολεμιστές, ξαπλωμένοι στὸ πάτωμα καὶ τυλιγμένοι μὲ τὶς προβιές τους. Συγκρατώντας ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα του, ὁ Κάρθορις πέρασε ἀνάμεσά τους, προσέχοντας μὴν πατήση κανέναν. Εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἀπέναντι πόρτα, ὅταν ἄκουσε κάποιον νὰ χασμουριέται. Γύρισε καὶ εἶδε ἕναν ἀπ' τοὺς πολεμιστὲς νὰ κουνιέται, νὰ γυρίζη πλευρὸ καὶ νὰ βυθίζεται πάλι στὸν ὕπνο.

Μόνο τότε ἡ καρδιὰ τοῦ νέου, ποὺ εἶχε σταματήσει γιὰ μιὰ στιγμή, ξανάρχισε νὰ χτυπάη. Πρόσεξε πὼς στὸν τοῖχο, πλάϊ του, ἦταν ἀκουμπισμένα τὰ σπαθιὰ τῶν πολεμιστῶν. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἕνα γιὰ τὸν Κάρ. Πάνω στὴ βιασύνη του, ὅμως, ἔκανε μιὰ ἀδέξια κίνησι καὶ οἱ δυὸ λεπίδες ἄγγιξαν μ' ἕνα μεταλλικὸ θόρυβο. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ πολεμιστὴς ποὺ δὲν κοιμόταν βαθειά, ἀνακάθησε καὶ τὰ νυσταγμένα του μάτια ἔκαναν τὸ γύρο τῆς αἰθουσας, γιὰ νὰ σταματήσουν πάνω στὸν Κάρθορις. Ἐκεῖνος ἔκανε ἕνα τεράστιο πήδημα, ἔφτασε δίπλα του καὶ τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά. Ἀλλά, πρὶν πεθάνη, ὁ πράσινος πολεμιστὴς πρόφτασε νὰ βγάλη μιὰ βραχνὴ κραυγὴ κι' ἀμέσως ἡ αἴθουσα γέμισε φωνὲς καὶ ποδοβολητά, καθὼς οἱ κοιμισμένοι πεταγόντουσαν ὄρθιοι κι' ἔτρεχαν νὰ ἁρπάξουν τὰ σπαθιά τους.

Μέσα στὴ φασαρία καὶ τὸ σάστισμα ποὺ δημιουργήθηκε ἔτσι, ὁ Κάρθορις ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κόλλησε πάνω της. Τὸ πρῶτο φεγγάρι εἶχε δύσει πιὰ καὶ στὸ λίγο φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὰ παράθυρα, οἱ ἀγουροξυπνημένοι πολεμιστὲς δὲ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τί συνέβαινε. Ἡ σιλουέτα τοῦ νέου ἦταν ἐντελῶς κρυμμένη στὴ σκιά. Πέφτοντας ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, οἱ βάρβαροι οὔρλιαζαν ἀπειλὲς καὶ βλαστήμιες.

— Οἱ γορίλλες! φώναξε ἕνας ἀπ' αὐτούς, σκοντάφτοντας στὸ πτῶμα ἐκείνου ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ Κάρθορις. Μᾶς ἐπετέθηκαν οἱ γορίλλες. Θὰ πάρουμε ἐκδίκησι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου μας!

Κι' ὅρμησαν ὅλοι μαζί, μὲ ἄγριες κραυγές, ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα, ψάχνοντας γιὰ τοὺς ἀνύπαρκτους πιθήκους. Χωρὶς νὰ χάση στιγμή, ὁ νέος πρίγκηπας ἄνοιξε τὴν πόρτα, ποὺ τοῦ εἶχε χρησιμεύσει γιὰ κρυψῶνας, καὶ βρέθηκε στὴν αὐλή.

Εἶχε γλυτώσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά. Ἀλλὰ δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα νὰ πλησιάση τὰ ἀτίθασσα ὑποζύγια, νὰ πιάση κανένα ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ πηδήση στὴ ράχη του.

Ὅταν, ὅμως, κατάφερε νὰ ἁρπάξη τὰ χαλινάρια τοῦ πρώτου ποὺ βρέθηκε μπροστά του, τὸ ζῶο ἠρέμησε ἀμέσως, ἔπαψε νὰ χτυπάη τὸ ἔδαφος μὲ τὶς ὁπλές του καὶ γονάτισε, ὅπως ἦταν μαθημένο νὰ κάνη μπροστὰ στὸν κύριό του.

Ὁ Κάρθορις κάθησε γερὰ στὴ σέλλα. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, οἱ πράσινοι εἶχαν πάντα ἕτοιμα τὰ ὑποζύγιά τους, ξέροντας πὼς μπορεῖ νὰ τὰ χρειαζόντουσαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Ὕστερα ἔπιασε ἀπ' τὰ χαλινάρια ἕνα δεύτερο ζῶο καί, τραβώντας το πίσω του, κάλπασε πρὸς τὴ μεγάλη πύλη, ποὺ ἔβγαζε ἀπ' τὴν αὐλὴ σ' ἕναν πίσω δρομάκο. Λίγο ἀργότερα, ἔφτανε στὴν ἄκρη τῆς πλατείας,ὅπου τὸν περίμενε ὁ Κάρ.

Ὁ Λοθαριανὸς δὲν εἶχε ἱππεύσει ποτέ, ἀλλὰ ἦταν ἄφοβο παλληκάρι κι' ἀνέβηκε ἀδίστακτα στὸ δεύτερο ὑποζύγιο, ποὺ νοιώθοντας τὴ δύναμι τῶν μπράτσων του, δὲν προσπάθησε νὰ τοῦ παίξη κανένα ἄσκημο παιγνίδι. Οἱ δυὸ ἄντρες ἀντάλλαξαν ἕνα ἱκανοποιημένο χαμόγελο καὶ ξεκίνησαν μὲ καλπασμό.

Κόντευε νὰ ξημερώση, ὅταν ἄφησαν πιὰ πίσω τους τὰ τελευταῖα παλάτια τῆς ἐρειπωμένης πολιτείας καὶ χώθηκαν στὴν ὠχροκίτρινη ἔρημο.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἑπόμενη νύχτα, προχωροῦσαν πρὸς τὰ βορειο-ανατολικά, μ' ὅση ταχύτητα μποροῦσαν νὰ ἀναπτύξουν τὰ ὑποζύγιά τους. Δὲν εἶχαν βάλει τίποτα στὸ στόμα τους καὶ περισσότερο ἀπ' τὴν πεῖνα τοὺς βασάνιζε ἡ φοβερὴ δίψα. Εὐτυχῶς γι' αὐτούς, οἱ πράσινοι δὲν εἶχαν, φαίνεται, ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τους, γιατὶ δὲν τοὺς κυνήγησαν.

Ξημέρωνε ἡ δεύτερη μέρα, ὅταν ὁ Κάρθορις διέκρινε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα τὴν πράσινη κορδέλλα τῶν δέντρων, ποὺ φύτρωναν στὶς ὄχθες κάποιας ρεματιᾶς. Δὲ χρειάστηκε νὰ πιέσουν τὰ ὑποζύγιά τους, ποὺ μυρίστηκαν τὸ νερὸ κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ κεῖ σὰ βολίδες.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ ποτάμι κι' ἀφοῦ ἤπιαν νερὸ μὲ τὴν ψυχή τους κι' ἔφαγαν λίγους καρπούς, ὁ Κάρθορις καὶ ὁ σύντροφός του πρόσεξαν πώς, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ρέματος, τὸ ἔδαφος ἦταν καλλιεργημένο. Εἶχαν φτάσει στὸν πολιτισμένο κόσμο.

Ἀποφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν ἐκεῖ τὰ ὑποζύγιά τους καὶ ὁ Κάρθορις ξεκόλλησε ἀπ' τὸ θώρακά του τὸ ἔμβλημα τοῦ Κάλσιβαρ, γιατὶ δὲν ἤξεραν σὲ ποιὰ χώρα βρισκόντουσαν καὶ τί ὑποδοχὴ θὰ τοὺς ἔκαναν. Ἦταν, λοιπόν, προτιμότερο νὰ περάσουν ὅσο πιὸ ἀπαρατήρητοι μποροῦσαν.

Τὸ ποτάμι ἦταν ρηχό. Βγῆκαν ἀπέναντι μὲ εὐκολία καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους μὲ τὰ πόδια, ἀνάμεσα στὰ χωράφια καὶ τὰ περιβόλια.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔφτασαν μπροστὰ στὸ πανύψηλο τεῖχος,ποὺ προστάτευε τὴν ἄγνωστη πόλι ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων καὶ τῶν μεγάλων σαρκοφάγων θηρίων.

Κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν πλησιέστερη πύλη, χτύπησαν μὲ τὶς γροθιές τους τὴ σιδερόπορτα. Εἶδαν νὰ παρουσιάζεται στὸ στενὸ παραθυράκι τῆς πύλης τὸ πρόσωπο ἑνὸς νέου, ποὺ κύτταξε μὲ περιέργεια τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ τοξότη καὶ ἀφοῦ ἄκουσε γιὰ λίγο τὴν περιληπτικὴ διήγησι τῆς αἰχμαλωσίας τους ἀπ' τοὺς πράσινους καὶ τῆς ἀποδράσεώς τους, τοὺς εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μέχρι τὸ σπίτι του κι' ἐκεῖ διέταξε ἀμέσως τοὺς ὑπηρέτες νὰ ἑτοιμάσουν φαγητὸ γιὰ τοὺς ξένους του.

Καθὼς περίμεναν στὸ ψηλοτάβανο, εὐχάριστο δωμάτιο τῆς ἀγροικίας, ὥσπου νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ φαγητό, ὁ Κάρθορις ἔπιασε τέτοια κουβέντα μὲ τὸν οἰκοδεσπότη, ὥστε νὰ μπορέση νὰ μάθη τὴν ἐθνικότητά του καὶ ἑπομένως τὴ χώρα ποὺ τῆς ἀνῆκε ἡ ἄγνωστη ἐκείνη πολιτεία, χωρὶς ὅμως νὰ δείξη πὼς δὲν τὴν ἤξερε.

— Εἶμαι ὁ Χὰλ Βάς, εἶπε ὁ νέος, γυιὸς τοῦ Βὰς Κὸρ τοῦ Ντούζαρ, ἑνὸς εὐγενῆ τῆς ἀκολουθίας τοῦ πρίγκηπα Ἄστοκ. Γιὰ τὴν ὥρα, μοῦ ἔχουν ἀναθέσει τὴ φύλαξι αὐτῆς τῆς συνοριακῆς περιοχῆς.

Ὁ Κάρθορις ἔπνιξε μὲ δυσκολία ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.Νὰ ποὺ εἶχε δίκιο νὰ κρύψη τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ ξεκολλήση ἀπ' τὸ θώρακά του τὸ ἔμβλημα τοῦ Κάλσιβαρ! Ἂν καὶ δὲν ἤξερε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τότε ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὴν πατρίδα του, οὔτε πὼς ὁ Ἄστοκ ἦταν ἡ αἰτία τῆς μεγάλης του περιπέτειας, ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Ντουζαριανὸς δὲν τὸν συμπαθοῦσε καθόλου καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζη καμμιὰ βοήθεια ἐκ μέρους του. Ἑπομένως, ἦταν προτιμότερο νὰ μείνη ἄγνωστος, ὅσο θὰ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴ χώρα.

— Κι' ἐσὺ ποιός εἶσαι; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του ὁ Χὰλ Βάς. Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί σου, βγάζω τὸ συμπέρασμα πὼς πρέπει νὰ εἶσαι πολεμιστής. Ἀλλὰ δὲ βλέπω κανένα ἔμβλημα πάνω στὸ θώρακά σου. Μήπως εἶσαι πάνταν;

Οἱ πάνταν, οἱ νομάδες μισθοφόροι πολεμιστές, εἶναι συνηθισμένο φαινόμενο στὸν Ἄρη, ὅπου ὅλοι οἱ ἄντρες μαθαίνουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ σπαθὶ ἀπ' τὰ πολὺ μικρά τους χρόνια. Πουλᾶνε τὶς ὑπηρεσίες τους ὅπου ὑπάρχει πόλεμος καί, στὶς ἐποχὲς τῆς εἰρήνης, παίρνουν μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν πράσινων βαρβάρων, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ἀσφάλεια τῶν καναλιῶν καὶ τὶς ἀπομονωμένες ἀγροτικὲς περιοχές.

Ὅταν ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴ γιὰ τὴν ὁποία πληρώθηκαν, βγάζουν τὸ ἔμβλημα τοῦ Βὶλ ποὺ ὑπηρέτησαν, ὥσπου νὰ βροῦν κάποιον καινούργιο κύριο. Στὸ μεταξύ, δὲ φοροῦν κανένα διακριτικό, γιατὶ ἡ πανοπλία τους κι' ὁ ἐξοπλισμός τους εἶναι χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἰδιότητάς τους.

Ἡ ἰδέα ἦταν καλὴ κι' ὁ Κάρθορις ἅρπαξε τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν, γιὰ νὰ ἐξηγήση τὴν παρουσία του σ' ἕνα τόσο μακρυνὸ τόπο χωρὶς νὰ προκαλέση ὑποψίες. Ὑπῆρχε, ὅμως καὶ μιὰ λεπτομέρεια ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε: Σὲ καιρὸ πολέμου, οἱ πάνταν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πολεμήσουν κοντὰ στοὺς στρατιῶτες τῆς χώρας ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται.

Ἀπ' ὅ,τι ἤξερε ὁ Κάρθορις, τὸ Ντούζαρ δὲ βρισκόταν σὲ πόλεμο μὲ κανένα κράτος. Δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ εἶναι σίγουρος γιὰ τὶς ἐξελίξεις ποὺ εἶχαν συμβῆ, ὅσο ἔλειπε μακρυὰ ἀπ' τὸν πολιτισμένο κόσμο. Ἡ μόνη ἐλπίδα ἦταν νὰ εἶχαν σεβαστῆ ὅλα τὰ κράτη τὴ συμμαχία ποὺ εἶχε κλείσει μαζί τους ὁ πατέρας του, ὁ Τζέρρυ Μόργκαν. Ὁπωσδήποτε, στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν ὁ νέος πρίγκηπας, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα.

— Ναί, εἶπε, εἶμαι πάνταν.

Ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

—Ἡ τύχη σ' ὁδήγησε μέχρι ἐδῶ! φώναξε. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὶς ὑπηρεσίες σου καὶ μὴν ἀμφιβάλης πὼς θὰ πληρωθῆς καλά. Ὁ πατέρας μου, ὁ Βὰς Κόρ, ἦρθε σήμερα τὸ πρωΐ νὰ μὲ εἰδοποιήση πὼς πρέπει νὰ τοῦ μαζέψω μιὰ ἰσχυρὴ δύναμι, γιὰ τὸν καινούργιο πόλεμο κατὰ τοῦ Κάλσιβαρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Καθὼς πάλευε μὲ τὸν Τζάβ, γιὰ νὰ σώση κάτι πολυτιμώτερο κι' ἀπ' τὴ ζωή της, ἡ Θούβια τοῦ Πτὰρθ ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα πάνω ἀπ' τὸν ὦμο της πρὸς τὸ δάσος, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀντηχήσει τὸ ἄγριο μουγκρητό. Ὁ Τζὰβ κύτταξε κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνο ποὺ εἶδε ἔκανε τὰ μάτια του ν' ἀνοίξουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο καὶ μιὰ φοβισμένη κραυγὴ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ στενὰ χείλια του. Ἦταν ὁ Κόμαλ, τὸ μεγάλο μπάνθ, ποὺ ἔτρεχε κατὰ πάνω τους μὲ τεράστια πηδήματα.

Ποιόν ἀπ' τοὺς δυὸ εἶχε διαλέξει γιὰ λεία του; Ἢ μήπως καὶ τοὺς δύο;

Δὲ χρειάστηκε νὰ περιμένουν πολύ, γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψουν. Ἂν καὶ ὁ Λοθαριανὸς προσπάθησε νὰ κρατήση μπροστά του τὴν κοπέλλα, σὰν ἀσπίδα, γιὰ νὰ τὸν προστατεύη μὲ τὸ σῶμα της ἀπ' τὰ κοφτερὰ δόντια τοῦ θηρίου, ὁ Κόμαλ κατάφερε στὸ τέλος νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Τότε, ὁ Τζὰβ ἔσπρωξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὴ Θούβια πάνω στὸ ὀρθάνοιχτο στόμα τοῦ μπὰνθ κι' ἄρχισε νὰ τρέχη, ξεφωνίζοντας, πρὸς τὸ Λοθάρ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ φτάση μακρυά. Χωρὶς νὰ ἀγγίξη καθόλου τὴν πριγκήπισσα, ὁ Κόμαλ τὸν ἔφτασε μὲ μερικὰ πηδήματα, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ξεσκίζη μὲ λύσσα το στῆθος καὶ τὸ λαιμό.

Κάθε ἄλλη, στὴ θέσι τῆς Θούβια, θὰ εἶχε ἀφήσει τὸ θηρίο νὰ κατασπαράξη τὸν ὕπουλο κι' ἄνανδρο Λοθαριανό. Μὰ ἡ ὄμορφη πριγκήπισσα, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, ἔτρεξε κοντὰ στὸ μπὰνθ καὶ τὸ ἀπομάκρυνε, μὲ φωνὲς καὶ σπρωξιές, ἀπ' τὴ λεία του. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ὁ Τζὰβ ἦταν πιὰ μισοπεθαμένος. Μὲ μεγάλη δυσκολία, ἡ Θούβια κατάφερε νὰ ὁδηγήση στὸ δάσος τὸ ἐξαγριωμένο ζῶο, ποὺ μούγκριζε καὶ γύριζε κάθε τόσο νὰ κυττάξη τὸν ἀκίνητο Τζάβ.

Ἔτσι ἡ Θούβια, μὲ τὸν πιστὸ τετράποδο σύντροφό της, προχώρησαν πρὸς τοὺς πανύψηλους βράχους, ποὺ ἔκλειναν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τὴν κοιλάδα τοῦ Λοθάρ. Ἡ κοπέλλα ἔλπιζε νὰ βρῆ τὸ κρυφὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ βγῆ στὴν ἔρημο. Ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα, ἤξερε πὼς θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κάνη μὲ τὰ πόδια τὸ μακρὺ καὶ δύσκολο ταξεῖδι μέχρι τὸ Πτάρθ.

Παρ' ὅλα ὅσα τῆς εἶχε πῆ ὁ Τζάβ, δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς ὁ Κάρθορις τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει μὲ τὴ θέλησί του, καὶ κύτταζε συνεχῶς γύρω της μήπως τὸν ἀνακαλύψη. Ἀλλά, καθὼς ἐκείνη προχωροῦσε πρὸς τὰ βόρεια, γιὰ νὰ βρῆ τὸ τοῦνελ, ὁ Κάρθορις γύριζε τρέχοντας πρὸς τὸ Λοθάρ,γιὰ νὰ τὴ βρῆ.

Ἡ πριγκήπισσα τοῦ Πτὰρθ δυσκολευόταν νὰ καθορίση ποιὰ ἀκριβῶς θέσι εἶχε στὴν καρδιά της ὁ διάδοχος τοῦ Κάλσιβαρ. Δὲ μποροῦσε νὰ ὁμολογήση οὔτε στὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτὸ πὼς τὸν ἀγαποῦσε, κι' ὅμως τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ τῆς μιλήση μὲ λόγια, ποὺ μιὰ πριγκήπισσα τοῦ Ἄρη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τ' ἀκούση, παρὰ μόνο ἀπ' τὸ στόμα τοῦ μελλοντικοῦ συζύγου της. Τὸν εἶχε ἀφήσει ἀκόμη καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

Ὁ Κούλαν, ὁ Βὶλ τοῦ Κάολ, ποὺ ὁ πατέρας της τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τοῦ τὴ δώση γιὰ σύζυγο, προκαλοῦσε τὸ σεβασμὸ καὶ τὸ θαυμασμό της. Μὰ ἤξερε καλὰ πὼς δὲ θὰ εἶχε ὑποχωρήσει μπροστὰ στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν τύχαινε νὰ ζητήση πρῶτος τὸ χέρι της ὁ διάδοχος τοῦ Κάλσιβαρ.

Ἀναρωτήθηκε ἂν ἀγαποῦσε τὸν Κούλαν καὶ προσπάθησε εἰλικρινὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ τὸ βλέμμα της ἔψαχνε συνέχεια μέσα στὸ σούρουπο, ἀναζητῶντας τὴν ψηλή, γεροδεμένη κορμοστασιὰ τοῦ Κάρθορις, τὰ μαῦρα του μαλλιά, τὰ γκρίζα του μάτια. Καὶ ὁ Κούλαν εἶχε μαῦρα μαλλιά, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦταν καστανά.

Κόντευε νὰ πέση τὸ σκοτάδι, ὅταν ἡ Θούβια ἀνακάλυψε τὴν εἴσοδο τοῦ τοῦνελ. Τὸ πέρασε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, στοὺς λόφους. Ἐκεῖ σταμάτησε, κάτω ἀπὸ τὸ λαμπερὸ φῶς τῶν δυὸ φεγγαριῶν, γιὰ νὰ ἀποφασίση τί θὰ ἔκανε. Ἔπρεπε νὰ περιμένη ἐδῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Κάρθορις θὰ γύριζε νὰ τὴ βρῆ, ἢ ἦταν προτιμότερο νὰ συνεχίση τὸ δρόμο της βορειο-ανατολικά, πρὸς τὸ Πτάρθ; Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶχε πάει ὁ Κάρθορις, φεύγοντας ἀπ' τὴν κοιλάδα τοῦ Λοθάρ;

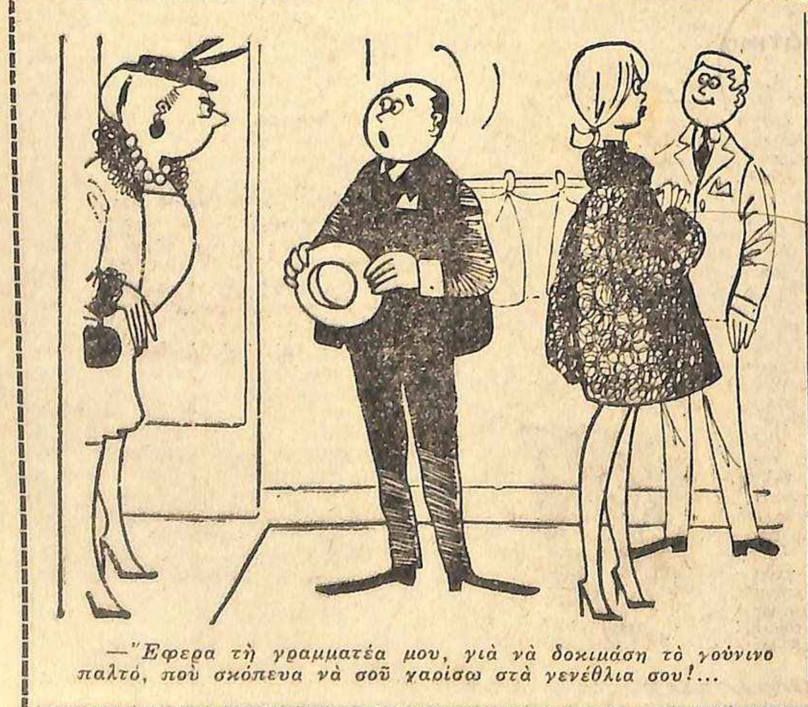

—Ἔφερα τὴ γραμματέα μου, γιὰ νὰ δοκιμάση τὸ γούνινο παλτό, ποὺ σκόπευα νὰ σοῦ χαρίσω στὰ γενέθλια σου!...

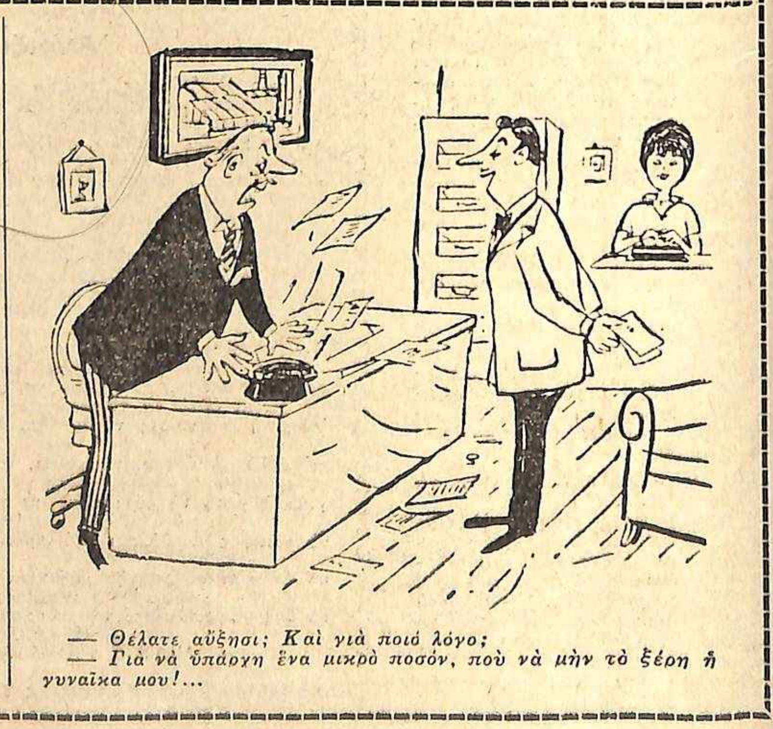

— Θέλατε αὔξησι; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;
— Γιὰ νὰ ὑπάρχη ἕνα μικρὸ ποσόν, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρη ἡ γυναῖκα μου!...

13
ΥΠΟΤΡΟΦΙΕΣ
ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΥΣΗ ΚΤΕΝΑ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

... δίδει ἡ Σχολή μας "ΧΡΥΣΗ ΚΤΕΝΑ„ εἰς τοὺς ἀριστεύσντας μαθητὰς της καὶ μεταβαίνουν μὲ ἔξοδα αὐτῆς εἰς τὰ μεγαλύτερα ἐκπαιδευτικὰ συγκροτήματα τῆς Ἰταλίας - Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς πρὸς μετεκπαίδευσιν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ 9 - 1 καὶ 4 - 8

Ἀνεχώρησαν δι' Ἰταλίαν - Γαλλίαν
Αἱ Ὑπότροφοι Ατης Σειρᾶς 1963
1) Κα Περάκη Ἄννα
2) Δ/νις Τζαμτζῆ Ἀναστ.
3) » Βώκου Ἀντωνία

Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Κομμωτῶν
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
Ἀκαδημαϊκοῦ - Ἐπιτίμου MAITRE - τῆς Ἀκαδημίας U. N. A. S. A. S. τοῦ Μιλάνου
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΧΑΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20 - ΤΗΛ. 612.588 - ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ 144 - ΤΗΛ. 43.089
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 61 - ΤΗΛ. 77.836

Παλέττα

Τὸ στεγνό της στόμα κι' ἡ δίψα ποὺ τὴ βασάνιζε, τῆς ἔδωσαν τὴν ἀπάντησι: στὸ Ἄανθορ, ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχε νερό. Ὡραῖα! Θὰ πήγαινε λοιπὸν κι' αὐτὴ στὸ Ἄανθορ.

Ἔχοντας κοντά της τὸν Κόμαλ, ἦταν σχεδὸν ἀπόλυτα ἀσφαλισμένη, γιατὶ τὸ μεγαλόσωμο ζῶο θὰ τὴν προστάτευε ἀπὸ ὅλα τὰ ἄγρια θηρία τῆς ἐρήμου. Ἀκόμη κι' οἱ ἄσπροι, ἀνθρωπόμορφοι πίθηκοι, δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ μεγάλο μπάνθ. Δὲν εἶχε, λοιπόν, νὰ φοβηθῆ, παρὰ μόνο τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πράσινους καὶ τοὺς Ντουζαριανούς, ποὺ μπορεῖ νὰ συναντοῦσε στὸ δρόμο της. Ἀλλά, γιὰ νὰ φτάση κάποτε στὴν αὐλὴ τοῦ πατέρα της, ἤξερε πὼς θὰ χρειαζόταν νὰ ἀντιμετωπίση πολλοὺς κινδύνους.

Ὅταν, ἐπιτέλους, ὁ Κάρθορις τὴν ξαναβρῆκε, γιὰ νὰ πέση σὲ λίγο χτυπημένος ἀπ' τὸ σπαθὶ ἑνὸς πράσινου, ἡ Θούβια εὐχήθηκε νὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη.

Ὕστερα, βλέποντας τοὺς πολεμιστὲς ποὺ πηδοῦσαν ἀπ' τὶς πτητικὲς μηχανὲς κι' ἔτρεχαν στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς, ἔλπισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἦταν φίλοι καὶ πὼς ἴσως θὰ μποροῦσαν νὰ σώσουν τὸν πληγωμένο νέο. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως διέκρινε τὸ ἔμβλημα τοῦ Ντούζαρ πάνω στὸ θώρακά τους κι' ὅταν ἀνακάλυψε πὼς τὸ μόνο ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε ἦταν νὰ ξαναφύγουν, παίρνοντάς την μαζί τους, κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη τίποτα. Οὔτε ὁ Κόμαλ δὲν ὑπῆρχε πιὰ γιὰ νὰ τὴν προστατέψη. Τὸν εἶχαν σκοτώσει κι' αὐτόν, πάνω στὴ σύγκρουσι, καὶ τώρα κειτόταν, μισο-σκεπάζοντας τὸν ἀναίσθητο Κάρθορις μὲ τὸ πτῶμα του. Βλέποντας πὼς ἦταν ἐντελῶς μάταιο νὰ παλέψη, ἡ Θούβια ἀφέθηκε στὴν τύχη της.

Οἱ Ντουζαριανοὶ τὴν τράβηξαν μέχρι τὴν πιὸ κοντινὴ πτητικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἀνάγκασαν νὰ μπῆ μέσα. Οἱ πράσινοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν μὲ ἄγρια οὐρλιαχτά, προσπαθώντας νὰ τοὺς ἁρπάξουν τὴν αἰχμάλωτη. Ἐπιτέλους, ὅσοι ἀπ' τοὺς Ντουζαριανοὺς δὲν εἶχαν σκοτωθῆ, κατάφεραν νὰ μποῦν στὰ δυὸ ἀεροσκάφη. Οἱ μηχανὲς ἄρχισαν νὰ βουΐζουν, οἱ ἕλικες γύρισαν καὶ τὰ μετάλλινα πουλιὰ σηκώθηκαν πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἡ Θούβια τοῦ Πτάρθ κύτταξε γύρω της. Ἕνας ἄντρας στεκόταν πλάϊ της, κυττάζοντάς την μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Μιὰ κραυγὴ φόβου κι' ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλια τῆς Θούβια, καθὼς τὸν ἀναγνώρισε. Ἦταν ὁ Ἄστοκ, ὁ διάδοχος τοῦ Ντούζαρ. Μέσα σὲ μιὰ κρίσι ἀπογνώσεως, ἡ κοπέλλα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὶς χοῦφτες της καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Τὰ ἀεροσκάφη τοῦ Ντούζαρ ἦταν γρήγορα κι' ὁ Ἄστοκ βιαζόταν νὰ φτάση στὴν αὐλὴ τοῦ πατέρα του, γιατὶ οἱ στρατοὶ τοῦ Πτάρθ, τοῦ Κόαρ καὶ τοῦ Ντούζαρ πετοῦσαν κι' ὅλας πρὸς τὸ Κάλσιβαρ. Τὸ σχέδιό του εἶχε πετύχει καὶ θὰ ἦταν κρίμα νὰ τύχη ν' ἀνακαλυφτῆ τώρα, πὼς τὴ Θούβια τὴν εἶχε ἀπαγάγει αὐτός.

Ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸ Ἄανθορ μέχρι τὸ Ντούζαρ ἦταν μεγάλη, ἀλλὰ οἱ δυὸ πτητικὲς μηχανὲς τὴ διέσχισαν χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά. Ἡ Θούβια συνῆλθε πολὺ πρὶν φτάσουν στὸν προορισμό τους καί, ἐπιτέλους, ἀνακάλυψε πολλὰ πράγματα ποὺ ἔσβυσαν ἀπ' τὴν καρδιά της τὶς ὑποψίες, ποὺ τὴ βασάνιζαν τόσες μέρες. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἄντρα τοῦ πληρώματος, κάποιον ἀπ' τοὺς ἀγνώστους ποὺ τὴν εἶχαν κλέψει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπ' τὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ της. Ἡ παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἄστοκ στὸ ἀεροσκάφος, δὲν ἄφηνε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: Αὐτοὶ ποὺ τὴν εἶχαν ἀπαγάγει ἦταν Ντουζαριανοί, ἄνθρωποι τοῦ κόκκινου πρίγκηπα. Ὁ Κάρθορις τοῦ Κάλσιβαρ ἦταν ἐντελῶς ἀθῶος.

Ὁ Ἄστοκ δὲν προσπάθησε κὰν νὰ τὸ ἀρνηθῆ, ὅταν ἡ Θούβια τὸν κατηγόρησε.

— Σ' ἀγαπάω τόσο πολύ, ποὺ δὲ θὰ δίσταζα μπροστὰ σὲ τίποτα, προκειμένου νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὴ βία, ἀπάντησε χαμογελώντας κυνικά.

— Προτιμάω νὰ γίνω γυναίκα ἑνὸς ἄσπρου γορίλλα, παρὰ δική σου! φώναξε ἀγανακτισμένη ἡ κοπέλλα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἄστοκ σκοτείνιασαν ἀπὸ θυμό.

— Θὰ γίνης γυναίκα μου, Θούβια τοῦ Πτάρθ, εἶπε ἀπειλητικά, ἢ θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρι νὰ σὲ παραδώσω σ' ἕναν ἄσπρο γορίλλα.

Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι καὶ ὕστερα τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Σ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο ταξεῖδι, δὲν ἀντάλλαξαν οὔτε μιὰ λέξι.

Κατὰ βάθος, ὁ Ἄστοκ εἶχε μετανοιώσει πικρὰ γιὰ τὴν παράλογη κι' ἄνανδρη πρᾶξι του. Ὄχι πὼς εἶχε τύψεις συνειδήσεως, ἀλλὰ τὸν τρόμαζαν οἱ διαστάσεις ποὺ εἶχε πάρει αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι. Ἔνοιωθε νὰ τὸν βαραίνουν οἱ εὐθύνες, ποὺ τοῦ δημιουργοῦσε ἡ θέσι του σὰν πρίγκηπα καὶ ἡ κατοχὴ ἑνὸς τόσο πολύτιμου αἰχμαλώτου.

Ἡ μοναδική του σκέψι ἦταν νὰ πάη τὴν κοπέλλα στὸ Ντούζαρ καὶ νὰ ἀφήση τὴ μητέρα του νὰ ἀναλάβη τὴν εὐθύνη. Στὸ κάτω-κάτω, αὐτή, ἡ Νίσα, ἦταν ἐκείνη ποὺ τὸν εἶχε πείσει νὰ κλέψη τὴν κόρη τοῦ Βὶλ Θούβαν, μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε οἱ ὑποψίες νὰ πέσουν πάνω στὸν Κάρθορις. Ἡ σατανικὴ γυναίκα δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ πὼς ὁ Τζέρρυ Μόργκαν εἶχε ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτά της κι' ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἐκδικηθῆ μ' ὁποιοδήποτε τρόπο. Ὁ ἔρωτας τοῦ γυιοῦ της γιὰ τὴ Θούβια κι' ἡ ἀντιζηλία του μὲ τὸ γυιὸ τοῦ Τζέρρυ Μόργκαν, ἦταν ἡ εὐκαιρία ποὺ περίμενε τόσα χρόνια ἡ Νίσα.

Ὁπωσδήποτε, τώρα ποὺ καταλάβαινε ἐπιτέλους πόσο ἄσκημα εἶχε μπλέξει, ὁ Ἄστοκ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κάνη τίποτ' ἄλλο ποὺ θὰ πρόσβαλλε τὴν πριγκήπισσα, γιατί, ἂν ἀποκαλυπτόταν κάποτε ἡ ἐνοχή του, θὰ ἔπρεπε νὰ δώση λόγο, ὄχι μόνο στὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἀλλὰ καὶ στὸν Κάρθορις, ποὺ τὸν φοβόταν περισσότερο ἀπ' ὅλους. Ἡ μόνη του ἐλπίδα ἦταν πὼς ὁ διάδοχος τοῦ Κάλσιβαρ θὰ πέθαινε στὴν ἔρημο, ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει πληγωμένο, ἢ πὼς θὰ τὸν ἀποτέλειωναν οἱ πράσινοι νομάδες.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ντούζαρ, ὁ Ἄστοκ ἔκρυψε τὴν αἰχμάλωτή του σ' ἕνα μυστικὸ δωμάτιο, στὸν ἀνατολικὸ πύργο τοῦ παλατιοῦ. Εἶχε ὁρκίσει τοὺς ἄντρες του νὰ μὴν ποῦν τίποτα γιὰ τὴν κοπέλλα, ἀπειλῶντας μὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ θάνατο ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήση. Δὲν ἤθελε νὰ μάθη κανεὶς πὼς τὴν εἶχε φέρει ἐδῶ, πρὶν συνεννοηθῆ μὲ τὴ μητέρα του. Ἔτρεξε, λοιπόν, κατ' εὐθεῖαν στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων.

Ἡ Νίσα καθόταν στὸν ὁλόχρυσο θρόνο, δίπλα στὸν ἄντρα της, τὸν Νούτους, Βὶλ τοῦ Ντούζαρ. Ὁ Νούτους, ἕνας ἀδύνατος ἄντρας μὲ στενὰ χείλια καὶ ἄσκημο, σκληρὸ πρόσωπο, ἦταν ἀντάξιο ταίρι τῆς σατανικῆς μιγάδας. Ἀπ' τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ, δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ καταστρώνουν σκοτεινὰ σχέδια καὶ δολοπλοκίες, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴ διχόνοια ἀνάμεσα στοὺς Βὶλ τῶν γειτονικῶν κρατῶν καὶ νὰ διαλύσουν τὴν πανίσχυρη συμμαχία ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ κλείση μαζί τους ὁ Τζέρρυ Μόργκαν. Καὶ τώρα ποὺ τὸ εἶχαν πετύχει καὶ οἱ τρεῖς δυνατοὶ στρατοὶ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ ἐπιτεθοῦν στὸ Κάλσιβαρ, ἦταν κι' οἱ δυό τους ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἀφήσουν ὄρθιο κανένα ἐμπόδιο, νὰ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ συνεχιστῆ αὐτὸς ὁ πόλεμος, ποὺ θὰ τέλειωνε ὁπωσδήποτε μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ Κάλσιβαρ. Τότε, ἀφοῦ θὰ σκότωναν τὸ Τζέρρυ Μόργκαν, τὴ Ζούνια καὶ τὸ διάδοχο, ἡ Νίσα θὰ ἀποκτοῦσε τὸ θρόνο, ποὺ γιὰ τόσο λίγο εἶχε καταφέρει νὰ καθήση ὁ ἀδελφός της, πρὶν ἀπ' τὸ φριχτὸ τέλος του.

Ἀντικρύζοντας τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του, ὁ Ἄστοκ ἔχασε καὶ τὸ λίγο κουράγιο ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει, καὶ δὲν τόλμησε νὰ τοὺς ἀποκαλύψη πὼς ἡ πριγκήπισσα τοῦ Πτάρθ ἦταν κλειδωμένη σ' ἕνα πύργο τοῦ παλατιοῦ. Γιὰ νὰ δῆ τὶ γνώμη εἶχαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τοὺς διηγήθηκε ἕνα παραμύθι, πὼς τάχα εἶχε αἰχμαλωτίσει κάποιον, ποὺ ἰσχυριζόταν πὼς ἤξερε τὶ εἶχε ἀπογίνει ἡ Θούβια, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἔκλεψαν οἱ πράσινοι ἀπ' τὸ Ἄανθορ, καὶ ποῦ βρισκόταν.

— Ἂν μὲ διατάξετε, συνέχισε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ καὶ νὰ τὴν φέρω στὸ Ντούζαρ.

Ὁ Νούτους ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὅσα ἔκανες μέχρι τώρα, εἶπε ξερά, εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ τὸ Πτάρθ, τὸ Κάολ καὶ τὸ Κάλσιβαρ, ἂν ἀποκαλυφτῆ πὼς ἐσὺ ἤσουνα ποὺ ἔκλεψες τὴν πριγκήπισσα ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ Βὶλ Θούβαν. Εὐτυχῶς πού, μὲ τὴ βοήθεια τῆς μητέρας σου, κατάφερα νὰ ρίξω τὶς ὑποψίες πάνω στὸν διάδοχο τοῦ Κάλσιβαρ. Ἡ κοπέλλα, ὅμως, ξέρει τὴν ἀλήθεια κι' ἂν γυρίση ποτὲ στὸ Πτάρθ, εἴμαστε ὅλοι χαμένοι. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν ἄρπαξαν οἱ πράσινοι! Ἂν τὴν εἴχαμε ἐδῶ, αἰχμάλωτη, δὲ θὰ χρειαζόταν ἄλλη ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἐνοχή σου καὶ τίποτα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς σώση ἀπὸ τὶς συνέπειες. Ἡ πρᾶξι σου θὰ μοῦ στοίχιζε τὸ θρόνο μου, Ἄστοκ, καὶ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τὸν χάσω.

— Κι' ὅμως, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Νίσα, ἴσως δὲν εἶναι ἄσκημη ἡ ἰδέα τοῦ Ἄστοκ. Ἂν εἴχαμε ἐδῶ τὴ Θούβια, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη κανείς, δὲ θὰ κινδυνεύαμε νὰ ἀποκαλυφτοῦμε ποτέ.

Καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα της, ποὺ τὰ μάτια του ἄστραψαν καὶ δήλωσε:

— Ἔχεις δίκιο, Νίσα. Ἡ ἀλήθεια θὰ θαβόταν μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα της.

Ὁ Ἄστοκ ρίγησε. Ἦταν δειλὸς καὶ ὕπουλος, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ σήμαιναν τὰ λόγια τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα του, τὸν ἔκανε νὰ παγώση ἀπὸ φρίκη. Οἱ Ἀριανοὶ εἶναι γεννημένοι πολεμιστὲς καὶ δὲν τοὺς κάνει ἐντύπωσι τὸ χυμένο αἷμα. Μαθαίνουν, ὅμως, ἀπὸ παιδιὰ πὼς ὁ ἐχθρός τους πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἄντρας. Μόνο ἔτσι εἶναι τίμιος ὁ ἀγῶνας. Ἡ δολοφονία μιᾶς γυναίκας εἶναι γι' αὐτοὺς κάτι τόσο φρικτό, τόσο ἀσύλληπτο, ποὺ ἀκόμη κι' ὁ πιὸ ἀδίστακτος ἐγκληματίας δὲ θὰ μποροῦσε οὔτε κὰν νὰ τὸ σκεφτῆ.

Ἡ Νίσα κατάλαβε ἀμέσως τὶς σκέψεις ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ γυιοῦ της καὶ φοβήθηκε πὼς θὰ ἀντιδροῦσε. Βιάστηκε, λοιπόν, νὰ μιλήση:

— Εἶπες, παρατήρησε, πὼς ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ κοπέλλα, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἔκλεψαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σου, στὸ Ἄανθορ. Ἂν τύχη νὰ τὴ βρῆ κανείς, ἡ ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθῆ, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ στρέψη ἐναντίον μας τὶς τρεῖς μεγαλύτερες δυνάμεις τοῦ Ἄρη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 947

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1 Ἀγὼν ἐπικρατήσεως. — Μεγάλη πεδιὰς τῆς Κρήτης.
2 Ἄτονος, μπόσικος. — Χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴ σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ.
3 Τροφὴ ζώων (πληθ.). — Τὸ σύνολο τῶν ζώων μιᾶς περιοχῆς. — Ἐπίρρημα κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοϊκό.
4 Ὄργανα αἰσθήσεως. — Ἔργον καλλιτέχνου. — Εὐχή.
5 Πρόθεσις. — Ἀσθένεια τῶν ἱπποειδῶν. — Συνοδεύει συνήθως τὰ γεύματα.
6 Κάτι τὸ ἀποκρουστικό. — Ἄνθρωποι καὶ ζῶα ξεδιψοῦν κοντά τους (καθαρ.).
7 Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Κόψιμο (πληθ. καθαρ.).
8 Ἀμόρφωτος. — Παρουσιάζουν κενά.—Τροφὴ γιὰ ζῶα (πληθ.)
9 Λέγεται καὶ κουβᾶς. — Δὲν παίρνουν μέρος σὲ πολέμους (οὐδ.). — Προκειμένου γιὰ χιόνια, προκαλεῖ πλημμῦρες.
10 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ. θηλ.). — Μῖγμα μετάλλων. — Διδάσκεται στὰ σχολεῖα.
11 Μερικὲς (καθ.). — Ἐπίρρημα ποὺ... ἀδικεῖ.
12 Διευθύνει. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.
13 Δὲν εὐχαριστοῦν τὴ γεῦσι (οὐδ.). — Φρέσκος. — Ἡ σημερινὴ ὀνομασία τῆς Φλαβιουπόλεως.
14 Ἀναλγησία. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὲς μεγάλες σελίδες. — Ἀρχικὰ Τραπέζης.
15 Λέγονται καὶ κουβαρίστρες.— Δορυφόρος τοῦ πλανήτου Κρόνου. — Ἔχουν κοινὰ σύνορα.
16 Εἶδος συσκευασίας. — Ἕλλην ποιητής.
17 Ἀπέραντος. — Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς μερικῶν χωρῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1 Συνοδεύει τὸ γέλιο καὶ ἰδιαίτερα τὸ εἰρωνικό. — Νοστιμώτατος μὲ... μαγιονέζα. — Πρόθεσις, μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
2 Κωμικὸς ποιητὴς τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος. — Ὅμοιες στὸ μέγεθος. — Δὲ λείπει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀπὸ κανένα σαλόνι.
3 Σταυρόλεξα, ποὺ δὲν κατορθώσατε νὰ συμπληρώσετε. — Ὡραῖο φροῦτο.
4 Συνοδεύει τὴν εὐτυχία. — Δὲν προορίζονται γιὰ ζωντανούς.— Σταθερά, ἀμετάβλητα.
5 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Ὀργή, μανία. — Ἁγία.
6 Χρῆμα. — Ὅρος στὸ πόκερ.— Προσδιορίζει μέγεθος.
7 Ἀμόλυντα. — Θυσιάζονται, γιὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν τροφή. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
8 Σηκώνομαι ὄρθιος. — Ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ζήτησι καὶ τὴν προσφορά.
9 Ἑορτάζει στὶς 11 Νοεμβρίου. — Ὀπτασία. — Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία.
10 Δὲν ὑπάρχει στὰ ἀεριωθούμενα ἀεροπλάνα. — Ἐγκληματικὴ πρᾶξι.
11 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Σκληρὰ καὶ βάναυσα. — Μεταθέτω κάποιον κάπου, προσωρινά.
12 Ἄρθρο. — Γυναικεῖο ὄνομα.— Χιουμοριστικὸ περιοδικό, ποὺ κυκλοφοροῦσε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.
13 Ἀγαθή. — Πρωτεύουσα χώρας τῆς Β. Ἀφρικῆς. — Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου (οὐδ.).
14 Πόλις καὶ ποταμὸς τῆς Κάτω Βιρμανίας. — Κοσκίνισμα. — Τουρκικὸ ἐπιφώνημα.
15 Ὑπαγωγὴ σὲ μιὰ κατηγορία.— Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προσώπου.
16 Ἀνόητες. — Θριαμβεύω. — Ἁρπακτικὸ πτηνό.
17 Νότα. — Ἀπαιτεῖ γερὰ δόντια. — Δηλώνει συγκατάβασι.

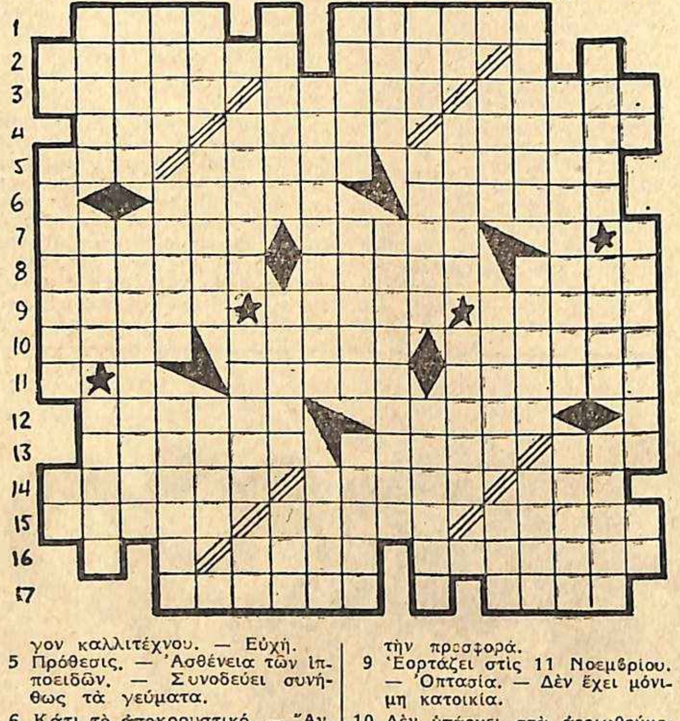

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΡΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσι τοῦ 946
στὴ σελίδα 76

★

ΧΙΟΥΜΟΡ

Σ' ἕνα σχολεῖο, στὸ Καρπενήσι, ἕνας νεοφερμένος δάσκαλος ρωτάει ἕνα μαθητή:

— Δὲν μοῦ λές, Κῖτσο, ἐσὺ ποὺ εἶσαι καὶ παιδὶ τσοπάνου, ἂν ἔχης εἴκοσι πρόβατα καὶ μποῦνε πέντε κλέφτες στὸ μαντρὶ καὶ κλέψουν ἀπὸ δύο πρόβατα, πόσα θὰ μείνουν;

Κῖτσος: Κανένα!

Δάσκαλος: Πῶς αὐτό; Γιὰ σκέψου καλά!

Κῖτσος: Τί νὰ σκεφτῶ, κυρ-δάσκαλε; Ἄμα μποῦνε κλέφτες στὸ μαντρί, δὲν ἀφήνουν κανένα! Ἔχεις ἰδέα ἀπὸ ζωοκλέφτες;

NIVEA
Creme

NIVEA
Beiersdorf

Καθημερινὸ τέστ ὀμορφιᾶς:

«Πῶς φαίνομαι; Διατηρεῖται νεανικὸ τὸ δέρμα μου; Ὁ ἀέρας, ἡ κακοκαιρία καὶ τὸ καθημερινὸ μακιγιάζ ἔχουν ἀφήσει τὰ ἴχνη τους;»

Μιὰ ἔξυπνη γυναίκα δὲν ἀνησυχεῖ, γιατὶ ξέρει πὼς ἡ ὀμορφιὰ ἀρχίζει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος καὶ ἡ περιποίησι τοῦ δέρματος ἀρχίζει μὲ NIVEA. Ἡ θαυμάσια αὐτὴ κρέμα, μὲ τὴν ἁπαλὴ εὐχάριστη εὐωδιά, περιέχει ὑγροδημιουργὰ καὶ λιπαρὰ συστατικὰ καὶ τὴν οὐσία Εὐσερὶτ - ὅ,τι χρειάζεται τὸ δέρμα γιὰ νὰ διατηρῆται ὑγιές, δροσερό.

Πάρτε κρέμα NIVEA: κάθε κουτὶ περικλείει τὴν ὀμορφιὰ γιὰ τὸ δέρμα σας.

Γαλάκτωμα NIVEA
Γιὰ τὴν ὡλοκληρωμένη περιποίησι τοῦ δέρματος.
Ἰδεῶδες γιὰ ντεμακιγιάζ.

NIVEA

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Σίρλεϋ εἶναι κι' ἐφέτος ὑποψήφια γιὰ δεύτερο Ὄσκαρ

ΣΙΡΛΕΫ ΤΖΩΝΣ

Ἡ ὄμορφη «ἐλπίδα» τοῦ Χόλλγουντ, ποὺ συνεχῶς ἀνεβαίνει...

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ὄμορφη καὶ μὲ θαυμάσιες σωματικὲς ἀναλογίες, μὲ πλούσια κατάξανθα μαλλιὰ καὶ δυὸ γκριζοπράσινα ἐκφραστικὰ καὶ ἔξυπνα μάτια, ἡ Σίρλεϋ Τζὼνς εἶναι σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες «καινούργιες ἐλπίδες» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ τὸ ἄστρο τους ἀνεβαίνει μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Κάτοχος ἀπὸ τὸ 1961 ἑνὸς Ὄσκαρ, εἶναι καὶ πάλι ἐφέτος ὑποψήφια γιὰ δεύτερο Ὄσκαρ μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ ἑρμηνεία της στὸ φετεινὸ μουσικὸ φὶλμ «Μουσικὴ παρέλασι».

Τὴν συναντοῦμε στὴν ὡραιότατη βίλλα της, στὸ Μπέβερλυ Χὶλλς καί, φυσικά, ἐπωφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τῆς ζητήσουμε μιὰ μικρὴ συνέντευξι:

— Πῶς καὶ πότε ἀρχίσατε τὴν κινηματογραφική σας καρριέρα καὶ σὲ πόσες ταινίες ἔχετε πάρει μέρος;

— Ἡ κινηματογραφική μου καρριέρα ἄρχισε τὸ 1956 μὲ μεγάλη ἐπιφυλακτικότητα καὶ μὲ τὸ μουσικο-θεατρικὸ φὶλμ «Ὀκλαχόμα». Ἀκολούθησε ἀμέσως ἕνα ἄλλο τοῦ ἰδίου εἴδους μὲ τὸν τίτλο «Καρουσέλ» καὶ ὁ πρῶτος γύρος τῆς καινούργιας μου καρριέρας ἔκλεισε μὲ τὸ ἐπίσης μουσικο-αἰσθηματικὸ φὶλμ «Ἀπριλιάτικοι ἔρωτες». Τονίζω τὴ φράσι «καινούργιας μου καρριέρας», γιατὶ πρὶν μὲ προσέξη τὸ Χόλλυγουντ, ἤμουν γνωστὴ ὡς χορεύτρια καὶ τραγουδίστρια στὰ ἐλαφρὰ θέατρα τοῦ Μπορντγουαίη. Οἱ πρῶτες τρεῖς αὐτὲς ταινίες μου ἄρεσαν πολὺ στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔγιναν αἰτία νὰ μὲ προσέξουν περισσότερο τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Συνέχισα μὲ περισσότερη διάθεσι στὸν κινηματογράφο ἀλλὰ τώρα μὲ δυὸ φὶλμ δραματικά. Τὸ ἕνα εἶχε τὸν τίτλο «Μὴ κλέβης μικροπράγματα» καὶ τὸ ἄλλο «Εἴμαστε διεφθαρμένοι», μὲ τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ σ' ἕνα πρωτότυπο ρόλο πάστορα-τσαρλατάνου. Στὸ ἴδιο αὐτὸ φὶλμ κρατοῦσα τὸν χαρακτηριστικὸ ρόλο μιᾶς νέας γυναίκας τῆς νύχτας, ποὺ ἐρωτεύεται τὸν πάστορα. Καὶ γιὰ τὴ δυνατὴ ἑρμηνεία μου στὴν ταινία αὐτὴ μοῦ ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ μοῦ δώσουν λίγο ἀργότερα τὸ Ὄσκαρ, γεγονὸς ποὺ, ὅπως ἦταν φυσικό, μὲ πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Κατόπιν ἔπαιξα στὸ φὶλμ «Πέπε», μὲ τὸν Μεξικάνο κωμικὸ Καντίφλας καὶ μετὰ στὸ δραματικὸ «κάου-μπόϋ» «Δυὸ ἱππότες τῆς κολάσεως» μὲ τὸν Τζαίημς Στιούαρτ καὶ τὸν Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ. Ἀλλὰ τὰ δραματικὰ φὶλμ δὲν εἶναι αὐτά, ποὺ μὲ προσελκύουν ἰδιαίτερα. Γι' αὐτὸ καὶ ξαναγύρισα ἀμέσως στὰ μουσικοχορευτικὰ μὲ τὴν ταινία «Μουσικὴ παρέλασι».

— Ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε καὶ πῶς ἀρχίσατε τὴν καλλιτεχνική σας καρριέρα;

— Γεννήθηκα στὴ μικρὴ πόλι Σμίθτον, κάπου 50 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ, στὶς 31 Μαρτίου τοῦ 1934, ἀπὸ γονεῖς ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν ἐπίδοσι στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο. Κι' ὅμως, ἐπειδὴ τοὺς εἶχαν πῆ ὅτι ἡ κόρη τους εἶχε καλὴ φωνή, ποὺ ἔπρεπε νὰ καλλιεργήση, μοῦ ἐπέτρεψαν δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα νὰ φεύγω ἀπὸ τὸ Σμίθτον καὶ νὰ πηγαίνω σ' ἕνα ὠδεῖο τοῦ Πίτσμπουργκ γιὰ νὰ σπουδάσω φωνητικὴ μουσική. Οἱ σπουδές μου στάθηκαν τόσο ἀποδοτικὲς ὥστε γρήγορα ξεχώρισα ἀπὸ τὶς ἄλλες μαθήτριες καὶ προτιμήθηκα ἀπὸ τὴν ἐλαφρὴ ὄπερα τῆς πόλεως νὰ τραγουδήσω σὲ δυὸ ἐλαφρὲς ὀπερέττες μὲ τοὺς τίτλους «Μιὰ κυρία στὸ σκοτάδι» καὶ «Φωνάξτε με κυρία». Ἡ ἐπιτυχία μου αὐτὴ μὲ ἐνθουσίασε τόσο πολύ, ὥστε ὑπακούοντας μόνο στὴ φιλοδοξία μου, ἡ ὁποία μοῦ ἔλεγε διαρκῶς νὰ γίνω ἐπαγγελματίας ἠθοποιός, ἔγινα μαθήτρια μιᾶς καλῆς δραματικῆς σχολῆς τῆς πόλεως. Τὸ 1956, τέλος, ὅταν ἤμουν πιὰ διπλωματοῦχος ἠθοποιὸς καὶ βρισκόμουν στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ πρόσεξε ἕνας καλλιτεχνικὸς πράκτωρ τῶν γνωστῶν Ἀμερικανῶν Ρότζερς καὶ Χάμμερσταϊν, γνωστοτέρων ὡς «βασιλιάδων τῆς ἀμερικανικῆς ὀπερέττας» καὶ μὲ συνέστησε σ' αὐτοὺς ὡς «καινούργιο ταλέντο». Αὐτοὶ μὲ εἶδαν μὲ τὸ ἔμπειρο μάτι τους. Μὲ ὑπέβαλαν σὲ πολλὲς δύσκολες δοκιμασίες καὶ τελικὰ μὲ πῆραν κοντά τους μὲ ἀποκλειστικὸ συμβόλαιο. Πῆρα μέρος σὲ μερικὲς ὀπερέττες δικές τους, ἀλλὰ δὲν πρόφθασα νὰ ἐπιδείξω ὁλόκληρο τὸ ταλέντο μου στὸ ἐλαφρὸ θέατρο. Τὸ Χόλλυγουντ μ' εἶχε προσέξει ἤδη καὶ μὲ δελεαστικὲς προτάσεις μὲ καλοῦσε...

— Εἶσθε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν μέχρι τώρα κινηματογραφική σας καρριέρα στὴν Ἀμερικὴ ἢ μὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ δοκιμάσετε τὴν τύχη σας καὶ στὰ εὐρωπαϊκὰ στούντιο, ποὺ ἑλκύουν τώρα τοὺς Ἀμερικανοὺς στάρ;

— Νὰ σᾶς πῶ, πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι τόσο ἱκανοποιημένη ἀπὸ τοὺς ρόλους μου στὸ Χόλλυγουντ, ὥστε οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν σκέφθηκα νὰ γυρίσω ταινία στὴν Εὐρώπη. Βέβαια, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ δὲν ἔχω βγῆ ποτὲ μέχρι τώρα καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κινηματογραφικὰ κέντρα. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸ γύρισμα ταινιῶν. Οἱ Εὐρωπαῖοι παραγωγοὶ καὶ σκηνοθέτες, καλοὶ καὶ ἄξιοι κατὰ τὰ ἄλλα, στὰ μουσικοχορευτικὰ φὶλμ δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ συναγωνιστοῦν τὸ Χόλλυγουντ...

— Μετὰ τὸ «Μουσικὴ παρέλασι» δὲν ἔχετε ἄλλες νεώτερες ταινίες;

— Ναί, ἔχω δυὸ μουσικὲς αἰσθηματικὲς κωμωδίες μὲ τοὺς τίτλους «Οἱ ἔρωτες τοῦ πατέρα τοῦ Ἔντυ» καὶ «Περίπατος στὸ φεγγάρι». Ἡ πρώτη τελείωσε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1962 καὶ ἡ δεύτερη μόλις πρὶν ἀπὸ τρεῖς βδομάδες. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ γιὰ λίγες ἡμέρες ἀκόμη εἶμαι τελείως ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε ἐπαγγελματικὴ ὑποχρέωσι γιὰ νὰ φροντίσω μὲ μεγαλύτερο ζῆλο τὸ σπίτι μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου. Εἶμαι παντρεμένη ἀπὸ τὸ 1956 μὲ τὸν τρακουδιστὴ τῆς ὀπερέττας Τζὰκ Κάσσιντυ καὶ ἔχουμε δυὸ παιδιά, τὸν Σών, 5 χρόνων σχεδόν, καὶ τὸν Πάτρικ, 14 μηνῶν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ γοητευτικὴ Σίρλεϋ τελειώνει τὴν συνέντευξί της μὲ τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Στὸ «πλατὼ» ἑνὸς κινηματογράφου στούντιο, λέει, ἕνας γνωστὸς σκηνοθέτης προσπαθεῖ νὰ πείση μιὰ «ἀντικαταστάτρια» νὰ μπῆ στὸ κλουβὶ ἑνὸς ἐξημερωμένου λιονταριοῦ γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ἐπικίνδυνης σκηνῆς, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ γυρίση ἡ πρωταγωνίστρια.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς λέει καθησυχαστικὰ ὁ σκηνοθέτης, τὸ λιοντάρι αὐτὸ ἔχει μεγαλώσει μὲ γαλατάκι...

Καὶ ἡ «ἀντικαταστάτρια», ἐνῶ τρέμει ὁλόκληρη:

— Κι' ἐγὼ μικρὴ ἔπινα μόνο γαλατάκι, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ μὲ ἐμπόδισε νὰ... δοκιμάσω καὶ κρεατάκι!...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΤΟ ἄστρο τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ ἔδυσε ὁριστικά. Ἡ ἀξέχαστη «Τζίλντα», ἡ πρώτη «ἀτομικὴ βόμβα» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἔχασε κάθε ἐλπίδα νὰ πρωταγωνιστήση στὸ φὶλμ «Νεανικὸ αἷμα» στὸ πλευρὸ τοῦ Γουῶρρεν Μπῆττυ. Ὕστερα ἀπὸ δοκιμαστικὰ γυρίσματα τριῶν ἑβδομάδων ἡ «Γουῶρνερ» χωρὶς νὰ ὑπολογίση τὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ κέρδισε ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος χάρις στὰ φὶλμ τῆς Ρίτας, τῆς δήλωσε ὠμά, πὼς δὲν κάνει γιὰ τὸ ρόλο καὶ πὼς θὰ τὸν ἀναθέσουν σὲ μιὰ νέα στάρ, τὴν Σοῦζαν Πλέσετ («Ἐρασταὶ τῆς Βία Βένετο» — «40 τόννοι γρουσουζιά»), ἡ ὁποία θεωρεῖται σήμερα στὸ Νέο Κόσμο σὰν ἡ διάδοχος τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ.

Χάρπο Μάρξ: ὁ μουγγός.

Πέρυσι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Ρίτα γνώρισε μιὰ ἄλλη οἰκτρὴ ἀποτυχία στὸ θέατρο. Τὸ ἔργο «Βῆμα πρὸς τὸ χάσμα», μὲ τὸ ὁποῖο θέλησε νὰ ντεμπουτάρη στὸ θέατρο, παίχτηκε μόνο μιὰ βραδυά. Τὴν δικαιολόγησαν λέγοντας πὼς εἶχε πάθει φοβερὸ τράκ. Ἀλλὰ ἡ Ρίτα δὲν τόλμησε νὰ ξαναδοκιμάση.

Καϋμένη Ρίτα! Καὶ ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς κανένας ἀπὸ τοὺς ἕξη συζύγους της δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς ἐξασφαλίση τὴν εὐτυχία. Οὔτε ὁ Ε. Τζοῦντσον, οὔτε ὁ Ὄρσον Οὐέλλες, οὔτε ὁ Ἀλῆ Χάν, οὔτε ὁ Ντὶκ Χαίημς, οὔτε ὁ Τζέημς Χίλλ, οὔτε καὶ ὁ Γκάρυ Μέρριλ μπόρεσαν νὰ τὴν κρατήσουν γιὰ πολὺν καιρὸ κοντά τους, χαρίζοντάς της αὐτὸ ποὺ ἀναζητοῦσε τὸ ἀνήσυχο ταμπεραμέντο της. Κι' ὅμως οἱ χαρακτῆρες τῶν ἕξη ἀνδρῶν ἦσαν τόσο διαφορετικοὶ μεταξύ τους. Τώρα ὑπάρχει ἕνας ἕβδομος ἄντρας, στὴ ζωὴ τῆς Ρίτας. Ὀνομάζεται Τζὰκ Γουΐλσον καὶ εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πιὸ κομψοῦ νυχτερινοῦ κέντρου τοῦ Πάλμ Σπρίνγκς. Τὴν ἀγαπᾶ καὶ μπορεῖ νὰ τῆς ἐξασφαλίση μιὰ ἥσυχη καὶ ἄνετη ζωή, μακρυὰ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο.

Ἂς ἐλπίσωμε πὼς ἡ Ρίτα δὲ θὰ χάση τὴν τελευταία αὐτὴ εὐκαιρία, ποὺ θὰ τὴ βγάλη ἀπ' τὸν κατήφορο ποὺ τὴν ὁδηγεῖ ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ στὴν καταστροφή.

★ Ὁ Χάρπο Μάρξ, ὁ μουγγός, ἀλλὰ καὶ πιὸ ποιητικὸς ἀπὸ τοὺς διασήμους κωμικούς, θὰ μπορέση πιὰ νὰ μιλήση ἐλεύθερα. Στὰ 74 χρόνια του ἀποσύρεται, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ παίζη συνεχῶς τὴν ἀγαπημένη του ἅρπα καὶ νὰ μιλᾶ ἀδιάκοπα.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀδελφοὶ Μὰρξ ἦσαν πέντε: ὁ Τσίκο, ὁ Γκροῦτσο, ὁ Γκοῦμμο, ὁ Χάρπο καὶ ὁ Ζέππο. Στὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο ξεκίνησαν τέσσερις, ἀλλὰ μόνο τρεῖς φτάσανε στὰ ὑψηλότερα σκαλοπάτια τῆς δόξας: ὁ Γκροῦχο, ὁ Τσίκο καὶ ὁ Χάρπο. Σήμερα ὁ Τσίκο ἔχει πεθάνει καὶ ὁ Γκροῦχο ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζη μασουλῶντας τὰ τεράστια ποῦρα του.

Ὁ κατσαρομάλλης Χάρπο γεννήθηκε ὅπως καὶ τ' ἀδέρφια του, στὴ Γερμανία, ὅπου ξεκίνησε σὰν ὑπάλληλος κρεοπωλείου. Τοῦ ἄρεσε ὅμως ἡ μουσικὴ καὶ πηγαίνοντας τὰ ψώνια στὰ σπίτια τῶν πελατῶν τραγουδοῦσε συνεχῶς. Τὸ καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο Χάρπο, τοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἡ μεγάλη του ἀγάπη γιὰ τὴν ἅρπα. Τὴν πρώτη του ἅρπα τὴ βρῆκε στὸ πατάρι τοῦ σπιτιοῦ τῆς γιαγιᾶς του. Τῆς ἔλειπαν μερικὲς χορδές, γρήγορα ὅμως ἄρχισε νὰ κάνη θαύματα κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιδέξια δάχτυλά του.

Τώρα ὁ Χάρπο ἔχει στὸ σπίτι μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἅρπες τοῦ κόσμου. Μέσα στὸ μικρὸ αὐτὸ μουσεῖο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶναι ὑπερήφανος, ὁ συνταξιοῦχος κωμικὸς θὰ περνᾶ στὸ ἑξῆς τὶς περισσότερες ὧρες του.

★ Ἡ Κὶκ Ζουρντάν, σύζυγος τοῦ Λουΐ Ζουρντάν, ἀνησύχησε κάπως βλέποντας μερικὲς φωτογραφίες τοῦ φὶλμ «ΒΙΠ», ποὺ παρουσιάζουν τὸν ἄντρα της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ. Τὴν καθησύχασαν ὅμως λέγοντάς της ὅ,τι πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον γιὰ τὴ Λὶζ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μονάχα ἄντρας πάνω στὴ γῆ: ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θὰ σᾶς ἀποκαλύψουμε καὶ τί σημαίνει αὐτὸς ὁ παράξενος τίτλος τοῦ ἔργου. ΒΙΠ εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῶν τριῶν λέξεων Βέρυ — Ἴμπορταντ — Περσονάλιτυ, δηλαδή: Πολὺ σημαίνουσες προσωπικότητες.

★ Βροχὴ συμφιλιώσεων στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ καλὸ παράδειγμα τὸ ἔδωσε ἡ Τζοῦντυ Γκάρλαντ. Κυκλοφορεῖ καὶ πάλι παντοῦ κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ Σὶντ Λὰφτ καὶ τὸν κυττάζει διαρκῶς στὰ μάτια, σὰν νὰ θέλη νὰ δείξη πὼς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του.

Ὁ Τζέημς Μέησον καὶ ἡ σύζυγός του Παμέλα Κελλίνο διέκοψαν τὶς ἐχθροπραξίες καὶ ψιθυρίζεται πὼς θ' ἀποσύρουν τὴν αἴτησι γιὰ διαζύγιο. Ἡ κυρία εἶναι ἕτοιμη νὰ συγχωρήση τὶς ἀπιστίες τοῦ συζύγου της.

Ἡ χαρὰ βασιλεύει καὶ πάλι στὸ σπίτι τοῦ ζεύγους Χοσὲ Φερὲρ — Ρὸζ-Μαρὶ Κλούνεϋ. Τὰ παιδιὰ τῶν δυὸ καλλιτεχνῶν συνέβαλαν πολὺ σ' αὐτὴ τὴ συμφιλίωσι.

★ Τὸ νέο φὶλμ τοῦ Κὰρλ Φόρεμαν «Οἱ νικηταὶ» ξαναζωντανεύει τὸ δρᾶμα πολλῶν νέων κοριτσιῶν τῆς Ἰταλίας, ποὺ οἱ στρατιῶτες τῶν συμμάχων δὲ δυσκολεύονταν μετὰ τὴν ἀπόβασι νὰ κατακτήσουν μὲ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἡ Ροσσάνα Σκιαφίνο ὑποδύεται μιὰ Ἰταλίδα, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐφήμερο τέτοιο «ἔρωτα» ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα, γιὰ νὰ σώση τὸ παιδὶ ποὺ γεννιέται ἀπ' αὐτόν.

★ Ποιὸν ἀγαπᾶ ἐπὶ τέλους ἡ Λίντα Κρίστιαν; Ὁ Ἔντμοντ Πάρντομ πιστεύει πὼς γρήγορα θὰ ξαναγυρίση κοντά του. Στὴν Ἀμερικὴ κυκλοφοροῦν φῆμες πὼς θὰ παντρευτῆ τὸν Γκλὲν Φόρντ, ποὺ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της καὶ ὁ Τζόντυ Μὰκ Κρῆ, γυιὸς τοῦ Τζόελ Μὰκ Κρῆ τὴν κατηγορεῖ ὅτι σὲ μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ζήλειας, ποὺ τοῦ ἔκανε τοῦ ἔσπασε στὸ κεφάλι ἕνα πανάκριβο γιαπωνέζικο βάζο!

★ Αἴσθησι προκάλεσε στὴ Ρώμη καὶ στὸν κόσμο ὁλόκληρο, ἡ δήλωσι τοῦ Ἰταλοῦ παραγωγοῦ Ντῖνο ντὲ Λαουρέντις ὅτι ἡ Σοράγια ὑπέγραψε μαζί του συμβόλαιο, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση σὲ μιὰ νέα ὑπερπαραγωγή του, μὲ θέμα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ Βίβλο. Τὰ δοκιμαστικὰ γυρίσματα ἔγιναν μέσα στὴ μεγαλύτερη μυστικότητα καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου δὲ θὰ γίνη γνωστὸς πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα.

— Τὸ πρόσωπο τῆς Σοράγια εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκφραστικά, πρόσθεσε ὁ ντὲ Λαουρέντις. Ἡ πριγκήπισσα κινήθηκε καὶ ἔπαιξε μπροστὰ στὸ φακὸ μὲ μεγάλη φυσικότητα, θέρμη καὶ χάρι. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ κοινὸ θὰ τῆς κάνη ἐνθουσιώδη ὑποδοχή. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο λαμπρὸ ἀστέρι!

Ἀπὸ τὸ μέρος της ἡ Σοράγια, δήλωσε στοὺς φίλους της:

— Ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο. ἀλλὰ ἡ ἔλλειψι πείρας μ' ἔκανε διστακτικὴ καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ πῶ σὲ κάποιον παραγωγὸ νὰ ἐπιχειρήση μιὰ δοκιμή. Γι' αὐτὸ μόλις ὁ Ντῖνο ντὲ Λαουρέντις μοῦ ζήτησε νὰ γυρίσω μερικὰ δοκιμαστικά, δὲ δίστασα οὔτε στιγμή. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ διαψεύσω τὶς προσδοκίες καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

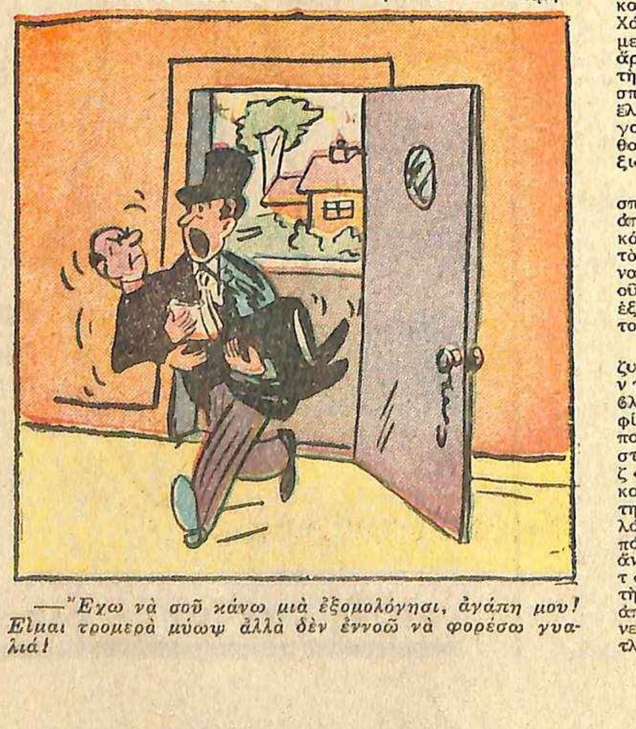

—Ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐξομολόγησι, ἀγάπη μου! Εἶμαι τρομερὰ μύωψ ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ φορέσω γυαλιά!

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Η ΠΡΟΕΡΓΑΣΙΑ γιὰ τὴν ἔγχρωμη ἑλληνοτουρκικὴ συμπαραγωγή, στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστήση ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, προχωρεῖ μὲ γοργὸ ρυθμό. Τὸ ὁριστικὸ συμφωνητικὸ ὑπεγράφη μεταξὺ τῶν Τούρκων κινηματογραφιστῶν ἀδελφῶν Μπυρσὲλ καὶ τοῦ Κλέαρχου Κονιτσιώτη ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς. Ὅπως γράψαμε ἤδη τὸ ἔργο, ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος, θὰ γυριστῆ σὲ δυὸ βερσιόν, μιὰ στὴν Κωνσταντινούπολι, στὴν ὁποία παρτενὰιρ τῆς Ἀλίκης θὰ εἶναι ὁ Ὀρχὰν Γκιουρσιράϊ καὶ μιὰ στὴν Ἀθήνα μὲ συμπρωταγωνιστὲς τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη καὶ τὸ Γιῶργο Πάντζα. Τὴ μουσικὴ τοῦ ἔργου θὰ γράψη ὁ Μάνος Χατζηδάκις. Τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ φὶλμ θ' ἀναλάβη ἡ ἑταιρεία «Δαμασκηνὸς-Μιχαηλίδης», ἡ ὁποία ἐκμεταλλεύεται ὅλες τὶς τελευταῖες ταινίες τοῦ Κλ. Κονιτσιώτη.

Ἡ Ροσσάνα Σκιαφίνο.

★ Μὲ τὶς τρεῖς κωμωδίες, ποὺ προβάλλονται αὐτὴ τὴ βδομάδα: «Ὁ κύριος πτέραρχος», (Κώστας Χατζηχρῆστος) «Παλληκαράκια τῆς παντρειᾶς» (Φωτόπουλος—Ἠλιόπουλος) καὶ «Τὸν βρήκαμε τὸν Παναῆ» (Φ. Φιλιππίδης—Μανέλλης) τὰ ἑλληνικὰ φὶλμ, ποὺ προεβλήθησαν κατὰ τὴν τρέχουσα κινηματογραφικὴ περίοδο, ἀνέρχονται σὲ... 82.

★ Σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ προάστιο γυρίστηκαν οἱ πρῶτες σκηνὲς τοῦ φὶλμ «Ἐκδίκησι», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Γιῶργος Φούντας, ὁ Λευτέρης Βουρνᾶς, ἡ Μιράντα, ἡ Σούλα Ἀθανασιάδου καὶ πολλοὶ νέοι ἠθοποιοί. Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ παίξη στὸ φὶλμ αὐτό, ποὺ παράγει ὁ Ἠλ. Κρασσακόπουλος, καὶ ὁ Μάνος Κατράκης.

★ Ὁ Νῖκος Μοσχονᾶς θὰ ἔρθη στὴν Ἑλλάδα στὶς 12 Ἀπριλίου μὲ τὸ «Κουὴν Μαίρη» προκειμένου νὰ συνεργαστῆ μὲ τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρεία «Ἀν. Ζερβός». Ὁ διάσημος βαθύφωνος θὰ πρωταγωνιστήση σ' ἕνα φὶλμ, ποὺ θὰ γυριστῆ βάσει τῆς ὀπερέττας τοῦ Χατζηαποστόλου «Τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα». Στὸ ἴδιο φὶλμ θὰ παίξη καὶ ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος.

★ Ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος εἶναι ὁ πρωταγωνιστής, σκηνοθέτης καὶ συμπαραγωγὸς μὲ τὴν ἑταιρεία «Δαμασκηνὸς — Μιχαηλίδης» τῆς νέας ταινίας «Ὁ Θύμιος στὴ χώρα τοῦ στρὶπ-τήζ». Πρόκειται γιὰ ἕνα φὶλμ τύπου «Ὁ κόσμος τὴ νύχτα», στὸ ὁποῖο παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ δημοφιλοῦς κωμικοῦ ἐμφανίζονται οἱ Νῖκος Ρῖζος, Μάρθα Καραγιάννη, Τζένη Βάνου, Γεωργία Βασιλειάδου καὶ 22 ἑλληνικὲς καὶ ξένες ἀτραξιόν.

★ Ὁ ἴδιος ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος θὰ εἶναι ὁ παραγωγὸς καὶ πρωταγωνιστὴς τῆς κωμωδίας «Ὁ μπακαλόγατος», ποὺ θὰ γυριστῆ βάσει τοῦ ἔργου τῶν Χρήστου καὶ Γιώργου Γιαννακόπουλου «Τῆς κακομοίρας». Στὸ πλευρό του θὰ ἐμφανιστοῦν ὁ Νῖκος Ρῖζος, ἡ Μαρίκα Νέζερ καὶ ὁ Κώστας Δούκας.

★ Ὁ Γκιουζέπε Ἀρματόρι, ὁ σκηνοθέτης, ποὺ γύρισε πέρυσι στὴν Ἑλλάδα μερικὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φὶλμ «Ἄβε Μαρία», εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ γυρίση φέτος τὸ καλοκαῖρι στὴ χώρα μας ἕνα νέο αἰσθηματικὸ μουσικοχορευτικὸ φὶλμ μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Σαρίτα Μοντιέλ, ἡ ὁποία θὰ ἔρθη ὁπωσδήποτε στὴν Ἑλλάδα, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων σὲ κοσμικὸ νυχτερινὸ κέντρο.

Ο ΦΑΚΟΣ

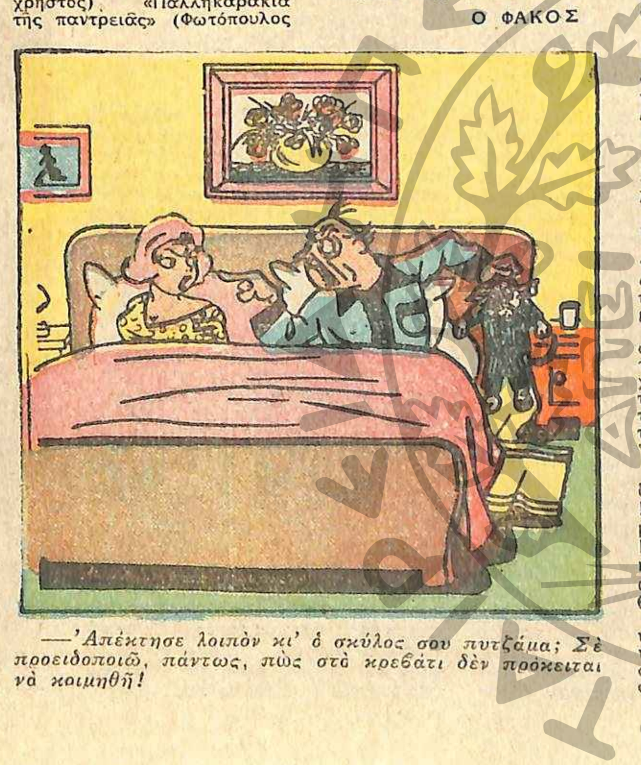

—Ἀπέκτησε λοιπὸν κι' ὁ σκύλος σου πυτζάμα; Σὲ προειδοποιῶ, πάντως, πὼς στὸ κρεβάτι δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῆ!

Ἡ Ἑλληνοαμερικανὶς βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Βάνα Τοτόμη, ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Σ' ΕΝΑ ἀπὸ τὰ κηποθέατρα τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, θὰ ζωντανέψη φέτος, ἡ ἀλησμόνητη παλιὰ ὀπερέττα.

Ἡ πρωτοβουλία ὀφείλεται σὲ δυὸ ξενητεμένους καλλιτέχνες, τὴ Λέλα Σκορδούλη καὶ τὸν Τάκη Κάσση, ποὺ ἔλειψαν ἀρκετὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικό.

Οἱ δυὸ διαλεχτοὶ καλλιτέχνες, ποὺ διεκδικοῦν μὲ τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες τὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Μαυρομματαίων, φιλοδοξοῦν νὰ παρουσιάσουν, ἕνα ἄρτιο μουσικὸ συγκρότημα μὲ χορωδία καὶ μπαλέττα, ποὺ θὰ ἀνεβάση μαζὶ μὲ ἄλλες γνωστὲς ἐπιτυχίες καὶ μιὰ τελευταία ἰταλικὴ ὄπερα τοῦ Ἀρμάνδο Τροβαγιάλι, ποὺ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Εὐρώπη.

★ Τὸ «Πάρκ», ἐξ ἄλλου, πρόκειται νὰ παρουσιάση φέτος τὸ καλοκαῖρι μικρὸ θέαμα. Δηλαδή, τὸ πρῶτο μέρος τῆς παραστάσεως, θὰ καλύπτουν μουσικὴ καὶ τραγούδια τῶν Θεοδωράκη καὶ Χατζηδάκι, τὸ δὲ δεύτερο σκέτς πρόζας, μὲ σύμπραξι τῶν δημοφιλῶν κωμικῶν Σταυρίδη καὶ Γκιωνάκη.

★ Καθαρῶς, ἐπιθεωρησιακὸ τέλος, θὰ εἶναι τὸ συγκρότημα τοῦ θεάτρου «Βέμπο» ποὺ θὰ παρουσιάση τὴ νέα σατυρικὴ ἐπιθεώρησι τοῦ Μίμη Τραϊφόρου, γραμμένη μὲ πολὺ πνεῦμα.

★ Τρεῖς θίασοι πρόζας θὰ ἐμφανισθοῦν, ταυτοχρόνως ἀπὸ τὸ Πάσχα, στὴ Θεσσαλονίκη. Τοῦ Δημ. Χόρν, τῆς Ἔλλης Λαμπέτη καὶ τῆς Κάκιας Ἀναλυτῆ.

Τὸ Μάϊο, ἐξ ἄλλου, θὰ μεταβῆ γιὰ σειρὰ 20 παραστάσεων στὴ μακεδονικὴ πρωτεύουσα ἡ «Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή».

★ Ὁ θίασος Ροντήρη, ποὺ συνεχίζει τώρα τὴν περιοδεία του στὴν Εὐρώπη γιὰ τρίτο χρόνο, ἑτοιμάζει μιὰ νέα τραγωδία, τὸν «Ἱππόλυτο» τοῦ Εὐριπίδη, ποὺ θὰ παιχθῆ τὸ Σεπτέμβριο στὸ Θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Δύο ἄλλοι θίασοι τραγωδίας, ἡ «Νέα Σκηνὴ» τοῦ Κωστῆ Λειβαδέα καὶ ὁ «Θυμελικὸς θίασος» τοῦ Λίνου Καρζῆ, ἑτοιμάζουν γιὰ τὸ καλοκαῖρι σειρὲς παραστάσεων στὰ ἐπαρχιακὰ ἀρχαῖα θέατρα.

Ὁ ὅμιλος τραγωδίας «Διόνυσος», ἐξ ἄλλου, θὰ ὀργανώση γιὰ πρώτη φορὰ φέτος στὴ Ρόδο, τοπικὸ φεστιβὰλ ἀρχαίου δράματος.

★ Τὸ θεαματικὸ χορευτικὸ κουαρτέττο «Καριόκα Σόου», γνωστὸ ἀπὸ τὸ φὶλμ «Ὀρφέο Νέγκρο», ποὺ συγκεντρώνει τὶς τελευταῖες μέρες πολὺ κόσμο στὴν Πλάκα, θὰ παρουσιάση δυὸ χαρακτηριστικοὺς βραζιλιάνικους χορούς, στὴν ἑλληνικὴ ταινία «Παλληκάρια τῆς παντρειᾶς».

★ Μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς καλύτερες φετεινὲς ἑλληνικὲς ταινίες, ἡ «Ὀργή», θὰ ἀντιπροσωπεύση τὰ ἑλληνικὰ χρώματα στὸ κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μεταβῆ στὶς Κάννες καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Ὀργῆς» Ἄννα Φόνσου.

★ Μετὰ τὴν Μούσχουρη, μιὰ ἄλλη Ἑλληνίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Γιοβάννα, φεύγει τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα, στὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Γιοβάννα θὰ πραγματοποιήση σειρὰ ἐμφανίσεων στὴ γερμανικὴ καὶ ἑλβετικὴ τηλεόρασι.

★ Ἔπειτα ἀπὸ ἑξάμηνο παραμονὴ στὴν Ἀμερική, γύρισε στὴν Ἀθήνα προχθὲς ὁ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς Τώνης Μαρούδας.

★ Τὸ καλοκαῖρι, ἐξ ἄλλου, ἀναμένεται στὴν Ἀθήνα, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 Ἑλληνοαμερικανίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Βάνα Τοτόμη.

Ἡ Βάνα ἔχει ἐμφανιστῆ κατ' ἐπανάληψι στὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι μὲ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια, ἐγνώρισε δὲ μεγάλη ἐπιτυχία κατὰ τὶς ἐμφανίσεις της στὰ μεγαλύτερα κέντρα.

★ Ἡ Παμέλλα, ποὺ γύρισε πρὶν λίγες μέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ παρουσιάση, ὅπως γράψαμε, τὸ καλοκαῖρι στὸ κέντρο της, τὸ φημισμένο ἀγγλικὸ μπαλέτο «Μπλοῦ Μπὲλ Γκέρλς».

Τὸ ἀγγλικὸ χορευτικὸ συγκρότημα ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ ὀχτὼ σολίστ, θὰ πλαισιωθῆ μὲ Ἕλληνες χορευτές.

Ἐπίσης ἡ Παμέλλα θὰ παρουσιάση μιὰ νέα Γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, τὴ Ζὺλ Νταζύλ, ποὺ ἀνήκει στὸ «νέο κῦμα» καὶ ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας στὸ Παρίσι.

★ Ἕνα νέο χορευτικὸ ζευγάρι, ἡ Πόπη, ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὸ μπαλέτο τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ, καὶ ὁ Πατρινός σημειώνουν ἐπιτυχία σὲ χοροὺς σέξ.

★ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Τούλα Λαμάρ, ποὺ ἔλειψε πολὺν καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θὰ κάνη τὸ καλοκαίρι τὴν ἐπανεμφάνισί της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Συνθέτης, τραγουδιστή, ἠθοποιός, σεναριογράφος

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ, ὁ «ἀριστοκράτης» τοῦ μπουζουκιοῦ, μὲ τὸ εὐθυτενὲς παράστημα, τὴν ξεχωριστὴ προσωπικότητα καὶ τὴν περισσὴ γοητεία, εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ παραγωγικώτερος συνθέτης λαϊκῆς μουσικῆς, ἀφοῦ ἔχει γράψει ὡς τώρα περισσότερα ἀπὸ χίλια τραγούδια!...

Πολυσύνθετο ὅμως ταλέντο ὁ Μητσάκης, δὲ γράφει μόνο τραγούδια, γιὰ νὰ τὰ ἑρμηνεύη μὲ τὸ μπουζοῦκι του. Εἶναι καὶ ἕνας θαυμάσιος ἠθοποιός, ὅπως τὸ ἀπέδειξε τελευταῖα στὴν ἐπιθεώρησι πίστας «Τὸ λυχνάρι τοῦ Ἀλλαντίν», ποὺ παρουσιάζεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κοσμικὲς ταβέρνες τῆς Πλάκας. Ἀκόμη εἶναι καὶ σεναριογράφος, ἀφοῦ ἔχει σχεδὸν τελειώσει δυὸ σενάριά του, τὰ «Ἄνθρωποι...» καὶ «Χλωμὴ νεολαία», ποὺ πρόκειται σύντομα νὰ γυριστοῦν σὲ ταινίες.

★

Ὁ Γιώργος Μητσάκης ἔχει κάτι μέσα του ἀπὸ τὴν λαγγεμένη Ἀνατολή, ἀφοῦ κατάγεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι.

Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ἀκόμη, ὅταν ἔφυγε, στὰ 1937, ἀπὸ τὴν Πόλη, ἐγκαταστάθηκε στὸ Βόλο. Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ τραγοῦδι καὶ στὰ μικρὰ ταβερνάκια, ποὺ σύχναζε τακτικὰ τὰ βράδυα, ψιθύριζε πάντα τὰ ρεφραὶν τῆς μόδας.

Τραγουδῶντας, ὅμως, ἕνα βράδυ μὲ τοὺς φίλους του, εἶδε ἕνα συμπαθητικὸ γεροντάκι νὰ πλησιάζη στὸ τραπέζι τους καὶ νὰ τὸν ἀκομπανιάρη μὲ τὸ μπουζοῦκι του.

Ἦταν ὁ μπάρμπα-Στέφανος, ὁ Βολιώτης, ποὺ τοῦ ἔδωσε πρῶτος τὴν ἰδέα νὰ εἰδικευθῆ στὸ ἰδιότυπο αὐτὸ ὄργανο, καὶ κατόπιν ἔγινε δάσκαλός του.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο ὁ μπάρμπα-Στέφανος ἔκανε τὸ Μητσάκη ξεφτέρι. Ἔτσι, τελειώνοντας τὸ Γυμνάσιο, ἦταν πιὰ ἕνας τέλειος μπουζουκτσῆς, ἐρασιτέχνης ὅμως ἀκόμη, ποὺ ἔπαιζε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς φίλους του.

Τὴν πρώτη του ἐπαγγελματικὴ ἐμφάνισι ἔκανε τὸν ἄλλο χρόνο, στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Βαμβακάρη. Γοητευτικὸς στὴν ἐμφάνισι, κατέκτησε τὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, στὸ πάλκο, ὅπου ἄρχισε νὰ παίζη μπουζοῦκι, τραγουδῶντας. Ἀνήσυχο ὅμως πνεῦμα, ὅπως ἦταν ὁ Μητσάκης, γεμᾶτος φαντασία, ἔψαχνε γιὰ κάτι ἀκόμη. Ἔτσι, μὲ τὴ μεγάλη φαντασία, ποὺ εἶχε, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅταν πιὰ ἐγκαταστάθηκε ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ἔγινε περισσότερο γνωστὸς μὲ τὶς ἐμφανίσεις του στὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ εἴδους, ἄρχισε νὰ γράφη τραγούδια, μὲ δικούς του πάντα στίχους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μεγάλα σουξέ του ἦταν τὸ περίφημο «Κομπολογάκι», ποὺ τραγουδήθηκε πολὺ στὴν ἐποχή του καὶ ποὺ ἔγινε πολὺ σύντομα παρῳδία στὶς ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐποχῆς. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἐπιτύχη καὶ ἄλλα μεγάλα σουξέ, ὅπως τὰ «Ὁ οὐρανὸς συννέφιασε», «Θέλω στὰ μπουζούκια νὰ μὲ πᾶς», «Τὸ καπηλιὸ» καὶ τὸ χιλιοτραγουδισμένο «Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ Γιῶργος, π' ἀγαποῦσες μιὰ φορά», ποὺ τὸν ἐπέβαλαν καὶ ὡς συνθέτη, ἀφοῦ κυκλοφόρησαν σὲ χιλιάδες δίσκους.

Ἀπὸ τὰ νεώτερα σουξέ του, εἶναι τὰ «Ἂν μιλοῦσαν τὰ σύννεφα», «Τὸ δαχτυλίδι», «Τὸ φουρώ», «Τῆς Λαρίσης τὸ ποτάμι» «Ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς», «Μιὰ γυναῖκα, δύο ἄνδρες».

Δυὸ ἄλλα τραγούδια του, ποὺ τὸν ἔκαναν γνωστὸ στὸ ἐξωτερικό, εἶναι τὰ «Παιδιὰ τοῦ λιμανιοῦ», ποὺ μεταφράσθηκαν σὲ πολλὲς ξένες γλῶσσες καὶ «Τὰ δάκρυα», ποὺ κυκλοφόρησαν τελευταῖα σὲ γαλλικὴ ἔκδοσι.

Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἐπιτυχίες του ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ τὸν προσέξη πολὺ κι' ὁ κινηματογράφος. Ἔγραψε τραγούδια σὲ ἐννέα ὡς τώρα ἑλληνικὲς ταινίες ποὺ παρουσίασε ὁ ἴδιος μὲ τὴν ὀρχήστρα του, ὅπως ὁ ἴδιος ἀποδίδει καὶ τὰ περισσότερα τραγούδια του στοὺς δίσκους.

Σὲ μιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς ταινίες αὐτὲς ἔγραψε ὄχι μόνο τὰ τραγούδια, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴ μουσική, μὲ μοτίβα ἰδιαιτέρων ἀξιώσεων, ποὺ ἀφίνουν πολλὴ ἐντύπωσι.

Τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκατέλειψε τὸ πάλκο καὶ ἐμφανίζεται ὡς ἀττραξιόν, ὁ Μητσάκης ἀπέκτησε μεγαλύτερη προσωπικότητα καὶ ἔγινε ἀκόμη περισσότερο δημοφιλής.

Ὁ δημοφιλὴς τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης Γιῶργος Μητσάκης.

★

Εἴδαμε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυ τὸ Γιῶργο Μητσάκη, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Πλάκας, ὅπου ἐμφανίζεται μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία τὸν τελευταῖο καιρό.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δουλειά σου; τὸν ρωτήσαμε.

— Νὰ γράφω καὶ μόνο νὰ γράφω! Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ μπορέσω νὰ φέρω, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κοντά, τὸ λαϊκὸ μὲ τὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι, καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχω...

— Κάτι πικάντικο;

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ σωφάρω καὶ τακτικά, ὅταν μοῦ μένη καιρός, κάνω μακρυνοὺς περιπάτους. Πιστεύω, ἄλλωστε, πὼς οἱ γραφικὲς τοποθεσίες μὲ ἐμπνέουν πάντα.

— Αὐτὰ ποὺ ψιθυρίζονται γιὰ τὸ θέατρο;

— Πραγματικά, μετὰ τὴν ἐμφάνισί μου σὲ ἐπιθεωρήσεις πίστας, σὲ ρόλους τυπίστα, εἶχα δελεαστικὲς προτάσεις νὰ ἐμφανισθῶ στὸ θέατρο. Νομίζω, ἀλήθεια, πὼς μὲ τραβάει ἡ σκηνή. Δὲν ἔχω ὅμως ἀκόμη ἀποφασίσει.

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Φυλάω γιὰ τελευταῖο ἀτοῦ ἕνα μεγάλο ταξίδι στὸ ἐξωτερικό, ἀφοῦ, ἐκτὸς μερικὲς ἐμφανίσεις μου στὴν Τουρκία, δὲν ἔχω πουθενὰ ἀλλοῦ ἐμφανισθῆ. Θὰ κάνω τὸ γῦρο τοῦ κόσμου τραγουδῶντας. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς τὰ τραγούδια μου, μεταξὺ ἐλαφροῦ καὶ ρεμπέτικου, ποὺ ἀρέσουν πολὺ στοὺς ξένους, θὰ ἔχουν παντοῦ ἀπήχησι...

— Κανένα καλλιτεχνικὸ ὄνειρο;

— Περιμένω μὲ ἀγωνία νὰ δῶ στὴν ὀθόνη τὰ δυὸ σενάρια, ποὺ ἔχω τελειώσει καὶ ποὺ διαπραγματεύομαι μὲ γνωστὲς ἑταιρεῖες. Ὄχι τόσο γιὰ λόγους οἰκονομικούς, ἀφοῦ, ὅπως ξέρετε, τὰ τραγούδια μου ἀποδίδουν πολὺ περισσότερα, ἀλλὰ γιατὶ θέλω νὰ κρίνω τὸ συγγραφικό μου ταλέντο.

— Ἀπὸ θαυμάστριες;

— Σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο καλύτερα νὰ μὴν ἐπεκταθοῦμε. Εἶναι γνωστό, ἄλλωστε, πὼς κάθε καλλιτέχνης ἔχει θαυμάστριες.

Θὰ τελειώσουμε μὲ ἕνα τελευταῖο χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ τοῦ Γιώργου Μητσάκη:

Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, παρακολούθησε τὸ πρόγραμμα τοῦ κέντρου τῆς Πλάκας, ὅπου ἐμφανίζεται, ὁ Ἀμερικανὸς πτέραρχος Τζόουν, τῶν Δυνάμεων τοῦ ΝΑΤΟ.

Ὅταν ἔφευγε, πλησίασε τὸ Μητσάκη, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ κάτι τοῦ εἶπε. Μὲ μεγάλη του δὲ ἔκπληξι ἄκουσε τὸ δημοφιλῆ συνθέτη νὰ τοῦ ἀπαντάη στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα!

Ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα ἀγγλικά, ποὺ εἶχε μάθει πέρυσι τὸ καλοκαῖρι ὁ Μητσάκης, γιὰ νὰ συνεννοῆται μὲ τὴν περίφημη Κοξινέλ, ποὺ ἐργαζόταν μαζί του στὸ ἴδιο κέντρο καὶ ποὺ τοῦ εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Μητσάκης σὲ μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία μὲ τὴν Κοξινέλ.

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Λανσάρησε τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ τὸ Σπῦρο Φωκᾶ

Ὅπως ὁ Χίτσκοκ καὶ διάφοροι ἄλλοι σκηνοθέτες, ὁ Ἀνδέας Λαμπρινὸς συνηθίζει νὰ κάνη μιὰ σύντομη ἐμφάνισι σ' ὅλα του τὰ ἔργα. Ἀνωτέρω ὁ παραγωγός, σκηνοθέτης καὶ σεναριογράφος τοῦ φίλμ «Ματωμένο ἡλιοβασίλεμα», μαζὶ μὲ τὴν πρωταγωνίστριά του Ἔφη Οἰκονόμου, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου, ποὺ γυρίστηκε στὸ θέατρο Δελφῶν.

ΑΠ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες σκηνοθέτες καὶ παραγωγούς, ὁ Ἀνδρέας Λαμπρινὸς μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο ἐκείνου, ποὺ ἀνακάλυψε καὶ λανσάρησε μὲ τὰ ἔργα του τὰ περισσότερα νέα ἀστέρια. Ἀστέρια, ποὺ λάμπουν σήμερα ὄχι μόνο στὸ ἑλληνικό, ἀλλὰ καὶ στὸ διεθνὲς κινηματογραφικὸ στερέωμα.

Ὁ σημερινὸς παραγωγός, σεναριογράφος καὶ σκηνοθέτης, ἔκανε τὰ πρῶτα του βήματα ὡς σεναριογράφος τὸ 1949. Οὐσιαστικὰ ὅμως ἔκανε τὸ κινηματογραφικό του ντεμποῦτο τὸ 1952, μὲ τὸ σενάριο τοῦ φίλμ «Εὔα», ποὺ γύρισε ἡ Μαρία Πλυτᾶ, μὲ τοὺς Ἀλ. Ἀλεξανδράκη, Νίνα Σγουρίδου, Ἀλίκη Γεωργούλη, Μάνο Κατράκη καὶ Ντ. Ἠλιόπουλο.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἡ ἴδια ἡ Μαρία Πλυτᾶ μετέφερε στὸν κινηματογράφο «Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς», τοῦ Χατζηαποστόλου, βάσει ἑνὸς σεναρίου τοῦ Ἀνδρέα Λαμπρινοῦ, μὲ τὴ Σμαρούλα Γιούλη, τὸν Ὀρ. Μακρῆ καὶ τὸ Γιῶργο Φούντα.

Τὸ 1955 προεβλήθη «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ παραμύθια», μὲ πρωταγωνιστὰς τρία μᾶλλον ἄσημα τότε ἀστέρια, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καταλάβουν σημαίνουσα θέσι στὸ καλλιτεχνικό μας στερέωμα: Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, Γιάννης Γκιωνάκης, Θανάσης Βέγγος.

Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸ «Ποντικάκι», δὲν ἤθελε νὰ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο, ἐπείσθη τελικὰ νὰ ἐπιχειρήση μιὰ νέα δοκιμὴ μπροστὰ στὸ φακό. Ἀποδείχθηκε δὲ πὼς ὁ Α. Λαμπρινὸς δικαίως ἐπέμενε, γιατὶ ἡ νέα ἐμφάνισι τῆς Ἀλίκης ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιητική.

Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη ἦταν τότε μαθήτρια τῆς σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ ὁ Α. Λαμπρινός, ποὺ πρόσεξε τὸ ταμπεραμέντο καὶ τὶς δυνατότητες τῆς νέας στάρ, ἔγραψε εἰδικὰ γι' αὐτὴν τὸ σενάριο τῆς ἑπομένης του ταινίας «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα», δημιουργῶντας τὸν τύπο, ποὺ πλασάρει ἀκόμα καὶ σήμερα μὲ ἐπιτυχία ἡ στάρ.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ φίλμ, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ἔκανε καὶ τὴν πρώτη του ἐπιτυχῆ ἐμφάνισι στὸν κινηματογράφο, στὸ ρόλο ἑνὸς βαρκάρη, ὁ Θανάσης Βέγγος.

Τὸ λανσάρισμα ὅμως νέων ἠθοποιῶν συνεχίζεται καὶ μὲ τὰ ἑπόμενα φίλμ.

Τὸ «Ματωμένο ἡλιοβασίλεμα», ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς «Ὑπερήφανους», ἀποτελοῦν, κατὰ τὴν ὁμολογία τοῦ ἰδίου, τὰ πιὸ ἀγαπημένα του ἔργα, τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ λανσάρη τρία καινούργια ἀστέρια: τὸ Σπῦρο Φωκᾶ, τὴν Ἔφη Οἰκονόμου καὶ τὴν Κάκια Ἀναλυτῆ. Στὸ ἴδιο αὐτὸ ἔργο κάνει τὴν πρώτη του κινηματογραφικὴ ἐμφάνισι ὁ Μιχ. Καλογιάννης.

Τὸ φίλμ προβάλλεται στὶς Κάννες, τὸ 1959, καὶ ὁ πρωταγωνιστής του Σπῦρος Φωκᾶς γίνεται τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας, χαρακτηριζόμενος «Ὁ ὡραῖος βοσκὸς τοῦ Παρνασσοῦ, μὲ σμόκιν». Τὸ φίλμ καταχειροκροτεῖται κατ' ἐπανάληψιν, διαρκούσης τῆς προβολῆς του, καὶ ὁ Σπῦρος Φωκᾶς μένει, μετὰ τὸ Φεστιβάλ, στὴν Ἰταλία, ὅπου ἀρχίζει γι' αὐτὸν μιὰ νέα λαμπρὴ σταδιοδρομία.

Ἡ Ἔφη Οἰκονόμου, τὴν ὁποία ὁ Α. Λαμπρινὸς εἶχε ἀνακαλύψει στὴν Αἴγινα, κατὰ τὸ γύρισμα τῶν «Διακοπῶν», στάθηκε κι' αὐτὴ στὸν κινηματογράφο καὶ εἰδικεύθηκε στὸ ρόλο κομψῶν καὶ ὡραίων κυριῶν.

Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Κάκια Ἀναλυτῆ, εἶναι σ' ὅλους γνωστὴ ἡ ραγδαία καὶ ἀπόλυτα δικαιολογημένη ἄνοδος, ποὺ σημείωσε ἀπὸ τότε τὸ ἄστρο της.

— Τὸ φίλμ «Ματωμένο ἡλιοβασίλεμα» ἦταν, στὴν ἐποχή του, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀκριβὲς ταινίες τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, μᾶς λέει ὁ Ἀνδρέας Λαμπρινός. Δὲ στοίχισε μόνο πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ ἀπαίτησε καὶ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ἐκ μέρους ὅλων ἐκείνων, ποὺ συνεργάστηκαν μαζί μου γιὰ τὸ γύρισμά του, ποὺ ἔγινε στὸν Παρνασσὸ καὶ στὶς πηγὲς τοῦ Ἀχελώου. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς λίγες σκηνές, ποὺ γυρίστηκαν στὰ στούντιο «Ἄλφα», ὁ Σπῦρος Βασιλείου ἔχτισε ἕνα ἀληθινὸ πέτρινο κονάκι, ποὺ τὸ σκεπάσαμε μὲ ἐλατόκλαδα, ποὺ φέραμε ἀπὸ τὸν Παρνασσό.

»Τὸ ἔργο μου αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ προβάλλεται στὸ ἐξωτερικό, κι' ἀπὸ παντοῦ μοῦ ἔρχονται κολακευτικὰ γράμματα καὶ σχόλια. Γενικά, πιστεύω πὼς τὸ «Ματωμένο ἡλιοβασίλεμα» δὲν κρίθηκε ἀκόμα.

Ὁ Ἀνδρέας Λαμπρινὸς γυρίζει κατόπιν στὰ νησιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ «Τὸ ταξίδι μὲ τὸν ἔρωτα», μιὰ κωμωδία, στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ μιὰ πλειὰς ἀπὸ γνωστὰ ἀστέρια: Καρέζη, Δ. Μυράτ, Ἀλ. Κατσέλη, Κ. Κακαβᾶς καὶ Μιχ. Καλογιάννης.

Μὲ τὸ ἔργο του «Τῆς μιᾶς δραχμῆς τὰ γιασεμιά», λανσάρει ἕνα ἀκόμα νέο ἀστέρι: τὴν Κατερίνα Βασιλάκου, μαθήτρια τότε τῆς Σχολῆς Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ βασικὸ σήμερα στέλεχος τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου Θεσσαλονίκης.

Οἱ «Ὑπερήφανοι» τοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ λανσάρη μιὰ ὡραία νέα, μιὰ πρώην «Μὶς Ἑλλάς», τὴν ὁποία ἐπὶ χρόνια προσπαθοῦσε νὰ πείση νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο: τὴν Ἀλεξάνδρα Λαδικοῦ. Μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ φίλμ κάνουν τὸ κινηματογραφικό τους ντεμποῦτο τρεῖς καλλιτέχνες: Ὁ Γιάννης Βόγλης, ἡ Γιούλη Σκανδάλη καὶ ὁ Δημήτρης Ἰωακειμίδης.

— Καιρὸς εἶναι ὅμως τώρα, κύριε Λαμπρινέ, νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο. Ἐσεῖς προσωπικὰ τί νομίζετε πὼς πρέπει νὰ γίνη;

— Πρέπει, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα, τὸ κράτος νὰ βοηθήση τὴν ἑλληνικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγή. Ἡ πτῶσις τῆς ποιότητος ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸ ὅτι δὲν ἐλήφθη κανένα μέτρο προστασίας τῆς ἑλληνικῆς ταινίας ἀπὸ τὴν ξένη. Τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὶς μεγάλες πόλεις τῆς ἐπαρχίας, οἱ κινηματογράφοι βρίσκονται στὰ χέρια τῶν εἰσαγωγέων ξένων ταινιῶν, οἱ ὁποῖοι, βλέποντας τὸν κίνδυνο, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς ἡ ἑλληνικὴ ταινία, τὴν ἀποκλείουν ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους τους.

— Δὲ νομίζετε πὼς φταίει γι' αὐτὸ καὶ ἡ χαμηλὴ ποιότης τῶν περισσοτέρων ἑλληνικῶν φίλμ;

— Ἡ χαμηλὴ ποιότης ὀφείλεται ἀκριβῶς στὴν προσπάθεια νὰ ἐπιτύχουμε χαμηλὸ κόστος τῶν ταινιῶν καὶ εἶναι γνωστὸ πὼς σὲ ὁποιοδήποτε τομέα τῆς παραγωγῆς, ἰδιαίτερα δὲ στὸν κινηματογράφο, ἡ μείωσι τοῦ κόστους ἀποβαίνει σὲ βάρος τῆς ποιότητος.

— Πιστεύετε πὼς ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος βρίσκεται σήμερα σὲ ἄνοδο;

— Ὁ κόρος θὰ ὑποχρεώση τοὺς παραγωγούς μας νὰ στραφοῦν πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνσι: τὸ ἑλληνικὸ βιβλίο. Πάντως, ἂν γυρίζωνται σήμερα πολλὲς κακὲς ταινίες, σ' αὐτὸ φταίει καὶ τὸ κοινό, ποὺ ἐκτρέφει τοὺς παραγωγούς των.

— Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον; Ποιὸ ἔργο θὰ θέλατε νὰ μεταφέρετε στὸν κινηματογράφο;

— Ὑπάρχει ἕνα τέτοιο ἔργο, ἀλλά, ἂν τὸ πῶ, ἀσφαλῶς θὰ προλάβη νὰ τὸ γυρίση κάποιος ἄλλος. Πάντως, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τραβήξω τὸ δρόμο, ποὺ χάραξα μὲ τὸ «Ματωμένο ἡλιοβασίλεμα» καὶ τοὺς «Ὑπερήφανους». Πιστεύω πὼς τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ μεταίχμιο, ὅπου συναντῶνται ἡ τέχνη καὶ ἡ εὐπορικότης. Ἕνα καλὸ φίλμ, δηλαδή, ποὺ θὰ προορίζεται καὶ θὰ ἱκανοποιῆ συγχρόνως καὶ τοὺς λίγους (τοὺς ἐκλεκτικοὺς) καὶ τὸ εὐρὺ κοινό.

— Ἀπὸ τοὺς ξένους σκηνοθέτες ποιὸν θαυμάζετε περισσότερο;

— Τὸ Ρομπέρτο Ροσσελίνι. Εἶναι ἕνας πραγματικὸς δημιουργός. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες «Ρώμη ἀνοχύρωτος πόλις» καὶ «Γερμανία ἔτος μηδέν», μᾶς ἔδωσε καὶ τὸ σκὲτς «Ὁ φθόνος» στὰ «7 θανάσιμα ἁμαρτήματα», ποὺ θεωρῶ μικρὸ ἀριστούργημα.

— Εἶχε ὅμως καὶ ἀποτυχίες.

— Πάντοτε οἱ πραγματικοὶ δημιουργοὶ δίνουν καὶ μετριότητες. Ἄλλωστε, οἱ ἀποτυχίες του ὀφείλονται στὸ ὅτι, χάριν τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ξέφυγε ἀπὸ τὸ δρόμο του.

— Καί, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο, ποιὰ εὐχὴ κάνετε γιὰ χάρι του;

— Θὰ κάνω μιὰ εὐχή, ποὺ εἶναι ἁπλῆ, πραγματοποιήσιμη καὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἐκπληρωθῆ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα: Νὰ μειωθῆ ἡ εἰς βάρος του φορολογία τοὐλάχιστον κατὰ 10%. Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἀποδοτικὸ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα «εὐεργετικὰ» νομοσχέδια καὶ τοὺς χαρακτηρισμοὺς περὶ «προστατευομένων» ταινιῶν, ποὺ δὲν καταλήγουν οὐσιαστικὰ σὲ κανένα θετικὸ οἰκονομικὸ ὄφελος.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

★

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

«Ὁ Ντελικανῆς», τὸ ἐγχώριο φίλμ τοῦ Μανώλη Σκουλούδη, δὲν πρόκειται νὰ προβληθῆ κατὰ τὴν τρέχουσα περίοδο. Τὸ ἀρνητικὸ θὰ σταλῆ τώρα στὰ ἰταλικὰ στούντιο προκειμένου νὰ τυπωθοῦν ἐκεῖ οἱ ἔγχρωμες κόπιες. Τὸ ἔργο πάντως θὰ εἶναι ἐγκαίρως ἕτοιμο, γιὰ νὰ προβληθῆ στὴ Θεσσαλονίκη, κατὰ τὴν Δ' Ἑβδομάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου (16 - 22 Σεπτεμβρίου).

— Ἡ κακοκαιρία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀναβληθοῦν τὰ τελευταῖα ἐξωτερικὰ γυρίσματα τοῦ φίλμ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη «Ἡ ψεύτρα», ποὺ θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ εἶχε τελειώσει τὸ περασμένο Σάββατο.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ

(Πρόσωπα: Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά, ὁ Τοτός).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Δὲ θέλεις, λοιπόν, νάρθῆς μαζί μου στοῦ θείου Πέτρου;

Η ΜΑΜΑ: Ὄχι, σοῦ εἶπα. Μιὰ φορὰ μιλάει ὁ κόσμος!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Πολὺ ὡραῖα! Θὰ πάω κι' ἐγὼ μὲ τὸν Τοτό.

Η ΜΑΜΑ: Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι ν' ἀφίσης τὸν Τοτὸ ἥσυχο. Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲ θέλω νὰ ἔχη ὁ γυιός μου ἐπαφὴ μὲ μερικοὺς τῆς οἰκογενείας σου...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποιὸς διατάσσει ἐδῶ μέσα... Πάντως, εἶπα, ὅτι θὰ πάρω τὸν Τοτὸ καὶ θὰ τὸν πάρω! Τοτό, ἔλα παιδί μου!

Η ΜΑΜΑ: Τοτό, νὰ μείνης αὐτοῦ ποὺ κάθεσαι! Οὔφ, θὰ τρελλαθῶ!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τοτό, ν' ἀκούσης τί σοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς σου, γιατὶ ἀλλοιῶς...

Η ΜΑΜΑ: Τοτό, νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέει ἡ μαμά σου, γιατὶ ἀλλοιῶς...

(Τὸν πληροφοροῦν κι' οἱ δυό, μὲ μιὰ χειρονομία, ὅτι θὰ τοῦ τὶς βρέξουν. Ὁ Τοτὸς ὅμως δὲ δίνει προσοχὴ οὔτε στὸν ἕνα, οὔτε στὸν ἄλλο. Ἔχει πιάσει μιὰ μυῖγα καὶ προσπαθεῖ νὰ τῆς βάλη ἕνα χαρτάκι, γιὰ νὰ τὴ μεταβάλη σὲ ἀεροπλάνο).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἄκουσες, Τοτό, τί σοῦ εἶπα; Ποιὸς σοῦ μιλάει τόση ὥρα;

Η ΜΑΜΑ: Ξέρεις, Τοτό, τί σὲ περιμένει...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (χάνει τὴν ὑπομονή του, ἁρπάζει τὸν Τοτὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραντάζει ὁλόκληρο). Ἂν δὲν τὶς φᾶς, δὲν παίρνεις ἀπὸ λόγια, παλιόπαιδο!

Η ΜΑΜΑ (πιάνει τὸν Τοτὸ ἀπὸ τ' ἄλλο χέρι καὶ τὸν τραβάει κι' αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος της. Στὸν ἄνδρα της): Σοῦ εἶπα, ὅτι δὲ θ' ἀφίσω τὸ παιδὶ νάρθῆ μαζί σου. Δὲ θέλω ὁ γυιός μου, ποὺ προσπαθῶ νὰ τὸν κάνω τύπο καὶ ὑπογραμμὸ ἀνθρώπου, νὰ ἔχη πάρε-δῶσε μὲ θείους... Τί μαθήματα θὰ πάρη τὸ παιδὶ ἀπὸ κάτι τέτοιους... Μὴ μὲ ἀναγκάζης νὰ πῶ περισσότερα... Ὁ γυιός μου ἔχει ἀνατροφή, ἀνώτερα αἰσθήματα, καί...

Ο ΤΟΤΟΣ (ξεθυμαίνοντας): Μὰ τί μὲ τραβᾶτε κι' οἱ δυό σας;... Θὰ μοῦ ξεκολλήσετε τὰ χέρια!...

(Ἡ μαμὰ κατώρθωσε ν' ἀποσπάση τὸν Τοτὸ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ. Τὸν παίρνει μαζί της καὶ πηγαίνει καὶ κλειδώνεται στὴν κάμαρή της. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα δίφραγκο).

Η ΜΑΜΑ: Τοτό, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα, σοῦ δίνω αὐτὸ τὸ δίφραγκο. Πάρτο ν' ἀγοράσης καραμέλλες. Ἔτσι πάντα νὰ εἶσαι καλός.. Ν' ἀκοῦς τὴ μαμά σου... (Τὸν φιλάει).

Ο ΤΟΤΟΣ: Εὐχαριστῶ, μαμά. Ἀλλὰ μοῦ ξεκόλλησες τὸ χέρι...

(Βάζει τὸ δίφραγκο στὴν τσέπη. Ἡ μαμὰ φεύγει. Ὁ Τοτὸς πηδᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἰσογείου καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἐνῶ περιφέρεται στὸ δρόμο, μὲ τὴν ἀπορία ἂν πρέπει ν' ἀγοράση μὲ τὸ δίφραγκο καραμέλλες ἢ φυστίκια, πέφτει ξαφνικὰ πάνω στὸ μπαμπᾶ του, ποὺ τραβάει γιὰ τὸ σπίτι τοῦ θείου Πέτρου. Μιὰ διαβολικὴ σκέψι περνάει τότε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Τοτοῦ).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί γυρεύεις στοὺς δρόμους, Τοτό;

Ο ΤΟΤΟΣ: Ἦρθα, μπαμπᾶ, νὰ πᾶμε μαζὶ στοῦ θείου Πέτρου...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Μπράβο, παιδάκι μου! Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα... Ἔτσι νὰ κάνης πάντα... Ν' ἀκοῦς τὸ μπαμπᾶ σου...

Ο ΤΟΤΟΣ: Ἡ μαμὰ μοῦ ἔδινε δυὸ φράγκα γιὰ νὰ μείνω σπίτι. Ἐσὺ πόσα θὰ μοῦ δώσης γιὰ νάρθω μαζί σου;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (διασκεδάζοντας μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ Τοτοῦ): Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τρία φράγκα... Νά, πάρε τα...

Ο ΤΟΤΟΣ: Εὐχαριστῶ, μπαμπᾶ. (Κάνει μὲ τὸ νοῦ λογαριασμό): Δυὸ ἀπὸ τὴ μαμὰ καὶ τρία ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ, πέντε... Καλὰ εἶναι... Μά, ἂν τὸ μάθη ἡ μαμά, θὰ μὲ μουρλάνη στὸ ξύλο!...

(Πιάνει τὸ μπαμπᾶ ἀπ' τὸ χέρι καὶ προχωροῦν. Σὲ λίγο, τοῦ ἔρχεται νέα σατανικὴ ἔμπνευσι).

Ο ΤΟΤΟΣ: Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί θέλεις, Τοτό;

Ο ΤΟΤΟΣ: Δὲν εἶμαι καλά, μπαμπᾶ. Νά, μὲ τραντάξατε τόσο πολύ, ἡ μαμὰ κι' ἐσύ, ποὺ μ' ἔπιασε ζαλάδα... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πέσω κάτω...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (ἀνήσυχος): Ἀφοῦ δὲ νοιώθεις καλά, παιδί μου, τότε νὰ γυρίσης γρήγορα στὸ σπίτι...

Ο ΤΟΤΟΣ (ἄλλο ποὺ δὲ θέλει): Ναί, μπαμπᾶ, τρέχω νὰ ξαπλώσω...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Πήγαινε καὶ νὰ μὴ χαζεύης στὸ δρόμο!

(Ὁ Τοτός, φτάνοντας στὸ σπίτι, βρίσκει τὴ μαμά του ἔξω φρενῶν).

Ο ΤΟΤΟΣ (μυρίζεται ξύλο καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀποφύγη): Ξέρεις κάτι, μαμάκα;...Εἶδα στὸ δρόμο τὸ μπαμπᾶ, ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ δώση τρία φράγκα γιὰ νὰ πάω μαζί του στοῦ θείου Πέτρου... Ἐγὼ ὅμως δὲ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτὸ χωρὶς τὴ θέλησί σου καὶ προτίμησα νὰ γυρίσω πίσω...

Η ΜΑΜΑ: Ἔκανες πολὺ καλά, παιδί μου! Βλέπω, ὅτι τὰ μαθήματα, ποὺ σοῦ δίνω πιάνουν τόπο... Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὰ τρία φράγκα, ποὺ σοῦ ἔταξε ὁ πατέρα σου... Νά, πάρε ἕνα τάλληρο καὶ δῶσε μου πίσω τὰ δύο, ποὺ σοῦ εἶχα δώσει λίγη ὥρα πρίν...

Ο ΤΟΤΟΣ: Μά... πῆρα καραμέλλες, μαμά! Ἔτσι δὲ μοῦ εἶπες; Δῶσε μου τὸ τάλληρο, καὶ σοῦ χρωστάω τὰ δυὸ φράγκα!

Η ΜΑΜΑ: Ἔστω!... Φτάνει νὰ εἶσαι πάντα καλὸ παιδί...

(Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, γυρίζει ὁ μπαμπᾶς. Δὲ χαιρετάει τὴ μαμά, δὲν ἀνταλλάσσουν λέξι. Εἶναι μαλωμένοι).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (παίρνοντας τὸν Τοτὸ κατὰ μέρος): Πῶς πάει ἡ ζαλάδα σου;

Ο ΤΟΤΟΣ: Πέρασε, μπαμπᾶ, μονάχα πού...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Μονάχα πού...

Ο ΤΟΤΟΣ: Ὅταν ἡ μαμὰ ἔμαθε, ὅτι μοῦ ἔδωσες τρία φράγκα, μοῦ τὰ πῆρε, μαζὶ μὲ τὰ δύο ποὺ εἶχε δώσει κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴν ἔρθω μαζί σου... (Κλαίει).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τὸν καϋμένο τὸν Τοτό... Μὰ δὲ θέλω ἐγὼ νὰ ζημιωθῆ τὸ παιδάκι μου... Νά, Τοτό μου, τὸ τάλληρο, ποὺ σοῦ πῆρε ἡ μαμά... Μὴν κλαῖς!

Ο ΤΟΤΟΣ (τσεπώνοντας τὸ τάλληρο): Εὐχαριστῶ, μπαμπᾶ. Σὲ παρακαλῶ, μὴν πῆς τῆς μαμᾶς τίποτα...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἀστειεύεσαι, βέβαια.

Ο ΤΟΤΟΣ (κάθεται σὲ μιὰ ἄκρη καὶ λογαριάζει): Δυὸ ἀπὸ τὴ μαμὰ καὶ τρία ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ, μᾶς κάνουν πέντε. Πέντε ἀπὸ τὴ μαμὰ καὶ πέντε ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ, μᾶς κάνουν δέκα. Δέκα καὶ πέντε, ἴσον δεκαπέντε... Σὰ νὰ λέμε, ἔχω δεκαπέντε φράγκα στὴν τσέπη μου, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε, ὅτι ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ ἔχουν τὰ νεῦρα τους. Ἂν ξαναπιαστοῦν, ἀσφαλῶς ἐγὼ θὰ βγῶ ὠφελημένος. Θεούλη μου, κάνε τὸ θαῦμα σου: ἂς στήσουν κανένα καυγαδάκι... Καὶ θάχης κι' ἐσὺ τὸ μερτικό σου ἀπ' ὅσα πάρω...

ΑΛΦΟΝΣ ΓΚΡΟΖΙΕΡ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ἡ γυναίκα εἶναι τὸ πιὸ ἀσθενικὸ πλᾶσμα, τὸ προικισμένο μὲ τὴν πιὸ ἀπίστευτη δύναμι.

★ Οἱ γυναῖκες ἀφιερώνουν τὴν ἄνοιξι τῆς ζωῆς τους στὸν ἔρωτα καὶ τὸν χειμῶνα στὴν εὐλάβεια. Γιατὶ ὅταν ἡ γυναίκα ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τότε παραδίνεται στὸ Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ τελευταῖος ἐραστὴς κι' ὁ μόνος ποὺ... δὲν τὴν ἀπατᾶ.

★ Καὶ στὴ νεότητά της καὶ στὴ γηρατειά της, ἡ γυναίκα δὲ μπορεῖ νὰ ἰδῆ, χωρὶς συγκίνησι τὰ σπάργανα ἑνὸς μωροῦ — συγκίνησι ἀνώτερη ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβη ὁ ἄνδρας ποτέ.

★ Ὁ ἄνδρας ποὺ ἔχει πνεῦμα ἀνεπτυγμένο, πρέπει νὰ διαλέγη γυναῖκα μὲ κοινὸ μυαλό, γιατὶ δυὸ πνεύματα μέσα στὸ ἴδιο σπίτι εἶναι πολλά.

★ Γυναῖκες, γυναῖκες!... Εἶστε τὸ μεγάλο μυστήριο ποὺ τυραννεῖ ὁλόκληρη τὴ Φύσι.

★ Ὅλος ὁ κόσμος γιὰ τὴ γυναίκα πρέπει νἆναι τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ μέσα εἶναι τὸ κράτος της, ἐκεῖ μπορεῖ νὰ κυβερνᾶ μὲ τὴν ἀγαθότητα, τὴ γλυκύτητα καὶ τὴν τρυφερότητα.

★ Τὸ μυστήριο τοῦ ἔρωτος εἶναι βαθύτερο ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου.

★ Ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ ξεχάση τὸν ἔρωτά της, τὰ ἐρωτικά της ὅμως κόλπα ποτέ.

★ Ὅταν ὁ ἔρως κυριαρχήση, τυφλώνει τὴ ντροπή.

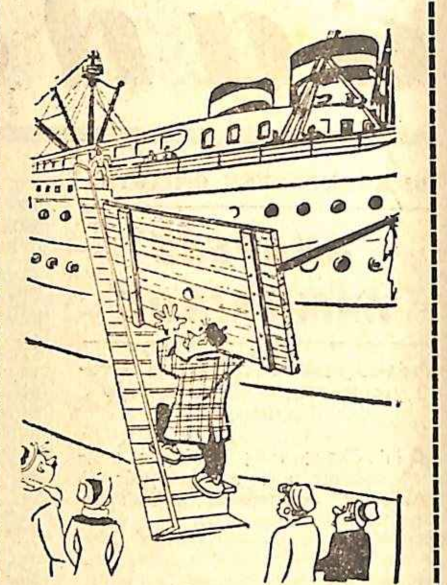

Ὁ ἀπαισιόδοξος.

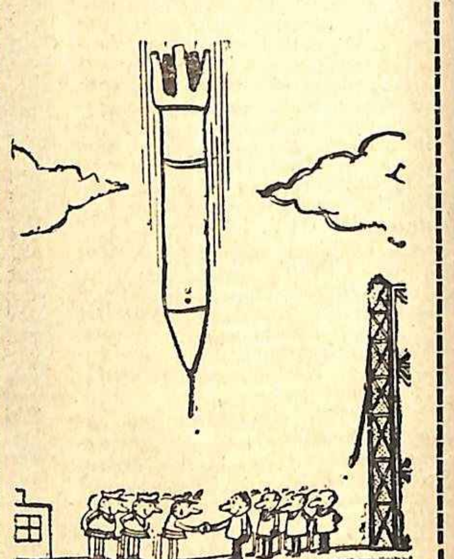

— Τὰ συγχαρητήριά μας, κύριε καθηγητά, γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτόξευσι τοῦ πυραύλου!

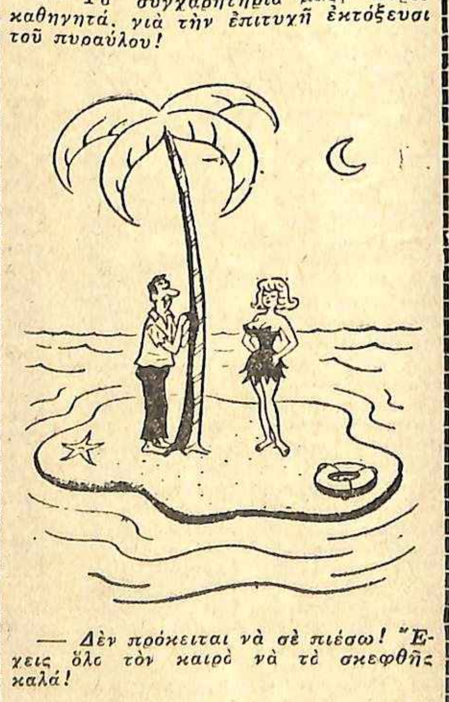

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ πιέσω! Ἔχεις ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸ σκεφθῆς καλά!

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

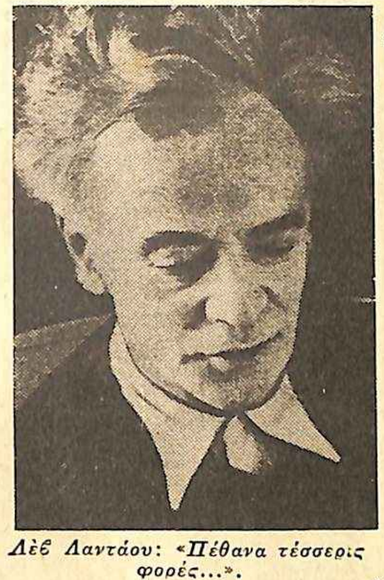

Λὲβ Λαντάου: «Πέθανα τέσσερις φορές...».

Ὁ θάνατος, ἡ ζωὴ καὶ τὸ ποίημα

Ὁ Λὲβ Λαντάου, ὁ μεγάλος Ρῶσος ἐπιστήμονας, τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς φυσικῆς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε τέσσερες φορὲς καὶ ἀναστήθηκε, σώθηκε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ ἤδη τὸ ὑπέροχο μυαλό του ἄρχισε νὰ κάνη πολύπλοκους μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνε τρομεοὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ἔξω ἀπὸ τὴ Μόσχα, ὁ Λαντάου βρέθηκε σὲ τραγικὴ κατάστασι...

Τὸ κεφάλι του, ἦταν τελείως ἀνοιγμένο, μὲ τὰ μυαλὰ ἔξω, ὅλα του τὰ πλευρὰ σπασμένα, σχεδὸν χωρὶς ἀναπνοή... Ὅλοι περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ μοιραῖο τέλος.

Τέσσερες φορὲς θεωρήθηκε νεκρὸς καὶ τέσσερες φορὲς τὸν ξανάφεραν στὴ ζωή...

Ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο συνεργάστηκαν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὰ διαδοχικὰ αὐτὰ θαύματα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα, τὰ πιὸ πανανθρώπινα μυστικὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Λαντάου, εἶναι ἡ συνεργασία τῶν κορυφαίων ἰατρῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ ἔδωσαν στὸ προσκέφαλό του τὴ μάχη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

Γιατὶ ὁ Λαντάου δὲν εἶναι μόνο ἕνας εἰδικὸς ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ ἕνα πλατὺ πανανθρώπινο πνεῦμα, ποὺ εἶχε πιστοὺς φίλους σὲ ὅλο τὸν κόσμο....

Τὸ δεύτερο μυστικὸ εἶναι ὁ ρόλος τῆς γυναίκας του «Ντότσκα», ὅπως τὴ φωνάζει χαϊδευτικά. Ἐπιστήμων καὶ ἐκείνη καὶ ὑπέροχος ἄνθρωπος, ἔμεινε διαρκῶς κοντά του, ψιθυρίζοντας στ' αὐτί του λόγια ἀγάπης, προσπαθῶντας μὲ τὴ θερμὴ της λατρεία νὰ φωτίση τὰ σκοτάδια τοῦ μυαλοῦ του...

Ἡ «Ντότσκα», ξανθειά, μὲ λαμπερὰ μάτια, μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς καλωσύνης στὸ πρόσωπό της, ἄκουσε τὰ πρῶτα λόγια, ποὺ ψιθύρισε ὁ ἄντρας της, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ θανάτου.

Ἤτανε ἕνα γαλλικὸ ποίημα ἀγάπης...

Ἔρως, δόξα καὶ... κιλά!

Ἐνῶ ἡ Μαρία Κάλλας ἀναπαύεται στὶς δάφνες της, ἡ μεγάλη της ἀντίπαλος, ἡ Ρενάτα Τεμπάλντι, συνεχίζει τὴ μάχη ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς, ποὺ τὴν εἶχε ἀρχίσει στὰ πρῶτα της βήματα ἡ Ἑλληνίδα ἀοιδός... Ἀποφάσισε δηλαδὴ ν' ἀδυνατίση, νὰ χάση μερικὰ ἀπὸ τὰ κιλά, ποὺ τῆς ἔδιναν μιὰ ὄψι ὄχι καὶ πολὺ χαριτωμένη.

Καὶ ἡ προσπάθειά της ξεπέρασε κάθε ἐλπίδα...

Σὲ λίγο σχετικῶς διάστημα, ἔχασε δεκατέσσερα κιλὰ καὶ βρῆκε μιὰ σιλουέττα συλφίδας, προσθέτοντας ἔτσι στὴ θαυμάσια φωνή της, καὶ τὴ γοητεία τῆς ἐμφανίσεως.

Τεμπάλντι: «Ἔχασα 14 κιλά...»

Ἀλλά, ἀπὸ αὐτὶ σὲ αὐτὶ καὶ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, δὲν ἔκανε τὸ γῦρο του μόνο τὸ μυστικὸ τοῦ ἀδυνατίσματος τῆς Τεμπάλντι... Σὲ λίγο ἦρθε νὰ τὸ συμπληρώση ἄλλο ἕνα μυστικό, ποὺ αὐτὸ εἶναι τρομερὸ γιὰ τὴν Ἰταλίδα ἀοιδό: Ἡ Ρενάτα Τεμπάλντι ἔχασε τὴ φωνή της!...

Ἡ συστηματικὴ δίαιτα, ποὺ ἔκανε γιὰ ν' ἀδυνατίση, χτύπησε τὶς τόσο λεπτὲς καὶ εὐαίσθητες φωνητικὲς χορδές...

Εὐτυχῶς γιὰ τὴν Τεμπάλντι, ποὺ χύνει μαῦρα δάκρυα — ὅταν μιὰ πριμαντόνα κλαίη, εἶναι σὰ ν' ἀνοίγουν οἱ καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ — οἱ γιατροὶ πιστεύουν, ὅτι γρήγορα θὰ ξαναβρῆ τὴν ὑπέροχη φωνή της.

Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνα τρίτο μυστικό, ἕνα κρυφὸ μυστικὸ στὴν καρδιὰ τῆς Τεμπάλντι: Εἶναι ἐρωτευμένη! Τρελλὰ ἐρωτευμένη! Κι' ἂν ἀποφάσισε ν' ἀδυνατίση, αὐτὸ βασικὰ ὀφείλεται στὸ ζωηρὸ πόθο ν' ἀρέση «σ' Ἐκεῖνον», ποὺ γιὰ τὴν ὥρα κανεὶς δὲν τὸν ξέρει ἀκριβῶς, ἀλλὰ μερικοὶ τὸν φαντάζονται.

Τὸ τρομερό, ὅμως, εἶναι, ὅτι, γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὴ φωνή της, ἡ Τεμπάλντι πρέπει νὰ σταματήση τὴ δίαιτα. Κι' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι γρήγορα θὰ ξαναβρῆ τὰ δεκατέσσερα κιλά της...

Ἀλλὰ ἔτσι, πιθανὸν νὰ χάση τὸν ἔρωτα «Ἐκείνου».

Τραγικὸ δίλημμα...

Ὁ ἔρωτας κι' ἡ δόξα δίνουν τὴ μάχη τους στὴν καρδιὰ τῆς Τεμπάλντι

Σίγουρα, τὰ δάκρυα τῆς πριμαντόνας θ' ἀρχίσουν πάλι νὰ τρέχουν καταρράχτης...

Ἕνας ἀθλητὴς τοῦ κινηματογράφου

Ἕνα ἀπ' τὰ πραγματικὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκόσμιας φιλολογίας, τὸ βιβλίο τοῦ περιφήμου Λῶρενς «Οἱ ἑπτὰ στύλοι τῆς σοφίας», γυρίστηκε σὲ φίλμ, ποὺ εἶναι ὑποψήφιο γιὰ πολλὰ Ὄσκαρ...

Ἀλλὰ ὁ ἐνσαρκωτὴς τοῦ ἴδιου τοῦ Λῶρενς — ποὺ εἶναι κι' ὁ ἥρωας τοῦ βιβλίου του — ὁ Πέτερ Τούλ, εἶναι τελείως ἄγνωστος...

Τὸ μυστικό του, λοιπόν, τὸ ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος:

— Εἶμαι ἕνας τριαντάρης Ἰρλανδὸς καὶ μὲ διάλεξαν νὰ πρωταγωνιστήσω σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, παρμένο ἀπὸ ἕνα βιβλίο, ποὺ πάντοτε θαύμαζα. Δὲν ἤξερα τί μὲ περίμενε... Δυὸ χρόνια ἔζησα σὰ Βεδουῖνος στὴν ἔρημο, ὅπου γυριζότανε τὸ ἔργο. Ἔλαβα μέρος σὲ τρομερὲς μάχες, μαστιγώθηκα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, καβάλλησα γκαμῆλες καὶ ἄγρια ἄλογα, γιατὶ τὸ ἔργο εἶναι ὁ πόλεμος στὴν ἔρημο. Τὸ μυστικό μου, λοιπόν, εἶναι ἕνα: Δὲ λύγισα. Ἴσως δὲν εἶμαι ἠθοποιός, ἀλλὰ ἀθλητής.

Ὁ Πέτερ Τοὺλ σταμάτησε νὰ μλιάμ γιὰ λίγο, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἤτανε σκοτεινὸ καὶ μετὰ πρόσθεσε:

Πέτερ Τούλ: «Δυὸ χρόνια στὴν ἔρημο...».

— Θέλετε ἕνα ἀκόμα μυστικό; Θὰ κλειστῶ σὲ μιὰ κλινικὴ γιὰ ἕνα μῆνα. Τὸ ἔργο τέλειωσε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀντέχω πιά...

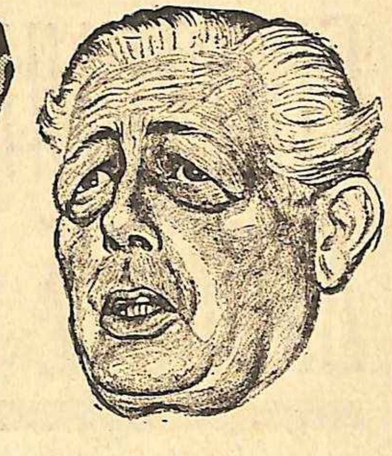

Μακμίλλαν: «Θὰ τοὺς παντρέψω...».

Ὁ Μάκ-Μίλλαν ζητάει νύφες..

Δὲν τοῦ φτάνουν οἱ διάφοροι πονοκέφαλοι — ὁ πονοκέφαλος ὑπ' ἀριθ. 1 εἶναι ὁ Ντὲ Γκώλ — ἀλλὰ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρετανίας Μακμίλλαν ἔχει ν' ἀσχοληθῆ καὶ μὲ παντρολογήματα!...

Γεγονὸς πρωτοφανὲς γιὰ ἕνα πρωθυπουργό, καὶ μάλιστα τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνος.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς πρέπει νὰ παντρέψη τὸ ταχύτερο τὸ διάδοχό του Ἔντουαρντ Χήθ.

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργός, μ' ὅλο ποὺ πλησιάζει τὰ πενῆντα, κατώρθωσε νὰ μείνη ἀνύπαντρος καὶ νὰ τριγυρίζη, πανευτυχής, σὰν ἐλεύθερο πουλί!

Ἀλλοίμονο, ὅμως, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, καμμιὰ εὐτυχία δὲ διαρκεῖ...

Ἐπειδὴ ὁ πρωθυπουργὸς Μακμίλλαν ἔχει πολιτικὰ φθαρῆ καὶ γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἐργατικὴ ἀντιπολίτευσι, θέλει νὰ παραχωρήση προσεχῶς τὴ θέσι του σ' ἕνα ἄφθαρτο μέλος τῆς Κυβερνήσεώς του καὶ τοῦ κόμματός του.

Ἀπὸ πολλοὺς καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μακμίλλαν, ὁ καταλληλότερος θεωρεῖται ὁ Χήθ..

Ἀλλὰ ἔχει ἕνα τρομερὸ ἐλάττωμα γιὰ ἕνα μελλοντικὸ πρωθυπουργό: εἶναι ἀνύπαντρος...

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ ἐμπόδιο, ὁ Μακμίλλαν δὲν τὰ ἔβαλε κάτω. Ἁπλούστατα, ἀποφάσισε νὰ βρῆ μιὰ νύφη γιὰ τὸν ὑπουργό του...

Οἱ κυρίες τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως ἔσπευσαν — ἔπειτα ἀπὸ σχετικὴ ἐπείγουσα παράκλησι τοῦ πρωθυπουργοῦ — νὰ προτείνουν τὶς πιὸ κατάλληλες «συμβίες» γιὰ τὸν Ἔντουαρντ Χήθ, πού, στωϊκὸς καὶ γιὰ λόγους πατριωτικούς, εἶναι ἕτοιμος νὰ θυσιαστῆ...

Τρεῖς εἶναι οἱ σοβαρώτερες ὑποψήφιες, ὅπως βεβαιώνουν ὅσοι εἶναι στὰ μυστικὰ τῶν «θεῶν»:

Ἡ Ἄνν Σάυπερ, 19 ἐτῶν, ἐγγονὴ τοῦ Μακμίλλαν, ἡ Ἔμμα Κάβεντιτς, 20 ἐτῶν, καὶ ἡ λαίδη Ἐλίζαμπετ Κάβεντιτς — συγγενὴς τῆς προηγουμένης — 37 Μαΐων.

Καλὴ τύχη Ἔντουαρντ Χήθ!...

Ὁ Μακμίλλαν ὅμως δὲν ἐπείγεται μόνο νὰ παντρέψη τὸ διάδοχό του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔγγονό του Ἀλεξάντερ.

Γιατὶ ὁ νεαρὸς κλάδος τῆς οἰκογενείας ἔγινε, τὸν τελευταῖο καιρό, πρωταγωνιστὴς τῆς παριζιάνικης «Ντόλτσε βίτα», γεγονός, ποὺ ἰδιαίτερα ἀνησυχεῖ τὸ γηραιὸ Χάρολντ...

Ο ΕΨΙΛΟΝ ΜΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα κάνουν θραῦσι στὴν ἀμερικανικὴ νεολαία

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ πιστεύαμε πὼς εἶχε ἐξοντωθῆ ὁριστικά, ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, εἶναι τὰ ἀφροδίσια νοσήματα. Πρόκειται γιὰ ἕνα θέμα, ποὺ ἀποφεύγουν νὰ τὸ θίξουν ὡρισμένοι σεμνότυφοι ἠθικολόγοι, ἀκολουθῶντας τὴν τακτικὴ τῆς στρουθοκαμήλου. Μήπως ὅμως, μὲ τὸ νὰ κάνωμε πὼς τὸν ἀγνοοῦμε, μὲ τὸ νὰ κρυβώμαστε πίσω ἀπ' τὸ δάχτυλό μας, παύει νὰ ὑπάρχη ὁ κίνδυνος; Καὶ δὲν εἶναι ἀπείρως προτιμότερο νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμε μὲ εἰλικρίνεια, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ τὸν ἀποφύγωμε;

Αὐτὴ τὴ σωστὴ ἀρχὴ ἀκολουθῶντας, τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μεγάλης κυκλοφορίας «Κοσμοπόλιταν», παρέχει, στὸ τελευταῖο τεῦχος του, μιὰ παραστατικὴ εἰκόνα τῆς θλιβερῆς καταστάσεως, ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ στὴν Ἀμερικὴ ἀπ' τὸ καινούργιο φούντωμα τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, ἀνάμεσα στὴ νεολαία. Ἐξετάζει τὶς αἰτίες τοῦ κακοῦ καὶ δίνει ὡρισμένες συμβουλὲς γιὰ τὸν περιορισμό του.

Ἴσως στὴν Ἑλλάδα νὰ μὴν ἔχη πάρει τόσο σοβαρὴ μορφὴ τὸ πρόβλημα. Ὡστόσο, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι δὲν ὑπάρχει. Συνεπῶς, ὅσα ἀναφέρει τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικό, ἰσχύουν, ὡς ἕνα σημεῖο, καὶ γιὰ τὴ χώρα μας — τοὐλάχιστον γιὰ τὶς μεγαλύτερες πόλεις.

Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα — γράφει τὸ περιοδικό — παρουσιάζουν μιὰ συνεχῆ αὔξησι, ἀπὸ τὸ 1955. Κι' ὁ ρυθμὸς τῆς αὐξήσεως αὐτῆς γίνεται ὁλοένα πιὸ γρήγορος.

Πρὸ 4 ἐτῶν, ἡ ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Δημοσίας Ὑγείας ὑπελόγιζε, ὅτι 1 ἑκατομμύριο Ἀμερικανοὶ ἔπασχαν ἀπὸ τὴ νόσο τῆς ὠχρᾶς σπειροχαίτης, πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν. Τὸ 1959, μιὰ γενικὴ ἔρευνα ἀποκάλυψε ὅτι, στὸ ἔτος αὐτό, εἶχαν δηλωθῆ 25% περισσότερα κρούσματα ἀπ' ὅσα τὸ προηγούμενο. Τὸ 1961, τὰ νέα κρούσματα ἦσαν σχεδὸν τριπλάσια ἀπ' τοῦ 1957. Καί, τὸ 1962, ἦσαν κατὰ 15% περισσότερα ἀπ' τοῦ 1961.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ μόλυνσι δὲ μεταδίδεται πιὰ μονάχα ἀπὸ τὶς ἱέρειες τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως ἄλλοτε. Στὴ Ν. Ὑόρκη, πρὸ 10 ἐτῶν, τὰ 30% τῶν κοινῶν γυναικῶν, ποὺ ἐξετάσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἦσαν ἄρρωστες. Τώρα τὸ ποσοστὸ ἐλαττώθηκε σὲ 15% μόνο.

Ἀντίθετα ὅμως, ἡ ἀρρώστεια παρουσιάζει μεγάλη διάδοσι στοὺς ἐφήβους καὶ τῶν δύο φύλων καὶ ἁπλώνεται ἀνάμεσά τους, χάρις στὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία, ποὺ ἔχει ἐπικρατήσει μεταπολεμικὰ στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες τοῦ κακοῦ εἶναι καὶ ἡ ἀστυφιλία, ἡ συγκέντρωσι δηλαδὴ τοῦ κόσμου στὶς μεγάλες πόλεις, ὅπου οἱ ἠθικὲς παραδόσεις ἔχουν χαλαρωθῆ καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν γονέων πάνω στὰ παιδιά τους γίνεται δυσκολώτερος παρ' ὅσο στὰ μικρὰ μέρη.

Ἡ ἀρρώστεια τῆς ὠχρᾶς σπειροχαίτης εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη, ἂν παραμεληθῆ. Ἀρχίζει συνήθως μὲ μιὰ μικρὴ πληγή, στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου μπῆκε τὸ μικρόβιο στὸν ὀργανισμό. Ἡ πληγὴ αὐτὴ δὲν εἶναι πολὺ ἐνοχλητική, ἐπουλώνεται δὲ σὲ λίγες βδομάδες.

Ἑνάμισυ μῆνα ἀργότερα, ἐκδηλώνονται ἄλλα συμπτώματα: ἐξάνθημα, πονοκέφαλος, πονόλαιμος. Κι' αὐτὰ ὅμως ὑποχωροῦν γρήγορα, χωρὶς θεραπεία.

Ἀλλ' ἡ ἀρρώστεια συνεχίζει τὸν ὕπουλο καὶ μοιραῖο δρόμο της. Γιὰ πολλὰ χρόνια, δὲν προκαλεῖ κανένα σύμπτωμα. Ἡ ὕπαρξί της μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῆ μόνο μὲ ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις τοῦ αἵματος.

Ὕστερα ὅμως, τὸ μικρόβιο — ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ ἁπλωθῆ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα κι' ἔχει φωλιάσει ἰδίως σ' ἕνα ἢ περισσότερα ὄργανα — ἀρχίζει τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο του. Μπορεῖ τότε νὰ προκαλέση τὴ διάρρηξι ἑνὸς μεγάλου αἱμοφόρου ἀγγείου, ἢ μιὰ φοβερὴ καρδιακὴ κρίσι. Μπορεῖ νὰ προσβάλη τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ νωτιαῖο μυελό, φέρνοντας ἀφόρητους πόνους, τύφλωσι, παράλυσι, τρέλλα...

Ἕνας ἄντρας ἢ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι φορεὺς τοῦ μικροβίου, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, καὶ νὰ μεταδίδη σὲ ἄλλους τὴν ἀρρώστεια, ὥσπου νὰ κεραυνοβοληθῆ ξαφνικὰ κι' ὁ ἴδιος, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια, ἀπ' τὰ συμπτώματα τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου σταδίου της.

Ἄν, ἀντίθετα, ἀνακαλυφθῆ ἐγκαίρως ἡ πάθησι, εἶναι σχετικὰ εὔκολο σήμερα νὰ θεραπευθῆ τελείως, μὲ μεγάλες δόσεις πενικιλλίνης.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι — ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω — ὅτι τώρα προσβάλλει κυρίως «καλὰ» παιδιὰ καὶ μεταδίδεται ἀπὸ «καλὰ» κορίτσια. Σὲ πολλὲς δέ, σὲ πάρα πολλὲς περιπτώσεις, οἱ γιατροί, ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴ θεραπεία ἑνὸς ἀρρώστου, κρατᾶνε τὸ μυστικό του, γιὰ νὰ μὴ τὸν «στιγματίσουν», καὶ ἀφίνουν ἐγκληματικὰ σὲ ἄγνοια τὰ πρόσωπα, ποὺ ἔχουν μολυνθῆ στὸ μεταξὺ ἀπ' αὐτόν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἁρμόδιοι ἔχουν λόγους νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι, ἀπὸ κάθε 20 νέα κρούσματα, τὰ 19 μένουν ἀδήλωτα καὶ ἄγνωστα, γι' αὐτὸ τὸ λόγο. Γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς τί σημαίνει αὐτό, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι, γιὰ κάθε ἄρρωστο ποὺ θὰ τοῦ παρουσιαστῆ, ὁ γιατρὸς θὰ μποροῦσε — ἂν ἔκανε εὐσυνείδητα καὶ συστηματικὰ τὴ δουλειά του — ν' ἀνακαλύψη ἄλλους 100, ποὺ συνδέονται μὲ τὴ δική του περίπτωσι.

Ἀναφέρεται μάλιστα ἕνα περιστατικό, στὸ ὁποῖο, ξεκινῶντας ἀπὸ ἕναν ἄρρωστο ἄντρα, ἡ ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Δημοσίας Ὑγείας ἀνακάλυψε ἕνα δίκτυο μολύνσεως, ποὺ περιλάμβανε 326 ἄλλα ἄτομα!

Τί πρέπει νὰ γίνη, γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῆ ὁ κίνδυνος; Ν' ἀναφέρουν οἱ γιατροὶ κάθε νέα περίπτωσι ποὺ τοὺς παρουσιάζεται. Νὰ συνεργάζωνται μαζί τους οἱ ἄρρωστοι, ἀναφέροντας μὲ εἰλικρίνεια ὅλες τὶς σχέσεις τους. Νὰ ὀργανωθῆ τὸ ἔργο διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ μὲ φυλλάδια, τοιχοκολλήσεις, διαλέξεις, κλπ., ὥστε νὰ μάθουν οἱ νέοι νὰ ἀναγνωρίζουν ἐγκαίρως τὴν ἀσθένεια, καὶ νὰ πεισθοῦν, ὅτι θεραπεύεται ἀποτελεσματικὰ ὅταν βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχή της. Τέλος, νὰ γίνη μιὰ ἔντονη προσπάθεια ἀποκαταστάσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, ποὺ ἔχουν τόσο κλονισθῆ.

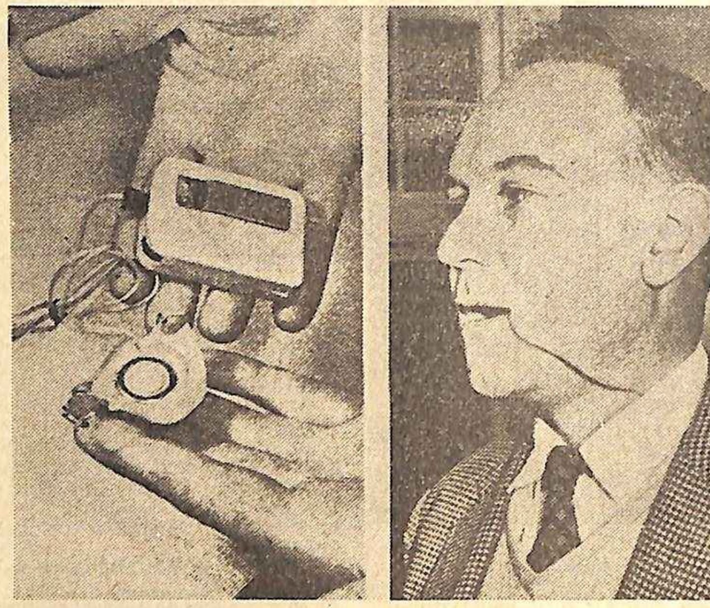

ΕΝΑ ΤΕΧΝΗΤΟ ΛΑΡΥΓΓΙ

Ἁπλή, μικρὴ σὲ ὄγκο καὶ ἄκρως ἀποδοτικὴ ἡ νέα αὐτὴ συσκευή, προορίζεται νὰ ἐξυπηρετήση ἐκείνους, ποὺ ἔχασαν τὴ φωνή τους ὕστερα ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα ἢ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Ἕνας μικρὸς δονητὴς τοποθετεῖται στὸν οὐρανίσκο καὶ μ' ἕνα λεπτὸ σύρμα συνδέεται μὲ μιὰ συσκευὴ τραντζίστορ, ποὺ χωράει στὴν τσέπη. Μιὰ μικρὴ ρόδα χρησιμεύει, ὅπως καὶ στὰ ραδιόφωνα, γιὰ τὴ μείωσι ἢ αὔξησι τῆς ἐντάσεως. Ὅταν ὅλα βρίσκονται στὴ θέσι τους, διακρίνεται μόνο τὸ λεπτὸ σύρμα, ποὺ συνδέει τὸ δονητὴ μὲ τὸ τραντζίστορ.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Κατὰ τοῦ ἕλκους

Ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες, ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρώτερους φαρμακευτικοὺς οἴκους τῆς Εὐρώπης παρουσίασε ἕνα νέο «ἀντιχολινεργικὸ» φάρμακο, γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ ἕλκους καὶ τῆς ὑπερχλωρυδρίας. Τὸ φάρμακο αὐτὸ λέγεται «Πριαμίντ», δοκιμάστηκε δέ, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα: Ἀπὸ 236 ἀρρώστους, οἱ 211 θεραπεύτηκαν ἢ παρουσίασαν μεγάλη βελτίωσι. Ἡ δρᾶσι του ἀρχίζει ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τῆς χορηγήσεώς του: Ἐξαφανίζει ἢ ἐλαττώνει τοὺς πόνους, ἀλλὰ καὶ τὰ κλινικὰ συμπτώματα ἐκλείπουν μετὰ 48 ὧρες. Οἱ ἀκτινογραφίες ἀποδείξανε ἐπούλωσι τοῦ ἕλκους, ἔπειτα ἀπὸ 5 ἑβδομάδων θεραπεία.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκζέματος

Στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου ἔγινε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι σχετικὴ μὲ τὸ ἔκζεμα. Φαίνεται ὅτι ἡ τόσο διαδεδομένη αὐτὴ ἀσθένεια ὀφείλεται σὲ ἀνωμαλίες τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Συντελοῦν ὡστόσο καὶ ἄλλοι παράγοντες: διάφορες χρόνιες μολύνσεις ἀπὸ κληρονομικὰ νοσήματα, ἀρθριτισμός, γαστροεντερικὲς ἢ νευρικὲς διαταραχές, κλπ. Ὅσο γιὰ τὴ θεραπεία, συνεστήθη τὸ νέο καὶ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο «Σαλβιζόλ». Συγχρόνως ὅμως, ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ προσπαθήση νὰ τακτοποιήση γενικὰ τὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ νὰ καταπολεμήση τὶς εἰδικὲς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὸ ἔκζεμα. Τὸ «Σαλβιζόλ» μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐπίσης γιὰ ἀποφυγὴ τῶν ὑποτροπῶν.

Νέο ἀντιβιοτικό

Ἕνα νέο εἶδος πενικιλλίνης, ποὺ λέγεται «Πεντρεξίλ», ἀποδείχθηκε ὅτι καταστρέφει ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μικρόβια, καὶ γι' αὐτὸ θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἀντιβιοτικά. Μεταξὺ ἄλλων, διαπιστώθηκε μὲ κλινικὲς καὶ ἐργαστηριακὲς παρατηρήσεις ὅτι ἐνεργεῖ κεραυνοβόλως ἐναντίον τῶν λίαν ἀνθεκτικῶν μικροβίων.

Δοκιμὴ γιὰ τοὺς πνεύμονες

Μπορεῖτε νὰ φυσήξετε καὶ νὰ σβύσετε ἕνα σπίρτο, ποὺ βρίσκεται σ' ἀπόστασι 7—8 πόντων ἀπ' τὸ στόμα σας; Ἂν ὄχι, πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ τὸ γιατρό, γιατὶ οἱ πνεύμονές σας δὲν ἔχουν ἀρκετὴ ἀναπνευστικὴ ἱκανότητα —ἴσως ἐξ αἰτίας κάποιας ἀποφράξεως. Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ ἐπινοήθηκε ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Ρόμπερτ Ὄλσεν, γιὰ τὴν ἐξέτασι πασχόντων ἀπὸ χρόνιες πνευμονικὲς ἀσθένειες. Γίνεται δὲ ὡς ἑξῆς: Κρατᾶτε τὸ σπίρτο 7—8 πόντους μακρυὰ ἀπ' τὸ στόμα σας. Ἀνοίγετε τελείως τὸ στόμα (δὲν πρέπει νὰ εἶναι σουφρωμένα τὰ χείλη σας). Ἀφίνετε νὰ χαμηλώση ἡ πρώτη δυνατὴ φλόγα τῆς ἀναφλέξεως τοῦ σπίρτου. Ὕστερα παίρνετε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ φυσᾶτε, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖτε.

Ἡ «λιποφοβία» εἶναι ψυχοπάθεια

Τί εἶναι ἡ «λιποφοβία»; Μὲ τὸν ἐπιστημονικὸ αὐτὸ ὅρο, χαρακτηρίζουν δυὸ γιατροὶ τοῦ Σικάγου τὸν ἐπίμονο φόβο ποὺ ἔχουν πολλὲς γυναῖκες μὲ κανονικὸ βάρος μήπως παραπαχύνουν καὶ χάσουν τὴ «γραμμή» τους. Πρέπει νὰ σημειωθῆ δὲ ὅτι οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι, κατὰ κανόνα, λεπτὲς καὶ μικροκαμωμένες, ἐπομένως εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη ἡ φοβία ποὺ τὶς βασανίζει, τοὺς καταστρέφει τὴν ψυχικὴ γαλήνη καὶ τὶς κάνει ν' ἀναζητοῦν διαρκῶς δίαιτες καὶ φάρμακα κατὰ τῆς παχυσαρκίας. Μποροῦμε νὰ ποῦμε λοιπὸν ὅτι ἡ λιποφοβία εἶναι μιὰ μορφὴ ψυχοπαθείας.

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ;

Ἡ πιὸ ἐπίμονη, πιὸ διαδεδομένη καὶ πιὸ μυστηριώδης ἀρρώστια

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ! Περάσατε δίχως μεγάλες ζημιὲς τὸ φετεινὸ χειμῶνα—τὸ χειρότερο ἀπ' ὅσους θυμοῦνται οἱ σημερινὲς γενεές.

Εἶναι ὅμως πολὺ ἀπίθανο νὰ μὴν ἁρπάξατε ἕνα γερὸ συνάχι, νὰ μὴ τρέχανε τὰ μάτια σας κι' ἡ μύτη σας, νὰ μὴν εἴχατε πονόλαιμο καὶ πονοκέφαλο. Πρέπει μάλιστα νὰ θεωρήσετε τυχερὸ τὸν ἑαυτό σας, ἂν σταματήσατε μόνο στὸ ἕνα συνάχι, γιατὶ ἡ στατιστικὴ μᾶς λέει πὼς μποροῦσε νὰ παθαίνατε μέχρι 6, μέσα στὸν ἴδιο χρόνο! Ὁ μέσος ὅρος εἶναι 3 συνάχια. Ἂν τυχὸν ἐσεῖς δὲν πάθατε οὔτε ἕνα, ἀποτελεῖτε τότε μιὰ σπανιωτάτη ἐξαίρεσι.

Παρ' ὅλες τὶς ἐκπληκτικὲς προόδους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, τὸ συνάχι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ περισσότερο διαδεδομένη ἀρρώστεια, συγχρόνως δὲ ἡ πιὸ ἐπίμονη κι' ἡ πιὸ μυστηριώδης. Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν, παρὰ ἐλάχιστα πράγματα γι' αὐτήν. Ὡστόσο, οἱ λίγες αὐτὲς γνώσεις τοὺς ἀρκοῦνε, γιὰ νὰ δώσουν τὶς σωστὲς ἀπαντήσεις στὶς παρακάτω ἐρωταποκρίσεις, διαλύοντας μερικὲς λανθασμένες ἰδέες ποὺ ὑπάρχουν σὲ πολλοὺς γιὰ τὸ συνάχι:

1) Ἕνα συνάχι μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ ὅλο τὸ χειμῶνα;

Ὄχι. Οἱ ἰατρικὲς ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει ἀναμφισβήτητα ὅτι δὲ διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ 3 ἡμέρες. Ἄν, ἔπειτα ἀπ' τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν συμπτώματα κρυολογήματος, αὐτὰ ὀφείλονται πιὰ σὲ ἐπιπλοκὴ ἀπὸ ἄλλα μικρόβια.

Τὰ συμπτώματα τοῦ συναχιοῦ εἶναι: πονόλαιμος, τρέξιμο τῆς μύτης καὶ πονοκέφαλος. Ἐμφανίζονται δὲ συνήθως ὅλα μαζί.

2) Οἱ καλὰ ἀναπαυμένοι ὀργανισμοὶ εἶναι λιγώτερο ὑποκείμενοι στὸ συνάχι;

Ὄχι. Οἱ γιατροὶ δοκίμασαν τὴν ἀνάπαυσι, τὰ κρύα ντοὺς καὶ τὰ ἄφθονα ὑγρά, ὡς μέσα γιὰ νὰ προλαμβάνεται τὸ συνάχι. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἀποδείξανε ὅτι δὲ γίνεται τίποτα μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο —οὔτε καὶ μὲ καμμιὰ ἄλλη.

3) Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν πολλὰ παιδιά, παθαίνουν εὐκολώτερα συνάχι;

Ὄχι. Ἡ λανθασμένη αὐτὴ ἀντίληψι βασιζότανε στὴ σκέψι ὅτι τὰ παιδιὰ φέρνουν συχνὰ στὸ σπίτι τὸν ἰὸν τοῦ συναχιοῦ, ἀπ' τὸ σχολεῖο τους ἢ ἀπ' τὸ δρόμο ὅπου παίζουνε. Συνεπῶς, ὅσο περισσότερα εἶναι τὰ παιδιά, τόσο μεγαλώνει αὐτὸς ὁ κίνδυνος. Ἀλλ' οἱ στατιστικὲς παρατηρήσεις ἀποδείξανε πὼς δὲ συμβαίνει αὐτό.

4) Ὅταν κρυώνη κανείς, μπορεῖ νὰ πάθη συνάχι;

Ὄχι. Οἱ ἰατρικὲς ἔρευνες ἀποδείξανε πὼς ἡ ψῦξι δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ συνάχι—ὅπως δὲν ἔχει οὔτε καὶ τὸ πολὺ βαρὺ ντύσιμο, ποὺ πίστευαν ἄλλοτε πὼς προδιαθέτει στὸ συνάχι.

5) Μὲ τὸ συνάχι, χάνομε τὴν αἴσθησι τῆς ὀσφρήσεως;

Ὄχι. Ὅταν, βέβαια, εἶναι τελείως βουλωμένη ἡ μύτη μας, δὲ μπορεῖ νὰ ἔχωμε ὄσφρησι. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχη βουλώσει ἐντελῶς, ἢ ἂν στάξουμε μέσα ἕνα ἀπ' τὰ φάρμακα ποὺ ξεπρήζουν τὸ βλεννογόνο τῶν ρουθουνιῶν, αἰσθανόμαστε ὅλες τὶς μυρωδιὲς τὸ ἴδιο καλά, ὅσο καὶ πρὶν συναχωθοῦμε.

6) Ὁ πονόλαιμος κι' ὁ πονοκέφαλος προκαλοῦνται πάντα ἀπ' τὸν ἰὸν τοῦ συναχιοῦ;

Ὄχι. Μολονότι τὰ ἀρχικὰ συμπτώματα τοῦ συναχιοῦ εἶναι αὐτὰ τὰ δύο, ἂν παραταθοῦνε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὀφείλονται πιὰ σὲ ἄλλη αἰτία.

7) Δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος ἀνακουφίσεως ἀπ' τὸ συνάχι;

Ἀπεναντίας, ὑπάρχουν ἀρκετοί. Δὲ θεραπεύουν, βέβαια, τὸ συνάχι, περιορίζουν ὅμως τὰ συμπτώματά του. Δυὸ ἀπ' τὰ πιὸ κοινὰ καὶ συγχρόνως τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ μέσα εἶναι ἡ ἀσπιρίνη καὶ τὸ ρούφηγμα ἁλμυροῦ νεροῦ: Ἐλαττώνουν κατὰ 30 — 50% τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συναχιοῦ.

8) Ὑπάρχει μόνο ἕνας ἰὸς τοῦ συναχιοῦ;

Ὄχι. Χρησιμοποιῶντας τὸ ἰσχυρὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο, οἱ γιατροὶ ἑνὸς εἰδικοῦ βρεταννικοῦ κέντρου ἐρευνῶν βρῆκαν τὸ λιγώτερο 9 διάφορους ἰούς, ὑπεύθυνους γι' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν σὲ κάθε περίπτωσι, ὅλοι μαζί, εἴτε μερικοὶ μόνο ἀπ' αὐτούς.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐρευνηταὶ ἀνεβάζουν τὸν ἀριθμό τους σὲ 14.

9) Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ ὑποκείμενες ἀπὸ τοὺς ἄντρες στὸ συνάχι;

Ναί. Ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ ὡραῖο φῦλο συναχώνεται πιὸ συχνά. Ὁ λόγος ὅμως εἶναι ἀκόμη ἄγνωστος.

10) Οἱ συναισθηματικὲς διαταραχὲς προδιαθέτουν στὸ συνάχι;

Ναί. Οἱ γιατροὶ βρῆκαν ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ παθαίνουν ἀσυνήθιστα πολλὰ συνάχια, εἶναι δυσαρεστημένοι καὶ ἀνικανοποίητοι ἀπὸ τὴν ἐργασία τους, ἢ ἔχουν φορτωθῆ εὐθύνες ποὺ δὲ θέλανε ν' ἀναλάβουν.

*

ΤΟ ΠΙΠΕΡΙ ΕΧΕΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Τὸ κόκκινο πιπέρι εἶναι ἕνα παραγνωρισμένο φάρμακο, ὑποστηρίζει ὁ Γάλλος Γιατρὸς Ντυπλαί, ποὺ συνιστᾶ τὰ ἐκχυλίσματα ἀπὸ τὴ νωπὴ φλούδα τοῦ καρποῦ του ἐναντίον τῆς ἀνορεξίας, τῆς ἡπατικῆς συμφορήσεως, τῶν αἱμορροΐδων καὶ τῶν κιρσῶν. Τὸ κόκκινο πιπέρι σὲ σκόνη, ἀντίθετα, ὅταν κάνωμε κατάχρησι ἀπ' αὐτὸ στὰ φαγητά μας, μπορεῖ νὰ βλάψη τὸ στομάχι, γιατὶ προκαλεῖ ἄφθονη ἔκκρισι ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

Τὸ μαῦρο πιπέρι ἐπίσης διεγείρει τὴν ὄρεξι καὶ προκαλεῖ ἀφθονώτερη ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν. Γι' αὐτό, ἡ μετρία χρῆσι του ὄχι μόνο δὲ βλάπτει, ἀλλά, τοὐναντίον, ἐνδείκνυται σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἔκκρισι τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ εἶναι ἀνεπαρκής. Προσέχετε, ὅμως, τὸ προσφερόμενο σὲ σκόνη, ποὺ περιέχει συχνὰ διάφορες ξένες οὐσίας.

Τὸ μαῦρο πιπέρι ἔχει ἐπίσης αἱμοστατικὲς ἰδιότητες καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι, ὅταν τὸ βάλωμε πάνω σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πληγή, δὲν προκαλεῖ φλόγωσι, ὅπως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ.

Ἂς σημειώσωμε, τέλος, ἐδῶ ὅτι οἱ Ἄραβες γιατροὶ ἔφτιαναν καταπλάσματα ἐναντίον τῆς φαλάκρας ἀνακατεύοντας μαῦρο πιπέρι, ἁλάτι καὶ κρεμμύδια.

Γελωτοθεραπεία

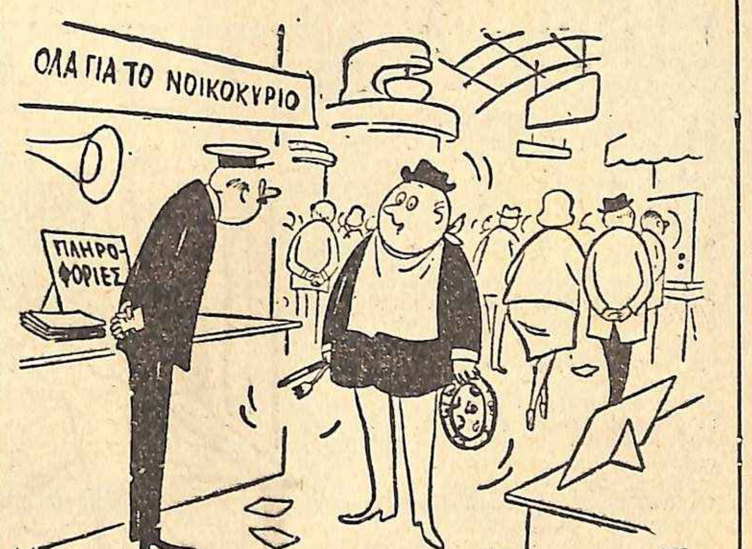

— *Ποῦ εἶναι τὸ δοκιμαστήριο;*

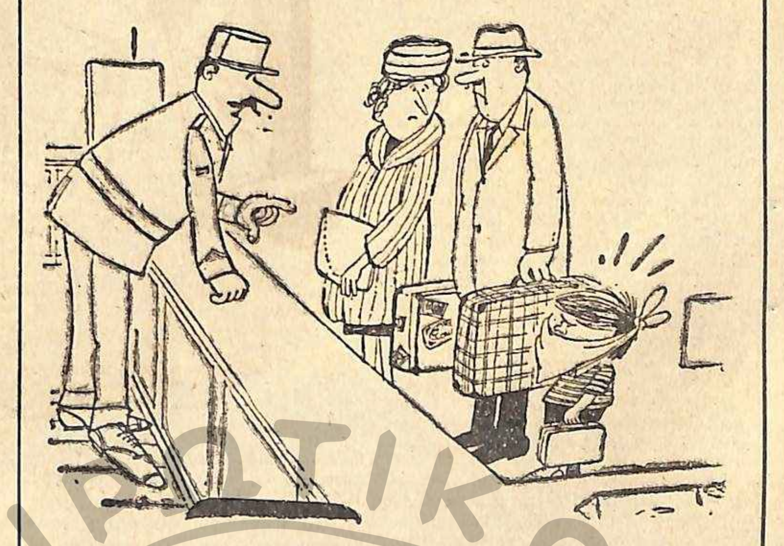

— *Καὶ θέλετε νὰ σᾶς πιστέψω πὼς δὲν ἔχετε τίποτα νὰ δηλώσετε;*

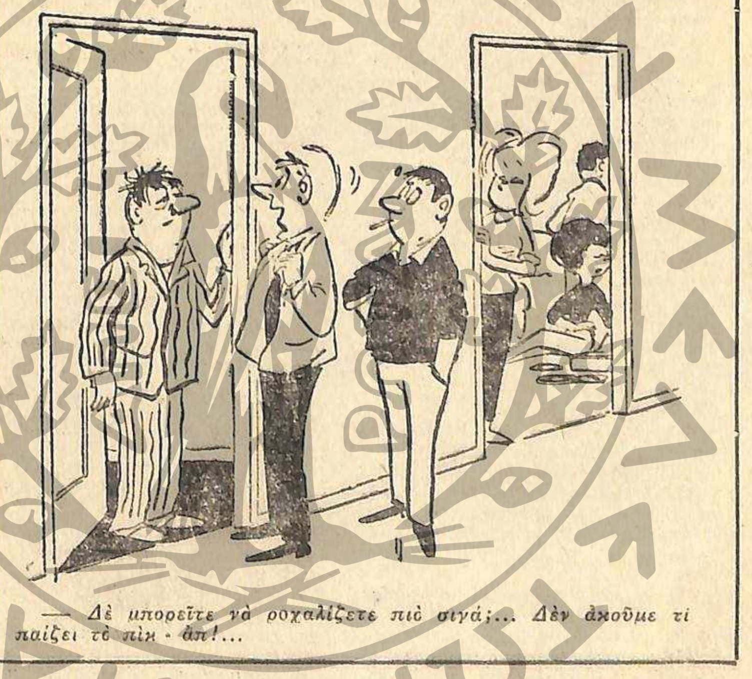

— *Δὲ μπορεῖτε νὰ ροχαλίζετε πιὸ σιγά;... Δὲν ἀκοῦμε τί παίζει τὸ πίκ - ἀπ!...*

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΡΕΥΤΟΥ ΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

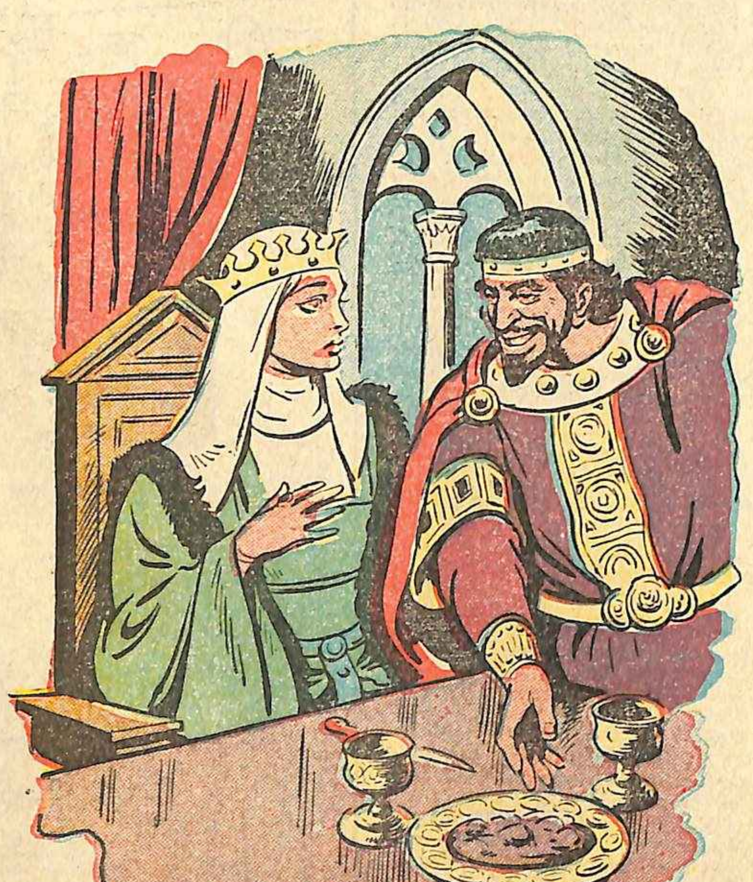

— Μὰ φᾶτε, λοιπόν, ἀγαπητή μου! Πάρτε αὐτὸ ἐδῶ. Εἶναι καρδιά... τῆς εἶπε ὁ σύζυγός της.

ΠΑΝΩ στὴ μεγάλη φωτιά, ποὺ εἶχε ἀναφτῆ στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους, σιγοψήνονταν ζωντανὰ δέκα ἄλογα. Ἡ ζέστη γύρω ἦταν ἀνυπόφορη, καθὼς κι' ἡ μυρωδιὰ ἀπ' τὶς καμμένες τρίχες καὶ τὴν ψημένη σάρκα.

Τὰ χλιμιντρίσματα τῶν δυστυχισμένων ζώων ἐνθουσιάζανε τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή.

Μιὰ νέα γυναῖκα, ἀηδιασμένη καὶ μισολιπόθυμη ἀπὸ φρίκη, κατέβηκε ἀπ' τὴν τιμητικὴ ἐξέδρα, ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο κύτταξε γύρω της, σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάποιον.

Ἕνας νέος, ποὺ στεκότανε κάτω ἀπ' τὴν ἐξέδρα καὶ τὴν εἶχε παρακολουθήσει μὲ τὸ βλέμμα, ἔσπρωξε ἀπότομα ἐκείνους ποὺ τὸν τριγύριζαν, κι' ἔτρεξε νὰ τὴν προφτάση. Εἶχε μάτια γαλανά, ξανθὰ μαλλιὰ καὶ δροσερὰ μάγουλα.

Ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν ὡραία Μαργαρίτα μὲ καρδιοχτῦπι. Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε.

— Δῶστε μου τὸ χέρι σας, κύριε ἀκόλουθέ μου, τοῦ εἶπε. Ἂς φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ δῶ! Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ βλέπω αὐτὲς τὶς βαρβαρότητες... Θὰ βροῦμε κάποια δροσερὴ γωνιὰ τοῦ δάσους, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε ὡς ὅτου βραδυάση.

Προχώρησαν μαζὶ στὸ σκονισμένο δρόμο. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε, τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦσαν ἀδιάκοπα, ὁ ἀέρας μύριζε θυμάρι...

Ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ ἀκόλουθός της κάθησαν κάτω ἀπὸ ἕνα πανύψηλο δέντρο, δίπλα σ' ἕνα ρυάκι. Σώπαιναν κι' οἱ δυό. Ἐκείνη κύτταζε συλλογισμένη γύρω της, σκουπίζοντας τὸ μέτωπό της μὲ τὸ μυρωμένο μαντηλάκι της. Αὐτὸς δὲν κατώρθωνε νὰ ξεκολλήση τὰ μάτια ἀπ' τὸ γλυκὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπό της.

Κάποια στιγμή,συναντήθηκαν οἱ ματιές τους. Ἡ Μαργαρίτα ἀνατρίχιασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της... Ὕστερα εἶπε, μὲ μιὰ προσπάθεια:

— Λοιπόν, ἱππότα Γκυγιώμ, δὲ μιλᾶτε; Δὲ θὰ μοῦ ἀπαγγείλετε κανένα καινούργιο ἐρωτικὸ ποίημα; Δὲ θὰ μοῦ τραγουδήσετε τίποτα;...

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ ἄλλο τραγοῦδι, ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει στὴν καρδιά μου! ἀπάντησε ὁ νέος, τρομαγμένος κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴν τόλμη του. Ὁ ἔρωτας μὲ καίει, μὲ φλογίζει! Ἄλλοτε εὐλογῶ τὴ ζωὴ κι' ἄλλοτε ποθῶ τὸ θάνατο...

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς Μαργαρίτας εἶχε γίνει βιαστική, λαχανιασμένη.

— Ποιά εἶναι λοιπὸν ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶτε; ρώτησε. Γιατί σᾶς φέρνεται τόσο σκληρά;

— Τὴν ξέρετε καλά! Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά της; Τὸ θέλετε; Εἶναι...

— Ὄχι, ὄχι! διέκοψε ἡ νέα γυναῖκα, ἀναστατωμένη.

Σηκώθηκε ἀπότομα. Ὁ Γκυγιὼμ τὴ μιμήθηκε. Μὲ τὴν κίνησι αὐτή, τὰ χείλη τους βρέθηκαν κοντὰ κι' ἑνώθηκαν...

Χώρισαν ὕστερα, μεθυσμένοι ἀπὸ ἔρωτα καὶ φοβισμένοι.

Δὲν πρόφεραν λέξι, στὸ γυρισμό.

Φτάσανε στὸ μέρος τοῦ συμποσίου.

Ἡ φωτιὰ εἶχε σχεδὸν σβύσει. Ὁ ἀέρας μύριζε πάντα ἀνυπόφορα. Τὸ πλῆθος διαλυόταν, ἱκανοποιημένο...

Πάνω στὴν ἐξέδρα περίμενε ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, μὲ ζαρωμένα φρύδια. Ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ γένεια του λόγια θυμοῦ.

Ἦταν πλούσια ντυμένος. Ἕνα μαχαῖρι ἀσημένιο κρεμότανε στὴ ζώνη του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο, τὰ μάτια του μικρὰ καὶ σκληρά.

Ἦταν ὁ κόμης Ραϋμόν, ὁ ἄρχοντας τοῦ Ρουσιγιόν.

Μόλις εἶδε τὴ Μαργαρίτα καὶ τὸν ἀκόλουθό της, τοὺς πλησίασε, χειρονομῶντας ζωρά. Τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιὰ φιλύποπτη καὶ ρώτησε ὕστερα τὴ γυναῖκα του:

— Ποῦ ἤσαστε, ἀγαπητή μου; Ποιός σᾶς ἐπέτρεψε ν' ἀφίσετε τὴ γιορτὴ ποὺ δίναμε πρὸς τιμὴν τῶν φιλοξενουμένων μας;... Δὲ μ' ἀρέσει ν' ἀπομονώνεσθε ἔτσι. Μὴ τὸ ξεχάσετε στὸ ἑξῆς!

Τὸ τριχωτὸ χέρι του ἀκούμπησε βαρυὰ στὸν ὦμο της. Κι' ἐκείνη ἀνατρίχιασε ἀπὸ ἀηδία.

★

Ὁ πύργος τοῦ Ραϋμὸν ντὲ Ρουσιγιὸν ἦταν χτισμένος πάνω σ' ἕνα ἀπόκρημνο λόφο, σὰν ἀητοφωλιά. Ὁ κόμης κυνηγοῦσε ὅλη τὴ μέρα. Τὸ βράδυ, ἔτρωγε κι' ἔπινε σὰν κτῆνος, σὲ μιὰ σάλλα ἀπέραντη καὶ παγωμένη.

Ἡ Μαργαρίτα περνοῦσε τὸν καιρό της κεντῶντας, παρακολουθῶντας τὰ χελιδόνια ἀπ' τὸ παράθυρό της, ἀκούγοντας τὶς διηγήσεις καὶ τὰ τραγούδια τῶν τροβαδούρων.

Κάποια κρυφὴ ἀρρώστεια προχωροῦσε ὕπουλα μέσα στὴν καρδιά της. Τὰ κομμένα μάτια της δείχνανε πὼς ξαγρυπνοῦσε τὶς νύχτες.

Ἀναζητοῦσε τὸ Γκυγιώμ... Ὅταν ὡστόσο τὸν εἶχε κοντά της, ὑπόφερε πολὺ περισσότερο. Ἐκεῖνος ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία. Ἦταν κι' οἱ δυὸ φριχτὰ δυστυχισμένοι.

Δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅλοι τὸ μυστικό τους. Καὶ τὸ σχολιάσανε μὲ χίλιους τρόπους, συμπονώντας τους, γιατὶ δὲ μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν πόθο, ποὺ τοὺς ἔλυωνε.

Μιὰ νέα τῆς ἀκολουθίας τῆς Μαργαρίτας, ἡ Κονστάνς, εἶχε ἐρωτευθῆ τὸ Γκυγιώμ. Τὸν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς λατρευτῆς του... Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ λοιπόν, ἡ Κονστὰνς εἰδοποίησε τὸν κόμητα Ραϋμόν.

Ἐκεῖνος ἐξαγριώθηκε. Ἔπαψε νὰ πηγαίνη στὸ κυνῆγι, ἔμενε στὸν πύργο, παραφύλαγε. Προσποιήθηκε πὼς ἔφευγε σὲ ταξείδι καὶ ξαναγύρισε αἰφνιδιαστικά. Δὲ μπόρεσε ὡστόσο ν' ἀνακαλύψη τίποτα. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀπόφευγαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

Ἐπιτέλους, ἡ Μαργαρίτα ἱκέτεψε τὸ Γκυγιὼμ νὰ φύγη γιὰ λίγο καιρό, νὰ πάη στὸν πύργο τῆς ἀδελφῆς της Ἀγνῆς, τῆς γυναίκας τοῦ Ρομπὲρ ντὲ Ταρασκόν. Κι' ἐκεῖνος ὑπάκουσε.

Βρῆκε ἐκεῖ ἕνα κόσμο εὔθυμο, θεότρελλο, εὐτυχισμένο, ποὺ περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ γιορτές, τραγούδια καὶ ἔρωτες. Τὸν τριγύρισε ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Κι' ὅμως αὐτὸς ἔλυωνε, ἀργοπέθαινε, μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων τὸν ἔκανε νὰ νοιώθη βαθύτερα τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς του...

Μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξη στὸ χωρισμό, πήδησε μιὰ μέρα στ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ρουσιγιόν.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρρωστήσει στὸ μεταξὺ ἀπ' τὴ θλίψι της. Εἶχε ἐγκαταλείψει τὶς τουαλέτες, τὰ στολίσματά της, καὶ ντυνότανε σχεδὸν πένθιμα.

Ἡ ζήλεια δάγκανε τὴν καρδιά της, γιατὶ ἤξερε τὴν εὔθυμη ζωὴ τοῦ πύργου τῆς ἀδελφῆς της, μὲ τὰ παιχνίδια, τὰ εἰδύλλια, τὶς ὡραῖες γυναῖκες... Ἂν τὴν ξεχνοῦσε ὁ Γκυγιώμ, ἂν τὸν παρασύρανε οἱ τόσοι πειρασμοί;...

Τέλος, ἔκανε τὴν τρέλλα νὰ τοῦ γράψη. Τίποτα πιὰ δὲν τὴ συγκρατοῦσε! Τοῦ ὁμολογοῦσε πὼς τὸν λάτρευε, τὸν ἱκέτευε νὰ γυρίση κοντά της. Δὲ μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς αὐτόν!...

Ἡ μοῖρα τὴν ἔσπρωξε νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ γράμμα της στὴν ὕπουλη Κονστάνς, ποὺ διψοῦσε πάντα ἐκδίκησι γιὰ τὸν περιφρονημένο ἔρωτά της. Κι' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὸ στείλη κρυφὰ στὸν προορισμό του, τὸ παράδωσε στὸν κόμητα ντὲ Ρουσιγιόν.

★

— Μὰ φᾶτε λοιπόν, ἀγαπητή μου! Ἔκανα καλὸ κυνῆγι σήμερα. Πάρτε αὐτὸ ἐδῶ. Εἶναι ἡ καρδιά, μαγειρεμένη μὲ μιὰ σάλτσα δικῆς μου ἐμπνεύσεως... Δὲν ἔχετε ὄρεξι;

Ἡ Μαργαρίτα ἔφερε μὲ πολὺ κόπο στὸ στόμα της τὸ κομμάτι ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ σύζυγός της. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ καταπιῆ.

Ὁ κόμης τὴν κύτταζε περίεργα.

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς σᾶς βασανίζει κάποιος πόνος! πρόσθεσε. Ζῆτε ὁλομόναχη, λυώνετε σιγὰ-σιγά... Ἐλᾶτε λοιπόν, σηκῶστε τὸ κεφάλι σας, χαμογελᾶστε μου. Δὲ μ' ἀρέσουν τὰ κατσουφιάσματα... Μὰ ποῦ εἶναι ὁ ἀκόλουθός σας; Νομίζω πὼς ἔμεινε πάρα πολὺ στὸν πύργο τῆς ἀδελφῆς σας...

Ἡ Μαργαρίτα χαμήλωσε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυά της.

Ὁ ἀχάριστος Γκυγιώμ! Ἔπρεπε νὰ βρίσκεται κοντά της... Θἄχε λάβει τὸ γράμμα της ἀπὸ προχτές. Καί, μ' ἕνα καλὸ ἄλογο, θἄπρεπε νὰ εἶχε φτάσει πιά...

— Εἴσαστε κουρασμένη; συνέχισε ὁ κόμης. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε... Πόσο ὡραῖα θὰ κοιμηθῆτε, ὅταν μάθετε πὼς ἡ καρδιὰ αὐτή, ποὺ δαγκάσατε ἕνα κομμάτι της, εἶναι τοῦ Γκυγιώμ, τοῦ τρυφεροῦ φίλου σας!... Τοῦ δώσανε τὸ γράμμα σας στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τὸ εἶχα ὅμως διαβάσει πρῶτα ἐγώ... Κι' ὅταν ἔφτασε, καλπάζοντας, ἔπεσε πάνω στὴ μύτη τοῦ σπαθιοῦ μου... Πόσο ἄργησε νὰ ξεψυχήση, μὰ τὴν πίστι μου!... Μὰ πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ σάλτσα; Εἶναι φτιαγμένη μὲ αἷμα, πιπέρι καὶ ἀλκοόλ...

Ἡ Μαργαρίτα ἔφερε τὰ χέρια της στὸ λαιμό της. Σηκώθηκε ὄρθια. Πνιγότανε, ζητοῦσε ν' ἀνασάνη. Τὰ νύχια της ξέσκιζαν τὸ ἄσπρο δέρμα της...

Τέλος, ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε νεκρὴ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κόμητος, ποὺ γελοῦσε σαρκαστικά, σατανικά...

К. ΑΡΛΕ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ	ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ	ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΑ	ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΜΑΙΡΗ	ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ	ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΛΕΛΑ	ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΘΟΔΩΡΟΣ	ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.** Σενάριο – Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διεύθυνσις Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

15ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάκης ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι, παλαιοῦ τύπου καὶ πηγαίνει μ' αὐτὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του, Ρένα, Εὔα καὶ Μαίρη, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ πλάζ. Ἐκεῖ ὁ Λάκης συναντᾶ τὴ φίλη του Λέλα, ἡ ὁποία τὸν πιέζει νὰ παντρευτοῦν, γιατὶ τ' ἀδέλφια της θέλουν νὰ τὴν παντρέψουν, γιὰ νὰ μπορέσουν κι' αὐτὰ νὰ πάρουν σειρά. Ἡ Ρένα συναντᾶ κι' αὐτὴ τὸ φίλο της, Θόδωρο, ὁ ὁποῖος τῆς δίνει νὰ καταλάβη πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συζητήση γιὰ γάμο, ἂν δὲν παντρέψη προηγουμένως τὴν ἀδελφή του. Ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα κανένα αἰσθηματικὸ δεσμό, συναντοῦν ἡ μὲν πρώτη τὸ Γιῶργο, ποὺ φτάνει στὴν πλὰζ μὲ μιὰ ὡραία κούρσα τελευταίου μοντέλου, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Κλεώπα, ποὺ τοὺς προσπέρασε στὸ δρόμο μὲ τὸ μοτοσακό του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κὺρ Παναγιώτης βλέπει τὸ γυιό του νὰ τρέχη πίσω ἀπὸ τὴ Λέλα καὶ ζητάει ἐξηγήσεις. Τὸ μυστικὸ τοῦ Λάκη κινδυνεύει ν' ἀποκαλυφθῆ, ἐκεῖνος ὅμως κατορθώνει μὲ διάφορα τεχνάσματα νὰ γυρίση ἀλλοῦ τὴ συζήτησι καὶ νὰ μεταβάλη τὸν πατέρα του σὲ συνήγορο, γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ γάμου του μὲ τὴ Λέλα. Ἐκείνη ὅμως δηλώνει στὸ Λάκη πὼς πρέπει νὰ παντρευτοῦν καὶ τοῦ προτείνει νὰ βρῆ ἕνα ψεύτικο πατέρα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Γιὰ νὰ ἐπισπεύση τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς του, ὁ Λάκης ἀποφασίζει νὰ τὴν... κυκλοφορήση. Ἐκείνη ὅμως ἀγαπάει τὸ Θόδωρο καὶ διώχνει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο ὅλους τοὺς γαμπρούς.

Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ἡ Εὔα ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Γιῶργος δὲν εἶναι ὁ πλούσιος γυιὸς ἐφοπλιστοῦ, ποὺ πίστευε, ἀλλὰ ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα τουριστικὸ περίπτερο. Ὁ Γιῶργος προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐξήγηση, μὰ ἡ Εὔα δὲ θέλει ν' ἀκούση τίποτα...

Φτάνει ἔτσι ἡ Κυριακὴ ποὺ ὥρισαν γιὰ τὸ γάμο τους καὶ ἡ Λέλα μάταια περιμένει τὸ Λάκη στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖνος ἔχει μπλεξίματα στὸ σπίτι του μὲ τοὺς γαμπροὺς τῆς Ρένας. Ἔτσι ἡ Λέλα δίνει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σύνθημα:

— Μπῆτε στ' αὐτοκίνητα... Ὅλοι γιὰ τὴ Νέα Φιλαδέλφεια.

Ἡ οἰκογένεια Ἀγγέλου δὲν ἔχει ἀκόμη καλὰ - καλὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ποὺ προκάλεσαν ἡ εἰσβολὴ καὶ οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θόδωρου, ὅτι ἀγαπάει τὴ Ρένα ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅταν ἀκούγωνται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἀπότομα φρεναρίσματα αὐτοκινήτων. Ὁ Λάκης ἀνοίγει τὴν πόρτα νὰ δῆ τί συμβαίνει καὶ ξαναγυρίζει τρέχοντας στὸ σαλόνι, ὅπου προσπαθεῖ νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ κάποιο ἔπιπλο.

— Νάτος!... φωνάζει ἡ Λέλα, ποὺ μπαίνει κι' αὐτὴ ξοπίσω του στὸ σαλόνι, συνοδευομένη ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀδέλφια της.

Ὅλοι κυκλώνουν τὸ Λάκη καὶ ἐκεῖνος τοὺς κυττάζει σὰ χαμένος.

— Χάθηκα! Χάθηκα... ψιθυρίζει κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ τὸ σκάση... Καλύτερα ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῆ.

Ὁ κὺρ Παναγιώτης, ποὺ παρακολουθεῖ ἄναυδος ὅσα συμβαίνουν, συνέρχεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ρωτάει:

— Γιὰ σταθῆτε!... Μπορῶ νὰ μάθω τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα;

Λέλα: Ὁ γυιός σας, κύριέ μου, εἶναι ἕνας ἀπατεώνας!...

Παναγιώτης: Μὰ τί θέλετε τέλος πάντων, δεσποινίς, κυρία;...

Ἡ Λέλα σηκώνει τὸ βέλο της καὶ ὁ κὺρ Παναγιώτης, βλέποντας τὸ πρόσωπό της τὴν ξαναθυμᾶται:

— Γιὰ σταθῆτε... Δὲν εἶστε σεῖς ἡ κοπέλλα τῆς πλάζ;... Ἔρχεστε ἐδῶ πρὶν ἢ μετὰ τὸ γάμο σας;

Λέλα: Μὲ κοροϊδεύετε, κύριε Ἀγγέλου;... Τὸ γυιό σας περίμενα στὴν ἐκκλησία, γιὰ τὸ γάμο...

Παναγιώτης (ἔκπληκτος στὸ Λάκη): Ἔλα ἐδῶ ἐσύ...

Λέλα: Μοῦ χάλασε τὴν ὡραιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου...

Λάκης: Ἐν τάξει... Μὴ φωνάζης... Εἴχαμε λίγη καθυστέρησι, ἀλλὰ τώρα εἶναι ὅλα ἐν τάξει... Ἡ ἀδερφή μου, ἡ Ρένα, ἀρραβωνιάστηκε καὶ τώρα πιὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου...

Ἁπλώνει πρὸς τὴ Λέλα τὰ δυὸ χέρια του ἑνωμένα, σὰ γιὰ νὰ τοῦ φορέση χειροπεδες καὶ ρωτάει τὸν πατερα του:

— Ἔ, μπαμπᾶ;... Τί λὲς κι' ἐσύ;...

Παναγιώτης: Γιὰ ἐξηγῆστε μου... Ἐσεῖς θὰ μὲ τρελλάνετε!

Λάκης: Τί νὰ σοῦ ἐξηγήσω;... Νύφη σοῦφερα καὶ μάλιστα ντυμένη!

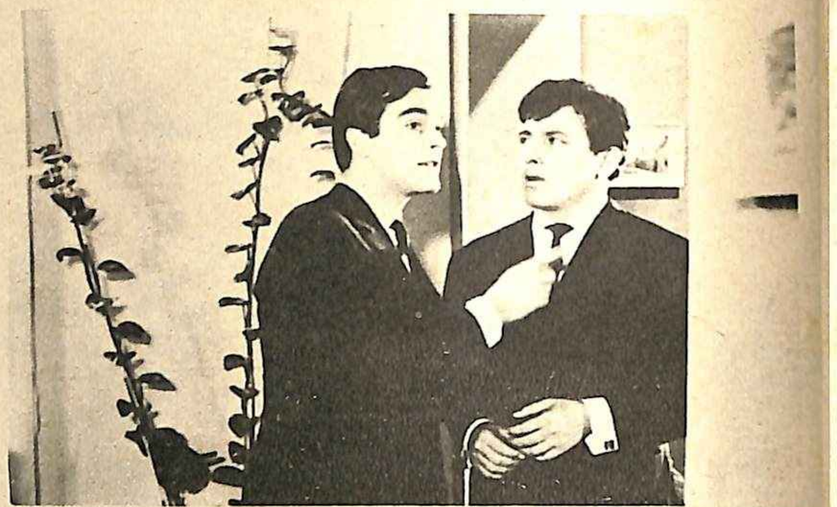

Ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Κλεώπας φτάνουν μὲ τὸ μοτοσακὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Ἀγγέλου. Κυττάζουν παραξενεμένοι τ' αὐτοκίνητα, ποὺ εἶναι σταματημένα ἀπ' ἔξω κι' ὕστερα προχωροῦν δειλὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Γιῶργος: Μεγάλη κίνησι βλέπω... Τί νὰ συμβαίνη;

Κλεώπας: Δὲ στὸ εἶπα... Ἀρραβωνιάζουν τὴ μεγάλη.

Γιῶργος: Καὶ νομίζεις πὼς εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ τέτοιες συζητήσεις;... Ἐγὼ δὲν τὸ νομίζω...

Κλεώπας: Ἄκου τί λέει... Ἄμα δὲν εἶναι τώρα πότε εἶναι;... «Κύριε Ἀγγέλου, ζητῶ τὸ χέρι τῆς κόρης σου τῆς Εὔας... Κύριε Ἀγγέλου, μοῦ δίνεις κι' ἐμένα τὴ Μαίρη;... Κάνεις ποὺ κάνεις ἔξοδα σήμερα... Μ' ἕνα ἔξοδο, λοιπόν, τρεῖς ἀρραβῶνες»... «Ἄντε τραβᾶτε, παιδιά, καὶ μὲ τὴν εὐχή μου» θὰ μᾶς πῆ ἐκεῖνος...

Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κλεώπα ὁ Γιῶργος ἀποφασίζει νὰ προχωρήση καὶ οἱ δυὸ νέοι μπαίνουν στὸ σαλόνι...

Παναγιώτης: Τὸ σημερινὸ θὰ τὸ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Ὁ Λάκης βλέπει τὸ Γιῶργο καὶ τὸν Κλεώπα.

— Ἔ, ποῦ πᾶτε ἐσεῖς; ρωτάει τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τους.

Γιῶργος: Κύριε Λάκη, ἦρθα νὰ συζητήσω σοβαρά, γιὰ τὴν Εὔα καὶ γιὰ μένα...

Λάκης: Τώρα μάλιστα... Βρῆκες τὴν ὥρα.

Γιῶργος: Ἡ ὥρα εἶναι πολὺ κατάλληλη (κυττάζει τὸν Κλεώπα).

Λάκης: Τί κατάλληλη, βρὲ παιδί μου;... Τώρα πᾶμε γιὰ γάμο... Ἐλᾶτε μαζί μας καὶ μᾶς τὰ λέτε ἄλλη φορά...

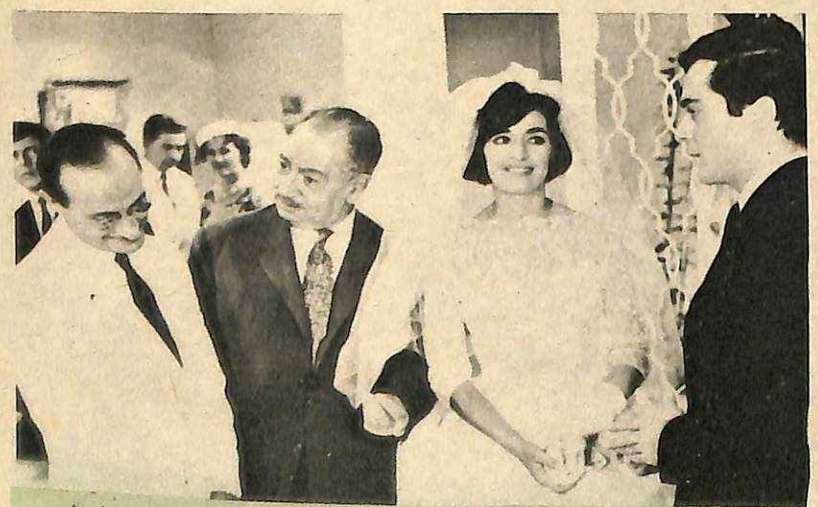

Λάκης: Ἔλα, πᾶμε, Λέλα.

Λέλα: Ποῦ νὰ πᾶμε;

Λάκης: Στὴν ἐκκλησία... Ποῦ ἀλλοῦ;

Λέλα: Τώρα πάει ἡ ἐκκλησία. Ἔκλεισε. Ἐμᾶς θὰ περιμένη;

Παναγιώτης: Καλά, δὲ χάλασε ὁ κόσμος. Ἔχουμε μέρες μπροστά μας, ἄλλωστε σήμερα κάναμε τοὺς ἀρραβῶνες. Καὶ τί ἀρραβῶνες. Μὲ νυφικά!... (Ὅλοι γελοῦν). Ποιός εἶναι αὐτός; ρωτάει τὸ Λάκη, βλέποντας τὸ Γιῶργο νὰ συζητᾶ σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὴν Εὔα.

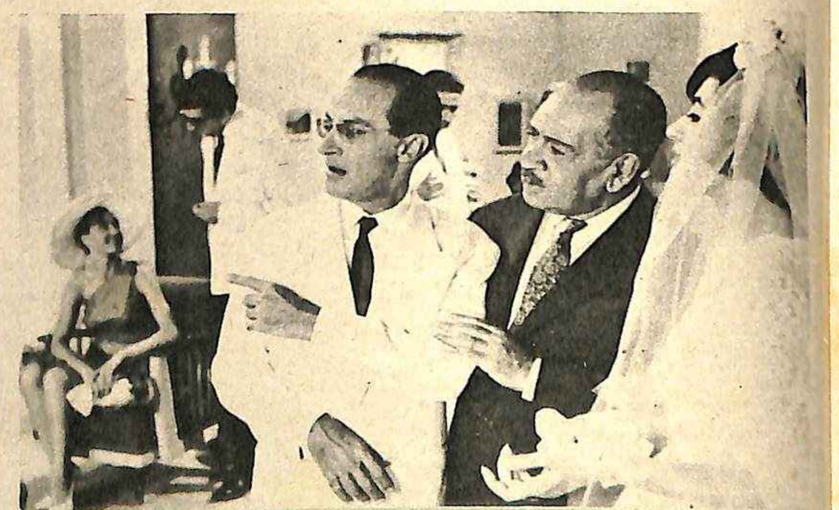

Λάκης: Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἄλλη Κυριακὴ δὲ θἄχουμε ἕνα μόνο γάμο. (Κυττάζει τὸ Θόδωρο ποὺ τοῦ κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι). Μπορεῖ καὶ δυό. (Κυττάζει τὸ Γιῶργο, δεύτερη κατάφασι). Μπορεῖ καὶ τρεῖς. (Κυττάζει τὸν Κλεώπα μὲ τὴ Μαίρη καὶ συνεχίζει πιὸ ἔντονα). Μπορεῖ καὶ τέσσερις.

Καὶ πραγματικὰ τὴν Κυριακὴ τρία αὐτοκίνητα καὶ ἕνα μοτοσακὸ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, μεταφέρνοντας τέσσερα νιόπαντρα ζευγάρια σὲ μιὰ καινούργια, εὐτυχισμένη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

“ΖΗΤΩ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙ!„

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι μονομαχοῦσαν, μὲ σπαθὶ ἢ πιστόλι... κάποτε ὅμως καὶ μὲ μπάλλες μπιλιάρδου ἢ μὲ λουκάνικα!

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ, τὰ λόγια ποὺ σᾶς ξεφεύγουν... Μιὰ ἀσυλλόγιστη φρᾶσι μπορεῖ νὰ σᾶς βάλη σὲ μπελάδες...

Πάντως ὅμως, αὐτοὶ οἱ μπελάδες δὲ θὰ ειναι τοσο σοβαροί, ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πρὶν ἀπὸ μερικὲς δεκαδες χρόνια, ὅταν ὑπηρχε ἀκόμα ὁ θεσμος τῆς μονομαχίας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μποροῦσε νὰ πληρώση κανεὶς μὲ τὴ ζωή του τὸ πιὸ ἀσήμαντο καυγαδάκι, μιὰ προσβλητικὴ λέξι, ἢ ἀκόμα καὶ μιὰ ἀπροσεξία του!

Μιὰ πρόχειρη στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, μέσα σὲ περίοδο 20 ἐτῶν, σκοτώθηκαν στὴ Γαλλία 8000 ἄνθρωποι σὲ μονομαχίες! Μὰ καὶ στὴν Ἀγγλία δὲν πήγαιναν καλλίτερα τὰ πράγματα. Αὐτο ἄλλωστε ἀνάγκασε τὴ βασιλισσα Βικτωρία νὰ ὑποδείξη στὸ Παρλαμέντο τὴν τροποποίησι τῆς σχετικῆς νομοθεσίας, ὥστε νὰ περνάνε στο ἑξῆς ἀπὸ στρατοδικεῖο ὅσοι ἀξιωματικοι θὰ συνέχιζαν «αὐτὴ τὴ βάρβαρη συνήθεια».

Σὲ κάθε περίπτωσι καυγᾶ κλπ., ποὺ κατέληγε σὲ μονομαχία, ὁ προσβεβλημένος εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογης τῶν ὅπλων. Τὰ ὅπλα αὐτὰ ἦταν συνήθως τὸ πιστόλι ἢ τὸ σπαθί. Ὡστόσο, ἔγιναν καὶ μονομαχίες μὲ «ὅπλα» περιεργότατα!

Ἔτσι, τὸ 1843, κάποιος νεαρὸς Γάλλος, ποὺ κατηγορήθηκε πὼς ἔκανε ζαβολιὲς στὸ μπιλιάρδο, ἀπαίτησε ἀπ' τὸν ὑβριστή του νὰ μονομαχήσουν μὲ... μπάλες τοῦ μπιλιάρδου, πετῶντας τις ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὀνόματι Μελφὰν καὶ Λανφάν, κατέβηκαν στὸν κῆπο κι' ἔρριξαν κλῆρο, γιὰ νὰ δοῦνε ποιός θὰ πετοῦσε τὴν πρώτη μπάλλα. Ἡ τύχη εὐνόησε τὸ Μελφάν.

Κι' ἡ μπάλα του χτύπησε τὸν ἄλλον μὲ δύναμι στὸ μελίγγι καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο... Ὁ Μελφὰν εἶχε ἱκανοποιηθῆ. Ἀλλὰ τὸ πλήρωσε ἀκριβά, γιατὶ κατηγορήθηκε καὶ δικάστηκε γιὰ ἀνθρωποκτονία.

Πραγματικά, γιὰ νὰ ἀναγνωρισθῆ «νομίμως» μιὰ μονομαχία, ἔπρπε νὰ ἔχουν τηρηθῆ αὐστηρὰ ὡρισμένοι τύποι καὶ κανόνες, ποὺ τοὺς εἶχαν παραμελήσει οἱ δυὸ ἀντίπαλοι στὴν περίπτωσι αὐτή.

Δὲν εἶχαν ὡστόσο ὅλες οἱ μονομαχίες τραγικὸ τέλος. Μερικὲς κατέληγαν σὲ κωμωδία.

Αὐτὸ συνέβη, π.χ., ὅταν δυὸ Ρῶσοι ἀριστοκράτες, ἡλικίας 100 καὶ 103 ἐτῶν, στὴν Πετρούπολι, ἀποφάσισαν νὰ μονομαχήσουν... γιὰ μιὰ κυρία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σωριαστοῦνε κι' οἱ δυὸ κάτω ἀπὸ ἐξάντλησι, ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλανε γιὰ νὰ σηκώσουνε τὰ ὅπλα τους!

Ἀλλὰ καὶ δυὸ Ἀμερικανοὶ πολιτικοί, ποὺ μονομάχησαν γιὰ κάποια μικρὴ «ὑπόθεσι τιμῆς», τὸ 1783, δὲ μπόρεσαν νὰ χωνέψουν ποτὲ τὸ πάθημά τους: Ἀντὶ νὰ σκοτώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, οἱ σφαῖρες τους ἔσκαναν... ἕνα ἀθῶο γαϊδουράκι, ποὺ βοσκοῦσε στὸ διπλανὸ λειβάδι!

Ἔμεινε ἐπίσης στὰ χρονικὰ ἡ μονομαχία — ποὺ δὲν ἔγινε — μεταξὺ τοῦ Βίσμαρκ καὶ ἑνὸς Ρώσου καθηγητοῦ, ποὺ λεγότανε Βιρσώφ. Ὁ «Σιδηροῦς Καγκελλάριος» ζήτησε ἱκανοποίησι ἀπ' τὸν καθηγητὴ καὶ τὸν ἄφισε νὰ διαλέξη τὰ ὅπλα.

Ὁ καϋμένος ὁ Βιρσὼφ δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ νὰ μονομαχήση, γιατὶ θὰ τὸν θεωροῦσαν ὅλοι δειλό. Μὴ ἔχοντας ὅμως πιάσει ποτὲ στὸ χέρι του πιστόλι ἢ σπαθί, ἀπάντησε στὸν καγκελλάριο:

— Πολὺ καλά, διαλέγω... τὰ λουκάνικα!

Κι' ἐνῶ ὁ Βίσμαρκ τὸν κύτταζε, κατάπληκτος, ὁ ἄλλος τοῦ ἐξήγησε:

— Τὸ ἕνα λουκάνικο θὰ ἔχη μέσα κρέας καὶ τὸ ἄλλο σκουλήκια. Θὰ διαλέξετε, μὲ κλειστὰ μάτια, τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυό. Ἐγὼ θὰ πάρω τὸ ἄλλο. Καὶ θὰ τὰ φᾶμε κι' οἱ δυό!

Κατὰ τοὺς κανόνες περὶ μονομαχίας, ὁ Βίσμαρκ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀρνηθῆ τὸ ὅπλο ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ ἀντίπαλός του. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο λοιπὸν νὰ φάη σκουλήκια, προτίμησε νὰ καταπιῆ τὴν πραγματικὴ ἢ φανταστικὴ προσβολὴ καὶ νὰ θεωρήση τὸν ἑαυτό του «ἱκανοποιημένο»!

γκρέκα

ΓΙΩΤΗΣ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΜΗ ΚΑΝΕΤΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΓΙΩΤΗΣ

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ

★ Παρασκευάζονται ἀπὸ τὶς ἐκλεκτώτερες πρῶτες ὕλες

★ Ἐπεξεργάζονται, συσκευάζονται διὰ τελείως αὐτομάτων μηχανημάτων, εἰς τὰ δύο τελείως συγχρονισμένα ἐργοστάσιά μας

★ Περιέχουν τὶς ἀναγκαῖες βιταμῖνες στὴν φυσική καὶ ἀφομοιώσιμον μορφή των

★ Ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Χημικοῦ Συμβουλίου

Ἄνθος Ἀραβοσίτου
Γιώτης
ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
Γιώτης
30
ΧΡΟΝΙΑ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

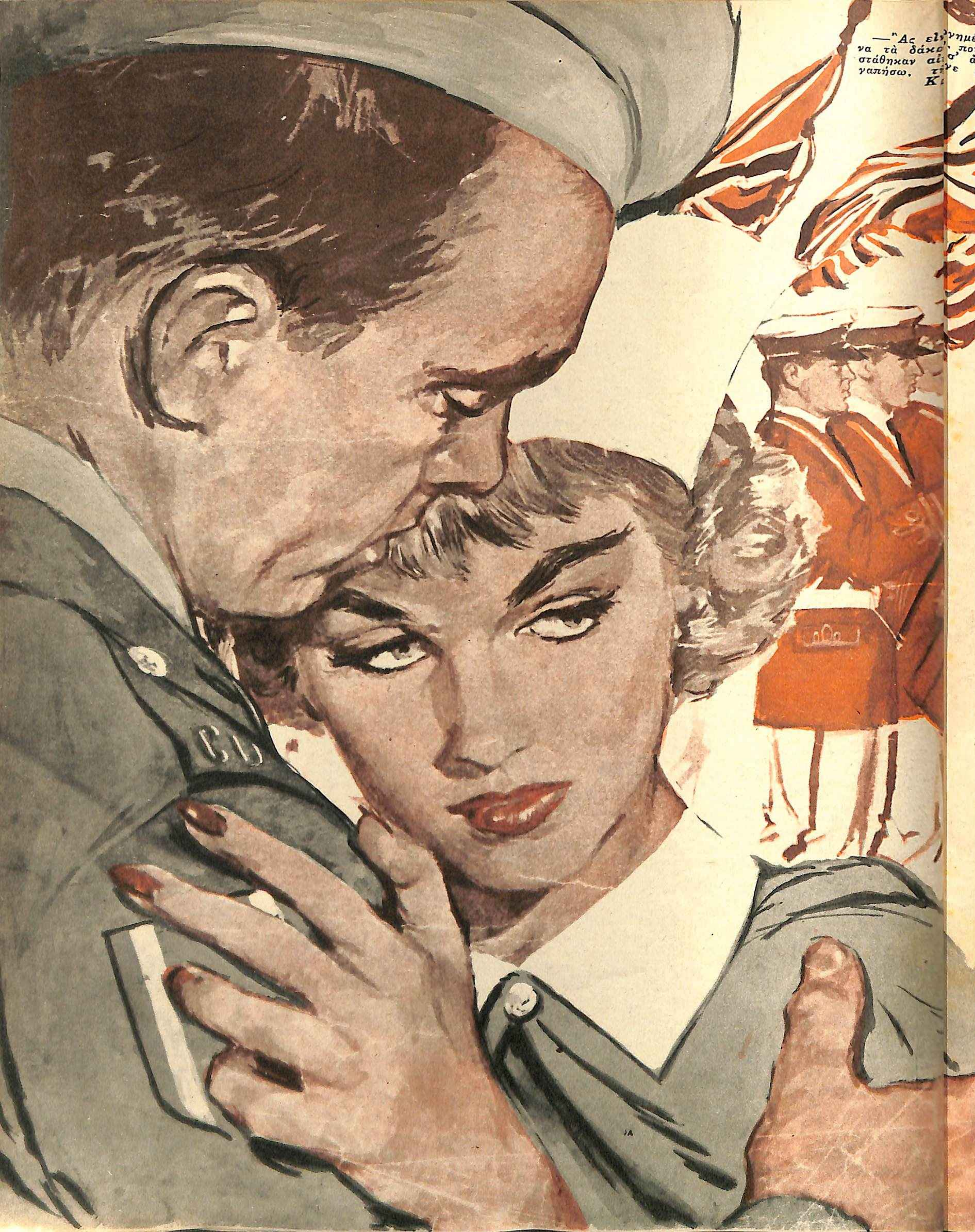

—Ἂς εἰ γημέ-
να τὰ δάκρ πού
στάθηκαν αἰ σ' ἀ-
γαπήσω, τ ε ὁ
Κ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἄσπρο μαντήλι

ΠΟΛΕΜΟΣ! Χιλιάδες νέοι, ποὺ γεννήθηκαν μὲ τὴν προσδοκία νὰ χαροῦν τὴ ζωή τους, ἀφανίστηκαν μέσα στὴν κόλασι τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ πόνου. Ὡστόσο, μέσα στὸν κατακλυσμὸ αὐτὸ τοῦ μίσους, γεννήθηκαν τρυφερὰ αἰσθήματα καὶ ὑπέροχες πράξεις αὐτοθυσίας.

Ἡ Ἔλεν Λίντον κι' ἐγὼ εἴδαμε τ' ἀδέλφια μας καὶ τοὺς νεαροὺς φίλους τους νὰ φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο. Ἐμεῖς, ποὺ ἤμαστε κοπέλλες, δὲ μπορούσαμε νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμε. Πόσο λυπόμαστε γι' αὐτό!

Πηγαίναμε στὰ στρατιωτικὰ γραφεῖα, ἱκετεύοντας νὰ μᾶς στείλουν σὲ κάποια πολεμικὴ ὑπηρεσία.

— Ὄχι, μᾶς ἔλεγαν εὐγενικά. Εἶσθε πολὺ μικρὲς ἀκόμη καὶ δὲ σᾶς χρειαζόμαστε. Ἂν εἴχατε ὅμως νοσοκομειακὴ ἐκπαίδευσι, κατι θὰ μποροῦσε νὰ γίνη...

Τρέξαμε ἀμέσως στὰ γραφεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ παρακαλέσαμε νὰ μᾶς στείλουν στὴ σχολὴ τῶν νοσοκόμων. Μᾶς τὸ ὑποσχέθηκαν, μὰ χύσαμε μαῦρα δάκρυα, γιὰ νὰ πείσουμε τοὺς γονεῖς μας νὰ μᾶς ἀφίσουν.

Δὲ φαντάζεσθε μὲ τί χαρὰ καὶ τί ὑπερηφάνεια, ἐγὼ καὶ ἡ Ἔλεν φορέσαμε τὴ στολὴ τῆς μαθητευομένης ἀδελφῆς. Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἦταν τόσο εὔκολα. Μᾶς περίμεναν ἀτελείωτες ὧρες διδασκαλίας, μελέτης καὶ ἀσκήσεως. Σιδερένια πειθαρχία, σκληρὴ δουλειά. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ περάσαμε μὲ ὑπομονὴ κι' ἐγκαρτέρησι. Ἡ ἐλπίδα πὼς κάποτε θὰ τελείωναν τὰ βάσανά μας καὶ θὰ μᾶς ἔστελναν στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία, ἔδινε φτερὰ στὸ ζῆλο καὶ στὴ θέλησί μας.

Μιὰ μέρα, κατεβήκαμε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ μὲ δυὸ ἀδελφές, ποὺ πήγαιναν ν' ἀποχαιρετήσουν τοὺς νεαροὺς φίλους τους, ποὺ ἔφευγαν γιὰ τὸ μέτωπο. Ἡ ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ ἦταν γεμάτη ἀπὸ μητέρες, πατέρες, γυναῖκες, ἀδελφὲς καὶ μικρὰ παιδιά. Ἡ Ἔλεν κι' ἐγὼ ἀνακατωθήκαμε μαζί τους. Οἱ συγκινητικὲς σκηνὲς καὶ τὰ κλάματά τους μᾶς ἔφερναν δάκρυα στὰ μάτια. Δὲν ξέραμε κανένα κι' ὅμως γινήκαμε ἕνα μὲ τὸ συγκινημένο αὐτὸ πλῆθος. Θυμηθήκαμε λίγους μῆνες πρίν, πὼς κάναμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο, ὅταν ἀποχαιρετούσαμε τοὺς δικούς μας. Ἄραγε, πόσοι ἀπ' αὐτοὺς πούφευγαν, θὰ ξαναγύριζαν;

— Δός μου τὸ μαντῆλι σου, Πόλυ, μοῦ φώναξε ἡ Ἔλεν.

Πῆγα νὰ τῆς τὸ δώσω, μὰ ἕνας νεαρὸς στρατιώτης, ποὺ στεκόταν πιὸ πέρα, ἔρριξε τὸ μαντῆλι του μέσα στὴ χούφτα της. Χωρὶς νὰ τὸ νοιώση ἡ Ἔλεν, σφούγγιξε μ' αὐτὸ τὰ δάκρυά της. Μὰ ἡ ἐπαφὴ τοῦ χονδροῦ ὑφάσματος στὸ πρόσωπό της, τὴν ἔκαμε ἀμέσως νὰ καταλάβη πὼς δὲν ἦταν τὸ δικό μου.

Ἔκπληκτη, σήκωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της κι' εἶδε ἕνα εὐγενικό, ἕνα συμπαθητικὸ πρόσωπο νεαροῦ στρατιώτη νὰ τὴν κυττάζη ἐπίμονα, σὰ νἄθελε νὰ τῆς πῆ κάτι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ τραῖνο σφύριξε, τὸ πλῆθος ἀναταράχτηκε καὶ μέσα στὸ γενικὸ ἀνακάτωμα τὸν χάσαμε. Ὁ συρμὸς ξεκίνησε καὶ ἡ Ἔλεν κουνοῦσε στὸ χέρι της, ποὺ ἔτρεμε, τὸ μεγάλο ἄσπρο μαντῆλι.

Γυρίσαμε στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ Ἔλεν ἦταν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸ ἀναπάντεχο δῶρο της.

— Θεέ μου, μουρμούρισε, τί ὡραῖο, τί εὐγενικὸ πρόσωπο! Θὰ φυλάξω αὐτὸ τὸ μαντῆλι γιὰ ἐνθύμιο. Ἴσως καμμιὰ μέρα νὰ τὸν ξαναδῶ...

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἀργὰ καὶ πληχτικὰ στὸ νοσοκομεῖο μας, ἐνῶ ὁ πόλεμος συνεχιζόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἄγριος. Μὰ τὰ ξέγνοιαστα νειᾶτα βρίσκουν πάντα μιὰ εὐκαιρία χαρᾶς. Γνωριστήκαμε μὲ μερικοὺς στρατιῶτες τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας καὶ περνούσαμε εὐχάριστα τὶς λίγες ὧρες τῆς ψυχαγωγίας μας. Ὡστόσο, ἡ Ἔλεν δὲ μποροῦσε νὰ ξεχάση τὸν εὐγενικὸ νέο μὲ τὸ ἄσπρο μαντῆλι. Ὅλο καὶ ρωτοῦσε γι' αὐτόν, μὰ κανένας δὲν τὸν ἤξερε. Νὰ ἦταν τάχα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν;

Κάθε βράδυ, στὸ δωμάτιό μας, μοῦ μιλοῦσε γι' αὐτόν. Μιὰ νύχτα, ποὺ ἀγρυπνοῦσα, τὴν εἶδα νὰ βγάζη μὲ λαχτάρα ἀπὸ τὸ βαλιτσάκι της, τὸ καλοπλυμένο καὶ καλοσιδερωμένο μαντῆλι τοῦ ἄγνωστου φίλου της. Με τι τρυφερότητα τοῦ σιγαμιλοῦσε! Ὕστερα, τὄφερνε στὰ χείλη της καὶ τὸ φιλοῦσε.

★

Νά, ὅμως, ποὺ ἡ πολύτροπη τύχη θέλησε νὰ ξαναδοῦμε, γιὰ ἕνα ἀκόμη δευτερόλεπτο, τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους στρατιώτη.

Πηγαίναμε μ' ἕνα μικρὸ τραῖνο στὴν ἐξοχή. Σ' ἕνα ἐνδιάμεσο σταθμὸ διασταυρωθήκαμε μ' ἕνα συρμὸ γεμᾶτο στρατιῶτες. Ξαφνικά, ἡ Ἔλεν μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Κύτταξε! ξεφώνισε.

Ὁ κάτοχος τοῦ μαντηλιοῦ ἦταν γυρμένος ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς βαγονιοῦ καὶ γελοῦσε. Δὲν ξέρουμε, ἂν μᾶς εἶδε κι' ἂν μᾶς ἀναγνώρισε. Ἡ Ἔλεν ὅμως ἦταν τόσο συγκινημένη, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀρθρώση λέξι.

— Ἐρωτευμένη καρδιά! τῆς εἶπα πειραχτικά. Τι χαρά! Ἐδῶ εἶναι ὁ καρδιοκλέφτης σου!

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Πόλυ, μοῦ ἀπάντησε. Θἄθελα ἁπλῶς νὰ τὸν ἔβλεπα γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸ μαντηλάκι του...

Καὶ νά ποὺ ἡ ἐπιθυμία τῆς φίλης μου ἐκπληρώθηκε πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ἔλπιζε. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν πόρτα τοῦ νοσοκομειου. Μᾶς ἔφερναν ἕνα πληγωμένο στρατιώτη, ποὺ ἔπεσε θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος.

Τότε δοκιμάσαμε τὴ μεγαλύτερη ἔκπληξι τῆς ζωῆς μας: Ὁ μυστηριώδης στρατιώτης μὲ τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο, ποὖχε δώσει τὸ ἄσπρο μαντῆλι στὴν Ἔλεν, κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ φορεῖο τοῦ πληγωμένου στρατιώτη.

— Ἐσεῖς! μᾶς εἶπε ξαφνιασμένος. Εἶσθε, λοιπόν, ἀδελφές;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ ρωμαντικὴ ἱστορία τοῦ λευκοῦ μαντηλιοῦ πῆρε τὴν πιὸ γοργὴ ἐξέλιξι. Ὁ Κρίς — ἔτσι τὸν ἔλεγαν — ἐρχόταν κάθε μέρα κι' ἔβλεπε τὸν πληγωμένο συνάδελφό του καὶ τὴν Ἔλεν. Ἡ φίλη μου, ποὺ ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὸν Κρίς, περνοῦσε μαζί του ὅλες τὶς ὧρες, ποὺ ἦταν ἐλεύθερη. Τὸ τρυφερὸ αὐτὸ εἰδύλλιο, ποὺ ἄναψε μὲ μιὰ ματιά, φούντωσε καὶ γέμισε τὶς καρδιές τους μὲ τὶς πιὸ γλυκὲς προσδοκίες.

— Ἔλεν, ἂς εἶναι εὐλογημένα τὰ δάκρυά σου, ποὺ στάθηκαν αἰτία νὰ σ' ἀγαπήσω! τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος.

— Ἂς χαροῦμε τώρα τὴν εὐτυχία μας, τοῦ ἀπαντοῦσε αὐτή. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ὑπάρχη αὔριο...

Ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου. Μὰ οἱ εὐτυχισμένες στιγμές τους ἦταν τόσο σύντομες. Ὁ Κρὶς διατάχθηκε νὰ φύγη, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, γιὰ τὸ μέτωπο. Μά, πρὶν νὰ φύγη, ἔπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια της καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ παντρευτοῦνε. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀρνήθηκε. Τὸ λόγο μοῦ τὸν εἶπε ἀργότερα: Ἂν τὸν παντρευόταν, δὲ θὰ γινόταν πιὰ νοσοκόμα, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμό.

Ὁ καϋμένος ὁ Κρὶς ἔφυγε πικραμένος. Ἡ δύστυχη Ἔλεν ἔμεινε πάλι μὲ τὸ μαντῆλι, ποὺ δὲν τοῦ τὸ γύρισε πίσω, γιὰ νὰ τὸ ποτίζη κάθε βράδυ μὲ τὰ δάκρυα της καὶ νὰ τὸ σφίγγη στὸ στῆθος της, σὰ νἄσφιγγε τὸν ἴδιο.

Ὁ Κρὶς ἔγραφε τακτικὰ στὴν Ἔλεν. Ἂν καὶ ἦταν στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός, εἶχε μιὰ ἀξιοθαύμαστη αἰσιοδοξία πὼς θὰ ξαναγύριζε γρήγορα κοντά της. Μὰ ἐκείνη ἀνησυχοῦσε πάντα. Καί, ὅταν, ξαφνικά, τὰ γράμματα σταμάτησαν, ἡ Ἔλεν πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Τότε μάθαμε, ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα, τὸν τραυματισμό του.

Πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία της καὶ τὸ κλάμα της, ἡ Ἔλεν ἔστελνε ἀπανωτὰ γράμματα στὸ διοικητὴ τοῦ λόχου τοῦ Κρίς, γιὰ νὰ μάθη ἂν ζοῦσε.

Τέλος, ἦρθε μιὰ ἀπάντησι: Ὁ Κρὶν ἦταν σοβαρὰ τραυματισμένος κι' εἶχε μεταφερθῆ σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Ἀγγλίας. Δὲ μποροῦσε νὰ τῆς γράψη μὲ τὸ χέρι του κι' ἔβαλε μιὰν ἀδελφὴ καὶ τῆς ἔγραψε νὰ μὴν ἀνησυχῆ.

Μὰ ἡ Ἔλεν ἦταν ἀπαρηγόρητη κι' ὅλο ζητοῦσε περισσότερες πληροφορίες.

Τὶς μέρες αὐτὲς πήραμε τὸ δίπλωμα τῆς ἀδελφῆς. Τότε ἡ Ἔλεν ἔκανε μιὰ συγκινητικὴ ἔκκλησι στὴ διοίκησι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ζήτησε νὰ τὴ στείλουν στὴν Ἀγγλία. Ἡ αἴτησί της ἐγκρίθηκε καὶ σὲ λίγες μέρες φύγαμε μ' ἕνα στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Λονδῖνο, πήγαμε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου νοσηλευόταν ὁ Κρίς. Γιὰ νὰ μὴν τοῦ δώσουμε μεγάλη συγκίνησι, μπῆκα ἐγὼ πρώτη στὸ θάλαμο νὰ τὸν προετοιμάσω. Μόλις μὲ εἶδε ὁ Κρὶς ἐνθουσιάστηκε! Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ρόδισε καὶ τὰ βουλιαγμένα μάτια του σπίθισαν. Βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσι, μὰ ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀδύνατος.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἔλεν; μὲ ρώτησε μὲ λαχτάρα.

— Ἐδῶ εἶναι, Κρίς. Θἄρθῆ, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς θἆσαι ψύχραιμος.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Πόλυ. Πές της νἄρθῆ ἀμέσως.

Ὅταν ἡ Ἔλεν μπῆκε τρέμοντας στὸ θάλαμο, ἀναγκάστηκα νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τοὺς ὤμους, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ἐκείνη ἔγειρε πάνω του μ' ἕνα νευρικὸ χαμόγελο.

— Κρίς, ἀγαπημένε μου!

— Ἔλεν, λατρεία μου!

Μά, καθὼς ἅπλωσε τὸ δεξί του χέρι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό της, εἴδαμε, μὲ φρίκη, πὼς τοῦ εἶχαν κόψει τ' ἀριστερό. Ὁ Κρὶς ἔνοιωσε τὴ λύπη μας κι' εἶπε:

— Μὴ λυπᾶσαι, ἀγαπημένη μου, τὸ χάρισα στὴν πατρίδα... Γιὰ μένα τώρα τελείωσε ὁ πόλεμος καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κι' οἱ ἐλπίδες μου. Δὲ θὰ σοῦ ζητήσω νὰ παντρευτῆς ἕναν ἀνάπηρο...

— Ὦ! Κρίς, τοὖπε ἐκείνη, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, τώρα σοῦ τὸ ζητῶ ἐγώ. Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῆς!...

Τὰ γαλανά, τὰ ἐξαίσια μάτια της βούρκωσαν.

— Πῶς νὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ, ἀγαπημένη μου;

Κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσάντα της, πῆρε τ' ἀγαπημένο ἄσπρο μαντῆλι, ποὺ τῆς χάρισε καὶ σκούπισε μ' αὐτὸ τὰ δάκρυά της.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

«ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΜΟΥ ΚΙ' ΕΓΩ ΣΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ»

Ἡ μητέρα τῆς Σοφίας Λόρεν διηγεῖται τὶς πονεμένες περιπέτειες τῆς ζωῆς της

Τέσσερα ἀγκαλιάσματα: Τέσσερις σταθμοὶ στὴ ζωὴ τῆς Σοφίας.

Ὀκτώβριος τοῦ 1954: Ἡ Σοφία Λόρεν ἀγκαλιάζει τὴ μητέρα της μετὰ τὸ γυρισμό της ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὅπου παρουσιάστηκε στὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ.

Ἀπρίλιος τοῦ 1957: Ἐνῶ ἑτοιμάζεται νὰ ἀνεβῆ στὸ ὑπερωκεάνειο, ποὺ γιὰ νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ, ἡ Σοφία κλαίει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

Δεκέμβριος τοῦ 1957: Ἡ φωτογραφία τῆς πρώτης συναντήσεως μητέρας καὶ κόρης κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Σοφίας ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν Κάρλο Πόντι.

Ἀπρίλιος τοῦ 1962: Ἡ Σοφία καὶ ἡ μητέρα της ἀγκαλιάζονται ἐνθουσιασμένες. Ἡ Σοφία ἔχει πάρει τὸ Ὄσκαρ!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς γυναίκας αὐτῆς ἀρχίζει ἀπὸ ἕνα μικρὸ προάστιο τῆς Νεαπόλεως. Πρόκειται γιὰ μιὰ γυναίκα δυνατὴ καὶ θεληματική, ποὺ στὰ ἀπελπισμένα χρόνια τοῦ πολέμου σήκωσε στοὺς ὤμους της τὸ βάρος δυὸ μικρῶν κοριτσιῶν.

Γι' αὐτὲς τὶς δυὸ κόρες ὑπέφερε ἀπὸ πεῖνα, πάλεψε, ταπεινώθηκε, ἔφτασε ὣς τὸ σημεῖο νὰ ζητιανέψη. Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σήμερα οἱ δυὸ αὐτὲς κοπέλλες λατρεύουν καὶ θαυμάζουν τὴ μητέρα τους ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο.

Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς κοπέλλες ἔγινε ἡ Σοφία Λόρεν, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γόησσες τῆς ὀθόνης. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Μαρία Σικολόνε, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες παντρεύτηκε τὸ γυιὸ τοῦ Μουσσολίνι, τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πρὶν εἴκοσι χρόνια κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν τύχη τοῦ ἰταλικοῦ κράτους.

Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι, χωρὶς τὶς θυσίες καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς μητέρας τους, οἱ δυὸ αὐτὲς νεαρὲς γυναῖκες δὲ θὰ ἔφθαναν ποτὲ ἐκεῖ, ποὺ βρίσκονται σήμερα.

Τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς μητέρας ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν διηγηθοῦμε. Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς σκληροῦ παιχνιδιοῦ μὲ τὴν τύχη, ὅπου τὸ θάρρος, ἡ τόλμη καὶ ἡ ἐπιμονὴ κατώρθωσαν νὰ θριαμβεύσουν.

«Ἤμουν, ὅπως μιὰ τίγρις, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ παιδιά της»

Ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι ἔχει μιὰ ἐμφάνισι κομψὴ καὶ κάπως ἀγέρωχη. Ἡ κάθε της κίνησι προδίδει μιὰ μεγάλη ζωτικότητα, τὸ σῶμα της εἶναι ψηλὸ καὶ λεπτό. Θὰ πρέπει νὰ εἶναι σαρανταπέντε περίπου χρόνων, ἀλλὰ δείχνει δέκα λιγώτερα. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα κάνει ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶναι ἡ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητά της μὲ τὴ Σοφία.

— Ἂν μὲ εἴχατε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἀρχίζει τὴν ἀφήγησί της ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι, θὰ βρισκώσαστε ἀντίκρυ σὲ μιὰ γυναίκα ἐντελῶς διαφορετική. Ἐκεῖνες τὶς μέρες ἤμουν στὸ χεῖλος τῆς ἀπελπισίας. Ἔμοιαζα μὲ μιὰ τίγρι, ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ σώση τὰ παιδιά της. Ἂν ξέρατε πόσες ταπεινώσεις γνώρισα! Εἶχα φτάσει πιὰ στὸ σημεῖο, ποὺ τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ μὲ πληγώση. Σκεπτόμουν μόνο ὅτι ὅσο κατόρθωνα νὰ βρίσκω μιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία, θὰ μποροῦσα νὰ συντηρήσω τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴ Σοφία. Οἱ προσωπικές μου φιλοδοξίες εἶχαν σβυστῆ ἐντελῶς. Μὰ καταλάβαινα ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ πάω στὴ Ρώμη. Ἡ ζωὴ στὸ Ποτσουόλι, στὸ χωριὸ ποὺ ἐγὼ καὶ ἡ Σοφία γεννηθήκαμε εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Δὲν εὕρισκα πιὰ δουλειὰ καὶ ἡ πεῖνα μᾶς ἀπειλοῦσε. Σήμερα ὅμως δὲν αἰσθάνομαι πικρία γιὰ τὶς σκληρὲς ἐκεῖνες μέρες, ποὺ γνώρισα. Κατὰ βάθος οἱ δοκιμασίες ἀτσάλωσαν τὸ θάρρος μου καὶ μὲ βοήθησαν νὰ βγῶ ἀπὸ αὐτὲς νικήτρια...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ζητῶ νὰ γυρίση γιὰ λίγο σ' ἕνα παρελθὸν ἀκόμη πιὸ μακρυνὸ καὶ νὰ μᾶς περιγράψη πῶς ζοῦσε τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε ἡ Σοφία.

— Ἴσως εἶναι προτιμώτερο ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή, παραδέχεται κι' ἐκείνη, ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν ἀρχὴ πολλὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τὴν ἔχουν περιγράψει μ' ἕνα τρόπο ἐντελῶς λανθασμένο. Οὔτε ξέρω πόσες φορὲς ἔχω διαβάσει ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἦταν πάμπτωχη καὶ ὅτι ἡ Σοφία γεννήθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φτωχὰ σπίτια τῆς Νεαπόλεως. Στὴν πραγματικότητα, ὁ πατέρας μου ἦταν ἀρχιεργάτης σ' ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο στὸ Ποτσουόλι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Νεάπολι. Δὲ θέλω νὰ πῶ ὅτι ἤμαστε πλούσιοι, ὁπωσδήποτε ὅμως ἀπὸ μένα, τοὺς δύο ἀδελφούς μου καὶ τὴν ἀδελφή μου δὲν ἔλειπε τίποτα στὰ παιδικὰ καὶ τὰ νεανικά μας χρόνια...

»Ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε τὴ μουσικὴ μὲ πάθος καὶ ἐγὼ ἀπὸ δέκα χρόνων ἄρχισα νὰ σπουδάζω πιάνο. Μὲ μερικὲς θυσίες οἱ γονεῖς μου μοῦ ἀγόρασαν ἕνα πιάνο γιὰ νὰ μπορῶ νὰ μελετῶ στὸ σπίτι. Στὰ δεκαεφτὰ χρόνια μου εἶχα κατορθώσει νὰ πάρω τὸ πτυχίο μου ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο τῆς Νεαπόλεως καὶ αὐτὸ τὸ πτυχίο ἀποδείχτηκε πολύτιμο ἀργότερα, γιατὶ μὲ βοήθησε νὰ κερδίζω τὰ ἀπαραίτητα χρήματα στὴν πιὸ δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς μου, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν γέννησι τῆς Σοφίας. Τώρα πιὰ ἡ μητέρα μου ἔχει πεθάνει, ὅμως ὁ πατέρας μου ζῆ ἀκόμη. Εἶναι ἑβδομῆντα ὀχτὼ χρόνων καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κατοικῆ στὸ Ποτσουόλι, στὸ παλιό μας σπίτι, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή μου, ποὺ ἔμεινε κοντά του γιὰ νὰ τὸν φροντίζη.

— Θὰ θέλατε νὰ μοῦ πῆτε πῶς ζούσατε, ὅταν γεννήθηκε ἡ Σοφία;

— Εἶναι μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς μου, ποὺ δὲν μὲ εὐχαριστεῖ νὰ τὴν θυμᾶμαι, οὔτε νὰ τὴν διηγοῦμαι. Πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τῆς Σοφίας ἀναγκάστηκα νὰ φροντίζω μόνη τὸν ἑαυτό μου, δίνοντας μαθήματα πιάνου καὶ λίγο ἀργότερα γύρισα στὸ σπίτι τῶν γονέων μου, γιὰ νὰ φέρω στὸν κόσμο τὴ Σοφία. Ἡ δεύτερη κόρη μου, ἡ Μαρία, γεννήθηκε τὸ 1938 στὴ Νεάπολι. Λίγο ἀργότερα ἦλθε ὁ πόλεμος καὶ τότε τὰ πράγματα χειροτέρεψαν...

Ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι ἀποφεύγει συστηματικὰ νὰ ἀναφέρη τὸ ὄνομα τοῦ Ρικάρντο Σικολόνε, τοῦ ἄντρα ποὺ ἔγινε ὁ πατέρας τῶν κοριτσιῶν της, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἀποφεύγει ἀκόμη νὰ ἀναφερθῆ στὴν ἐποχὴ ποὺ πολὺ νέα ἀκόμη ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ποτσουόλι γιὰ τὴ Ρώμη, γιὰ νὰ συνεχίση τὶς σπουδές της στὴ μουσική. Στὴ Ρώμη ἔλαβε μέρος σ' ἕνα διαγωνισμὸ καὶ κέρδισε τὸν τίτλο τῆς «Ἰταλίδας Γκρέτας Γκάρμπο». Ὁ τίτλος αὐτὸς τῆς ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα τοῦ κινηματογράφου. Ἔλαβε μέρος σ' ἕνα φίλμ φασιστικοῦ περιεχομένου. Μὰ τὴν καρριέρα της, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἱκανοποιητική, τὴν διέκοψε ἀπότομα ὁ δεσμός της μὲ τὸν Ρικάρντο Σικολόνε καὶ ἀργότερα ἡ γέννησι τῆς Σοφίας, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ γυρίση στὸ Ποτσουόλι...

Ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς της ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι προτιμάει νὰ τὴν ἀφήνη στὴ σκιά. Καὶ ὑπάρχουν, πράγματι, σ' αὐτὴν πτυχὲς ποὺ ποτὲ δὲν ἔχουν φωτιστῆ πραγματικά.

— Γιὰ μένα ὅλα τὰ ὄνειρά μου καὶ οἱ φιλοδοξίες μου πραγματοποιήθηκαν στὶς δυὸ κόρες μου, λέει. Αὐτές, λοιπόν, ἀποτελοῦν τὴν πραγματική μου ζωή. Τὰ ἄλλα δὲν ὑπολογίζονται.

— Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ σᾶς ἡ ἀνατροφὴ τῶν δυὸ κοριτσιῶν σας.

— Ναί, πραγματικά, τὸ πρόβλημα ἦταν μεγάλο. Γιὰ νὰ τὶς ντύσω ἀναγκαζόμουν νὰ χρησιμοποιῶ παλιὰ δικά μου φορέματα. Ἀπελπιζόμουν βλέποντας τὴ Σοφία, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως, νὰ ψηλώνη ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τότε ἀναγκαζόμουν νὰ μακραίνω καὶ νὰ φαρδαίνω τὰ φορέματά της μὲ κομμάτια ἀπὸ ὑφάσματα καὶ χρώματα ἐντελῶς διαφορετικά.

— Πῶς ἀντιδροῦσαν οἱ δυὸ κοπέλλες σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἐποχή; Ἔδειχναν νὰ ὑποφέρουν;

— Ὄχι, ἡ Μαρία ἦταν πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ καταλαβαίνη καὶ ἡ Σοφία ἦταν μιὰ κοπελλίτσα μὲ πολλὴ κατανόησι. Στὰ ἔξη της χρόνια καταλάβαινε τόσα πράγματα, ποὺ αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μιὰ παρηγοριά.

— Ποιὰ περίοδος τοῦ πολέμου ἦταν ἡ περισσότερο δύσκολη γιὰ σᾶς καὶ τὰ κορίτσια;

«Δέκα χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια ποὺ θὰ θυμᾶμαι σὲ ὅλη μου τὴ ζωή ...»

— Ἴσως ἦταν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐκκενώσουμε τὸ Ποτσουόλι, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ πολεμικὸ μέτωπο, γιὰ νὰ καταφύγουμε προσωρινὰ στὴ Νεάπολι. Τὰ δέκα ἐκεῖνα χιλιόμετρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ διατρέξουμε μὲ τὰ πόδια, ἦταν φοβερὰ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὶς κόρες μου. Σ' ὅλο τὸ δρόμο κρατοῦσα τὴ Μαρία στὴν ἀγκαλιά μου. Ποτέ, ὅσο ζῶ δὲ θὰ λησμονήσω ἐκεῖνο τὸ ταξίδι. Ποτὲ δὲ φανταζόμουν ὅτι δέκα χιλιόμετρα θὰ μποροῦσαν νὰ φανοῦν τόσο ἀτελείωτα.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στὴ Νεάπολι ἀναγκαστήκατε νὰ ζητήσετε ἐλεημοσύνη;

— Ζήτησα μόνο μιὰ φορά, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχή. Οἱ Γερμανοὶ ὀπισθοχωροῦσαν καὶ ἐγὼ στεκόμουν κυττάζοντας τὶς λάμψεις τῶν ἀνατινάξεων, ὅταν σ' ἕνα παράθυρο εἶδα μιὰ γυναίκα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ «πανιότα». Τότε τὴν παρακάλεσα νὰ χαρίση ἐκεῖνο τὸ ψωμὶ σὲ μένα καὶ τὶς κόρες μου. Ἔννοιωθα τὰ μάγουλά μου φλογισμένα ἀπὸ ντροπή, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Οἱ μικρὲς πεινοῦσαν κι' ἐκείνη ἡ γυναίκα φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἤξερε τί νὰ τὸ κάνη ἐκεῖνο τὸ ψωμί...

Σιγὰ-σιγὰ ἀκούγοντας τὴ διήγησι τῆς Ρομίντα Βιλλάνι ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω ὅτι ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνες τὶς δύσκολες μέρες, σὲ κεῖνες τὶς σκληρὲς δοκιμασίες ὀφείλεται ἡ δυνατὴ ἀφοσίωσι, ποὺ τὴ συνδέει μὲ τὶς δύο κόρες της. Ὕστερα τὴ ρωτῶ πῶς πῆρε τὴν ἀπόφασι ν' ἀφήση τὸ Ποτσουόλι καὶ νὰ φύγη γιὰ τὴ Ρώμη, παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν δεκαπεντάχρονη Σοφία, παρ' ὅλο ποὺ βρισκόταν χωρὶς χρήματα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙ

»Ἀναγκάστηκα νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν περιστάσεων. Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος ἡ ζωή μας χειροτέρεψε. Τὰ τρία δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μας στὸ Ποτσουόλι δὲν μᾶς χωροῦσαν πιά, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ ἕνας ἀδελφός μου καὶ εἶχε ἀποκτήσει κι' αὐτὸς μιὰ κόρη. Τὸ σοβαρώτερο, ὅμως, πρόβλημα ἦταν ἡ ἔλλειψι τῆς ἐργασίας. Τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ἐργαζόταν ὁ πατέρας μου εἶχε κλείσει. Ἐγώ, ἔμενα ὁλόκληρες νύχτες ἄγρυπνη καὶ σκεπτόμουν τὴν κατάστασί μας. Ἔπρεπε νὰ κάνω κάτι, ὁ,τιδήποτε! Τότε γινόταν πολὺς λόγος στὴ Νεάπολι γιὰ ἕνα φίλμ, τὸ «Κβὸ Βάντις», ποὺ γυριζόταν στὴ Ρώμη. Ἔλεγαν ὅτι ὁ σκηνοθέτης του ζητοῦσε κομπάρσες, γιὰ νὰ ἐργαστοῦν σ' αὐτό. Ἄφησα τὴ Μαρία στοὺς γονεῖς μου καὶ μαζὶ μὲ τὴ Σοφία, ποὺ ἦταν δεκαπέντε χρονῶν ἔφυγα γιὰ τὴ Ρώμη. Ἤμουν βέἦταν μιὰ κοπελλίτσα μὲ πολλὴ κατόρεωνα νὰ βρῶ μιὰ ἐργασία, ἔστω καὶ τὴν πιὸ σκληρή.

»Ὡστόσο σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί μου ἔφθασα ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, γιατὶ ἡ Σοφία θὰ ἀναγκαζόταν νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σχολεῖο της. Δὲν εἶναι, ὅμως ἀλήθεια ὅτι τὴν πῆρα μαζί μου, ἐπειδὴ ἦταν χαριτωμένη καὶ ἐπειδὴ ἔλπιζα νὰ τὴν κάνω ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀφήσω καὶ τὶς δυὸ κόρες μου στοὺς δικούς μου, ποὺ περνοῦσαν πολὺ στενόχωρες στιγμές. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Σοφία εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται. Πρὶν ἦταν μιὰ ψηλὴ καὶ ἀδύνατη κοπελλίτσα, χωρὶς καμμιὰ ξεχωριστὴ ὀμορφιά.

— Κι' ἔτσι βρεθήκατε μέσα σ' ἕνα τραῖνο ποὺ σᾶς πήγαινε στὴ Ρώμη, μὲ λίγες λιρέττες στὴν τσάντα καὶ μὲ τὴν ἀόριστη ἐλπίδα ὅτι θὰ βρίσκατε ἐργασία. Τί συνέβη ὕστερα;

«Ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ἑνὸς μπὰρ μίλησα στὸ σκηνοθέτη τοῦ «Κβὸ Βάντις».

Ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Στὴ Ρώμη μᾶς ὑποδέχθηκε μιὰ μέρα φοβερή. Ἔκανε ζέστη, ἀλλὰ ἔβρεχε δυνατὰ κι' ἐμεῖς ἤμαστε ντυμένες μὲ φορέματα πολὺ ἐλαφρά, ποὺ δὲν ἔφταναν γιὰ νὰ μᾶς προστατέψουν ἀπὸ τὴ βροχή. Μπῆκα στὸ πρῶτο μπάρ, ποὺ συνάντησα καὶ τηλεφώνησα στὴν Τσινετσιτά, ἐπιμένοντας νὰ μιλήσω μὲ τὸ σκηνοθέτη τοῦ «Κβὸ-Βάντις», τὸν Μέρβιν Λὲ Ρόϋ.

»Μὴ φαντάζεστε ὅμως ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ φιλοδοξοῦσα νὰ κάνω τὴ Σοφία μεγάλη ἠθοποιό. Σκεπτόμουν μόνον νὰ κερδίσουμε μερικὲς λιρέττες, ποὺ θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε. Στὸ τηλέφωνο ἀναγκάστηκα νὰ πῶ πολλὰ ψέματα, ἀλλὰ στὸ τέλος κατώρθωσα νὰ μιλήσω μὲ τὸν Λὲ Ρόϋ. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ζητοῦσε μιὰ νεαρὴ καὶ χαριτωμένη κοπέλλα, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως νὰ γνωρίζη ἀγγλικά. Χωρὶς νὰ διστάσω τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Σοφία μιλοῦσε τέλεια ἀγγλικὰ καὶ ὅτι ἦταν πολὺ χαριτωμένη. Ὁ σκηνοθέτης μὲ κάλεσε νὰ τὴν πάω στὸ στούντιο καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα μπαίναμε στὸ γραφεῖο του. Ὁ Λὲ Ρόϋ κύτταξε προσεχτικὰ τὴ Σοφία καὶ ὕστερα τὴ ρώτησε ἀγγλικά: «Πῶς σὲ λένε;» Ἡ Σοφία τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι. Φυσικά, δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε μιὰ λέξι. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ σκηνοθέτη, ποὺ μιλοῦσε ἰταλικά, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ ψυχρότητα: «Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεστε. Ὁ καιρὸς τοῦ κυρίου Λὲ Ρόϋ εἶναι πολύτιμος γιὰ νὰ χάνεται μὲ τὰ ψέματά σας!» Τοῦ ἀπάντησα: «Ἤρθαμε ἀπὸ τὴ Νεάπολι ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ δὲν ἔχουμε χρήματα, οὔτε γιὰ νὰ φᾶμε. Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ἐργαστοῦμε, γι' αὐτὸ εἴμαστε ἐδῶ!» Τὰ λόγια μου τοὺς τάραξαν φανερὰ καὶ μᾶς προσέλαβαν ἀμέσως ὡς κομπάρσες.

»Κερδίζαμε δεκαπέντε χιλιάδες λιρέττες τὴ βδομάδα (750 δραχ.). Ἦταν ἕνα ἀπίστευτο δῶρο τῆς τύχης γιὰ μένα καὶ τὴ Σοφία. Ἐξακολουθήσαμε νὰ ἐργαζώμαστε στὸ «Κβὸ Βάντις» γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες.

»Ὅταν φτάσαμε στὴ Ρώμη, εἴχαμε τὴν τύχη νὰ φιλοξενηθοῦμε ἀπὸ κάποιους συγγενεῖς μας. Μὰ ἦταν καὶ αὐτοὶ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, ποὺ ζοῦσε στιβαγμένη σὲ δυὸ δωμάτια, ὅπως ἐμεῖς στὸ Ποτσουόλι. Γι' αὐτό, ὅταν συνηθίσαμε στὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου καὶ ἀποκτήσαμε ἀρκετὲς γνωριμίες, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς γίνουν χρήσιμες, ἀποφασίσαμε νὰ νοικιάσουμε ἕνα δωμάτιο γιὰ λογαριασμό μας. Γιὰ ἀρκετὸ καιρό, ἡ Σοφία κι' ἐγώ, ἐξακολουθήσαμε νὰ ἐργαζώμαστε σὰν κομπάρσες. Ὕστερα, ὅταν εἶδα ὅτι ἡ Σοφία ἄρχισε νὰ παίρνη ἕναν καλὸ δρόμο, ἐγὼ ἐγκατέλειψα τὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀσχοληθῶ καὶ μὲ τὴ Μαρία, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε ἔρθει στὴ Ρώμη γιὰ νὰ μᾶς συναντήση.

»Στὸ μεταξύ, ἀναζητοῦσα τὴν εὐκαιρία, ποὺ θὰ ἔδινε τὴ δυνατότητα στὴ Σοφία νὰ γίνη κάπως γνωστὴ καὶ ἀποφάσισα νὰ στείλω φωτογραφίες της στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν «Μὶς Ἰταλία». Θυμᾶμαι ὅτι δὲν εἴχαμε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσουμε ἕνα μαγιὼ πραγματικὰ καλῆς ποιότητος καὶ κατέληξε νὰ τὸ φτιάξω ἐγὼ στὸ σπίτι. Σ' ἐκεῖνο τὸ διαγωνισμὸ ἡ Σοφία κατέλαβε τὴ δεύτερη θέσι μαζὶ μὲ τὸν τίτλο «Μὶς Κομψότης».

»Ὁ θόρυβος ὅμως, ποὺ δημιουργήθηκε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της, ἔδωσε τὸ πρῶτο καλὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς περιοδικοῦ φωτορομάντσων μεγάλης κυκλοφορίας τῆς προσέφερε ἕνα ρόλο πρωταγωνίστριας.

»Λίγο ἀργότερα, μὲ τὴν εὐκαιρία ἑνὸς δεύτερου διαγωνισμοῦ ὀμορφιᾶς, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Ρώμης», ἡ Σοφία γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Κάρλο Πόντι. Ὁ Πόντι ἦταν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Σοφία κέρδισε τὴ δεύτερη θέσι, ὅμως εἶχε τὴν τύχη νὰ τὴν προσέξη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ τόσο ρόλο θὰ ἔπαιζε στὴν καρριέρα της καὶ στὴ ζωή της.

Ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι τὸν περασμένο χρόνο στὴ Ρώμη, ἐνῶ πηγαίνει στὴν «πρεμιέρα» ἑνὸς τσίρκου μὲ τὴν κόρη της Μαρία καὶ τὸν πατέρα τῆς κοπέλλας Ρικάρντο Σικολόνε.

»Ὁ Πόντι ἀντελήφθη ἀμέσως τὶς δυνατότητες τῆς Σοφίας καὶ τῆς πρότεινε νὰ ὑπογράψη ἕνα συμβόλαιο γιὰ ἑπτὰ χρόνια καὶ μὲ ἀμοιβὴ πεντακόσιες χιλιάδες λιρέττες τὸ μῆνα (25.000 δραχ.). Αὐτὸ γιὰ μᾶς ἦταν ἕνα δεύτερο δῶρο τῆς τύχης καὶ ἦταν συγχρόνως μιὰ ἐγγύησι γιὰ τὶς σοβαρὲς προθέσεις τοῦ Πόντι. Καὶ εἴχαμε ἀκόμη μιὰ ἐπιβεβαίωσι, ὅτι ἡ δημοτικότης τῆς Σοφίας ἄρχισε νὰ μεγαλώνη.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ρωτῶ τὴ μητέρα τῆς Σοφίας Λόρεν:

— Πρὶν νὰ γνωρίση ἡ Σοφία τὸν Κάρλο Πόντι καὶ νὰ ὑπογράψη αὐτὸ τὸ συμβόλαιο, ἐσεῖς ἀσφαλῶς θὰ εἴχατε γνωρίσει καὶ ἄλλους παραγωγούς. Δὲν σκεπτόσαστε τότε καὶ τὸν ἑαυτό σας, ἐφόσον ἤσαστε ἀκόμη νέα καὶ ὄμορφη;

— Πρὶν νὰ συναντήσουμε τὸν Κάρλο Πόντι, οἱ σχέσεις μου μὲ τοὺς παραγωγοὺς δὲν ἦταν καθόλου εὔκολες. Καὶ ὅταν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, ἤμουν ἕτοιμη νὰ παλέψω μαζί τους, ὅπως μιὰ τίγρις.

»Ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκα νὰ καταπιῶ ταπεινώσεις. Πολλὲς φορὲς βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίσω τὴ Σοφία ἀπὸ διφορούμενες περιποιήσεις, συχνὰ ἀναγκαζόμουν νὰ ὑπερασπίζω καὶ τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ ἀνεπιθύμητους θαυμαστές. Μὰ δὲν εἶχα ποτὲ τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ προσωπικὲς φιλοδοξίες. Ὁ μοναδικὸς σκοπός μου πιὰ ἦταν νὰ βοηθήσω τὴ Σοφία νὰ προχωρήση ὅλο καὶ πιὸ πολύ.

»Φυσικά, ὅλες αὐτὲς οἱ ἀγωνίες μου τελείωσαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Κάρλο Πόντι πῆρε τὴ Σοφία στὴν προστασία του. Στὴν ὀμορφιά της καὶ στὴν προσωπικότητά της ὁ Κάρλο διέκρινε κάτι, ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ. Καὶ τὰ γεγονότα, ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸν δικαίωσαν.

— Τί αἰσθήματα νοιώθατε ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς μητρικῆς καρδιᾶς σας, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ Σοφία καὶ ὁ Πόντι εἶχαν ἑνωθῆ μ' ἕνα δυνατὸ αἴσθημα;

«Ὁ ἔρωτας τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Πόντι δὲν ἦταν κεραυνοβόλος ...»

— Ἀκόμη καὶ σήμερα δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα γύρω ἀπὸ τὶς περιστάσεις, ποὺ διαμόρφωσαν τὸν ἔρωτά τους, ἐξηγεῖ ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι. Ξέρω ὅμως ὅτι τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἐξελίχθηκε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴ συνεχῆ ἐπαφή. Δὲν ἦταν καθόλου ὅπως γενικὰ πιστεύεται, ἕνα αἴσθημα ξαφνικό, ἕνας ἔρωτας κεραυνοβόλος. Οὔτε καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Σοφία χρωστάει τὴν καρριέρα της ἀποκλειστικὰ στὸν Κάρλο. Βέβαια, ὁ Πόντι ἔκανε πολλὰ γιὰ τὴ Σοφία, ὅμως ἄλλο τόσο συνέβαλαν στὴν ἐπιτυχία της τὰ χρόνια καὶ ἡ σκληρὴ δουλειά, ἡ μελέτη καὶ ἡ ἀποφασιστικότης, μὲ τὴν ὁποία ἡ Σοφία ἀντιμετώπισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν καρριέρα της. Γιὰ μένα εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐξυπνάδα τῆς Σοφίας καὶ τὸ μαχητικό της πνεῦμα, ποὺ τὴν ὡδήγησαν στὴν πρόσφατη μεγάλη ἐπιτυχία της.

Ρωτῶ τὴν κυρία Βιλλάνι, ἂν ἡ Σοφία καὶ ἡ Μαρία εἶναι δυὸ ἀδελφὲς μὲ χαρακτῆρες πολὺ διαφορετικούς.

— Κατὰ βάθος, τῆς ἐξηγῶ, ἡ μιὰ εἶναι μεγάλη ἠθοποιὸς καὶ ἡ ἄλλη μιὰ γυναίκα, ποὺ δημιουργεῖ οἰκογένεια. Εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπάρχουν ἀξιοσημείωτες διαφορὲς μεταξύ τους...

— Στὴν πραγματικότητα μοιάζουν πολύ, ἀπαντάει χαμογελώντας ἡ κυρία Βιλλάνι. Ἔχουν καὶ οἱ δυὸ δυναμικοὺς χαρακτῆρες. Ἡ μοναδικὴ διαφορὰ βρίσκεται στὴν ἡλικία καὶ σὲ μιὰ κάποια μεγαλύτερη ὡριμότητα τῆς Σοφίας ποὺ ἀπὸ μικρὴ ἔδειχνε στὴ Μαρία μιὰ συμπεριφορὰ σχεδὸν μητρική.

— Ἐσεῖς φαντάζεστε ὅτι, καμμιὰ φορά, ἡ Μαρία ζηλεύει τὴν ἀδελφή της γιὰ τὴν ἐπιτυχία της;

— Ἡ Μαρία δὲ ζήλεψε ποτὲ τὴν ἀδελφή της. Εἶναι πολὺ συνδεδεμένες, πολὺ ἀφοσιωμένη ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἐμεῖς, μητέρα καὶ κόρες εἴμαστε πολὺ ἑνωμένες. Ἡ Μαρία ἐπιθυμοῦσε πάντα νὰ δημιουργήση μιὰ οἰκογένεια. Ποτὲ δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν κινηματογράφο ἢ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη καρριέρα. Ἡ Μαρία ἔχει ἀποκτήσει μιὰ θαυμάσια μόρφωσι. Στὸ σχολεῖο ἦταν πάντα πολὺ καλή. Καὶ ἡ Σοφία ἦταν πάντα ἐπιμελὴς στὰ μαθήματά της. Τώρα μιλάει μὲ εὐχέρεια τρεῖς γλῶσσες, ἀγγλικά, γαλλικὰ καὶ ἰσπανικά, καὶ κατορθώνει νὰ ἐκφράζεται ἀρκετὰ καλὰ στὰ γερμανικά. Τῆς φτάνει νὰ μείνη λίγους μῆνες σὲ μιὰ χώρα γιὰ νὰ ἀφομοιώση τὴ γλῶσσα τοῦ τόπου.

Ρωτῶ ἀκόμη τὴν Ρομίλντα Βιλλάνι πῶς ἡ Μαρία συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ρομάνο Μουσσολίνι, ποὺ ἔγινε σύζυγός της.

— Συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ κάποιο κοντσέρτο τζάζ. Κάποιος κοινὸς φίλος τοὺς σύστησε. Ὁ Ρομάνο καὶ ἡ Μαρία ἀνεκάλυψαν ὅτι εἶχαν ἕνα κοινὸ πάθος, τὴν τζάζ. Ἔτσι, πολὺ ἁπλᾶ, ἔγινε ἡ πρώτη τους συνάντησι. Ἡ μουσικὴ ἀποτελεῖ ἕναν δυνατὸ δεσμὸ μεταξύ τους. Ἡ Μαρία ἔχει μιὰ ὡραία φωνὴ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τζάζ, ἀγαπάει μὲ πάθος κάθε εἴδους μουσική. Ὁ Ρομάνο διευθύνει μιὰ ὀρχήστρα τζὰζ καὶ εἶναι ἐξαίρετος πιανίστας. Τὸ πρόγραμμα τῆς Μαρίας τώρα, ποὺ παντρεύτηκε, εἶναι νὰ ἀποκτήση τοὐλάχιστον δύο παιδιά.

«Ἡ Σοφία θὰ ἀποκτήση παιδί, ὅταν θὰ ἔλθη ἡ κατάλληλη στιγμή ...»

Εἶναι φυσικὸ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἡ Ρομίλντα Βιλλάνι θὰ δοκιμάζη κάποιο αἴσθημα μοναξιᾶς, τώρα ποὺ καὶ οἱ δυὸ κόρες της ζοῦν μακρυά της. Ὅταν ὅμως τὴ ρωτάω σχετικά, ἐκείνη χαμογελάει.

— Δὲ νομίζω ὅτι θὰ ὑπάρχη ποτὲ αἰτία, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μᾶς χωρίση γιὰ πολύ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ρομάνο θὰ ἔχουν πολλὲς εὐκαιρίες νὰ ζοῦν κοντά μου. Ὅσο γιὰ τὴ Σοφία, ἐκείνη ἔχει τὶς ὑποχρεώσεις τῆς καρριέρας της. Μὰ παρ' ὅλο, ποὺ συχνὰ ἀναγκάζεται νὰ ζῆ μακρυά μου, φροντίζουμε νὰ βλεπόμαστε συχνά. Ἐγὼ πηγαίνω στὴν Ἑλβετία τέσσερις, πέντε φορὲς τὸ χρόνο καὶ μένω κοντὰ στὴ Σοφία δέκα μὲ δεκαπέντε μέρες. Ἄλλωστε καὶ ἐκείνη ἔρχεται κάθε χρόνο στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ μὲ συναντήση. Εἶναι πάντα πολὺ ἀφοσιωμένη σὲ μένα. Ὅταν φεύγη, μοῦ τηλεφωνεῖ μόλις φτάση ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ μὲ καθησυχάση ὅτι τὸ ταξίδι πῆγε καλά. Ξέρει ὅτι φοβᾶμαι πολὺ τὰ ταξίδια μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ὅπως φοβᾶμαι καὶ τὰ μακρυνὰ ταξίδια μὲ τὸ πλοῖο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρνήθηκα νὰ τὴ συνοδεύσω στὴν Ἀμερικὴ ὅταν πῆγε γιὰ πρώτη φορά. Μὲ λίγα λόγια δὲν κινδυνεύω νὰ νοιώσω ποτὲ μόνη, γιατὶ ἐγὼ καὶ οἱ κόρες μου βρισκόμαστε πάντοτε κοντά, ἔστω καὶ μ' ἕνα τηλεφώνημα. Οἱ ἀποστάσεις δὲ μποροῦν νὰ μειώσουν τὰ αἰσθήματά μας...

Τὴ ρωτῶ ἂν ἐλπίζη ν' ἀποκτήση σύντομα ἕνα ἐγγονάκι καὶ ἀπὸ τὴ Σοφία.

— Ἡ Σοφία θὰ ἀποκτήση παιδί, ὅταν θὰ ἔρθη ἡ κατάλληλη στιγμή, ἀπαντάει διπλωματικά.

— Ἀσφαλῶς θὰ νοιώθετε πολὺ ὑπερήφανη καὶ εὐτυχισμένη γιὰ τὶς κόρες σας, τῆς λέω.

Ἐκείνη χαμογελάει συγκινημένη:

— Περάσαμε χρόνια δύσκολα καὶ πικρά, μὰ ὁ πόνος καλλιτερεύει τὴν ψυχή. Μπορεῖ νὰ γεννηθῆ κανεὶς πλούσιος καὶ νὰ ἀπολαύση ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Μὰ αὐτὸ δὲ φτάνει γιὰ νὰ καλλιτερέψη τὸν ἑαυτό του, χωρὶς προσπάθεια, χωρὶς πεῖρα καὶ χωρὶς πόνο.

ΜΑ·Ι·Κ ΤΟΜΚΙΣ

ἡ Ἀθηναία στὴν ἀγορὰ

Στὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ, Στοὰ Ἀρσακείου 12, κάθε κομψὴ Ἀθηναία θὰ βρῆ μαζὶ μὲ τὰ θαυμάσια ἕτοιμα φορέματα, παλτά, ταγιέρ, πλεκτὰ καὶ ὡραιότατα μοντέρνα ἐσώρρουχα, κάλτσες, μαντήλια καὶ γάντια. Τὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στὶς γυναῖκες, τὰ πιὸ μοντέρνα ἕτοιμα ἐνδύματα καὶ ἐσώρουχα στὶς καλύτερες τιμές.

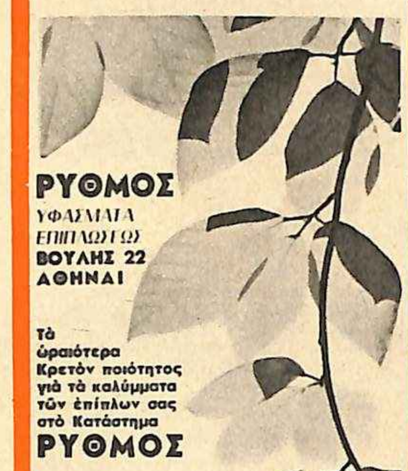

ΡΥΘΜΟΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΒΟΥΛΗΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ὡραιότερα Κρετὸν ποιότητος γιὰ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων σας στὸ Κατάστημα
ΡΥΘΜΟΣ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ

Μέσα σὲ 4 μέρες ἀπὸ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙ, τὴ ΦΑΓΟΥΡΑ, τὴν ΥΠΕΡΛΙΠΩΣΙ, τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ χάρις στὴν ΝΟΒΟΚΑΙΝΟΥΧΟ ἀλοιφὴ «ΔΟΞΑ». Παρασκευάζεται μὲ δραστικὰ φάρμακα καὶ νοβοκαΐνη. Ἐξαλοθρεύει μικροοργανισμοὺς καὶ δημιουργεῖ νέα τριχοφυΐα. Ἐγκρ. Ὑπ. Ὑγιεινῆς Ε 6Α 2447)12)60. Πωλεῖται στὰ φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα. Φαρμ. Ἐργ. «FARPA», Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ, Πλ. Ἁγ. Διονυσίου 1, τηλ. 462-573, Πειραιεύς. Χονδρ. πώλησι ΧΡ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ξούθου 8, τηλ. 523-464.

Ἡ πρώτη ἀνεγνωρισμένη Σχολὴ Κομμωτῶν στὴν Ἑλλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, μὲ τὴ μεγάλη πεῖρα καὶ τὶς ὑποτροφίες σὲ 13 σπουδαστές της ἐτησίως, ἐξασφαλίζει ἄρτια ἐκπαίδευσι.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Τεχνικὸς Δ)ντὴς Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ. Ἐγγραφαὶ καθ' ὅλο τὸ ἔτος. Διάρκεια φοιτήσεως: Ἑξάμηνος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικούπη 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώτου 144. Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκῆ 61.

FERLON
FERLON
ΑΟΡΑΤΟ
ΑΦΘΑΡΤΟ
ΕΥΛΥΓΙΣΤΟ
ΕΛΑΦΡΟ

Πραγματικὰ βρέθηκε ἐπιτέλους ἕνα φερμουὰρ νάϋλον ποὺ δὲ μαγκώνει, δὲ σχίζει τὰ ἐσώρρουχα, εἶναι εὐλύγιστο, ἀόρατο, ἐλαφρό. Τὸ φερμουὰρ νάϋλον ΦΕΡΛΟΝ. Πωλεῖται σ' ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι τὸ τελειότερο ποὺ ἔγινε ὡς σήμερα. Ἀγοράζοντας τὸ καταπληκτικὸ νάϋλον φερμουὰρ FERLON ἐξασφαλίζετε τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀγορᾶς σας. Προσοχὴ νὰ ἔχη στὴν κορδέλλα τὴ λέξι FERLON.

Τὸ χειροκίνητο πλυντήριο ΚΑΜΟΜΕ εἶναι τὸ ἐπαναστατικώτερο τῆς ἐποχῆς μας. Μὴν τὸ ἀγοράσετε, ἐλᾶτε μόνον νὰ τὸ δῆτε. Πλένει ὅλα τὰ εἴδη καὶ τὰ μεγέθη τῶν ρούχων μέσα σ' ἕνα λεπτό. Εἶναι φτηνό, στοιχίζει ΜΟΝΟΝ 1.200 δρχ. Εἶναι ἐλαφρό, ἀκίνδυνο, εὔκολο στὴν μεταφορά, δὲν καταλαμβάνει πολὺ χῶρο. Ἔκθεσις — κατάστημα ΚΑΜΟΜΕ, Βερανζέρου 13, Ἀθῆναι.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τὸ σπίτι σας τὸ ἔχτισε ὁ μηχανικός, ἐσεῖς ὅμως μὲ τὰ ἔπιπλα ποὺ θὰ τοῦ βάλετε θὰ τὸ φτιάξετε ἀληθινά. Γιατὶ ἕνα σαλόνι, μιὰ τραπεζαρία, μιὰ κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τὴν ἐπιπλοποιΐα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θὰ τὸ κάνουν πραγματικὸ ἀρχοντικό. Τὰ ἔπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ ἔχουν στερεότητα, ἄνεσι, πολυτέλεια καὶ τὶς καλλίτερες τιμές. Διαρκὴς ἔκθεσι Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224-954. Μιὰ ἐπίσκεψι θὰ σᾶς πείση.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ

Ἡ τελειοτέρα συσκευὴ μασσάζ. Σώζει τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴν τριχόπτωσι, τὴν πιτυρίδα. Τονώνει τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς καὶ δίνει νεανικὴ λάμψι στὴν τρίχα. Συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς μεγάλους μαίτρ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τιμᾶται μὲ 4 ἐξαρτήματα ΜΟΝΟΝ δρχ. 600. Μεγάλα Καταστήματα Εἰδῶν Κομμωτηρίου Χ. ΔΑΦΝΗ, Ἁγ. Κων)νου 4 (ἔναντι Μπακάκου). ΠΡΟΣΟΧΗ: Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχομεν μὲ ἄλλο συνώνυμον κατάστημα ἢ οἱονδήποτε ἄλλον χρησιμοποιοῦντα τὴν ἐπωνυμίαν.

Διαφ. Λιακόπουλος Τηλ. 234-690

Ἡ θανατικὴ ποινὴ
ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ;

Κάθε Πολιτεία ἔχει τοὺς δικούς της νόμους

Οἱ κυβερνῆτες δύο ἀμερικανικῶν πολιτειῶν, τῆς Καλιφορνίας καὶ τῆς Μασσαχουσέτης, ζήτησαν ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα κοινοβούλια νὰ καταργήσουν τὴ θανατικὴ ποινή. Παρόμοιες συζητήσεις γίνονται καὶ σ' ἄλλες πολιτεῖες. Ἀλλ' εἶναι ἄγνωστο ἀκόμη ἂν θὰ καταλήξουν σὲ θετικὸ ἀποτέλεσμα, λόγῳ τοῦ ὅτι κάθε πολιτεία ἔχει τοὺς δικούς της νόμους καὶ ἀποφασίζει κυριαρχικὰ γιὰ τὰ ἐσωτερικά της ζητήματα, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Κογκρέσσου.

Ἔτσι, καὶ στὸ ζήτημα τῆς θανατικῆς ποινῆς, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες παρουσιάζουν τὴν εἰκόνα ἀληθινοῦ μωσαϊκοῦ.

Πρῶτα-πρῶτα, ὀχτὼ πολιτεῖες τὴν ἔχουν καταργήσει καὶ τὴν ἔχουν ἀντικαταστήσει μὲ τὰ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα. Οἱ πολιτεῖες αὐτὲς εἶναι τοῦ Μαίην, τοῦ Μίτσιγκαν, τῆς Μινεσότα, τῆς Βορείου Ντακότας, τοῦ Ρὸντ Ἄϊλαντ, τοῦ Οὐΐσκονσιν, τῆς Ἀλάσκας καὶ τῶν νήσων Χαβάϊ.

23 πολιτεῖες, ἡ Νεμπράσκα, ἡ Ὀκλαχόμα, τὸ Τέξας, τὸ Ἀρκάνσας, τὸ Ἰλλινόϊς, ἡ Ἰνδιάνα, τὸ Τέννεσση, ἡ Γεωργία, ἡ Φλωρίδα, τὸ Ὀχάϊο, τὸ Κέντακυ, ἡ Ἀλαμπάμα, ἡ Λουϊζιάνα, τὸ Ντελάουερ, ἡ Νέα Ὑερσέη, ἡ Κοννεκτικούτη, ἡ Δυτικὴ Βιργινία, ἡ Πενσυλβανία, ἡ Νέα Ὑόρκη, ἡ Μασσαχουσέττη, τὸ Βέρμοντ, ἡ Ν. Καρολίνα καὶ ἡ Κολούμπια (ὅπου βρίσκεται ἡ πρωτεύουσα Οὐάσιγκτων) χρησιμοποιοῦν τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

7 πολιτεῖες, ἡ Οὐάσιγκτων (ἄσχετη μὲ τὴν ὁμώνυμη πόλι), ἡ Μοντάνα, ἡ Νότιος Ντακότα, τὸ Κάνσας, ἡ Αἰόβα, τὸ Νιοῦ Χαμπσάϊρ καὶ τὸ Μισοῦρι παραμένουν πάντοτε πιστὲς στὴν ἀγχόνη.

Ἄλλες 11, τὸ Ὀρεγκόν, ἡ Καλιφορνία, ἡ Νεβάδα, τὸ Οὐάϊομινγκ, ἡ Ἀριζόνα, τὸ Κολοράδο, τὸ Νέο Μεξικό, τὸ Μαίρυλαντ, τὸ Μισσισσιπῆ, ἡ Βόρειος Καρολίνα καὶ ἡ Βιργινία χρησιμοποιοῦν τὸ θάλαμο τῶν ἀερίων.

Στὴ Γιούτα, τέλος, ὁ κατάδικος ἔχει τὸ μακάβριο προνόμιο ὅτι μπορεῖ νὰ διαλέξη μόνος του ἂν ἐπιθυμῆ νὰ πεθάνη πάνω στὴν ἀγχόνη ἢ μὲ τυφεκισμό. Τὸ 1950 ἕνας δολοφόνος, ὁ Κέϋ Κίρκμαν, ποὺ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο, διάλεξε τὴν ἀγχόνη μόνο καὶ μόνο γιατὶ θὰ στοίχιζε περισσότερο στὸ δημόσιο ταμεῖο. Πραγματικά, γιὰ τὸν τυφεκισμό του θὰ χρειάζονταν μόνο πέντε σκοπευτὲς (καὶ στὴν Ἀμερικὴ εἶναι ἀναρίθμητοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἀπὸ νοσηρὴ διάθεσι, προθυμοποιοῦνται νὰ πάρουν μέρος σὲ ἐκτελέσεις καὶ μάλιστα δωρεάν), ἐνῶ γιὰ ἕναν ἀπαγχονισμὸ θἄπρεπε νὰ κατασκευασθῆ τὸ ἰκρίωμα μὲ τὴν ἀγχόνη κι' ἐπὶ πλέον νὰ προσκληθῆ ἀπὸ τὴν πολιτεία τῆς Οὐάσιγκτων ὁ δήμιος στὸν ὁποῖο θὰ πληρώνονταν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου του καὶ μιὰ γερὴ ἀποζημίωσι.

Ἕνας ἄλλος κατάδικος, ὁ Τζαίημς Ρότζερς προτίμησε τὸν τυφεκισμό, ἀλλὰ ζήτησε ὡς ὑστάτη χάρι νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα «θωρακισμένο γιλέκο», ποὺ νὰ εἶναι ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς σφαῖρες!

Ἀπὸ τὸ 1930 ὡς σήμερα, καταδικάσθηκαν σὲ θάνατο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἐξετελέσθησαν 3.800 ἄτομα. Τὸ ρεκὸρ παρουσιάζει τὸ 1930 μὲ 199 ἐκτελέσεις, ἐνῶ τὸ 1962 οἱ ἐκτελεσθέντες ἀνῆλθον μόνο σὲ 40.

Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, ἕνας δολοφόνος στοὺς 100 καταδικάζεται σὲ θάνατο καὶ ἐκτελεῖται. Οἱ ὑπόλοιποι 99 ἢ καταδικάζονται σὲ μικρότερες ποινὲς ἢ καταδικάζονται μὲν σὲ θάνατο, ἀλλὰ κατορθώνουν νὰ μετατραπῆ ἡ ποινή τους σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ἀλλ' οἱ στατιστικὲς εἶναι ἐναντίον τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Πραγματικά, ἂν συγκρίνωμε τὴν ἐγκληματικότητα στὶς πολιτεῖες, ὅπου ἰσχύει πάντοτε ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου μ' ἐκείνην τῶν πολιτειῶν, ὅπου ἔχει καταργηθῆ, θὰ δοῦμε, ὅτι δὲν παρουσιάζει καμμιὰ σχεδὸν διαφορά. Πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει, ὅτι ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου δὲν συντελεῖ ἀνασχετικὰ καὶ δὲν περιορίζει τὸ ἔγκλημα.

Μιὰ ἄλλη ἀπόδειξις γιὰ τὸ ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν τρομάζει τοὺς κακοποιούς, εἶναι ἡ ἑξῆς: Στὴν Ἀγγλία, ὡς τὸν περασμένο αἰῶνα, ἴσχυε ὁ καλούμενος «αἱματηρὸς πίναξ», ποὺ περιελάμβανε 220 ἀδικήματα, τιμωρούμενα μὲ θάνατο. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν κι' ἡ κλοπή. Κατὰ τὶς ἐκτελέσεις τῶν κλεπτῶν, λοιπόν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὲς ἔχαναν τὰ πορτοφόλια, τὰ ρολόγια καὶ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα, ποὺ εἶχαν πάνω τους. Οἱ συνάδελφοι ἐκείνων, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπωφελοῦντο ἀπὸ τὸ συνωστισμὸ γιὰ νὰ ξαλαφρώσουν τοὺς ἀνύποπτους θεατές, χωρὶς νὰ λογαριάζουν, ὅτι ἡ πρᾶξι τους αὐτὴ μποροῦσε νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴν ἀγχόνη.

Κι' ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ τὴν Ἀγγλία, πρέπει ν' ἀναφέρωμε, ὅτι τὸ 1808 ἕνα δυστυχισμένο κοριτσάκι 7 χρόνων καταδικάσθηκε σὲ θάνατο, σύμφωνα μὲ τὸν «αἱματηρὸ πίνακα» καὶ πέθανε πάνω στὴν ἀγχόνη. Τὸ ἔγκλημά του ἦταν, ὅτι εἶχε κλέψει μερικὰ μικροπράγματα ἀπὸ ἕνα σπίτι, ὅπου δούλευε, γιατὶ τὸ δυστυχισμένο δὲν εἶχε γονεῖς. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα δικαστικὸ ἔγκλημα, γιατὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τῶν ἑπτὰ χρόνων δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὑπεύθυνο γιὰ τὶς πράξεις του. Εὐτυχῶς, σήμερα, δὲν καταδικάζονται σὲ θάνατο παρὰ μόνο οἱ δολοφόνοι, οἱ ληστὲς καὶ οἱ διαπράττοντες ἐγκλήματα κατὰ τῆς πατρίδος.

Τὸ Ἰνστιτοῦτο Γκάλλοπ ἔκαμε τελευταῖα μιὰ ἔρευνα στὶς ἀμερικανικὲς πολιτεῖες γιὰ νὰ ἀκριβώση τὶς διαθέσεις τῆς κοινῆς γνώμης στὸ ζήτημα τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ συμπέρασμα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα εἶναι, ὅτι οἱ γνῶμες τῶν Ἀμερικανῶν διχάζονται. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, οἱ 51% τῶν ἐρωτηθέντων ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς καὶ οἱ ὑπόλοιποι 49% ὑποστήριξαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ καταργηθῆ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι πάντοτε ἡ χώρα τῶν γκάνγκστερς καὶ τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος. Γι' αὐτό, ἕνα μεγάλο μέρος Ἀμερικανῶν θεωρεῖ ἀπαραίτητη τὴ διατήρησι τῆς θανατικῆς ποινῆς, ποὺ τὴ βλέπει σὰν ἕνα μέσο περιστολῆς τοῦ ἐγκλήματος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ταβερνὺ προσπαθεῖ καὶ πάλι νὰ κατακτήση τὴν Πωλίν, ἐπωφελούμενος ἀπ' τὴν τραγικὴ οἰκονομική της θέσι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Περνάει κάμποσος καιρός. Ὁ παππούς τῆς Ἰσαβέλλας ἐπιμένει νὰ τὴν παντρέψη κι' ἐκείνη τοῦ ὑπόσχεται νὰ διαλέξη σύζυγο, σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ θὰ δώσουν στὸ μέγαρό τους. Ὁ Κριστιὰν βρίσκει μιὰ παλιὰ φωτογραφία τῆς μητέρας του κι' αὐτὸ ξανανοίγει τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς του. Λογοφέρνει μάλιστα μὲ τὸν παπποῦ του, ποὺ τοῦ ἀπαιτεῖ νὰ μὴ τὴ σκέπτεται καθόλου. Εἶναι ἀποφασισμένος, ἂν τὴ βρῆ, νὰ κάνη ὁποιαδήποτε θυσία γι' αὐτήν. Μιὰ μέρα, παίρνει ἕνα γράμμα τοῦ Ραϋμόν, ποὺ εἶχε μῆνες πολλοὺς νὰ τοῦ γράψη. Ὁ φίλος του τοῦ ἐξομολογεῖται πώς, ὅσο κι' ἂν προσπάθησε νὰ ξεχάση τὴν ἀγαπημένη του, δὲν τὸ κατώρθωσε.

15ον

»Ὅλο τὸν καιρό, ποὺ πέρασα ἀπομονωμένος ἀπ' τὸν ἔξω κόσμο, μὴ ξέροντας ἂν ζοῦσαν ἡ μητέρα μου κι' ἡ μικρή μου Ζερμαίν, δὲ σκεπτόμουνα παρὰ ἐκείνη... ἐκείνη μόνον ἔβλεπα, γιὰ κείνη ὑπόφερα!

»Κι' εἶχα φύγει γιὰ νὰ τὴν ξεχάσω... Τί τρελλός, ποὺ εἶμαι, Κριστιάν! Τρελλὸς καὶ δυστυχισμένος...

»Τώρα, ποὺ ξαναῆρθα κάπως σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν πολιτισμό, σοῦ γράφω ἀπὸ ἕνα μικρὸ σταθμὸ τοῦ Κογκό. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι, Κριστιάν. Κι' ὕστερα, νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ ὑπηρεσία, ποὺ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ!

»Σὲ ἔξη-ἑφτὰ μῆνες, θὰ γυρίσω στὴ Γαλλία. Μά, ὡς τότε, δὲ θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω σὲ μιὰ φοβερὴ ὑποψία, ποὺ μοῦ ἔχει περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ καὶ μὲ βασανίζει ἀφόρητα. Ἄκουσε, γιὰ νὰ καταλάβης τί ἐννοῶ.

»Ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὴ Γαλλία, λάβαινα ἕνα γράμμα κάθε βδομάδα ἀπ' τὴ μητέρα μου. Ὕστερα ἄρχισε νὰ μοῦ γράφη ἀραιότερα. Ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, δὲν ἔλαβα τίποτα. Ἦταν ἀκριβῶς τὴν ἐποχή, ποὺ τὴν προειδοποίησα πὼς θἄφευγα γιὰ ἀποστολὴ καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχήση ἂν ἀργοῦσα πολὺ νὰ τῆς γράψω.

»Ἀργότερα ὅμως, στὴν ἔρημο, μέσα στὴ σκηνή μου, ξαναδιάβασα συχνὰ τὰ γράμματά της καὶ πρόσεξα γιὰ πρώτη φορὰ ὡρισμένους ὑπαινιγμούς της, ποὺ μὲ τρομάξανε. Ἕνα ἄσχημο προαίσθημα μοὔσφιξε τὴν καρδιά.

»Ἤξερα πὼς δὲν πήγαιναν πολὺ καλὰ οἱ δουλειὲς τῆς «Μικρῆς νοικοκυρᾶς», ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἀπέναντι ἕν' ἄλλο ὅμοιο κατάστημα. Μά, πρὶν φύγω, ἡ μητέρα μου μὲ εἶχε βεβαιώσει κατηγορηματικὰ πὼς δὲ θἄλειπε τίποτα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴ Ζερμαίν.

»Μοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια; Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ὁρκιστῶ...

»Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι μοῦ ἔκρυψε, κάτι φοβερό! Ἡ ἀγωνία αὐτὴ μὲ ξετρελλαίνει, κι' ἔχω ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῶ, γιατὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω σ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία.

»Ἴσως νἆναι παράλογοι οἱ φόβοι μου. Θέλω νὰ πιστέψω πὼς ἐξάπτεται ἄδικα ἡ φαντασία μου, πὼς ἡ μητέρα μου κι' ἡ Ζερμαὶν εἶν' εὐτυχισμένες, πὼς δὲν τοὺς λείπει τίποτα... Πρέπει νὰ καθησυχάσω, ὁπωσδήποτε!

»Πῶς; Ἀπὸ ποιόν;... Μὰ ἀπὸ σένα, καλέ μου Κριστιάν. Σὲ σένα βασίσθηκα ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔμμονη ἰδέα.

»Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ δεχτῆς καὶ σ' εὐχαριστῶ προκαταβολικά, φίλε μου, ἀδελφέ μου!

»Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε, νὰ σοῦ ζητήσω κάτι δύσκολο. Θέλω νὰ πᾶς στὴ «Μικρὴ νοικοκυρά». Γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἐπίσκεψί σου, μπορεῖς νὰ πῆς πὼς θέλησες ν' ἀναγγείλης στὴ μητέρα μου, ὅτι πῆρες γράμμα μου. Θὰ συγκινηθῆ ἀπὸ αὐτὸ καὶ δὲ θὰ μαντέψη τὸν ἀληθινὸ λόγο. Γιατί, φυσικά, δὲ θέλω νὰ τῆς ἀναφέρης καθόλου τοὺς φόβους μου, προπάντων ἂν εἶναι ἀβάσιμοι.

»Μόλις ὅμως φύγης ἀπὸ κεῖ, θὰ μοῦ γράψης ἀμέσως πὼς τὴ βρῆκες, τί εἴπατε καὶ ἰδίως ποιὰ ἐντύπωσι σοῦ ἄφησε ἡ ἐπίσκεψί σου.

»Δὲν εἶναι δὲ αὐτὸ μόνο, Κριστιάν! Θὰ σοῦ ζητήσω καὶ κάτι ἀκόμα, σοβαρώτερο καὶ πιὸ λεπτό. Προκειμένου γιὰ ἕναν ἄλλο, πιστεύω πὼς θὰ δίσταζα. Σὲ σένα ὅμως μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα.

»Κοντὰ στὴ μητέρα μου, στὸ μαγαζί, θὰ δῆς τὴ μικρή μου Ζερμαίν. Ὅταν ἔφυγα, ἦταν παιδὶ ἀκόμα. Τώρα θἄχη γίνει μιὰ μεγάλη κι' ὄμορφη κοπέλλα, σχεδὸν 17 χρονῶν. Εἶναι ἔξυπνη, ὄμορφη, γοητευτική. Κι' αὐτὰ τὰ χαρίσματα φέρνουν συχνὰ δυστυχία στὰ φτωχὰ κορίτσια, ὅταν δὲν ἔχουνε κανένα γιὰ νὰ τὰ προστατέψη ἀπ' τοὺς κινδύνους καὶ τὶς παγίδες.

»Κι' ἐγὼ εἶμαι μακρυά... ἐγὼ ποὺ θὰ τὴν πρόσεχα, ποὺ θὰ τὴ φύλαγα καὶ θὰ τιμωροῦσα ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν προσβάλη!

»Ὤ, γιατί νὰ ὑπακούσω στὴ διαταγὴ τῆς μητέρας μου; Γιατί νὰ φύγω... ἀφοῦ μάλιστα ὅλα πῆγαν χαμένα κι' ὁ καϋμὸς τῆς καρδιᾶς μου δὲ λιγόστεψε καθόλου, μὲ τὸ χρόνο καὶ τὴν ἀπόστασι;...

»Θἄπρεπε νὰ μείνω κοντά τους! Γιὰ τὴ μητέρα μου... Γιὰ τὴ Ζερμαὶν προπάντων, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ἀπειλήση ἕνας κίνδυνος καὶ νὰ μὴ μ' ἔχη δίπλα της γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστῶ.

»Κριστιάν, φίλε μου, ἀδελφέ μου! Θέλεις αὐτοὺς τοὺς ἔξη-ἑφτὰ μῆνες, ποὺ θὰ λείψω ἀκόμα, νὰ μ' ἀντικαταστήσης κοντὰ στὴ Ζερμαίν, νὰ τὴν προσέχης, ἀπὸ μακρυά, χωρὶς νὰ καταλάβη τίποτα ἡ ἴδια, νὰ κάνης ὅ,τι θἄκανες ἂν ἦταν ἀδελφή σου καὶ χρειαζότανε τὴ βοήθειά σου;

»Ὤ, ἂν δεχτῆς, θὰ σοῦ χρωστάω αἰώνια εὐγνωμοσύνη. Ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω!

»Περιμένω γράμμα σου, μετρῶντας τὶς μέρες.

»Σὲ φιλῶ καὶ σ' εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μου.

»Ραϋμόν».

Ὁ Κριστιὰν ἄφησε τὸ γράμμα πάνω στὸ γραφεῖο του, δίπλα στὴ φωτογραφία τῆς Πωλίν. Ἦταν συγκινημένος βαθυά.

— Καϋμένε μου Ραϋμόν!... μουρμούρισε.

Ὅ,τι κι' ἂν εἶχε κάνει λοιπόν, παρ' ὅλες του τὶς θυσίες, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ πολεμήση τὸν ἔρωτα, ποὺ εἶχε ριζώσει βαθυὰ στὴν καρδιά του.

Κι' ἡ κοπέλλα, ποὺ ἀγαποῦσε, ἦταν ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κριστιάν!

Ὁ τελευταῖος τὸ μάντευε τώρα μὲ βεβαιότητα καὶ καταλάβαινε γιὰ ποιὸ λόγο ὁ φίλος του εἶχε φύγει ἔτσι ξαφνικὰ καὶ βιαστικά. Μιὰ φράσι ἀπ' τὸ γράμμα του τὸν εἶχε διαφωτίσει: «Γιατί νὰ ὑπακούσω στὴ διαταγὴ τῆς μητέρας μου;...».

Σίγουρα, ἡ μητέρα τοῦ Ραϋμόν — ἢ μᾶλλον ἡ θεία του — εἶχε μάθει τὸ μυστικό του. Καί, τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἄβυσσο ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴ διαλεχτὴ τῆς καρδιᾶς του, τοῦ εἶχε πῆ, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψη ἀπ' τὴν τρέλλα του:

«Φῦγε! Πήγαινε μακρυά! Ξέχασε».

Τὸ ἴδιο θὰ τὸν συμβούλευε κι' ὁ Κριστιάν: Νὰ φύγη μακρυά... μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἰσαβέλλα, ἐφ' ὅσον δὲ μποροῦσε νὰ γίνη δική του, γυναῖκα τοῦ γυιοῦ ἑνὸς καταδίκου... Νὰ φανῆ δυνατός, νὰ σβύση ἀπ' τὴ μνήμη του ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάμνησί της.

Μὰ ἦταν λόγια, ὅλ' αὐτά, λόγια!... Γιατὶ νά ποὺ ὁ Ραϋμὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑποφέρη ἀγιάτρευτα — χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τοῦ κάνη τίποτα ὁ Κριστιάν, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε!

Κι' ἐκτὸς ἀπ' τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μαρτύριο, ἔτρεμε τώρα γιὰ κείνη ποὺ τὴν εἶχε ἀναθρέψει σὰ μητέρα, καὶ γιὰ τὴ μικρή του Ζερμαίν. Γιὰ τὴν πρώτη φοβότανε τὴ φτώχεια, γιὰ τὴ δεύτερη τὴν παλιανθρωπιὰ τοῦ κόσμου, ποὺ δὲ σέβεται τὴν ἀθωότητα...

Καὶ βέβαια θὰ πήγαινε ὁ Κριστιὰν στὴ «Μικρὴ νοικοκυρά». Ὄχι αὔριο, ἀλλὰ σήμερα, ἀμέσως.

Θ' ἀναλάβαινε ἐπίσης τὴ διακριτικὴ προστασία τῆς Ζερμαίν, σὰ νἆταν ἀδελφή του — ὅπως τοὔγραφε ὁ Ραϋμόν.

Ἀδελφή του!... Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατώτερα, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ὡστόσο, δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἀδελφή, τὴν ὡραία κι' ἀγέρωχη Ἰσαβέλλα, τὸ κόσμημα καὶ τὴ δόξα τῶν σαλονιῶν, ὅπου καταδεχότανε νὰ συχνάζη, μαζὶ μὲ τὸν παπποῦ της.

Οἱ σκέψεις τοῦ νέου ἄλλαξαν τώρα κατεύθυνσι.

Μιὰ θλῖψι ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Καὶ μουρμούρισε σιγά, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του:

— Ἐσύ, Ραϋμόν, ὑποφέρεις γιατὶ εἶναι καταδικασμένη ἡ ἀγάπη σου. Σὲ λυπᾶμαι εἰλικρινά, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Μὰ ὑποφέρω κι' ἐγώ, ὑποφέρω γιατὶ δὲ θ' ἀποχτήσω ποτὲ τὴν ἀγάπη ποὺ ὀνειρεύομαι, ποὺ λαχταράω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή: τὴ μητρικὴ ἀγάπη.

Ὕστερα, πρόσθεσε, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

— Ὀφείλω νὰ σωπαίνω κι'

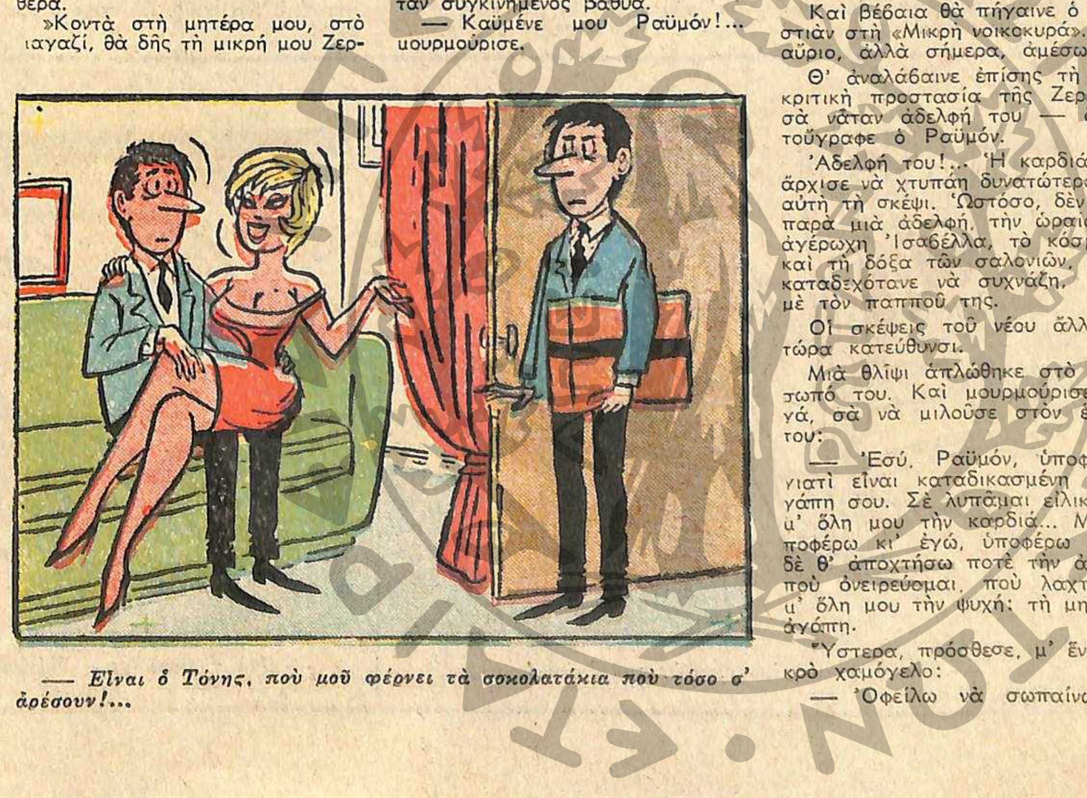

— Εἶναι ὁ Τόνης, ποὺ μοῦ φέρνει τὰ σοκολατάκια ποὺ τόσο σ' ἀρέσουν!...

ἐγώ... Καὶ κανεὶς δὲ μὲ λυπᾶται!

Γ΄.

— Θὰ μὲ πάρης μαζί σου, Κριστιάν;

— Ἂν τὸ θέλης, ἀδελφούλα μου.

— Μοῦ ἀπαντᾶς ἔτσι, γιατὶ ξέρεις πὼς εἶναι ἡ μέρα τῆς δεξιώσεως τῆς γιαγιᾶς καὶ πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ συνοδέψω! Ἀλλοιῶς...

— Τί θὰ γινόταν, ἀλλοιῶς, δεσποινίς;

— Δὲ θὰ μοῦ πρότεινες τόσο εὔκολα νἄρθῶ μαζί σου.

— Ἴσως...

— Νά μιὰ εἰλικρινὴς ὁμολογία!... Θὰ πᾶς μακρυά;

— Ναί, πολὺ μακρυά, σὲ μιὰ λαϊκὴ φτωχογειτονιά.

— Τί ἄσχημα ποὺ θἆναι ἐκεῖ! Μὰ τί πᾶς νὰ κάνης;

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Ἆ, τὄχεις μυστικό; Μὰ δὲ μπορεῖ, θὰ τὸ ἐμπιστευθῆς στὴν ἀδερφούλα σου... Πές μου, τί πᾶς νὰ κάνης;

— Ἂν σοῦ τὸ πῶ, θὰ εἶσαι πιὰ ἱκανοποιημένη;

— Τελείως!

— Λοιπόν, πηγαίνω ἁπλῶς νὰ κάνω μιὰ τυπικὴ ἐπίσκεψι στὴν οἰκογένεια κάποιου παλιοῦ συμμαθητοῦ μου, ποὺ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος μου.

— Ξέρω τ' ὄνομά του;

Μιὰ ρυτίδα αὐλάκωσε τὸ μέτωπο τοῦ Κριστιάν. Ἡ κουβέντα ἔπαιρνε ἕνα δρόμο, ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσε.

— Δὲν τὸ πιστεύω... εἶπε, μὲ κάποια στενοχώρια.

— Γιατί λὲς πὼς δὲν τὸ πιστεύεις;

— Γιατὶ δὲν τὸν συνάντησες, παρὰ μόνο μιὰ φορά, ἐδῶ καὶ πολὺ καιρό.

— Ποῦ;

— Στὴ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ τῆς πριγκήπισσας ντὲ Πραγκάν.

— Μοῦ τὸν σύστησες, ἔ;

— Ναί.

— Ἦταν ψηλός, ντροπαλός... Μοῦ εἶπε τ' ὄνομά του Ραϋμόν, πιστεύω. Ἀλλὰ τὸ ἐπίθετο μοῦ διαφεύγει.

Ὁ Κριστιὰν κύτταξε τὴν ἀδελφή του, λίγο ἔκπληκτος, γιατὶ θυμότανε τόσο καθαρὰ αὐτὴ τὴ συνάντησι. Ἐκείνη πρόσθεσε, ἀδιάφορα:

— Καὶ βλέπεσθε ἀκόμη;

— Ὄχι.

— Μαλώσατε;

— Μὰ ὄχι, βέβαια, ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὼς θὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι στὴν οἰκογένειά του.

— Καὶ σ' αὐτόν...

— Ὄχι, ὄχι σ' αὐτόν!

— Γιατί;

— Γιατὶ λείπει ἀπ' τὴ Γαλλία. Κατατάχθηκε σ' ἕνα σύνταγμα σπαχήδων, στὴν Ἀφρική, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Πῆρε μέρος σὲ μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἀποστολή.

— Τί ἰδέα! Θὰ τοῦ ἀρέση, φαίνεται ὁ κίνδυνος.

Ὁ Κριστιὰν χλώμιασε λίγο.

— Ἴσως, ἀπάντησε ἁπλᾶ.

Καὶ πρόσθεσε, γιὰ νὰ σταματήση αὐτὴ τὴ δυσάρεστη κουβέντα:

— Φεύγω τώρα. Ὠρεβουάρ, ἀδελφούλα μου.

Καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ φύγη, τὴ ρώτησε, βλέποντάς την λίγο συλλογισμένη:

— Τί σκέπτεσαι, Ἰσαβέλλα;

— Σκέπτομαι, ἀπάντησε ἐκείνη, γελῶντας, ὅτι τιμωρήθηκα γιὰ τὴν περιέργειά μου, γιατὶ τὸ περίφημο μυστικό σου δὲν ἦταν καθόλου ἐνδιαφέρον!

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ παπποῦ του, ὁ Κριστιὰν σταμάτησε ἕνα ταξί.

— Ποῦ πηγαίνομε, κύριε; ρώτησε ὁ σωφέρ, ἀφοῦ ἀνέβηκε ὁ νέος.

Ἡ ἁπλὴ καὶ φυσικὴ αὐτὴ ἐρώτησι ἔφερε σ' ἀμηχανία τὸν Κριστιάν. Ποῦ θὰ πήγαινε; Δὲ θυμότανε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά». Ἤξερε τὸ δρόμο, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἀριθμό.

Εἶπε, λοιπόν, στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πάη μπροστὰ στὸ ναὸ τοῦ Σαὶν-Λωράν. Ἀπὸ κεῖ, θὰ συνέχιζε τὸ δρόμο του πεζῆ.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.

Ὅσο μίκραινε ἡ ἀπόστασι, ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴ «Μικρὴ νοικοκυρά», τόσο ἔνοιωθε ὁ Κριστιὰν νὰ τὸν κυριεύη μιὰ παράξενη, ἀνεξήγητη συγκίνησι.

Δὲ μποροῦσε νἆταν ἡ αἰτία ἡ ἀποστολή, ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ Ραϋμόν. Αὐτὴ ἦταν ἁπλή: Θἄβλεπε τὴ θεία τοῦ φίλου του, μὲ τὴν πρόφασι ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἐκεῖνος, γιὰ νὰ κουβεντιάση λίγο μαζί της. Ὕστερα θἄφευγε.

Γιατί, λοιπόν, νὰ σφίγγεται ἔτσι παράξενα ἡ καρδιά του κι' ὁ λαιμός του;...

Σίγουρα, θὰ ἦταν ἀπ' τὴ συγκίνησι, ποὺ τοῦ προκάλεσε τὸ γράμμα τοῦ ξενιτεμένου. Σὲ λίγο, θὰ εἶχε ἠρεμήσει...

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Ὁ νέος κατέβηκε καὶ πλήρωσε τὸ σωφέρ. Ὕστερα προχώρησε σιγὰ-σιγὰ στὸ Βουλεβάρτο Μαζεντά.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε ὁλοένα πιὸ δυνατὰ στὸ στῆθος του, ἐκεῖ ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ πορτραῖτο τῆς μητέρας του. Ἔνοιωθε ἕνα παράξενο, ἀκαθόριστο συναίσθημα.

Μὰ τί τοῦ συνέβαινε, λοιπόν; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση...

Σταμάτησε ἀπότομα κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα πάγκο, χλωμιάζοντας ξαφνικά. Εἶχε δῆ, στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, τὸ κατάστημα ποὺ ζητοῦσε. Ἀλλ' ἦταν κλειστό! Εἶχαν κατεβάσει τὴν ἐπιγραφὴ κι' εἶχαν κρεμάσει στὴν πόρτα μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, ποὺ ἔγραφε: «Ἐνοικιάζεται».

Ὁ Κριστιὰν ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

Ὄχει, δὲν ὀνειρευότανε!... Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε αὐτὴ τὴ λέξι: «Ἐνοικιάζεται».

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν πιὰ ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά». Κι' αὐτὲς ποὺ μένανε ἐκεῖ, εἶχαν φύγει, εἶχαν ἐξαφανιστῆ!...

Ἡ σκέψι αὐτὴ ἔκανε τὸ νέο νὰ συνέλθη ἀπ' τὸ σάστισμά του. Μὰ ὄχι, δὲν ἦταν δυνατό! Δὲν ἐξαφανίζονται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι...

Θὰ ξέρανε, στὴ γειτονιά, τί εἶχαν γίνει ἡ θεία καὶ ἡ ξαδέρφη τοῦ Ραϋμόν.

Ἄδικα ἀνησυχοῦσε, ἴσως, γιὰ τὴν τύχη τους. Μὲ τὸ νὰ κλείσουν τὸ μαγαζί τους, δὲ σήμαινε ἀπαραιτήτως πὼς βρίσκονταν σὲ κρίσιμη, σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι.

Ἔπρεπε νὰ ζητήση πληροφορίες. Καί, προπάντων, νὰ μὴ βιάζεται νὰ βγάζη δυσάρεστα συμπεράσματα.

Ὡστόσο, ἕνα προαίσθημα δυστυχίας τοῦ εἶχε σφίξει τὴν καρδιά, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ κλειστὸ ἐκεῖνο μαγαζί. Ἴσως τὸν εἶχαν προδιαθέσει οἱ φόβοι ποὺ ἐξέφραζε ὁ Ραϋμὸν στὸ γράμμα του... Πάντως, ἔπρεπε ν' ἀντιδράση καὶ νὰ φροντίση νὰ μάθη ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ.

Διέσχισε τὸ δρόμο καὶ μπῆκε σὲ μιὰ πόρτα, δίπλα στὸ κλειστὸ κατάστημα.

Ἀριστερά, βρισκόταν τὸ θυρωρεῖο. Μέσα σ' αὐτό, καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ἕνας ἄντρας ἡλικιωμένος, χοντρός, μὲ κατακόκκινο πρόσωπο.

— Μὲ συγχωρῆτε, τοῦ εἶπε εὐγενικὰ ὁ Κριστιάν. Εἴσαστε ὁ θυρωρός;

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὴν ἐφημερίδα.

— Μάλιστα, ἀπάντησε κακόκεφα. Τί θέλετε;

— Μιὰ πληροφορία, ἐξήγησε ὁ Κριστιάν, χωρὶς ν' ἀπογοητευθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχή.

— Σὰν τί πληροφορία;

— Γιὰ τὸ διπλανὸ κατάστημα. Εἶδα πὼς νοικιάζεται.

— Καὶ θέλετε νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε; ρώτησε ὁ θυρωρός, μὲ κάποιο φόβο.

Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ χαλάση τὴν ἡσυχία του.

Ὁ νέος ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Ὄχι, ἀπάντησε ξερά. Θέλω μονάχα μιὰ πληροφορία γιὰ τὶς προηγούμενες ἐνοικιάστριες. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί γίνανε καὶ ποῦ μένουν τώρα;

— Γι' αὐτό, κύριε, πρέπει νὰ ρωτήσετε ἀλλοῦ, εἶπε ὁ θυρωρὸς λίγο εἰρωνικά.

Ὁ Κριστιὰν ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὅτι δὲν ξέρω πιὸ πολλὰ πράγματα ἀπὸ σᾶς. Οὔτε κι' ἡ γυναῖκα μου μπορεῖ νὰ ξέρη. Δὲν ἔχομε, παρὰ ἐνάμισυ χρόνο ἐδῶ...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ὅταν ἤρθαμε, τὸ μαγαζὶ εἶχε ξενοικιαστῆ πρὶν ἀπὸ 6 μῆνες.

Ὁ Κριστιὰν χλώμιασε. Μουρμούρισε ἕνα «Εὐχαριστῶ» κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸ θυρωρὸ νὰ ξαναβυθισθῆ στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας.

Τώρα δὲν προσπαθοῦσε πιὰ νὰ νικήση τὴν ἀγωνία, ποὺ ξεχείλιζε ἀπ' τὴν καρδιά του.

Ὥστε, λοιπόν, ἡ θεία τοῦ φίλου του εἶχε κλείσει τὸ μαγαζί της ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια... Μήπως, πίσω ἀπ' αὐτό, κρυβότανε κάποιο δρᾶμα, σὰν ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν νὰ προαισθάνεται καὶ νὰ φοβᾶται ὁ Ραϋμόν;

Πῶς νὰ τὸ μάθη; Ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήση μιὰ πληροφορία, μιὰ κάποια ἔνδειξι ποὺ νὰ διαφωτίζη αὐτὸ τὸ μυστήριο;...

Δὲ μποροῦσε νὰ παραδεχθῆ πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς γείτονες δὲ θἆταν σὲ θέσι νὰ τὸν κατατοπίση! Ἂν ρωτοῦσε, θὰ μάθαινε...

Ἔκανε μηχανικὰ μερικὰ βήματα στὸ δρόμο, κυττάζοντας γύρω. Εἶδε ἀντίκρυ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Προχώρησε καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα.

Στὸ ταμεῖο καθότανε μιὰ νέα γυναῖκα, 26—28 χρόνων. Κύτταξε μὲ περιέργεια τὸν καλοντυμένο καὶ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο νέο.

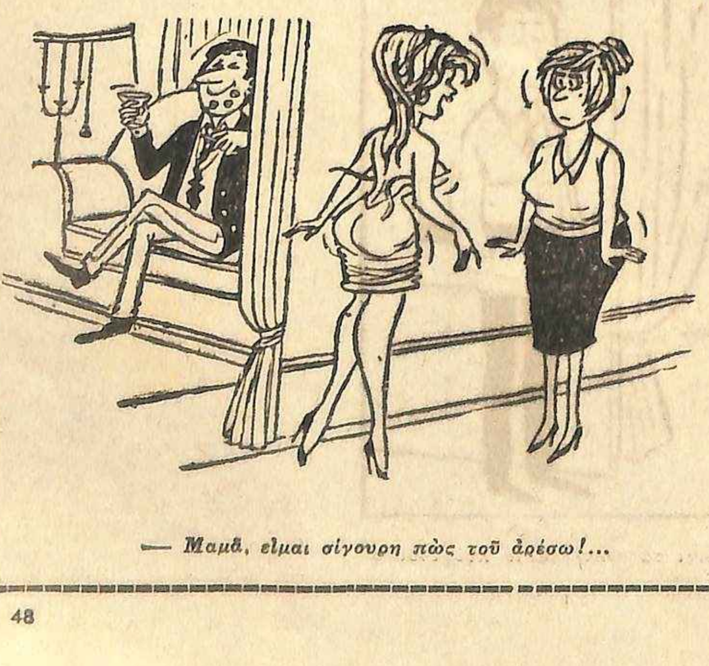

— Μαμά, εἶμαι σίγουρη πὼς τοῦ ἀρέσω!...

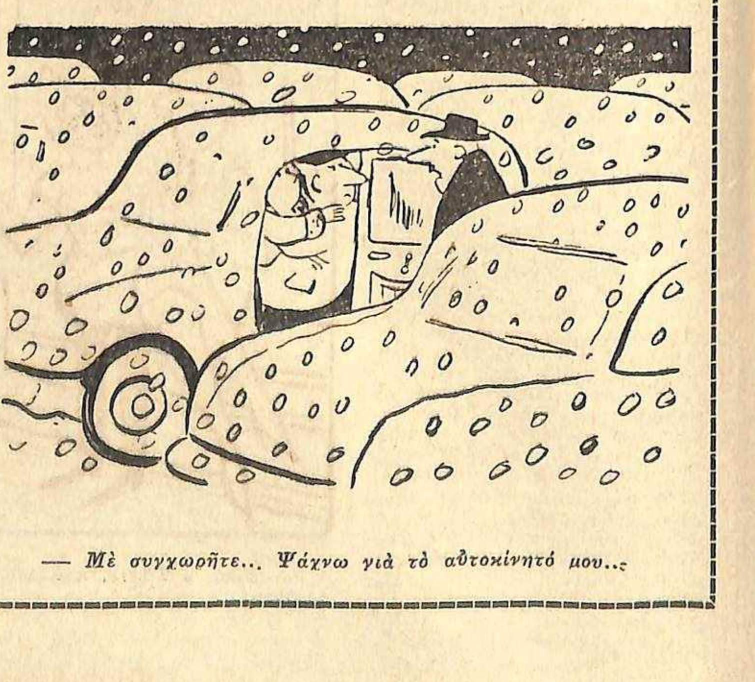

— Μὲ συγχωρῆτε... Ψάχνω γιὰ τὸ αὐτοκίνητό μου...

— Μὲ συγχωρῆτε, κυρία, τῆς εἶπε ὁ Κριστιάν. Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία;...

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε. Φτάνει νὰ ξέρω... ἀπάντησε ἐκείνη, χαμογελῶντας.

— Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία Ρενβίλ...

Ἡ νέα γυναῖκα ἔβγαλε μιὰ φωνή.

— Τὴν κυρία Ρενβίλ!... Ἆ, τὴν καϋμένη! Τί κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε... Πῶς τὴ λυπήθηκα! Δὲν ὑπάρχει, ἀλήθεια, δικαιοσύνη στὸν κόσμο...

Ὁ Κριστιὰν εἶχε χλωμιάσει. Τί θὰ μάθαινε;...

— Μὰ τί τῆς συνέβη; μουρμούρισε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε;

— Ὤ, τὴ χτύπησε ἀλύπητα ἡ Μοῖρα... κι' ὄχι μιὰ φορὰ μονάχα, ἀλλὰ πολλές!... Μὰ τί πάθατε, κύριε; Εἴσαστε ἀδιάθετος;

Ὁ Κριστιὰν ὑπόφερε ἀληθινά, τώρα ποὺ εἶχε πιὰ βεβαιωθῆ, ὅτι μιὰ καταστροφὴ — δὲν ἤξερε ἀκόμα ποιά — εἶχε συντρίψει τὴ ζωὴ τῆς θείας καὶ τῆς ξαδέρφης τοῦ Ραϋμόν...

Ὡστόσο, κι' οἱ δυό τους ἦταν ξένες γι' αὐτόν. Ἦταν φυσικὸ νὰ τὶς συμπονάη, μὰ ὄχι καὶ νὰ ὑποφέρη ἔτσι... Γιατί λοιπόν;...

«Στενοχωριέμαι γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ραϋμόν», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Καὶ τοῦ φάνηκε ἀρκετὴ αὐτὴ ἡ ἐξήγησι.

Στὸ μεταξύ, ἡ ζαχαροπλάστισσα συνέχιζε τὴ φλυαρία της:

— Πρῶτα, ἄνοιξε ἀντίκρυ τὸ ἄλλο μαγαζί, ποὺ τοὺς ἔκανε ἀντίπραξι καὶ πουλοῦσε σχεδὸν τζάμπα... Φυσικά, οἱ πελάτες κυττάνε ποῦ θὰ βροῦνε φτήνεια...

»Ὕστερα, ἔφυγε ὁ γυιός της, πῆγε στρατιώτης... Πέθανε ἡ φίλη της, ἡ Τερέζα, ποὺ ἦταν καὶ συνέταιρός της. Καί, τελευταία, ἦρθε ἡ χρεωκοπία!

— Ἡ χρεωκοπία!...

— Μάλιστα, κύριέ μου. Δὲν πατοῦσε πιὰ ψυχὴ στὴ «Μικρὴ νοικοκυρά», Ὅλοι, στὴ γειτονιά, τὴ λυπόνταν τὴν κ. Ρενβίλ. Τὴν ἀγαποῦσανε, μ' ὅλο ποὺ ἦταν λίγο περήφανη καὶ δὲ μιλοῦσε σὲ κανένα. Κι' ὅμως ψώνιζαν ἀπ' ἀλλοῦ. Τὸ συμφέρον, βλέπετε... Τὸ παράξενο εἶναι πώς, μόλις χρεωκόπησε ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά», ἔκλεισε καὶ τ' ἄλλο μαγαζί. Λὲς κι' εἶχε ἀνοίξει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταστρέψη τὸ πρῶτο...

Μὰ ὁ νέος δὲν ἄκουγε πιά. Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ του τὴ φοβερὴ λέξι, ποὺ εἶχε προφέρει ἡ ζαχαροπλάστισσα: «Χρεωκοπία». Καταστροφὴ δηλαδή, φτώχεια, δυστυχία, γιὰ τὴ θεία καὶ τὴν ξαδέρφη τοῦ Ραϋμόν!

Εἶχαν βρεθῆ κι' οἱ δυὸ στὸ δρόμο! Ἴσως δὲν εἴχανε νὰ φᾶνε...

Δὲν εἶχαν φτάσει ὡς ἐκεῖ οἱ φόβοι τοῦ Ραϋμόν. Ἂν φανταζότανε τὴν ἀλήθεια, μποροῦσε νὰ τρελλαθῆ!

— Μήπως εἴσαστε συγγενὴς ἢ φίλος τῆς κ. Ρενβίλ; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ ζαχαροπλάστισσα.

— Ναί... ναί... ἀπάντησε ἀφηρημένα ὁ Κριστιάν.

Τί χρειαζόταν νὰ διηγηθῆ τὴν ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Εἶναι δυὸ χρόνια, ποὺ ἔκλεισε ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά»; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναφάνηκε καθόλου ἡ κ. Ρενβίλ;

— Ὄχι, ποτέ.

— Ἴσως νὰ ξέρετε ὅμως τί ἔγινε, ποιὰ εἶναι ἡ καινούργια της διεύθυνσι...

— Δυστυχῶς, κύριε, δὲν ξέρω τίποτα. Οὔτε καὶ κανεὶς ἄλλος, στὴ γειτονιά, θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ σᾶς πληροφορήση. Βλέπετε, κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀξιοπρέπειά του, κι' ἡ κ. Ρενβὶλ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Γιά μιά ὁλοκληρωμένη, ὑγιεινή περιποίηση τοῦ δέρματος

Ἐκείνη

ὅσο περισσότερο γνωρίζει τὴν **Φυλλις** τόσο περισσότερο τὴν ἐμπιστεύεται.

Ἡ *Mousse* τῆς δίνει τὸ αἴσθημα τῆς καθαρότητας, τῆς δροσιᾶς, τῆς φρεσκάδας.

Μὲ τὴν *Crème* αἰσθάνεται τὸ δέρμα σ' ὅλο της τὸ σῶμα γερό, ἐλαστικό, νεανικό.

Ἀσφάλεια ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις καὶ ἀπαλότητα βελούδινη χαρίζει στὴν ἐπιδερμίδα της ἡ *Neige*

Ἐκεῖνος

ἐδιάβασε κάποτε τυχαῖα πόσο ἐπιστημονικὰ μελετημένα εἶναι τὰ προϊόντα **Φυλλις** καὶ τοῦ ἔφυγε ἡ προκατάληψη ὅτι ἡ περιποίηση τοῦ δέρματος εἶναι μόνον γυναικεία ὑπόθεση. Οἱ συμβουλὲς ἐν συνεχείᾳ ἑνὸς φίλου του δερματολόγου τὸν ἔπεισαν ὅτι σὰν πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν ὑγεία ἑνὸς τόσο σπουδαίου κομματιοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ του.

Ἔτσι χρησιμοποιεῖ μετὰ τὸ ξύρισμα τὴν *Rasor* **Φυλλις**. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀντισηψία, ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει, αἰσθάνεται τὸ πρόσωπό του λεῖο, δροσερό, ἄνετο.

Τὸ συναίσθημα μειονεξίας, ποὺ τοῦ εἶχε κολλήσει, καθὼς φοβόταν ὅτι ὁ γιακάς του δὲν ἦταν ποτὲ καθαρὸς ἀπὸ πιτυρίδα καὶ τρίχες τοῦ ἔφυγε. Διότι μὲ τὴν *Fixol* **Φυλλις** ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴν τριχόπτωση καὶ τὴν πιτυρίδα

Καὶ οἱ δυό

χρησιμοποιοῦν τὰ προϊόντα **Φυλλις** καὶ εἶναι εὐτυχισμένοι Καθένας βέβαια τὰ δικά του κάνουν ὅμως καὶ θαλασσοδάνειο μεταξύ τους. Ἐκείνη τὸν παρακαλεῖ γιὰ λίγη *Rasor* μετὰ τὴν ἀποτρίχωση, γιὰ λίγη *Fixol* ὅταν εἶναι φρεσκολουσμένη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποτάξει τὰ μαλλιά της.

Ἐκεῖνος δανείζεται λίγη *Crème*, ὅταν αἰσθάνεται κάπου ἐρεθισμένο τὸ δέρμα του ἢ πολὺ σκληρὰ τὰ γένεια του

Ἔτσι ἐβρῆκαν ἕνα ἀκόμη σημεῖο, ὅπου συμφωνοῦν ἀπόλυτα τὴν ἐπιστημονικὴ ἀποτελεσματικότητα τῶν προϊόντων **Φυλλις**

Ἡ Ὀμορφιά ζῆ μόνον μέ Φυλλις

— Πιστεύετε δηλαδή, ὅτι, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφή, θέλησε ν' ἀποφύγη ὅσους τὴ γνωρίζανε;...

— Ἀσφαλῶς! Ἄλλωστε, εἶχε πάθει ἡ ὑγεία της, ἀπὸ τόσα ποὺ τράβηξε. Ἴσως νἄπεσε ἄρρωστη... Λυπᾶμαι εἰλικρινά, κύριε, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ πιὸ χρήσιμη. Θὰ τὸ ἤθελα πολύ, γιατὶ ἐκτιμοῦσα τὴν κ. Ρενβὶλ καὶ τὴν κορούλα της — ὅπως ὅλοι, ἄλλωστε.

Ξαφνικά, ἡ ζαχαροπλάστισσα ἔβγαλε μιὰ κραυγή:

— Ἆ, ξέχασα!... Ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες, ἦρθε ἕνας κύριος καὶ μοῦ ζήτησε τὶς ἴδιες πληροφορίες, ὅπως καὶ σεῖς. Τοῦ εἶπα ὅ,τι ἤξερα. Καὶ φάνηκε πὼς στενοχωρήθηκε πολύ...

— Ἕνας κύριος;

— Ναί. Ἡλικιωμένος, πολὺ καθὼς πρέπει. Φαινότανε σὰ δικαστικός...

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰσαβέλλας σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν κάποιος προσωπικὸς γνώριμος τῆς κ. Ρενβίλ.

Ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προθυμία σας, κυρία, εἶπε.

— Παρακαλῶ, κύριε! Λυπᾶμαι ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἀρκετά.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ζαχαροπλαστεῖο, ὁ νέος ἔνοιωθε ἀκόμα πιὸ ἔντονο τὸ ὀδυνηρὸ ἐκεῖνο σφίξιμο στὴν καρδιά του.

Ὁ Ραϋμὸν τοῦ εἶχε συστήσει:

«Μόλις φύγης ἀπὸ τὴ «Μικρὴ νοικοκυρά», νὰ μοῦ γράψης ἀμέσως... Νὰ μοῦ πῆς πῶς βρῆκες τὴ μητέρα μου, τί εἴπατε καὶ προπάντων ποιὰ ἐντύπωσι σοῦ ἄφησε ἡ ἐπίσκεψί σου».

Ἡ ἐντύπωσί του;... Μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴ γράψη στὸ Ραϋμόν; Τί θὰ τοὔλεγε; Τὴ χρεωκοπία τῆς «Μικρῆς νοικοκυρᾶς»; Τὴν ἐξαφάνισι τῶν δυὸ γυναικῶν, ποὺ εἶχαν μείνει δίχως πόρο ζωῆς; Ὤ, ὄχι, ὄχι! Θὰ ἦταν φοβερὸ τὸ χτύπημα γιὰ τὸ Ραϋμόν.

Τὸ καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος, ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὑπόφερε γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κοπέλλα ἐκείνη, ποὺ ὡστόσο δὲν τοῦ ἦταν τίποτα...

Ἔπρεπε νὰ περιμένη, νὰ κερδίση καιρὸ καὶ νὰ προσπαθήση ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τῆς κ. Ρενβὶλ καὶ τῆς κόρης της. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνη!

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι του. Βρῆκε ἐκεῖ πολλοὺς ἐπισκέπτες — γιατὶ ἦταν ἡ μέρα ποὺ δεχότανε ἡ κόμησσα ντὲ Ρεβέλ.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν τράβηξε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ.

— Πῶς πῆγε, λοιπόν, ἡ ἐπίσκεψί σου; τὸν ρώτησε.

— Ἡ ἐπίσκεψί μου;...

— Μὰ ναί, βέβαια... σὲ κείνη τὴ λαϊκὴ συνοικία. Δὲ θἆταν καθόλου εὐχάριστη...

— Ναί, δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη, πρόφερε ὁ Κριστιάν.

Ὁ τόνος του ἔκανε ἐντύπωσι στὴν ἀδελφή του.

— Κριστιάν, θἄλεγε κανεὶς πὼς ὑποφέρεις! εἶπε.

— Ἐγώ; Ὄχι, ὄχι, ἀδερφούλα μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ Κριστιάν. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ἔχεις νὰ μοῦ πῆς κανένα νεώτερο;

— Ὄχι... Μὰ ναί, βέβαια, ἔχω! Τί ἀφηρημένη ποὺ εἶμαι! Ἔχω μιὰ μεγάλη εἴδησι: Ὁ παπποὺς κι' ἡ γιαγιὰ θὰ δώσουνε μιὰ γιορτή. Καὶ ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ νὰ σὲ διασκεδάσουνε, σίγουρα...

— Ὄχι, κύριε. Γιὰ νὰ διαλέξουν σύζυγο γιὰ τὴν ἀδερφούλα σου. Φαίνεται πὼς ἀργῶ πολὺ νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶναι ὁ παπποῦς.

— Ἀ, ἔτσι... πρόφερε μηχανικὰ ὁ Κριστιάν.

Ἡ σκέψι του βρισκόταν ἀλλοῦ: στὴν κ. Ρενβίλ, στὴ Ζερμαίν.

Οἱ δυστυχισμένες!

Κι' ὕστερα συλλογιζότανε τὸ Ραϋμόν, ποὺ ἔκλαιγε ἴσως, ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική, μὲ τὰ μάτια του γυρισμένα πρὸς τὴ Γαλλία, μὲ τὸ ἐρωτικό του μαρτύριο μέσα στὴν καρδιά του...

Δ΄.

— Δὲν εἶσαι καθόλου λογική, μικρή μου Ζερμαίν.

— Γιατί, μαμά;

— Μὰ ξέρεις καλὰ τὸ γιατί... Καταλαβαίνω τί θὰ μοῦ πῆς: «Πρέπει νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου... Πέντε λεπτὰ μονάχα...». Μά, ἂν μὲ πάρη ὁ ὕπνος, ἐσὺ θὰ μείνης μιὰ-δυὸ ὧρες ἀκόμα σκυμμένη πάνω ἀπ' τὶς βεντάλιες σου, μὲ τὰ πινέλα σου στὸ χέρι, φθείροντας τὴν ὑγεία σου!

— Μά, μητέρα, σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶν' ἀργά.

— Δὲν εἶν' ἀργά;... Ἀφοῦ δουλεύεις, καθισμένη σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ἀπὸ τὶς 5 τὸ πρωΐ! Πῶς μπορεῖ ν' ἀνθέξης σὲ τέτοια κούρασι, φτωχό μου παιδί;

— Καλά, καλά, μαμά! Νά, ἀφίνω τὰ πινέλα μου καὶ τὰ χρώματά μου.

Ἐνῶ μιλοῦσε, ἡ κοπέλλα ταχτοποιοῦσε τὶς βεντάλιες, ποὺ εἶχε ζωγραφίσει.

— Τώρα εἶσαι εὐχαριστημένη, μητέρα; ρώτησε.

Εἶχε πλησιάσει στὸ κρεβάτι, ὅπου κειτόταν ἡ Πωλίν, ἄρρωστη μὲ πυρετό, ἀδυνατισμένη. Ἔπιασε τὰ χέρια της καὶ πρόσθεσε, μὲ τὴ χαϊδευτική φωνή της:

— Πῶς αἰσθάνεσαι, μητερούλα μου;

— Καλύτερα, παιδί μου, πολὺ καλύτερα. Ἐλπίζω νὰ μπορέσω γρήγορα νὰ σὲ βοηθήσω καὶ νὰ ξαναπάρω τὴ θέσι μου κοντά σου, γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ κατασκοτώνεσαι στὴ δουλειά!

— Ξεχνᾶς τί σοῦ σύστησε ὁ γιατρός! Ἤ, μᾶλλον, δὲ θέλεις νὰ τὸ θυμᾶσαι... Λοιπόν, σοῦ εἶπε νὰ τρῶς καλά, νὰ μὴ στενοχωριέσαι καὶ ν' ἀναπαυθῆς... νὰ μὴν κάνης ἀπολύτως τίποτα, ἐπὶ πολλοὺς μῆνες.

— Ναί! μουρμούρισε ἡ Πωλίν, σκεπτική. Τὰ ἴδια ποὺ εἶχαν συστήσει στὴν καϋμένη τὴν Τερέζα. Μὰ αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς πλούσιους.

— Γιατί; Δὲ βλέπω τὸ λόγο... Δὲν ἔχεις ἐμένα; Ἐγὼ ἔχω ἀναλάβει τὸ νοικοκυριό. Δὲν ἔχεις ν' ἀνησυχήσης γιὰ τίποτα. Οὔτε καὶ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἐπέμβης στὴ δικαιοδοσία μου!

Ἡ κοπέλλα χαμογελοῦσε, προσπαθῶντας νὰ δώση κουράγιο στὴ μητέρα της.

Ἦταν ψηλόλιγνη, κάπως ἀσχημάτιστη ἀκόμα, ἀλλ' ἀξιολάτρευτη, ὄμορφη σὰν ἄγγελος.

Πόσο θὰ περηφανευόταν γι' αὐτὴν ὁ Ραϋμόν, ἂν μποροῦσε νὰ τὴ δῆ!

Μητέρα καὶ κόρη μένανε σὲ μιὰ σοφίτα, στενόχωρη, χαμηλοτάβανη, μ' ἕνα φεγγίτη ποὺ ἔβλεπε τὴ σκεπή. Ὅλα ἐκεῖ μέσα πρόδιναν τὴν ἀνέχεια, τὴ μιζέρια.

Ὑπῆρχαν μονάχα μερικὰ φτωχικὰ ἔπιπλα: τὸ κρεβάτι, ἕνα κουτσὸ κομμό, ἕνα τραπέζι, δυὸ ψάθινες καρέκλες καὶ μιὰ φαγωμένη πολυθρόνα.

Μιὰ μικρὴ θερμάστρα χρησίμευε συγχρόνως γιὰ τὸ μαγείρεμα καὶ γιὰ τὴ θέρμανσι τῆς παγωμένης σοφίτας, ὅπου ἔμπαινε ἀπὸ παντοῦ ὁ ἄνεμος.

Ἐκεῖ εἶχαν καταφύγει ἡ Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαίν, μετὰ τὴ χρεωκοπία τῆς «Μικρῆς νοικοκυρᾶς». Κι' εἶχαν γνωρίσει τὶς χειρότερες στερήσεις, τὶς σκληρότερες δοκιμασίες.

Εἶχαν ριχτῆ ἀμέσως στὴ δουλειά, μ' ἕνα ἀπελπισμένο ζῆλο. Μὲ θάρρος καὶ ἡρωϊσμό, δίχως παράπονα, εἶχαν ἀγωνιστῆ μὲ τὸ ἀμείλικτο πεπρωμένο, ποὺ τὶς εἶχε σπρώξει στὸ βάραθρο.

Ράβανε, κεντοῦσαν, πλέκανε, κάνανε ὅ,τι ἐργασία βρίσκανε. Κι' εἶχαν κατορθώσει ἔτσι νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας.

Μά, ὕστερα, μείνανε χωρὶς δουλειά. Καὶ τότε γνώρισαν τὴν τρομερὴ ἀγωνία γιὰ τὴν αὔριον, ποὺ σφίγγει τὸ λαιμὸ καὶ τὴν καρδιὰ καὶ διώχνει τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ κουρασμένα βλέφαρα.

Μῆνες ὁλόκληρους, εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη τῆς τρέλλας καὶ τοῦ θανάτου. Δοκίμασαν κάθε ταπείνωσι, κάθε πόνο. Στερήθηκαν καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμα...

Ἦταν πάρα πολύ, γιὰ τὸ λεπτοκαμωμένο ὀργανισμὸ τῆς Πωλίν. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα, ποὺ εἶχε περάσει ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, οἱ δυνάμεις της ἐξαντλήθηκαν. Κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ἄρρωστη.

Ἡ Ζερμαίν, ξετρελλαμένη, ἔτρεξε σ' ἕνα γιατρό.

Αὐτὸς κατάλαβε ἀμέσως, μόλις εἶδε τὴν Πωλίν. Σοβαρὸς κι' ἀνήσυχος, πρόφερε τὰ λόγια, ποὺ εἶχε ἐπαναλάβει τώρα ἡ Ζερμαίν: καλὴ τροφή, ἠρεμία, ἀνάπαυσι...

Μὰ πῶς μποροῦσαν νὰ γίνουν, ὅλ' αὐτά, χωρὶς λεφτά;

Τότε ἡ Ζερμαὶν εἶχε μιὰ ἰδέα, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὴν τρόμαξε λίγο. Τί δὲ θἄκανε ὅμως, γιὰ νὰ σώση τὴ λατρευτή της μητερούλα;...

Ἄλλοτε, στὸ οἰκοτροφεῖο, εἶχε μάθει ζωγραφικὴ μὲ ἀκουαρέλλα. Μάλιστα εἶχε κάνει ἐντύπωσι τότε τὸ ταλέντο της.

Τὸ εἶχε παραμελήσει ὕστερα. Μὰ ἴσως θὰ μποροῦσε τώρα νὰ τὸ χρησιμοποιήση, γιὰ νὰ κερδίση λίγα λεφτά, ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ ζήσουνε κάπως ὑποφερτά.

Ἕνα πρωΐ, λοιπόν, ντύθηκε μὲ τὰ καλά της καί, ὄμορφη σὰν ἀνοιξιάτικη ὀπτασία, παρουσιάστηκε σ' ἕνα μαγαζί, ποὺ πουλοῦσε βεντάλιες. Ὁ καταστηματάρχης τῆς ἔφερε ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Δυσπιστοῦσε, γιατὶ ἡ Ζερμαὶν δὲν εἶχε καμμιὰ σύστασι. Ποῦ νὰ ξέρη ἂν θὰ ἦταν ἱκανὴ γιὰ μιὰ δουλειὰ λεπτή, ποὺ χρειαζότανε μεγάλη ἐπιτηδειότητα καὶ πεῖρα;

Ὡστόσο, ὑποχώρησε, στὸ τέλος, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴ χάρι της, καὶ τῆς ἀνάθεσε νὰ ζωγραφίση μερικὲς βεντάλιες, γιὰ νὰ κρίνη τὴν ἀξία της.

Τὰ ἔργα, λοιπόν, τῆς Ζερμαὶν ἦταν θαυμάσια, γεμᾶτα καλλιτεχνικὸ γοῦστο. Κι' ἔτσι ὁ καταστηματάρχης, ἀντὶ νὰ μετανοιώση γιὰ τὴν εὐπιστοσύνη του, τῆς ἔδωσε κι' ἄλλη δουλειά, κάπως πιὸ δύσκολη.

Βέβαια, δὲν κέρδιζε πολλὰ ἡ Ζερμαίν. Ὡστόσο, στερῶντας κρυφὰ τὸν ἑαυτό της — χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη ἡ Πωλίν — καὶ δουλεύοντας ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ, κατάφερε νὰ ἐξασφαλίση στὴν ἀγαπημένη της ἄρρωστη ὅ,τι εἶχε συστήσει ὁ γιατρός.

Μιὰ σκέψι τὴν παρηγοροῦσε καὶ τὴν ἐνίσχυε στὴ θυσία της: ὅτι, μιὰ μέρα, ἡ μητέρα της θὰ γινόταν καλά, θὰ δυνάμωνε, θὰ ξαναγύριζε στὴ ζωή.

Ἂν ἤξερε ὅμως!... Ἂν φανταζόταν, ὅτι, συχνὰ τὸ βράδυ, ὅταν δούλευε, νομίζοντας κοιμισμένη τὴ μητέρα της, ἐκείνη σκεπτότανε, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ μὲ σπαραγμένη τὴν ψυχή... Συλλογιζόταν τὸ Ραϋμόν.

Εἶχε πάρει τὸ τελευταῖο γράμμα του τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας, ποὺ ἔκλεισε ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά». Τῆς ἀνάγγελλε πὼς θἄφευγε γιὰ ἀποστολὴ καὶ πὼς θἄμενε στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ πολλοὺς μῆνες... ἕνα χρόνο, ἴσως καὶ δύο.

Ἔλπιζε — τῆς ἔλεγε — πὼς ἐκεῖ κάτω, στὴ μοναξιά, θὰ κατώρθωνε νὰ ξερριζώση ἀπ' τὴν καρδιά του τὸν ἀπελπισμένο ἔρωτά του.

Μὰ ἂν δὲν τὸ πετύχαινε; Ἂν ξαναγύριζε ἀγιάτρευτος, πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' ὅ,τι ἔφυγε; Ἂν ὁ χρόνος κι' ἡ ἀπόστασι δὲν ὠφελοῦσαν σὲ τίποτα;...

Ἄλλοτε πάλι, ἡ Πωλὶν σκεπτότανε, μὲ βαθύτερη τρυφερότητα καὶ μεγαλύτερη συγκίνησι, ἕνα νέο καὶ μιὰ κοπέλλα... Τῆς φαινότανε πὼς τοὺς ἔβλεπε μπροστά της.

Ἦταν ὁ Κριστιὰν κι' ἡ Ἰσαβέλλα, τὰ παιδιά της!

Πόσο τ' ἀγαποῦσε πάντα, τί θέσι κρατοῦσαν κρυφὰ μέσα στὴν καρδιά της!...

Θὰ τὰ ξανάβλεπε ποτέ;... Τουλάχιστον ὅμως, αὐτὰ ἦταν εὐτυχισμένα! Εἶχαν, ἄφθονα, ἀπ' ὅλα τὰ καλά. Ἡ ζωή τους κυλοῦσε μέσα στὸν πλοῦτο καὶ στὴ χαρά. Ὅλες τους οἱ ἐπιθυμίες γίνονταν πραγματικότητες.

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνα ζούσανε στὴν ἄνεσι καὶ τὴν πολυτέλεια, ἡ Ζερμαίν, ἡ ἀδελφή τους, ἔφθειρε τὰ νειᾶτα της δουλεύοντας ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, δίπλα στὴ βαρυὰ ἄρρωστη μητέρα τους.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο τοῦ κόμητος ντὲ Ρεβέλ...

Ἀπόψε, ἡ κοπέλλα ἔνοιωθε σὰν ἕνα μολυβένιο μανδύα νὰ βαραίνη στοὺς ὤμους της. Ἦταν κουρασμένη, ἀπογοητευμένη.

Ἂν εἶχε προφέρει πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ ἐνθαρρυντικὰ ἐκεῖνα λόγια, ἂν εἶχε χαμογελάσει, τὄκανε γιὰ νὰ ξεγελάση τὴν Πωλίν, νὰ μὴ τὴν ἀφίση νὰ ὑποπτευθῆ τὴν τραγωδία ποὺ τὶς περίμενε...

Σὲ μερικὲς μέρες, δὲ θἄχαν καὶ πάλι οὔτε ψωμὶ νὰ φᾶνε!

Οἱ βεντάλιες, ποὺ ζωγράφισε ἀπόψε καὶ ποὺ θὰ τὶς πήγαινε αὔριο τὸ πρωΐ στὸ κατάστημα, ἦταν οἱ τελευταῖες. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ τῆς δώσουν ἄλλες. Τὴν εἶχαν προειδοποιήσει: Δὲν ὑπῆρχε ζήτησι, οἱ δουλειὲς εἶχαν λιγοστέψει κι' ἔπρεπε ν' ἀπολυθῆ ἕνα μέρος τοῦ προσωπικοῦ.

Τί ἀπρόοπτο, κεραυνοβόλο χτύπημα γιὰ τὴ δύστυχη κοπέλλα!...

Ἀνατρίχιασε, ἀπ' τὴν ἀγωνία κι' ἀπ' τὸ κρύο. Ἡ μικρὴ θερμάστρα εἶχε σβύσει ἀπὸ ὧρες κι' ὁ παγωμένος ἄνεμος εἰσχωροῦσε στὴ σοφίτα ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας καὶ τοῦ φεγγίτη.

Ἡ Πωλίν, ποὺ κρατοῦσε τὸ ἕνα χέρι τῆς κόρης της μέσα στὰ δικά της, τὸ ἔνοιωσε νὰ κρυώνη.

— Ἔλα νὰ πλαγιάσης, μικρή μου, τῆς εἶπε τρυφερά. Στὸ κρεβάτι, θὰ ζεσταθῆς τουλάχιστον.

— Ναί, μητέρα...

Ἡ Ζερμαὶν τράβηξε τὸ χέρι, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται. Ἡ Πωλὶν τὴν κύτταζε. Ξαφνικά, τῆς ἦρθε μιὰ σκέψι:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔφαγες ἀπόψε, ἀγάπη μου! εἶπε Δὲ σὲ εἶδα νὰ κάθεσαι στὸ τραπέζι.

Ἡ νέα προσπάθησε νὰ γελάση...

— Δὲ μὲ εἶδες γιατὶ κοιμόσουνα, μαμά, δικαιολογήθηκε.

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια;

— Μὰ ναί, μητερούλα μου! Γιατί δὲ θἄτρωγα;...

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῆ ἡ Πωλὶν πὼς εἶχαν κοκκινίσει ξαφνικὰ τὰ μάγουλά της.

Καθὼς συνέχιζε τὸ γδύσιμό της, ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνασκίρτησαν. Ποιὸς μποροῦσε νἆταν, τέτοια ὥρα;

Τὸ χτύπημα ξανακούστηκε καὶ μαζὶ μιὰ ψιλὴ φωνή:

— Δεσποινὶς Ζερμαίν... Εἶμ' ἐγώ, ἡ θυρωρός. Πῆγα ἕνα γράμμα σὲ κάποιο γειτονά σας. Εἶδα λοιπὸν φῶς κάτω ἀπ' τὴν πόρτα σας καὶ θέλησα νὰ σᾶς πῶ μιὰ καλησπέρα.

Ἡ Ζερμαὶν καθησύχασε.

— Μιὰ στιγμή! φώναξε. Θὰ σᾶς ἀνοίξω ἀμέσως.

Ξαναντύθηκε γρήγορα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Περᾶστε μέσα, εἶπε.

Ἡ θυρωρός — μιὰ γριούλα, σκυφτή, ἀλλ' εὐκίνητη ἀκόμα, πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς σοφίτας.

— Ἑτοιμαζόσαστε νὰ πλαγιάσετε, δεσποινίς, εἶπε. Σᾶς ἐνοχλῶ.

— Μά, ὄχι, καθόλου. Ξέρετε πὼς δὲν κοιμᾶμαι ἀπὸ τόσο νωρίς.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Ὅλο δουλεύετε... Ἔτσι εἶναι, ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς εἰσοδήματα...

Πλησίασε στὸ κρεβάτι, μὲ κάποιο δισταγμό.

— Ἐσεῖς, κυρία, εἴσαστε καλύτερα σήμερα; ρώτησε. Δὲν πρόλαβα ν' ἀνεβῶ νωρίτερα, νὰ δῶ τί κάνετε. Μὰ μοῦ φαίνεσθε πιὸ καλά... ἔ, δεσποινὶς Ζερμαίν;

— Μὰ ναί, συμφώνησε ἡ κοπέλλα, αὐτὸ τῆς ἔλεγα κι' ἐγὼ πρὶν ἀπὸ λίγο.

Ἡ θυρωρὸς ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Ζερμαίν. Ἡ ἔκφρασί της φανέρωνε τώρα δισταγμό, ἀμηχανία.

— Ἀ, ξέχασα!... εἶπε σιγά. Πρέπει νὰ σᾶς προειδοποιήσω...

Σταμάτησε, μὴ ξέροντας πῶς ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι της.

Ἡ Πωλὶν ἀνακάθισε ἀπότομα στὸ κρεβάτι.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ μᾶς προειδοποιήσετε, κυρὰ-Πιλουά; Ἐξηγηθῆτε...

Τὰ μάτια της εἶχαν γεμίσει φόβο.

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε χλωμιάσει. Αὐτὴ εἶχε καταλάβει ἀμέσως!

Χρωστοῦσε τὸ νοῖκι. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε πληρώσει, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες.

Εἶχε παρακαλέσει, λοιπόν, τὴ θυρωρὸ νὰ μεσιτέψη στὸν ἰδιοκτήτη, νὰ τοῦ ζητήση νὰ κάνη ὑπομονὴ καὶ νὰ τὸν βεβαιώση πὼς δὲ θἄχανε τὰ λεφτά του.

Σίγουρα, ἡ κυρὰ-Πιλουὰ ἔφερνε τώρα τὴν ἀπάντησι. Κι' ἀπ' τὸ ὕφος της φαινόταν πὼς ἦταν κακὴ ἡ ἀπάντησι αὐτή...

Ἡ κοπέλλα τῆς ἔγνεψε κρυφά, δείχνοντάς της τὴν ἄρρωστη.

Ἡ Πωλὶν δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ἂν τὰ μάθαινε, θὰ χειροτέρευε ἡ κατάστασί της.

Ἡ θυρωρὸς κατάλαβε τὴ βουβὴ ἱκεσία της κι' ἀπάντησε στὴν ἐρώτησι τῆς Πωλίν:

— Μπᾶ, δὲν εἶναι ἐπεῖγον. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἄλλη φορά, γιατὶ μὲ φωνάζει τώρα ὁ ἄντρας μου. Πρέπει νὰ φύγω... Ὠρεβουάρ, καλή μου κυρία, καὶ περαστικά...

Ἡ Ζερμαὶν ἔκαμε ἕνα βῆμα.

— Σταθῆτε, εἶπε, θὰ κατεβῶ κι' ἐγὼ μαζί σας. Πρέπει νὰ ψωνίσω κάτι ἀπ' τὸ μπακάλη.

Ἡ Πωλίν, ἔκπληκτη, θέλησε κάτι νὰ πῆ, ἀλλ' ἡ κοπέλλα τὴ διέκοψε:

— Καλά, ποὺ τὸ θυμήθηκα... Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Βγῆκε στὸ κεφαλόσκαλο, μαζὶ μὲ τὴ θυρωρό.

— Λοιπόν;... τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Εἶδα τὸ σπιτονοικοκύρη, καϋμένη δεσποινίς μου...

— Τοῦ ἐπαναλάβατε ὅσα σᾶς εἶχα πῆ; μουρμούρισε ἡ Ζερμαίν, μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Μὰ ναί, βέβαια! Ξέρετε πὼς σᾶς ἀγαπῶ σὰν παιδί μου. Εἴσαστε καλόκαρδη, ὄμορφη, ἐργατικὴ κι' ὄχι περήφανη... μολονότι φαίνεται ἀμέσως πὼς κατάγεσθε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Ἐπανέλαβα στὸν ἰδιοκτήτη ὅσα μοῦ εἴχατε πῆ... πρόσθεσα πὼς εἶναι ἄρρωστη ἡ μαμά σας καὶ σεῖς χωρὶς δουλειά... Μὰ δὲ θέλησε ν' ἀκούση τίποτα...

— Ὤ, Θεέ μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ντυθῆτε ἀνοιξιάτικα...

... μὲ ἕτοιμα πολυτελείας

★ Μοντέλλα Παριζιάνικα

★ Τελεία ἐφαρμογὴ

★ Συμφέρουσες Τιμές

MODÈLE ARIANE
ΟΛΟΜΑΛΛΟΝ
ΔΡΧ. 1295

Ἀφοί Τσιτσόπουλοι
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΟΔΑΣ
★ ΕΡΜΟΥ ★ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Γιὰ κάθε γυναῖκα... κάθε μῆνα!

Velux

Κάνετε τὶς δύσκολες ἡμέρες τὸ ἴδιο ἄνετες, τὸ ἴδιο εὐχάριστες, ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες, μὲ τὶς ἐντελῶς πρωτότυπες πετσέτες ὑγείας VELUX.

ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΕΣ ▶ Κατασκευάζονται μὲ πρῶτες ὕλες μεγίστης ἀπορροφητικότητος τῶν παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων DYBWAD - OSLO.

ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΕΣ ▶ Εμποτισμένες μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ χημικὴ σύνθεσι **SANIL X 39** ἐξαφανίζουν κάθε κακοσμία.

ΑΔΙΟΡΑΤΕΣ ▶ Χάρις στὸ εἰδικὸ σχῆμα τους, δὲν διακρίνονται οὔτε καὶ μὲ τὸ λεπτότερο ντύσιμο.

ΑΣΦΑΛΕΙΣ ▶ Τὸ εἰδικὸ ἀδιάβροχο ἐπικάλυμμά τους ἀποκλείει κάθε δυσάρεστη ἔκπληξι.

Οἱ πετσέτες ὑγείας VELUX, ἀπαλές, ἄνετες, εὐχάριστες, εἶναι τελείως διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες.

* **ΤΥΠΟΣ REGULAR ΔΡΧ. 12.50**
(Κανονικῆς ἀπορροφητικότητος)
* **ΤΥΠΟΣ SUPER ΔΡΧ. 15.00**
(Ἐνισχυμένης ἀπορροφητικότητος)

SLIPS PERIODIQUE Velux
Εἰδικὸν νάϋλον σλίπ, ἀπαραίτητο σὲ κάθε γυναῖκα.
ΑΣΦΑΛΕΣ 100%

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ : ΙΣΑΒΜ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 40 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.053

ΕΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τὰ παιδιὰ τῆς ἀγγλικῆς οἰκογενείας "Αστον εἶναι ὅλα ἀγόρια, 8 ὡς τὴν ὥρα.

ΚΟΡΙΤΣΙ Ἤ ΑΓΟΡΙ;

Τὸ πρόβλημα τοῦ καθορισμοῦ τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν

ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ παράγων, ποὺ καθορίζει τὸ φῦλο τῶν παιδιῶν; Ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ βροῦν τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα κι' ἔδωσαν διάφορες ἐξηγήσεις, ποὺ δὲ μπόρεσαν ὅμως ν' ἀνθέξουν στὸν ἐπιστημονικὸ ἔλεγχο.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες π. χ. πίστευαν πὼς ὁ δυναμικώτερος ἀπ' τοὺς δυὸ γονεῖς ἔδινε τὸ δικό του φῦλο στὸ παιδί. Διατηρεῖται δὲ ἀκόμα καὶ σήμερα ἡ ἰδέα αὐτὴ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους — μολονότι βλέπουμε ἕνα σωρὸ ἀντρογυναῖκες νὰ γεννᾶνε ὅλο γυιούς, ἢ ἄντρες «σκληροὺς» καὶ μαχητικούς, ποὺ ἀποκτοῦν μονάχα κόρες.

Τὸ μυστήριο τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν ἄρχισε νὰ διαφωτίζεται, ἀφ' ὅτου ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Ἔντμοντ Οὐΐλσον ἀνακάλυψε, τὸ 1905, τὰ χρωμοσώματα τῶν κυττάρων.

Μέσα στὸν πυρῆνα κάθε κυττάρου, ὑπάρχουν 46 μικροσκοπικὲς «κλωστές», τόσο μικρές, ὥστε εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μετρηθοῦν (γι' αὐτό, ἄλλωστε, στὴν ἀρχή, τὶς νόμιζαν 48). Τὰ χρωμοσώματα αὐτά — ὅπως τὰ ὠνόμασε ὁ Οὐΐλσον — ρυθμίζουν τὰ κληρονομικὰ χαρακτηριστικά.

Δὲ μοιάζουν ὅλα μεταξύ τους. Τὰ 44 ἀπ' αὐτὰ ἀποτελοῦν 22 ζεύγη, καὶ σὲ κάθε ζεῦγος τὸ ἕνα χρωμόσωμα εἶναι ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τὸ ἄλλο.

Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὸ 23ο ζεῦγος. Αὐτὸ παρουσιάζει τὴν ἑξῆς ἰδιομορφία: Στὶς γυναῖκες, τὰ δυὸ χρωμοσώματά του εἶναι ὅμοια μεταξύ τους — τοῦ τύπου Χ, ὅπως τὰ λένε οἱ βιολόγοι. Ἀλλά, στοὺς ἄντρες, τὸ ἕνα ἀπ' τὰ χρωμοσώματα αὐτοῦ τοῦ 23ου ζεύγους εἶναι τύπου Χ καὶ τὸ ἄλλο, πολὺ μικρότερο, τύπου Ψ.

Ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλλα κύτταρα τοῦ σώματός μας ἔχουν, ὅπως εἴπαμε 46 χρωμοσώματα, τὰ γεννητικὰ (ὠάρια καὶ σπερματοζωάρια) ἔχουν μόνο 23, ἕνα δηλαδὴ ἀπὸ κάθε ζεῦγος. Στὰ ὠάρια, καὶ τὰ 23 χρωμοσώματα εἶναι ὅλα Χ — ἐφ' ὅσον μονάχα αὐτὸς ὁ τύπος ὑπάρχει, ὅπως εἴπαμε, στὸ γυναικεῖο ὀργανισμό. Τὰ μισὰ ὅμως σπερματοζωάρια ἔχουν 23 χρωμοσώματα Χ καὶ τ' ἄλλα μισὰ ἔχουν 22 Χ καὶ ἕνα Ψ.

Ἂν τώρα ἕνα ὠάριο γονιμοποιηθῆ ἀπὸ ἕνα σπερματοζωάριο, μπορεῖ τὸ σπερματοζωάριο αὐτὸ νὰ εἶναι τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου εἴδους. Ἀπ' τὴ γονιμοποίησι αὐτὴ δημιουργεῖται τὸ πρῶτο ἐμβρυακὸ κύτταρο, ἀπ' τὸ ὁποῖο κατόπιν, μὲ ἀλλεπάλληλες διχοτομήσεις, θὰ σχηματισθῆ τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ κύτταρο περιέχει πάντα 46 χρωμοσώματα, 23 παρμένα ἀπ' τὸ ὠάριο καὶ 23 ἀπ' τὸ σπερματοζωάριο, ποὺ ἔκανε τὴ γονιμοποίησι. Ἀναλόγως, λοιπόν, τοῦ εἴδους τοῦ σπερματοζωαρίου, μπορεῖ τὸ κύτταρο νὰ ἔχη εἴτε δυὸ χρωμοσώματα Χ, εἴτε ἕνα Χ καὶ ἕνα Ψ. Στὴν πρώτη περίπτωσι τὸ παιδὶ θὰ εἶναι κορίτσι, στὴ δεύτερη ἀγόρι.

Κανονικά, λοιπόν, θὰ ἔπρεπε νὰ συλλαμβάνεται ἴσος ἀριθμὸς ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Ὡστόσο, ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι τὰ ἀγόρια εἶναι κατὰ 20% περισσότερα ἀπ' τὰ κορίτσια. Αὐτὸ δείχνει πιθανώτατα, ὅτι τὰ σπερματοζωάρια Ψ εἶναι ἱκανώτερα γιὰ γονιμοποίησι ἀπὸ τὰ σπερματοζωάρια Χ. Ἴσως νὰ κινοῦνται πιὸ γρήγορα πρὸς τὸν προορισμό τους, ἐπειδὴ εἶναι μικρότερα καὶ ἐλαφρότερα. Ὁ λόγος δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμα.

Συγχρόνως ὅμως, ἡ Φύσις τὰ ἔχει κανονίσει ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ πλεονάζουν οἱ ἄντρες στὸν κόσμο. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ συλλαμβάνωνται, ὅπως εἴπαμε, περισσότερα ἀγόρια παρὰ κορίτσια, ἀλλ' εἶναι συχνότερες οἱ ἀποβολὲς τῶν ἀρσενικῶν ἐμβρύων, κι' ἔτσι τὸ πλεόνασμα τῶν ἀγοριῶν, ποὺ γεννιοῦνται, περιορίζεται σὲ 10%.

Ὕστερα, τὰ ἀγόρια εἶναι πιὸ ὑποκείμενα ἀπ' τὰ κορίτσια στὶς διάφορες παιδικὲς ἀρρώστειες, κι' ἡ εὐπάθεια αὐτὴ συνεχίζεται σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Τέλος, οἱ γυναῖκες ζοῦνε κατὰ μέσον ὅρον 5½ χρόνια πιὸ πολὺ ἀπ' τοὺς ἄντρες.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες μαζὶ ἐξισώνουν περίπου τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν στὸν κόσμο.

Ὑπάρχουν ὡστόσο οἰκογένειες, στὶς ὁποῖες γεννιοῦνται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀγόρια ἢ κορίτσια. Ἡ ἰδιότης μάλιστα αὐτὴ μεταβιβάζεται κληρονομικά, μέσα στὴν ἴδια οἰκογένεια. Οἱ βιολόγοι δὲν ἔχουν μπορέσει ὡς τώρα νὰ δώσουν μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησι.

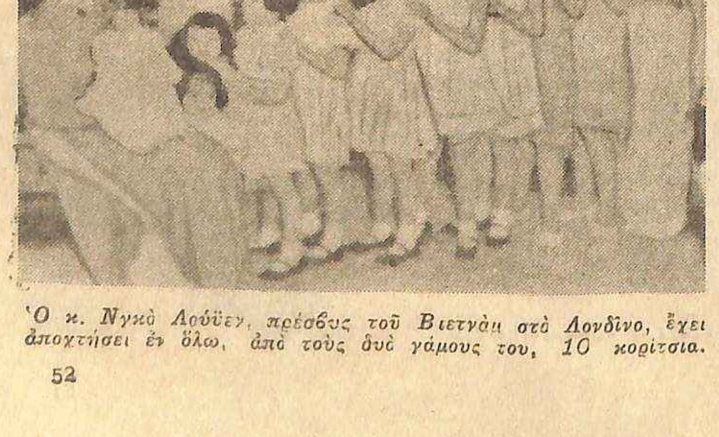

Ὁ κ. Νγκὸ Λούϋεν, πρέσβυς τοῦ Βιετνὰμ στὸ Λονδῖνο, ἔχει ἀποκτήσει ἐν ὅλω, ἀπὸ τοὺς δυὸ γάμους του, 10 κορίτσια.

Διά
Ρευματισμούς
Ἀρθριτικὰ
Ἰσχυαλγίαν...

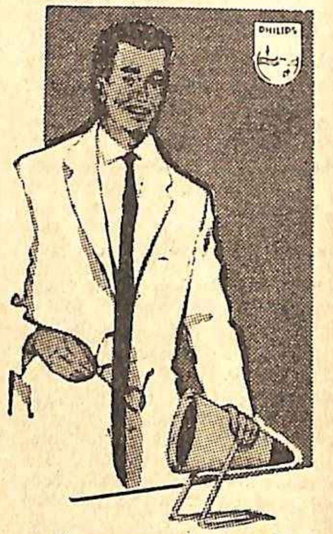

...σᾶς συνιστῶ ὑπευθύνως τὴν συσκευήν:

ΦΙΛΙΠΣ
infraphil

Εἰς τάς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἐφαρμογὴ τῆς θερμότητος ἐπιτρέπει τὴν κατάπαυσιν τοῦ πόνου καὶ εὐνοεῖ τὴν θεραπείαν. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ θερμότης σᾶς παρέχεται μὲ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον ἀπὸ τὴν συσκευὴν infraphil

Θεραπεία διὰ τῆς θερμότητος
ΔΡΧ. 350

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL
ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Α.Ε.

Συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατέ μας τὸ κάτωθι δελτίον

Πρὸς τὴν ΦΙΛΙΠΣ Α.Ε.
Ταχ. Θυρὶς 153 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀποστείλατέ μου ΔΩΡΕΑΝ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως ἐκ μέρους μου, τὸ ἀναλυτικὸν τεῦχος διὰ τὴν συσκευὴν Infraphil.
ΟΝΟΜΑ ____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ____

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἁγ. Ἀλεξάνδρου 10. Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη. Τηλέφ. 614.620.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΑΜΠΟΥΛΑ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆς δολοφονίας τοῦ Μπάρτον εἶχε ἀναστατώσει τὴν ἀστυνομία. Ὁ πλουσιώτατος αὐτὸς ἐφοπλιστὴς εἶχε βρεθῆ στραγγαλισμένος στὸ δωμάτιό του. Ὁ καμαριέρης του Χόμπσον, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πρῶτος τὸ ἔγκλημα, βεβαίωνε πὼς μιὰ παράξενη μυρωδιὰ ἦταν χυμένη μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος.

Ὁ περίφημος ντέτεκτιβ Μάτ Λεέντερσον ἀνέλαβε προσωπικὰ τὴν ὑπόθεσι. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ θύματος βρῆκε ἐκεῖ τὸ συνάδελφό του Κάρσον, ποὺ εἶχε κάνει ἤδη τὶς πρῶτες ἔρευνες καὶ εἶχε στρέψει τὶς ὑποψίες του ἐναντίον τοῦ καμαριέρη.

— Τί σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ Χόμπσον; τὸν ρώτησε ὁ Μάτ.

— Αὐτὸς εἶδε τελευταῖος τὸ Μπόρτον ζωντανό, χτὲς τὸ βράδυ, καὶ τὸν βρῆκε νεκρὸ σήμερα τὸ πρωΐ... Ἐξ ἄλλου, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ μπῆ τὴ νύχτα στὸ διαμέρισμα, χωρὶς νὰ λειτουργήση τὸ αὐτόματο κουδοῦνι κινδύνου. Ἡ κρεβατοκάμαρα βρίσκεται στὸ ἀπάνω πάτωμα, δὲν ἀνακαλύψαμε δὲ διόλου πατημασιὲς στὸν κῆπο, οὔτε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα στὸ παράθυρο.

Ὁ Μάτ ζήτησε νὰ ὑποβάλη μερικὲς ἐρωτήσεις στὸ Χόμπσον, ἐνῶ ὁ βοηθός του Ντέβιντ Χάξλεϋ, ἔψαχνε λεπτομερῶς ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Χέντερσον κι' ὁ βοηθός του εἶχαν γυρίσει στὸ σπίτι τοῦ πρώτου καὶ κάπνιζαν ἥσυχα, ξαπλωμένοι στὶς πολυθρόνες τους.

— Ἄκουσε, Ντέβιντ, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Πιστεύω πὼς τὸ ἀρχεῖο τῶν ἐφημερίδων μου θὰ μᾶς βοηθήση νὰ διαφωτίσουμε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Εἶχα πάντα τὴ γνώμη ὅτι κάθε σημαῖνον πρόσωπο δὲ μπορεῖ παρὰ ν' ἀπασχολήση κάποτε τὶς ἐφημερίδες, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο... Κάτι μοῦ λέει τώρα πὼς τὸ ἔγκλημα ἔγινε γιὰ παληὲς ἀφορμές, ἀπὸ κάποιον ποὺ ἀγνοοῦσε τὴ σημερινὴ δρᾶσι τοῦ Μπάρτον. Ἄκουσε λοιπὸν μερικὲς σύντομες βιογραφικὲς σημειώσεις τοῦ θύματος.

»Ὁ Μπάρτον γεννήθηκε στὴ φτωχότερη συνοικία τῆς Ν. Ὑόρκης τὸ 1888. Ἔφτιασε τὴν περιουσία του στὸ Κλοντάϋκ. Ἵδρυσε διάφορες μεγάλες ἑταιρεῖες. Παντρεύτηκε τὸ 1926. Ἡ γυναῖκα του πέθανε τὸ 1954. Εἶχε ἕνα γυιό, ποὺ ἐργαζότανε στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Κανένα ἴχνος ἀκόμα, παρατήρησε ὁ Χάξλεϋ. Ἐκτὸς ἂν ὑποψιαστοῦμε τὸ γυιό, ὡς κληρονόμο...

— Αὐτὸς δὲν ἔχει ἔρθει διόλου στὴν πόλι μας, ἐδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες. Γιά πές μου ὅμως, δὲ βρίσκεις παράξενο τὸ ὅτι ὁ Μπάρτον ἔμεινε ἀνύπαντρος ὡς τὰ 36 χρόνια του; Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδο τῆς ζωῆς του, ποὺ περιβάλλεται νάπὸ μυστήριο, θὰ βροῦμε τὸ κλειδὶ τοῦ ἀνοίγματος... Ἐσὺ ἀνακάλυψες τίποτα στὸ δωμάτιο τοῦ Μπάρτον;

— Μερικὲς γραντζουνιές στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ κήπου. Δὲν ἦταν ἀκόμα σκεπασμένες ἀπὸ σκόνη, πρᾶγμα ποὺ δείχνει πὼς ἦταν πρόσφατες. Βρῆκα ἐπίσης λίγη λάσπη στὸ ἴδιο παράθυρο καὶ ὅμοια λάσπη σὲ μιὰ κοντινὴ ὑδρορροή. Ὡστόσο, ὁ σωλῆνας τῆς ὑδρορρόης δὲν παρουσιάζει ἀρκετὴ ἀντοχή, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ σκαρφαλώση ἀπ' αὐτὴν ἕνας ἄνθρωπος.... Ἐξέτασα ἐξ ἄλλου μικροσκοπικῶς λίγο χῶμα τοῦ κήπου, ποὺ τὸ μάζεψα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἦταν τῆς ἴδιας συστάσεως μὲ τὴ λάσπη τοῦ παραθύρου καὶ τοῦ σωλῆνα.

— Ἴσως καμμιὰ γάτα...

— Οὔτε γάτα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώση σὲ μιὰ τόσο λεία ὑδρορροή. Μόνον ἕνας πίθηκος θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ κατορθώση...

— Χμ! ὁ συλλογισμός σου αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήση. Ποιὸς ξέρει;... Δὲ συμμερίζομαι τὶς ὑπόνοιες τοῦ Κάρσον ἐναντίον τοῦ καμαριέρη. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Μπάρτον καλοπληρώνονταν ὅλοι καὶ τὸν ἀγαποῦσαν... Μήπως ἀνακάλυψες καμμιὰ ἄλλη ἔνδειξι στὴν κρεβατοκάμαρα;

— Τίποτα... τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἄδειανὴ καὶ σπασμένη γυάλινη ἀμπούλα.

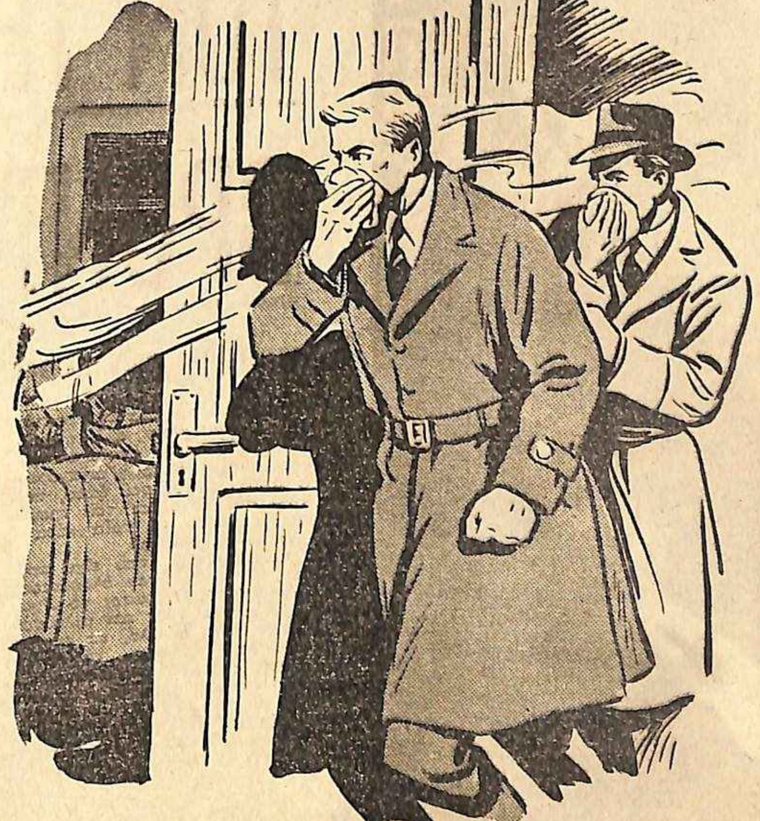

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ὥρμησαν κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ μυρωδιὰ τοὺς ἔπνιξε...

— Γιὰ νὰ δῶ! εἶπε ζωηρὰ ὁ ντέτεκτιβ. Χμ!.. Ἔχει ἄραγε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν παράξενη μυρωδιὰ ποὺ αἰσθάνθηκε ὁ καμαριέρης, ὅταν πῆγε τὸ πρωΐ νὰ ξυπνήση τὸν κύριό του;

— Δηλητήριο;... πρόφερε λακωνικὰ ὁ Χάξλεϋ.

— Θὰ δοῦμε.. Τηλεφώνησε γρήγορα στὸν ἰατροδικαστή. Μοῦ φαίνεται πὼς κρατοῦμε μιὰν ἄκρη τοῦ ἐγκλήματος...

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε ἀνακαλύψει κανένα ἴχνος δηλητηρίου στὸ στομάχι τοῦ θύματος καὶ πὼς ἡ μόνη πιθανὴ ἐκδοχὴ ἦταν ὁ στραγγαλισμός. Ὁ Χέντερσον ξανακύτταξε μ' ἀπογοήτευσι τὴν ἀμπούλα.

— Πρέπει πάντως νὰ μάθουμε τί περιεῖχε... ψιθύρισε.

Ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο φώτισε τὸ ἀπαθὲς πρόσωπο τοῦ Χάξλεϋ. Ἔδωσε στὸ ντέτεκτιβ ἕνα τσαλακωμένο χαρτάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ βρῆκα κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο, κοντὰ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

Ὁ Χέντερσον κύτταξε προσεχτικὰ τὸ χαρτί.

— Ἀνακάλυψες, φίλε μου, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔλειπε! φώναξε. Διάβασε ἐδῶ... «Ἐξωφλιτικὴ ἀπόδιξις — 6 Ἀπρηλίου». Ὑπογραφὴ δὲν ὑπάρχει. Ξέρεις πὼς σήμερα ἔχομε 6 Ἀπριλίου... Τὸ χαρτὶ αὐτὸ δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, κανονικὴ ἀπόδειξι. Ὁ Μπάρτον δολοφονήθηκε τόσο νωρίς, ὥστε δὲν πρόφταινε νὰ εἶχε ἀσχοληθῆ μὲ μιὰ ὑπόθεσί του... Πρόκειται μᾶλλον γιὰ μιὰ προειδοποίησι πρὸς τὸν ἐφοπλιστὴ ὅτι θὰ πλήρωνε σήμερα κάποιο χρέος του... Κύτταξε τὶς ἀνορθογραφίες. Τἄγραψε, ἀσφαλῶς, κάποιος ἀγράμματος...

»Θάθελα τώρα νὰ μάθω τί συνέβη στὴ ζωὴ τοῦ Μπάρτον, στὰ δέκα χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ γάμο του. Ἐλπίζω νὰ μᾶς βοηθήση ὁ καλός μου φίλος Καρλάϋλ, ποὺ εἶναι καλὰ καταρτισμένος στὸ θέμα τοῦ γενεαλογικοῦ δέντρου τῶν παλιῶν οἰκογενειῶν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ζήτησέ τον στὸ τηλέφωνο καὶ πές του νὰ μᾶς τηλεφωνήση ὅ,τι ξέρει γιὰ τὸ Μπάρτον.

Ἐνῶ ὁ Χάξλεϋ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Μὰτ ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Μιὰ μελαγχολικὴ μελωδία χάϊδεψε τ' αὐτιά του. Ἦταν ἕνας παλιὸς δίσκος γραμμοφώνου, μὲ τίτλο «Τὸ ὀργανάκι».

Ξαφνικά, ὁ Μὰτ τινάχτηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, σὰ νάχε δεχτῆ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

— Πάρε τ' αὐτοκίνητό μου, Ντέβιντ, εἶπε, καὶ πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Μπάρτον. Ρώτησε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς γείτονες μήπως ἄκουσαν νὰ παίζη σήμερα τὸ πρωΐ στὸ δρόμο τους ἕνα ὀργανάκι!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Χάξλεϋ ξαναγύρισε καὶ δήλωσε:

— Πραγματικά, ἔκανε σήμερα ἐκεῖ τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὀργανάκι. Ἔμαθα τὴ διεύθυνσί του.

— Πᾶμε ἀμέσως νὰ τὸν βροῦμε! Πιστεύω πὼς πλησιάζομε στὸ τέλος...

★

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ὀργανάκι, ποὺ εἶχε μαζί του — ὅπως ὅλοι αὐτοὶ — μιὰ μικρὴ μαϊμοῦ, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν προκαλέση τὴν προσοχή, σὲ μιὰ μεγαλούπολι. Δὲ δυσκολεύτηκε λοιπὸν πολὺ ὁ Ντέβιντ ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του. Τὸν βοήθησαν προπάντων πολὺ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ φτάσανε σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, ἀνέβηκαν στὸ τρίτο πάτωμα καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα. Συγχρόνως ἔνοιωσαν μιὰ παράξενη, πνιγηρὴ μυρωδιά.

— Γρήγορα, σπάσε τὴν πόρτα, Ντέβιντ! διάταξε ὁ Χέντερσον.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ὥρμησαν κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ μυρωδιὰ τοὺς ἔπνιξε. Ἀλλ' ὁ Μὰτ βούλωσε τὴ μύτη του μὲ τὸ μαντῆλι του κι' ἔσπασε μὲ τὴ γροθιά του ἕνα τζάμι. Ὁ καθαρὸς ἀέρας, ποὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο, τοὺς ἐπέτρεψε ν' ἀναπνεύσουν πιὸ ἐλεύθερα.

Πάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, νεκρός, καὶ κοντά του, στὸ πάτωμα, μιὰ μικρὴ μαϊμοῦ, ἀκίνητη κι' αὐτή.

Ὁ Ντέβιντ ἔδειξε δυὸ σπασμένες ἀμποῦλες, πεταγμένες δίπλα στὸ κρεβάτι. Ὁ Μὰτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε:

— Τελείωσε... Διάλεξε τὸ ἁπλούστερο μέσον!...

Λίγο ἀργότερα, οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, καθισμένοι στὸ γραφεῖο τοῦ Χέντερσον, παίρνανε σημειώσεις ἀπ' τὰ τηλεγραφήματα ποὺ εἶχαν φτάσει.

— Ὁ φίλος μας Καρλάϋλ τὰ κατάφερε περίφημα! εἶπε ὁ Μάτ. Ἐξακρίβωσε πὼς ὁ Μπάρτον εἶχε παντρευτῆ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν ἦταν 24 χρόνων. Ἔπειτα ἄφισε τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ γίνη χρυσοθήρας στὴν Ἀλάσκα, ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγύρισε. Ἡ γυναῖκα του ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδί, μὰ ὁ Μπάρτον δὲν τὸ ἔμαθε ἴσως ποτέ. Ἔπειτα ἐκείνη πέθανε. Τὸ παιδὶ ἀνατράφηκε ἀπὸ κάποιους γείτονες. Ὑπηρέτησε στὸν πόλεμο, σὲ μιὰ ὑπηρεσία χημικῶν ἀερίων. Ἀργότερα, ἔμαθε πὼς ἦταν γυιὸς τοῦ πλούσιου ἐφοπλιστῆ Μπάρτον.

»Εἶχε μισήσει πάντα τὸν ἄγνωστο πατέρα του... Αὐτὸς τοῦ ἔγραψε, σίγουρα, τὴν ἀνορθόγραφη ἀπειλητικὴ προειδοποίησι ποὺ βρήκαμε στὸ γραφεῖο του.

»Τὴν τελευταία βδομάδα, οἱ γείτονες τοῦ Μπάρτον ἄκουγαν κάθε πρωΐ, στὶς 7, νὰ παίζη στὸ δρόμο ἕνα ὀργανάκι. Κι' εἶχαν προσέξει μιὰ γυμνασμένη μαϊμοῦ, ποὺ σκαρφάλωνε στὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν γιὰ νὰ μαζέψη τὰ νομίσματα ποὺ τῆς δίνανε.

»Ὁ γυιὸς τοῦ Μπάρτον εἶχε διδαχτῆ στὸν πόλεμο, τὴ χρῆσι τῶν ἀσφυξιογόνων. Ἡ ἀμπούλα, ποὺ πέταξε ἡ μαϊμοῦ του ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐφοπλιστῆ, ἦταν μιὰ μικροσκοπικὴ βόμβα μ' ἕνα δυνατὸ δηλητηριῶδες ἀέριο. Στὸν ὕπνο του, ὁ Μπάρτον ἔνοιωσε νὰ πνίγεται κι' ἔσφιξε μηχανικὰ τὸ λαιμό του μὲ τὰ χέρια του. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ σημάδια τοῦ δῆθεν στραγγαλισμοῦ.

»Ὁ δολοφόνος ὅμως, ποὺ εἶχε γυμνάσει τὸν πίθηκο γιὰ νὰ ρίξη τὴν ἀμπούλα στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Μπάρτον, βρῆκε κι' αὐτὸς τὸ θάνατο ἀπ' τὶς ἴδιες ἀμποῦλες, ποὺ τὶς ἔσπασε παίζοντας ἡ μαϊμοῦ, ἐνῶ αὐτὸς κοιμότανε.

Ὁ Χάξλεϋ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ ντέτεκτιβ.

— Πῶς τ' ἀνακαλύψατε, ὅλ' αὐτά; τὸν ρώτησε.

— Ἄ, δὲν ἦταν πολὺ δύσκολο, ἀπάντησε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Μὲ βοήθησε ὁ τίτλος τοῦ δίσκου ποὺ ἄκουσα στὸ ραδιόφωνο, καθὼς κι' ἡ παρατήρησί σου πὼς μόνο ἕνας πίθηκος θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώση στὸ σωλῆνα τῆς ὑδρορρόης!

ΜΠΑΡΚΛΕΫ ΛΕΪΝ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΒΡΟΝΤΟΣΑΥΡΟ

Τὸ μυστήριο τῶν παρθένων δασῶν τῆς Ἀφρικῆς

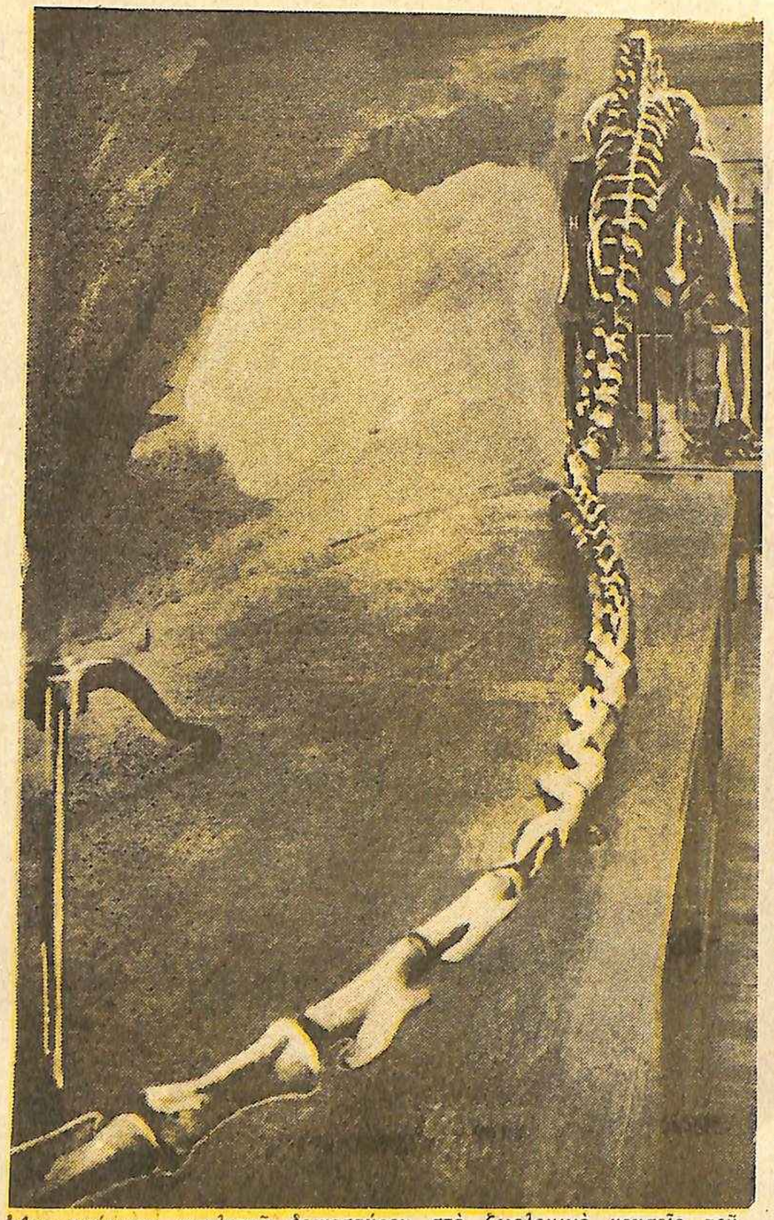
Ἀναπαράστασι σκελετοῦ δεινοσαύρου στὸ ζωολογικὸ μουσεῖο τοῦ Βερολίνου.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀκόμη ἄγνωστα ζῶα στὸν πλανήτη μας;

Χάρις στὶς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴ διείσδυσι τοῦ λευκοῦ σ' ὅλες τὶς ἠπείρους, συνηθίσαμε νὰ πιστεύωμε ὅτι δὲν ἔχομε νὰ μάθωμε πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ Γῆ μας. Ξεχνᾶμε, ὡστόσο, ὅτι τὰ ¾ σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Αὐστραλίας μας εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα, ὅτι, παρὰ τὴ συστηματικὴ ἐξερεύνησι τῆς μαύρης ἠπείρου, τεράστιες περιοχὲς περιβάλλονται ἀκόμη ἀπὸ ἕνα πυκνότατο μυστήριο κι' ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει γιὰ τὸ Σιάμ, τὴν Ἰνδοκίνα, τὴ Σουμάτρα, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Κάθε τόσο μιὰ ἀποστολὴ ξεκινάει γι' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἀλλὰ τὰ μέλη της ἢ δὲν ξαναγυρίζουν ποτὲ ἢ ὑποχωροῦν μπροστὰ στὶς ἀνυπέρβλητες δυσχέρειες ποὺ συναντοῦν.

Ζοῦν ἄνθρωποι μέσα στὶς παρθένους αὐτὲς περιοχές; Θὰ ἦταν παράλογο νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε, μ' ὅλο ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ κάνωμε καμμιὰ ὑπόθεσι γιὰ τὴ σωματική τους διάπλασι, τὴ διανοητική τους ἀνάπτυξι καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τους. Στὴν ἴδια ἄγνοια βρισκόμαστε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ποὺ διαβιοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιοχές.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὡστόσο, ὅτι κάθε τόσο γίνεται λόγος γιὰ κάποιο μυστηριῶδες ζῶο, ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἐδῶ ἢ ἐκεῖ.

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

Μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ πληροφορία εἶδε τὸ φῶς στοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1918.

Στὸ Κογκὸ κατασκευαζόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιὰ καινούργια σιδηροδρομικὴ γραμμή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς τῆς ἑταιρείας, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν κατασκευή της, ὁ Ἀνρὺ Λαπάζ, βρέθηκε, λοιπόν, μιὰ μέρα ἀντιμέτωπος σ' ἕνα ζῶο, ποὺ τὸ μῆκος του ξεπερνοῦσε τὰ ὀκτὼ μέτρα. Ὁ Λαπὰζ ἦταν ὡπλισμένος μ' ἕνα περίστροφο κι' ἕνα μαχαίρι. Τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲ μποροῦσαν, βέβαια, νὰ τοῦ χρησιμεύσουν. Ἔτσι προτίμησε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Περιέγραψε κατόπιν αὐτὸ τὸ ζῶο ὡς ἑξῆς: Τὸ σῶμα του ἦταν πελώριο, ὅπως ἑνὸς ἐλέφαντα ἢ ἑνὸς ἱπποποτάμου. Ἡ διάμετρος τῶν ποδιῶν του στὸ ἀπάνω μέρος τῶν μηρῶν θὰ ξεπερνοῦσε τὰ 70 ἑκατοστά. Τὸ ζῶο αὐτὸ εἶχε ἕνα κέρατο στὴ μύτη καὶ πάνω ἀπ' αὐτό, στὸ ὕψος τῶν ματιῶν, δυὸ ἄλλα, ποὺ ἐμοίαζαν σὰν τὰ ἔμβολα ποὺ εἶχαν τὰ παλιὰ πλοῖα στὴν πλώρη τους καὶ ποὺ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶχε μῆκος πάνω ἀπὸ ἐνάμισυ μέτρο. Τὰ δυὸ αὐτὰ κέρατα δὲ φύτρωναν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ δέρμα. Ἐμοίαζαν, τοὐναντίον, σὰ συνέχεια ἑνὸς τεράστιου θώρακος, ποὺ προστάτευε τὸν τράχηλο τοῦ ζώου καὶ σχημάτιζαν μιὰ προεξοχὴ πρὸς τὰ πάνω, σὰ σέλλα ἀλόγου.

Τὸ τέρας αὐτὸ εἶχε σπείρει τὸν πανικὸ σ' ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν, εἶχε καταστρέψει τὶς καλύβες τους κι' εἶχε σκοτώσει κάμποσους ἀπ' αὐτούς. Οἱ ἰθαγενεῖς ἀποφάσισαν ἀμέσως νὰ ὀργανώσουν μιὰ ἐκστρατεία γιὰ νὰ τὸ ἐξοντώσουν, ἀλλ' ἡ γαλλικὴ κυβέρνησι, στὴν ὁποία ὑπαγόταν τότε αὐτὴ ἡ περιοχή, ἀπαγόρευσε τὸ κυνῆγι αὐτοῦ τοῦ ζώου, ποὺ φαινόταν σὰν ἐπιβίωσι τοῦ τρομεροῦ δεινοσαύρου μὲ τρία κέρατα τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνα.

Οἱ καταστροφές, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ τέρας ἦταν ὁλοφάνερες καὶ ἑκατοντάδες ἄνθρωποι τὸ εἶχαν δῆ μὲ τὰ μάτια τους καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτό. Εἶναι εὔκολο, νὰ φανταστοῦμε πόσο μεγάλη συγκίνησι προκάλεσε ἡ ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ τέρατος, ποὺ δὲν ἐμοίαζε μὲ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ζῶα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρισκόταν στὴν κεντρικὴ Ἀφρικὴ μιὰ ἀποστολὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Σμιθσόνιαν, ποὺ ἐξερευνοῦσε διάφορες παρθένους περιοχὲς τῆς μαύρης ἠπείρου. Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ τέρατος, οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴ τὴν ἀποστολή, πῆραν τὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ τρέξουν ἐπὶ τόπου. Ἀλλ' ἡ γραμμὴ αὐτὴ εἶχε ἐγκαινιαστῆ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ φαίνεται ὅτι ἡ κατασκευή της δὲν εἶχε γίνει μὲ τὴν ἀπαιτούμενη προσοχή. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ σιδηροτροχιὲς ὑπεχώρησαν σ' ἕνα σημεῖο κι' ἡ ἁμαξοστοιχία μὲ τὴν ὁποία ταξίδευαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐκτροχιάστηκε. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς βρῆκαν τὸ θάνατο κι' οἱ ὑπόλοιποι ξαναγύρισαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅποι μετέφεραν τὶς πληροφορίες, ποὺ εἶχαν συγκεντρώσει. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Ἰνστιτούτου Σμιθσόνιαν ὥρισε τότε μιὰ ἀμοιβὴ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων σ' ὅποιον θὰ κατώρθωνε νὰ παρουσιάση ζωντανὸ ἢ νεκρὸ τὸ τέρας.

ΕΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ φανῆ ὑπερβολική. Γιατὶ ἡ ἀνεύρεσι τοῦ τέρατος θὰ βοηθοῦσε στὴ λύσι ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα αἰνίγματα τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ δεινόσαυροι καὶ οἱ βροντόσαυροι ἔζησαν μέχρι τῆς ἠωκαίνου περιόδου, δηλαδὴ ὡς πρὶν ἀπὸ 75 ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀπὸ τότε, δὲ βρίσκονται πιὰ ἀπολιθώματά τους Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἐξαφάνισί τους ἔγινε ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, μὲ τρόπο ἀπροσδόκητο καὶ κεραυνοβόλο.

Αὐτὴ ἡ ἀπότομη ἐξαφάνισί τους ἀποτελεῖ ἕνα αἴνιγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα εἶχαν μῆκος 25 μέτρων κι' ὅτι τὸ βάρος τους ἔφτανε τοὺς 50 τόννους. Πῶς, λοιπόν, παρόμοιοι κολοσσοὶ μπόρεσαν νὰ ἐξαφανιστοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη;

Οἱ ἐπιστήμονες διατύπωσαν διάφορες θεωρίες, ποὺ οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτου μας παρουσίασε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακρᾶς ζωῆς του διάφορες περιοδικὲς μεταβολές. Σ' ὡρισμένες περιόδους, οἱ πάγοι τῶν πόλων ἔφτασαν μέχρι τῶν σημερινῶν εὐκράτων ζωνῶν. Μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε, λοιπόν, ὅτι οἱ δεινόσαυροι ἐξαφανίστηκαν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀπὸ τὶς περιόδους τῶν παγετώνων.

2) Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτου μας παρουσίασε περιόδους ἀνόδου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀποξήρανσι μεγάλων περιοχῶν. Ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἶχε τὰ ἴδια καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς δεινόσαυρους, ὅπως καὶ τὸ ὑπερβολικὸ ψῦχος.

3) Μιὰ ἐντελῶς πρωτότυπη ἐξήγησι ἔδωσαν οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες Κρασόβσκι καὶ Σκολόβσκι. Κάθε 200 ἑκατομμύρια χρόνια, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, συμβαίνει στὸ διάστημα μιὰ ἔκρηξι ὑπερνόβας (καλοῦνται ἔτσι τὰ ἄστρα, στὰ ὁποῖα ἡ πυκνότης τῆς ὕλης εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὁλόκληρος ὁ πλανήτης μας θὰ μποροῦσε νὰ χωρέση σὲ μιὰ δακτυλήθρα), σ' ἀπόστασι τοὐλάχιστον 26 ἐτῶν φωτὸς ἀπὸ τὴ Γῆ. Παρομοία ἔκρηξι παράγει θερμότητα, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μ' ἐκείνη 200 ἡλίων! Ἡ θερμότης αὐτὴ διασκορπίζεται μέσα στὸ διάστημα καὶ ἕνα σημαντικὸ μέρος της ἔφτασε κάποτε καὶ στὴ Γῆ μας, ὅπου προκάλεσε τεράστιες καταστροφές. Τὸ κῦμα αὐτὸ τῆς ζέστης σκότωσε τὰ μεγάλα ζῶα τοῦ τύπου τῶν δεινοσαύρων.

Καὶ στὶς τρεῖς περιπτώσεις, ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ δεινόσαυροι καὶ οἱ βροντόσαυροι δὲ μπόρεσαν νὰ ἐπιζήσουν ἦταν τὸ κολοσσιαῖο μέγεθός τους. Ἄλλα μικρότερα ζῶα, τοὐναντίον, εἶχαν τὴν εὐχέρεια νὰ καταφύγουν μέσα σὲ σπηλιὲς ἢ σὲ λίμνες ἢ ἀκόμη νὰ μεταναστεύσουν σ' ἄλλα πιὸ φιλόξενα κλίματα. Στὴν ἐπιβίωσι τῶν μικρῶν ζώων συνετέλεσε καὶ τὸ ὅτι εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ λιγώτερη ποσότητα τροφῆς, ἐνῶ οἱ κολοσσοὶ τῶν 50 τόννων, ὅπως ἦταν οἱ δεινόσαυροι καὶ οἱ βροντόσαυροι, χρειάζονταν τεράστιες ποσότητες, ποὺ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ τὶς βροῦν.

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΑΓΓΛΟΣ

Ὅσα εἴπαμε παραπάνω, ἐξηγοῦν τὸ τεράστιο ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημόνων γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν ὑπολειμμάτων αὐτῶν τῶν κολοσσῶν.

Ἡ προκήρυξι τοῦ Ἰνστιτούτου Σμιθσόνιαν προκάλεσε, ὅπως ἦταν φυσικό, μεγάλη συγκίνησι μεταξὺ τῶν κυνηγῶν. Ἀλλ' εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τὸ νὰ πάη κανεὶς νὰ κυνηγήση ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ζῶα καὶ ἄλλο τὸ νὰ χωθῆ μέσα στὶς πιὸ ἀφιλόξενες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας, ἀναζητῶντας ἕνα ζῶο, γιὰ τὸ ὁποῖον οἱ πληροφορίες ἦταν ἀόριστες καὶ μπερδεμένες. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσίαζε μιὰ παρομοία ἐπιχείρησι, ὑπῆρχε ἀκόμη ἡ δυσχέρεια τῆς μετακινήσεως μέσα σ' αὐτὲς τὶς περιοχές, τὶς ἀπομονωμένες ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

Ἔτσι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φημισμένους κυνηγοὺς προτίμησαν νὰ κλείσουν τ' αὐτιά τους στὸν πειρασμό, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

Ἀλλά, βρέθηκε, τέλος, ὁ τολμηρός. Στὶς 23 Δεκεμβρίου τοῦ 1919, οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀνάγγειλαν τὴν ἀναχώρησι γιὰ τὴ μαύρη ἤπειρο τοῦ λοχαγοῦ Λ. Στῆβενς.

Ὁ Ἄγγλος λοχαγὸς ἔφτασε στὴν Ἀφρικὴ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὶς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Κογκό. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ τὴν προθυμία ποὺ περίμενε. Οἱ ἰθαγενεῖς δέχονταν νὰ τὸν συνοδεύσουν γιὰ νὰ κυνηγήση ἐλέφαντες, λιοντάρια ἢ ἱπποποτάμους. Ἀλλ' ἀρνιόνταν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἕνα τέρας, ποὺ τοὺς ἐνέπνεε ἕναν ἐνστικτώδη φόβο.

Ὁ Στῆβενς, ἀπογοητευμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροθυμία, περιπλανήθηκε κάμποσο καιρό, πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν ἕνα φύλαρχο στὸν ἄλλο. Ἀρρώστησε, τέλος, ἀπὸ πυρετοὺς κι' ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀφίση τὸ ἀφιλόξενο ἔδαφος τῆς μαύρης ἠπείρου.

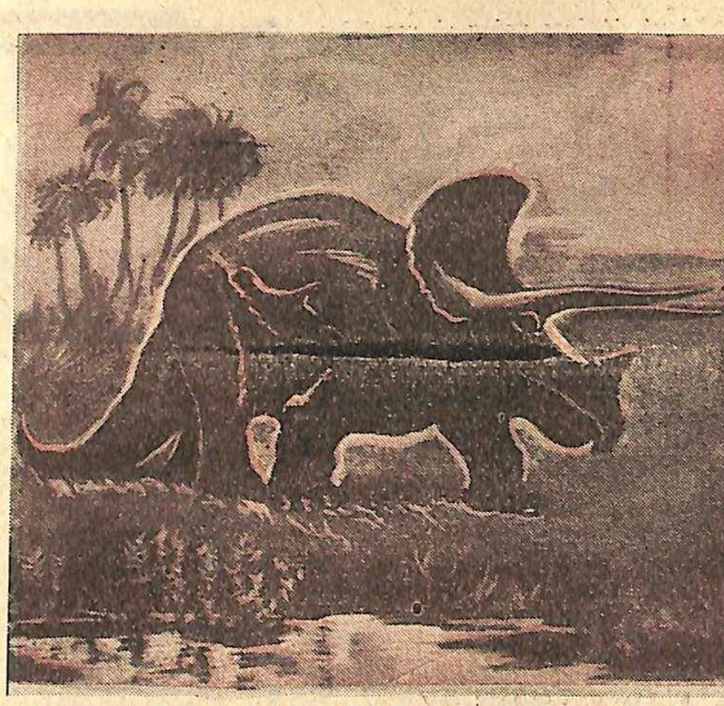
Ἀναπαράστασι δεινοσαύρου μὲ τρία κέρατα, σύμφωνα μὲ τὶς περιγραφὲς ἐκείνων ποὺ βεβαιώνουν ὅτι εἶδαν αὐτὸ τὸ ζῶο στὶς ἡμέρες μας. Ὁ δεινόσαυρος τῆς ἠωκαίνου περιόδου εἶχε μῆκος, μαζὶ μὲ τὴν οὐρά του, 25 μέτρων καὶ ζύγιζε 50 τόννους.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΤΡΕ.Ι.ΝΤΕΡ ΧΟΡΝ

Οἱ φῆμες γιὰ τὴν ὕπαρξι παρομοίων τεράτων ἐκτείνονται σὲ μιὰ κυκλικὴ ζώνη, διαμέτρου 3000 χιλιομέτρων, ποὺ περιλαμβάνει τὸ Βελγικὸ Κογκό, τὸ Καμερούν, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ Σουδάν, τὴν Οὐγκάντα, τὴ Ροδεσία, τὴν Ἀγκόλα καὶ τὶς λίμνες ποὺ σχηματίζονται κοντὰ στὶς πηγὲς τῶν ποταμῶν Κογκό, Νείλου καὶ Ζαμπέζη.

Ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ποὺ συγκέντρωσε αὐτὲς τὶς φῆμες κι' ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἐπαλήθευσί τους, ἦταν ὁ Ἀλφρέδος Ἀλοΐσιος Χόρν, ἕνας ἔμπορος ἐλεφαντόδοντου κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, ποὺ τὸν ἀποθανάτισαν ἡ φιλολογία καὶ ὁ κινηματογράφος, μὲ τ' ὄνομα τοῦ Τρέϊντερ Χόρν. Ὁ Χὸρν εἶχε παρακολουθήσει τὰ ἴχνη γιγαντιαίων ζώων, ποὺ ζοῦσαν στὰ ἕλη τοῦ Καμεροὺν καὶ ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ἔδιναν διάφορα ὀνόματα. Τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν τους εἶχαν τὸ μέγεθος ἑνὸς μεγάλου τηγανιοῦ.

Τὸ 1902, ἐξ ἄλλου, ὁ Ἄγγλος ἐξερευνητὴς σὲρ Κλῆμεντ Χίλ, διασχίζοντας τὴ λίμνη Βικτώρια — Νυάντζα, ἀντίκρυσε ἕνα ἀμφίβιο ζῶο τεραστίων διαστάσεων, ποὺ λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυρίση τὴ βάρκα του.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔκθεσί του, ὁ Ἄγγλος διοικητὴς Τζάκσον καὶ ὁ φυσιοδίφης Τζὼν Γκουΐλ Μιλλαὶ ἐξερεύνησαν ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ ἄνω Νείλου καὶ πιστοποίησαν τὴν παρουσία ἐκεῖ ἑνὸς παρομοίου ζώου, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὸ καλοῦσαν «λάου». «Οἱ ἰθαγενεῖς Νύερ, γράφει ὁ Τζάκσον, βεβαιώνουν ὅτι τὸ ζῶο αὐτὸ μένει μέσα σὲ τρύπες ποὺ τὶς φτιάνει στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν καὶ ὅτι περνάει σ' αὐτὲς τὸν περισσότερο καιρό του. Ἐκδηλώνουν ἀπέναντί του ἕνα θανάσιμο φόβο».

ΜΙΣΟΣ ΕΛΕΦΑΣ — ΜΙΣΟΣ ΔΡΑΚΩΝ

Κατὰ τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, βρισκόταν στὴν καρδιὰ τῆς μαύρης ἠπείρου ὁ Γερμανὸς ταγματάρχης Χὰνς Ζόμπουργκ, ποὺ ἐργαζόταν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ περίφημου συμπατριώτη του ἐμπόρου θηρίων Κὰρλ Χάγκενμπεγκ. Διασχίζοντας, λοιπόν, τὴ λίμνη Μπανγκεθύλου, πρόσεξε ὅτι δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ ἱπποπόταμοι. Τὴν ἐξήγησι τοῦ τὴν ἔδωσαν οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ τὸν συνώδευαν.

Στὴ λίμνη αὐτή, τοῦ εἶπαν, ζοῦσε ἕνα τεράστιο ζῶο, ποὺ κυνηγοῦσε τοὺς ἱπποποτάμους καὶ τοὺς ἔτρωγε. Ὁ Ζόμπουργκ, γυρίζοντας στὴ Γερμανία, μίλησε στὸ Χάγκενμπεγκ γι' αὐτὸ τὸ ζῶο. Τὸ περίεργο, λοιπόν, ἦταν ὅτι ὁ Χάγκεμπεγκ εἶχε πάρει παρόμοιες πληροφορίες κι' ἀπὸ δυὸ ἄλλους ἀπεσταλμένους του.

«Οἱ ἰθαγενεῖς ἀφηγήθησαν στοὺς πληροφοριοδότες μου, ἔγραψε ἀργότερα, ὅτι στὰ βάθη τῶν μεγάλων λιμνῶν κατοικεῖ ἕνα πελώριο τέρας, ποὺ εἶναι μισὸς ἐλέφας καὶ μισὸς δράκων. Νομίζω ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος δεινοσαύρου ἢ βροντοσαύρου».

Ἕνας ἄλλος Γερμανὸς κυνηγὸς καὶ ἐξερευνητής, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Πὼλ Γκράτς, ποὺ διέσχισε μὲ βενζινάκατο τὸ 1909 ὁλόκληρη τὴν Ἀφρική, ἀπὸ τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ ὡς τὶς ἐκβολὲς τοῦ Κογκό, μιλάει ἐπίσης γιὰ ἕνα παρόμοιο τέρας, ποὺ ζοῦσε στὶς μεγάλες λίμνες καὶ ποὺ τὰ ἴχνη του ἔκαναν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ τρέπωνται εἰς φυγήν. Παρὰ τὶς δελεαστικὲς προσφορές του, δὲ θέλησαν ποτὲ νὰ τὸν συνοδεύσουν γιὰ ν' ἀνακαλύψη αὐτὸ τὸ τέρας.

ΑΛΛΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησι γιὰ τὰ τέρατα τῆς Ἀφρικῆς ὀφείλουμε ἐπίσης στὸν Ἄγγλο φυσιοδίφη Μιλλαι, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε καὶ παραπάνω. «Ὁ ἀποθανὼν βασιλιᾶς τῆς περιοχῆς τοῦ μέσου Ζαμβέζη Λεβανίκα, γράφει, ποὺ ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μελέτη τῆς πανίδος τοῦ κράτους του, εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς τοὺς ὑπηκόους του νὰ μιλᾶνε γιὰ ἕνα ὑδρόβιο ἑρπετό, μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ ποὺ ζοῦσε στὰ μεγάλα ἕλη. Εἶχε διατάξει, λοιπόν, νὰ τὸν εἰδοποιήσουν μόλις ἐμφανιζόταν ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ δῆ μὲ τὰ μάτια του.

Μιὰ μέρα, τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ὅτι εἶχαν δῆ ἕνα τέρας στὴν ὄχθη ἑνὸς ἕλους κι' ὅτι τὸ ζῶο βλέποντάς τους νὰ πλησιάζουν, γλύστρησε μέσα στὸ νερό.

Ὁ Λεβανίκα ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μέρος ποὺ τοῦ ὑπόδειξαν καὶ πρόσεξε ὅτι τὰ καλάμια ὁλόγυρα εἶχαν λυγίσει σὰν ἕνα βαρὺ πρᾶγμα νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω τους. Πάνω στὴν ὄχθη διακρίνονταν καθαρὰ τὰ ἴχνη τοῦ τέρατος καὶ τὸ νερὸ τοῦ ἕλους ἦταν ἀκόμη ταραγμένο.

Τὸ 1914, ἐξ ἄλλου, ὁ Γερμανὸς λοχαγὸς Φρὶτς φὸν Στάϊν φὸν Λάουσνιτς, ἀρχηγὸς μιᾶς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς στὸ Κογκό, συνέταξε μιὰ ἔκθεσι, στὴν ὁποία μιλάει «γιὰ ἕ[illegible] ποὺ τὸ τρέμουν [illegible] μαῦροι καὶ ποὺ τὸ ἀποκαλοῦν Μοκέλε-[illegible]

Νά ἡ περιγραφὴ ποὺ δίνει γι' αὐτό: «Τὸ ζῶο ἔχει σκοῦρο γκρίζο χρῶμα καὶ λεῖο δέρμα. Στὸ σῶμα μοιάζει μὲ τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν ἱπποπόταμο. Ἔχει μακρὺ καὶ εὐλύγιστο λαιμὸ κι' ἕνα μεγάλο κέρατο, ποὺ μοιάζει μ' ἀληθινὸ ἔμβολο. Ἡ οὐρά του εἶναι πολὺ μεγάλη. Τὸ τέρας αὐτὸ μένει στὶς σπηλιὲς ποὺ φτιάνει τὸ ποτάμι μέσα στὸ ἀργιλλῶδες ἔδαφος. Τὴν ἡμέρα, ὅμως, βγαίνει στὶς ὄχθες γιὰ ν' ἀναζητήση τὴν τροφή του. Τρέφεται ἀποκλειστικὰ μὲ χόρτα. Ἀλλ' ὁρμάει ἐναντίον τῶν ἄλλων ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου, μόλις τοὺς δῆ νὰ πλησιάζουν στὴν περιοχή, ποὺ ἐξουσιάζει».

Στὸ Νότιο Καμερούν, ὑπάρχουν δυὸ τέρατα, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὰ ἀποκαλοῦν «λιοντάρι τοῦ νεροῦ» καὶ «λεόπαρδο τοῦ νεροῦ». Τὰ δυὸ θηρία βγαίνουν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ρίχνονται ἐναντίον ὁποιουδήποτε ζώου συναντήσουν μπροστά τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἕνας παράδεισος ζώων μέσα στὸν κρατῆρα ἡφαιστείου.

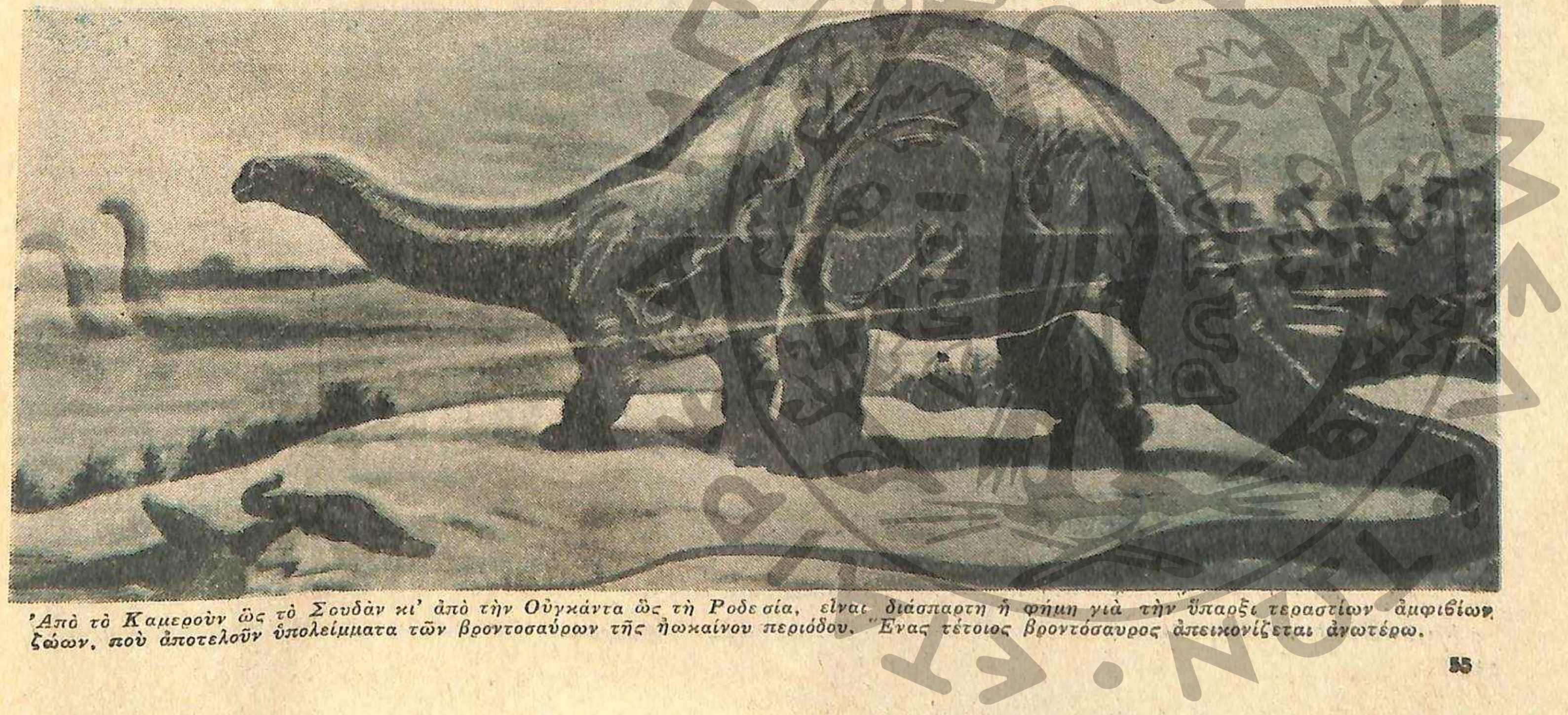
Ἀπὸ τὸ Καμεροὺν ὡς τὸ Σουδὰν κι' ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα ὡς τὴ Ροδεσία, εἶναι διάσπαρτη ἡ φήμη γιὰ τὴν ὕπαρξι τεραστίων ἀμφιβίων ζώων, ποὺ ἀποτελοῦν ὑπολείμματα τῶν βροντοσαύρων τῆς ἠωκαίνου περιόδου. Ἕνας τέτοιος βροντόσαυρος ἀπεικονίζεται ἀνωτέρω.

Ὁ Ἄγγλος ἀστυνομικὸς Ε. Πόρκες ποὺ εἶχε τὴν ἀλλόκοτη περιπέτεια μὲ τὰ φίδια.

Ο ΛΟΦΟΣ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Ἡ ἀπίστευτη περιπέτεια ἑνὸς Ἄγγλου ἀστυνομικοῦ

Ὁ Ἄγγλος Ε. Πόρκες ἦταν ἀστυνόμος σὲ μιὰ μακρυνὴ κι' ἀπομονωμένη περιφέρεια τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὅταν τοῦ συνέβη ἡ ἀλλόκοτη περιπέτεια, ποὺ διηγεῖται ὁ ἴδιος πιὸ κάτω:

Γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ περιπολία, σταμάτησα τὸ ἀστυνομικὸ τζὶπ κάτω ἀπ' τὴν καταπράσινη πλαγιὰ τοῦ λόφου Μανυανγκάου καὶ εἶπα στὸν Ἀφρικανὸ ἀστυφύλακα, ποὺ μὲ συνώδευε:

— Ἔλα μαζί μου, Ντινγκισβάγι. Θ' ἀνεβοῦμε ἐκεῖ πάνω, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε, ταραγμένος.

— Ὄχι, δὲ μποροῦμε, εἶπε ἔντονα. Εἶναι «οὐρόγι» (ταμπού, ἀπαγορευμένο).

— Ἀνοησίες! φώναξα.

Ἤμουν 6 χρόνια μόνο στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀστυνομίας. Εἶχα νὰ μάθω πολλὰ ἀκόμη...

Ὁ Ντινγκισβάγι εἶδε τὴν ἀποφασιστική μου ἔκφρασι καὶ δὲν τόλμησε νὰ φέρη ἄλλη ἀντίρρησι. Μοῦ σύστησε μονάχα:

— Ζητῆστε τοὐλάχιστον ἄδεια.

— Ἄδεια; Ἀπὸ ποιόν;

Ὁ ἀστυφύλακας μοῦδειξε μιὰ γριὰ ἰθαγενῆ, ποὺ καθόταν ἔξω ἀπ' τὴν ἑτοιμόρροπη καλύβα της κι' ἔπλαθε πήλινες στάμνες.

— Τρελλάθηκες; εἶπα, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους. Δικός της εἶναι ὁ λόφος;... Ἐμπρός, πᾶμε!

— Νὰ πᾶμε, ἀφοῦ ἐπιμένετε. Μὰ μπορεῖ νὰ μὴ γυρίσουμε ζωντανοί. Ὁ λόφος προστατεύεται ἀπ' τὰ φίδια!

Γέλασα μὲ τὴ δεισιδαιμονία τοῦ Ντινγκισβάγι. Κι' ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς φτάσαμε σὲ λίγο στὴν κορυφὴ τοῦ Μανυανγκάου, χωρὶς νἄχουμε συναντήσει οὔτ' ἕνα φίδι.

— Τὰ βλέπεις;... εἶπα κοροϊδευτικὰ στὸν ἀστυφύλακα.

— Μὴ βιαζόσαστε, πρόφερε ἐκεῖνος ἀργά. Ἀφῆστε πρῶτα νὰ κατεβοῦμε...

— Θὰ γίνη κι' αὐτό, ἀπάντησα. Ἔλα!

Ἔκανα πέντε-ἕξη βήματα στὸν κατήφορο... καὶ σταμάτησα ἀπότομα. Παρὰ λίγο νὰ σκοντάψω σὲ μιὰ ὀχιά! Τραβήχτηκα πίσω, ἀνήσυχος.

Συγχρόνως διέκρινα μιὰ κίνησι στοὺς ψηλοὺς θάμνους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους εἴχαμε περάσει ἀνεβαίνοντας. Κάτι, ποὺ φαινόταν σὰν πράσινο κλαδί, ἀποκαλύφθηκε πὼς ἦταν ἕνα φίδι «μπούμσλανγκ».

Μεταχειρίστηκα τότε μιὰ παλιὰ μέθοδο, γιὰ νὰ καθαρίσω ἀπ' τὰ φίδια τὸ δρόμο, ποὺ θ' ἀκολουθοῦσα: Κύλησα δηλαδὴ στὴν πλαγιὰ ἕνα βράχο.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπίστευτο: Καθὼς κατρακυλοῦσε ἡ πέτρα, οἱ θάμνοι ξερνοῦσαν φίδια!... Φίδια ὅλων τῶν εἰδῶν: «ριγκάλ», «μάμπα», ὀχιές, κόμπρες... Ἕνα φριχτό, ζωντανὸ χαλὶ ἀπὸ ἑρπετά...

Πανικόβλητος, κυλοῦσα μεγάλες πέτρες πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις κι' ἔψαχνα γιὰ κάποιο πέρασμα, γιὰ ἕνα μονοπάτι δίχως φίδια. Σὲ λίγο, δὲν ὑπῆρχαν πιὰ γύρω μου ἄλλες πέτρες. Τὰ φίδια ὅμως ἦταν ἀναρίθμητα!

— Τί θὰ γίνη τώρα, Ντινγκισβάγι; ρώτησα τὸν ἀστυφύλακα, σὰν παραζαλισμένος.

Ἐκεῖνος κάθησε πάνω σ' ἕνα βράχο κι' ἀπάντησε στωϊκά:

— Θὰ περιμένουμε νὰ περάση τὸ «οὐρόγι».

Περιμέναμε — τί ἄλλο μπορούσαμε νὰ κάνουμε;...

Τ' ἀπόγεμα, ἄρχισε νὰ βρέχη. Ὡς τὸ βράδυ, ἡ βροχὴ εἶχε γίνει ραγδαία. Τὸ δέρμα μας εἶχε μαλακώσει καὶ φουσκώσει ἀπ' τὸ νερό.

Δὲν τολμούσαμε ὡστόσο νὰ κινηθοῦμε, ἀπὸ φόβο μὴ σκοντάψουμε πάνω σὲ κανένα φίδι...

Κατὰ τὰ ξημερώματα, εἶπα:

— Δὲ μποροῦμε νὰ μείνουμε ἐδῶ αἰωνίως. Πρέπει νὰ δοκιμάσουμε νὰ φύγουμε.

Ὁ Ντινγκισβάγι δὲν ἔφερε ἀντίρρησι.

Ξεκινήσαμε καὶ κατεβήκαμε ἀπ' τὸ λόφο... χωρὶς νὰ συναντήσουμε οὔτ' ἕνα φίδι!

Ὅταν φτάσαμε κάτω, ὁ ἀστυφύλακας μοῦ σύστησε:

— Πρέπει νὰ πᾶτε νὰ κανονίσετε τὰ πράγματα μὲ τὴ γριά...

— Τί ἔχω νὰ κανονίσω μαζί της;

— Τῆς βάλατε πρόστιμο, γιατὶ δὲν εἶχε ἄδεια γιὰ τὰ σκυλιά της. Κι' ὅταν σᾶς παραπονέθηκε πὼς δὲν προκόψανε τὰ σπαρτά της, τὴν κατηγορήσατε πὼς δὲν εἶχε σπείρει ἀρκετά, ἀπὸ τεμπελιά της.

— Νὰ πάρη ὁ διά... ἄρχισα νὰ λέω.

Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ συμπληρώσω τὴ βλαστήμια μου, γιατὶ εἶδα τὸ Ντινγκισβάγι νὰ καρφώνη τὰ μάτια του μὲ φρίκη σ' ἕνα σημεῖο, πίσω μου. Πήδησα πλάγια, μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, καὶ στράφηκα νὰ δῶ... Δυὸ-τρία μέτρα μακρυά μου, βρισκόταν μιὰ κόμπρα, κι' ἐρχόταν γρήγορα καταπάνω μου! Ἄρπαξα τὸ ντουφέκι μου, μέσα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, καὶ πυροβόλησα.

Ἡ σφαῖρα ἔκοψε σχεδὸν στὴ μέση τὸ ἑρπετό.

Τράβηξα τότε πρὸς τὸ καλύβι τῆς γριᾶς. Τὴ χαιρέτησα καὶ τῆς εἶπα:

— Ἦρθα ν' ἀγοράσω μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες στάμνες σας. Δὲν τυχαίνουν συχνὰ τέτοιες εὐκαιρίες σ' ἕνα ἀστυνομικό... Γιατὶ ἐρχόμαστε σπάνια σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Τόσο σπάνια, ποὺ εἶναι ἀπίθανο νὰ σᾶς ξαναζητήσουμε τὴν ἄδεια γιὰ τὸ σκύλο σας... Ὅσο γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς σας, θὰ συστήσω στὸ ὑπουργεῖο Προνοίας νὰ σᾶς βοηθήση.

— Τὰ πνεύματα τοῦ Μανυανγκάου θ' ἀκούσουνε πόσο καλὸς εἴσαστε, μοῦ εἶπε ἡ γριά, χαμογελῶντας.

Ξαναπῆγα ἀργότερα, πολλὲς φορές, στὸ ἴδιο μέρος. Ποτὲ ὅμως δὲν ξαναεῖδα ἄλλο φίδι!

Ε. ΠΟΡΚΕΣ

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

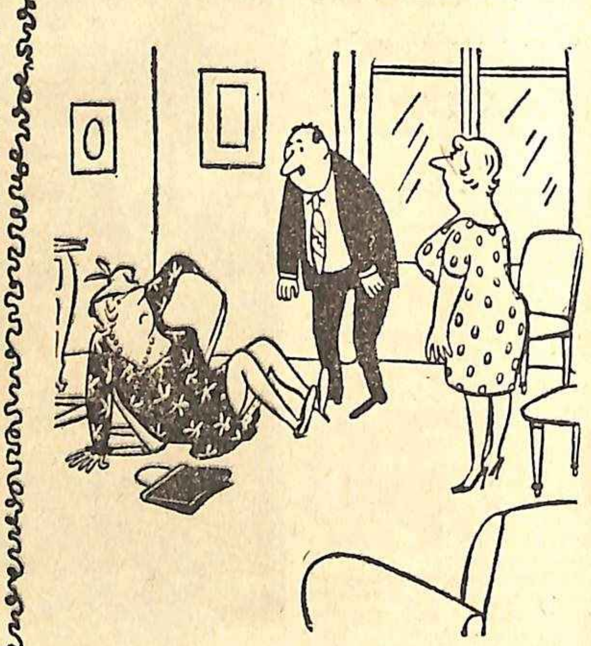

Ἡ πεθερά: Πάντα σὲ χαλασμένη καρέκλα μὲ βάζεις νὰ καθήσω.

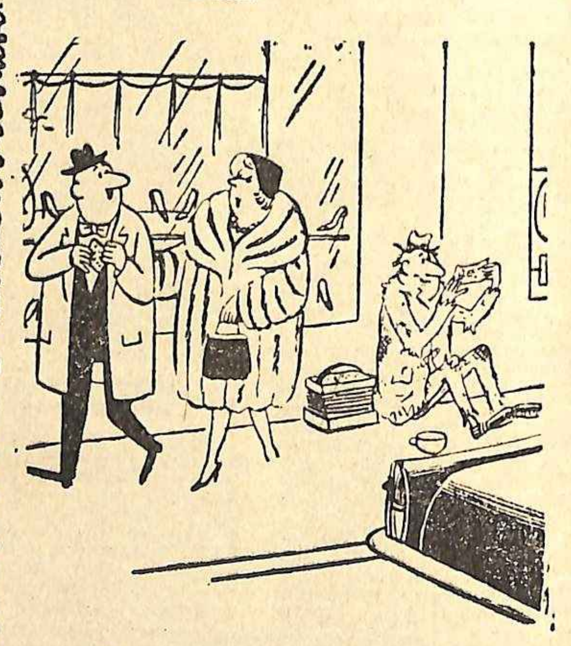

— Μπράβο σου, Χαρίλαε... Καλὰ ἔκανες καὶ τὸν βοήθησες. Εἶναι, ξέρεις, ὁ προηγούμενος ἄντρας μου!...

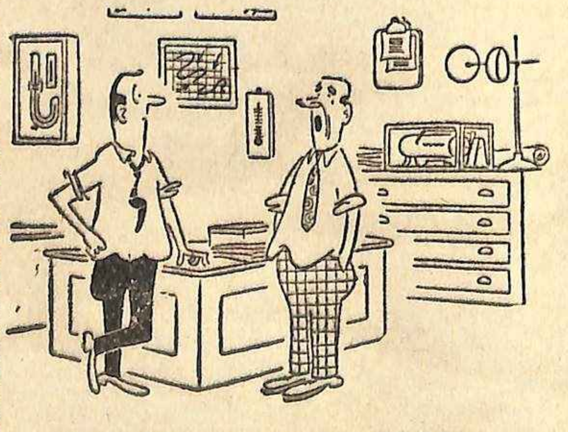

ΣΤΗ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

—Ἀδιαφορῶ, τί λένε τὰ ὄργανα. Οἱ κάλοι μου λένε βροχή!

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ποὺ θ' ἀλλάξη τὸ κλῖμα ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ

Δὲν θὰ φοβώμαστε πιὰ τὰ πολικὰ ψύχη.

ΤΟ κλῖμα τοῦ πλανήτου μας δὲν εἶναι ἀσφαλῶς τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξη. Εὐνοϊκὸ γιὰ ὡρισμένες περιοχές, καταδικάζει, τοὐναντίον, ἀπέραντες ἐκτάσεις νὰ εἶναι ἄγονες καὶ ἀκατοίκητες.

Ἀλλὰ τὸ κλῖμα αὐτὸ δὲ μπορεῖ ἆραγε νὰ τροποποιηθῆ;

Ἕνα παρόμοιο σχέδιο ὑπέβαλαν τελευταῖα οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἐφαρμοζόμενο θ' ἀπελευθέρωνε τὶς βόρειες περιοχὲς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ τροποποιοῦσε ριζικὰ τὸ κλῖμα καὶ πολλῶν ἄλλων μερῶν τοῦ πλανήτου μας. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου θὰ ἀπαιτηθῆ ἡ συνεργασία καὶ ἄλλων ἐθνῶν καὶ ἰδίως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ τὶς ἀφορᾶ ἄμεσα.

Πρόκειται γιὰ ἕνα γιγαντιαῖο σχέδιο, ποὺ ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος του εἶναι ἡ κατασκευὴ ἑνὸς κολοσσιαίου φράγματος στὸν πορθμὸ τοῦ Μπέριγκ, τὴ στενὴ θαλάσσια λωρίδα, ποὺ χωρίζει τὴν Ἀλάσκα ἀπὸ τὴ Σιβηρία. Τὸ φρᾶγμα αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνα εἶδος γέφυρας ποὺ θὰ συνέδεε τὴν Ἀσία μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο. Τεράστιες ἀντλίες ποὺ θὰ τοποθετοῦντο πάνω σ' αὐτὸ τὸ φρᾶγμα καὶ ποὺ θὰ ἐκινοῦντο μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια, θὰ ἔπαιρναν ἑκατομμύρια λίτρα χλιαρὸ νερὸ ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, γιὰ νὰ ρίξουν στὸν Ἀτλαντικό. Θὰ δημιουργεῖτο ἔτσι ἕνα θερμὸ ρεῦμα, ποὺ θὰ διευθυνόταν πρὸς τοὺς πολικοὺς πάγους, ὅμοιο περίπου μὲ τὸ Ρεῦμα τοῦ Κόλπου (Γκὸλφ Στρὴμ) τοῦ βόρειου Ἀτλαντικοῦ.

Χάρις στὸ μεγαλειῶδες αὐτὸ σχέδιο θὰ ἐτροποποιεῖτο τὸ σημερινὸ ἀφιλόξενο κλῖμα τῆς Σιβηρίας καὶ τοῦ νοτιοδυτικοῦ τμήματος τοῦ Καναδᾶ. Οἱ περιοχὲς αὐτὲς θὰ εἶχαν τότε ἕνα εὔκρατο κλῖμα, ὅπως π.-χ. τῆς Γερμανίας. Ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων στρέμματα θὰ γίνονταν καλλιεργήσιμοι ἀγροὶ καὶ βοσκοτόπια. Ἡ περιοχὴ τοῦ βορείου Εἰρηνικοῦ θ' ἀπελευθερωνόταν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς πάγους, ποὺ παραλύουν σήμερα τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας.

Ἡ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ καινούργιου θερμοῦ ρεύματος θὰ ἐξαφάνιζε τὸ ἐπικίνδυνο ρεῦμα τῆς Καμτσάτκας καὶ θὰ ἐπέτρεπε στὰ πλοῖα νὰ εἰσχωροῦν στὴ θάλασσα τοῦ Ὀκότσκ, ποὺ εἶναι σήμερα ἀποκλεισμένη ἀπὸ τοὺς πάγους. Τὸ καινούργιο ρεῦμα, ἐξ ἄλλου, θὰ ἐπιδροῦσε εὐνοϊκὰ στὴ ζώνη ποὺ περιβάλλει τὸν ἀρκτικὸ κύκλο καὶ ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «ἐργαστήριο ἐπεξεργασίας τοῦ κλίματος τοῦ κόσμου». Ἡ θερμοκρασία σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ θὰ ὑψωνόταν τότε πάνω ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο ποὺ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ πάγων.

Τὸ κυριώτερο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, παρατηροῦν οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, θἆταν ὅτι θὰ ἐξαφανίζονταν οἱ συνθῆκες ποὺ προκαλοῦν σήμερα τὸ σχηματισμὸ γύρω στὴν πολικὴ περιοχὴ τεράστιων μαζῶν ψυχροῦ ἀέρος, οἱ ὁποῖες, κατερχόμενες τὸ χειμῶνα, προκαλοῦν τεράστιες καταστροφὲς στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ σὲ σημαντικὲς περιοχὲς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἡ διάλυσι αὐτῶν τῶν ἀντικυκλωνικῶν δυνάμεων, ὅπως καλοῦνται, θὰ μᾶς γλύτωνε ἀπὸ τὰ πολικὰ κύματα ψύχους ποὺ μᾶς ἐπισκέπτονται κάθε τόσο τὸ χειμῶνα.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου θὰ εἶχε πολὺ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὸ κλῖμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ Μοντάνα, ἡ Μιννεζότα, ἡ περιοχὴ βορείως τῆς λίμνης Μίτσιγκαν, τὸ Μαίην, τὸ Οὐΐσκονσιν κι ἄλλες πολιτεῖες, ποὺ οἱ κάτοικοί τους δοκιμάζονται πολὺ ἀπὸ τὸ χειμῶνα, θ' ἀποχτοῦσαν ἤπιο κλῖμα, ὅπως περίπου τὸ μεσογειακό. Τὸ Ὀχάϊο, ἡ Ἰνδιάνα κι' ἄλλες πολιτεῖες τοῦ δυτικοῦ τμήματος, ἐξ ἄλλου, θὰ μποροῦσαν νὰ συναγωνισθοῦν τὴ Φλωρίδα σὲ ἤπιους χειμῶνες, ποὺ θἄμοιαζαν μὲ ἄνοιξι.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1921. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Λένιν ἐπεφόρτισε τὸ διάσημο ἀκαδημαϊκὸ Γκλὲμπ Κρισνανόβσκι νὰ μελετήση τὶς δυνατότητες τῆς κατασκευῆς ἑνὸς φράγματος στὸν πορθμὸ τοῦ Μπέρινγκ.

Σύμφωνα μὲ τὸ ρωσικὸ σχέδιο, διὰ μέσου τοῦ φράγματος αὐτοῦ θὰ κυκλοφοροῦσαν ὑπερταχεῖς ἠλεκτρικοὶ σιδηρόδρομοι, ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν θεωρητικὰ νὰ πάη κανείς, ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὸ Μαϊάμι, περνῶντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴ Μόσχα, τὸ Ἀνκορὰζ καὶ τὴν Οὐασιγκτῶνα, χωρὶς ν' ἀλλάξη βαγόνι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς ὑποστηριχτὲς αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, ὁ διάσημος Ρῶσος μηχανικὸς Ἀρκάντι Μαρκίν, θεωρεῖ ἀπαραίτητη τὴ διεθνῆ συνεργασία γιὰ τὴν πραγματοποίησί του. Σύμφωνα μὲ τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμούς, ἡ δαπάνη γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ἔργου θ' ἀνέλθη σὲ 500 δισεκατομμύρια δολλάρια.

Ὁ πορθμὸς τοῦ Μπέρινγκ δὲν ἔχει βάθος στὰ ¾ τοῦ πλάτους του μεγαλύτερο ἀπὸ 50 μέτρα. Ἂν τὸ φρᾶγμα κατασκευαζόταν στὸ στενώτερο μέρος του, τὸ μῆκος του δὲ θὰ ξεπερνοῦσε τὰ 88 χιλιόμετρα. Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ δὲν παρουσιάζει ἀνυπέρβλητα προβλήματα γιὰ τὴ σημερινὴ τεχνική.

Ποιός, ὅμως, θὰ ἐξουσίαζε αὐτὸ τὸ φρᾶγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἐξαρτᾶτο τὸ κλῖμα καὶ ἡ εὐημερία τοῦ πλανήτου μας; Οἱ Ρῶσοι προτείνουν τὴν οὐδετεροποίησι τῆς περιοχῆς τοῦ πορθμοῦ τοῦ Μπέρινγκ καὶ τὴ σύστασι ἑνὸς διεθνοῦς ὀργανισμοῦ, ποὺ θὰ τὴ διοικοῦσε γιὰ λογαριασμὸ ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν. Ἔτσι, κάθε οἰκειοποίησι τοῦ φράγματος ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δύναμι θὰ ἦταν ἀδύνατη.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΟ Λὸς Ἄντζελες, στὴν πιὸ ἀριστοκρατικὴ συνοικία του κατοικοῦσε ἡ Ἀλάτσια κόμησσα τοῦ Ράλεϋ. Ἕνα πρωϊνό, ποὺ ἄνοιξε τὴν ἀλληλογραφία της, μέσα στὰ πολλά, ἀσήμαντα γράμματα, ἀνακάλυψε κι' ἕνα μικρὸ μπιλλιετάκι, ποὺ τῆς φάνηκε πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τάραξε γιὰ λίγον καιρὸ τὴν μονότονη ζωή της.

«Ἀξιότιμος κυρία γειτόνισσα. Δὲν γνωρίζω τ' ὄνομά σας, οὔτε μ' ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθω, γιατὶ μοῦ εἶσθε ἐντελῶς ἀδιάφορη. Δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσα, ἂν δὲν εἴχατε μιὰ σκυλίτσα, ποὺ γλυκοκυττάζει τὸ δικό μου σκύλο.

Εἶναι ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ ράτσα καὶ λέγεται Μίστερ Γουάϊτ. Ἐπίσης εἶναι κατάλευκος καί, ὅπως καταλαβαίνετε, δὲ θέλω νὰ ἔχη καμμία σχέσι μὲ τὴ μαύρη, ἀπὸ λαϊκοὺς γονεῖς, σκύλα σας. Φροντῖστε νὰ τὴν ἀπομακρύνετε ἐγκαίρως.

Μεθ' ὑπολήψεως

Καρολίνα Πόττερ Τζώνς».

Σὲ λίγες ὧρες, ἡ κυρία τοῦ ἀριστοκρατικοῦ σκύλου λάβαινε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

«Ἀξιότιμος κυρία Πόττερ Τζώνς. Σήμερα τὸ πρωΐ ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἔκανε κατάπληξι ὁ προσβλητικὸς τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ζητᾶτε πράγματα φανταστικὰ καὶ ἀνύπαρκτα. Καθὼς ἔχω καὶ ἀδύνατο στομάχι, ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἄσχημα. Εἶσθε πραγματικὰ ἀδιάντροπη! Ἡ σκυλίτσα μου, δὲν εἶναι ἀπὸ λαϊκοὺς γονεῖς, ὅπως ἀναιδέστατα γράφετε, ἀλλὰ ἀπὸ περίφημη γαλλικὴ ράτσα καὶ ὀνομάζεται Πομπαντούρ. Ἀπορῶ μόνο γιατὶ ἀνησυχεῖτε τόσο, ἀξιότιμος κυρία. Ξέρω καλά, ὅτι ἡ Πομπαντούρ, ἀντιπαθεῖ τρομερὰ τὸ σκυλί σας. Μόνο ποὺ τὸ βλέπει, τὴν πιάνει ναυτία. Περιττὸ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι τὴν ἀντιπάθειά της, τὴ συμμερίζομαι κι' ἐγὼ καὶ μάλιστα τὴν ἐπεκτείνω καὶ στὴν κάτοχο τοῦ μισητοῦ αὐτοῦ ζώου.

Μετὰ τιμῆς

Ἀλίτσια κόμησσα Ράλεϋ, χήρα τοῦ μαρκησίου Ράβενχουντ-Χάφεν.

Στὸ φάκελλο, ἦταν χαραγμένα τὰ οἰκόσημα τοῦ μαρκησίου.

Ἡ διασκεδαστικὴ ἀλληλογραφία τῶν δύο κυριῶν, ἐξακολούθησε γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἐπ' ἄπειρον, ἂν δὲν ἔδιναν τὰ ζῶα τὴν κατάλληλο λύσι.

«Ἀξιότιμος κόμησσα κλπ. Οἱ πολλοὶ τίτλοι σας, δὲν μὲ συνεκίνησαν. Τί τοὺς παραθέτετε, σ' ἕνα ἁπλό, φιλικὸ γράμμα καὶ μάλιστα σ' ἕναν τόπο τόσο δημοκρατικό, ὅπως εἶναι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες;

»Ἐγὼ εἶμαι σύζυγος εὐγενοῦς ἀπὸ τὴ Γεωργία. Ὁ παπποῦς μου πολέμησε μὲ τὸ στρατηγὸ Λῆ. Στὴν πατρίδα μου, ὅλοι μας, ἀπὸ τὸν πιὸ ἀριστοκράτη ὡς τὸν πιὸ ταπεινὸ ἀχθοφόρο, μισοῦμε τοὺς μαύρους. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι κι' ἐγὼ μισῶ κάθε τι μαῦρο καὶ ἑπομένως καὶ τὸ σκυλί σας, ποὺ ὀνομάζεται Πομπαντούρ. Τί γελοῖο ὄνομα! Ὄχι πιὸ γελοῖο ἀπὸ τὸ δικό σας, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰ δικά σας, ποὺ, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς δὲν τὰ διάβασα ὡς τὸ τέλος γιατὶ ἀηδίασα. Πρέπει νὰ σᾶς δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Κρατῆστε μακρυὰ τὸ ζωντανό σας ἀπὸ τὸ δικό μου. Φοβᾶμαι τὶς κακὲς συνέπειες.

Ἡ ἐξαγριωμένη Καρολίνα Πόττερ Τζώνς, κυρία Στάνλεϋ».

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε νὰ φτάση:

«Ἀξιότιμος κυρία Πόττερ Τζώνς. Τὸ ἀγενέστατο σημείωμά σας, τάραξε τὴν κάπως εὐαίσθητη ἰσορροπία τῶν νεύρων μου καὶ ἡ Πομπαντούρ, εἶναι τόσο ἀνήσυχη, ποὺ σκέπτομαι σοβαρὰ νὰ τὴν πάω σ' ἕνα ... ψυχίατρο. Ντροπή σας!

Ἀλίτσια Ράβενχουντ - Χάφεν».

Στὸν ἴδιο τόνο, ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα τὸ γράμμα τῆς κυρίας Καρολίνας:

«Ἀξιότιμος κοντέσσα. Σήμερα τὸ πρωΐ, ἀναγκάστηκα νὰ πάω τὸν Μίστερ Γουάϊτ στὸν κτηνίατρο. Τὸ ἀξιοθρήνητο μαῦρο ζωάριό σας, τὸν ἔχει κάνει ἔξω φρενῶν. Ἔδωσα στὸ γιατρὸ τὴ διεύθυνσί σας κι' ἐκεῖνος θὰ σᾶς στείλη τὸ λογαριασμό. Καταλαβαίνετε πολὺ καλά, ὅτι μόνον σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνη γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Ἡ ἀπογοητευμένη κυρία Πόττερ Τζώνς».

«Ἀξιότιμος κυρία Πόττερ Τζώνς, Κι' ἐγὼ ἔδωσα στὸν ψυχίατρο τὴ διεύθυνσί σας καὶ θὰ σᾶς στείλη τὸ λογαριασμό. Ἡ Πομπαντοὺρ ἔχει γενικὴ νεύρωσι. Δὲν μπορεῖ οὔτε ν' ἀκούση τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου σας! Τὸ πρᾶγμα κατήντησε καὶ γιὰ μένα ἐφιαλτικὸ καὶ πρέπει ὁ γιατρὸς νὰ μοῦ δώση τίποτα κατευναστικὲς σταγόνες.

Ἡ ἀξιοθρήνητη Ἀλίτσια χήρα μαρκησία Ράβενχουντ-Χάφεν».

«Ἀξιότιμος κόμησσα! Κι' ἐγὼ σᾶς στέλνω τὸ λογαριασμὸ τοῦ γιατροῦ. Ὁ δύστυχος Μίστερ Γουάϊτ, εἶναι τόσο ἐξαντλημένος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γαυγίση. Ὥστε, τί ἀκούει ἡ Πομπαντούρ; Μήπως ἔχει ἐφιάλτες ἢ μήπως σεῖς... γαυγίζετε ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσετε τὸν ἄμοιρο σκύλο μου;

Ἡ ἀξιοδάκρυτη κυρία Πόττερ Τζώνς».

«Ἀξιότιμος κυρία Πόττερ Τζώνς: Ἡ Πομπαντούρ, δὲν τρώει πιὰ τίποτε. Καὶ ὅπως καταλαβαίνετε, κι' ἐγὼ δὲν ἀγγίζω τὸ φαγητό. Κι' οἱ δύο εἴμαστε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο ἢ μᾶλλον γιὰ τὸ... νεκροκρέββατο. Πεινῶ καὶ δὲ μπορῶ νὰ φάω, διψῶ καὶ δὲν πίνω νερό, ἀφοῦ βλέπω τὴ σκυλίτσα μου νὰ ὑποφέρη τόσο! Εἶναι μικρὸ κουταβάκι ἀκόμη καὶ πρέπει νὰ τραφῆ γιὰ νὰ μεγαλώση. Τί κακὸ μᾶς κάνατε! Ἐσεῖς φταῖτε γιὰ

c. d. indicator

Εἶναι κρῖμα νὰ ταλαιπωρῆσθε καὶ νὰ διακινδυνεύετε τὴν ὑγεία σας, σήμερα ποὺ ἡ Ἐπιστήμη σᾶς παρέχει ἕνα τόσο ἀσφαλὲς μέσο γιὰ τὸν προγραμματισμὸ ἢ τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων—τὴν Ἑλβετικὴ συσκευὴ C. D. INDICATOR, ποὺ ἐφαρμόζει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴ Μέθοδο ΟΖΙΝΟ - ΚΝΑΟΥΣ, χωρὶς κανένα κίνδυνο λάθους, χωρὶς κανένα κίνδυνο τῆς ὑγείας σας.

Οὔτε φάρμακα, οὔτε χάπια, οὔτε οἱοδήποτε ἄλλο ἀντιφυσιολογικὸ βοήθημα. Ἁπλῶς προσοχὴ στὶς — τόσο λίγες ἄλλωστε — «ἡμέρες γονιμότητος» ἐὰν ΔΕΝ θέλετε ν' ἀποκτήσετε παιδιὰ (ἢ τὸ ἀντίθετο, ἐὰν ΘΕΛΕΤΕ ν' ἀποκτήσετε). Εἶναι μιὰ μέθοδος ΕΝΤΕΛΩΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ποὺ ξαναδίνει στὸ σημερινὸ ζεῦγος τὴ χαρὰ μιᾶς ζωῆς ὑγιεινῆς, ὅπως τὴ θέλησε ἡ Δημιουργία.

Χρησιμοποίησις τῆς συσκευῆς C. D. INDICATOR σημαίνει καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ γιὰ τὴ γυναίκα, χαρὰ τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἐντελῶς φυσιολογική, χωρὶς καμμίαν ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἐπιδροῦν τόσο ἄσχημα στὴν ψυχικὴ διάθεσι τοῦ ζεύγους καὶ τελικὰ στὴν ὑγεία. Ἀποκτῆστε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸ ταχύτερο τὴν πολύτιμη συσκευὴ C. D. INDICATOR.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ἀντ/πείαν C. D. INDICATOR
Πανεπιστημίου 6 Ἀθήνας, Τ. 134

Στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερὲς τεῦχος γιὰ τὸ C. D. INDICATOR. Ἐσωκλείω δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ ____________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ____________________

όλα. Είστε υπεύθυνη γιὰ τὴν υγεία μας καὶ γιὰ τὴ ζωή μας ἀκόμα. Σᾶς στέλνω τὸ λογαριασμὸ τοῦ γιατροῦ, ποὺ διέγνωσε στὴ σκυλίτσα μου νευροψυχικὴ ἀδυναμία.

'Η... πεινασμένη 'Αλίτσια»

«'Αγαπητὴ 'Αλίτσια. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ ὄνομα τοῦ ψυχιάτρου σας; Πρέπει νὰ πάω ἐκεῖ τὸν Μίστερ Γουάϊτ. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι.

'Η δυστυχισμένη Καρολίνα»

«'Αγαπητὴ Καρολίνα. 'Ο γιατρὸς εἶναι πολὺ καλός. Τ' ὄνομά του εἶναι Κέντερ, λεωφόρος Σάντα Μόνικα. Τὸ ἁμάξι του ἔρχεται καὶ παίρνει τὴν Πομπαντοὺρ κάθε μέρα γιὰ τὸ ἰατρεῖο του καὶ μετὰ τὴ θεραπεία μοῦ τὴν φέρνει πίσω. Τὸ ἄμοιρο ζῶο μου, δὲν γαυγίζει πιά. Διαρκῶς ἀναστενάζει. 'Εγὼ κλαίω ὅλη τὴν ἡμέρα.

'Η δακρυσμένη 'Αλίτσια»

«'Αγαπητὴ 'Αλίτσια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ γιατροῦ. Πῆγα σήμερα νὰ ἐξετάση τὸν Μίστερ Γουάϊτ. Τὸν κύτταξε λεπτομερῶς καὶ φαίνεται ἐξαιρετικὰ μορφωμένος καὶ προσεκτικὸς ἐπιστήμονας. Μοῦ εἶπε, λοιπόν, ὅτι τὸ σκυλί μου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συντροφιά. Παράγγειλα σὲ δύο ἄλλα σκυλιά, ποὺ μοῦ σύστησε ὁ ἴδιος γιατρός, νὰ ἔρχωνται κάθε μέρα, τέσσερις ὡς ἔξη, νὰ κάνουν παρέα στὸ Μίστερ Γουάϊτ καὶ νὰ παίζουν μαζί του. Εἶναι μικρὸς ὁ κακομοίρης καὶ θέλει παιχνίδια. Βέβαια, θὰ φροντίσω αὐτὲς τὶς ὧρες νὰ βρίσκωμαι κι' ἐγὼ στὸ σπιτι, γιὰ νὰ τὰ περιποιοῦμαι. Τί νὰ κάνω; Εἶμαι ἕτοιμη γιὰ κάθε θυσία. Μήπως θὰ θέλατε νὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσι τῶν δύο συντρόφων τοῦ σκύλου μου;

'Η μελαχρινὴ Καρολίνα».

«'Αγαπητὴ Καρολίνα. Καὶ ἡ Πομπαντοὺρ εἶναι μικρὴ καὶ θὰ ἤθελε συντροφιά, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω μόνη, μὲ ἄγνωστα σκυλιά. 'Ο δικός σας εἶναι ἀρσενικός. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολύ. Κι' ἔπειτα στὴν πανσιόν, ποὺ κατοικῶ εἶναι μεγάλη ἡσυχία. Καταλαβαίνετε ὅτι τρία κουταβάκια στὸ παιχνίδι ἀπάνω, μπορεῖ νὰ κάνουν κάποιο θόρυβο καὶ νὰ ἐνοχλήσουν τὰ... εὐαίσθητα νεῦρα τῶν ἄλλων συγκατοίκων. 'Ο κόσμος εἶναι σκληρὸς καὶ ἐγωϊστής. Κανεὶς δὲ θὰ συμμερισθῆ τὸν πόνο μου. Θεέ μου! δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Τὸ μυαλό μου ἔχει σταματήσει. 'Η Πομπαντούρ, ἐξακολουθεῖ ν' ἀγκομαχάη διαρκῶς καὶ τὸ σπουδαιότερο νὰ μὴν τρώη.

'Η ἀπελπισμένη 'Αλίτσια».

«'Αγαπητὴ 'Αλίτσια. Εἶμαι γιὰ κλάματα. 'Ο Μίστερ Γουάϊτ ἦταν ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες πολὺ ἀνήσυχος. Νόμιζα ὅτι εἶχα νὰ κάνω μὲ λιοντάρι στὸ κλουβὶ καὶ ὄχι μὲ τὸ ἥμερο καὶ πειθαρχικὸ ζωάκι μου. 'Απὸ χθὲς τὸ βράδυ ὅμως, ἐξαφανίστηκε. Εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία, τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, τὸν δήμαρχο. Ἔστειλα κι' ἕνα τηλεγράφημα στὸν κυβερνήτη. 'Ακόμα ὅμως τίποτα. Τί νὰ συνέβη; Τί νὰ κάνω; Μοῦρχεται τρέλλα.

'Η δυστυχισμένη Καρολίνα».

Τὸ τελευταῖο γράμμα ἦρθε ἐννέα ἑβδομάδες ἀργότερα. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Καρολίνα, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Μίστερ Γουάϊτ. Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μάθη πῶς ζοῦσε ὁ σκύλος στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν ἐννέα ἑβδομάδων καὶ γιατί δὲν γύριζε πίσω στὴν δυστυχισμένη Καρολίνα.

Μιὰ μέρα ὡστόσο ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«'Αγαπητὴ Καρολίνα. Νομίζω ὅτι θὰ σᾶς δώσω μεγάλη χαρὰ μ' αὐτὰ ποὺ σᾶς γράψω. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ συγχαρῶ τὸν Μίστερ Γουάϊτ τὸ συμπαθητικὸ σκυλί σας. Σήμερα τὸ πρωῒ ἡ Πομπαντοὺρ γέννησε ὀχτώ... ἀριστουργηματικὰ σκυλάκια. Καθὼς εἶναι ἔξυπνο ζῶο καὶ ...δημοκρατικῶν ἀρχῶν, δὲν ἐπέτρεψε νὰ ὑπερισχύση τὸ ἕνα ἐκ τῶν δύο φύλων κι' ἔτσι ἔχομε τέσσερα κουταβάκια μαῦρα καὶ τέσσερα κάταλευκα. Εἶμαι τρισευτυχισμένη ποὺ μεγάλωσε τόσο... ἡ οἰκογένειά μου καὶ σᾶς τὸ γράφω γιὰ νὰ συμμερισθῆτε πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ μακρυὰ τὴ χαρά μου. 'Αργότερα, ὅταν πιὰ δὲ θὰ ἔχουν ἀνάγκη τὰ κουταβάκια ἀπὸ τὴ μητέρα τους, θὰ λάβετε καὶ σεῖς μέρος ἀπὸ τὴν ... συγκομιδή. Εὐχαριστῆστε ἐκ μέρους μου τὸν τόσο... παραγωγικὸ καὶ εὐσυνείδητο Μίστερ Γουάϊτ καὶ πέστε του ὅτι τὸν συγχωρῶ γιὰ τὴν στενοχώρια ποὺ μοῦ ἔδωσε.

'Η πάντα περήφανη καὶ τρισευτυχισμένη, 'Αλίτσια».

ΤΖΩΡΤΖ ΠΗΡΣΟΝ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ σχέδιο, ἀλλὰ μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά.

'Η λέξι «ΣΕΛΙΝΟΝ», ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη θὰ σᾶς βοηθήση σημαντικὰ στὴ συμπλήρωσι καὶ τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου:

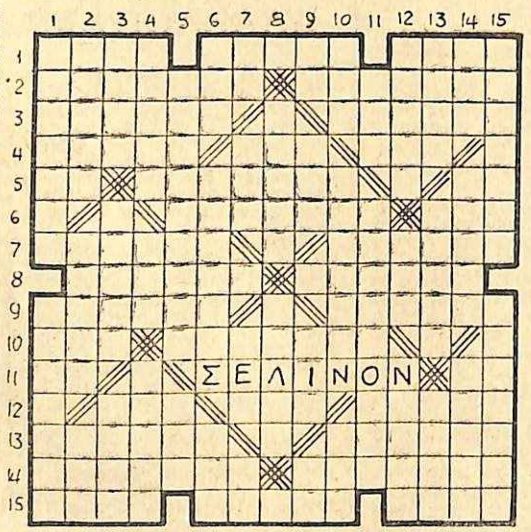

ΑΙ — ΑΚΟΝ — ΑΜ — ΑΝΑ — ΑΝΑΜΑ — ΑΡΟΝ — ΑΣΕΜΝΟΝ — ΑΤΕ — ΑΧΕΡΩΝ.

★

ΒΕΛΟΝΑ.

★

ΔΑ — ΔΑΝΟΙ.

★

ΕΙΝΑΙ — ΕΛΕΦΑΣ — ΕΜΙΡΗΣ — ΕΝ — ΕΡΑΣΜΟΣ.

★

ΖΑΝ.

★

ΙΛΟΣ — ΙΝΩ.

★

ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ — ΚΑΠΟΤΕ — ΚΑΠΥΣ — ΚΑΡ — ΚΑΡΑΚΑΣ — ΚΑΡΩΣΙΣ — ΚΑΤΣ — ΚΕΛΗΣ — ΚΕΡ — ΚΙΤ.

ΛΑΣ — ΛΟΚ.

★

ΜΑ — ΜΑΚ — ΜΑΛΑΜΑ — ΜΑΝΙ — ΜΑΣΟΝΟΙ — ΜΕΛ — ΜΗΛΟΝ.

★

ΝΑΖΑΡΕΤ — ΝΑΚΟΣ — ΝΕΦΟΣ — ΝΗΣΤΙΣ — ΝΙΚ — ΝΣ — ΝΤΑΚΑΡ —ΝΥΝ.

★

ΟΝΕΛ — ΟΝΟΜΑΤΑ — ΟΠΙΟΝ — ΟΡ — ΟΣ.

★

ΠΑΝ — ΠΕΛΟΨ — ΠΟΡΤΑ.

★

ΡΑΣ — ΡΑΧΙΣ.

ΣΑΒΑΝΟΝ — ΣΑΚΑΤΗΣ — ΣΑΣΑ — ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ — ΣΕΝΕΚΑΣ — ΣΕΡΡΑΙΑ — ΣΙΜΕΝΟΝ — ΣΙΝΑ — ΣΤΕΓΑΝΑ.

★

ΤΑΜΑΜ — ΤΑΣ — ΤΕΤ — ΤΗΚ — ΤΙΤΑΝ — ΤΟΤΕΜ.

★

ΦΑ·Ι. — ΦΑΜΠΡ — ΦΩΚΑΙΑ.

★

ΧΑΛΑΡΟ.

★

ΩΜΑ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κάνοντας τὶς πράξεις, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

... — ... Χ ... = 10
... + ... Χ ... = 10
... — ... Χ ... = 10

Θὰ χρησιμοποιῆστε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

2) Τέσσερα ἀδέλφια, 10, 13, 15 καὶ 18 χρόνων, παρουσιάζουν γιὰ ἄθροισμα ἡλικιῶν 56. Ποιό θὰ εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν ἡλικιῶν τους ὕστερα ἀπὸ 11 χρόνια; Δέκα δευτερόλεπτα, γιὰ ν' ἀπαντῆστε σωστά.

★

3) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ πρέπει νὰ τοποθετῆστε πιὸ κάτω, στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῆ ὁ πολλαπλασιασμός:

```
  . . 3
    4 .
 ------
  . 6 1 .
. 0 9 .
 --------
. 3 . 3 .
```

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε, σᾶς ἀποκαλύπτουμε ὅτι θὰ χρησιμοποιῆστε πέντε φορὲς τὸ 2 καὶ πέντε φορὲς τὸ 5.

Ποιὸς ζωγραφίζει πιὸ πιστά;

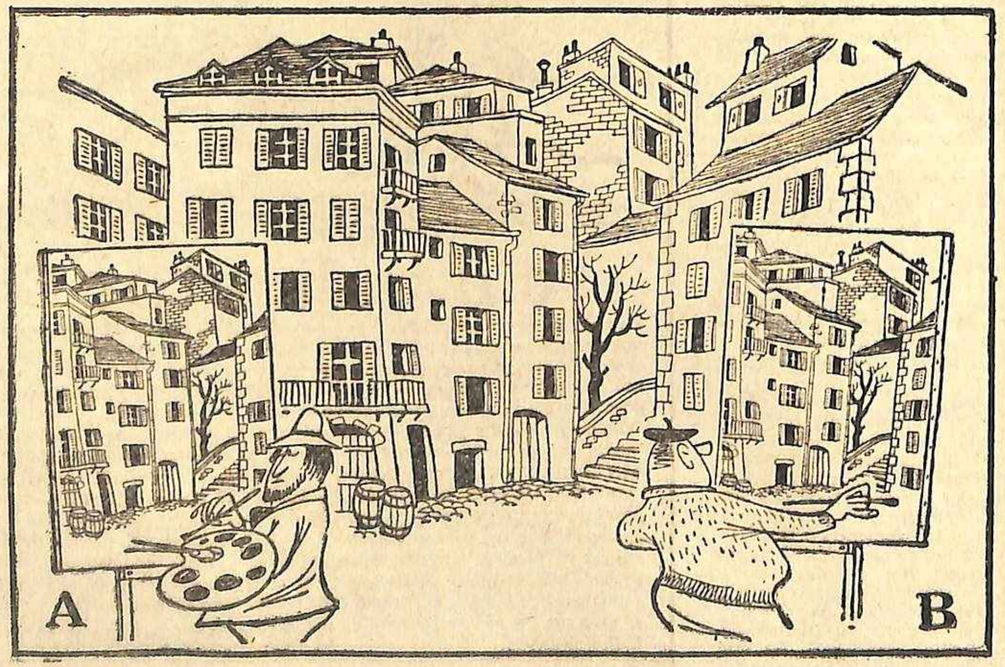

Ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ζωγράφους, ὁ Α ἢ ὁ Β, ἔχει ἀπεικονίσει πιὸ πιστὰ στὸν πίνακά του τὸ συγκρότημα σπιτιῶν, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ στὰ μάτια του;

Γιὰ ν' ἀπαντῆστε σωστὰ πρέπει νὰ βρῆτε πόσες διαφορὲς παρουσιάζει ὁ πίνακας τοῦ ζωγράφου «Α» καὶ πόσες ὁ πίνακας τοῦ ζωγράφου «Β». Ἂν δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι μέσα σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΙΚ ΚΑΙ ΜΑΝΙΕΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΤΑ παιδιὰ μεγαλώνουν, ἔχουν περάσει ὅλες τὶς παιδικὲς μολυσματικὲς ἀσθένειες καὶ οἱ μητέρες νομίζουν, ὅτι μποροῦν πιὰ νὰ εἶναι ἥσυχες. Μὰ νά ποὺ παρουσιάζονται ξαφνικὰ καινούργια βάσανα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δὲν εἶναι ποτὲ κακὸ νὰ ἀκοῦτε, σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις, τὴ γνώμη ἑνὸς εἰδικοῦ. Τὸ ὅτι καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις (ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ τρόπο) πρόκειται γιὰ συνήθειες νευρωτικές, εἶναι φανερό. Γενικὰ ὅμως, πρόκειται γιὰ φαινόμενα, ποὺ ἐξαφανίζονται ὅπως ἦρθαν, χωρὶς ν' ἀφίσουν ἴχνη. Μόνο ἡ ἄσχημη συμπεριφορὰ τῶν γονέων μπορεῖ νὰ τὰ κάνη σοβαρά, μὲ δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Στὴν περίπτωσι τοῦ Δημήτρη, ποὺ ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του, πρόκειται γιὰ ἕνα παιδικὸ τίκ, πολὺ συνηθισμένο καὶ ἐλάχιστα ἀνησυχαστικό. Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε γιὰ τὶς «μανίες» τῆς Μαίρης. Πρόκειται καὶ ἐδῶ γιὰ τὶκ «νευρωιτκά».

Τὰ τὶκ αὐτὰ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὰ θεραπεύσετε μὲ φωνὲς καὶ χτυπήματα, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο σύστημα γιὰ νὰ ἐπιδεινώνετε τὴν κατάστασι καὶ νὰ ἐπιβραδύνετε τὴ θεραπεία. Θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὅλοι, ὅτι οἱ νευρικὲς ἐνοχλήσεις δὲ θεραπεύονται μὲ βιαιότητες. Φαίνεται ὅμως, ὅτι πολλοὶ γονεῖς τὸ ἀγνοοῦν ἐντελῶς καὶ φέρονται στὸ παιδὶ σὰ νὰ εἶναι αὐτὸ ὑπεύθυνο γιὰ τὸ «τίκ» ἤ, μᾶλλον, σὰ νὰ κάνη τὸ τὶκ γιὰ νὰ τοὺς δείξη περιφρόνησι. Ἂς ἀρχίσουν, λοιπόν, νὰ θεραπεύουν τὰ δικά τους νεῦρα αὐτοὶ οἱ γονεῖς. Καὶ ὕστερα ἂς ἀναρωτηθοῦν ἂν τὸ παιδί τους τρέφεται καλά, ἂν δὲν κουράζεται, ἂν μένη ἀρκετὰ στὸν ἀνοιχτὸ ἀέρα καὶ μήπως τοῦ φέρνωνται μὲ πολὺ αὐστηρότητα. Ἂν τὸ παιδὶ ἔχη μιὰ ζωὴ ἐντελῶς κανονική, σιγὰ-σιγά, τὰ «τὶκ» θὰ περάσουν. 'Εμεῖς θὰ τὸ βοηθήσουμε μόνο μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας.

★

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

'Ο Τοτὸς πῆγε προχθὲς ἐπίσκεψι στὴ θεία του, μιὰ γριὰ γεροντοκόρη, στρυφνὴ καὶ κακομούτσουνη. 'Επειδή, ὅμως, εἶναι τὸ μόνο παιδὶ τῆς οἰκογενείας, ἡ γερόντισσα τοῦ ἔχει κάποια ἀδυναμία καὶ τὸν γεμίζει γλυκά.

Ἔτσι, ὅλα πᾶνε καλά, μὰ ξαφνικὰ ὁ Τοτὸς τῆς λέει:

— Θείτσα, σὲ παρακαλῶ, κλεῖσε τὰ μάτια σου.

'Η γριὰ τὰ κλείνει κι' ὁ μικρὸς καρφώνει τὰ δικά του στὸ ταβάνι. 'Εκείνη, σὲ λίγο, τ' ἀνοίγει, βλέπει τὴν κατεύθυνσι τῆς ματιᾶς του κι' ἀπορεῖ:

— Τί κυττάζεις, Τοτό;

Κι' ὁ μικρός, ἀπογοητευμένος:

— Περίεργο!... 'Ο μπαμπᾶς ἔλεγε χτές, ὅτι, ἂν κλείση ἡ θεία τὰ μάτια της, θὰ μᾶς ἔρθη οὐρανοκατέβατο ἕνα μεγάλο τσουβάλι λίρες!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

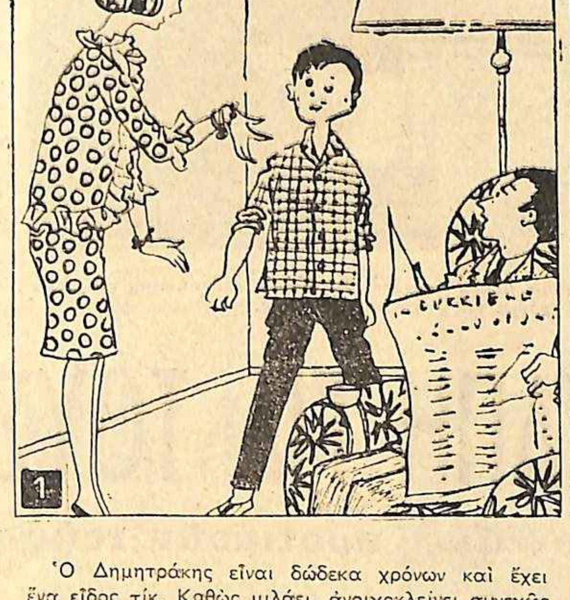

'Ο Δημητράκης εἶναι δώδεκα χρόνων καὶ ἔχει ἕνα εἶδος τίκ. Καθὼς μιλάει, ἀνοιγοκλείνει συνεχῶς τὰ βλέφαρά του. «Πᾶψε πιὰ νὰ κάνης μορφασμούς!», τοῦ φωνάζει ἡ μητέρα του. «Κυττάξου στὸν καθρέφτη, νὰ δῆς τί ἀστεῖος γίνεσαι!». 'Ο Δημητράκης σταματάει, ἀλλά, σὲ πέντε λεπτά, ξαναρχίζει ἀκόμη πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ νευρικά. «Θὰ σὲ γιατρέψω ἐγώ!», τοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς, θυμωμένος. «Κάθε φορὰ ποὺ θὰ παίζης τὰ βλέφαρά σου, θὰ τρῶς μιὰ κατακεφαλιά. Ἔτσι θὰ σταματήσης».

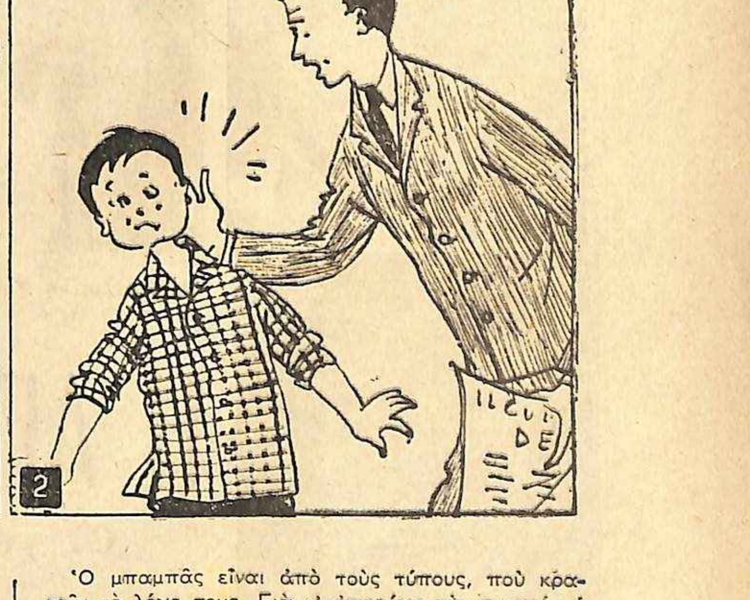

'Ο μπαμπᾶς εἶναι ἀπὸ τοὺς τύπους, ποὺ κρατοῦν τὸ λόγο τους. Γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν τιμωρία ὁ Δημητράκης, προσπαθεῖ νὰ μὴν ἀνοιγοκλείνη τὰ βλέφαρά του μπροστά του καὶ νομίζει πὼς τὸ καταφέρνει. 'Αντίθετα, κατορθώνει μόνο νὰ στραβώνη καὶ τὸ στόμα! Τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ σηκώνεται καὶ προσγειώνεται μὲ δύναμι στὸ σβέρκο του. Θυμωμένος καὶ προσβεβλημένος ὁ Δημήτρης (νὰ τὸν χτυποῦν ἀκόμη στὰ δώδεκα χρόνια του!) ἀγωνίζεται νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ τίκ του, μὰ δὲν κατορθώνει, παρὰ νὰ τὰ διπλασιάζη, τόσο ὥστε νὰ γίνεται δυσάρεστος σὲ ὅποιον τὸν κυττάζει, προκαλῶντας σοβαρὲς ἀνησυχίες στοὺς γονεῖς του.

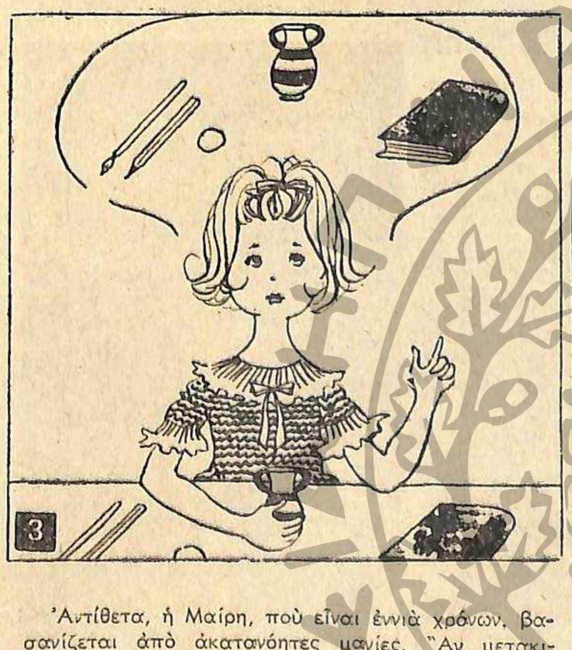

'Αντίθετα, ἡ Μαίρη, ποὺ εἶναι ἐννιὰ χρόνων, βασανίζεται ἀπὸ ἀκατανόητες μανίες. Ἂν μετακινήση ἕνα βιβλίο ἢ ἕνα ἀντικείμενο, πρέπει νὰ τὸ κάνη αὐτὸ μ' ἕναν ὡρισμένο τρόπο, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν κίνησί της, ἀκόμη καὶ δέκα φορές! Καθὼς ντύνεται, πρέπει πάλι νὰ κάνη ὡρισμένες κινήσεις καὶ τὶς ἀκολουθεῖ μὲ σχολαστικὴ ἀκρίβεια. Ἂν κάνη λάθος, γδύνεται καὶ ξαναντύνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. «Μὰ τελείωνε!», τῆς φωνάζει ἡ μητέρα της. «Τί κάνεις; Μπορῶ νὰ μάθω τί ἔπαθες;».

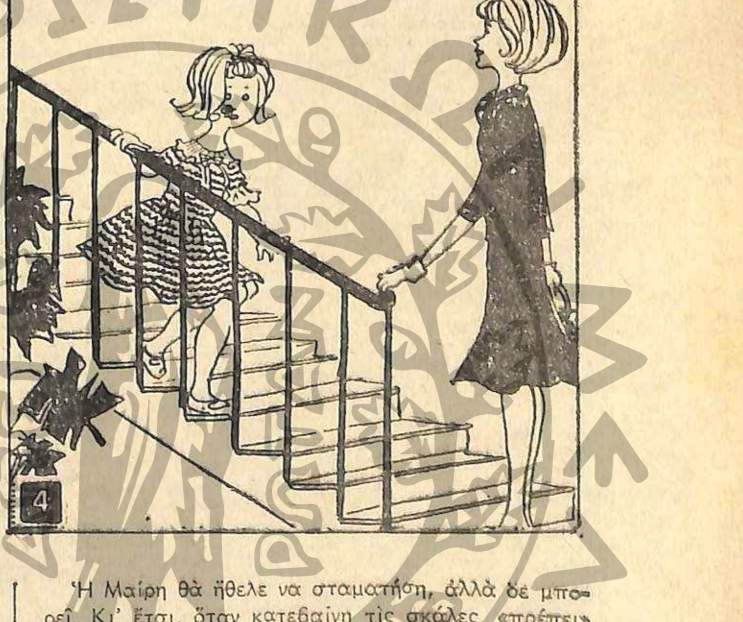

'Η Μαίρη θὰ ἤθελε να σταματήση, ἀλλὰ δε μπορεῖ. Κι' ἔτσι, ὅταν κατεβαίνη τὶς σκάλες, «πρέπει» νὰ πηδήση πάντα τὰ ἴδια σκαλοπάτια, «πρέπει» νὰ ἀγγίξη πάντα τὸ κιγκλίδωμα στὰ ἴδια σημεῖα, σὰ νὰ ἐκτελῆ ἕνα εἶδος παράξενης ἱεροτελεστίας. Κι' ἂν κάνη λάθος, ξανανεβαίνει, γιὰ νὰ κατεβῆ πάλι «ὅπως πρέπει». Εἶναι κάτι πολὺ κουραστικὸ γι' αὐτήν, ποὺ ἀφίνει τὴ μαμὰ κατάπληκτη καὶ ἀνήσυχη. «Μήπως ἔχει τίποτα τὸ μυαλό της;», σκέφτεται. Κι' ἀποφασίζει νὰ τὴν πάη στὸ γιατρό.

Ὁ Πορφίριο Ρομπιρόζα (κάτω) παντρεύτηκε τὸ 1956, σὲ ἡλικία 48 χρόνων, τὴ γοητευτικὴ Γαλλίδα ἠθοποιὸ Ὀντὶλ Μπεράρ, (ἐπάνω) ἡλικίας 19 χρόνων. Διαφορά: 29 χρόνια.

Ἡ γοητευτικὴ Σοφία Λόρεν μαζὶ μὲ τὸν Κάρλο Πόντι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας της.

Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΑ 40!

Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς γκριζομάλλιδες καὶ τοὺς ἄσχημους

ΠΟΙΑ εἶναι ἡ ἡλικία, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη στὴν ἐποχή μας ἕνας δὸν Ζουάν;

Ἕνας Ἀμερικανὸς ψυχολόγος, ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ Γκίτμαν, βασιζόμενος στὰ πορίσματα μιᾶς ἐρεύνης ποὺ ἔκαμε ἀπὸ τὸ 1956 ὣς τὶς ἡμέρες μας, βεβαιώνει ὅτι οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς ἄντρες, ποὺ ἔχουν κάμποσες γκρίζες τρίχες στοὺς κροτάφους καὶ μερικὲς ρυτίδες στὸ πρόσωπο. Οἱ ἄντρες, ποὺ γοητεύουν περισσότερο τὶς γυναῖκες, ὑποστηρίζει, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν περάσει τὰ σαράντα. Οἱ νέοι, τοὐναντίον, μοιάζουν μὲ τὰ μετέωρα. Θαμπώνουν, ἀλλὰ γιὰ λίγο. Προκειμένου, ὅμως, μιὰ γυναίκα νὰ ζητήση τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της, θὰ προτιμήση τὸν ὥριμο ἄντρα, ποὺ ἡ πεῖρα του κι' ἡ σιγουριά, ποὺ ἔχει σ' ὅλα ἀσκεῖ ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο στὰ μάτια της. Οἱ νέοι, προσθέτει ὁ Γκίτμαν, δὲν ἔχουν προσωπικότητα. Ἀλλ' ἡ προσωπικότητα εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ μιὰ γυναίκα ζητάει στὸν ἄντρα.

Σύγχρονοι γόητες

Ὁ Γκίτμαν ἀναφέρει διάφορα παραδείγματα γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἄποψί του.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τοῦ Φραντζίσκο Πινιατάρι, τοῦ γνωστοῦ Βραζιλιανοῦ πολυεκατομμυριούχου. Σὲ ἡλικία 43 χρόνων, κατάφερε νὰ ἐμπνεύση ἕνα σφοδρὸ ἔρωτα στὴν δεκαοχτάχρονη Ἴρα ντὲ Φύρστενμπεργκ καὶ νὰ τὴν κάμη ν' ἀφήση γιὰ τὸ χατῆρι του τὸ σύζυγό της πρίγκηπα Ἀλφόνσο τοῦ Χοχενλόε. Ὁ Πινιατάρι θὰ μποροῦσε, ὡστόσο, νὰ ἦταν ὁ πατέρας της.

Ὁ Πορφίριο Ρομπιρόζα, ἐξ ἄλλου, πασίγνωστος γιὰ τὶς κατακτήσεις του, παντρεύτηκε τὸ 1956 (ἦταν ὁ πέμπτος γάμος του) τὴν Ὀντὶλ Μπεράρ, ποὺ βρισκόταν στὰ 19 χρόνια της, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε συμπληρώσει τὰ 48, τὴν περνοῦσε, δηλαδή, κατὰ 29 ὁλόκληρα χρόνια.

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα μᾶς παρέχει ὁ Ροσσελίνι. Τὸ 1949, σὲ ἡλικία 43 χρόνων, ξελόγιασε στὴν κυριολεξία τὴν Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ποὺ ἄφησε γιὰ τὸ χατῆρι του τὸν ἄντρα καὶ τὴν κόρη της κι' ἔγινε γυναίκα του.

Ἀλλ' ὁ Ροσσελίνι δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι γόης καὶ μετὰ τὸ γάμο του. Τὸ 1957, σὲ ἡλικία 51 χρόνων, κατέκτησε στὶς Ἰνδίες τὴν καρδιὰ τῆς νεαρῆς κι' ὄμορφης ἠθοποιοῦ Σοναλὶ Ντὰς Γκούπτα.

Στὸν κόσμο τῆς ὀθόνης

Ὁ δόκτωρ Γκιτμαν ἀναφέρει ἀκόμη μερικὰ ἄλλα παραδείγματα, παρμένα ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ, ποὺ στὰ πενήντα του χρόνια παντρεύτηκε τὴν κατὰ πολὺ νεώτερή του λαίδη Σίλβια Ἄσλεϋ (τὴν χώρισε ἀργότερα) δὲν ἔπαψε ὣς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς γόητες τοῦ Χόλλυγουντ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἔρρολ Φλὺν πού, σὲ ἡλικία 51 χρόνων, ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὴν 17έτιδα Μπέβερλυ Ἄαντλαντ.

Ὁ Ζὰν Γκαμπέν, ἡλικίας σήμερα 59 χρόνων, δὲν ἔπαψε ἐπίσης νὰ γοητεύη τὶς γυναῖκες.

Ἕνα χτυπητὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ὥριμους ἄντρες μᾶς δίνει ἀκόμη ἡ Σοφία Λόρεν, ποὺ παντρεύτηκε τὸν πολὺ μαγελύτερό της Κάρλο Πόντι καὶ τοῦ εἶναι πάντοτε ἀφοσιωμένη, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ γίνη νόμιμος σύζυγός του. (Ὁ Πόντι, ὡς γνωστόν, εἶναι παντρεμένος κι' ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἀρνεῖται νὰ τοῦ δώση διαζύγιο).

Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ ξεχάσωμε τὸν Τσάρλι Τσάπλιν, ποὺ παντρεύτηκε τὴν κατὰ 36 χρόνια μικρότερή του Οόνα Ο'Νὴλ καὶ ποὺ ἀπόχτησε μιὰ ὁλόκληρη φυλὴ ἀπὸ παιδιά. Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς εἶναι σήμερα 73 χρόνων κι' ὅπως ἐδήλωσε τελευταῖα, ἐλπίζει πὼς θὰ ξαναγίνη πατέρας.

Ἡ Λίντα Νταρνὲλ προτιμάει τοὺς ἄσχημους

Ὁ δόκτωρ Γκίτμαν ὑποστηρίζει ὁπίσης μιὰ ἄλλη θεωρία. Σύμφωνα μ' αὐτήν, οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς ἄσχημους ἄντρες. Καὶ τὰ λόγια του ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ μιὰ συνέντευξι ποὺ ἔδωκε τελευταῖα ἡ Λίντα Νταρνελ.

«Οἱ ἄσχημοι ἄντρες, εἶπε ἡ διάσημη βεντέττα, κίνησαν πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον μου. Οἱ ὄμορφοι ἄντρες, ἀντίθετα, δὲ μὲ συνεκίνησαν ποτέ, ἐκτὸς ἀπὸ κείνους, ἐλάχιστους, ἄλλωστε, ποὺ ἦταν προικισμένοι μὲ ἄλλα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα, ἂν μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ ἔτσι, ἐπισκίαζαν τὸ ὄμορφο παρουσιαστικό τους. Νὰ γιατὶ στὴ ζωή μου δὲν συνδέθηκα ποτὲ μὲ τοὺς συναδέλφους μου τοῦ κινηματογράφου. (Ἡ Λίντα Νταρνελ εἶναι παντρεμένη μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς ἀεροπορίας, τὸν Ρόμπερτ Ρόμπερτσον).

»Μοῦ ἀρέσουν —συνέχισε— οἱ ἄντρες ποὺ ἐλάχιστα φροντίζουν γιὰ τὸ παρουσιαστικό τους. Ὅταν γυρίζω μιὰ ταινία, ἀπαιτῶ νὰ ἔχω κοντά μου τὸν κομμωτὴ καὶ τὸν μακιγιέρ μου. Καὶ τὸ ἀπαιτῶ γιατὶ εἶμαι γυναίκα. Ἀπεχθάνομαι, ὅμως, τοὺς ἄνδρες συναδέλφους μου ποὺ διεκδικοῦν τὸ ἴδιο δικαίωμα καὶ κυττάζονται μ' αὐταρέσκεια σ' ὅλους τοὺς καθρέφτες ποὺ βρίσκονται μπροστά τους.

»Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω, —συνέχισε— τί ἐννοοῦν οἱ ἄλλες γυναῖκες ὅταν χαρακτηρίζουν ἕναν ἄντρα ὡς ὡραῖο. Ὡς πρὸς τὴ φυσικὴ ὀμορφιά, ἄλλωστε, κάθε γυναίκα ἔχει τὶς προτιμήσεις της. Ἀλλ' ἡ προσωπικότητα ἑνὸς ἄντρα εἶναι ἡ συνισταμένη πολλῶν παραγόντων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ποὺ ἀποκαλοῦμε ὀμορφιὰ δὲν εἶναι ὁ κυριώτερος.

»Νομίζω, ὡστόσο, πὼς μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι οἱ «ὡραῖοι» ἄντρες ἀπομονώνονται πάνω σ' ἕνα βάθρο, ποὺ οἱ ἴδιοι στήνουν στὸν ἑαυτό τους κι' ὅτι δὲν καταδέχονται νὰ κατεβοῦν ἀπ' αὐτό, γιὰ ν' ἀνακατευθοῦν μὲ τοὺς κοινοὺς θνητούς. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ὡραῖοι ἢ ὅτι πιστεύουν πὼς εἶναι τοὺς κάνει ἀπλησίαστους, γιατὶ τοὺς ἀφαιρεῖ κάθε φυσικότητα.

»Οἱ ἄσχημοι ἄνδρες, ἀντίθετα, ἔχουν μιὰν ἔντονη προσωπικότητα. Ἀνάθεσα στοὺς συντρόφους μου τῆς ὀθόνης θ' ἀναφέρω τὸν Τζαίημς Κάγκνεϋ, τὸν Ἔντι Ρόμπινσον, καὶ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα. Εἶναι ὅλοι τους ἄσχημοι. Ἀλλὰ πόση γοητεία σκορπίζουν γύρω τους!

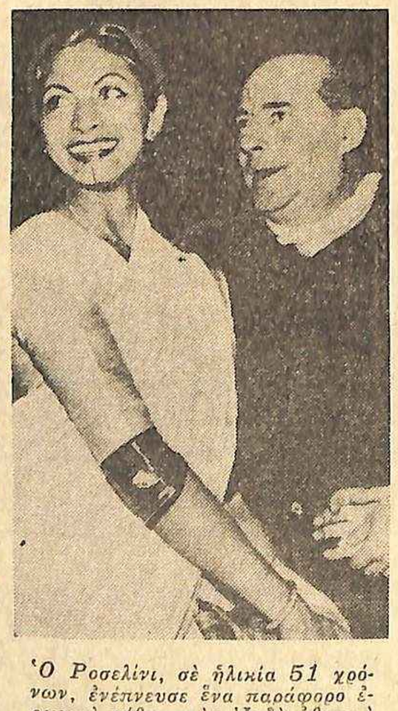

Ὁ Ροσελίνι, σὲ ἡλικία 51 χρόνων, ἐνέπνευσε ἕνα παράφορο ἐρωτικὸ πάθος στὴν Ἰνδὴ ἠθοποιὸ Σοναλί. Εἶχε ξελογιάσει προηγουμένως τὴν Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ποὺ ἐγκατέλειψε προηγουμένως τὸν ἄντρα της καὶ τὴν κόρη της.

Ἡ σπασμένη μύτη τοῦ Μάρλον Μπράντο

Θὰ πρέπει ἐδῶ ν' ἀναφέρωμε τὴν περίπτωσι τοῦ Μάρλον Μπράντο. Κατὰ τὸ γύρισμα στὸ Χόλλυγουντ τῆς ταινίας «Λεωφορεῖον ὁ πόθος», ἀνάμεσα σὲ δυὸ σκηνές, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο τοῦ στούντιο, γιὰ νὰ παίξη γροθιὲς μὲ τοὺς μηχανικούς, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του. Ὁ ἀντίπαλος, ποὺ διάλεξε ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος, ποὺ δὲν ἀστειευόταν. Σὲ κάποια στιγμή, ἡ γροθιά του ἔφυγε μὲ ὁρμὴ καὶ βρῆκε τὸν Μάρλον στὸ πρόσωπο. Ὁ ἠθοποιὸς σωριάστηκε ἀμέσως κάτω. Ὅταν σηκώθηκε, τὸ πρόσωπό του ἦταν καταματωμένο. Ἡ γροθιὰ τοῦ ἀντιπάλου του τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴ μύτη. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ λιγώτερο, ἂν ταὐτόχρονα δὲν τοῦ εἶχε σπάσει τὸ κόκκαλο.

Τὸ γύρισμα διεκόπη ἀμέσως κι' ὁ Μάρλον μετεφέρθη σὲ μιὰ κλινική. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ ἦταν τόσο παραμορφωμένος, ποὺ ἡ διευθύντρια τοῦ γυρίσματος Ἰρὲν Σέλζνικ λιποθύμησε. Ὅλα τὰ ἔξοδα ποὺ εἶχαν κάμει ὣς τότε θὰ πήγαιναν χαμένα. Ἀλλ' ὁ Μάρλον ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Τώρα ἔγινα ἀληθινὸς γόης, εἶπε.

Κι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν σωστό. Ὁ Μάρλον Μπράντο εἶχε καταλάβει ὅτι μὲ τὴν ἑλληνικὴ κατατομή του, τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια του, τὸ αἰσθησιακὸ στόμα του καὶ τὸ ἀθλητικὸ παράστημά του ἦταν πολὺ ὄμορφος κι' ὅτι γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ ἔπαυε πολὺ γρήγορα ν' ἀρέση.

Οἱ ὄμορφοι ἀπογοητεύουν σύντομα

Πραγματικά, οἱ ὄμορφοι ἄντρες ἀρέσουν, ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. Κάνουν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐντύπωσι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἀπογοητεύουν, γιατὶ οἱ θαυμάστριές τους δὲν βρίσκουν σ' αὐτοὺς τὰ ἄλλα χαρίσματα ποὺ περίμεναν. Γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητεύουν, θἄπρεπε νὰ ἦταν ὑπεράνθρωποι, νὰ συγκεντρώνουν δηλαδὴ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα προσόντα, ποὺ μιὰ γυναίκα περιμένει νὰ βρῆ σ' ἕναν ἄντρα.

Γι' αὐτό, οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς ἄσχημους ἄντρες, ὅπως λέει καὶ μιὰ παλιὰ μιλανέζικη παροιμία: «Εἶναι γραμμένο στὸν οὐρανὸ ὅτι ἡ ὄμορφη γυναίκα παντρεύεται ἄσχημον ἄντρα»

Καί, πραγματικά, πόσες φορὲς δὲν συναντᾶμε στὸ δρόμο ὡραῖες γυναῖκες ποὺ τὶς συνοδεύουν ἄντρες μέτριοι ἢ ἄσχημοι! Πρόκειται ἆραγε γιὰ τὴν ἕλξι μεταξὺ δύο ἀντιθέτων πόλων; Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ εἶναι πολὺ πιθανή.

Ὁ δόκτωρ Γκίτμαν παρατηρεῖ ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ βγάλωμε συμπεράσματα γιὰ τὶς προτιμήσεις τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸ παρελθόν, γιατὶ τότε οἱ γάμοι γίνονταν σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τῶν γονέων, χωρὶς ἡ γνώμη τῶν μελλονύμφων νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψι. Θὰ πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποβλέψωμε στὴ σημερινὴ ἐποχή. Ὅταν μιὰ νέα κι' ὡραία γυναίκα παντρεύεται σήμερα ἕναν ἡλικιωμένον ἢ ἕναν ἄσχημο ἄντρα, τὸ κάνει γιατὶ τὸ θέλει ἡ ἴδια κι' ὄχι γιατὶ τὴν βιάζει κανεὶς σ' αὐτό. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ἄντρας αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει τὸ ἰδανικό της.

Ὁ Ὀθέλλος κι' ἡ Δυσδαιμόνα

Πρὶν ἀπὸ τρισήμισυ αἰῶνες, ὡστόσο, ὁ Σαίξπηρ εἶχε ἀποθανατίσει αὐτὴ τὴν ἕλξι μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων πόλων στὴν τραγωδία του «Ὀθέλλος καὶ Δυσδαιμόνα». Ὁ Ὀθέλλος, ποὺ ἦταν στρατηγὸς στὴν ὑπηρεσία τῆς Βενετίας, κατέκτησε τὴν καρδιὰ τῆς ὄμορφης Δυσδαιμόνας μὲ τὴ φήμη τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων του καὶ τὴν ἔκαμε γυναίκα του. Ὁ πατέρας της, ὁ γερουσιαστὴς Μπραμπάντσιο, κατέφυγε τότε στὸ Δόγη, κατηγορῶντας τον ὅτι εἶχε μαγέψει τὴν κόρη του. Ἀλλ' ὁ Δόγης ὑπερασπίσθηκε τὸν Ὀθέλλο, ὑποστηρίζοντας πὼς εἶχε ἔντιμα κατακτήσει τὴν καρδιὰ τῆς ὄμορφης Δυσδαιμόνας μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ τὶς νίκες του κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Βενετίας.

Κι' ὡστόσο, ὁ Ὀθέλλος ἦταν ἄσχημος καὶ ἐπὶ πλέον μαῦρος. Βρισκόταν, δηλαδὴ στὸν ἀντίθετο πόλο ἀπὸ τὴν ὄμορφη Δυσδαιμόνα.

Πραγματικά, ἂν θεωρήσωμε τὴν ἀνθρώπινη ὀμορφιὰ σὰν μιὰ ἀνώτερη μορφὴ τῆς ἀνθρώπινης ἐξελίξεως, ἡ ἀσχημία εἶναι τότε μιὰ μορφὴ πιὸ χαμηλὴ καὶ ποὺ φέρνει τὸν ἄνθρωπο πιὸ κοντὰ στὸ ζῶο.

Οἱ ἄσχημοι συγκινοῦν περισσότερο

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη θεωρία, οἱ γυναῖκες βρίσκουν τὸν ἄσχημο ἄντρα «πιὸ πολὺ ἄντρα». Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ ἄσχημοι ἄντρες, ποὺ ξέρουν ὅτι ἔχουν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὴ φύσι, ἀγωνίζονται μὲ μεγαλύτερο πεῖσμα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ καταχτήσουν μιὰ ἀνώτερη κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ θέσι καὶ συχνὰ τὸ πετυχαίνουν. Γίνονται ἔτσι πιὸ ἀξιοπρόσεχτοι, γιατὶ οἱ γυναῖκες ξέρουν πὼς μποροῦν νὰ βασίζονται σ' αὐτούς.

Ἕνα χτυπητὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ Μπεγκούμ. Ὅταν παντρεύτηκε τὸν Ἀγᾶ Χάν, ὅλοι εἶπαν ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ τὰ λεφτά του. Ἀλλὰ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποστηρίξη σήμερα μπροστὰ στὴν εἰλικρινῆ λύπη αὐτῆς τῆς νέας ἀκόμη καὶ ὡραίας γυναίκας, πού, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο.

Σύμπλεγμα ἐνοχῆς

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις εἶναι τῆς ἀλησμόνητης Μαίριλυν Μονρόε. Ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους της, ὁ παίκτης τοῦ μπαίηζ-μπὼλ Τζόε ντὶ Μάτζιο ἦταν ἀσφαλῶς ἄσχημος, μὲ τὴν ἀλογίσια φυσιογνωμία του καὶ τὴν κακοφτιαγμένη μύτη του κι' ὁ κωμωδιογράφος Ἄρτουρ Μίλλερ ἦταν ἕνας ψυχρὸς διανοούμενος, χωρὶς τίποτα τὸ ἑλκυστικό. Τί ἆραγε τράβηξε κοντά τους τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀποκληθῆ «βασίλισσα τοῦ σεξ-άππηλ» καὶ «πίν- ἄπ ὑπ' ἀριθμ. 1»;

Ὁ δόκτωρ Γκίτμαν διατυπώνει μιὰ πρωτότυπη θεωρία. Οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες, ὑποστηρίζει, ποὺ χρωστᾶνε τὴν ἐπιτυχία τους στὴ φυσικὴ γοητεία τους ὑποφέρουν ἀπὸ ἕνα «σύμπλεγμα ἐνοχῆς», γιατὶ δὲ θὰ ἤθελαν ν' ἀρέσουν μόνο γιὰ τὴν ὀμορφιά τους. Γιὰ νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα καὶ νὰ ἐξιλεωθοῦν, προτιμοῦν τοὺς ἄσχημους ἄντρες.

Οἱ γυναῖκες ὑποστηρίζει ἀκόμη ὁ Γκίτμαν, ἔχουν ἔμφυτο τὸ αἴσθημα τῆς θυσίας. Τοὺς ἀρέσει νὰ θυσιάζωνται γιὰ τοὺς ἄλλους. Καί, στὴν προκειμένη περίπτωσι, μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναίκα νοιώθει μιὰ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, θυσιάζοντας τὸν ἑαυτό της, γιὰ νὰ κάμη εὐτυχισμένον ἕναν ἄντρα, ποὺ ἡ φύσι τὸν ἔχει ἀδικήσει ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ ἄποψι. Ἡ Μαίριλυν Μονρόε παντρεύτηκε τὸν Τζόε ντὶ Μάτζιο γιὰ τὴν εὐκινησία καὶ τὴν καταπληκτικὴ δεξιοτεχνία του, ποὺ τὴν εἶχαν ἐνθουσιάσει, γιατὶ αὐτὴ ἦταν πάντα ἀπρόθυμη γιὰ ὅλα τὰ σπόρ. Παντρεύτηκε κατόπιν τὸν Ἄρτουρ Μίλλερ γιὰ νὰ δείξη στὸν ἑαυτό της καὶ στοὺς ἄλλους ὅτι δὲν ἦταν μόνο ἕνα ὄμορφο σῶμα ποὺ ἐγοήτευε καὶ προκαλοῦσε τοὺς ἄνδρες, ἀλλ' ὅτι μποροῦσε ἐπίσης νὰ καταλάβη τὰ πνευματικὰ ζητήματα καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτά.

Τὸ εἴδωλο τοῦ 1,50 μ.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ἡ γυναίκα γοητεύεται ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ ἔχει ἐπιτύχει κι' ἀδιαφορεῖ ἂν εἶναι ὄμορφος ἢ ἄσχημος. Χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωσι τῆς Ἄβα Γκάρντνερ, τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς πέντε συζύγους τοῦ Μίκυ Ρούνεϋ.

«Ὁ Μίκυ, εἶπε μετὰ τὸ διαζύγιό τους, μοῦ φαινόταν σὰν εἴδωλο, γιατὶ εἶχε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶχα ἐγώ: ἐπιτυχία, χρήματα, τὴ χάρι νὰ μπορῆ νὰ διασκεδάζη τοὺς ἄλλους καὶ νὰ διασκεδάζη κι' ὁ ἴδιος».

Αὐτὸ τὸ εἴδωλο, ὡστόσο, εἶχε ὕψος 1.50 μ. καί, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κυττάξη τὴ γυναίκα του στὰ μάτια, ἔπρεπε ν' ἀνεβαίνη σ' ἕνα σκαμνάκι. Κι' ὅμως, μετὰ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, παντρεύτηκε ἄλλες τέσσερις ὡραιότατες γυναῖκες: τὴ Μπέττυ Τζέην Ράϊς, τὴ Μάρθα Βίκερς, τὴν Ἔλλεν Μέϊνκεν καὶ τὴ Βαρβάρα Τόμπσον. Ὅλες τὸν εὕρισκαν γοητευτικώτατο...

Ἡ ἀντίθεσι τὶς εὐνοεῖ

Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ Ἄγγλος ἀνθρωπολόγος Ἄσλεϋ Μόνταγκιου, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς ἄσχημους ἄντρες, γιὰ νὰ κάνη ἡ ὀμορφιά τους μεγαλύτερη ἐντύπωσι συγκρινομένη μὲ τὴν ἀσχημιὰ ἐκείνων ποὺ τὶς συνοδεύουν.

Ἡ μόνη ἴσως περίπτωσι πολὺ ὄμορφου ἄντρα, ποὺ ἀγαπήθηκε μὲ πάθος ἀπὸ τὶς γυναῖκες — ὑπάρχουν ἀκόμη πιστὲς στὴ μνήμη του, μολονότι ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του — ἦταν τοῦ Ροδόλφου Βαλεντῖνο. Ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνο ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι. Δὲν ἦταν μόνον ὡραῖος ἄντρας. Συνδύαζε ἐπίσης ἕνα σωρὸ ἄλλα χαρίσματα. Κι' ἤξερε ἀκόμη νὰ γοητεύη τὶς γυναῖκες μὲ τὸ βελούδινο βλέμμα του, ποὺ ἦταν σὰν μιὰ ὑπόσχεσι γιὰ ἄγνωστες χαρὲς κι' εὐτυχίες.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ ἄσχημοι ἄντρες δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύωνται, οὔτε νὰ θεωροῦν τὴν ἀσχήμια τους σὰν ἐμπόδιο γιὰ νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας. Ἔχουν ἴσως μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας ἀπὸ τοὺς ὄμορφους...

Ὁ Μάρλον Μπράντο, ὡς Ὀθέλλος, πάνω ἀπὸ τὴ νεκρὴ Δυσδαιμόνα.

Ἡ Μπεγκοὺμ μὲ τὸν Ἀγὰ Χὰν λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του. Ἡ Μπεγκοὺμ εἶναι πάντοτε νέα καὶ πολὺ ὡραία γυναίκα. Ἔμεινε ὡστόσο, πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ Ἀγὰ Χάν.

Ἡ ἀλησμόνητη Μαίριλυν Μονρόε κι' ὁ πρωταθλητὴς τοῦ μπαίηζ-μπὼλ Τζόε ντὶ Μάτζιο. Ὁ Τζόε μὲ τὴν ἀλογίσια φυσιογνωμία του, κάθε ἄλλο, βέβαια, παρὰ ἦταν ἕνας γοητευτικώτατος ἄντρας.

Η ΣΠΙΘΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὰ προσκλητήρια εἶχαν μοιρασθῆ μιὰ βδομάδα πρὶν κι' ἡ μοδίστρα εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι κι' ἔρραβε τὸ γκρίζο ταγεράκι, ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ νυφικό, κι' ἄλλα δυὸ - τρία φορεματάκια.

Παντρευόταν ὁ Σωτήρης Λάμπης, χῆρος μ' ἕνα κοριτσάκι κι' ἡ 'Αλέκα Κυπριάδου, χήρα κι' αὐτὴ μ' ἕνα ἀγοράκι. Τὰ παιδιὰ ἦταν συνομήλικα, δέκα χρόνων τὸ καθένα. Οἱ γονεῖς τους πάλι ἦταν τριανταπέντε χρόνων ὁ καθένας τους. Ἦταν ἕνας γάμος ἀπὸ ἔρωτα, ἕναν παλιὸ ἔρωτα ποὖχε φουντώσει στὶς καρδιές τους, ὅταν ἦταν ἀκόμη πολὺ νέοι, δεκαοχτὼ χρόνων παιδιά.

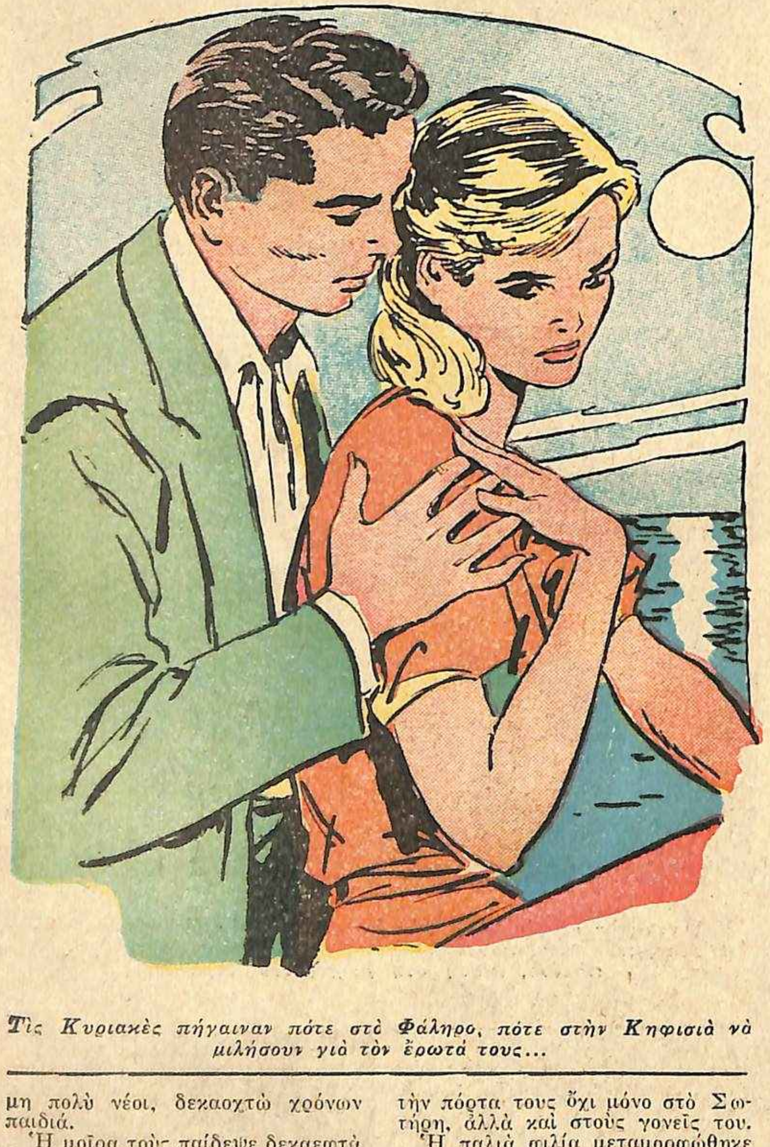

Τὶς Κυριακὲς πήγαιναν πότε στὸ Φάληρο, πότε στὴν Κηφισιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν ἔρωτά τους...

'Η μοῖρα τοὺς παίδεψε δεκαεφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, μά, ἐπιτέλους, εἶχε φτάσει ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ νὰ σμίξουν, νὰ γίνουν ἀντρόγυνο καὶ νὰ νοιώσουν τὴ χαρά, ποὺ εἶχαν στερηθῆ τόσα τόσα χρόνια, αὐτὸς παντρεμένος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ὅταν παντρεύτηκε ἡ ἀγαπημένη του μὲ τὸ ζόρι καὶ τὶς φοβέρες τοῦ πατέρα της...

★

Τὰ παιδιὰ πήγαιναν τότε σχολεῖο καὶ τὸ σχολεῖο τους ἦταν μικτό. Τὰ σπίτια τους τὰ χώριζε μονάχα ἕνας κῆπος, ἐκεῖ κάτω στὴν Κολοκυθοῦ. Καὶ τὸν πιὸ πολὺ καιρό τους τὸν περνοῦσαν μαζί, γιατὶ σὰν συμμαθητὲς ποὺ ἦταν, διάβαζαν τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς μαζί.

'Επόμενο, λοιπόν, ἦταν νὰ συμπαθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ὅταν τελείωσαν τὸ Γυμνάσιο νὰ τοὺς παρασύρη αὐτὴ ἡ συμπάθεια σ' ἕνα σφοδρὸ ἔρωτα.

Τότε ἦταν ποὺ τὸ κατάλαβαν οἱ γονεῖς τῆς 'Αλέκας καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρτα τους ὄχι μόνο στὸ Σωτήρη, ἀλλὰ καὶ στοὺς γονεῖς του.

'Η παλιὰ φιλία μεταμορφώθηκε σὲ ἔχθρα, γιατὶ ὁ πατέρας τῆς 'Αλέκας εἶχε ἄλλα ὄνειρα γιὰ τὴν κόρη του καὶ δὲ θὰ τῆς ἔδινε ποτὲ γιὰ σύζυγο τὸ γυιὸ ἑνὸς ὑδραυλικοῦ τῆς γειτονιᾶς τους!

Ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος, δούλευε σ' ἕνα ὑπουργεῖο κι' ἡ θέσι του, ὅπως ἔλεγε, δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πέση τόσο χαμηλά.

Σὰν γειτόνοι, βέβαια, εἶχαν ἁπλὲς σχέσεις, μιὰ ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων στὶς γιορτές, ἀλλὰ δὲ θὰ ἔφταναν καὶ νὰ συγγενέψουν!...

Αὐτὰ τὰ λόγια, ὅταν τὰ πρωτάκουσε ὁ πατέρας τοῦ Σωτήρη, ποὺ ἦταν ἕνας ἁπλός, καλὸς ἀνθρωπᾶκος, θύμωσε μὰ δὲν ἐπέμεινε. Παρακάλεσε μάλιστα τὸ γυιό του, νὰ πάψη νάχη σχέσεις μὲ τὴν 'Αλέκα, μὰ ὁ Σωτήρης, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ δὲν τὸν ἄκουσε. Κάθε μέρα βλέπονταν οἱ δυὸ νέοι, ποὺ εἶχαν γραφτῆ κι' οἱ δυὸ στὴ Νομικὴ Σχολή, καὶ τὶς Κυριακὲς μὲ διάφορες προφάσεις πήγαιναν πότε στὸ Φάληρο καὶ πότε στὴν Κηφισιά, νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν ἔρωτά τους, ποὺ θὰ πήγαινε χαμένος ἀπὸ μιὰ στενοκεφαλιά.

'Η φοιτητική τους ἰδιότητα, τὰ νειᾶτα τους, μὰ κι' ὁ ἔρωτας ποὺ εἶχαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, τοὺς βοηθοῦσαν νὰ βρίσκουν διάφορες προφάσεις καὶ νὰ συναντιῶνται κρυφά, ὅποτε ἤθελαν καὶ ὅπου ἤθελαν.

Μὲ πόσα χτυποκάρδια, ὅμως καὶ πόσους φόβους γύριζαν στὸ σπίτι, ἔπειτα ἀπὸ κάθε συνάντησί τους! Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, εὕρισκαν πάντα κάποια ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς ματιὲς τοῦ πατέρα..

Ὅπως πρίν, ἔτσι καὶ τώρα ὡς φοιτητὲς διάβαζαν μαζὶ καὶ μαζὶ πήγαιναν στὸ φροντιστήριο.

Μαζὶ πάλι ἔδιναν τὶς ἐξετάσεις τους καὶ προχωροῦσαν στὰ μαθήματα ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, χέρι μὲ χέρι, ὥσπου ἔφτασαν στὰ τελευταῖα μαθήματα γιὰ τὸ πτυχίο τους.

Τότε ἦταν ποὺ τοὺς συνάντησε μιὰ μέρα, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Σύνταγμα, νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ὁ πατέρας τῆς 'Αλέκας. Τὴ χαστούκισε, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ταξὶ καὶ τὴ γύρισε στὸ σπίτι.

Τὸ τί ἄκουσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ 'Αλέκα εἶναι ἀπίστευτο! Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ξαναμιλήσει ὁ πατέρας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

'Αφοῦ, λοιπόν, τὴ φοβέρισε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τῆς εἶπε ὅτι θὰ μείνη στὸ σπίτι, κλεισμένη, ὅτι δὲ θὰ ξαναβγῆ ποτέ, κι' ὅτι γιὰ νὰ σταματήση αὐτὴ ἡ ἱστορία, θὰ τὴν πάντρευε πολὺ γρήγορα...

Ἔκλαψε ἡ 'Αλέκα, ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση μὰ τὴν ἔσωσαν κι' ἔμεινε πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες κλεισμένη...

Ἕνα βράδυ, ὁ πατέρας της ἔφερε στὸ σπίτι ἕναν ἡλικιωμένο κύριο, τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου του καὶ τὴν ἀρραβώνιασε.

Δοκίμασε νὰ φύγη κρυφὰ ἡ 'Αλέκα τὴν ἄλλη μέρα. Βρῆκε, μάλιστα, τὸ Σωτήρη καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ διηγήθηκε τὰ βάσανά της. Τί νὰ κάνη ὅμως ἐκεῖνος; Οὔτε ἀπαγωγὴ μποροῦσε νὰ κάνη, οὔτε χρήματα εἶχε γιὰ νὰ συντηρηθοῦν. Ἔκλαψε, λοιπόν, κι' αὐτὸς μαζί της, ἀγκαλιάστηκαν γιὰ τελευταία φορὰ κι' ὑποσχέθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅτι θὰ διατηρήσουν γιὰ πάντα ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης τους...

Μιὰ Κυριακὴ παντρεύτηκε ἡ 'Αλέκα. 'Ο Σωτήρης ἀρρώστησε κι' ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε σ' ἕνα χωριὸ νὰ ἡσυχάση.

Τότε συνέβη κάτι ἀπρόοπτο. 'Ο Σωτήρης γνωρίστηκε μὲ μιὰ πλούσια ἀρχοντοπούλα, τοῦ χωριοῦ καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα, παντρεύτηκε ἀπὸ ἀνάγκη γιὰ ν' ἀναδειχθῆ, τώρα ποὖχε τελειώσει τὸ Πανεπιστήμιο καὶ εἶχε πάρει τὸ πτυχίο του. Ἄλλωστε, εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα μὲ τὸ γάμο τῆς 'Αλέκας.

★

Μὰ ἡ ζωή, τόσο τῆς 'Αλέκας, ὅσο καὶ τοῦ Σωτήρη εἶχε καταντήσει πιὰ μαρτύριο. Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ἀγαποῦσε τὸ σύντροφό του. Ζοῦσαν συμβατικά, καὶ τὸ χαμόγελο δὲν ἄνθιζε ποτὲ στὰ χείλη τους.

'Ο Σωτήρης ἀπέκτησε ἕνα κοριτσάκι κι' ἕνα ἀγοράκι ἡ 'Αλέκα. Τὄξεραν, γιατὶ ὁ ἕνας παρακολουθοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

'Η 'Αλέκα μὲ τὸν ἄντρα της ἔμεναν στὸ μεγάλο πατρικό της σπίτι, ποὺ τὸ πῆρε γιὰ προῖκα κι' οἱ γονεῖς της κράτησαν μόνο ἕνα δωμάτιο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μὴ δίνουν καμμιὰ ἐνόχλησι στὸ ζευγάρι.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πέθανε ὁ πατέρας τῆς 'Αλέκας ξαφνικά, κι' ἡ μητέρα της ἀγόρασε ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι καὶ ἔμενε ἐκεῖ μὲ τὴ δεύτερη κόρη της.

'Ο Σωτήρης μὲ τὰ χρήματα τῆς πλούσιας νύφης εἶχε ἀγοράσει ἕνα μεγάλο διαμέρισμα σὲ πολυκατοικία καὶ ἔφτιασε ἕνα τέλειο δικηγορικὸ γραφεῖο. Ζοῦσε ἄνετα, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικά.

Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχότανε στὴν παλιά του γειτονιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς γονεῖς του, ἀναστέναζε κι' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὰ παράθυρα τῆς 'Αλέκας.

Κάποτε, μάλιστα, οἱ ματιές τους συναντήθηκαν, οἱ καρδιές τους σπαρτάρισαν, μὰ τὰ χείλη τους ἔμειναν κλειστά...

★

Εἶχαν περάσει ἐννιὰ χρόνια ἀπὸ τὸ γάμο τους. Καὶ μιὰ μέρα, μὲ διαφορὰ ἑνὸς μῆνα, πέθαναν ὁ ἄντρας τῆς 'Αλέκας καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Σωτήρη. 'Ο πρῶτος σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ἐνῶ πήγαινε νὰ περάση μιὰ διάβασι κι' ἡ δεύτερη ἀπὸ μιὰ ἀγιάτρευτη ἀρρώστια ποὺ ἐκδηλώθηκε ξαφνικὰ καὶ ποὺ τὴν ἔστειλε γρήγορα στὸν τάφο.

Δὲ φρόντισαν νὰ βρῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. 'Η μοῖρα τοὺς φύλαξε μιὰ συνάντησι στὸ σχολεῖο, ὅπου εἶχαν πάει νὰ πάρουν τὰ ἐνδεικτικὰ τῶν παιδιῶν τους. Τὰ παιδιὰ ἔτυχε νὰ φοιτοῦν στὴν ἴδια ἰδιωτικὴ σχολή.

Ἔδωσαν τὸ χέρι, κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὰ παλιά, προχωρώντας βῆμα πρὸς βῆμα, πρὸς τὶς νοσταλγικὲς ἀναμνήσεις τους...

'Η πίκρα καὶ ὁ πόνος παραμέρισαν διακριτικά, γιατὶ μιὰ σπίθα πήδησε ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὴν κοιμισμένη φωτιά, ποὺ ζέσταινε ἀκόμη τὶς καρδιές τους...

Μιλοῦσαν γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, καὶ ξεχάστηκαν καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο σ' ἕνα τραπεζάκι ζαχαροπλαστείου, στὸ ἴδιο ἐκεῖνο, ποὺ εἶχαν δώσει τὸ τελευταῖο ραντεβοῦ τους.

Κι' ἡ σπίθα αὐτὴ ξανάναψε τὴν ἀγάπη τους, ποὺ εἶχε ἠρεμήσει δέκα ὁλόκληρα χρόνια.

— Τώρα, εἴμαστε μόνοι καὶ ἐλεύθεροι! πρόφερε ὁ Σωτήρης.

— Ὄχι ἐντελῶς, ὑπάρχουν καὶ τὰ παιδιά...

— Ὅλα μποροῦν νὰ σμίξουν σὲ μιὰ οἰκογένεια, ἀπάντησε ὁ Σωτήρης.

Κι' ἔσκυψε πιὸ πολὺ καὶ τῆς φίλησε τὰ χέρια.

Δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας μούσκεψαν τὰ μάτια τῆς 'Αλέκας.

Ἦταν τὰ τελευταῖα δάκρυα, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄνθισε πάλι στὰ χείλη της τὸ χαμόγελο.

★

'Ο Σωτήρης κι' ἡ 'Αλέκα ἔκαναν τοὺς καθυστερημένους κατὰ δέκα χρόνια γάμους τους κι' ἔνοιωσαν τὴν εὐτυχία μιᾶς παλιᾶς ἀγάπης, ποὺ δὲν εἶχε σβύσει ποτέ!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΘΕΛΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

Με τὸ ἴσιο, μαῦρο, ἁπλὸ φόρεμα, θὰ φορέσετε ἕνα σκοῦρο στρογγυλὸ καπέλλο μὲ μεγάλο μπὸρ καὶ ἕνα ζακεττάκι σὲ χρῶμα «παστέλ», μὲ τὴ νέα γραμμή, ποὺ συνδυάζει μικροὺς ὤμους μὲ φουσκωτὰ ἐπάνω μανίκια καὶ ποὺ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἡ ἀναγέννησι τῆς «βικτωριανικῆς» μόδας τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Γιὰ τὶς δροσερὲς ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, ὁ Καρντὲν προτείνει μιὰ ἄλλη νουβωτέ: τὸ φόρεμα-ταγιὲρ μὲ μανίκι κιμονὸ καὶ τὸ νέο πλισσὲ «ἀκκορντεόν». 'Ο μικρὸς γιακᾶς καὶ ὁ φιόγκος, ποὺ συνεχίζεται μὲ μακρειὲς καρδέλλες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, δίνουν μιὰ ξεχωριστὴ νότα στὸ κομψὸ σύνολο.

Στὸ ἁπλό, ἴσιο μοντέλο τοῦ Φορκέ, μὲ μεγάλα μπὲζ καὶ καφὲ φύλλα, πάνω σὲ φόντο ἰβουάρ, μὲ κούπ, ποὺ μιμεῖται στὴν πλάτη ἕνα μπολερό, τὸ στόλισμά του εἶναι ὁ μεγάλος γιακᾶς-κολλιὲ ἀπὸ φύλλα σὲ βελοὺρ-σιφόν.

'Η μπλούζα-τυνίκ, ποὺ σχεδίασε ὁ Σαὶν-Λωρὰν γιὰ τὸ βράδυ, εἶναι ἀπὸ ἄσπρη ὀργκάντζα, μὲ φουρὼ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, κεντημένο μὲ ἄσπρα λουλούδια. Προσέξετε τὸν πρωτότυπο ὄρθιο γιακᾶ.

Ἕνα ἄλλο, ἀσφαλῶς ὄχι λιγώτερο «ρωμαντικὸ» σύνολο εἶναι τὸ βραδυνὸ μοντέλο τοῦ Καρντέν. 'Η τουνὶκ εἶναι ἀπὸ τοῦλι μπλὲ-σιέλ, κεντημένο μὲ λουλούδια ἀπὸ στράς. Τὸ μακρὺ φουρὼ εἶναι ἀπὸ κρὲπ στὸ ἴδιο χρῶμα. Ὅπως παρατηρήσατε, ἡ βραδυνὴ μόδα γύρισε στὰ μακρυὰ φορέματα.

Ἕνα ἀσύμμετρο μοντέλο γιὰ φόρεμα κοκτέηλ τοῦ Ντιὸρ ἔχει τὸν ἕνα ὦμο γυμνὸ καὶ κλείνει στὸ λαιμὸ μὲ ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος.

ΓΥΜΝΑ ΜΠΡΑΤΣΑ ΣΤΑ ΠΡΩΪΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ «μικρὰ» φορέματα, ποὺ φοριοῦνται σ' ὅλες τὶς πρωϊνὲς ὧρες, εἶναι χωρὶς μανίκια, ἀκόμη κι' ἂν τὸ φόρεμα ἀποτελῆται ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα.

Τὰ ντεκολτὲ εἶναι μικρά, στρογγυλὰ ἢ καρρέ.

Ἕνα Ἰταλικὸ μοντέλο ἀπὸ κίτρινο λινὸ ἔχει — ὅπως ἄλλωστε πολλὰ γαλλικὰ μοντέλα — μπροστὰ στὴ μέση ἀνεβασμένη μιὰ βαθειὰ πιέττα στὴ φούστα καὶ μεγάλες τσέπες.

Τὸ ἴσιο φόρεμα συμπληρώνεται μ' ἕνα ἰδιότροπο μπολερό, ποὺ εἶναι μπροστὰ κλειστὸ καὶ πίσω ἀνοιχτό, καὶ ποὺ κλείνει πίσω μόνο στὸ λαιμὸ μ' ἕνα φιόγκο.

Πολὺ συνηθίζεται ἐπίσης τὸ σκέτο, μόλις φορμαρισμένο φόρεμα, μὲ «μανίκι-τιράντα», ποὺ κουμπώνει μπροστά, πάνω στὸ ἴσιο ντεκολτέ, μ' ἕνα μεγάλο κουμπὶ σὲ κάθε πλευρά. Οἱ κουμπότρυπες πάνω στὸ φόρεμα εἶναι κοφτὲς κι' ὄχι μόνο μαρκαρισμένες. Κοφτὲς ἐπίσης εἶναι οἱ ραφές, μπροστά, σὲ σχῆμα V (ἀρχίζουν στὸ στῆθος καὶ τελειώνουν κάτω ἀπὸ τὴ μέση) ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὶς συνη-

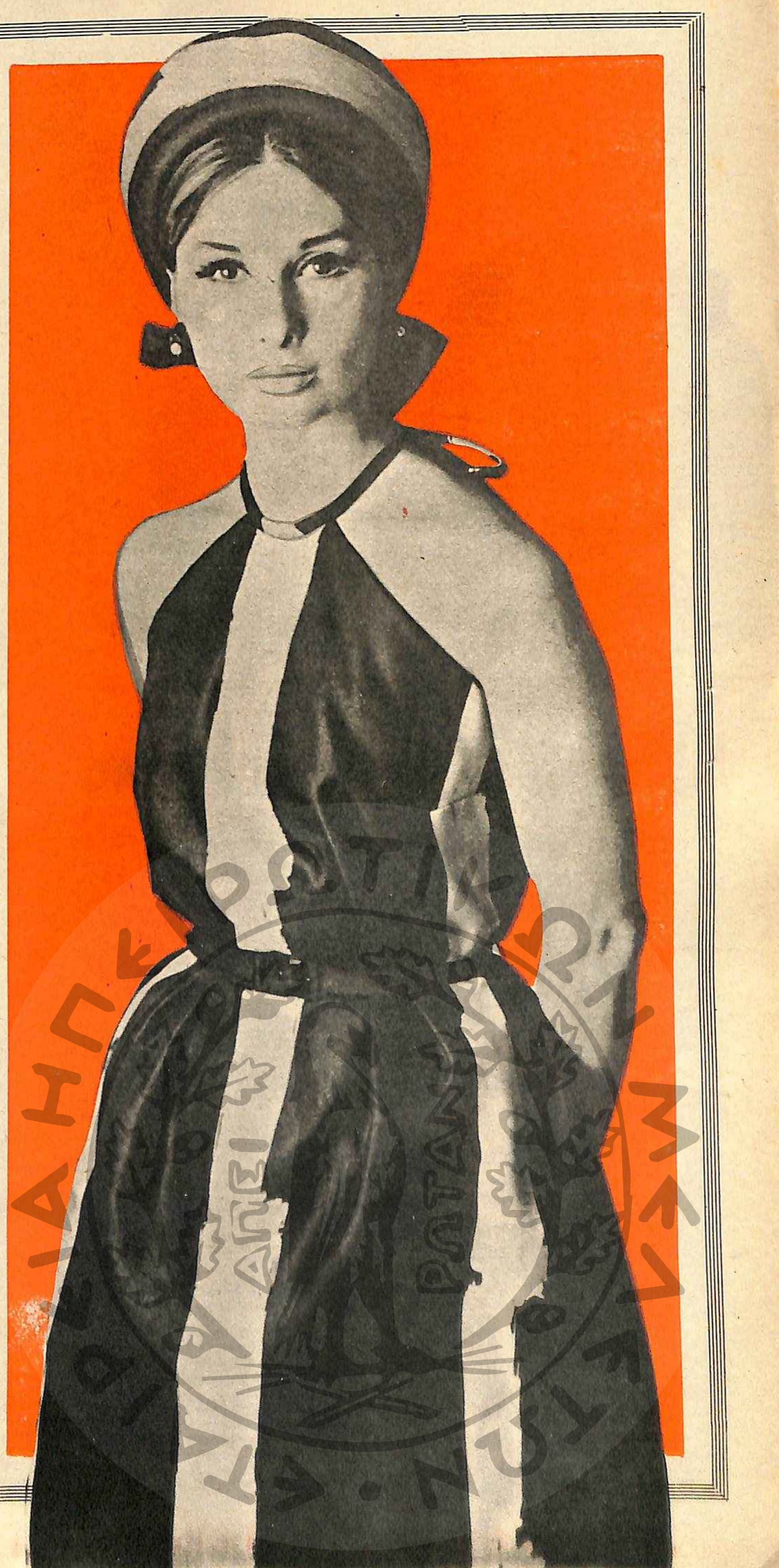

Ἕνα σύνολο μὲ ἀντιθέσεις: τὸ φόρεμα καὶ τὸ καπέλλο εἶναι ἀπὸ ριγὲ μεταξωτὸ καὶ τὸ μαντὼ ἀπὸ μονόχρωμο λαινάζ.

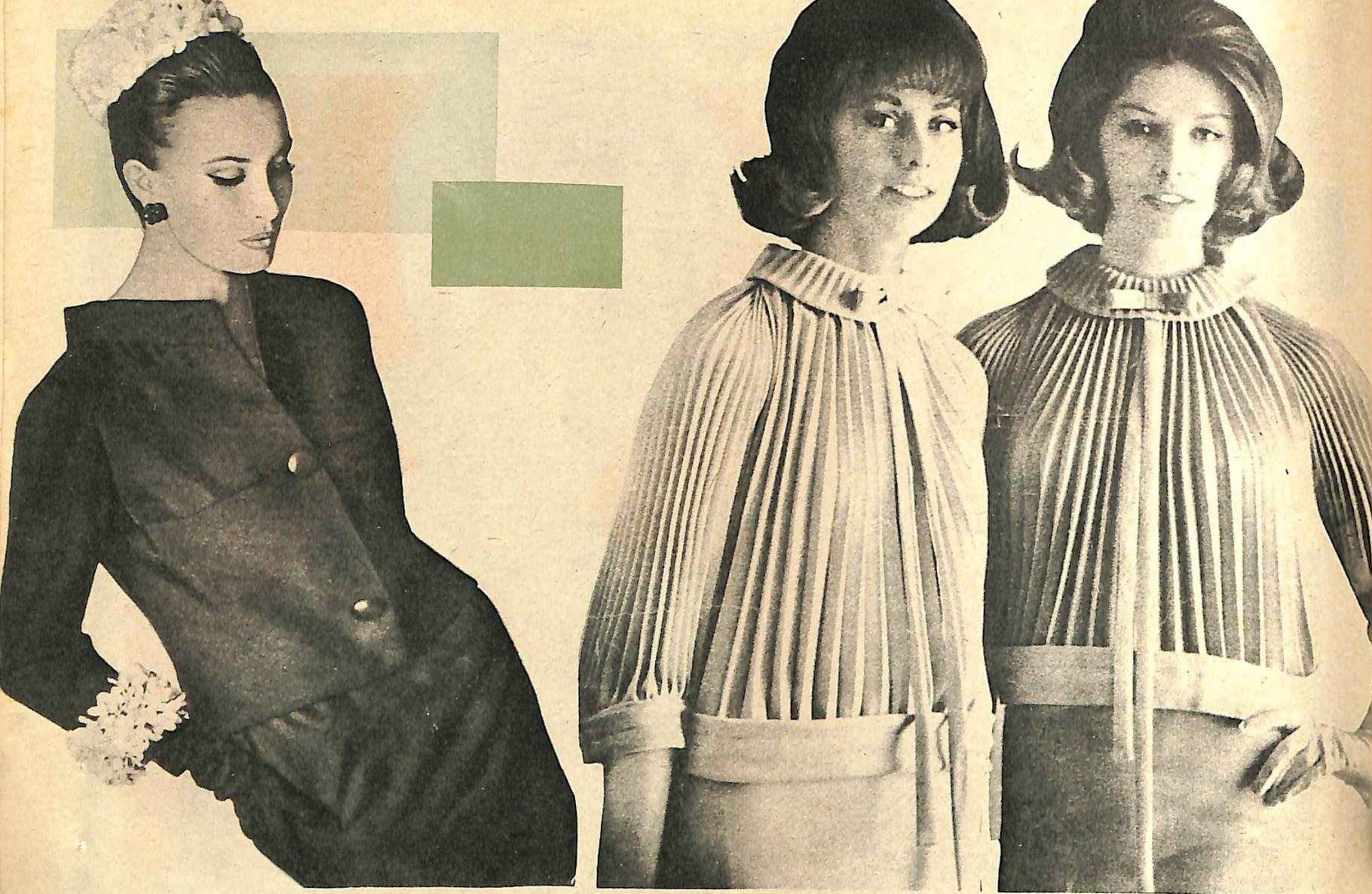

Ἀριστερά: Τὸ αὐστηρὸ ταγιὲρ μὲ τὰ εὔθυμα ἀξεσσουάρ. Δεξιά: Μιὰ νουβωτέ: τὸ πλισσὲ «ἀκορντεὸν» καὶ ἡ μπλοῦζα-ζακέττα κιμονό.

θισμένες πένσες. Τὸ πολὺ ἁπλό, αὐστηρὸ σχεδὸν αὐτὸ φόρεμα, συμπληρώνεται μὲ γάντια καὶ καπέλλο ἀπὸ ἄσπρο πικέ.

Τὸ καπέλλο αὐτὸ θὰ ἔχῃ «τετράγωνο» μπὸρ (δηλαδὴ μπὸρ μὲ δυὸ γωνιὲς μπροστά). Ἡ γραμμὴ αὐτὴ συνηθίζεται, ὅταν τὸ καπέλλο συνοδεύῃ ἕνα φόρεμα σὲ πολὺ ἁπλὸ στύλ.

ΝΕΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΣΕ ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Οἱ οἶκοι μόδας στὸ Παρίσι δὲν ἔχουν ἐγκαταλείψει τὰ κλασσικὰ χρώματα. Προτείνουν ὅμως νέες πρωτότυπες γραμμὲς γιὰ φορέματα μὲ κλασσικὰ χρώματα.

Ὁ Ντιὸρ λανσάρει ἐφέτος τὴ «γραμμὴ ὀμπελὶσκ» (ἢ τὴ «γραμμὴ Ι») γιὰ τὰ πρωϊνὰ καὶ ἀπογευματινὰ ἁπλᾶ φορέματα, ποὺ διαφέρει λίγο ἀπὸ τὴ «γραμμὴ-σωλῆνα» τῶν ἄλλων οἴκων, γιατὶ τὰ ἴσια φορέματά του δείχνουν κάποια χάρι πρὸς τὰ κάτω καὶ φοριοῦνται συνήθως χωρὶς ζώνη.

Οἱ γιακάδες τοῦ Σαὶν-Λωρὰν καὶ τῶν ἄλλων οἴκων μόδας στὸ Παρίσι, εἶναι μπροστὰ πιὸ κοντοὶ ἀπὸ πίσω.

Ἕνας ἄλλος νεωτερισμὸς στὴ γαλλικὴ μόδα τοῦ 1963, εἶναι ὁ πολὺ μικρὸς ὦμος: τὸ μανίκι ἀρχίζει σχεδὸν δίπλα στὸ γιακᾶ καὶ ἀντικαθιστᾶ μὲ τὸν ὄγκο του τὸν ὦμο, ποὺ λείπει σχεδόν.

Οἱ «μπέρτες» καὶ τὰ μπολερὸ παρουσιάζουν μιὰ ἄλλη ἰδιοτροπία: ἔχουν στὴν πλάτη ὁμαλὸ ὦμο, ἀλλὰ τελειώνουν μπροστὰ σὲ γραμμὴ ραγκλάν.

Οἱ ζακέττες φοριοῦνται στὸ Παρίσι μὲ τὶς πιὸ ἀντίθετες κούπ: εἶναι εἴτε πολὺ κοντὲς καὶ τελειώνουν πάνω ἀπὸ τὴ μέση, εἴτε μακρειὲς σὰν καζάκες. Αὐτὲς τὶς καζάκες τὶς ὠνομάσανε, ἐπειδὴ μιμοῦνται στὴν κοὺπ τὶς ἀνδρικὲς ζακέττες: «ζακέττα φούρναρη», «μπλούζα ὀδοντογιατροῦ» ἢ ἀκόμη «μπλούζα χωριάτη».

Στὸ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο σαντούνγκ, μὲ τὴν ἁπλῆ, αὐστηρὴ σχεδὸν γραμμή, ὁ γιακᾶς εἶναι ὄρθιος, πάνω σ' ἕνα πολὺ μεγάλο ντεκολτὲ καὶ συνεχίζει ἁπλῶς τὴ μπροστινὴ γραμμὴ τῆς ζακέττας, ποὺ κουμπώνει μὲ δυὸ κουμπιά, ἀρκετὰ μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Θὰ δώσετε ξεχωριστὴ χάρι στὴν αὐστηρὴ ἐμφάνισί σας μ' ἕνα μικρὸ καπελλάκι ἀπὸ ἄσπρα λουλούδια.

Ἕνας νεωτερισμὸς στὰ γάντια, ποὺ λανσάρεται στὴν Ἰταλία, εἶναι τὰ γάντια μὲ φαρδὺ μπόρ, ἀσσορτὶ μὲ τὸ καπέλλο. Ἂν δὲ βρῆτε τέτοιο μοντέλο στὰ μαγαζιά, μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάξετε μόνες σας. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ράψετε, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, τὰ λουλούδια (ποὺ εἶναι εὔκολο νὰ τὰ προμηθευθῆτε) πάνω σὲ μαῦρο φοδραρισμένο σκληρὸ μεταξωτὸ (ποὺ σχεδὸν δὲ θὰ φαίνεται) καὶ νὰ τὸ ἑνώσετε μὲ τὸ γάντι σας. Μερικὲς ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχουν (ἂν φτιάξανε «λουλουδένια» καπελλάκια σὲ διάφορα χρώματα) τέτοιες «μανσέτες» μὲ λουλούδια ἀσσορτὶ μὲ κάθε καπέλλο καὶ θὰ τὶς ἑνώσουνε κάθε φορὰ στὰ γάντια μὲ κόπιτσες.

ΜΑΝΤΩ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

Τὰ περισσότερα μοντέλα ἐφέτος μποροῦν νὰ φορεθοῦν τόσο τὴν ἡμέρα, ὅσο καὶ τὸ βράδυ. Τὸ μαντὼ σὲ στὺλ ταγιέρ, ἀπὸ μάλλινο φανταιζί, σὲ τουρκουὰζ σχέδιο, πάνω σὲ καφὲ φόντο, θὰ ἔχῃ ἰδιότροπη κούπ: στὰ πλάγια, μπροστὰ καὶ πίσω τὸ ὕφασμα θὰ μείνῃ μονοκόμματο. Ἡ «ζακέττα», ποὺ τὴν μιμεῖται ὁ μακρὺς μποῦστος τοῦ μαντώ, ἔχει στρογγυλὸ κόψιμο στὰ πλάγια (ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ μονοκόμματο μέρος) καὶ ἑνώνεται μπροστά, σὲ ἴσια γραμμή.

Ἕνα ἄλλο ἀπογευματινὸ μοντέλο ἔχει ὡς μόνο στόλισμα μανίκια-καγκουρώ. Προσέξετε τὸν πολὺ μικρὸ γιακᾶ σ' αὐτὸ τὸ μοντελάκι. Συμπληρώνεται μὲ τὸ ἁπλὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο-ρὸζ μεταξωτὸ (τὸ αὐθεντικὸ μοντέλο τοῦ Ἰταλικοῦ οἴκου μόδας Ἔντζο, λανσάρει τὴν κρεασιόν του σὲ ριγωτὸ ὕφασμα μὲ ἀνώμαλο σχέδιο) καὶ τὴ φόδρα τοῦ μαντὼ ἀσσορτί.

Τὸ φόρεμα ἔχει φαρδειὲς πιέττες καὶ ζώνη, ποὺ δημιουργεῖ τὴ γραμμὴ «μπλουζάν».

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι τὸ ριγωτὸ σχέδιο εἶναι προνόμιο τῶν ὑφασμάτων γιὰ φορέματα. Οἱ φαρδειὲς ρίγες φοριοῦνται καὶ στὶς ρεντιγκόττες, στὸν ἀκόλουθο συνδυασμό: ἕνα σκοῦρο, ἕνα ἄσπρο κι' ἕνα τρίτο, ἀνοιχτὸ χρῶμα.

Οἱ ρεντιγκόττες ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ ἁπλῆ κούπ, κοντὰ κι' ὄχι φουσκωτὰ μανίκια καὶ καθόλου γιακᾶ, ποὺ ἕνα φαρδὺ ρέλιασμα στὸ λαιμὸ θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Μιὰ ἐλαφρότατη καὶ πολὺ εὐκολοφόρετη ρὸμπ-μαντὼ ἔχει στρογγυλὸ καὶ σχιστὸ ἄνοιγμα μπροστὰ καὶ κουμπώνεται ὡς κάτω μὲ ἔξη κουμπιά. Θὰ τὸ φτιάξετε ἀπὸ μαλακὸ ὕφασμα, σὲ χρῶμα τουρκουάζ. Ὅλα τὰ ἀξεσσουὰρ (παπούτσια, γάντια, καπέλλο καὶ κολλιὲ) εἶναι ἄσπρα, ὅπως ἐκεῖνα, ποὺ συνοδεύουν τὸ ταγιεράκι ἀπὸ πράσινο φουλάρ, σουρὰ ἢ σαντούνγκ, μὲ μεγάλα πουὰ καὶ ἄσπρη φάτσα στὸ λαιμὸ καὶ στὰ ἴσια τρουὰ-κὰρ μανίκια.

Ὁ Ντιὸρ παρουσιάζει γιὰ τὶς δροσερὲς ἡμέρες ἕνα πολὺ κομψὸ καὶ ἁπλὸ ριχτὸ μαντὼ ἀπὸ μοχαὶρ καντριγιέ, μὲ μικροὺς ὤμους καὶ λίγο φουσκωτὸ μανίκι. Τὸ μαντὼ αὐτὸ κλείνει μὲ κουμπιά, εἶναι ὅμως χωρὶς γιακᾶ. Γύρω στὸ λαιμὸ καὶ μπροστά, κατὰ μῆκος τοῦ ἀνοίγματος, ἔχει διπλῆ φάτσα, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ στερεὸ τὸ φινίρισμά του.

Φοριέται μὲ μιὰ τὸκ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικό.

Ὁποια γυναίκα διστάζει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ πολὺ τολμηρὰ μοντέλα τῆς ἐφετεινῆς σαιζόν, θὰ παρηγορηθῆ ἀσφαλῶς μὲ τὴν πληροφορία, ὅτι φοριοῦνται, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ πλούσιες κολλεξιὸν τοῦ Φουρκὲ καὶ Μπικί, μὲ μαντὼ μὲ μεγάλους ὤμους (τότε ὅμως τὰ μανίκια κόβονται, χωρὶς νὰ ἔχουν φάρδος) ἢ ἁπλῶς μὲ ὤμους ραγκλάν.

Στὰ μαντὼ αὐτὰ τὰ μανίκια εἶναι στὸ παλιὸ φάρδος τῆς περυσινῆς μόδας, τρουὰ-κὰρ ἢ μακρυά.

Θὰ διαλέξετε μαλακὰ μάλλινα ὑφάσματα σὲ παστὲλ χρώματα, γιὰ νὰ δώσετε μιὰ καινούργια νότα σὲ γνωστὲς κούπ. Τὰ μαντὼ αὐτὰ ράβονται μὲ ἢ χωρὶς γιακᾶ, σταυρωτὰ (μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιῶν) ἢ ἁπλᾶ καὶ μὲ ζώνη.

ΟΙ «ΜΠΛΟΥΖΕΣ–ΜΠΟΛΕΡΟ» ΚΑΙ ΟΙ «ΖΑΚΕΤΤΕΣ–ΜΠΟΛΕΡΟ»

Ἂν ἔχετε μιὰ σκέτη μαύρη ἢ μπλὲ φούστα, μπορεῖτε νὰ τὴ συμπληρώσετε μὲ μιὰ μπλούζα ἀπὸ ἄσπρο ζέρσεϋ, ποὺ θὰ τὴ γαρνίρετε μ' ἕνα στρογγυλὸ γιακαδάκι στὸ μεγάλο ντεκολτὲ καὶ μὲ τέσσερα κουμπιὰ (δυὸ στὸ στῆθος καὶ δυὸ στὴ μέση) στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ φούστα. Ἔτσι, θὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο καὶ κομψὸ σύνολο. Τὰ τέσσερα κουμπιὰ κλείνουν τὸ τετράγωνο κομμάτι, ποὺ ἀνεβαίνει ὡς ἐπάνω καὶ κουμπώνει στὸ λαιμό, κάτω ἀπὸ τὸ γιακαδάκι, μὲ κόπιτσες.

Μπορεῖτε ὅμως νὰ ράψετε τὸ μοντέλο αὐτὸ μὲ ἄλλο τρόπο: Μαρκάρετε μπροστὰ μόνο τὸ τετράγωνο «πλαστρὸν» καὶ ράβετε πάνω του τὰ κουμπιά, χωρὶς νὰ κόψετε τὶς κουμπότρυπες. Τὸ πραγματικὸ ἄνοιγμα τῆς μπλούζας αὐτῆς θὰ εἶναι τότε πίσω: Θὰ ἀφίσετε πάνω στὴν πλάτη ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, ποὺ θὰ κλείνῃ μ' ἕνα κουμπάκι.

Ὁ Φοντάνα λάνσαρε ἕνα μοντέλο μὲ ἐμφάνισι φούστας καὶ μπλούζας μπολερό, ποὺ εἶναι ὅμως, στὴν πραγματικότητα, ἕνα σύνολο ἀπὸ φόρεμα καὶ ζακέττα σὲ κίτρινο σοὺπλ μάλλινο ὕφασμα. Ἡ φούστα εἶναι κομμένη σὲ δυὸ φύλλα, ἔχει πίσω δυὸ βαθειὲς πιέττες (σὲ κάθε πλευρὰ ἀπὸ μιὰ) καὶ συνεχίζεται μὲ σκέτο μποῦστο, ποὺ κλείνει ψηλὰ στὸ λαιμό. Ἡ μέση τοῦ φορέματος μαρκάρεται μὲ ψηλὲς πένσες.

Ἡ «ζακέττα-μπολερὸ» κλείνει πισω. Εἶναι μπροστὰ πιὸ στενὴ ἀπὸ τὴν πλάτη, μὲ μιὰ χωνευτὴ τσεπούλα στὴ δεξιὰ πλευρὰ κι' ἕνα στρογγυλό, ὄρθιο ἀλλὰ διπλὸ γιακᾶ, ποὺ τελειώνει πίσω μὲ δυὸ μεγάλες μύτες.

Μεταξωτὰ ἢ μάλλινα σύνολα σὲ ἄσπρο-μαῦρο συνδυασμό.

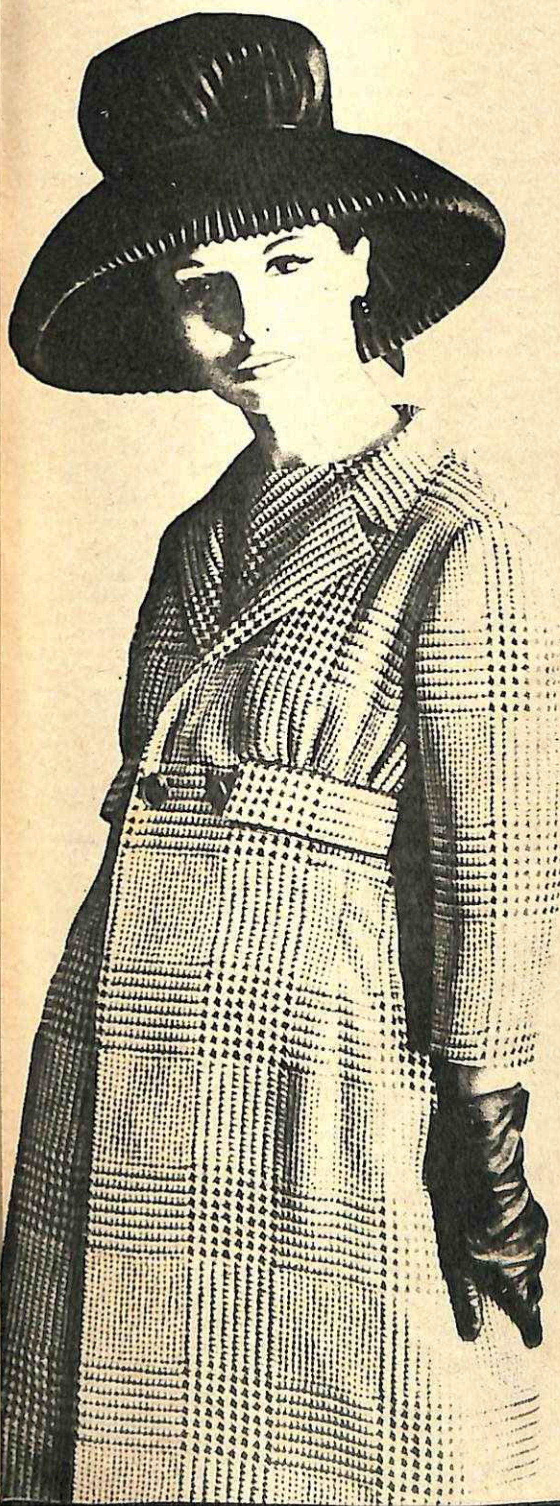

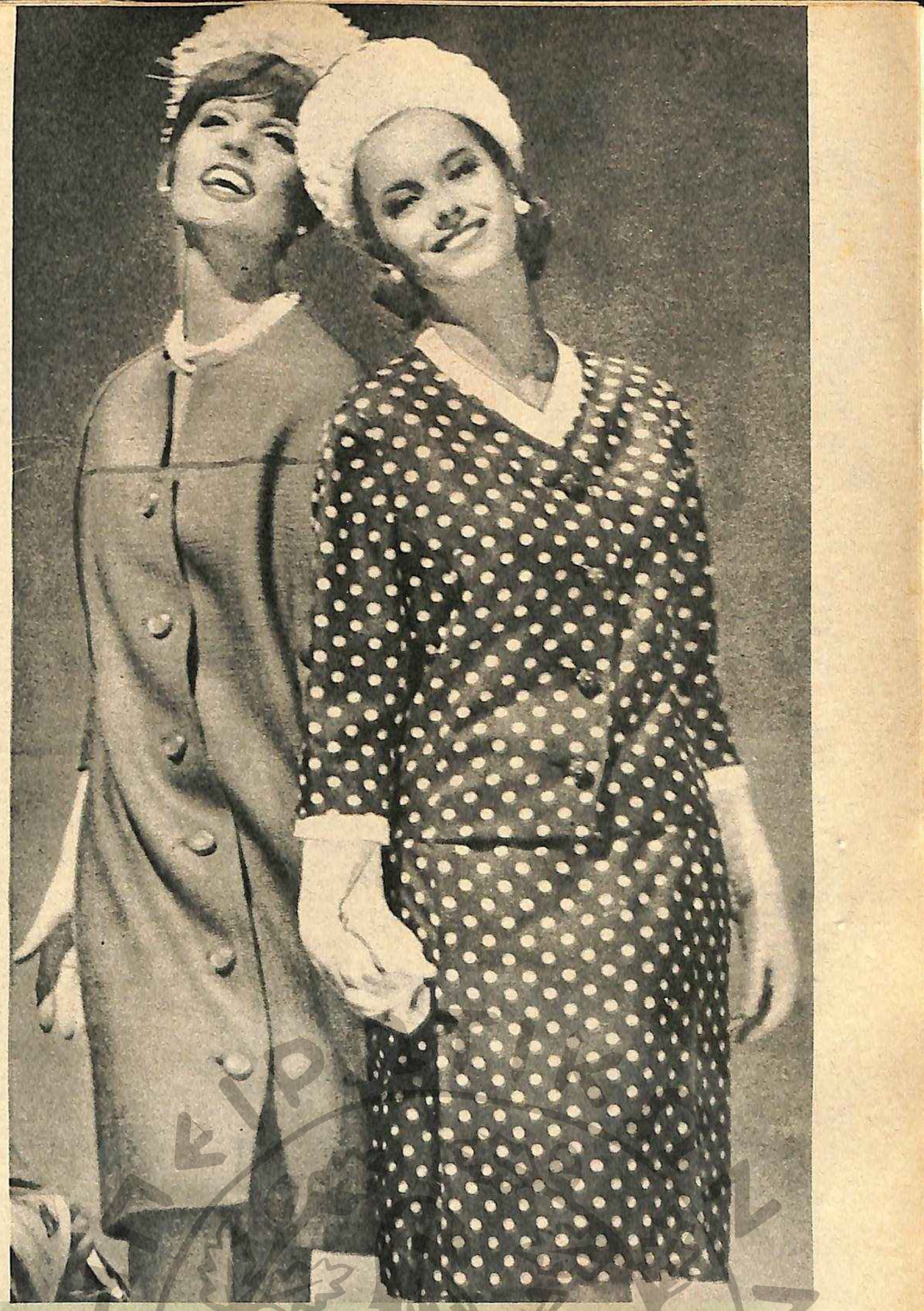

Ρὸμπ - μαντὼ «σοὺπλ» σὲ χρῶμα τυρκουάζ, ὅπως καὶ τὸ ἁπλὸ ταγιεράκι μὲ πουά.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΕ ΑΣΠΡΟ–ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ

Οἱ παλιὲς τουνὶκ ἐξακολουθοῦν νὰ φιγουράρουν στὶς νέες κολλεξιὸν τῶν μεγάλων οἴκων μόδας.

Σᾶς παρουσιάζουμε σήμερα ἕνα μοντέλο, ποὺ γίνεται ἀπὸ μάλλινο ἢ ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτὸ ὕφασμα. Ὅποιο κι' ἂν εἶναι τὸ εἶδος τοῦ ὑλικοῦ, θὰ προσέξετε, τὰ χρώματα νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε μαῦρα καὶ ἄσπρα.

Τὸ φόρεμα κόβεται σὲ στὺλ τουνίκ, εἶναι λίγο «μπλουζάν», ποὺ τὸ τονίζει ἡ ζώνη (φτιαγμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο μαῦρο ὕφασμα τοῦ κάτω μέρους τῆς φούστας). Ἀντὶ μὲ ἀγκράφα, θὰ τὴν κλείσετε μπροστὰ μ' ἕνα φιόγκο.

Τὸ μαντὼ ἔχει πολὺ ψηλὴ μέση, ποὺ τὴν τονίζουν δυὸ πλάγια κοψίματα (μὲ σούρα στὸ στῆθος) καὶ ὅπου ἐφαρμόζονται δυὸ τσεποῦλες σὲ στὺλ ζιλέ. Τὸ σύνολο συμπληρώνεται μὲ μεγάλο καπέλλο ἀπὸ μαύρη πλισσαρισμένη ὀργκάντζα καὶ μαῦρα μακρυὰ γάντια.

Γιὰ τὶς πιὸ ἡλιόλουστες ἡμέρες, θὰ φτιάξετε ἕνα ντὲ-πιὲς ἀπὸ μεταξωτὸ σταμπάτο, σὲ ἄσπρο-μαῦρο καρρώ. Τόσο τὸ φόρεμα, ὅσο καὶ ἡ ζακέττα εἶναι χωρὶς μανίκια. Τὸ φόρεμα ἔχει τὴν ἑξῆς ἰδιότροπη ζώνη: Περνάει ἐσωτερικά, σουρώνοντας ἐλαφρὰ μποῦστο καὶ φούστα καὶ βγαίνει μπροστὰ στὴ μέση, ὅπου δένεται μ' ἕνα φιόγκο. Οἱ ὦμοι εἶναι πολὺ γυμνοί, τὸ ντεκολτὲ ὅμως εἶναι ψηλά, πάνω στὸ λαιμό.

Ἡ ζακέττα ξεχωρίζει γιὰ τὴν κομψή της κούπ, ποὺ τῆς δίνει μπροστὰ λιγώτερο μά-

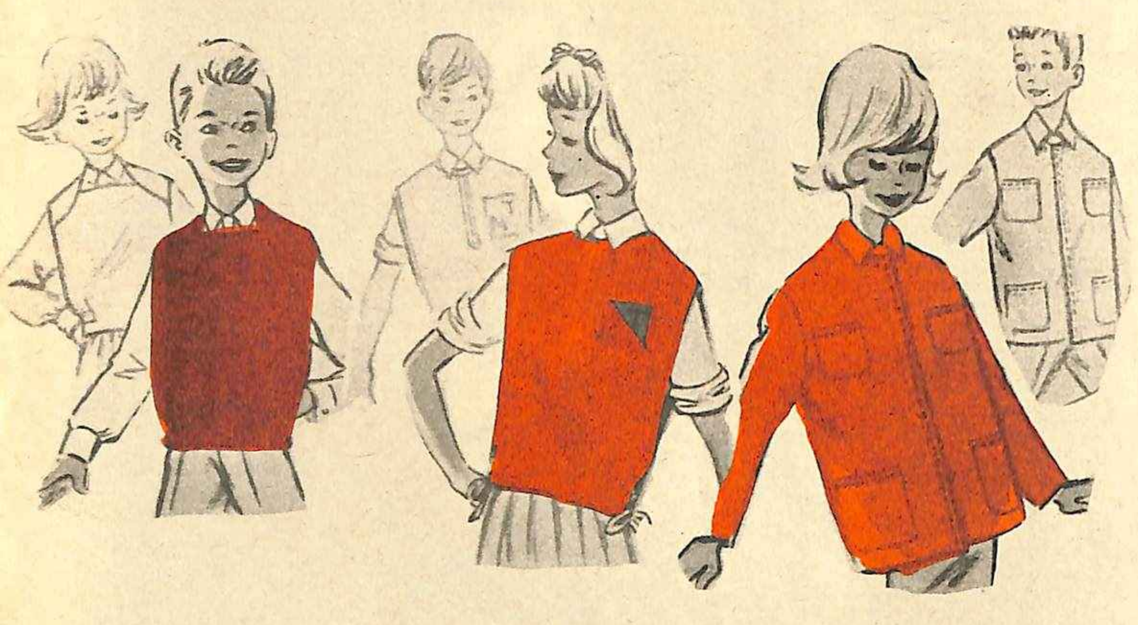

Τρία μοντελάκια γιὰ τὶς δροσερὲς ἡμέρες, γιὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια. Οἱ δυὸ βέστες χωρὶς μανίκια κλείνουν στὴ μέση μὲ λάστιχο ἢ μὲ κορδόνι. Τὸ «κάρντιγκαν - μπλέϊζερ» ἔχει ἕνα χαριτωμένο στόλισμα: μεγάλες βελονιὲς σὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ διαφορετικὸ νῆμα ἢ μαλλί, σὲ ἀντίθετο χρῶμα. Ἕνα ὡραῖο ζεστὸ σύνολο γιὰ μικρὰ ἀγόρια.

κρος ἀπὸ πίσω (πρέπει νὰ φαίνεται ὁ φιόγκος τοῦ φορέματος) καὶ στὴν πλάτη ἀρκετὸ φάρδος, χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶναι κλός.

Ἕνα ταγιὲρ γιὰ τὶς λίγο γεμᾶτες γυναῖκες, πάλι σὲ μαῦρο-ἄσπρο συνδυασμὸ (γίνεται ἢ ἀπὸ μάλλινο καντριγιὲ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ σταμπάτο ὕφασμα) ἔχει στενὴ φούστα, ζακέττα σὲ μάκρος τρουὰ-κὰρ (περνάει ἀρκετὰ τοὺς γοφούς), δυὸ χαμηλὲς τσέπες, πολὺ μικρὸ κλασσικὸ γιακαδάκι καὶ μανσέττες στὰ τρουὰ-κὰρ μανίκια, ποὺ μοιάζουν μ' ἐκεῖνες στὰ ἀνδρικὰ πουκάμισα. Κουμπώνει ὅπως σ' αὐτὰ μὲ διπλᾶ κουμπιά. Ἡ μετατροπὴ τοῦ σκέτου μανικιοῦ στὸ παλιό σας ταγιὲρ σὲ «μανίκι-φόρμας» (σὲ ἀνδρικὸ στὺλ) μὲ λίγη σούρα πάνω ἀπὸ τὶς μανσέττες καὶ διπλᾶ κουμπιά. περασμένα ὅπως στὰ ἀνδρικὰ πουκάμισα, θὰ δώση στὸ πιὸ ντεμοντέ σας ταγιὲρ μιὰ καινούργια, ἀσυνήθιστη νότα.

Τὸ ἀσυνήθιστο, δηλαδή, εἶναι ἡ ἀντίθεσι τοῦ μανικιοῦ-μπλούζας (ἢ «φόρμας» ἢ ἀκόμη «πουκάμισου») μὲ τὸ αὐστηρὸ στὺλ τοῦ κλασσικοῦ ταγιέρ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΜΑΝΙΚΙΑ

Μ' αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμε, ὅτι θὰ ἔχετε τὰ μανίκια τοῦ φορέματός σας τὴ μιὰ μέρα ξηλωμένα καὶ τὴν ἄλλη ραμμένα, ἀλλὰ ὅτι τὸ «φόρεμα-σωλήνας», ποὺ εἶναι χωρὶς μανίκια, φοριέται τὶς πιὸ δροσερὲς μέρες μ' ἕνα πουλοβεράκι ἢ μὲ μιὰ μπλουζίτσα ἀπὸ μέσα. Ἂν τὸ ἐπιτρέπη ἡ κοὺπ του, θὰ τὸ φορέσετε (στὴν περίπτωσι τῶν πρόσθετων μανικῶν τῆς μπλούζας) μὲ ζώνη. Τὸ ἴδιο φόρεμα παίρνει ἔτσι χίλιες-δυὸ ὄψεις.

Ἂν δὲν ἔχετε στὴν γκαρνταρόμπα σας ἕνα τέτοιο μοντελάκι, σᾶς συνιστοῦμε νὰ ράψετε ἕνα (κατὰ προτίμησι μονόχρωμο σὲ σκοῦρο τόνο) καὶ νὰ τὸ μετατρέψετε κάθε φορὰ σὲ καινούργιο. Θὰ τὸ φορέσετε μὲ ἄσπρη μπλούζα, ἄσπρα γάντια καὶ ἄσπρο καπελλάκι γιὰ τὸ ἀπόγευμα, μὲ μπλούζα σπὸρ καὶ ζώνη τὸ πρωΐ, κλπ. (Σᾶς δώσαμε δυὸ ὄψεις καὶ ἀφίνουμε στὴ φαντασία σας νὰ βρῆτε τοὺς ἄλλους δυνατοὺς «χίλιους» συνδυασμούς).

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Κάθε μητέρα, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ντύση τὸ κοριτσάκι καὶ τ' ἀγοράκι της σὲ στὺλ ἀσσορτί, θὰ βρῆ στὰ μοντέλα μας ὅ,τι ζητάει. Γιατὶ τὸ κάθε σχέδιο, ποὺ σᾶς δίνουμε εἶναι ὑπολογισμένο τόσο γιὰ τὶς μικρὲς κοπελλίτσες, ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἀγοράκια τῆς ἴδιας ἡλικίας.

Τὰ δυὸ ζεστὰ μοντέλα σὲ στὺλ βέστας, γιὰ τὶς δροσερὲς μέρες φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὴ μπλούζα ἢ τὸ πουκάμισο. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι ἀνοιχτὰ στὰ πλάγια. Τὸ κλειστὸ στὸ λαιμὸ μὲ τοὺς νωμίτες, ἔχει πλάϊ λάστιχο καὶ τὸ ἄλλο, μὲ τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα, κλείνει στὰ πλάγια μὲ κορδέλλες (ὅπως τὰ κορδόνια στὰ παπούτσια ἢ στὶς μπότες). Γιὰ παιδιὰ 9 - 12 χρόνων χρειάζονται 70 πόντοι ἀπὸ ὕφασμα φάρδους 1μ.40.

Τὸ «κάρντιγκαν-μπλέϊζερ» εἶναι ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα (γιὰ παιδιὰ 9 - 10 χρόνων 1μ10 καὶ γιὰ 11 - 12 1μ25, ἀπὸ ὕφασμα φάρδους 1μ40). Μιὰ διπλῆ σειρὰ ἀπὸ χοντρὲς βελονιὲς σὲ δίχρωμο γυαλιστερὸ νῆμα ἢ σὲ μαλλὶ στολίζει τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, τὸ μπὸρ μπροστὰ καὶ τὶς τέσσερες τσέπες (δυὸ μεγάλες κάτω καὶ δυὸ πιὸ μικρὲς πάνω). Μὲ μιὰ φούστα (ἢ μὲ ἕνα πανταλόνι) καὶ μιὰ ἄσπρη μπλουζίτσα ἀπὸ μέσα, ἀποτελεῖ ἕνα πολὺ σὶκ σύνολο καὶ θὰ ἐνθουσιάση τὰ παιδιά σας.

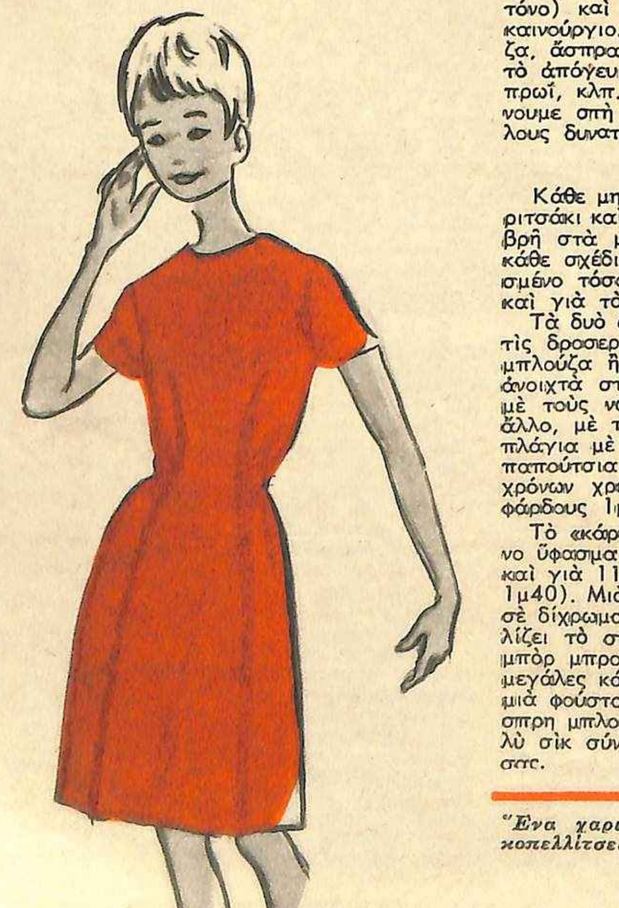

Ἕνα χαριτωμένο μοντέλο γιὰ μεγαλύτερες κοπελλίτσες ἀπὸ λαινὰζ καὶ μεταξωτὸ γιὰ τὶς δροσερὲς μέρες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κατὰ τῆς πιτυρίδος

Ἀμμωνία	20	γραμ.
Ροῦμι	300	»
Τριανταφυλλόνερο	300	»

Ἂν ἡ πιτυρίδα εἶναι λιπαρή:

Θεῖον «πρεσιπιτὲ λαβὲ»	25	γραμ.
Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν	50	»
Οὐδετέρα γλυκερίνη	5	»
Τριανταφυλλόνερο	100	»
Ἀπεσταγμένο νερὸ	250	»

Θὰ τρίβετε μὲ τὶς λοσιὸν αὐτὲς ζωηρὰ τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Εἶναι καλλίτερο νὰ χρησιμοποιῆτε μιὰ σκληρὴ βούρτσα, ποὺ θὰ τὴ βρέχετε μέσα σ' αὐτὲς τὶς διαλύσεις.

Φαγητὰ μὲ κάστανα

Τὰ κάστανα εἶναι θρεπτικώτατα καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ διάφορα φαγητά. Νά μερικὲς συνταγές:

Σούπα. — Τσιγαρίζετε μὲ λίγο βούτυρο ἢ λάδι δυὸ πράσα, ἕνα μάτσο σέλινο καὶ μιὰ σκελίδα σκόρδο, ὅλα ψιλοκομμένα. Προσθέτετε τὸ ἀνάλογο νερό, ἁλατοπίπερο καὶ τὰ κάστανα, ἐντελῶς ξεφλουδισμένα. Βράζετε 1½ ὥρα σὲ σιγανὴ καὶ κανονικὴ φωτιά. Βγάζετε ὕστερα ὅσα κάστανα ἔμειναν ὁλόκληρα καὶ τὰ ρίχνετε στὴ σουπιέρα. Περνᾶτε τὰ λυωμένα κάστανα καὶ τὰ χορταρικὰ ἀπ' τὸ τρυπητό, ἀναλιγώνετε τὸν πουρὲ αὐτὸ μὲ τὸ ζουμί, ξαναβάζετε στὴ φωτιὰ νὰ βράση καὶ τὸ ρίχνετε ἔπειτα στὴ σουπιέρα, πάνω ἀπ' τὰ ὁλόκληρα κάστανα.

Μὲ κρεμμύδια. — Γιὰ 1 κιλὸ κάστανα, 300 γραμμάρια κρεμμύδια. Χαράζετε ἀπ' ἔξω τὰ κάστανα καὶ τὰ βουτᾶτε πέντε λεπτὰ σὲ βραστὸ νερό. Ἔτσι, θὰ ξεφλουδιστοῦν εὔκολα. Τσιγαρίζετε τὸ κρεμμύδι μὲ βούτυρο ἢ λάδι καὶ προσθέτετε τὰ κάστανα, ἁλατοπίπερο καὶ ἀνάλογο νερό. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ βράζετε σὲ σιγανὴ φωτιά, 1½ ὥρα τὸ λιγώτερο.

Μὲ πατάτες. — Βάζετε σ' ἕνα τσουκάλι ἕνα στρῶμα πατάτες κι' ἀπὸ πάνω ἕνα στρῶμα κάστανα ξεφλουδισμένα. Ἁλατίζετε, σκεπάζετε μὲ νερὸ καὶ βράζετε σὲ σιγανὴ φωνά, μὲ σκεπασμένο τὸ τσουκάλι.

Ἡ ραπτομηχανὴ

Ἡ συντήρησι τῆς ραπτομηχανῆς εἶναι ἁπλὴ κι' ἀπαραίτητη συγχρόνως. Πρῶτα, πρέπει νὰ τὴν καθαρίζετε ἀπ' τὶς κλωστὲς τῶν ὑφασμάτων, ποὺ μαζεύονται κάτω καὶ γύρω ἀπ' τὴ βελόνα. Πρέπει ἀκόμα νὰ τὴ λαδώνετε, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει τρύπα γι' αὐτό.

Γιὰ τὰ παιδιὰ

Τὰ ὑποκοριστικὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν, ποὺ θυμίζουν μᾶλλον... γατάκια ἢ σκυλάκια (Μιμή, Ζιζή, Μπούμπης, κλπ.), εἶναι μᾶλλον κακόγουστα.

Μὴ μιλᾶτε στὰ μικρὰ παιδιά σας διαστρέφοντας γελοῖα τὶς λέξεις.

Συνηθίστε τα νὰ μὴ κρυφομιλᾶνε στ' αὐτί. Αὐτὸ εἶναι ἀγένεια. Ἀντίθετα, δὲν εἶναι καθόλου ἀγένεια ν' ἀρνηθοῦνε τὸ φιλὶ μιᾶς γνωστῆς κυρίας, ἐφόσον ξέρουν πὼς δὲν τὸ θέλει ἡ μητέρα τους, γιὰ λόγους ὑγιεινῆς.

Κανονίστε ὡρισμένες ὧρες γιὰ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν, ἔτσι ὥστε, ὅταν βρίσκωνται ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, νὰ μὴν πεινᾶνε διαρκῶς, ἢ διψᾶνε, ἢ ἔχουν χίλιες ἄλλες ἀνάγκες... Ἔτσι, δὲ θὰ γίνωνται ἐνοχλητικά, οὔτε σὲ σᾶς, οὔτε στοὺς ἄλλους.

Στὸ τραπέζι

Θὰ ξέρετε ἴσως πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλᾶτε στὴν ὑπηρέτρια, ὅταν σᾶς σερβίρη στὸ τραπέζι. Γιατί ὅμως; Γιὰ νὰ κρατήσετε τὶς ἀποστάσεις; Αὐτὸ θὰ ἦταν παράλογο, στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ἐξισώσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ὁ λόγος λοιπὸν εἶναι ἄλλος: Καθὼς μιλάει ἡ ὑπηρέτρια, τινάζονται σταγονίδια σάλιου της μέσα στὸ φαγητό. Καὶ τὸ σάλιο αὐτὸ περιέχει ἄπειρα μικρόβια.

Τὰ γαμήλια δῶρα

Τὰ γαμήλια δῶρα προσφέρονται ἀπὸ κείνους ποὺ λάβανε πρόσκλησι γιὰ τὸ γάμο. Πρέπει νὰ παραδίδωνται στὸν προορισμό τους ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλο τοῦ καταστήματος ἀπ' ὅπου ἀγοράστηκαν, μαζὶ μ' ἕνα εὐχητήριο μπιλιέτο ἐκείνου ποὺ τὰ προσφέρει. Ἡ ἀποστολή τους πρέπει νὰ γίνη μέσα στὶς 8 μέρες ποὺ προηγοῦνται ἀπ' τὸ γάμο, κι' ὄχι τὸ πρωΐ τῆς στέψεως.

Ὁ κουμπάρος ὀφείλει νὰ πληρώση τὰ ἔξοδα τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ διάφορα πουρμπουάρ. Τίποτ' ἄλλο. Καλὸ εἶναι δὲ νὰ στείλη στὴ νύφη, τὸ πρωῒ τοῦ γάμου, ἕνα πανέρι μὲ ἄσπρα λουλούδια.

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὴν πλάζ, ὁ Μπράντον συναντάει τὴ Μάργκοτ, ποὺ τοῦ φέρνεται φιλικὰ καὶ τοῦ προτείνει νὰ τοῦ παραχωρήση μιὰ ἀπόμερη βιλλίτσα της, γιατὶ τὸν ἔχουν διώξει ἀπ' τὸ ξανοδοχεῖο ὅπου ἔμενε. Δίνουν λοιπὸν ραντεβοὺ γιὰ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸν ἐγκαταστήση ἐκεῖ. Ὕστερα ὁ Μπράντον ἐπισκέπτεται τὸ διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ποὺ τοῦ ὑπόσχεται τὴν ὑποστήριξί του, τοῦ ἀποκαλύπτει δὲ ὅτι, πίσω ἀπ' τὸν Κρῆντυ, κρύβεται κάποιος Κορντέζ, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Λέσχης Μουσκεταίρ», ἕνας τύπος ὕποπτος καὶ τετραπέρατος. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ντέτεκτιβ Γκρήβς, ὁ Μπράντον κατορθώνει νὰ εἰσχωρήση στὴ Λέσχη, γιὰ νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα. Τὸν τσακώνει ὅμως ὁ Κορντὲζ καὶ διατάζει νὰ τὸν διώξουν ἀμέσως.

7ον

Παραμέρισε μὲ μιὰ χειρονομία τοὺς δύο πανύψηλους συντρόφους του καὶ προχώρησε καταπάνω μου, χαμογελῶντας πάντα. Τράβηξα ἀμέσως τὸ πιστόλι μου.

— Φρόνιμα! μούγκρισα μὲ σφιγμένα δόντια. Νά μὴν κουνηθῆ κανεὶς σας!

Ὁ Χὲρτζ σταμάτησε ἀπότομα καὶ κύτταξε τὸ ὅπλο μου, σὰν νὰ μὴν πίστευε στὰ μάτια του. Ὁ Κορντὲζ ἔμεινε μὲ τὸ χέρι πάνω στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Οἱ δυὸ παλληκαράδες του μούδιασαν, καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θὰ δίσταζα νὰ πυροβολήσω ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη...

Ὁ Κορντὲζ ξαναγύρισε σιγὰ-σιγὰ κι' ἀκούμπησε στὸ μπάρ.

— Σᾶς εἶπα νὰ φύγετε, πρόφερε ξερά. Δρόμο λοιπόν!

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησα. Φτάνει νὰ φύγη ἀπ' τὸ δρόμο μου αὐτὸς ὁ γορίλλας.

Ξαφνικά, σβύσανε τὰ φῶτα! Ἴσως νᾶταν ἔργο τοῦ Γκομέζ...

Ἄκουσα ἕνα βιαστικὸ ποδοβολητὸ καὶ πίεσα τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα ἔσπασε ἕνα καθρέφτη. Ὕστερα κάποιοι πέσανε πάνω μου, μὲ πέταξαν χάμω. Ψαχουλέψανε στὰ σκοτεινά, γυρεύοντας τὸ λαιμό μου, τὰ μπράτσα μου, τὰ χέρια μου. Μοῦ ἀρπάξανε τὸ ρεβόλβερ, πρὶν προλάβω νὰ ξαναρρίξω.

Ἔφαγα μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὸ μελίγγι. Ἕνα παπούτσι χώθηκε στὰ πλευρά μου.

Χτύπησα κι' ἐγώ, στὴν τύχη. Ἡ γροθιά μου συνάντησε ἕνα πρόσωπο κι' ἄκουσα ἕνα βογγητό; Κάτι σφύριξε στ' αὐτιά μου κι ἔκανε ἕνα ὑπόκωφο κρότο πάνω στὸ γυάλινο πάτωμα. Κλώτσησα. πάλεψα σὰν λυσσασμένος, βλαστημῶντας ἀνάμεσα στὰ δόντια μου. Τέλος, ἔφαγα μιὰ γροθιὰ στὸ σαγόνι καὶ μισολιποθύμησα....

Τὸ φῶς ξανάναψε. Ἤμουν ξαπλωμένος ἀνάσκελα. Ὁ Χὲρτζ κι οἱ σύντροφοί του μὲ κυττάζανε ἄγρια. Ὁ ἕνας τους κρατοῦσε τὸ πιστόλι μου.

Τὸ ἀδύνατο πρόσωπο τοῦ Κορντὲζ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀπόλυτης ἀδιαφορίας.

Τὸ σαγόνι μου πονοῦσε. Μοῦ φαινότανε πὼς θἄσκαζε τὸ κεφάλι μου.

Κατάφερα ν' ἀνακαθίσω μὲ κόπο.

— Πᾶρτε τον καὶ πετᾶχτε τον ἔξω, διάταξε ὁ Κορντέζ. Φροντίστε νὰ μὴν ξαναπατήση τὸ πόδι του ἐδῶ.

Ἔπειτα στράφηκε κι' ἔφυγε. Οἱ τρεῖς μπράβοι του περίμεναν νὰ βγῆ ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα, πίσω ἀπ' τὸ μπάρ. Ὁ Γκομὲζ κι' ὁ Μπενάουερ εἶχαν χαθῆ κι' ὅλας.

Ὁ Χὲρτζ πῆρε τότε τὸ πιστόλι μου ἀπ' τὸ σύντροφό του καὶ τὸ πιασε ἀπ' τὴν κάννη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζη, μ' ἕνα ἠλίθιο χαμόγελο στὸ χιλιοσημαδεμένο πρόσωπό του.

Ἄρχιζα νὰ συνέρχωμαι ἀπ' τὴ γροθιὰ ποὺ εἶχα φάει. Κατάλαβα τὸ σκοπὸ τοῦ Χέρτζ: Θὰ μὲ χτυποῦσε παντοῦ, μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ, φροντίζοντας νὰ μὴν ἀγγίξη κανένα ζωτικὸ σημεῖο μου. Ὅταν τελείωνε, θὰ ἤμουν «νὸκ-ἄουτ» γιὰ μῆνες...

Ὡστόσο, δὲν τὸν φοβόμουνα πολύ, τώρα ποὺ δὲν κρατοῦσε ξυράφι! Μὰ προσπάθησα νὰ κάνω τὸν τρομοκρατημένο. Σηκώθηκα ὄρθιος καὶ βόγγηξα, τρέμοντας:

—Ἀφῖστε με νὰ φύγω... Δὲ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω πιά... Ἀφῖστε με...

— Θὰ φύγης, μπάρμπα, μοῦ φώναξε σαρκαστικὰ ὁ Χέρτζ.Θὰ δῆς τὶ ὄμορφα ποὺ θὰ φύγης!

Μ' ἄφισε νὰ τραβηχτῶ ὡς τὸν τοῖχο. Ὕστερα προχώρησε, μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία, μὲ τὸ πρόσωπό του φωτισμένο ἀπὸ σαδιστικὴ χαρά. Σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ μὲ χτυπήση στὸ κεφάλι.

Μά, τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβαζε τὸ χέρι του, παραμέρισα λίγο. Ἔτσι, τὸ μπράτσο του βρῆκε τὸν ὦμο μου καί, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε, ἔπεσε πάνω μου. Τὸν ἅρπαξα τότε ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ, τὸν σήκωσα ψηλὰ καὶ τὸν πέταξα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου.

Ἔπεσε χάμω μὲ τὰ μοῦτρα,γλύστρησε μὲ τὴν κοιλιὰ πάνω στὸ γυάλινο πάτωμα καὶ χτύπησε μὲ ὁρμὴ τὸ κεφάλι του στὸ μπάρ.

Χύμηξα ὕστερα πάνω στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς μπράβους. Ἐκεῖνος ἔκανε ἕνα πλάγιο πήδημα γιὰ νὰ μ' ἀποφύγη. Μὰ ἦταν ἕνα κόλπο μου: Δὲ σκόπευα νὰ ἐπιτεθῶ σ' αὐτόν, ἀλλὰ στὸ σύντροφό του.

Πραγματικά, τὸν πέτυχα ἀπροετοίμαστο κι' ἡ γροθιά μου τὸν βρῆκε στὸ σαγόνι καὶ τὸν τίναξε τρία μέτρα μακρυά. Πέφτοντας, χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο, τόσο δυνατὰ ὥστε κατάλαβα πὼς εἶχα ἀπαλλαγῆ προσωρινὰ ἀπ' αὐτόν.

Ἔμενε ὁ τρίτος. Μοῦ ἐπιτέθηκε, σὰν ἐξαγριωμένος ἐλέφαντας. Τὸν ἀπόφυγα, τοὔδωσα μιὰ γροθιὰ στὰ πλευρὰ καὶ τὸν πέταξα ἀνάσκελα. Ὕστερα τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὰ πόδια, τὸν σήκωσα ψηλὰ καὶ τὸν ἄφισα νὰ ξαναπέση. Τὸ κρανίο του χτύπησε στὸ πάτωμα, σπαρτάρησε μιὰ στιγμὴ κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Χὲρτζ ἐξακολουθοῦσε νἆναι ἀναίσθητος, μπροστὰ στὸ μπάρ. Πῆγα κοντά του, πῆρα ἀπ' τὸ χέρι του τὸ ρεβόλβερ μου καὶ τὸ φύλαξα στὴ θήκη του. Ὕστερα τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τ' αὐτιά, ἀνασήκωσα τὸ κεφάλι του καὶ τὸ χτύπησα χάμω, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. Σάλεψε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶχε κρατήσει μόνο ἕνα - δυὸ λεπτά.

Τώρα ἔπρεπε, ἢ νὰ τὸ σκάσω γρήγορα, ἢ νὰ κρυφτῶ κάπου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθω καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία. Ὡς τώρα, δὲν εἶχα ἀνακαλύψει τίποτα ποὺ ν' ἀξίζη τὸν κόπο. Καὶ δὲν εἶχα ἐλπίδες νὰ κατορθώσω νὰ ξαναμπῶ ἄλλη φορὰ στὴ λέσχη. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μείνω.

Ποῦ νὰ κρυφτῶ ὅμως;

Διέσχισα τρέχοντας τὸ μπὰρ καὶ βγῆκα στὴ βεράντα. Εἶδα δεξιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτισμένα παράθυρα. Λογάριασα πὼς θὰ ἦταν τὰ παράθυρα τῶν γραφείων. Κάτω ἀπ' αὐτὰ περνοῦσε μιὰ μακρειὰ κορνίζα.

Κύτταξα ψηλά. Ἡ σκεπή, ἐλαφρὰ γυρτή, χανότανε στὸ σκοτάδι. Διέκρινα ὡστόσο στὴν κορφή της μιὰ μικρὴ πλατφόρμα. Ἂν μποροῦσα νὰ σκαρφαλώσω ὡς ἐκεῖ, θὰ ἤμουν ἀσφαλισμένος γιὰ τὴν ὥρα. Κι' ὅταν θἄφτανε κόσμος στὴ λέσχη, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ κάνω μιὰ ἀναγνώρισι χωρὶς νὰ τραβήξω τὴν προσοχή.

Ἄκουσα ἕναν ἀπ' τοὺς μπράβους νὰ βογγάη. Ἔπρεπε νὰ βιαστῶ!

Δρασκέλισα τὸ πεζοῦλι τῆς βεράντας, τέντωσα ψηλὰ τὸ χέρι μου, πιάστηκα ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς κι' ἄρχισα τὸ σκαρφάλωμα.

Σὲ λίγο, μπόρεσα νὰ ξαπλωθῶ τελείως πάνω στὴ στέγη. Ἔμεινα ἔτσι γιὰ ἕνα λεπτό, μὲ τὸ φόβο πώς, ἂν γλυστροῦσα, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ πουθενά... Ὕστερα ἀνασηκώθηκα, μὲ χίλιες προφυλάξεις. Εὐτυχῶς, πατοῦσα γερά, μὲ τὶς λαστιχένιες σόλες τῶν παπουτσιῶν μου. Σκυμμένος μπροστά, σχεδὸν μὲ τὰ τέσσερα, ἀνέβηκα ὡς τὴν πλατφόρμα καὶ κάθησα χάμω.

Δὲν ὑπῆρχε φεγγίτης ἐκεῖ γύρω. Ἂν μὲ κυνηγοῦσε κάποιος,θἄπρεπε ν' ἀκολουθήση τὸν ἴδιο δρόμο μὲ μένα. Μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι λοιπόν, ἤμουν ἀπόλυτα ἀσφαλισμένος γιὰ τὴν ὥρα.

Κατὰ τὶς 8, ἄρχισε νὰ ζωντανεύη ἡ λέσχη. Μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου σταματοῦσαν αὐτοκίνητα πολυτελείας. Μιὰ ὀρχήστρα ἔπαιζε σιγανά. Ἡ βεράντα φωτίσθηκε.

Περίμενα ὡστόσο μιὰ ὥρα ἀκόμη. Κατὰ τὶς 9, εἶχε μαζευτῆ πιὰ ἀρκετὸς κόσμος. Ἄκουγα τὶς φωνές, τὰ γέλια, ἀνακατεμένα μὲ τοὺς διακριτικοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας.

Σηκώθηκα κι' ἄρχισα νὰ κατεβαίνω. Ἕνα παραπάτημα θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ κατρακυλήσω καὶ νὰ τσακιστῶ στὸ πεζοδρόμιο, 50 μέτρα πιὸ χαμηλά!

Προχωροῦσα ἕνα - ἕνα πόντο. Σρενόμουνα μὲ τὴν πλάτη καὶ κρατιόμουνα ἀπ' τὰ κεραμίδια μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὶς σόλες τῶν παπουτσιῶν. Ἔφτασα στὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς, γύρισα ἀλλοιῶς καὶ κρεμάστηκα στὸ κενό.

Δεξιά μου, ἀρκετὰ μακρυά, ἔβλεπα τὴν κατάφωτη βεράντα, μὲ τὰ τραπέζια, τὴν κομψὴ πελατεία, τὰ γκαρσόνια. Μὰ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ μὲ δῆ, γιατὶ βρισκόμουν σὲ μιὰ ζώνη σκιᾶς.

Πάτησα στὴν κορνίζα, ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, κι' ἄφισα τὰ χέρια μου. Λίγο ἔλειψε νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία μου, νὰ πέσω πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλὰ κατάφερα νὰ κρατηθῶ.

Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν εὔκολα. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ προχωρήσω πάνω στὴν κορνίζα καὶ νὰ κυττάξω ἀπ' τὰ παράθυρα.

Τὰ δυὸ πρῶτα γραφεῖα ἦταν ἀ-

— Τώρα θὰ δῆς πῶς θὰ τὸν κάνη νὰ ἠρεμήση!...

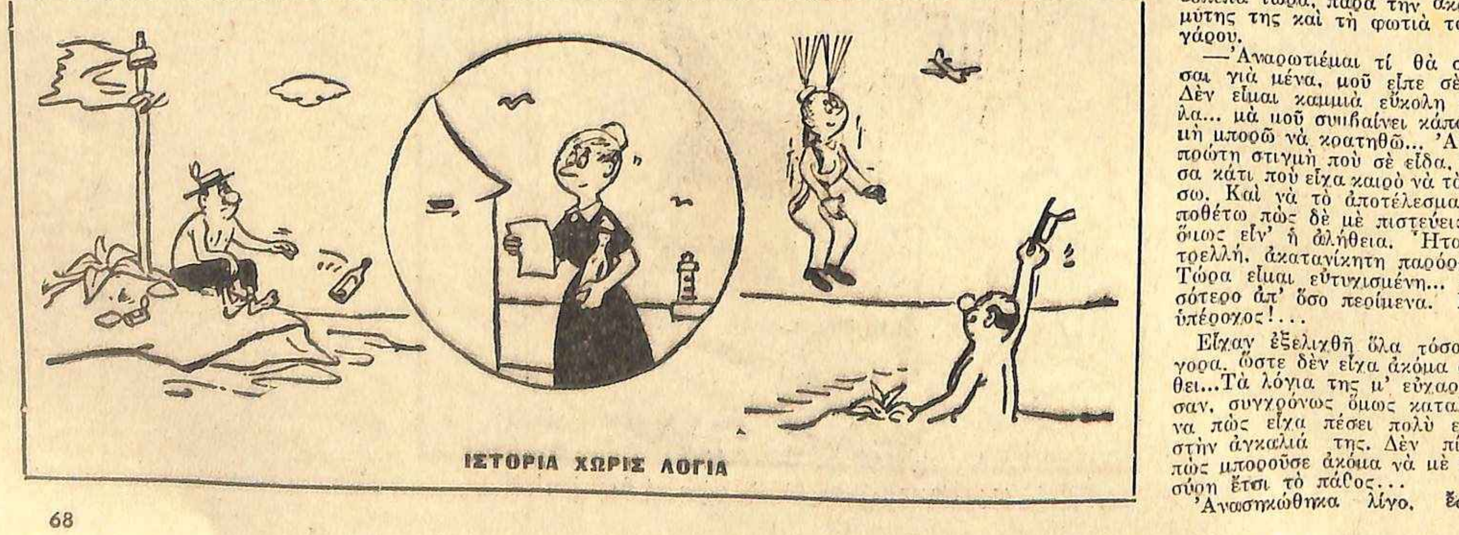

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

δειανά. Τὸ τρίτο παράθυρο ἦταν μεγαλείτερο. Στάθηκα κοντά του κι' ἔριξα μιὰ ματιὰ μέσα.

Ὁ Κορντὲζ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο γραφεῖο, καὶ ξεφύλλιζε ἕνα κατάστιχο. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀπέραντο, ἐπιπλωμένο καὶ διακοσμημένο μὲ γοῦστο. Δίπλα στὸν Κορντὲζ βρισκόταν ἕνα τεράστιο χρηματοκιβώτιο.

Κύτταξα μερικὰ λεπτὰ αὐτὴ τὴ σκηνή. Ὅταν πιὰ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἔχανα τὴν ὥρα μου, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα, ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο.

Ἦταν στρουμπουλὸς καὶ χλωμός. Φοροῦσε ἕνα καλοραμένο σμόκιν, μ' ἕνα γαρύφαλο στὴ μπουτονιέρα καὶ κουμπιὰ μανικετιῶν μὲ διαμάντια. Ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα κι' ἔμεινε ἀκίνητος, περιμένοντας, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν Κορντέζ.

Ἐκεῖνος σήκωσε ἐπιτέλους τὴ ματιά του ἀπ' τὸ κατάστιχο καὶ εἶπε, παγωμένα:

—Ἀκοῦστε, Ντόναχιου! Ἂν δὲν ἔχετε λεφτά, ἀφῖστε με ἥσυχο. Ἀρκετὰ σᾶς ἀνέχθηκα!

Ὁ ἄλλος ἔκανε μιὰ χειρονομία. Τὰ μάτια του προδίνανε ἕνα ἀνίσχυρο μῖσος.

—Ἔχω λεφτά, ἀπάντησε. Παρακαλῶ πολὺ νὰ λείπουν οἱ ἀναίδειες!

Ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ πέταξε πάνω στὸ γραφεῖο.

— Εἶναι 1000 δολλάρια, πρόσθεσε. Θὰ πάρω δύο, αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Κορντὲζ πῆρε τὰ λεφτά, τὰ μέτρησε καὶ τἄβαλε σ' ἕνα συρτάρι. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὸ χρηματοκιβώτιο. Στάθηκε ἔτσι ὥστε νὰ μὴ βλέπη ὁ Ντόναχιου τὸ συνδυασμὸ τῆς κλειδαριᾶς. Τ' ἄνοιξε, ἔβγαλε κάτι ἀπὸ μέσα, τὄκλεισε πάλι καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του.

Πέταξε πάνω στὸ γραφεῖο δυὸ φακελλάκια μὲ σπίρτα. Ὁ Ντόναχιου τ' ἅρπαξε, τ' ἄνοιξε καὶ τὰ ἐξέτασε καλά. Τὰ φύλαξε ὕστερα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του καὶ βγῆκε, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Ὁ Κορντὲζ ξανάπιασε τοὺς λογαριασμούς του στὸ κατάστιχο.

Ἔμεινα γιὰ πολὺ ἀκόμη στὸ παρατηρητήριό μου. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα, μπῆκαν ἄλλα δυὸ πρόσωπα: μιὰ χοντρὴ ἡλικιωμένη κυρία κι' ἕνας νεαρός, σχεδὸν παιδί. Καθένας τους ἔδωσε 500 δολλάρια καὶ πῆρε ἕνα φακελλάκι. Ὁ Κορντὲζ τοὺς φερνόταν σὰν νὰ τοὺς ἔκανε κάποια ἐξαιρετικὴ χάρι.

Ἦταν τώρα 10 παρὰ 10΄. Θυμήθηκα τὸ ραντεβού μου μὲ τὴ Μάργκοτ Κρῆντυ.

Ἔσκυψα καὶ κύτταξα κάτω. Τρία μέτρα χαμηλότερα, ἀριστερά, βρισκόταν τὸ μπαλκόνι μιᾶς κάμαρας τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ μπαλκονόπορτα δὲν ἦταν φωτισμένη.

Σκέφθηκα πὼς ἦταν ὁ εὐκολώτερος κι' ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος γιὰ νὰ τὸ σκάσω...

Πέρασα μὲ τὰ τέσσερα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Κορντὲζ κι' ἔφτασα πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ μπαλκόνι. Κάθησα στὴν κορνίζα, γύρισα ἀλλοιῶς, κρεμάστηκα στὸ κενὸ κι' ἄφισα τὰ χέρια μου.

Ἔπεσα στὸ μπαλκόνι, χωρὶς νὰ χτυπήσω. Δὲ δυσκολεύτηκα νὰ παραβιάσω τὴ μπαλκονόπορτα. Μπῆκα στὴν κάμαρα. Ἡ πόρτα ἦταν ξεκλείδωτη. Τὴν ἄνοιξα καὶ κύτταξα ἔξω. Ὁ διάδρομος ἦταν ἀδειανός. Προχώρησα μέχρι τὸ ἀσανσέρ.

Τὰ εἶχα καταφέρει μιὰ χαρά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Στὶς 10 καὶ 5΄, ἡ Μάργκοτ Κρῆντυ βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Φοροῦσε μιὰ πράσινη τουαλέτα, μὲ χρυσὲς παγιέτες καὶ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ. Ἕνα κολλιὲ ἀπὸ χοντρὰ σμαράγδια ἔλαμπε στὸ λαιμό της. Ἦταν γοητευτική, ὅπως πάντα.

Προχώρησα μὲ τὴ Μπουΐκ μου ὡς τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, σταμάτησα καὶ κατέβηκα.

— Καλησπέρα, εἶπα. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ πὼς εἴσαστε ὑπέροχη!

Μοῦ χαμογέλασε. Τὰ μάτια της λάμπανε ζωηρά.

—Ἔβαλα αὐτὸ τὸ φόρεμα ἐπίτηδες γιὰ σᾶς, ἀπάντησε. Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς ἀρέσει.

— Σᾶς κάνει κοῦκλα τῆς βιτρίνας!... Ἔχετε τ' αὐτοκίνητό σας;

—Ὄχι. Θὰ πᾶμε νὰ σᾶς δείξω τὴ βιλλίτσα κι' ὕστερα θὰ μὲ φέρετε πίσω, ἂν δὲ σᾶς κάνη κόπο.

— Πολὺ εὐχαρίστως!

Κράτησα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, γιὰ ν' ἀνεβῆ στὴ Μπουΐκ. Κάθησα κι' ἐγὼ στὴ θέσι μου καὶ ξεκίνησα. Ἡ Μάργκοτ μὲ ὁδήγησε ποιὸ δρόμο νὰ πάρω.

Κουβεντιάζαμε, σ' ὅλη τὴ διαδρομή. Μοῦ εἶπε πὼς τὸ σπίτι ποὺ πηγαίναμε, δὲν ἦταν δικό της, ἀλλὰ τοῦ πατέρα της, κι' ὅτι τῆς τὸ δάνειζε.

— Θὰ χαρῆ πολὺ ποὺ θὰ μ' ἔχη νοικάρη! παρατήρησα γελῶντας.

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθη. Πιστεύει πὼς τὸ χρησιμοποιῶ ἐγώ.

Πήραμε ἕνα δρομάκι ἀνώμαλο, ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα, ἀνάμεσα στὶς φοινικές.

— Τί ἔρημο μέρος!... μουρμούρισα.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἄρεσε. Ἂν εἴχατε ζήσει στὸ Σαὶν-Ραφαὲλ τόσον καιρό, ὅσο ἐγώ, θ' ἀποζητούσατε τὴ μοναξιά.

Προχωρήσαμε ἄλλα 500 μέτρα καὶ φτάσαμε στὴ βιλλίτσα. Σταμάτησα.

—Ἔχετε ἕνα κλεφτοφάναρο; μὲ ρώτησε ἡ Μάργκοτ. Γιὰ νὰ βρῶ τὸ γενικὸ διακόπτη...

Πῆρα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι, τ' ἄναψα καὶ τὴν ἀκολούθησα στὴν ἀλλέα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ σπιτάκι.

— Τί εἶναι, ἐκεῖ πέρα; ρώτησα τὴ Μαργκό, ποὺ ἔψαχνε γιὰ τὰ κλειδιά της.

Καὶ τῆς ἔδειξα τὰ φῶτα μιᾶς μακρυνῆς βίλλας, πάνω σ' ἕνα ὕψωμα, δίπλα στὴ θάλασσα.

— Τὸ Ἀρρόου Πόϊντ.

— Τὸ σπίτι τοῦ Χάν;

— Ναί.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ψαχούλεψε λίγο κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Εἶδα μιὰ μεγάλη σάλλα, πλούσια ἐπιπλωμένη, μ' ἕνα μικρὸ μπὰρ σὲ μιὰ γωνιά, ἕνα ραδιόφωνο μὲ τηλεόρασι, ἀρκετὲς ἄνετες πολυθρόνες κι' ἕνα ντιβάνι. Τὸ δάπεδο ἦταν μωσαϊκό, μπλὲ καὶ ἄσπρο. Προχώρησα καὶ στάθηκα στὴ μέση τῆς κάμαρας.

— Θαῦμα! φώναξα.

Ἡ κοπέλλα ἄνοιξε τὶς μπαλκονόπορτες κι' ἄναψε τὰ φῶτα μιᾶς ἀπέραντης βεράντας.

—Ἀλήθεια, σᾶς ἀρέσει; μὲ ρώτησε χαμογελῶντας.

Κυττάζοντάς την, ἔνοιωθα τὸ αἷμα νὰ βράζη στὶς φλέβες μου.

— Εἶναι θαῦμα, σᾶς λέω!

Τὸ μπαράκι εἶχε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ποτά. Ἡ Μάργκοτ ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ψυγεῖο κι' ἔβγαλε μιὰ μποτίλια σαμπάνια.

— Πρέπει νὰ τὸ γιορτάσουμε, εἶπε. Ξεβουλῶστε την ἐσεῖς. Ἐγὼ πάω νὰ φέρω ποτήρια.

Βγῆκε καὶ ξαναγύρισε μὲ δυὸ ποτήρια τῆς σαμπάνιας. Τὰ γέμισα καὶ τσουγκρίσαμε.

— Θὰ πιοῦμε γιὰ τὴ γνωριμία μας, εἶπε ἡ Μάργκοτ, μὲ μάτια λαμπερά. Ἀπ' ὅσους ἄντρες ἔχω γνωρίσει, εἴσαστε ὁ πρῶτος ποὺ δὲ νοιάζεστε ἂν εἶμαι πλούσια ἢ φτωχή.

— Μπᾶ! Πῶς τὸ καταλάβατε;

Ρούφηξε τὴ σαμπάνια της κι' ἀπάντησε:

— Τὸ ξέρω Πηγαίνετε τώρα νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ καινούργιο σας σπίτι. Ἀρχῖστε ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα. Θὰ μοῦ πῆτε ὕστερα πῶς σᾶς φάνηκε.

Βύθισα τὴ ματιά μου στὴ δική της. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ ἔκφρασι αἰνιγματική.

Κάτι μούλεγε πὼς δὲν εἶχε ἔρθει μονάχα γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὸ σπίτι...

Ἡ κρεβατοκάμαρα ἦταν ὡραία, κομψή, μὲ χρώματα μπλὲ καὶ πράσινο. Τὸ διπλανὸ μπάνιο ἔμοιαζε μὲ κεῖνα ποὺ βλέπομε στὰ φίλμ...

Ξαναγύρισα στὸ λίβινγκ-ρούμ. Ἡ Μάργκοτ εἶχε ξαπλωθῆ στὸ ντιβάνι καὶ κύτταζε τὴ θάλασσα, ποὺ σπιθοβολοῦσε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Σᾶς ἄρεσε; μὲ ρώτησε, χωρὶς νὰ μὲ κυττάζη.

—Ἀλήθεια, θέλετε νὰ μείνω ἐδῶ;

— Γιατί ὄχι; Δὲν τὸ χρησιμοποιῶ, γιὰ τὴν ὥρα.

Κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντά της. Αὐτὸ τὸ τέτ—ἀ—τὲτ μαζί της, στὸ μοναχικὸ σπιτάκι, μοῦφερνε μιὰ γλυκειὰ ζαλάδα...

Γύρισε, μὲ κύτταξε καὶ μὲ ρώτησε:

—Πῶς πάει ἡ ἔρευνά σας; Προχωρεῖ;

—Ὄχι καὶ τόσο. Μὰ πῶς μπορῶ νὰ σκεφθῶ τὴ δουλειά μου, ὅταν μοῦ τυχαίνουν τέτοια πράγματα;

— Δηλαδή; Τί σᾶς ἔτυχε;

— Νά... αὐτὸ τὸ σπιτάκι... ἐσεῖς...

Τὰ μάτια της μείνανε καρφωμένα στὰ δικά μου. Σώπασε λίγο. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Πάω γιὰ μπάνιο. Θἄρθῆτε καὶ σεῖς;

— Μὲ μεγάλη μου χαρά. Νὰ φέρω μιὰ στιγμὴ τὴ βαλίτσα μου ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο...

Ὅταν ξαναγύρισα, τὴ βρῆκα στὴν κρεβατοκάμαρα, ὄρθια μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη. Εἶχε βγάλει τὸ φόρεμά της κι' εἶχε φορέσει ἕνα ἄσπρο ντεζαμπιγιέ. Ἀνασήκωνε τὰ μαλλιά της μὲ τὰ δυό της χέρια.

Γύρισε σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια της εἶχαν τὴν ἔκφρασι τῆς γυναίκας ποὺ προσφέρεται.

— Μὲ βρίσκετε ὄμορφη; μουρμούρισε.

— Περισσότερο ἀπὸ ὄμορφη!

Προσπάθησα ἀπελπισμένα νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχραιμία μου, ν' ἀποφύγω κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μετάνοιωνα ἴσως τ' ἄλλο πρωΐ.

— Ἂς ἀφίσουμε γιὰ ἄλλη φορὰ τὸ μπάνιο, ψιθύρισα μὲ δυσκολία. Καλλίτερα νὰ σᾶς πάω στὸ σπίτι σας... Μπορεῖ νὰ τὸ μετανοιώσουμε...

Κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ποτὲ δὲ μετανοιώνω γιὰ ὅ,τι κάνω, πρόφερε.

Καὶ ἦρθε πιὸ κοντά μου, κυττάζοντάς με πάντα στὰ μάτια...

★

— Δός μου ἕνα τσιγάρο, μουρμούρισε ἡ Μάργκοτ στὰ σκοτεινά.

Ψαχούλεψα πάνω στὸ κομμοδῖνο, βρῆκα τὸ πακέτο μου, ἔβγαλα ἕνα τσιγάρο καὶ τῆς τὸ πρόσφερα. Ὕστερα τῆς ἔδωσα φωτιά. Ἡ μικρὴ φλόγα τοῦ ἀναπτῆρα φώτισε τὸ ξανθό της κεφάλι, πάνω στὸ μαξιλάρι. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἤρεμη. Κι' ὅταν συναντήθηκαν οἱ ματιές μας, μοῦ χαμογέλασε.

Ξανάκλεισα τὸν ἀναπτῆρα. Δὲν ἔβλεπα τώρα, παρὰ τὴν ἄκρη τῆς μύτης της καὶ τὴ φωτιὰ τοῦ τσιγάρου.

—Ἀναρωτιέμαι τί θὰ σκέπτεσαι γιὰ μένα, μοῦ εἶπε σὲ λίγο. Δὲν εἶμαι καμμιὰ εὔκολη κοπέλλα... μὰ μοῦ συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ μπορῶ νὰ κρατηθῶ... Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, ἔνοιωσα κάτι ποὺ εἶχα καιρὸ νὰ τὸ νοιώσω. Καὶ νά τὸ ἀποτέλεσμα... Ὑποθέτω πὼς δὲ μὲ πιστεύεις... κι' ὅμως εἶν' ἡ ἀλήθεια. Ἦταν μιὰ τρελλή, ἀκαταγίκητη παρόρμησι... Τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη... περισσότερο ἀπ' ὅσο περίμενα. Ἤσουν ὑπέροχος!...

Εἶχαν ἐξελιχθῆ ὅλα τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν εἶχα ἀκόμα συνέλθει...Τὰ λόγια της μ' εὐχαριστοῦσαν, συγχρόνως ὅμως καταλάβαινα πὼς εἶχα πέσει πολὺ εὔκολα στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν πίστευα πὼς μποροῦσε ἀκόμα νὰ μὲ παρασύρη ἔτσι τὸ πάθος...

Ἀνασηκώθηκα λίγο, ἔσκυψα πάνω της καὶ τὴ φίλησα.

— Καὶ σὺ ἤσουν θαῦμα! τῆς μουρμούρισα.

Πέρασε τὰ δάχτυλά της ἀνάμεσα στὰ μαλλιά μου. Σηκώθηκε ὕστερα καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα. Φόρεσα τὴ ρόμπα μου καὶ τὴν ἀκολούθησα.

Εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴ μπαλκονόπορτα καὶ κύτταζε τὴ θάλασσα. Γυμνὴ κι' ἀκίνητη, ἔμοιαζε σὰν νεράϊδα, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Πᾶμε νὰ κάνουμε μπάνιο; μοῦ πρότεινε πιάνοντάς με ἀπ' τὸ χέρι. Ὕστερα πρέπει νὰ φύγω. Τί ὥρα εἶναι;

— Περασμένες 2.

— Θὰ κολυμπήσουμε πέντε λεπτὰ κι' ἔπειτα θὰ ντυθοῦμε.

Τρέξαμε στὴν ἀμμουδιά, σὰν παιδιὰ καὶ βουτήξαμε στὴ θάλασσα. Τὸ νερὸ ἦταν χλιαρό. Ἡ σιωπὴ μᾶς τύλιγε, σὰ νὰ ἤμαστε οἱ μοναδικοὶ κάτοικοι τῆς Γῆς...

Ξαναγυρίσαμε ὕστερα στὸ σπιτάκι, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι. Μοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της.

— Θὰ ξανάρθω, Λιού μοῦ εἶπε. Θέλεις;

— Μὲ ρωτᾶς;... Μπορεῖ ποτὲ νὰ πῶ ὄχι;

— Θὰ μὲ συνοδέψης τώρα ὣς τὸ σπίτι μου;

— Γιατί δὲ μένεις ἐδῶ τὴ νύχτα; τῆς πρότεινα.

Ἔγνεψε ὄχι.

— Δὲ μπορῶ. Μὴ νομίζης πὼς δὲν τὸ θέλω κι' ἐγώ. Μὰ θὰ τὸ μάθη ὁ μπαμπᾶς ἀπ' τὴν καμαριέρα μου. Αὐτὸς τὴν πληρώνει.

Ἀναστέναξα κι' ἄρχισα νὰ ντύνωμαι. Ἑτοιμάστηκα γρήγορα καὶ τὴν περίμενα, καθισμένος στὸ κρεβάτι.

— Ξέρεις, τῆς εἶπα, θἄπρεπε νὰ σοῦ πληρώνω νοῖκι. Μπορῶ νὰ σοῦ δίνω 30 δολλάρια τὴ βδομάδα. Θὰ τἄχης γιὰ χαρτζηλίκι σου.

Γέλασε, κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη... Εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ δὲ θέλω νὰ μὲ πληρώνης.

Τελείωσε τὸ χτένισμά της, ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ εἶπε:

— Πᾶμε τώρα.

Ἔσβυσα τὰ φῶτα καὶ τὴν ἀκολούθησα. Κλείδωσα τὴν ἐξώπορτα, φύλαξα στὴν τσέπη μου τὸ κλειδὶ κι' ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητο.

Ἐνῶ σωφάριζα, σκεπτόμουν πὼς ἦταν εὐκαιρία νὰ τῆς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις. Ἤθελα προπάντων νὰ διαφωτίσω ἕνα σημεῖο.

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν γιὰ ποιὸ λόγο ὁ πατέρας σου προσέλαβε ἕνα ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ; τὴ ρώτησα μ' ἀδιάφορο τόνο.

Ἀνασκίρτησε ἐλαφρά, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε.

— Τώρα ποὺ ἔγινα δική σου, ἐλπίζεις πὼς θὰ μὲ κάνης ὅ,τι θέλεις, εἶπε.

—Ὄχι. Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ ἀπαντήσης.

Σώπασε γιὰ ἕνα λεπτὸ κι' ἐπιτέλους πρόφερε:

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μπορῶ νὰ τὸ μαντέψω. Ἴσως ἀνάθεσε στὸ συνέταιρό σου νὰ παρακολουθῆ τὴ γυναῖκα του.

— Εἶχε λόγους νὰ τὴν παρακολουθῆ;

— Φαντάζομαι ναί. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν τὄκανε νωρίτερα... Ἡ μητρυιά μου ἔπιασε ἕνα σωρὸ φίλους. Τώρα ἔχει αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο Τρίσμπυ. Ὁ μπαμπᾶς δὲν τ' ἀνέχεται πιά... Καλλίτερα νὰ χωρίση. Θὰ μπορέσω τότε νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι.

—Ἄ, τὸ θέλεις;

— Σὲ ποιόν ἀρέσει νὰ τὸν διώχνουν ἀπ' τὸ σπίτι του;... Βλέπεις, ἡ Μπρίτζετ κι' ἐγὼ δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε μαζί.

— Γιατί εἶπες πὼς ὁ Τρίσμπυ εἶναι «ἀπαίσιος»;

— Μὰ ναί, εἶναι συχαμερός! Τὄχει συνήθεια νὰ χωρίζη ἀντρόγυνα.

Σώπασα γιὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα ρώτησα:

— Μήπως τυχὸν ὁ πατέρας σου ἔβαλε τὸ Σέπεϋ νὰ παρακολουθῆ ἐσένα;

Πέταξε τὸ ἀποτσίγαρό της ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Δὲ χρειαζόταν νὰ πληρώση ντέτεκτιβ γι' αὐτό, ἀπάντησε. Ἀφοῦ κάνει τὸν κατάσκοπο ἡ καμαριέρα μου... Ὁ μπαμπᾶς μ' ἄφισε νὰ πιάσω τὸ διαμέρισμα, μὲ τὸν ὅρο πὼς θὰ τὴν πάρω μαζί μου... Ὄχι, ὄχι! Σίγουρα, πλήρωσε τὸ συνέταιρό σας γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὴ Μπρίτζετ.

— Αὐτὸ πιστεύω κι' ἐγώ.

Σωπάσαμε πάλι. Σὲ λίγο, ἡ Μάργκοτ μὲ ρώτησε:

— Σκοπεύεις νὰ τὴν παρακολουθήσης καὶ σύ;

—Ὄχι, δὲν ὑπάρχει λόγος. Δὲν πιστεύω νἄναι ἀνακατεμένη στὴ δολοφονία τοῦ Σέπεϋ. Εἶμαι βέβαιος πώς, ἐνῶ ὁ συνέταιρός μου τὴν παρακολουθοῦσε, βρῆκε κάτι ἄσχετο μ' αὐτήν. Κάτι σπουδαῖο. Κι' ἐπειδὴ κατάλαβε ἀμέσως τὴ σημασία του, τὸν σκοτώσανε... Ἴσως νὰ τ' ἀνακάλυψε στὴ λέσχη «Μουσκεταίρ». Ὁ διευθυντής της εἶναι γκάνγκστερ... κι' ἂς ἔχη τέτοιο ὡραῖο μαγαζί, μὲ διαλεχτὴ πελατεία.

— Γιατί δὲν κάνεις μιὰ ἄλλη σκέψι; Ἂν ὁ Σέπεϋ εἶχε συγκεντρώσει ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ νὰ πάρη διαζύγιο ὁ μπαμπᾶς, ἡ Μπρίτζετ θἄμενε ἀπένταρη. Γιατὶ δὲν ἔχει ἀτομική της περιουσία. Φυσικά, δὲ θὰ τῆς ἄρεσε καθόλου, αὐτό.

— Θὲς νὰ πῆς ὅτι μπορεῖ νὰ σκότωσε αὐτὴ τὸ Σέπεϋ;

—Ὄχι ἡ ἴδια, ἀλλὰ ὁ Τρίσμπυ. Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Σοῦ τὸ λέω ἐγὼ ποὺ τὸν ξέρω. Ἂν φοβήθηκε πὼς ἡ Μπρίτζετ δὲ θἄχε πιὰ λεφτὰ γιὰ νὰ τὸν συντηρῆ, μπορεῖ νὰ σκότωσε τὸ Σέπεϋ.

Ἦταν μιὰ ὑπόθεσι ποὺ δὲν τὴν εἶχα ἀντιμετωπίσει ἀκόμη...

— Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσω, εἶπα. Ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ;

—Ἔχει ἕνα σπιτάκι στὸ λόφο, ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Τὸ λένε «Ἄσπρο Πύργο»... Ἐκεῖ πηγαίνει ὅλες τὶς κατακτήσεις του. Γιατὶ δὲν τἄχει μονάχα μὲ τὴ Μπρίτζετ. Κάθε γυναῖκα τοῦ κάνει, ἀρκεῖ μονάχα νἄχη λεφτά.

Εἴχαμε φτάσει πιὰ στὸ σπίτι της. Σταμάτησα ἀπ' ἔξω.

— Καληνύχτα! μοῦ εἶπε, χαϊδεύοντάς μου τὸ χέρι. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω... Φυλάξου ἀπ' τὸν Τρίσμπυ!

— Μὴ σὲ νοιάζη γιὰ μένα. Δὲν ἔχω φόβο... Περιμένω τηλεφώνημά σου.

Πῆγα νὰ κατεβῶ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἀλλὰ μ' ἐμπόδισε:

—Ὄχι, ὄχι. Ἡ καμαριέρα μου θὰ παραμονεύη, στὸ παράθυρο. Καλλίτερα νὰ μὴ σὲ δῆ. Καληνύχτα, Λιού.

Ἔσκυψε κι' ἄγγιξε τὸ μάγουλό μου μὲ τὰ χείλη της. Ὕστερα κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε γρήγορα στὸ σπίτι.

Ξεκίνησα πάλι γιὰ τὸ σπίτι μου. Στὸ δρόμο, προσπαθοῦσα νὰ βάλω σὲ τάξι τὶς σκέψεις μου.

Γιὰ ἕνα κάποιο λόγο, τὸ φακελλάκι ποὺ εἶχα βρῆ στὴ βαλίτσα τοῦ Σέπεϋ, φαινόταν ν' ἀξίζη 500 δολλάρια. Ὁ Κορντὲζ εἶχε δώσει τρία τέτοια σὲ τρία διάφορα πρόσωπα καὶ εἶχε πάρει 500 δολλάρια ἀπ' τὸ καθένα.

Ἦταν φυσικὸ νὰ ὑποθέση κανεὶς πὼς ὁ Σέπεϋ εἶχε βρῆ τὰ σπίρτα, ἢ τὰ εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιον. Αὐτὸς ὁ κάποιος εἶχε ἀναστατώσει ὕστερα τὴν κάμαρα τοῦ Σέπεϋ καὶ τὴ δική μου. Στὴν πρώτη εἶχε ἀποτύχει, εἶχε βρῆ ὅμως τὰ σπίρτα στὴ δική μου κι' εἶχε ἀφίσει στὴ θέσι τους ἕν' ἄλλο φακελλάκι—μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θἄ εἶχα προσέξει τοὺς τυπωμένους ἀριθμούς.

Συνεπῶς, οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶχαν κάποια σημασία. Ποιός ξέρει; Ἴσως τὰ σπίρτα αὐτὰ νὰ εἶχαν προκαλέσει τὸ θάνατο τοῦ Σέπεϋ.

Μοῦ φαινόταν πὼς βρισκόμουνα στὸν καλὸ δρόμο. Χρειαζόμουν ὅμως κι' ἄλλες πληροφορίες.

Κατὰ τὶς 3 παρὰ τέταρτο, ἔφτασα στὴ βιλλίτσα. Ἤμουν κατακουρασμένος. Θέλησα ὡστόσο νὰ πιῶ ἕνα οὐΐσκυ μὲ σόδα, πρὶν πλαγιάσω. Καθὼς πήγαινα πρὸς τὸ μπάρ, εἶδα ξαφνικὰ πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι κάτι ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή μου.

Ἦταν ἡ μικρὴ βραδυνὴ τσάντα τῆς Μάργκοτ, ἀπὸ μαῦρο καστόρι, σὲ σχῆμα κογχυλιοῦ.

Τὴν πῆρα καὶ τὴν ἄνοιξα μηχανικά. Εἶχε μέσα μιὰ χρυσὴ πουντριέρα κι' ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι. Κάτω ἀπ' τὸ μαντῆλι, βρῆκα ἕνα φακελλάκι μὲ σπίρτα!

Ἔμεινα μιὰ στιγμὴ σὰν ἀπολιθωμένος. Ὕστερα ἄνοιξα τὸ φακελλάκι. Εἶχε μόνο 12 σπίρτα. Τ' ἄλλα εἶχαν κοπῆ. Κυττάζοντάς τα δὲ ἀπὸ κοντά, εἶδα πὼς εἶχαν ἀριθμοὺς στὸ πίσω μέρος τους, ἀπὸ 0451148 ἕως 0451160!

Ἤξερα τώρα πὼς ἦταν τὸ ἴδιο φακελλάκι ποὺ εἶχα βρῆ στὴ βαλίτσα τοῦ Σέπεϋ, ποὺ εἶχα κρύψει κάτω ἀπ' τὸ χαλὶ καὶ ποὺ μοῦ εἶχαν κλέψει... Καθὼς τὸ κύτταζα,

Κάθε οἰκονομία στὴν διατροφή σου τὴν πληρώνεις ἀκριβά.

Μόνον ἡ ποιότης σὲ διασφαλίζει!

ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟΣ
"ΕΛΑΪΣ"
ΦΥΤΙΝΗ
ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟΣ
ΦΥΤΙΝΗ
ΕΛΑΪΣ
ΒΙΤΑΜ
ΕΛΑΪΣ
ΒΙΤΑΜ-ΕΛΑΪΣ
Βιταμινούχου

Πάντοτε ἀπὸ ἁγνὸ ἐλαιόλαδο
Ὑπεύθυνα ἐγγυημένα
Προστατεύουν, τονώνουν τὸν ὀργανισμὸ

Εἶναι προϊόντα ΕΛΑΪΣ

χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Σήκωσα τὸ ἀκουστικό, μαντεύοντας ποιὸς μοῦ τηλεφωνοῦσε.

—Ἐσὺ εἶσαι, Λιού; ρώτησε ἡ φωνὴ τῆς Μάργκοτ, λίγο λαχανιασμένη.

— Ξέρω τί θέλεις, τὴν ἔκοψα. Κάτι ἔχασες.

— Ναί, τὸ τσαντάκι μου. Τὸ ἔχεις ἐσύ;

— Εἶν' ἐδῶ, πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

—Ὡραῖα! Δὲ θυμόμουνα ποῦ τὸ εἶχα ξεχάσει... Θὰ περάσω νὰ τὸ πάρω αὔριο τὸ πρωΐ... ἐκτὸς ἂν μπορῇς ἐσὺ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς.

—Ἔννοια σου, θὰ σοῦ τὸ φέρω τὸ πρωΐ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου... Ξέρεις κάτι, Λιού; Σὲ σκέπτομαι πολύ...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... ἀπάντησα, ἐνῶ τὰ δάχτυλά μου παίζανε μὲ τὸ φακελλάκι, μέσα στὴν τσέπη μου.

— Καληνύχτα, Λιού.

— Καληνύχτα.

★

Τ' ἄλλο πρωΐ, ξύπνησα κατὰ τὶς 10. Ἤπια τὸν καφέ μου στὴ βεράντα, ἀπ' ὅπου φαινόταν πάνω στὸ ὕψωμα ἡ σχολὴ κεραμικῆς — ἕνα μακρὺ καὶ χαμηλὸ κτίριο, μὲ ἄσπρους τοίχους καὶ μπλὲ σκεπή. Ἀποφάσισα νὰ πάω ὥς ἐκεῖ καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά, ἀνακατεμένος μὲ τοὺς τουρίστες.

Ἔκανα ἕνα μπάνιο στὴ θάλασσα, ντύθηκα καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ Ἀρρόου Πόϊντ.

Ἦταν τώρα 11 καὶ τέταρτο. Θὰ ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ τουρίστες, αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἀκολούθησα τὸν παραλιακὸ δρόμο, ὥς μιὰ διασταύρωσι, ὅπου ἔγραφε μιὰ πινακίδα μὲ βέλος: «Σχολὴ κεραμικῆς. Τὰ ὡραιότερα καὶ πρωτοτυπώτερα σχέδια».

Καθὼς ἔμπαινα στὸ ἄλλο δρομάκι, πέρασε δίπλα μου ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο, γεμάτο τουρίστες ποὺ χαλοῦσαν τὸν κόσμο. Καί, σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη διαδρομή, ἔτρωγα τὴ σκόνη του.

Βρῆκα σταματημένα ἔξω ἀπ' τὴ «σχολὴ» ἔξη ἄλλα αὐτοκίνητα. Ἕνας γεροντάκος μὲ ἄσπρη βέστα καὶ μ' ἕνα σῆμα στὸ πέτο, πλησίασε καὶ μοῦδωσε ἕνα εἰσιτήριο. Τὸ πλήρωσα ἕνα δολλάριο.

Ἀπὸ μιὰ περιστροφικὴ πόρτα, μπῆκα μὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα γεμάτη βάζα καὶ ἄλλα τέτοια εἴδη, κάθε χρώματος καὶ ποιότητος, πήλινα ἢ πορσελάνινα.

Οἱ πωλήτριες — κοπέλλες μὲ ἄσπρη μπλούζα καὶ μὲ τὸ σῆμα τοῦ καταστήματος— κύτταζαν βαρυεστημένες τοὺς τουρίστες. Σκέφθηκα πὼς ἡ Τέλμα Κοῦζινς ἤταν, μέχρι χτές, μιὰ ἀπ' αὐτές...

Στὸ βάθος τῆς σάλλας, ὑπῆρχε μιὰ πόρτα, σκεπασμένη μὲ βυσινιὰ κουρτίνα. Μιὰ ξανθούλα καθότανε δίπλα της, μ' ἕνα ὕφος θανάσιμης πλήξεως.

Παρακολούθησα τί ψωνίζανε οἱ τουρίστες. Ἦταν ὅλα ἀπαίσια καὶ πανάκριβα.

Στὸ μεταξύ, δὲν ἄφινα ἀπ' τὰ μάτια μου τὴν πόρτα τοῦ βάθους. Ἴσως οἱ σοβαρὲς ὑποθέσεις κανονίζονταν ἐκεῖ μέσα, πίσω ἀπὸ ἐκείνη τὴν κουρτίνα...

Ξαφνικά, παραμέρισε τὴν κουρτίνα καὶ βγῆκε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, φορτωμένη μὲ διαμαντικά. Ἡ ξανθούλα τὴν κύτταξε μ' ἀδιαφορία. Ἡ γρηὰ κυρία διέσχισε τὴν αἴθουσα καὶ βγῆκε. Τὴν εἶδα ἀπὸ ἕνα παράθυρο ν' ἀνεβαίνῃ σὲ μιὰ «Κάντιλακ» μὲ σωφὲρ ποὺ τὴν περίμενε.

— Δὲν ἔχετε τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀηδίες; ρώτησα μιὰ πωλήτρια μὲ ἀνασηκωμένη μυτίτσα. Θέλω νὰ κάνω ἕνα γαμήλιο δῶρο.

— Καὶ δὲ βρήκατε τίποτα ποὺ νὰ σᾶς ἀρέσῃ;

— Κυττᾶχτε γύρω σας... Βλέπετε κάτι ποὺ θὰ θέλατε νὰ σᾶς τὸ χαρίσουνε στὸ γάμο σας;

10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ !!
Δῶστε ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΓΡΑΜΜΗ
Ἐξαφανίστε τὴν ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ τὴν ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ τὸ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ
μὲ τὸν καταπληκτικὸ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ Ταλ
Κατασκευασμένο ἀπὸ τὰ εἰδικῶς ἐπεξεργασμένα θαλάσσια «ΦΥΚΟΥΣ ΚΡΙΣΠΟΥΣ»
ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ; ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΨΥΧΙΚΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑ;
ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΝΤΡΙΒΕΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛ Η ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ ΕΞΗΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ.
ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ ΕΙΣ ΤΟ SALON DE BEAUTE «RUBIS»
ΔΙΑΡΚ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘ. ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ SALON DE BEAUTE 'RUBIS, Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ ΝΙΚΗΣ 11 - ΤΗΛ. 234976
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα, ἔκαμε μιὰ μικρὴ γκριμάτσα κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ἔχετε πολὺ ἄδικο... Σταθῆτε μιὰ στιγμή.

Πῆγε κι' εἶπε κάτι στὴν ξανθούλα. Ἐκείνη μὲ κύτταξε. Δὲ μοῦ φάνηκε νὰ τῆς ἔκανα σπουδαία ἐντύπωσι... Ὡστόσο, ἡ πωλήτρια ξαναγύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ φροντίσῃ γιὰ σᾶς ἡ μὶς Μάντοξ.

Ἡ ξανθειὰ σηκώθηκε, ὅταν πῆγα κοντά της. Εἶχε κορμὶ «κόβερ - γκέρλ», λαχταριστό, προκλητικό.

— Τί ζητᾶτε; ρώτησε μὲ πλῆξι, κυττάζοντάς με μᾶλλον περιφρονητικά.

— Ἕνα γαμήλιο δῶρο. Κάτι πραγματικὰ καλό...

— Ἔχομε κι' ἄλλα, καλλίτερα πράγματα, στοιχίζουν ὅμως ἀκριβώτερα.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει αὐτό. Μπορῶ νὰ τὰ δῶ;

Παραμέρισε τὴν κουρτίνα.

— Ἀπὸ δῶ, μοῦ εἶπε.

Πέρασα πρῶτος καὶ μπῆκα σὲ μιὰ μικρότερη σάλλα. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν μονάχα καμμιὰ ἑξηνταριὰ δείγματα τῆς τέχνης τοῦ Χάν. Καθένα βρισκόταν πάνω σ' ἕνα βάθρο καὶ παρουσιαζόταν μὲ τὸν εὐνοϊκώτερο φωτισμό. Ἦταν ἀπὸ κεῖνα τὰ κομψοτεχνήματα, ποὺ ἀρέσαν πολὺ στὴ Μάργκαρετ.

— Αὐτὰ μάλιστα! δήλωσα. Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά;

Ἡ μὶς Μάντοξ παραμέρισε κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα βάθρο, περιμένοντας νὰ τελειώσω.

Ἐξέτασα μὲ θαυμασμὸ δυὸ - τρία πράγματα, προπάντων ἕνα πορσελάνινο ἀγαλματάκι, γυμνῆς κοπέλλας μὲ τὰ χέρια πάνω στὸ στῆθος της, ποὺ φαινόταν ἕτοιμο νὰ ζωντανέψῃ καὶ νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ βάθρο του.

— Πόσο κάνει αὐτό; ρώτησα τὴ μὶς Μάντοξ.

— Δυὸ χιλιάδες δολλάρια, ἀπάντησε ἀδιάφορα.

—Τόσα πολλά; φώναξα.

Ἡ ξανθούλα ἔκανε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό.

Εἶχα προσέξει πὼς ὑπῆρχε στὸ βάθος μιὰ δεύτερη πόρτα μὲ κουρτίνα, ποὺ τὴ φύλαγε μιὰ κοκκινομάλλα.

Ἕνας ἄντρας κοντόπαχος καὶ χλωμὸς μπῆκε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν πρώτη πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχα μπῆ κι' ἐγώ. Φοροῦσε φανελλένιο παντελόνι καὶ κομψὸ «μπλάζερ» καὶ κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ ποῦρο.

Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως: Ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ὁ Κορντέζ, εἶχε ὀνομάσει Ντόναχιου, ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε δώσει 1.000 δολλάρια γιὰ δυὸ φακελλάκια μὲ σπίρτα, τὴν ὥρα ποὺ κρυφοκύτταζα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Προχώρησα δυὸ βήματα καὶ σταμάτησα πάλι μπροστὰ στὸ ἀγαλματάκι ἑνὸς ταυρομάχου. Ἔκανα σιγὰ - σιγὰ τὸ γύρο του. Συγχρόνως ὅμως κύτταζα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὸ Ντόναχιου.

Ἐκεῖνος εἶχε σταθῆ, βλέποντάς με, μὲ φανερὴ ἀνησυχία. Ἔκανε δυὸ βήματα πίσω, πρὸς τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε μπῆ, ὕστερα ὅμως μετάνοιωσε, προχώρησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ξανασταμάτησε πάλι κυττάζοντάς με.

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ΓΕΜΠΑ, γωνία Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου 14 (Α'. ὄροφος) παρέλαβε νέες φορτώσεις ἱματισμοῦ Ἀμερικῆς «εὐκαιρίας» σὲ ἐκλεκτὰ ἀνοιξιάτικα εἴδη.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ — ΦΟΥΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.

Στὴν ΓΕΜΠΑ θὰ βρῆτε καὶ σεῖς μιὰ εὐκαιρία μὲ λίγες μόνο δρχ.

Κατάλαβα πὼς δίσταζε ἂν θάμενε ἢ θάφευγε.

— Μήπως αὐτὸ ἐδῶ κοστίζει φτηνότερα; ρώτησα τὴ μὶς Μάντοξ.

— Αὐτὸ κάνει 3.500 δολλάρια, πρόφερε χωρὶς κἂν νὰ μὲ κυττάξῃ.

Ὁ Ντόναχιου ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ προχωρήσῃ ὥς τὴν κοκκινομάλλα. Στάθηκε μπροστά της, ἔβγαλε κάτι ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τῆς τὄδειξε. Πρόλαβα νὰ δῶ πὼς ἦταν ἕνα κόκκινο πραγματάκι. Δὲ δυσκολεύτηκα ν' ἀναγνωρίσω ἕνα φακελλάκι μὲ σπίρτα τῆς «Λέσχης Μουσκεταίρ»!

Ἡ κοκκινομάλλα παραμέρισε τὴν κουρτίνα. Ὁ Ντόναχιου πέρασε καὶ χάθηκε. Πρὶν ξαναπέσῃ ἡ κουρτίνα, πρόλαβα νὰ δῶ τὴν ἄκρη ἑνὸς διαδρόμου.

Ἔψαξα γιὰ κάτι φτηνότερο, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα. Ἔνοιωθα τὶς ματιὲς τῆς ξανθειᾶς καὶ τῆς κοκκινομάλλας καρφωμένες ἀπάνω μου.

Ἡ κουρτίνα ξανάνοιξε, σ' ἕνα-δυὸ λεπτά, καὶ φάνηκε πάλι ὁ Ντόναχιου. Ἀνασκίρτησε βλέποντάς με, γούρλωσε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τὴν πρώτη πόρτα.

Δὲν ἦταν δυνατὸ πιὰ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ κυττάζω τὰ κομψοτεχνήματα χωρὶς ν' ἀγοράζω τίποτα, σὰν λωποδύτης ποὺ ἑτοίμαζε κάποιο κόλπο... Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ δῶ τί μποροῦσε νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὸ φακελλάκι ποὺ εἶχα βρῆ στὴν τσάντα τῆς Μάργκαρετ.

Στράφηκα στὴν κοκκινομάλλα τῆς χαμογέλασα καὶ πῆγα κοντά της. Ἐκείνη μὲ κύτταζε φιλύποπτα. Ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὰ σπίρτα καὶ τῆς τἄδειξα. Ἀνασήκωσε τότε τὰ φρύδια της, ἔρριξε μιὰ νευρικὴ ματιὰ στὴ μὶς Μάντοξ, ἔπειτα ἔσκυψε λίγο καὶ τράβηξε τὴν κουρτίνα.

— Εὐχαριστῶ, τῆς εἶπα. Ἤθελα νἆμαι σίγουρος πὼς δὲ μ' ἔβλεπε κανείς.

Ἀπ' τὴν παγωμένη καὶ ἄδειανὴ ματιά της κατάλαβα πὼς εἶχα πῆ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔπρεπε... Μιὰ καὶ κρατοῦσε ὅμως ἀκόμα ἀνοιχτὴ τὴν κουρτίνα, δὲν ἐπιχείρισα νὰ τὰ μπαλώσω, ἀπὸ φόβο μήπως χειροτερέψω τὰ πράγματα.

Προχώρησα λοιπὸν σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο, μὲ ἁπαλὸ φωτισμό. Κάτι μοὔλεγε νὰ προσέχω... Μετάνοιωνα τώρα ποὺ δὲν εἶχα πάρει μαζί μου τὸ πιστόλι μου.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, βρῆκα μιὰ κλειστὴ πόρτα. Στὰ μισὰ τοῦ ὕψους της ὑπῆρχε ἕνα γκισὲ— κλειστὸ τώρα— ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ μικρὴ ἐταζέρα κι' ἕνα κουδούνι. Πάνω στὴν ἐταζέρα βρισκόταν ἕνα ἔργο τοῦ Χάν: ἕνα φαρδὺ καὶ χαμηλὸ βάζο, πράσινο καὶ ρόζ.

Προχώρησα ἀθόρυβα ὥς τὴν πόρτα, χάρις στὶς λαστιχένιες σόλες μου, καὶ κύτταξα μέσα στὸ βάζο. Ὑπῆρχαν στὸ βάθος του καμμιὰ ντουζίνα κόκκινα σπίρτα, ὅλα ἀριθμημένα, [illegible] κοπῆ ἀπὸ φακελλάκια καὶ ἦταν ὅλα καμένα — δηλαδή, [illegible] ἀνάψει καὶ τὰ σβύσανε ἀμέσως.

Σίγουρα, ἦταν μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι! Φτάνει μονάχα νὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἐξηγήσω. Ἔρριξα μιὰ γρήγορη ματιὰ πίσω μου. Ἡ κουρτίνα ἔμενε ἀκίνητη, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Οὔτε ἡ μὶς Μάντοξ, οὔτε ἡ κοκκινομάλλα φαινόταν νὰ μὲ κατασκοπεύουνε.

Εἶπα ὡστόσο μὲ τὸ νοῦ μου πὼς δὲ θἆταν φρόνιμο νὰ ριψοκινδυνεύσω πιὸ πολύ... Ἤθελα νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι τοῦ γκισέ, γιὰ νὰ δῶ τί θὰ γινότανε. Ἀλλὰ τὸ ἀπέφυγα, γιὰ νὰ μὴ βρῶ κανένα μπελᾶ...

Τουλάχιστον εἶχα ἀνακαλύψει πὼς ὑπῆρχε μιὰ φανερὴ σχέσι ἀνάμεσα στὴ «Λέσχη Μουσκεταίρ» καὶ τὴ «Σχολὴ κεραμικῆς» τοῦ Μάρκους Χάν. Οἱ πελάτες πλήρωναν πανάκριβα τὸν Κορντὲζ γιὰ ἕνα φακελλάκι σπίρτα κι' ὕστερα ἔρχονταν ἐδῶ κι' ἔδιναν ἀπὸ ἕνα σπίρτο κάθε φορά. Γιὰ ποιὸ σκοπό;

Ἔκανα μισὴ στροφὴ καὶ ξαναγύρισα ἀθόρυβα, ἀπ' τὸν ἴδιο διάδρομο. Παραμέρισα τὴν κουρτίνα καὶ βγῆκα, προσπαθῶντας νὰ φανῶ νευριασμένος καὶ φοβισμένος σὰν τὸ Ντόναχιου.

Ἡ κοκκινομάλλα γυάλιζε τὰ νύχια της. Δὲν ἀνασήκωσε κἂν τὸ κεφάλι της, ὅταν πέρασα μπροστά της. Ξαναγύρισα στὴ μεγάλη σάλλα.

Οἱ τουρίστες εἴχανε κάνει τὰ ψώνια τους καὶ φεύγανε, μὲ τὰ πακέτα τους στὸ χέρι.

Τοὺς ἀκολούθησα καὶ ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητό μου.

Πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς Μάργκοτ. Πῆρα τὴν τσάντα της ἀπ' τὴ θήκη τοῦ ταμπλώ, ξανάβαλα μέσα τὰ σπίρτα καὶ μπῆκα στὸ χῶλλ τοῦ μεγάλου κτιρίου.

Ζήτησα ἀπ' τὸν ὑπάλληλο τῆς ὑποδοχῆς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Μάργκοτ πὼς ἦρθα. Κι' ἐκείνη μοῦ ὥρισε ραντεβοὺ στὸ μπάρ, σὲ πέντε λεπτά.

Κάθησα σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι καὶ περίμενα.

Ὅταν ἦρθε ἡ Μάργκοτ, ἦταν 12 καὶ τέταρτο. Φοροῦσε πέδιλα κι' ἕνα κοντὸ μαντὼ τῆς πλάζ, πάνω ἀπ' τὸ μαγιό της. Εἶχε δεμένα τὰ μαλλιά της μὲ μιὰ κόκκινη κορδέλλα. Κρατοῦσε μιὰ μεγάλη σάκκα.

Ὅλοι γύρισαν καὶ τὴν κύτταξαν μὲ θαυμασμό. Σηκώθηκα καὶ τῆς πρόσφερα κάθισμα.

— Δὲ θὰ μείνω πολύ, Λιού, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Εἶμαι καλεσμένη σὲ τραπέζι.

Παράγγειλα δυὸ τζίν. Μόλις ἀπομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι, εἶπα:

— Εἶσαι ὑπέροχη!... Μὰ θἄχῃς βαρεθῆ νὰ τ' ἀκοῦς...

—Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ λέει, ἀπάντησε γελῶντας. Ἔχεις τὴν τσάντα μου;

Τὴν πῆρα ἀπ' τὴν καρέκλα, δίπλα μου, καὶ τὴν ἄφισα πάνω στὸ τραπέζι.

— Εὐχαριστῶ, Λιού, μοῦ εἶπε. Εἶμαι ἀγιάτρευτα ἀφηρημένη καὶ ξεχνάω τὰ πράγματά μου ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Πῆρε τὸ τσαντάκι καὶ θέλησε νὰ τὸ βάλῃ στὴ σάκκα της.

— Μιὰ στιγμή! τὴ σταμάτησα. Κύτταξε ἂν λείπῃ τίποτα.

Μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Τί μπορεῖ νὰ λείπῃ;

Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἐντελῶς ἀθῶα.

— Μάργκοτ, τῆς εἶπα, ὑπάρχει μέσα στὸ τσαντάκι σου ἕνα φακελλάκι σπίρτα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει.

—Σπίρτα;... ἀπόρησε. Γιατί σ' ἐνδιαφέρουνε;

Ἄνοιξε τὴν τσάντα καὶ πῆρε τὸ φακελλάκι.

— Αὐτὸ ἐδῶ; ρώτησε.

— Ναί. Ποῦ τὸ βρῆκες;

—Δὲν ἔχω ἰδέα. Δὲν ἤξερα κἂν πὼς τὸ εἶχα... Μὰ γιατί τὸ θεωρεῖς τόσο ἐνδιαφέρον, Λιού;

—Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω πὼς εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ βρῆκα στὴ βαλίτσα τοῦ Σέπεϋ... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κάνανε ἄνω - κάτω τὴν κάμαρά μου, τὸ βρήκανε, τὸ πήρανε καὶ τὸ ἀντικαταστήσανε μ' ἕνα ἄλλο. Καὶ τώρα νά ποῦ βρέθηκε στὴν τσάντα σου!

—Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς εἶναι τὸ ἴδιο; Ἔχω δῆ ἕνα σωρὸ τέτοια στὴ λέσχη.

—Κύτταξέ το καλά! Τὰ σπίρτα ἔχουν ὅλα ἀριθμοὺς ἀπὸ πίσω. Τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς ἀριθμοὺς εἴχαν τὰ σπίρτα τοῦ Σέπεϋ.

Ἡ Μάργκοτ ἄνοιξε τὸ φακελλάκι, λύγισε τὰ σπίρτα, κύτταξε τὸ πίσω μέρος τους κι' ἔδειξε ἀμηχανία.

— Παράξενο! μουρμούρισε. Μὰ ἴσως νἄχουν ἀριθμοὺς ὅλα τὰ φακελλάκια.

—Ὄχι. Τὸ ἐξακρίβωσα... Ποῦ τὰ βρῆκες, αὐτὰ τὰ σπίρτα;

—Θὰ τὰ πῆρα χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ ἔφαγα στὴ λέσχη... Ναί, ναί, τώρα θυμᾶμαι πὼς εἶχα ξεχάσει τὸν ἀναπτῆρα μου. Ἀλλοιῶς, δὲ χρησιμοποιῶ ποτὲ σπίρτα. Φαντάζομαι πὼς θὰ πῆρα αὐτὸ τὸ φακελλάκι ἀπ' τὸ δίσκο τοῦ μπάρ.

— Ἀδύνατον! Εἶναι εἰδικό, τὸ φακελλάκι αὐτό, Μάργκτο. Ἔγινε μιὰ δολοφονία ἐξ αἰτίας του. Δὲ μπορεῖ νὰ ἔμεινε ἀδέσποτο, σ' ἕνα δίσκο...

Ἡ Μάργκετ ἄρχιζε ν' ἀνησυχῇ.

— Δὲν καταλαβαίνω... μουρμούρισε. Ἐκτὸς ἂν ζήτησα φωτιὰ ἀπὸ κάποιον, καὶ μοῦδωσε τὰ σπίρτα.

—Ἐντελῶς ἀπίθανο... Μαζὶ μὲ ποιόν ἔφαγες;

— Ἤμαστε μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ ἔξη πρόσωπα: Ἡ Μπρίτζετ κι' ὁ Τρίσμπυ, κάποιος κύριος Ντόναχιου, ὁ Χάρρυ Λούκας, ποὺ παίζουμε κάποτε τέννις μαζί, ἡ φιλενάδα μου Ντόρις κι' ἐγώ.

— Μπορεῖ λοιπὸν κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς ν' ἄφησε ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ φακελλάκι πάνω στὸ τραπέζι καὶ νὰ τὸ πῆρες ἐσύ;

—Ἔτσι ὑποθέτω. Θὰ τὄκανα ἐντελῶς μηχανικά...

—Δὲν τὸ πιστεύω. Τὸ φακελλάκι αὐτὸ κοστίζει πολλὰ λεφτά. Δὲ θὰ τὸ παρατοῦσε κανεὶς πάνω στὸ τραπέζι... Τελοσπάντων, μοῦ χρειάζεται αὐτὸ τὸ φακελλάκι, Μάργκοτ. Πρέπει νὰ τὸ δείξω στὸν ὑπαστυνόμο Ράνκιν.

Ἡ κοπέλλα γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ διαμαρτυρήθηκε:

—Μὰ ἔτσι θὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ ἀνακατεμένη! Δὲ θέλω ἱστορίες μὲ τὴν ἀστυνομία. Θὰ ἦταν καταστροφὴ γιὰ τὸν πατέρα μου!

—Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸ Ράνκιν. Καὶ θὰ θελήσῃ τότε νὰ μάθῃ ποῦ τὸ βρῆκα... Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως. Φοβᾶται τὸν πατέρα σου, κι' ἔτσι δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἀνακατέψῃ.

—Κι' ἂν τὸ κάνῃ;... Ὄχι, ὄχι! Θὰ θελήσῃ ἄλλωστε νὰ μάθῃ πῶς ἔψαξες τὴν τσάντα μου. Δὲν πιστεύω νὰ σκοπεύῃς νὰ τοῦ διηγηθῇς ὅ,τι ἔγινε χτές!..

Σκέφθηκα ἕνα λεπτὸ καὶ εἶπα:

—Καλά, θὰ τὰ κανονίσω μόνος μου. Πρὶν ἰδῶ τὸ Ράνκιν, θὰ πάω νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸν Τρίσμπυ. Ἴσως μάθω κάτι ἀπ' αὐτόν.

Μοῦδωσε τὰ σπίρτα καὶ μὲ παρακάλεσε πάλι νὰ μὴ τὴν ἀνακατέψω. Τὴν καθησύχασα. Τῆς σύστησα ὅμως νὰ προσπαθήσῃ νὰ θυμηθῇ ποῦ εἶχε βρῆ τὸ φακελλάκι, καὶ νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ.

— Σύμφωνοι! ἀπάντησε, ἐνῶ σηκωνότανε νὰ φύγῃ. Θὰ πᾶς τώρα ἀμέσως στοῦ Τρίσμπυ;

—Ἔτσι λογαριάζω. Ἐλπίζω νὰ τὸν βρῶ στὸ σπίτι του.

Ἡ Μάργκοτ μὲ ὡδήγησε πῶς νὰ τὸ βρῶ. Μοῦδωσε ἔπειτα τὸ χέρι της κι' ἔφυγε βιαστικά.

Βγῆκα κι' ἐγώ, ἀνέβηκα στὴ Μπουΐκ καὶ ξεκίνησα, χωρὶς νὰ βιάζωμαι. Συλλογιζόμουν ὅσα εἶχα μάθει. Κι' ἄρχιζα νὰ διακρίνω κάποιο ἀόριστο φῶς, μέσα στὰ σκοτάδια αὐτῆς τῆς ἱστορίας...

★

Ὁ Ἄσπρος Πύργος βρισκόταν στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ ἰδιωτικοῦ δρόμου, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὸ δημόσιο καὶ κατηφόριζε καμμιὰ τρακοσαριὰ μέτρα.

Μιὰ πολυτελέστατη Κάντιλακ ἦταν σταματημένη ἀπ' ἔξω. Παρκάρισα δίπλα της τὴ Μπουΐκ, κατέβηκα κι' ἐξέτασα ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι, μὲ τὰ πράσινα κεραμίδια. Ἄνοιξα ὕστερα τὴν ἄσπρη καγκελλόπορτα καὶ προχώρησα μέσα σ' ἕνα καλοδιατηρημένο κῆπο.

Τὸ σπίτι ἦταν μικρό, τύπου «σαλέ», μὲ ἄσπρους τοίχους, πράσινα παντζούρια, μιὰ μεγάλη βεράντα καί, γύρω ἀπ' τὴν πόρτα, ἕνα θαυμάσιο ἀναρριχητικὸ φυτό.

Οἱ μπαλκονόπορτες τῆς βεράν-

Τὸ ὑπεραυτόματο Ταχυ-Σεσουάρ Presto
ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ..!
Νέαι ἀρχαὶ • Νέα Τεχνικὴ Νέαι ἐκπληκτικαὶ λειτουργίαι • Δέκα νέαι τελειοποιήσεις • Πέντε νέα αὐτόματα • Στέγνωμα σὲ δέκα πέντε λεπτὰ
Μετατρέπεται σὲ Βαπέρ...! Μετατρέπεται σὲ Χλιαρὰν...
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
μὲ PRESTO τὰ οἱουδήποτε ἄλλου τύπου χρησιμοποιούμενα Σεσουάρ σας. Δὲν σᾶς ἐξυπηρετοῦν... Δὲν σᾶς χρειάζονται πλέον...
τὸ PRESTO ὁμιλεῖ σκέπεται ἀκούει
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΕΠΙΠΛΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ
ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΒΑΛΣΑΜΗΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 5 (ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΣΤΟΑΣ) ΤΗΛ. 536.568 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΗΣΑΤΕ - ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΣΑΣ !

τας ἦταν ἀνοιχτές. Μιὰ σιαμέζικη γάτα κοιμόταν στὴ λιακάδα.

Ἀνέβηκα στὴ βεράντα. Ἡ εἴσοδος βρισκόταν ἀριστερά.

Μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικά, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα:

—Θὰ πιῶ μονάχος μου, ἀφοῦ ἐσὺ δὲ θέλεις...

—Γιὰ τὸ Θεό, Ζάκ, μὴν ἀρχίσης τώρα νὰ πίνης! ἀπάντησε κάποια γυναίκα. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Μὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ πιῶ κάτι, γιὰ νἄχω ὑπομονὴ νὰ σ' ἀκούσω, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἄντρας.

Ἄκουσα κρότους ποτηριῶν. Ἔκανα μερικὰ βήματα ἀκόμα, γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ δῶ τί γινότανε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόμουν, μοῦ φαινόταν τεράστιο. Εἶχε ἔπιπλα μοντέρνα κι' ἕνα γαλάζιο χαλάκι στὸ πάτωμα.

Μιὰ γυναίκα 36 - 37 χρονῶν καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Εἶχε τὸν ἀπρόσωπο τύπο τῆς ὀμορφιᾶς τῶν στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Τὸ μπικίνι, ποὺ φοροῦσε, ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ σταρένιο δέρμα της κι' οἱ λίγο πλαδαρὲς σάρκες της. Ἴσως πρὸ 10 ἐτῶν ν' ἄναβε φωτιὲς στοὺς ἄντρες, ὄχι ὅμως τώρα πιά.

Στ' αὐτιά της κρέμονταν σκουλαρίκια μὲ ἄσπρα κοράλλια κι' ἕνα ὅμοιο κολλιὲ στὸ λαιμό της.

Τὴν ἀναγνώρισα ἀμέσως: Ἦταν ἡ Μπρίτζετ, ἡ γυναίκα τοῦ Λῆ Κρῆντα.

Ὅσο γιὰ τὸ Ζὰκ Τρίσμπυ, ἦταν ὅπως ἀκριβῶς τὸν φανταζόμουνα: εὔσωμος, γεροδεμένος, ἡλιοψημένος, μὲ μαῦρα κατσαρὰ μαλλιὰ καὶ λεπτὸ μουστακάκι. Φοροῦσε ἕνα σκοῦρο κόκκινο σὸρτ καὶ πέδιλα καὶ κρατοῦσε ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ.

Ἡ Μπρίτζετ τὸν κύτταξε μὲ κακία.

— Ποῦ ἤσουν χτὲς τὸ βράδυ; τὸν ρώτησε.

— Πόσες φορὲς πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ; Ἤμουν ἐδῶ κι' ἔβλεπα τηλεόρασι.

— Σὲ περίμενα δυὸ ὧρες στὴ λέσχη.

— Τὸ ξέρω. Μοῦ τὸ εἶπες πέντε φορὲς καὶ σοῦ ἀπάντησα πὼς λυπᾶμαι πολύ. Μὰ τὸ ξέχασα πὼς εἴχαμε ραντεβοῦ.

— Κι' ὅμως σοῦ τηλεφώνησα καὶ μοῦ εἶπες πὼς θἄρθῆς!

— Ναί, ἔχεις δίκιο. Μοῦ τηλεφώνησες, ἀλλὰ τὸ ξέχασα. Μὲ συγχωρῆς...

Ὁ Τρίσμπυ ἔβαλε τὸ χέρι του μπροστὰ στὸ στόμα του, γιὰ νὰ πνίξη ἕνα χασμουρητό.

— Θὰ ξαναρχίσουμε τώρα τὴν ἴδια συζήτησι; διαμαρτυρήθηκε.

— Δὲν ἤσουν ἐδῶ, Ζάκ! Σοῦ ξανατηλεφώνησα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε κανείς.

— Ξέρεις καλά, ἀγάπη μου, πὼς δὲν ἀπαντῶ πάντα στὸ τηλέφωνο, γιὰ ν' ἀποφεύγω τοὺς ἐνοχλητικούς. Τὸ ἀφίνω νὰ χτυπάη...

— Εἶμαι, λοιπὸν κι' ἐγὼ ἐνοχλητική; πρόφερε ἡ Μπρίτζετ, μὲ σφιγμένα δόντια.

Ὁ Τρίσμπυ χαμογέλασε.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, ναί, ἀγάπη μου! ἀπάντησε. Σοῦ εἶπα τί ἔγινε χτὲς τὸ βράδυ. Παρακολουθοῦσα ἕνα πυγμαχικὸ μάτς στὴν τηλεόρασι. Δὲ σήκωσα τὸ ἀκουστικό, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Μετὰ τὸ μάτς, ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα. Ξέχασα ἁπλῶς τὸ ραντεβοῦ μας... Δὲν ξέρεις πόσο λυπᾶμαι!

Ἡ Μπρίτζετ σηκώθηκε ἀπότομα. Τὰ μάτια της λάμπανε.

— Λὲς ψέμματα!.. φώναξε. Δὲν ἤσουν ἐδῶ!... Ἦρθα νὰ δῶ. Τὸ σπίτι ἦταν σκοτεινὸ καὶ τ' ἁμάξι σου ἔλειπε ἀπ' τὸ γκαράζ...

Ὁ Τρίσμπυ ἔπαψε ξαφνικὰ νὰ χαμογελάη καὶ πῆρε ἕνα ὕφος τραχύ. Τὸ βερνίκι τῆς εὐγενείας ἔσκαζε, ἀφίνοντας νὰ φανῆ ἀπὸ κάτω ἕνας τύπος βάναυσος καὶ ἀσυνείδητος.

— Ἄ, ἦρθες ἐδῶ; μούγκρισε. Ὥς ποῦ θὰ φτάσης, ἀγαπητή μου; Πρῶτα, βάζεις ἕνα ντέτεκτιβ νὰ μὲ παρακολουθῆ. Κι' ὅταν αὐτὸς βρίσκεται σκοτωμένος, ἀναλαμβάνεις αὐτὴ τὴ δουλειὰ μονάχη σου. Μὰ φτάνει πιά! Βαρέθηκα...

Ἡ Μπρίτζετ ἔσφιξε τὶς γροθιές της.

—Μὲ ποιάν ἤσουνα; πρόφερε.

Ὁ Τρίσμπυ ἀποτελείωσε τὸ οὐΐσκυ του κι' ἄφισε τὸ ποτῆρι.

—Ἀρκετὰ γιὰ σύμερα! δήλωσε. Ἔχω δουλειὰ τώρα. Νὰ τελειώνουμε, σὲ παρακαλῶ...

—Μὲ τὴ Μάργκοτ; ἐπέμεινε ἡ γυναίκα, μὲ μανία. Πάλι ξανάρχισες νὰ πηγαίνης μαζί της;

—Ἐπειδὴ ἡ Μάργκοτ εἶναι πιὸ ὄμορφη ἀπὸ σένα καὶ 10 χρόνια πὸ νέα, δὲν ἕπεται πὼς τρέχω ἀπὸ πίσω της. Ἀρκετὲς δοσοληψίες εἶχα μὲ τὴν οἰκογένεια Κρῆντυ, καὶ εἰδικὰ μὲ τὰ νυμφομανῆ κι' ἐνοχλητικὰ θηλυκά της!.. Θὰ μ' ἀφίσης τώρα ἥσυχο; Ἔχω δουλειά, σοῦ λέω.

— Μὲ τὴ Μάργκοτ ἤσουνα, ἔ; Εἶναι λοιπὸν ἀποφασισμένη νὰ σὲ πάρη ἀπὸ μένα;

—Θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ φύγης τώρα; ξαναεῖπε ὁ Τρίσμπυ.

—Δὲ θὰ φύγω, ἂν δὲ μοῦ πῆς...

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένεις τόσο νὰ τὸ μάθης, ἤμουν μὲ μιὰ ξανθούλα, μιὰ μικρὴ καὶ δροσερή, ποὺ τὴ βρῆκα ὁλομόναχη στὸν περίπατο. Τῆς πρότεινα νὰ τῆς κρατήσω συντροφιὰ καὶ δέχτηκε.

— Γουρούνι! οὔρλιασε ἡ Μπρίτζετ. Λὲς ψέμματα! Ἤσουν μὲ τὴ Μάργκοτ!

—Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ φύγης, θὰ φύγω ἐγώ, δήλωσε ὁ Τρίσμπυ. Κάθησε ἐδῶ ἐσύ... καὶ μὴν πιῆς πολύ! Ἐλπίζω νὰ μὴ σὲ ξαναβρῶ, στὸ γυρισμό μου.

—Ὥστε... τελειώσανε ὅλα μεταξύ μας;

—Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες ἐπιτέλους! Ναί, Μπρίτζετ, τελειώσανε ὅλα. Ἀρκετὰ διασκεδάσαμε κι' οἱ δυό. Τώρα πρέπει νὰ χωρίσουμε.

Ἡ Μπρίτζετ ξανάπεσε στὴν πολυθρόνα της. Φαινόταν σὰν νἆχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δύο ἀπὸ τοὺς στενώτερους μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἦλθαν μιὰ μέρα νὰ Τοῦ ζητήσουν μιὰ παράδοξη χάρι. «Στὴ δόξα Σου, Χριστέ, εἶπαν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, νὰ μᾶς δώσης τὸ προνόμιο, ὁ ἕνας νὰ καθίση στὰ δεξιά Σου κι' ὁ ἄλλος στ' ἀριστερά Σου».

Ἀγανάκτησαν οἱ λοιποὶ μαθηταὶ καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. «Τί προνομιοῦχο θέσι θέλουν αὐτοὶ οἱ δυό; Μήπως ἐπὶ τέλους, ὅλοι δὲν εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ;» Κι' ἄρχισαν τὶς φιλονεικίες μεταξύ τους. Δὲν εἶναι καινούργιες οἱ φιλονεικίες γιὰ ἀρχιερατικὲς πρωτοκαθεδρίες στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐκινδύνευε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ συνοχὴ τῆς μαθητικῆς ὁμάδος. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐπενέβη ἀποφασιστικά, γιὰ νὰ σώση τὴν κατάστασιν.

Τοὺς ἐκάλεσε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς ἐξήγησε ποιὲς ἦταν οἱ κατ' Αὐτὸν ἀρχὲς πρωτοκαθεδρίας. Στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἰσχύουν διαφορετικοὶ κανόνες ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἰσχύουν στὰ ἀνθρώπινα βασίλεια. Οἱ ἄνθρωποι ὡς κανόνα τῆς ἐξουσίας θεωροῦν τὴν ἰσχύν. Ὅσο περισσοτέρους μποροῦσε κανεὶς νὰ διοικήση μὲ τὴ δύναμί του, τόσο μεγαλύτερος ὑπελογίζετο. Πόσους στρατιώτας εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρωταρχικὸ μέλημα τῆς ἀνθρώπινης μεγαλειότητος.

Στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀρχὴ τῆς μεγαλειότητος ἦταν ἐντελῶς διαφορετική. Ἡ βάσις δὲν εἶναι ὑλικὴ ἰσχύς, ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσφέρη στοὺς συνανθρώπους του. Κατὰ τὸν Χριστὸν μεγάλος δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μὲ τὸ σπαθὶ ἐπιβάλλει τὴν θέλησίν του, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ ἐξυπηρετεῖ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους. Μεγάλος δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του πολλοὺς ὑπηρέτας, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ ἐξυπηρετεῖ, ὁ ὑπηρετῶν καὶ ὄχι ὁ ὑπηρετούμενος.

Ἀκοῦστε τί εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητάς Του ποὺ μάλωναν γιὰ τὶς πρωτοκαθεδρίες: «Ἐξεύρετε ὅτι οἱ νομιζόμενοι ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτὰ καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτά· οὕτως ὅμως δὲν θέλει εἶσθαι ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅστις θέλει νὰ γίνη μεγάλος ἐν ὑμῖν, θέλει εἶσθαι ὑπηρέτης ὑμῶν, καὶ ὅστις ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ γίνη πρῶτος, θέλει εἶσθαι δοῦλος πάντων· διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήση καὶ νὰ δώση τὴν ζωὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». (Μάρκου ι' 42—45).

Ὡς παράδειγμα τῆς βασικῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας Του, ὁ Χριστός, ἔδωσε τὸν Ἑαυτόν Του. Δὲν ἔμοιαζε μὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς ποὺ λέμε: «Ἀκοῦστε, παιδιά, ὅ,τι σᾶς λέγω κάνετε, καὶ ὄ·· ὅ,τι κάνω». Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἠκολουθοῦντο πάντοτε ἀπὸ τὸ παράδειγμά Του. «Κι' Ἐγὼ τὴ ζωή μου πρόκειται νὰ δώσω, γιὰ νὰ σᾶς λυτρώσω. Γιὰ νὰ ζήσετε θὰ πεθάνω ἐγώ». Πόσο διαφορετικὸ αὐτό, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ συχνὰ ἀκοῦμε στὸν κόσμο μας: «Νὰ πεθάνετε σεῖς γιὰ νὰ ζήσω ἐγώ». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰδιοτελοῦς αὐτῆς φιλοσοφίας τῶν ἀνθρωπίνων ἡγετῶν εἶναι ὅτι σκοτώνουν τοὺς ἄλλους μὲ τὴ διαγωγή τους, ἀλλὰ πεθαίνουν καὶ οἱ ἴδιοι. Ἡ ἐξαίρεσις — ὁ Χριστός. Ἐθυσιάστηκε γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν τὸν ὑπέταξε διὰ τῆς ἐξουσίας Του, ἂν καὶ μποροῦσε νὰ τὸ κάνη. Τὸν ἀγάπησε τόσο πολύ, πού, γιὰ νὰ τὸν σώση, ἐθυσιάστηκε γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ὁ θάνατος, δὲν Τὸν κράτησε. Τὸν ἠκολούθησε ἡ ἔνδοξος πρωΐα τῆς Ἀναστάσεως. Ἔτσι ἐζήσαμε ἡμεῖς ποὺ πιστεύομε σ' Αὐτόν, κι' ἔζησε κι' Ἐκεῖνος.

Ἕνας ἱεραπόστολος πῆγε μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ προσεπάθησε νὰ κάνη ἦταν νὰ τοὺς πῆ ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ὁ εἰδωλολάτρης ὅμως ἡγέτης τοῦ εἶπε: «Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν ξεύρουμε ὅτι ὑπάρχει Θεός; Πήγαινε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἦλθες». Ἐξυπνότερος ὁ ἄγριος εἰδωλολάτρης ἀπὸ τὸν Ρῶσον ἀστροναύτη Τιτὸφ καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι χλευάζοντας ἀνεκοίνωσαν ὅτι, ὅταν ἔκαναν τὶς πτήσεις των στὸ διάστημα, πέριξ τῆς γῆς, δὲν συνήντησαν τὸν Θεόν. Μ' ἂν Τὸν συναντοῦσαν δὲ θἄταν μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτούς.

Ἕνας ἄλλος ἱεραπόστολος πῆγε νὰ ἐργασθῆ μεταξὺ τῶν ἀγρίων. Ἄρχισε νὰ τοὺς κάμνη μαθήματα ἠθικῆς: «Νὰ μὴ κλέπτετε, νὰ μὴ μεθᾶτε, νὰ μὴ λέτε ψέματα, κλπ.». Οἱ εἰδωλολάτραι τοῦ ἀπήντησαν: «Καὶ τί νομίζεις πὼς δὲν τὰ ξεύρομε ἡμεῖς αὐτά; Πήγαινε νὰ τὰ διδάξης, σὲ κείνους ποὺ σ' ἔστειλαν σὲ μᾶς». Εἶχαν δίκιο. Οἱ πολιτισμένοι λένε ἐξυπνότερα ψέματα ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Κλέβουν καὶ δὲν πιάνονται. Τὸ ποτὸ τὸ θεωροῦν ὡς ἔνδειξι ἀνωτερότητος... Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ζούγκλας καὶ τῶν πολιτισμένων πόλεών μας. Ἐξευγενισμὸ τῆς ἁμαρτίας κάναμε.

Στοὺς ἄγριους αὐτοὺς ἦλθε βραδύτερον ἕνας ἄλλος ἱεραπόστολος. Πῆγε στὴ χορταρένια σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς καὶ τοῦ εἶπε: «Ὁ Θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ, μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένο καὶ θὰ σὲ ἀπαλλάξη ἀπὸ κάθε τι ποὺ σὲ πειράζει. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώση αὐτό, ἔγινε ἄνθρωπος κι' ἔχυσε τὸ Αἷμα Του». Ἀφοῦ μίλησε ἔτσι ὁ ἱεραπόστολος στὸν ἀγριάνθρωπο αὐτό, ξάπλωσε δίπλα του καὶ κοιμήθηκε σὰν ἕνα μικρὸ παιδάκι. Ὁ Ἰνδὸς εἰδωλολάτρης ἤρχισε νὰ σκέπτεται τί εἴδους ἄνθρωπος εἶναι αὐτός. «Εἶδε ὅτι εἶμαι ὁπλισμένος κι' ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω καὶ ὅμως δὲν φοβᾶται. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὰ λόγια του. Ὁ Θεὸς νὰ γίνη ἄνθρωπος καὶ νὰ ἀποθάνη γιὰ νὰ σώση ἐμένα; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω αὐτό». Ὁ Ἰνδὸς εἰδωλολάτρης καὶ στὸν ὕπνο του ἀκόμη δὲν μποροῦσε ν' ἀποβάλη ἀπὸ τὴ σκέψι του, πὼς ὁ Χριστός, ἂν καὶ εἶχε τὴ δύναμι νὰ κυριαρχήση, θυσιάστηκε γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ἤθελε νὰ κερδίση. Κι' ἐν τέλει δέχθηκε τὸν Χριστό, ὡς Σωτῆρα καὶ Κύριο τῆς ζωῆς του. Ὁ Χριστιανισμὸς ξαπλώθηκε σὰν φωτιὰ μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν τῆς περιφερείας. Ἡ θυσία Του, τοὺς κέρδισε κι' ὄχι ἡ δύναμίς Του. Ἀλλὰ στὴ θυσία Του φανερώθηκε ἡ δύναμίς Του. Μὲ τὴ θυσία Του αὐτὴ μπορεῖ νὰ σώση καὶ τὴ δική σου ψυχὴ ἀπὸ τὰ σατανικὰ δεσμά, ποὺ τώρα βρίσκεται. Πέθανε Ἐκεῖνος γιὰ νὰ ζήσης ἐσύ. Ἄραγε ζῇς; Ἐὰν ὄχι, γιατί δὲν δέχεσαι τὸν Χριστόν, γιὰ ν' ἀρχίσης νὰ ζῇς τὴν ζωὴ τὴν ἄφθονη, τὴν συγχωρημένη, τὴν γεμάτη μὲ τὴν εἰρήνη τοῦ Οὐρανοῦ;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387. Ἀθήνας.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ.612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ
Mlle KASTRIOTIS

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

γκρέκα
ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ
ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ ΣΑΣ
ΙΔΟΥ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
● Τόκος 5% ἀφορολόγητος
● Συμμετοχὴ εἰς κληρώσεις
— Πρώτη κλήρωσις 30 Ἰουνίου 1963
— Πρῶτος λαχνὸς τρία ἑκατομμύρια ἀφορολόγητα
● Ἐξησφαλισμένη αὔξησις τοῦ κεφαλαίου σας, διότι αἱ ὁμολογίαι ἐξοφλοῦνται ἐξ ἕως εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ πάνω ἀπὸ τὴν ὀνομαστικὴν των τιμήν.
ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΑΙ 16-29 ΜΑΡΤΙΟΥ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ 30 ΜΑΡΤΙΟΥ - 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ, ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ, ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οἱ τρεῖς χρυσὲς τρίχες

ΜΙΑ φορὰ ζοῦσε μιὰ φτωχιὰ γυναίκα, ἡ Μαριώ, ποὺ ἔφερε στὸν κοσμο ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι. Κι' ἐπειδὴ τὸ παιδάκι της ἦταν καλόκαρδο καὶ πάντα γελαστό, παρουσιάστηκε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο της μιὰ νεράϊδα καὶ της είπε ότι τὸ ἀγοράκι της θὰ παντρευόταν τὴ βασιλοπούλα στὰ δεκαοχτώ του χρονια.

Ἡ φτωχιὰ μητέρα διηγήθηκε χαρούμενη τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ γειτόνισσα τὸ ὄνειρό της καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε ὅτι μιὰ μεγάλη τύχη περίμενε τὸ γυιό της.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ τὸ νέο αὐτὸ ἔφτασε καὶ στὸ παλάτι. Ὁ βασιλιᾶς, ποὺ ἦταν κακός, θύμωσε ποὺ ἕνας φτωχὸς χωριάτης θὰ γινόταν μιὰ μέρα ὁ γαμπρός του κι' ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του στὴ Μαριὼ νὰ τὴν πείσουν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὸ παιδί της. Θὰ τὸ μεγάλωνε στὸ παλάτι του, μιὰ ποὺ ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ ἦταν νὰ γίνη ὁ ἄντρας τῆς βασιλοπούλας...

Ἡ δύστυχη Μαριὼ ἔκλαψε πικρά, ποὺ θἄχανε τόσο γρήγορα τὸ καλὸ καὶ ὄμορφο παιδί της, μὰ στὸ τέλος πίστεψε στὰ λόγια τῶν αὐλικῶν ὅτι ἦταν γιὰ τὸ καλό του καὶ τοὺς ἄφισε νὰ τῆς τὸ πάρουν.

Μὰ μόλις οἱ ἄνθρωποί του ἔφεραν τὸ παιδάκι στὸ παλάτι, ὁ βασιλιᾶς τὸ ἔβαλε κρυφὰ μέσα σ' ἕνα ξύλινο κουτὶ καὶ πῆγε ὁ ἴδιος τὸ βράδυ στὸ κοντινὸ ποτάμι καὶ τὸ πέταξε στὸ νερό.

—Ἐπὶ τέλους! εἶπε μόνος του, γελῶντας μὲ κακία. Γλύτωσα ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητο γαμπρό!

Ὕστερα γύρισε εὐχαριστημένος στὸ παλάτι του.

Τὸ ξύλινο κουτὶ ὅμως δὲ βούλιαξε, μὰ ταξίδεψε πάνω στὸ ποτάμι, χωρὶς τὸ παιδάκι νὰ πάθη τίποτα. Σὲ λίγο τὸ βρῆκε ἕνας μυλωνᾶς καὶ τὸ πῆγε στὴ γυναίκα του. Οἱ δυό τους τότε ἀποφάσισαν νὰ κρατήσουν καὶ νὰ μεγαλώσουν τὸ ξένο παιδί, μιὰ ποὺ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε χαρίσει δικό τους.

Ἔτσι τὰ χρόνια πέρασαν καὶ ὁ Πετρούσκας — ἔτσι ἔλεγαν τὸ θετὸ γυιό τους οἱ μυλωνάδες — εἶχε γίνει ἕνα φρόνιμο, ἐργατικὸ κι' ὄμορφο παλληκάρι.

Ἔτυχε, λοιπόν, μιὰ μέρα, ποὺ ξέσπασε μιὰ μεγάλη θύελλα, νὰ περάση ὁ βασιλιᾶς ἀπὸ τὸ μύλο καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ στεγνώση τὰ ροῦχα του. Ὁ Πετρούσκας τὸν περιποιήθηκε τόσο πρόθυμα, ποὺ ὁ βασιλιᾶς, σὲ μιὰ στιγμή, γύρισε κι' εἶπε στὸ μυλωνᾶ:

—Ἔχεις καλὸ καὶ φρόνιμο γυιό!

Ὁ μυλωνᾶς τότε τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἦταν ὁ πραγματικὸς γυιός του καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ ποιὸ τρόπο εἶχε βρῆ τὸ παιδὶ ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ χρόνια. Ὁ βασιλιᾶς κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ Πετρούσκας ἦταν ὁ «τυχερὸς» γυιὸς τῆς φτωχῆς Μαριῶς, ποὺ τὸν εἶχε πετάξει ὁ ἴδιος στὸ ποτάμι. Εἶπε, λοιπόν, ἀμέσως στὸ μυλωνᾶ:

— Νὰ μοῦ κάνη τὴ χάρι τὸ παιδί σου νὰ πάη ἕνα γράμμα στὴ βασίλισσα, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήση. Εἶναι δυνατὸ παλληκάρι καὶ δὲ θὰ φοβηθῆ τὴν κακοκαιρία!

— Καὶ βέβαια θὰ πάη! ἀπάντησε ὁ μυλωνᾶς. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι καὶ τόσο μακρυὰ κι' ὡς αὔριο, ποὺ ἔχει τὰ γενέθλιά του — κλείνει τὰ δεκαοχτώ του χρόνια! — θἄχη γυρίσει...

Στὸ πυκνὸ καὶ σκοτεινό, ὅμως, δάσος, ποὺ ἔπρεπε νὰ περάση, ὁ Πετρούσκας ἔχασε τὸ δρόμο του. Ἔτσι βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα κι' ἐπειδὴ ἡ πόρτα της ἦταν ἀνοιχτή, μπῆκε μέσα. Δὲν εἶδε ὅμως κανένα κι' ὅπως ἦταν κουρασμένος, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀποκοιμήθηκε.

Σὲ λίγο γύρισαν οἱ ἑφτὰ κλέφτες, ποὺ ἔμεναν στὴν καλύβα, εἶδαν τὸ παλληκάρι, ποὺ κοιμόταν ἥσυχο καὶ βρῆκαν χάμω τὸ γράμμα, ποὺ τοῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπη. Τὸ ἄνοιξαν ἀμέσως, περίεργοι, ὅπως ἦταν, γιὰ νὰ μάθουν ποιός ἦταν ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης τους. Διάβασαν, λοιπόν, ξαφνιασμένοι ὅτι ὁ βασιλιᾶς ἔγραφε στὴ βασίλισσα νὰ σκοτώση τὸ παλληκάρι, μόλις θάφτανε στὸ παλάτι. Καὶ τὸ λυπήθηκαν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κλέφτες ἔγραψε τότε ἕνα ἄλλο γράμμα, ποὺ νὰ μοιάζη μὲ τὴ γραφὴ τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ βασίλισσα ἔπρεπε νὰ παντρέψη τὸν Πετρούσκα μὲ τὴ βασιλοπούλα, πρὶν ὁ βασιλιᾶς γυρίση στὸ παλάτι. Ἔσκισαν, λοιπόν, τὸ γράμμα τοῦ βασιλιᾶ καὶ ἔβαλαν τὸ καινούργιο γράμμα στὴν τσέπη τοῦ Πετρούσκα...

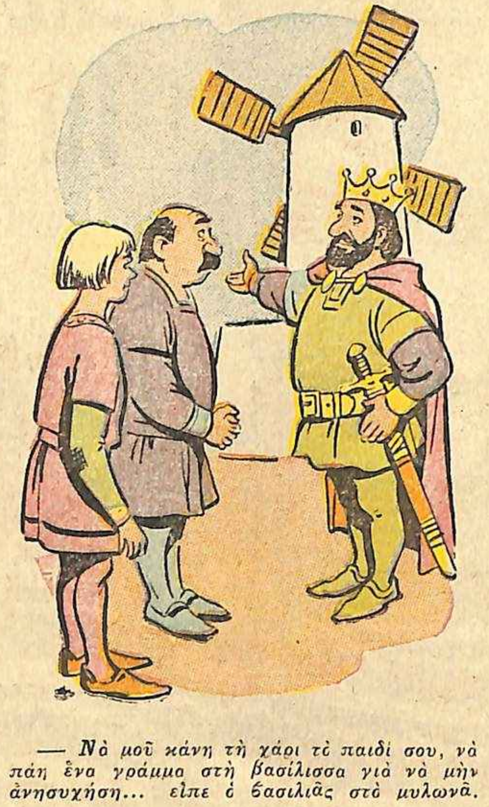

— Νὰ μοῦ κάνη τὴ χάρι τὸ παιδί σου, νὰ πάη ἕνα γράμμα στὴ βασίλισσα γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήση... εἶπε ὁ βασιλιᾶς στὸ μυλωνᾶ.

Ἔτσι, ὅταν ἡ βασίλισσα διάβασε τὸ ψεύτικο γράμμα, ποὺ τῆς ἔφερε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πετρούσκας, συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Πετρούσκας, λοιπόν, παντρεύτηκε τὴ βασιλοπούλα στὰ δεκαοχτώ του χρόνια, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε πῆ ἡ μοίρα του στὴ φτωχή του μητέρα. Κι' ἐπειδὴ ἦταν καλόκαρδος καὶ γλυκομίλητος, ἡ βασιλοπούλα ἦταν εὐχαριστημένη μαζί του.

Ὁ βασιλιᾶς ὅμως ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν γύρισε καὶ βρῆκε τὸν Πετρούσκα ἄντρα τῆς κόρης του.

— Μόνον ἂν θὰ μοῦ φέρης τρεῖς χρυσὲς τρίχες ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μάγου, ποὺ κάθεται στὸ μαῦρο βουνό, θὰ καταλάβω ὅτι μπορεῖς νὰ γίνης μιὰ μέρα κι' ἐσὺ βασιλιᾶς! εἶπε στὸν Πετρούσκα.

Ἔτσι ἔφυγε ὁ Πετρούσκας γιὰ ἕνα μεγάλο ταξίδι. Καὶ σὲ λίγο ἔφτασε σὲ μιὰ μικρὴ πολιτεία.

— Μήπως ξέρεις, ξένε, γιατί ἡ θαυματουργὴ βρύση μας στὴν πλατεῖα δὲ βγάζει πιὰ κρασί; τὸν ρώτησε ὁ ἄρχοντας τῆς πολιτείας.

— Κάνε ὑπομονή, ἄρχοντά μου καὶ στὸ γυρισμό μου θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πετρούσκας.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Ὅταν ἔφτασε σὲ μιὰ ἄλλη γειτονικὴ πολιτεία, ὁ ἄρχοντάς της τὸν ρώτησε πάλι:

— Μήπως ξέρεις, ξένε, γιατί ἡ θαυματουργὴ μηλιὰ στὴν πλατεῖα μας σταμάτησε νὰ κάνη χρυσᾶ μῆλα;

— Περίμενε λίγο, τοῦ εἶπε καὶ στὸ γυρισμό μου θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Σὲ λίγο ἔφτασε σ' ἕνα μεγάλο ποτάμι, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ περάση. Ὁ βαρκάρης, ποὺ τὸν ἔβγαλε μὲ τὴν βάρκα του στὴν ἄλλη ὄχθη, τὸν ρώτησε:

— Μήπως ξέρεις, ξένε, γιατί πρέπει νὰ περνάω τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκροποταμιὰ στὴν ἄλλη, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ μπορέσω νὰ κατεβῶ στὴ στεριά;

— Κάνε ὑπομονή, τοῦ εἶπε ὁ Πετρούσκας. Ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω!

Μόλις ξεμάκρυνε ἀπὸ τὴν ὄχθη, ὁ Πετρούσκας βρέθηκε μπροστὰ στὸ μαῦρο βουνὸ καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ μάγου, ὅπου ἡ γριὰ παραμάνα του — ὁ ἴδιος ἔλειπε — τὸν δέχτηκε μὲ καλωσύνη. Τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του κι' ἐκείνη τότε τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε σ' ὅλα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ μάγος ἦταν ἄγριος καὶ θύμωνε εὔκολα, θὰ μεταμόρφωνε τὸν Πετρούσκα σὲ μυρμήγκι, γιὰ νὰ μὴν τὸν βρῆ.

Ἔτσι κι' ἔγινε.

—Ἔρχεται, φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ γριὰ παραμάνα. Κρύψου σὲ μιὰ δίπλα τῆς φούστας μου!...

Ὅταν ἔφτασε ὁ μάγος, ἔφαγε καὶ ἤπιε. Ὕστερ' ἀποκοιμήθηκε, στηρίζοντας τὸ κεφάλι του πάνω στὰ γόνατα τῆς γριᾶς παραμάνας του, ὅπως συνήθιζε ἀπὸ παιδί. Τότε ἡ γριὰ τράβηξε τρεῖς χρυσὲς τρίχες ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ μάγος ξύπνησε ἀπότομα καὶ τότε ἡ γριὰ παραμάνα τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε δῆ ἕνα παράξενο ὄνειρο γιὰ τὴ βρύση, τὴ μηλιὰ καὶ τὸ βαρκάρη κι' ὁ μάγος γελῶντας τῆς ἔλυσε καὶ τὶς τρεῖς ἀπορίες.

Ἔπειτα, μόλις τὸν πῆρε πάλι ὁ ὕπνος, ἡ γριὰ μεταμόρφωσε τὸ μυρμήγκι σὲ Πετρούσκα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε τὶς χρυσὲς τρίχες καὶ φεύγα γρήγορα. Κι' ὅσο γιὰ τὶς ἀπορίες, θ' ἄκουσες σίγουρα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ μάγος!

Ὁ Πετρούσκας εὐχαρίστησε τὴ γριὰ καὶ γύρισε στὸ ποτάμι.

—Ἡ βάρκα σου εἶναι μαγεμένη, εἶπε στὸ βαρκάρη, ὅταν ἔφτασαν στὴν ἄλλη ἀκροποταμιά. Θὰ λυθοῦν ὅμως τὰ μάγια καὶ θὰ ἐλευθερωθῆς, ἂν ἕνας βασιλιᾶς μπῆ μέσα σ' αὐτήν. Δός του τότε τὰ κουπιὰ στὰ χέρια καὶ φύγε γρήγορα...

Κατόπιν, στὴν πρώτη πολιτεία, εἶπε στὸν ἄρχοντα:

— Σκότωσε τὸν ἀρουραῖο, ποὺ τρώει τὶς ρίζες τῆς μηλιᾶς. Εἶναι ἕνας κακὸς μάγος! Καὶ τὸ δέντρο θὰ κάνη πάλι χρυσᾶ μῆλα!

Ὁ ἄρχοντας ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ συμβουλή του καὶ ἔδωσε στὸν Πετρούσκα ἕνα πουγγὶ μὲ χρυσᾶ φλουριά.

Στὸν ἄρχοντα μὲ τὴ θαυματουργὴ βρύση, στὴ δεύτερη πολιτεία, ὁ Πετρούσκας εἶπε:

— Σκότωσε τὸ βάτραχο, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἕνα κακὸ μάγο καὶ ποὺ εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα, στὴ βάσι τῆς βρύσης καὶ θ' ἀρχίση νὰ τρέχη πάλι τὸ κρασί!

Ὁ ἄρχοντας ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Πετρούσκα καὶ τοῦ ἔδωσε κι' αὐτὸς ἕνα πουγγὶ μὲ χρυσὰ φλουριά.

Ὅταν ὁ Πετρούσκας ἔφτασε σὲ λίγο μὲ τὰ πλούσια δῶρα στὸ παλάτι, ἔδωσε τὶς τρεῖς χρυσὲς τρίχες στὸ βασιλιᾶ. Αὐτὸς ὅμως δὲν πίστευε στὰ μάτια του ὅτι ὁ Πετρούσκας ὄχι μόνο γύρισε ζωντανός, ἐνῶ ἐκεῖνος νόμιζε ὅτι ὁ μάγος θὰ τὸν σκότωνε, μὰ καὶ φορτωμένος μὲ χρυσάφι.

— Ποῦ τὰ βρῆκες, τόσα φλουριά; τὸν ρώτησε παραξενεμένος.

— Μόλις περάση κανεὶς τὸ ποτάμι, ἀπάντησε ὁ Πετρούσκας, βρίσκει ὅσο θέλει χρυσάφι!..

Ὁ βασιλιᾶς, ποὺ δὲν ἦταν μόνο κακός, μὰ καὶ φιλάργυρος, ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὰ φλουριά. Κι' ὅταν ἔφτασε στὴν ἀκροποταμιά, εἶπε στὸ βαρκάρη:

— Πέρασέ με ἀπέναντι. Μὰ κάνε γρήγορα! Εἶμαι ὁ βασιλιᾶς τῆς γειτονικῆς χώρας καὶ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο!

Μόλις, ὅμως, ἔφτασαν στὴν ἄλλη ὄχθη, ὁ βαρκάρης ἔβαλε γρήγορα τὰ κουπιὰ στὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ. Καὶ τότε λύθηκαν τὰ μάγια κι' ὁ βαρκάρης ἐλευθερώθηκε. Πήδησε ἀμέσως στὴ στεριὰ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ κακὸς βασιλιᾶς, φυλακισμένος τώρα στὴ μαγικὴ βάρκα, δὲ μπόρεσε νὰ βγῆ ἔξω κι' αὐτὸ καὶ μεταμορφώθηκε ἔτσι σὲ φτωχὸ βαρκάρη. Καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ περνάη τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη. Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία του γιὰ τὴν κακία καὶ τὴ σκληρότητα, ποὺ εἶχε δείξει στὸ φτωχὸ Πετρούσκα.

Κι' ὅσο γι' αὐτόν, τὸν Πετρούσκα, ἔγινε βασιλιᾶς κι' ἔζησε ἥσυχος πιὰ κι' εὐτυχισμένος μὲ τὴν ὄμορφη βασιλοπούλα του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καί ὁ θρίαμβος τοῦ Ἀντώνη

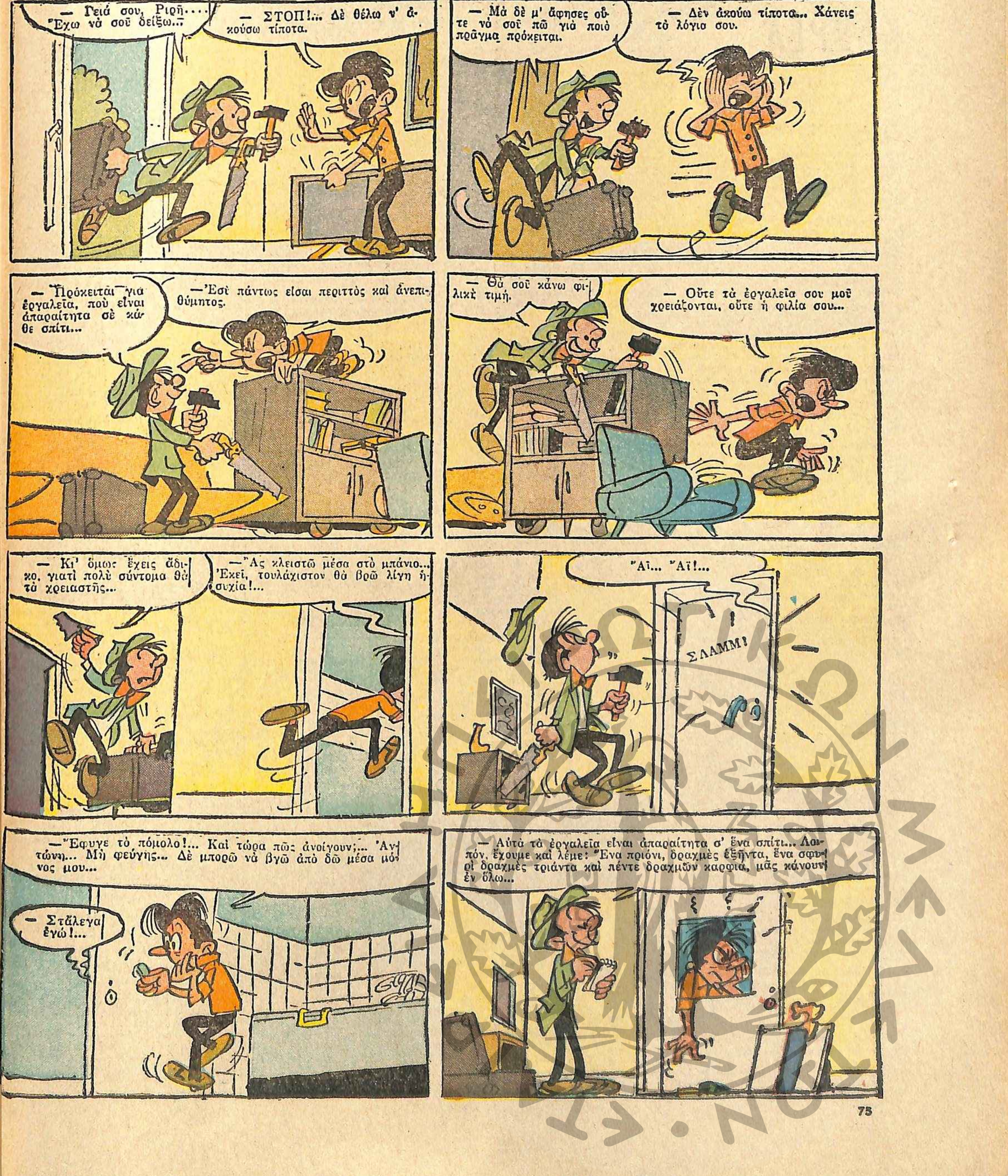
— Γειά σου, Ριρῆ.... Ἔχω νὰ σοῦ δείξω...
— ΣΤΟΠ!... Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα.
— Μὰ δὲ μ' ἄφησες οὔτε νὰ σοῦ πῶ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα πρόκειται.
— Δὲν ἀκούω τίποτα... Χάνεις τὸ λόγιο σου.
— Πρόκειται γιὰ ἐργαλεῖα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα σὲ κάθε σπίτι...
—Ἐσὺ πάντως εἶσαι περιττὸς καὶ ἀνεπιθύμητος.
— Θὰ σοῦ κάνω φιλικὴ τιμή.
— Οὔτε τὰ ἐργαλεῖα σου μοῦ χρειάζονται, οὔτε ἡ φιλία σου...
— Κι' ὅμως ἔχεις ἄδικο, γιατὶ πολὺ σύντομα θὰ τὰ χρειαστῆς...
—Ἂς κλειστῶ μέσα στὸ μπάνιο... Ἐκεῖ, τουλάχιστον θὰ βρῶ λίγη ἡσυχία!...
Ἀϊ... Ἀϊ!...
ΣΛΑΜΜ!
—Ἔφυγε τὸ πόμολο!... Καὶ τώρα πῶς ἀνοίγουν;... Ἀντώνη... Μὴ φεύγης... Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα μόνος μου...
— Στἄλεγα ἐγώ!...
— Αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα εἶναι ἀπαραίτητα σ' ἕνα σπίτι... Λοιπόν, ἔχουμε καὶ λέμε: Ἕνα πριόνι, δραχμὲς ἐξῆντα, ἕνα σφυρὶ δραχμὲς τριάντα καὶ πέντε δραχμῶν καρφιά, μᾶς κάνουν ἐν ὅλω...

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΛΕΞΙΟΣ ΚΑΡΡΕΛ

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς βιολόγος

Ο ΑΛΕΞΙΟΣ ΚΑΡΡΕΛ ἦταν Γάλλος τὴν καταγωγὴ καὶ γεννήθηκε στὴ Λυών, στὶς 28 Ἰουνίου 1873. Σπούδασε γιατρός, ιδιακρίθηκε ὡς χειρουργὸς καὶ ἐργάσθηκε πρῶτα στὴ Γαλλία, ἔπειτα ὅμως πῆγε στὴν Ἀμερική.

Ἡ ἐργασία του τὸν ἀνέδειξε ὡς ἐκλεκτὸ ἐπιστήμονα καὶ γι' αὐτὸ προσελήφθη, τὸ 1904, στὸ Φυσιολογικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Σικάγου καὶ τὸ 1906 στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἰατρικῶν Ἐρευνῶν Ροκφέλλερ, ποὺ ἔγινε καὶ μέλος του.

Ἡ πειραματικὴ χειρουργικὴ τὸν ἀπασχόλησε πολύ, γιατὶ καταγινόταν μὲ τὴν ἔρευνα τῆς ζωντανῆς καὶ τῆς νεκρῆς ὕλης. Τὰ πειράματά του γιὰ τὴ συρραφὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ τὴ μεταμόσχευσι τῶν ἱστῶν καὶ τῶν ὀργάνων, καθὼς ἐπίσης γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῶν κυττάρων ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸν ἀνέδειξαν ἀκόμη περισσότερο.

Ἔκανε, λοιπόν, πολλὰ πειράματα, μεταφυτεύοντας ὄργανα καὶ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἀπὸ τὸ ἕνα ζῶο στὸ ἄλλο, καὶ μπαίνοντας ἔτσι βαθυὰ στὴ φυσιολογία καὶ τὴ βιολογία τῶν ὄντων.

Ἀφοῦ πέτυχε πάνω σὲ σκύλους μεταμόσχευσι ὀργάνων καὶ μελῶν, ποὺ ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ ζῶα, ποὺ εἶχαν πεθάνει, κατώρθωσε ἔπειτα νὰ διατηρήση στὴ ζωὴ γιὰ δώδεκα ὧρες καὶ σὲ κανονικὴ λειτουργία, ὅπως ὅταν ζοῦσε προηγουμένως τὸ ζῶο, τὴν καρδιά, τοὺς πνεύμονες, τὸ στομάχι, τὰ ἔντερα, τὴν κύστι, ποὺ εἶχαν ὅλα ἀφαιρεθῆ ἀπὸ ἕνα σκύλο, ποὺ μόλις εἶχε πεθάνει.

Γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία του, ὁ Καρρὲλ πῆρε, τὸ 1912, τὸ Βραβεῖο Νομπὲλ γιὰ τὴν Ἰατρική.

Εἶναι, μάλιστα, ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς (γιατὶ Ἀμερικανὸ πιὰ τὸν θεωροῦσαν), ποὺ πῆρε τὸ Βραβεῖο Νομπέλ.

Γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶναι τὸ «σύστημα Καρρέλ», μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὶς μολύνσεις τῶν πληγῶν.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ὁ Καρρὲλ ἐφάρμοσε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου (1914—1918) στὸ γαλλικὸ στρατό, ὅπου ὑπηρέτησε ὡς στρατιωτικὸς γιατρός, χειρουργὸς σὲ κινούμενο χειρουργεῖο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπέβαλε πολὺ ἐνδιαφέροντες νεωτερισμοὺς στὶς θεραπευτικὲς μεθόδους τῶν τραυμάτων, ποὺ μολύνονταν.

Ὁ Ἀλέξιος Καρρὲλ διετέλεσε τὸ 1927 ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἑταῖρος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας.

Ἔγινε δὲ καθηγητὴς σὲ πολλὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Ἀλέξιος Καρρὲλ ἦταν μυστικοπαθὴς φύσι καὶ πολὺ θεοσεβής. Ὡς Βιολόγος, εἶναι παγκόσμιας φήμης ἐπιστήμονας, ἀλλὰ καὶ πρότυπο καλοῦ χριστιανοῦ.

Συνεδύαζε τὴν ἐπιστημονική του ἰδιότητα μὲ τὴ βαθειὰ χριστιανική του πίστι.

Ἐρευνῶντας τὶς βιολογικὲς σχέσεις, ἀντίκρυζε σὲ κάθε κύτταρο τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἔβλεπε τὰ πάντα, ὄχι μὲ τὸ μάτι τοῦ ὑλιστοῦ, ἀλλὰ τοῦ πραγματικοῦ χριστιανοῦ καὶ σὲ κάθε νέα ἀνακάλυψι, στεκόταν μπροστά της ἐκστατικὸς καὶ πρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἔγραψε διάφορα βιβλία, ὅπως «Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ ἄγνωστο», ἡ «Καλλιέργεια τῶν ὀργάνων» καί, μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ χήρα του ἐξέδωσε ἕνα ἀξιόλογο ἔργο του «Σκέψεις πάνω στὸν τρόπο τῆς ζωῆς». Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο βιβλίο διατυπώνει τὴ γνώμη του, ὅτι, πρὶν ἀπ' ὅλα, χρειάζεται ἡ ἠθικὴ μόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος σήμερα, ἐνῶ παρουσιάζει τεχνικὴ πρόοδο, ὑστερεῖ στὴν ἠθικὴ ἀνάπτυξι. Καὶ γι' αὐτὸ ἔχομε ὀλέθριες συνέπειες.

Στὸ πρῶτο του βιβλίο «Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ ἄγνωστο», ὁ Καρρὲλ ἀποκαλύπτει μὲ εἰλικρίνεια τὰ ποικίλα προβλήματα, ποὺ κρύβει ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς καὶ τονίζει τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι, ποὺ ἔχουν οἱ χριστιανικὲς ἀρετὲς γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Τὸν ἄνθρωπο τὸν θέλει σοβαρό, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία του, ὡς πνευματικὴ προσωπικότητα.

Στὸ ἴδιο βιβλίο, μιλῶντας γιὰ τὴν προσευχή, λέει:

«Αὐτός, ποὺ προσεύχεται, ἀπομακρύνεται τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν κόσμο, ὥστε νομίζει κανεὶς πὼς θὰ τὸν δῆ ν' ἀνεβαίνη σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ νὰ στέκεται μέτρα ὁλόκληρα ψηλὰ ἀπὸ τὴ γῆ».

Σὲ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ ἴδιου βιβλίου του, γράφει:

«Ὅταν μιλᾶμε γιὰ προσευχή, δὲν ἐννοοῦμε τὴ μηχανικὴ ἀπαγγελία τῶν τύπων, ποὺ μᾶς ἔδωσαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν ἀνάτασι ἐκείνων, ποὺ ἡ συνείδησι χάνεται μέσα στὴν ἔκτασι τῆς αἰωνίας Ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζει ὁ κόσμος».

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ Καρρέλ, ποὺ πέθανε στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1944, ἦταν μιὰ φωτισμένη πνευματικὴ προσωπικότητα, ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ γνώρισαν νὰ σέβωνται τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ δοξάζουν τὸ Θεό.

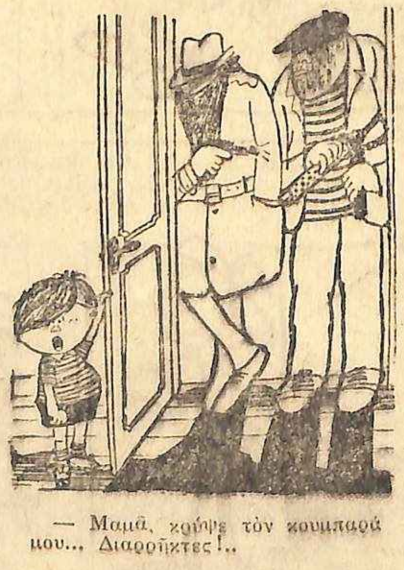

— Μαμά, κρύψε τὸν κουμπαρά μου... Διαρρῆκτες!..

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

— Ποιοὺς εἶχε γονεῖς ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ βασιλιὰς τῶν Μυκηνῶν;
— Τὸν Ἀτρέα καὶ τὴν Ἀερόπη.

★

— Τίνος Κράτους ἡγεμόνας εἶναι ὁ Ραινιέ;
— Τοῦ Μονακό.

★

— Ποιὸς πῆρε τὸ 1962 τὸ βραβεῖο τῆς λογοτεχνίας Νόμπελ;
— Ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Τζὼν Στάϊνμπεκ.

★

— Ποῦ γεννήθηκε ἡ ὁσία Μελάνη καὶ πότε πέθανε;
— Γεννήθηκε στὴ Ρώμη, ἀπὸ πλουσιώτατους γονεῖς καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ ἀσκητικὸ βίο 14 χρόνων, στὶς 31 Δεκεμβρίου, ὁπότε καὶ γιορτάζεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἡ μνήμη της.

★

— Τὸ ἔργο τοῦ Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι, ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα «Τζοκόντα», ποιὰ γυναῖκα παριστάνει;
— Τὴ Μόννα-Λίζα, τὴ γυναῖκα τοῦ Φραγκίσκου Τζοκόντο.

★

— Ποιὸ εἶναι τὸ ψηλότερο βουνὸ καὶ τί ὕψος ἔχει;
— Τὸ Ἔβερεστ στὰ Ἰμαλάϊα κι' ἔχει ὕψος 8840 μέτρα.

★

— Πότε κυκλοφόρησε τὸ πρῶτο εἰκονογραφημένο ταχυδρομικὸ δελτάριο;
— Τὸ 1865.

★

— Τί ἦταν ὁ Ἐδμόνδος Χάλλεϋ; Ποῦ καὶ πότε γεννήθηκε καὶ πότε πέθανε;
— Ὁ Χάλλεϋ ἦταν Ἄγγλος ἀστρονόμος, γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο, τὸ 1656, καὶ πέθανε στὶς 14 Ἰανουαρίου τοῦ 1742.

Χιοῦμορ

Ἡ μαμά: Γιατί, παιδί μου, δὲ μελετᾶς τὰ μαθήματά σου γι' αὔριο;
Ὁ ἀμελέστατος Τάκης: Μά, μαμά, ὁ Χριστὸς δὲν εἶπε νὰ μὴ φροντίζουμε γιὰ τὴν αὔριο;

★

Ἡ Λιλή, ποὺ βρῆκε στὸ τραπέζι δύο ροδάκινα, εἶχε φάει πιὰ τὸ ἕνα κι' ἄρχιζε νὰ καθαρίζη τὸ δεύτερο, ὅταν μπαίνη ἡ μητέρα της καὶ τῆς λέει:
— Ἄ, Λιλή, δὲν ξέρεις, ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ροδάκινα ἦταν δικό μου;
— Τί κρῖμα, μαμά, ἀπαντάει ἡ Λιλή. Δὲν τὸ ἤξερα κι' ἔφαγα πρῶτα τὸ δικό σου!

★

Ὁ Γιωργάκης ρωτάει τὴ γιαγιά του:
— Ὅταν κοιμᾶσαι, γιαγιά, βγάζεις τὰ γυαλιά σου;
— Καί, βέβαια!
— Τότε πῶς βλέπεις τόσα ὄνειρα, ποὺ τὰ λὲς τῆς μαμᾶς, τὴν ἄλλη μέρα;

★

Ὁ δάσκαλος, ρωτάει τὸ Νῖκο, στὸ μάθημα τῶν ἐκθέσεων:
— Δὲ σοῦ εἶπα νὰ βάζης πάντα στὶς ἐκθέσεις σου τὴν ἡμερομηνία; Γιατί τὸ ξέχασες;
Κι' ὁ Νῖκος:
— Δὲν τὴν ξέχασα, ἀλλὰ ἤτανε νύχτα τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφα...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἄνω - κάτω σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1) ΑΚΟΝ — ΤΟΤΕΜ — ΚΑΤΣ. 2) ΣΕΝΕΚΑΣ — ΝΑΖΑΡΕΤ. 3) ΕΛΕΦΑΣ — ΚΑΠΟΤΕ. 4) ΜΗΛΟΝ — ΚΙΤ — ΝΥΝ. 5) ΝΣ — ΣΑΚΑΤΗΣ — ΔΑ. 6) ΚΑΡΑΚΑΣ — ΠΑΝ. 7) ΝΤΑΚΑΡ — ΒΕΛΟΝΑ. 8) ΑΧΕΡΩΝ — ΧΑΛΑΡΟ. 9) ΕΜΙΡΗΣ — ΝΗΣΤΙΣ. 10) ΡΑΣ— ΣΙΜΕΝΟΝ. 11) ΑΜ — ΣΕΛΙΝΟΝ — ΟΡ. 12) ΙΝΩ — ΛΟΚ — ΦΑΜΠΡ. 13) ΜΑΛΑΜΑ—ΦΩΚΑΙΑ. 14) ΟΝΟΜΑΤΑ — ΜΑΣΟΝΟΙ. 15) ΣΑΣΑ — ΕΙΝΑΙ — ΣΙΝΑ.

Καθέτως:

1) ΑΣΕΜΝΟΝ — ΕΡΑΣΜΟΣ. 2) ΚΕΛΗΣ — ΤΑΜΑΜ — ΑΝΑ. 3) ΟΝΕΛ — ΡΑΧΙΣ — ΙΛΟΣ. 4) ΝΕΦΟΣ — ΚΕΡ — ΑΝΑΜΑ. 5) ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ — ΩΜΑ. 6) ΤΑΣ — ΚΑΡΩΣΙΣ — ΑΤΕ. 7) ΟΣ — ΚΑΡ — ΜΕΛ — ΑΙ. 8) ΤΙΤΑΝ — ΠΕΛΟΨ. 9) ΕΝ — ΤΗΚ — ΝΙΚ — ΜΑ. 10) ΜΑΚ — ΣΑΒΑΝΟΝ — ΦΑ·Ι·. 11) ΖΑΝ — ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ. 12) ΚΑΠΥΣ — ΛΑΣ — ΝΑΚΟΣ. 13) ΑΡΟΝ — ΠΟΡΤΑ — ΜΑΝΙ. 14) ΤΕΤ — ΔΑΝΟΙ — ΟΠΙΟΝ. 15) ΣΤΕΓΑΝΑ — ΣΕΡΡΑΙΑ.

Ποιὸς ζωγραφίζει πιὸ πιστὰ

Ὁ «Α» ἔχει ζωγραφίσει πιὸ πιστὰ κάνοντας 6 μόνο λάθη (4 παράθυρα, ἕνα κλαδὶ καὶ μιὰ καπνοδόχος). Ἐνῶ ὁ «Β» ἔχει κάνει 7 λάθη (3 παράθυρα, ἕνα κλαδί, μιὰ καπνοδόχος, μιὰ πόρτα καὶ τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τὰ τοῦβλα τοῦ τοίχου).

Μικρὰ προβλήματα

1) 9 — 4 Χ 2 = 20
7 + 3 Χ 1 = 10
8 — 6 Χ 5 = 10
2) Ἄθροισμα: 100 χρόνια (56 + 44).
3) 523 Χ 45 = 23.535.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 946 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΟΡΘΡΟΣ — ΠΟΝΤΟΣ. 2) ΑΧΥΡΑ — Α·Ι·ΦΕΛ. 3) ΑΠΑΤΗ — ΧΟΡΟΣ — ΣΙΛΑΣ. 4) ΝΑ·Ι·ΑΣ — ΑΤΟΝΑ — ΙΣΑΛΑ. 5) ΙΣΟ — ΚΟΡΑ — ΟΝΤΑ — ΣΟΛ. 6) ΣΑ — ΑΕ — ΑΔΕΙΑ — ΝΙ — ΣΩ. 7) ΑΡΙΑ — ΙΝΑ — ΝΟΤΑ. 8) ΝΙΡΒΑΝΑ — ΦΑΣΑΡΙΑ. 9) ΣΥ — ΕΣΧΑΤΟΣ — ΛΑ. 10) ΣΤΙΛΕΤΟ — ΣΑΝΙΔΕΣ. 11) ΣΟΛΑ — ΔΟΝ — ΡΟΚΑ. 12) ΑΜ — ΝΑ — ΕΡΙΟΝ — ΜΗ — ΠΑ. 13) ΡΑΣ — ΤΟΠΙ — ΤΙΜΑ — ΚΩΧ. 14) ΟΛΙΚΗ — ΟΣΜΑΝ — ΡΑΛΛΥ. 15) ΣΤΕΑΡ — ΣΚΑΡΙ — ΧΡΕΟΣ. 16) ΑΝΤΙΟ — ΤΗΝΟΣ. 17) ΑΙΑΚΟΣ — ΣΤΑΣΙΣ.

Καθέτως:

1) ΑΝΙΣΟΝ — ΣΠΑΡΟΣ. 2) ΑΠΑΣΑ — ΜΑΛΤΑ. 3) ΟΧΑ·Ι·Ο — ΑΡΙΣ — ΣΙΕΝΑ. 4) ΡΥΤΑ — ΑΡΒΥΛΟΝ — ΚΑΤΙ. 5) ΘΡΗΣΚΕΙΑ — ΕΛΑΤΗΡΙΑ. 6) ΡΑ — ΑΝΕΤΑ — ΟΚ. 7) ΧΑΡΑ — ΑΣΟ — ΕΠΟΣ. 8) ΣΚΟΤΑΔΙ — ΔΡΙΣΚΟΣ. 9) ΡΟ — ΕΝΙΑΙΟΙ — ΜΑ. 10) ΠΡΟΝΟΙΑ — ΝΟΤΑΡΑΣ. 11) ΣΑΝΑ — ΦΟΣ — ΝΙΝΙ. 12) ΝΑ — ΝΑΣΑΡ — ΤΑ. 13) ΤΙΣΙΑΝΟΣ — ΝΟΜΑΡΧΗΣ. 14) ΟΦΙΣ — ΙΤΑΛΙΚΗ — ΑΡΝΙ. 15) ΣΕΛΑΣ — ΑΡΑΔΑ — ΚΛΕΟΣ. 16) ΛΑΛΟΣ — ΠΩΛΟΣ. 17) ΣΑΛΩΝΑ — ΣΤΑΧΥΣ.

Τὴν προσέλαβαν γιὰ νὰ χασμουριέται

Ἡ ἀμερικανικὴ τηλεόρασις ἀπέλυσε μιὰ ἐκφωνήτρια, γιατὶ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χασμουριέται πολὺ συχνά. Ἀλλὰ τὴν προσέλαβε ἀμέσως μιὰ ἑταιρεία ὑπνωτικῶν, γιὰ λογαριασμὸ τῆς ὁποίας κάνει τώρα ἐκπομπές. Πρᾶγμα, ποὺ ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ τὸ χασμουρητὸ εἶναι προσόν!

Ἀθλητικά παρασκήνια

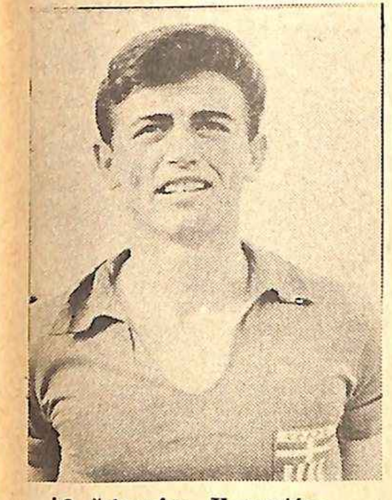

Ὁ Ἄγγελος Κρεμμύδας.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ

Ἡ ἀποκάλυψι τῆς Ἀγκύρας

ΟΤΑΝ μεταδόθηκε τὸ ἰσόπαλο ἀποτέλεσμα 1—1 τοῦ ἀγῶνα τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων νέων Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα (ποὺ χάρις σ' αὐτὸ ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα προκρίθηκε γιὰ τοὺς τελικοὺς ἀγῶνες τοῦ πρωταθλήματος Εὐρώπης), ἀναφέρθηκαν ἐπίσης καὶ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς παῖκτες μας διακρίθηκαν. Ἀνάμεσα στοὺς κορυφαίους ἦταν καὶ ὁ Ἄγγελος Κρεμμύδας τῆς «Νεαπόλεως» Πειραιῶς.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τηλεφώνησαν χαρακτηριστικά, ὅτι ὁ ἔφηβος ποδοσφαιριστὴς ἦταν πραγματικὴ ἀποκάλυψι. Κανεὶς δὲν πίστευε, ὅτι θὰ ἔπαιζε μὲ τόση ἐπιτυχία. Ἡ συνηθισμένη του θέσι εἶναι κεντρικὸς μπάκ, ἀλλ' οἱ ἁρμόδιοι εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα δεξιὸ ὀπισθοφύλακα (λόγῳ τῆς τιμωρίας τοῦ Ντουνιᾶ) κι' ἔτσι κατέφυγαν στὴ λύσι αὐτή, ποὺ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδείχθηκε πολὺ ὀρθή. Ὁ Κρεμμύδας διέπρεψε σὰ δεξιὸς μπάκ. Ὄχι μόνο φύλαξε τὸν προσωπικὸ ἀντίπαλό του, ἀλλὰ πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του σ' ὁλόκληρο τὸ χῶρο τῆς ἄμυνας, ὅταν ἡ τελευταία ἀγωνιζόταν νὰ κρατήση ἰσόπαλο τὸ ἀποτέλεσμα.

Πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀγκύρας, ὁ Ἄγγελος Κρεμμύδας ἦταν πολὺ λίγο γνωστός. Στὴ «Νεάπολι» Πειραιῶς ἄρχισε νὰ παίζη πρὶν ἀπὸ ἐλάχιστα χρόνια (ἔχει γεννηθῆ τὸ 1944) κι' ἀμέσως φάνηκαν τὰ μεγάλα προσόντα του. Ἡ ὁμάδα τῶν Ταμπουρίων τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ νευραλγικὸ πόστο τοῦ κεντρικοῦ ὀπισθοφύλακος.

Καὶ μέχρι σήμερα τὸ κρατᾶ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ ταλέντο του ἔγινε γνωστὸ στοὺς κύκλους τῶν εἰδικῶν, καὶ οἱ κ. κ. Κλ. Μαρόπουλος καὶ Λουσιὲν Τρουπέλ, τὸν κάλεσαν στὴν ἐθνικὴ ὁμάδα νέων, ὡς ἀναπληρωματικὸν τοῦ Μίμη Πλέσσα, καὶ γενικὰ γιὰ κάθε θέσι τῆς ἄμυνας. Ἔλαβε μέρος σ' ὅλα τὰ μὰτς προπονήσεως καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔπαιξε ἐπίσημα σὰν σέντερ μπάκ, στὸ δεύτερο ἀγῶνα Ἑλλάδος - Πορτογαλίας 1—0. Σ' αὐτὸ τὸ διεθνὲς μὰτς ἔδειξε καθαρά, ὅτι θὰ ἔχη λαμπρὸ μέλλον. Ἡ Ἄγκυρα ἐπιβεβαίωσε τὴ γνώμη αὐτή.

Τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου θὰ πάη ἡ ἐθνικὴ νέων γιὰ νὰ παίξη στὰ τελικὰ τοῦ πρωταθλήματος. Ἔχει δώσει μεγάλη σημασία στὰ καθήκοντά του, ὥστε προσέχει νὰ προπονῆται μὲ ἐπιμέλεια καὶ νὰ ἀποφεύγη τοὺς περιττοὺς κόπους. Πιστεύει, ὅτι θὰ εἶναι καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς καλύτερους, ἂν χρησιμοποιηθῆ.

Δὲν ξέρει ἂν θὰ μείνη στὴ «Νεάπολι» Πειραιῶς. Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴ δική του θέλησι, ἀλλὰ καὶ τοῦ σωματείου του. Πάντως, ἡ πειραϊκὴ ὁμάδα δὲν τὸν χωρεῖ πιά. Οἱ διαστάσεις του εἶναι μεγαλύτερες...

Παράλληλα φοιτᾶ σὲ νυχτερινὴ τεχνικὴ σχολή, στὸν κλάδο τῆς ἠλεκτρολογίας, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ ποδοσφαιριστής, θέλει νὰ γίνη κι' ἕνας χρήσιμος γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν κοινωνία ἄνθρωπος.

νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σύλλογό του.

— Παρ' ὅλο ποὺ τὸ ΠΟΚ «ἔσπασε» τὰ τρία σωματεῖα φαίνεται ὅτι θὰ συνεργαστοῦν πάλι στὴν μετάκλησι ξένων ὁμάδων!

— Κορυφαῖος παράγων εἶπε σχετικὰ ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ κληθοῦν ξένες ὁμάδες, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμὸ χωριστὰ κάθε συνεταίρου...

— Ἡ συζήτησι γιὰ τὴν ἀνεξαρτητοποίησι τοῦ μπάσκετ εἶχε ἄδοξο τέλος τὴν περασμένη Κυριακή, γιατὶ ἔπρεπε νὰ προηγηθοῦν πολλὲς διαδικαστικὲς ἐνέργειες γιὰ νὰ ἔλθη τὸ θέμα κανονικὰ στὴν ἡμερησία διάταξι τῆς συνελεύσεως τοῦ ΣΕΓΑΣ.

— Πάντως σὲ μερικοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουν ἔντονα, ἔστω καὶ ἀνεπίσημα, γιὰ τὴν κατάθλιψι ποὺ ὑφίσταται τὸ ἄθλημα στὸν ΣΕΓΑΣ.

— Στὴ συνέλευσι παρέστη καὶ ὁ γεν. γραμματέας τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Δ. Ξηρουχάκης, ποὺ τελεῖ ὑπὸ παραίτησι.

— Πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ συμπεράνουν ὅτι ὁ κ. γενικὸς ἀνεκάλεσε τὴν παραίτησί του, ἀλλ' ἔπεσαν ἔξω, γιατὶ ὁ κ. Ξηρουχάκης, παρὰ τὴν παρουσία του στὴν αἴθουσα τοῦ ΣΕΓΑΣ δὲν πρόκειται νὰ ἀναλάβη ξανὰ τὰ καθήκοντά του, ἂν δὲν ἀλλάξουν τέσσερα-πέντε μέλη τῆς διοικήσεως.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ,, ΤΗΣ 31-3-63

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν.. θησαυρός!

1	ΑΙΓΑΛΕΩ — ΦΩΣΤΗΡ	1 Χ 2
2	ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	2
3	ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΑΕΚ	1 Χ 2
4	ΑΡΗΣ — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	1
5	ΕΘΝΙΚΟΣ — ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ	1
6	ΗΡΑΚΛΗΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	2 Χ
7	ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΙΕΡΙΚΟΣ	Χ
8	ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΑΟΚ	1 Χ 2
9	ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ.	1 Χ
10	ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ. — ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ	Χ
11	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ	1
12	ΜΙΛΑΝ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 Χ
13	ΤΟΡΙΝΟ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ	1

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΟΜΙΛΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ — ΟΦΗ	1
2	ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΒ. — ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ἧττα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» ἀπὸ τὸν «ΠΑΟ» ἐσκόρπισε στὶς τάξεις τῶν «ἐρυθρολεύκων» μεγάλη θλῖψι, καὶ στοὺς διοικητικοὺς κύκλους γκρίνια...

— Κι' ἐνῶ οἱ λόγοι τῆς ἥττας πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν στὴν τεχνικὴ ἡγεσία, κατηγοροῦνται ὡρισμένοι παῖκτες ὅτι σκόπιμα ἀπέδωσαν μειωμένα!...

— Ἡ τουρκικὴ ὁμάδα «Γαλατὰ Σεράϊ» ζήτησε νὰ ἀποκτήση τὸν Πλέσσα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ». Ὁ νεαρὸς ὀπισθοφύλακας, ἐρωτηθεὶς γιὰ τὴν πληροφορία ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔχει ἰδέα, ἀλλὰ καὶ δὲν πρόκειται

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα-ρεβὰνς τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Νέων Τουρκίας—Ἑλλάδος 1 — 1, ποὺ ἔγινε στὴν Ἄγκυρα. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ὁμάδων Πλέσσας (ἀριστερὰ) καὶ Ἀλτὰν ἀνταλλάσσουν χαιρετισμό. Στὸ μέσο οἱ διαιτητές.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΑΝΩΜΑΛΟΙ

Στὴν Κωνσταντινούπολι θὰ διεξαχθῆ τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ὁ ἀγώνας ἀνωμάλου δρόμου γιὰ τὸ Βαλκανικὸ πρωτάθλημα ἀνδρῶν, ἐφήβων καὶ γυναικῶν.

Ἡ Ἑλλὰς θὰ λάβη μέρος μὲ τοὺς ἑξῆς:

Ἄνδρες: Γλέζος, Ζέππος, Μεσημέρτζης, Μοστροῦς, Παπαβασιλείου, Σιδέρης, Χαραμῆς. Ἔφηβοι: Μήλας, Μουτσόπουλος, Παπαγεωργόπουλος, Παπακωνσταντίνου, Πατσακιός, Ματάκης, Ξανθάκης. Γυναῖκες: Κατσικαδέλλη, Ταλιχμανίδου, Μανούκα, Τσαπακίδου.

«ὈΛΥΜΠΙΑΚΟΣ»—«ΛΕΦΣΚΥ»

Γιὰ τὶς 3 καὶ 10 Ἀπριλίου ἔχουν προγραμματισθῆ οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ποδοσφαίρου μεταξὺ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ «Λέφσκυ» γιὰ τὸ Βαλκανικὸ Κύπελλο. Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνουν στὸ στάδιο Καραϊσκάκη καὶ στὴ Σόφια.

Ο ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

Στὸ ΣΕΓΑΣ φθάνουν οἱ ἀπαντήσεις τῶν ξένων χωρῶν σχετικὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ στὸν Ε' Διεθνῆ μαραθώνιο δρόμο, ποὺ θὰ γίνη στὶς 19 Μαΐου ἐπὶ τῆς κλασσικῆς διαδρομῆς.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔχει κληθῆ νὰ λάβη μέρος καὶ ὁ Αἰθίοπας Ὀλυμπιονίκης τῆς Ρώμης Μπικίλα Ἀμπέμπε.

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Τὸ Ἐννεαμελὲς Συμβούλιο Ἀθλητισμοῦ συζητάει τὶς τελευταῖες ἡμέρες τὸ θέμα τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ σχολικοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἀποφάσεις δὲν ἐλήφθησαν προκειμένου νὰ διατυπώσουν τὶς γνῶμες τους καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.

ΝΕΟ ΣΤΑΔΙΟ

Θεμελιώθηκε τὸ νέο στάδιο τοῦ Δήμου Αἰγάλεω ποὺ θὰ ἐξυπηρετῆ ὅλα τὰ σωματεῖα τῆς περιοχῆς ὄχι μόνο στὸ ποδόσφαιρο, ἀλλὰ καὶ στὸν κλασσικὸν ἀθλητισμό. Ἡ πρώτη κερκίδα ποὺ θὰ κατασκευασθῆ θὰ περιλαμβάνη θέσεις γιὰ 7.500 θεατές.

Η «ΑΕΚ» ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς «ΑΕΚ» Ἀθηνῶν μετέβη στὴ Λευκωσία καὶ ἀγωνίστηκε μὲ τὴν μικτὴ ὁμάδα τῶν Σωματείων «ΑΠΟΕΛ» καὶ «Ὀλυμπιακοῦ». Ἡ ἀθηναϊκὴ ὁμάδα ἐνίκησε μὲ 3—2 (2—0). Ὁ ἀγώνας ἔγινε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐθνικῆς ἐξάρσεως.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΑΝΕΓΕΡΘΗ;

Ο «Ὀλυμπιακὸς» Πειραιῶς ἔγινε πρὸ ἔτους περίπου ἰδιοκτήτης ἑνὸς χώρου 60 στρεμμάτων στὴν περιοχὴ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη, μὲ σκοπὸ νὰ ἀνεγείρη ἐκεῖ τὸ στάδιό του. Ἀλλ' ἐνῶ πέρασε ἀρκετὸ διάστημα δὲ γίνεται πιὰ καμμιὰ μνεία σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ μεγάλου οἰκοπέδου. Εἶχε λεχθῆ ὅτι θὰ ἀνελάμβαναν τὴν ἀνέγερσί του ξένες τεχνικὲς ἑταιρεῖες. Οἱ προτάσεις τους, ὅμως, ἀπερρίφθησαν, γιατὶ δὲν ἦταν συμφέρουσες. Στὸ μεταξὺ οἱ χιλιάδες τῶν ὀπαδῶν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» ζοῦν μὲ τὸ ὄνειρο ὅτι σύντομα ὁ σύλλογός τους θὰ ἀποκτήση τὴ δική του στέγη. Τί ἔχει νὰ πῆ ἐπ' αὐτοῦ ἡ διοίκησι τοῦ πειραϊκοῦ σωματείου; Δὲν πρέπει νὰ παραμελήση τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα, ποὺ θὰ δώση νέα ζωὴ καὶ στὸν ἀθλητισμὸ τοῦ Πειραιᾶ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ αὐτοκίνητο ἔτρεχε μέσα στὴ νύχτα πρὸς τὸ Φονταινεμπλώ. Ὁ Μὰξ εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα. Ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν συνώδευε, ἔμενε ἀμίλητη δίπλα του.

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔδινε προσοχή. Βιαζόταν μοναχὰ νὰ φτάση πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα στὸν προορισμό του. «Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχουν κοιμηθῆ!», σκεπτόταν.

Μὰ ὄχι, ἤξερε καλὰ τὶς συνήθειες τοῦ φίλου του καὶ τῆς γυναίκας του. Μ' αὐτὸ τὸ σεληνόφως, τέτοια χλιαρὴ νύχτα, θἄκαναν σίγουρα βόλτες στὸ πάρκο τῆς βίλλας τους, σὰ νέοι, ποὺ ἐρωτεύθηκαν γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ Πιὲρ κι' ἡ Σουζάνα ζοῦσαν μέσα σὲ ἔκστασι. Πέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς δὲν εἶχαν φθείρει καθόλου τὴν τρυφερότητά τους. Ὁ Μὰξ τοὺς ἀποκαλοῦσε «οἱ τελευταῖοι ρωμαντικοί». Αὐτός, ἐργένης καὶ γλεντζές, ἄλλαζε συχνὰ τὶς φιλενάδες του. Καμμιὰ δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη πολὺν καιρὸ τὸν ἐκκεντρικὸ χαρακτῆρα του, τὶς μεταβολὲς τοῦ κεφιοῦ του καὶ προπάντων τὶς διάφορες φάρσες, ποὺ σκάρωνε.

Αὐτὴ ποὺ ἑτοίμαζε ἀπόψε γιὰ τὸ στενὸ παιδικό του φίλο, τὸν ἔκανε νὰ χαίρεται προκαταβολικά. Ὁ Πιὲρ κι' ἡ Σουζάνα τὸν ἐνοχλοῦσαν, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐπιδείκνυαν τὴν εὐτυχία τους, ἀκόμα καὶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

— Καταντάει πιὰ ἀπρέπεια! τοὺς ἔλεγε γελῶντας. Μὰ ἔννοια σου, Πιέρ, θὰ τὴν πάθης καὶ σὺ ἀπ' τὴ γυναῖκα σου!

Τὸ ἀντρόγυνο γελοῦσε τότε. Κι' αὐτὴ ἡ βεβαιότης τους γιὰ τὸ μέλλον καταντοῦσε νὰ ἐκνευρίζη τὸ Μάξ.

Ἀπόψε, καθὼς ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ἄρεσε νὰ σκέπτεται τὴ φάρσα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς κάνη. Εἶχε συναντήσει σ' ἕνα μπὰρ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἦταν σωσίας τῆς Σουζάνας. Τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικά, στὸ ἀνάστημα, στὸ πρόσωπο, στὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, στὸ χτένισμα. Κι' ἐπιπλέον, ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ καμπαρὲ φοροῦσε ἕνα ἄσπρο φόρεμα, ἴδιο πολὺ μὲ τῆς Σουζάνας.

Ἡ σύμπτωσις ἄναψε τὴ φαντασία τοῦ Μάξ. Κύτταξε τὸ ἡμερολόγιο κι' ἔπειτα τὸ ρολόϊ.

— Τριάντα μία Μαρτίου, ἕντεκα παρὰ τέταρτο... Εὐκαιρία γιὰ μιὰ περίφημη φάρσα!... μουρμούρισε.

Πλησίασε τὴν ἄγνωστη γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε:

— Σᾶς προσφέρω 500 φράγκα, ἂν παίξετε τὸ ρόλο ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

*

Τὸ αὐτοκίνητο μπῆκε, τέλος, μὲ τὰ φῶτα σβυσμένα, στὴ δενδροστοιχία, ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἐξώπορτα τῆς βίλλας.

— Προσοχὴ τώρα! σύστησε ὁ Μὰξ στὴ γυναῖκα. Χωθῆτε στὸ βάθος καὶ μείνετε ἀκίνητη, ὥσπου νἄρθω νὰ σᾶς ζητήσω.

— Κατάλαβα... ἀπάντησε ἐκείνη μὲ σιγουριά — ἀκριβῶς γιατὶ δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα...

Μπαίνοντας μέσα, ὁ Μὰξ βρῆκε τὸν Πιὲρ καὶ τὴ Σουζάνα, ἀγκαλιασμένους, ν' ἀκοῦνε τὸ ραδιόφωνο.

— Ὤ, οἱ ἐρωτευμένοι μας! φώναξε.

Ἐκεῖνοι σηκώθηκαν ἀπότομα.

— Ἀνόητε, τρόμαξες τὴ Σουζάνα, εἶπε ὁ Πιέρ.

— Καθόλου, καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα γυναῖκα. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τρομάξω, ἀφοῦ εἴμαστε μαζί;

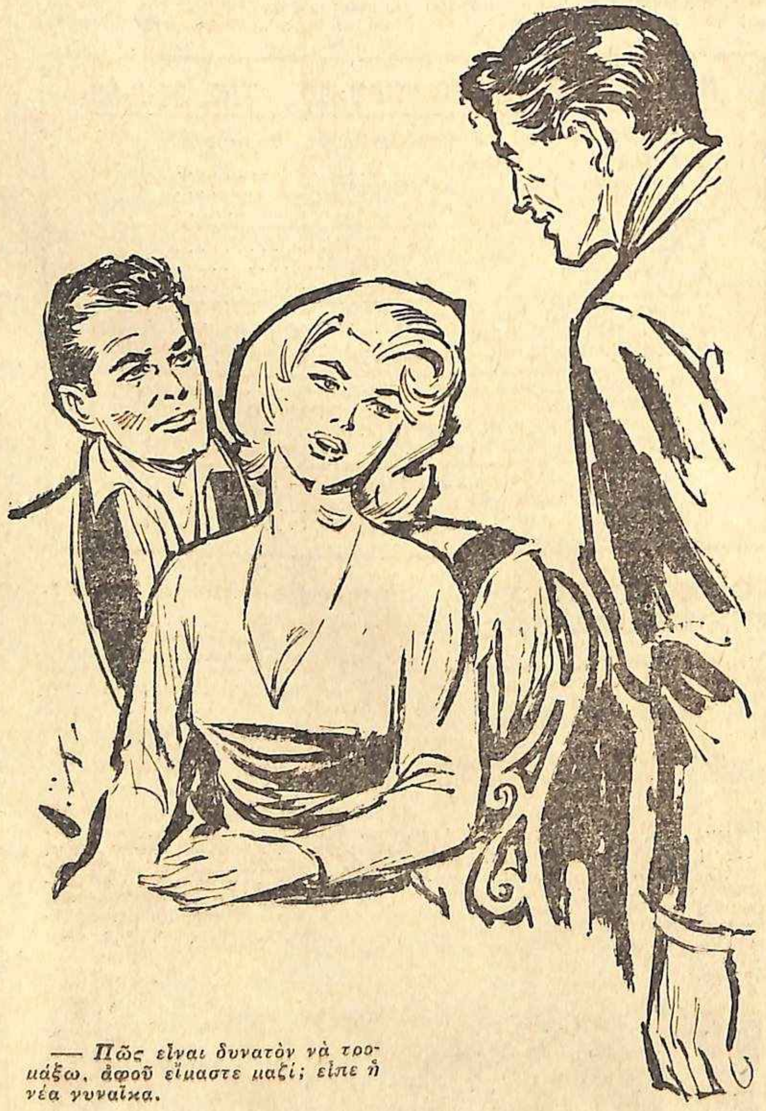

— *Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τρομάξω, ἀφοῦ εἴμαστε μαζί; εἶπε ἡ νέα γυναῖκα.*

— Τί ἄνεμος σ' ἔφερε αὐτὴ τὴν ὥρα; ρώτησε ὁ Πιέρ. Τίποτε χρήματα;...

— Ὄχι. Ἄλλωστε, δὲν ἦρθα νὰ δῶ ἐσένα, ἀλλὰ τὴ Σουζάνα. Ξέρεις, τὴν ἐπιθύμησα τρομερά!

— Χάνεις τὸν καιρό σου, ἂν θέλης νὰ μὲ κάμης νὰ ζηλέψω. Τῆς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη!

Μιλῶντας, προχώρησαν ἀπ' τὸ χὼλ στὸ σαλόνι.

— Νὰ σᾶς φτιάσω μιὰ πορτοκαλάδα; πρότεινε ἡ Σουζάνα.

— Λαμπρὴ ἰδέα! συμφώνησε ὁ Πιέρ. Διψάω κι' ἐγώ.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔφυγε πρὸς τὴν κουζίνα, μέσα στὶς κυματιστὲς πτυχὲς τοῦ ἄσπρου φορέματός της.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Μάξ, θὰ σοῦ ἀπαντήσω, τώρα ποὺ μείναμε μόνοι. Ναί, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα: τρεῖς χιλιάδες φράγκα γιὰ ὀχτὼ ἡμέρες.

— Γιὰ τὸ μπακαρᾶ; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Πιέρ.

— Ὄχι, γιὰ τὸ πόκερ.

— Ἐσὺ δὲ θ' ἀλλάξης ποτὲ.. Περίμενε. Πάω νὰ σοῦ τὰ φέρω.

Κι' ἀνέβηκε γρήγορα στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Αὐτὸ περίμενε ὁ Μάξ. Ἡ Σουζάνα θ' ἀργοῦσε περισσότερο ἀπ' τὸν Πιέρ, ὥσπου νὰ ἑτοιμάση τὴν πορτοκαλάδα. Θὰ κατέβαινε πρῶτος ὁ ἄντρας της.

Γρήγορα-γρήγορα, ὁ Μὰξ πῆγε κι' ἔφερε τὴ γυναῖκα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Σὲ λίγο, ἄκουσε τὸν Πιὲρ νὰ κατεβαίνη, σιγοσφυρίζοντας.

— Φίλησέ με! ψιθύρισε τότε βιαστικὰ στὴ γυναῖκα.

Ἐκείνη τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Πιὲρ ἔσβυσε στὰ χείλη του, μόλις τοὺς ἀντίκρυσε. Ἔμεινε σὰν κεραυνοβολημένος.

— Σουζάνα!... Ἀγάπη μου!... μουρμούρισε μὲ πάθος ὁ Μάξ, γιὰ νὰ ἐνισχύση τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά του, ἦταν ἡ Σουζάνα.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ Πιὲρ τράβηξε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔφερε στὸν κρόταφό του. Ἀκούστηκε ἕνας ξερὸς κρότος. Κι' ἔπειτα τὸ σῶμα του σωριάστηκε στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια.

Ἡ ξένη ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῆ, τρομαγμένη. Ἡ Σουζάνα ἔτρεξε νὰ δῆ τί συνέβαινε καὶ λιποθύμησε, βλέποντας τὸ δρᾶμα.

Τὸ ρολόϊ τῆς βιβλιοθήκης χτύπησε μεσάνυχτα: Ἄρχιζε ἡ πρωταπριλιά...

ΠΙΕΡ ΑΠΕΣΤΕΓΚΥ

*

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ «ΓΟΥΗΚ-ΕΝΤ»

Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τῆς Ρώμης ἐργάζονται τώρα τὶς ἕξη μέρες τῆς βδομάδας, ἀπὸ τὶς 8 τὸ πρωῒ ὡς τὶς 4, μὲ διακοπὲς λίγων λεπτῶν, γιὰ νὰ πάρουν ἕνα καφὲ ἢ νὰ τσιμπήσουν κάτι. Ὕστερα πᾶνε καὶ τρῶνε στὸ σπίτι τους. Τελευταῖα λοιπόν, ἔγινε σκέψι νὰ τροποποιηθῆ αὐτὸ τὸ ὡράριό τους. Νὰ δουλεύουν δηλαδὴ μόνο τὶς πέντε μέρες, ἀπ' τὶς 9.30΄ ὡς τὶς 5.30΄, μὲ διακοπὴ μιᾶς ὥρας γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Αὐτὸ θὰ σήμαινε ἐλάττωσι τῆς ἐργασίας τους κατὰ 13 ὧρες τὴ βδομάδα. Κι' ὅμως ἐξεγέρθηκαν ὅλοι, χαρακτηρίζοντας τὸ σύστημα αὐτὸ «ἀντικοινωνικό, ἀνθυγιεινό, παράλογο καὶ ἀπολίτιστο» καὶ προφητεύοντας, ὅτι «ὁδηγεῖ στὸ διαζύγιο».

«Μὲ τοὺς γελοίους μισθούς, ποὺ παίρνουμε — λένε — δὲ μποροῦμε νὰ τρῶμε στὸ ρεστωράν. Θὰ περνᾶμε ἑπομένως μ' ἕνα σάντουϊτς, θὰ καταστρέφουμε τὸ στομάχι μας καὶ θ' ἀποξενωνόμαστε ἀπὸ τὴ γυναῖκα μας καὶ τὸ σπίτι μας. Θὰ πάψουμε πιὰ νὰ εἴμαστε ἡ «κεφαλὴ» τῆς οἰκογενείας μας, ἀφοῦ δὲ θὰ τρῶμε μαζί της».

Ὅσο γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο, τὸ «γουὴκ-ἕντ», ποὺ θὰ τοὺς μένη ἐλεύθερο, ἂν ἐφαρμοσθῆ τὸ καινούργιο πρόγραμμα, δηλώνουν πὼς δὲν τὸ χρειάζονται, γιατὶ δὲν ἔχουν ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ τὸ χαροῦνε, ὅπως κάνουν οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ τὸ καθιερώσανε.

Στὸ μεταξύ, οἱ τουρίστες, ποὺ φτάνουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Ἰταλία, ἀποροῦν μὲ τὸν τρόπο ζωῆς τῶν κατοίκων της, τὸν τόσο διαφορετικὸ ἀπ' τὸ δικό τους. Ἀναρωτιοῦνται π. χ. γιατί νὰ κλείνουν τὰ καταστήματα τῆς Ρώμης τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, κάθε μεσημέρι.

— Μὰ τί κάνουν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ καταστηματάρχες; ρωτᾶνε. Δὲ θέλουν νὰ κερδίσουνε κι' ἄλλα λεφτά;

Ἡ ἀπάντησι στὴν ἀπορία τους εἶναι: «Ὄχι. Προτιμᾶνε νὰ φᾶνε μὲ τὴν ἡσυχία τους τὴ μακαρονάδα τους, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά τους!».

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Μαρία Κουντούρη, Πατρας, Βιβὴ Ἀλεξίου, Πύργον, Σωτηρία Δρομάζου, Θεσσαλονίκην, Ἑλένη Κριμιζόγλου, Καβάλαν, Μαρία Σκουρτακη, Θεσσαλονίκην, Ἑλένη Μαλεβύζη, Ἐνταῦθα, Σοφὶ Εὐθυμίου, Πάτρας καὶ Λιλίκα Ἀντωνάκη, Χανιά.

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ κ. Α. Α., ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Σκουτέλην Δημητριον, Σπάρτη. Ἀγγελόπουλον Παῦλον, Ἐνταῦθα, Ματθαίου Ἀπόστολον, Κύθνον, Σακελλαρίου Μάγδα, Ἐνταῦθα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Σύλβα Κωνσταντινίδου (18 χρόνων) καὶ ἡ Ροῦλα Κωνσταντινίδου, (16 χρόνων), Ξάνθης, Ξινιέζου 34, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μαρούλα Παπαμιχαήλ, Λάπηθος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ἄννα-Μαρία Ἰωάννου, Κυριάκου Μάτση 19, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, καὶ ἡ Νίτσα Ἄντελα, Σαλούμη, γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νικόλαος Γεωργίου (18 χρόνων), Σταδίου Νο 44, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κοσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀνδρέας Δήμου, Γαληνή, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Ἄλκης Δημητριάδης, καὶ ὁ Γιώργος Παπαμιχαήλ, Ἀθηνῶν 10, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λοΐζος Π. Χαραλαμπίδης, Τηλεμάχου 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Χρίστου, Συριανοχῶρι, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Ζήνων, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλικῆς ἀλληλογραφίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα τους μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Λουκῆς Κλεάνθους, Κίμωνος 53, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Χρυσοστόμου, (17 χρόνων), Ἑρμοῦ 131, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μίκης Μιχαὴλ καὶ ὁ Σῶτος Μιχαηλούδης, Πραστειόν, Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Χίο καὶ τὴν Κρήτη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Μιχαλάκης Τσούμας, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Κώστα, Ταχ. Κιβ. 93, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πάμπος Σταύρου, Συριανοχῶρι, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Κυριάκου, (18 χρόνων) Σωτήρη Τσαγγάρη 3, Κάψαλος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 15—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Τώνης Παπαδόπουλος, καὶ ὁ Μάριος Μιχαηλίδης, Ἁγίας Σοφίας 2α, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟ.

Ὁ ALEN CHEUNG, M)S AGNETE MAERSK, Co A.P. MOLLER 8, K.G.S. NYTORY COPENHAGEN, DENMARK, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ DIMITRIOS PANTELOUKOS, M)V INSLAND MARINER, Co G. M. LIVANOS SHIPPING CORP. 80 BRQAD. STREET NEW TORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ G. VLANDIS, M)S AGNETE MARSK Co A.P. MOLLER 8 K.G.S. NYTORY COPENHAGEN, DENMARK, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας ἄνω τῶν 20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ DAVID BARRY καὶ ὁ GEORGIOS DEMIRIS, S)T EVGENIA NIARCHOS, NIARCHOS LONDON, LTD. 41)43 PARK STREET LONDON W. 1, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ PANAYIOTIS EFTIMIATOS καὶ ὁ CHRISTOS VRAILAS, M)S HELLAS, HELLENIC LINES LTD. 39 BROADWAY,NEW YORK 6, N.Y., USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ V. ALEXIOU, S)T OLYMPIC CHALLENGER OLYMPIC MARITIME, 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO,MONACO,θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο,κατὰ προτίμησι στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Ὁ ALEXANDROS FOTINOS, M)V KYRAKATINGO, Co LEMOS AND PATERAS LTD, ST. CLARE HOUSE 20)33 MINORIES, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἡλικίας 16— 20 χρόνων.

Ὁ CONSTANTINOS SKOULAXINOS, M)V IOANNA M. KARAGIORGIS SHIPOWNERS CHAMBER OF. COMMERCE BUILDING,PIREUS, GREECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ CONSTANTINOS KEKAKIOS, S)T OLYMPIC RUNNER OLYMPIC MARITIME S. A., MONTE CARLO, MONACO, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τν Ἀμερική, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ I.TRIANTIS,S)T OLYMPIC FALCON Co OLYMPIC MARITIME S.A.,17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία προαιρετική.

Ὁ N. MARDALIDES, S)T OLYMPIC LAUREN CENTRAL AMERICAN INC, 655 MADISON AV. N.Y.21, NEW YORK, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ὁ APOSTOLOS ANTASOURAS καὶ ὁ D. ANDREATOS, M)T MELITI Co ANDREADIS LTD. 52 LIME STREET LONDON E.C. 3, ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—24 χρόνων.

Ὁ JOHN RAPTIS, S)S WORLD MARINE, Co NIARCHOS PARK ST. 41)43, LONDON W. 1, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κό-

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΙΖΟΛΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	1000
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγατσανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμῶνος).
Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΪΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντης καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

ΠΡΟΣΟΧΗ

Προειδοποίησις τοῦ 'Επιστ. 'Ινστιτούτου Αἰσθητικῆς

ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Πρὸς τὸ γυναικεῖον φῦλον

Προειδοποιοῦμε τὶς ὑπερτριχωτικὲς 'Ατθίδες μας ὅτι ἀνεύθυνα πρόσωπα προβαίνουν σὲ ἀποτριχώσεις ἐντὸς κομμωτηρίων, μηδεμίαν σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν αἰσθητικήν, μετατρεπούσας αὐτὰς σὲ πειραματόζωα ἢ ἐντὸς ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ προελεύσεως αὐτοκαλουμένων κατ' εὐφημισμὸν 'Ινστιτούτων. 'Ως ἔχομεν καταγγείλει ἐνώπιον τοῦ 'Εξοχωτάτου 'Υπουργοῦ 'Υγιεινῆς, τόσον προφορικῶς ὅσον καὶ ἐνυπογράφως δι' ἀναφορᾶς, εὑρόντες πλήρη κατανόησιν, ὡς καὶ διὰ τοῦ τύπου τὰ ἀποτελέσματα τῆς δραστηριότητος τῶν ἄνω προσώπων εἶναι δυσπερίγραπτα. 'Η αἰσθητικὴ πρέπει νὰ ἀσκῆται ὑπευθύνως ἐντὸς τῶν 'Ινστιτούτων Αἰσθητικῆς μερικὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὄντως ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ὄχι λάθρα καὶ ἀνεξέλεγκτα, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ βαλιτσάκι κατ' οἶκον.

Εἰς τὴν Γενικὴν Αἰσθητικὴν Προσώπου—Σώματος καὶ εἰδικὰ ὡς πρὸς τὴν 'Αποτρίχωσιν, τὸ 'Ινστιτοῦτον μας θεωρεῖται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ Μέση 'Ανατολή, διότι ἀσκεῖται αὐτοπροσώπως ὑπὸ πεπειραμένου διπλωματούχου ἐπιστήμονος Αἰσθητικοῦ ἀπὸ 20 ετίας, μὲ πλήρη ἐπιστημ. εὐσυνειδησία. 'Η 'Αποτρίχωσις εἶναι ΡΙΖΙΚΗ 100%, χωρὶς νὰ καταλείπεται τὸ ἐλάχιστον ἴχνος καὶ ἐνεργεῖται μὲ καταπλήσσουσαν ταχύτητα, ἀνώδυνα, ὥστε νὰ καθιστάμεθα παντελῶς ἀκαταγώνιστοι. 'Η πληθώρα τῶν ἐνδέρμων ἐγγράφων εὐχαριστηρίων καθηγητῶν Παν)μίου, ἰατρῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, ὡς καὶ ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων τοῦ τόπου μας εἶναι ὁ καλλίτερος κριτής.

Δεχόμεθα: 9—1.30' καὶ 4.30'—8 μ.μ. 'Ηρακλείτου 6 Κολωνάκι. Τηλ. 612.010. Αἱ συμβουλαί μας παρέχονται δωρεάν.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΓΛΩΣΣΩΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ἕνα 'Ινστιτοῦτο μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ διδάσκη ξένες γλῶσσες σὲ ἀλλοδαποὺς καὶ μὲ πεῖρα 100 ἐτῶν, ἔφτιαξε τὸ ἀκουστικὸ σύστημα GLORIPHON πρὶν ἀπὸ 4 μόνο χρόνια.

Ἔτσι τὸ ΓΚΛΟΡΙΦΟΝ εἶναι τὸ πιὸ μοντέρνο, ἄρα τὸ πιὸ ἁπλὸ καὶ πρακτικὸ σύστημα.

Μὲ λίγη ὥρα μελέτης τὴν ἡμέρα, σὲ 100 μέρες θὰ μᾶς βοηθήση νὰ μιλᾶμε μὲ ἄνεσι καὶ ἄριστη προφορὰ τὴν ξένη γλῶσσα, ποὺ προτιμᾶμε, πρᾶγμα ποὺ πέτυχαν ἑκατομμύρια σπουδασταί, ποὺ τὸ ἀκολούθησαν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ γιὰ μιὰ γλῶσσα (δίσκοι βιβλία κλπ.) στοιχίζει μόνο 590 δρχ. χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐπιβάρυνσι τοῦ σπουδαστοῦ.

'Ακοῦστε το στὴν ἔκθεσί μας, ἢ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία στεῖλτε μας τὸ ἀπόκομμα αὐτὸ καὶ θὰ πάρετε δωρεὰν τὸ κατατοπιστικό μας φυλλάδιο.

GLORIPHON

Γεν. 'Αντιπροσωπεία: 'Ελλάδος—Τουρκίας—Κύπρου, Κολοκοτρώνη 11 'Αθῆναι 115.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

σμο, ἡλικίας ὄχι περισσότερο τῶν 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο G. PANTELIDES, S)T OLYMPIC MOUNTAIN, Co OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ ἢ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο PETER DICKENSON, M)V WESTERN TRADER Co N. J. VLASSOPOULOS LTD, BEVIS MARKS HOUSE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καθὼς καὶ κυρίες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα κατὰ προτίμησιν μὲ ὅσες ἀγαποῦν τὴ θάλασσα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο SPIROS KOUTSOULAS, M)V KYRAKATINGO, LEMOS AND PATERAS LTD, CLARE HOUSE 30—33 MINORIES, LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστρες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

'Ο EVAGELOS ARETOUSIS καὶ ὁ ILIAS SIDIROPOULOS S)S STAMATIS FRINDON SHIP. BROKERS LTD, IBEX HOUSE MINORIES, LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι, ALEKOS AGELETOPOULOS, καὶ TAKIS DELIYIANNIS, S)T SPEEDWAY, TRITON SHIP. INC. 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ τοὺς κρατοῦν συντροφιὰ στὰ ταξίδια των.

'Ο ATHANASSIOS GRIVAΞ, S)T OLYMPIC CHALIENGER Co OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η MARIA MANOU (20 χρόνων), 201 ONTARIO WEST MONTREAL, CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Αμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

'Η K. ROTH, VAN DER POELS PLEIN, NOTHERN PAARL C.P. SOUTH AFRICA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ, περιοδικῶν βιβλίων κλπ.

'Η IOANNA BOULTADAKI, 68 MAHNHEIM LUPINEN ST. 6, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ Χανιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η MARINA LAVROU, CIHANGIR HARYAR SOK, EGE AP. No 9)5, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμοῦν καὶ ἡ ALIKI PAPAGEORGIOU (17 χρόνων) καὶ ἡ RENA CONSTANTINIDOU, γιὰ τὶς ὁποῖες ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Δύο ἀδελφές, ἡ VERA (20 χρόνων) καὶ ἡ LIZA KANAKI, (21 χρόνων), 228 NAPIER ST. FIZROY MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η MARO PANOU (32 χρόνων), YUNUS BEY SOK. No 51, HARBIYE, ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ εὐκατάστατους κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Η NIKI FLOROU καὶ ἡ STELLA CAVOURA, LOCKWOOD'S FOOD'S LTD, SPALDING LINCS LONG SUTTON, ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους, ἡλικίας μέχρι 27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η REA FOTIADOU, FEYLESOF SOK. 31, KURTULUS TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους, ἡλικίας 20—25 χρόνων, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η E. KONTORANTELLI, 40 LONSDALE S. BANSBOURI RD. No 1 LONDON, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς καὶ εὐκατάστατους κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η REA NIKOLAIDOU, KAYDIARK SOKAK No 20, TARABYA ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η STELLA καὶ ἡ NITSA PAPASTAVROU, 40 RUE PRINGE IBRAHIM CAMP - DE CESAR, ALEXANDRIE, EGYPTE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η ELLI MAVROPOULOU, POSTE RESTANTE, SOULTAN HOUSE IN ALEXANDRIE, EGYPTE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴ Γερμανία, ἡλικίας 23—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Σπυρίδων Μόσχος (20 χρόνων) καὶ ὁ Δ. Μπαλάφας, Χόϊκα Σουλίου, Θεσπρωτίας, GRECE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Παν. Μπραγιάννης (19 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὴν 'Αμερική, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ν. Γιαννοβλῆς, Εὐαγγελιστρίας 53α, Καλλιθέα, 'Αθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο Μ. 'Ιωάννου, POSTE RESTANTE, Ταχ. Κορυδαλλοῦ, Πειραιεύς, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 29—32 χρόνων.

'Ο Εὐάγγελος Δραβόπουλος, Πατησίων 358, 'Αθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Πάντοτε ἄψογη μὲ τὴν καινούρια

ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

Μὲ μιὰ καλὴ Πούδρα τὸ πρόσωπό σας εἶναι πάντα δροσερὸ καὶ βελουδένιο. 'Αλλά, πρέπει ἡ πούδρα νὰ κρατάη καὶ νὰ μὴ φράζη τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. 'Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἀεροποιημένη, δηλαδὴ σὲ κάθε μόριο πούδρας ὑπάρχουν μικρὲς φυσαλλίδες ἀέρος ποὺ τὴν κάνουν ἀπολύτως ἐλαφρὰ καὶ νὰ γίνεται ἕνα μὲ τὸ δέρμα. Ἔτσι, ἡ ἐπιδερμίς σας ἀναπνέει κανονικά. Τὸ πρόσωπο μένει ὅλη τὴν ἡμέρα μὰτ καὶ βελουδένιο. Δοκιμάσετε τὴν νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Tokalon
Η ΤΟΚΑΛΟΝ ΩΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

ΕΥΡΥΝΕΤΕ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΣΑΣ, ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΨΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

μὲ μιὰ σπουδὴ τῆς A.B.C. γιὰ σχέδιο—ζωγραφική, ὅπου καὶ ἂν μένετε, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὶς ἄλλες σας ἀσχολίες καὶ μὲ διαρκῆ καθοδήγησι ἀπὸ εὐρύτατα μορφωμένους καὶ ἔμπειρους καλλιτέχνες. Ἡ σπουδὴ αὐτὴ θὰ σᾶς δώση ὄχι μόνο πλούσιες τεχνικὲς ἱκανότητες, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰσθητικὴ καλλιέργεια, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη σὲ κάθε μορφωμένο ἄνθρωπο. Ζητῆστε μας πληροφορίες καὶ ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν. 'Επισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτή, γιὰ νὰ λάβετε ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σας.

Σκίτσο ἐνδεικτικὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ A.B.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623-880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ποὺ ἔπνιγε τὶς γυναῖκες του

'Η καταπληκτικὴ περίπτωσις ἑνὸς Ἄγγλου κυανοπαγῶνα

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ τοῦ Τὸμ Κροῦλιν, ἑνὸς νεαροῦ Ἄγγλου, ποὺ ἔπνιγε τὶς γυναῖκες του, ἀποδεικνύει μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, ὅτι τὸ τυχαῖο καὶ τὸ ἀπρόβλεπτο εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν δολοφόνων.

'Ο Τὸμ Κροῦλιν εἶχε ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο στὸ Λονδῖνο. Οἱ δουλειές του πήγαιναν καλὰ καὶ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ζῆ μὲ σχετικὴ ἄνεσι. Ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. 'Η σύζυγός του λεγόταν Μαίρη Χιοῦτο. Ἦταν μιὰ ξανθὴ νέα, πρόσχαρη καὶ ἀρκετὰ ὄμορφη.

'Η Μαίρη ἐργαζόταν πρὶν σ' ἕνα πρατήριο πωλήσεως σιγαρέττων. 'Ορφανὴ ἀπὸ γονεῖς καὶ φτωχὴ ὅπως ἦταν, εἶχε φαντασθῆ πὼς βρῆκε στὸν Κροῦλιν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. 'Αλλὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη πώς, ἂν ὁ ἄντρας της κέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ ζοῦν ἄνετα, δὲν ἦταν, ὅμως, πλούσιος. Τὰ ὄνειρά της σωριάστηκαν τότε σὲ ἐρείπια. Ἔχασε τὸ κέφι της κι' ἔγινε δύστροπη καὶ μεμψίμοιρη.

'Αλλὰ κι' ὁ Κροῦλιν ἐπίσης εἶχε μετανοιώσει γι' αὐτὸ τὸ γάμο καὶ νοσταλγοῦσε τὴν παλιὰ ἐλευθερία του. Ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Ἕνα διαζύγιο, ὅμως, θ' ἀργοῦσε. Κι' ἔπειτα, ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ τοῦ πάρη ἡ Μαίρη μιὰ γερὴ ἀποζημίωσι...

Εἶχε τότε μιὰ καλὴ ἔμπνευσι. Μιὰ μέρα, ποὺ βρίσκονταν στὸ Μπήτς, πρότεινε στὴ γυναῖκα του νὰ πᾶνε ἕναν περίπατο μὲ βάρκα... Οἱ δύο σύζυγοι ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή. 'Αλλ' ὁ Κροῦλιν γύρισε μόνος. 'Η βάρκα, εἶπε, εἶχε ἀναποδογυρισθῆ καὶ βρέθηκαν μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του στὴ θάλασσα. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερε νὰ τὴ σώση. Κι' ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, βγῆκε μὲ μεγάλο κόπο στὴν ξηρά, γιατὶ μόλις ἤξερε νὰ κολυμπάη.

'Η ἀφήγησίς του αὐτὴ προκάλεσε μερικὲς ὑπόνοιες. 'Αλλὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις ἐναντίον του κι' ἔτσι ἔμεινε ἀκαταδίωκτος.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔφερε μιὰ ἄλλη ἰδέα στὸν Κροῦλιν. Ἂν εἶχε τὴν πρόνοια ν' ἀσφαλίση τὴ Μαίρη, θὰ εἰσέπραττε τώρα τὴν ἀσφάλεια. Κρῖμα! Στὸ μέλλον, θὰ κανόνιζε καλύτερα τὰ πράγματα... Γιατὶ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἰδέα του.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, παντρεύτηκε τὴ Μάργκαρετ Τέλλερ. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ κάμη μιὰ ἀμοιβαία ἀσφάλεια ζωῆς γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 3000 λιρῶν.

Τὸ ἐπόμενο καλοκαῖρι, ὁ Κροῦλιν πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγαν στὴ Σκωτία. Κι' ὅπως βρίσκονταν σὲ μιὰ λουτρόπολι, τῆς πρότεινε μιὰ μέρα νὰ κάμουν ἕναν περίπατο μὲ βάρκα... 'Απὸ τὸν περίπατο αὐτό, γύρισε καὶ πάλι μόνος του. Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ ἔρευνες κράτησαν κάμποσο καιρό, ἀλλά, στὸ τέλος, δὲν προέκυψε κανένα στοιχεῖο ἐναντίον τοῦ Κροῦλιν, ποὺ μπόρεσε ἔτσι νὰ εἰσπράξη τὸ ποσὸν τῶν 3000 λιρῶν, γιὰ νά... παρηγορηθῆ γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του.

Τὸ πρῶτο του ἔγκλημα τὸ εἶχε κάμει τὸ 1902. Τὸ δεύτερο τὸ 1904. Τὸ 1906 ὁ Κροῦλιν ξαναπαντρεύτηκε. 'Η καινούργια σύζυγός του λεγόταν Κλάρα Φάρσον.

'Ο Κροῦλιν, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ποὺ εἶχε σπαταλήσει, στὸ μεταξύ, τὸ «κέρδος» του ἀπὸ τὸ δεύτερο ἔγκλημά του, βρισκόταν τότε σὲ μεγάλη στενοχώρια. 'Αλλ' ἡ Κλάρα, καλόβολη, ἐνεχυρίασε μερικὰ κοσμήματα, ποὺ εἶχε. Θὰ τὰ ξανάπαιρνε, ὅταν θὰ ξαναγύριζαν καλύτερες ἡμέρες...

'Η δυστυχισμένη, ὅμως, δὲν τὰ ξαναπῆρε ποτέ. Γιατί, στὸ μεταξύ, ὁ Κροῦλιν εἶχε συνάψει μιὰ καινούργια ἀσφάλεια γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 5000 λιρῶν.

Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι εὐνόητα. 'Ο Κροῦλιν διάλεξε γιὰ τὸ καινούργιο ἔγκλημά του τὸ μικρὸ ὅρμο τοῦ Σέφφελντ.

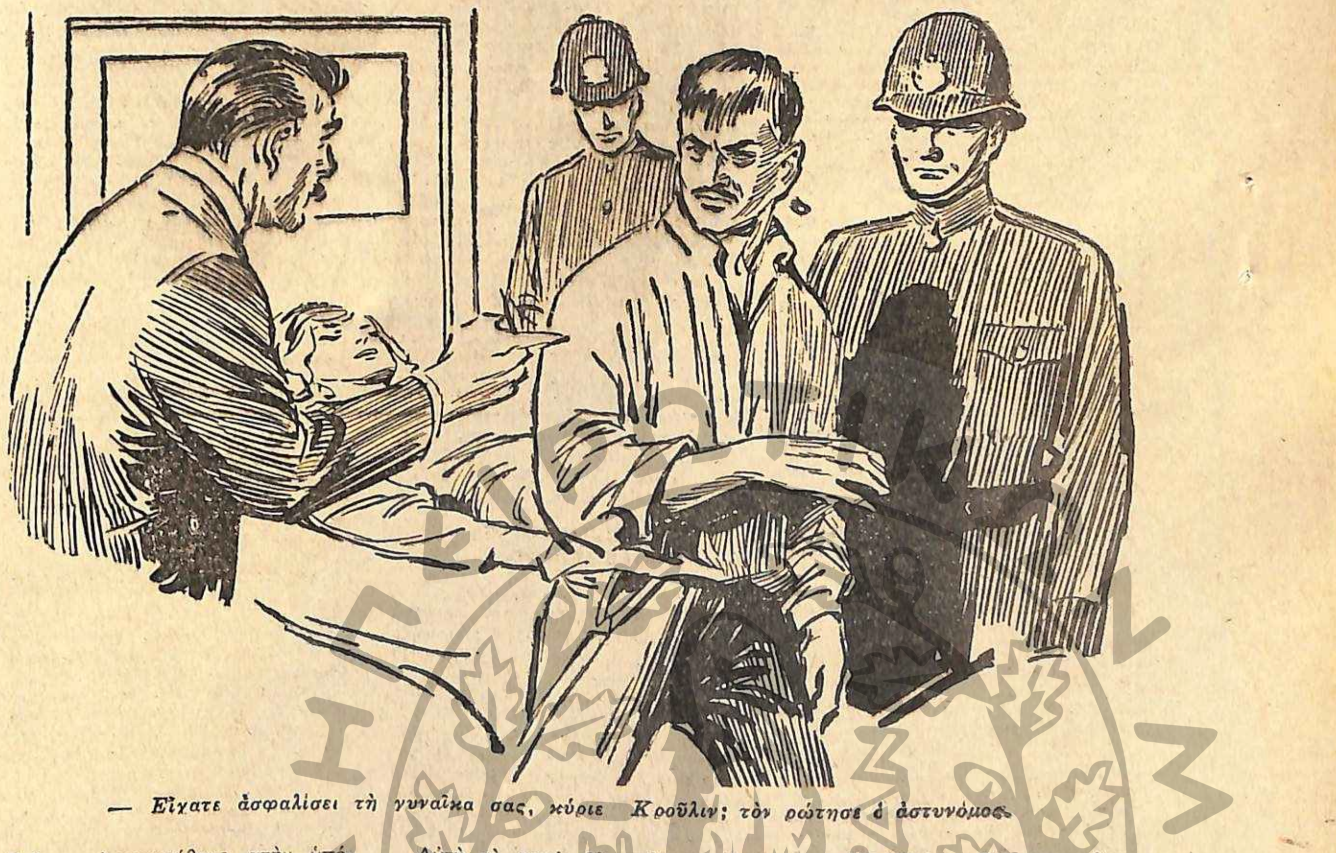

— Εἴχατε ἀσφαλίσει τὴ γυναῖκα σας, κύριε Κροῦλιν; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ ἀνακατεύθηκε στὴν ὑπόθεσι. 'Ο Κροῦλιν εἶχε δύο ἄλλους παρόμοιους πνιγμοὺς στὸ παθητικό του. 'Αλλὰ καὶ πάλι δὲ βρέθηκε κανένα ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο εἰς βάρος του. Ἔτσι, ἔμεινε ἀκαταδίωκτος καὶ εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας.

'Ο Κροῦλιν εἶχε συνηθίσει πιὰ στὸ ἔγκλημα καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ μοιραῖο δρόμο, ποὺ ἀκολουθοῦσε. Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1908, παντρεύτηκε τὴν Ἴντα Μπάντλεϋ. Ἦταν ὁ τέταρτος γάμος του.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Κροῦλιν ἀποφάσισε νὰ παίξη γερὰ τὸ παιχνίδι του. Ἔκανε μιὰ ἀμοιβαία ἀσφάλεια μὲ τὴ γυναῖκα του γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 10.000 λιρῶν κι' ἀσφάλισε ἐπίσης τὴν Ἴντα ἐναντίον τῶν ἀτυχημάτων σὲ μιὰ ἄλλη ἑταιρεία γιὰ τὸ ἴδιο ποσόν.

Λίγο μετὰ τὸ Πάσχα, οἱ δύο σύζυγοι ἔφυγαν γιὰ τὸ Γκόλγουϊν Μπαίη. Κι' ἐκεῖ, ἐπαναλήφθηκε ἡ ἴδια ἱστορία... 'Ο Κροῦλιν βγῆκε στὴν ξηρά, σέρνοντας πίσω του τὸ πτῶμα τῆς Ἴντα.

— Τὴ φέρνω νεκρή, εἶπε. Δὲ μπόρεσα νὰ τὴ σώσω.

'Αλλ' ὁ ἀστυνόμος τοῦ Γκόλγουϊν Μπαίη εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε στὴν Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ ἤξερε τὸ παρελθὸν τοῦ Κροῦλιν.

— Εἴχατε ἀσφαλίσει τὴ γυναῖκα σας, κύριε Κροῦλιν; τὸν ρώτησε.

'Ο Κροῦλιν τάχασε.

— Εἴχαμε κάνει δυὸ ἀσφάλειες μὲ τὴ γυναῖκα μου, ὁμολόγησε.

Αὐτὴ τὴ φορά, δὲ μπόρεσε νὰ γλυτώση τὸ ἴδιο εὔκολα ὅσο καὶ τὶς προηγούμενες. Τὸν παρέπεμψαν νὰ δικασθῆ. 'Η κατηγορία εἶχε μιὰ σοβαρὴ ἔνδειξι εἰς βάρος του. 'Ο Κροῦλιν ἦταν ἄλλοτε πρωταθλητὴς τῆς κολυμβήσεως. Πῶς, λοιπόν, εἶχε ἰσχυρισθῆ καὶ στὶς περιπτώσεις τῶν τριῶν συζύγων του, ὅτι μόλις ἤξερε νὰ κολυμπάη;

'Αλλ' ὁ συνήγορός του παρέκαμψε μ' ἕνα ἔξυπνο ἐπιχείρημα τὸ σκόπελο:

— 'Ο πελάτης μου εἶναι θαυμάσιος κολυμβητής, εἶπε. Τὸ παραδέχομαι. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ σώση τὴ γυναῖκα του, ἂν ἤθελε. 'Αλλὰ δὲν τὸ θέλησε. Δὲν ὑπάρχει, ὅμως, κανένας νόμος, ποὺ νὰ μᾶς ὑποχρεώνη νὰ σώσωμε ἕναν ἄλλον, ποὺ κινδυνεύει. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει τὸ ἠθικὸ ποιὸν τοῦ πελάτου μου. Ἂν δὲ θέλησε νὰ σώση τὴ γυναῖκα του καὶ δὲν τὴν ἔσωσε, αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα, ποὺ θὰ τὸ κανονίση μὲ τὴ συνείδησί του. 'Αλλ' ἐδῶ κατηγορεῖται, ὅτι τὴν ἔπνιξε. Καὶ ἐπιμένω, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὄχι ἀπόδειξι, ἀλλ' οὔτε κἂν ἔνδειξις γι' αὐτό.

Ἔτσι, ὁ Κροῦλιν ἀπηλλάγη καὶ πάλι. 'Αλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια. Γιατὶ νά τί ἔγινε:

Μιὰ κυρία Στέφενς, ποὺ εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, παρουσιάστηκε στὸν εἰσαγγελέα καὶ κατέθεσε ὅτι, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, εἶχε κινδυνεύσει νὰ πνιγῆ στὸ Παΐγκντον, ἀλλ' ὅτι τὴν εἶχε σώσει ἡ Κλάρα Φάρσον.

— 'Η Κλάρα Φάρσον, εἶπε, ἦταν ἀπαράμιλλη κολυμβήτρια κι' ἡ ὑπηρεσία τῶν λουτρῶν τὴν εἶχε προσλάβει γιὰ νὰ σώζη ἐκείνους, ποὺ κινδύνευαν...

'Ο Κροῦλιν συνελήφθη τότε, ὄχι πιὰ γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς Ἴντα Μπάτλεϋ, ἀλλὰ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Κλάρας Φάρσον.

'Η κυρία Στέφενς κατέθεσε στὴ δίκη του:

— 'Η Κλάρα Φάρσον κολυμποῦσε σὰν ψάρι. Εἶναι ἀδύνατον νὰ πνίγηκε.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τότε τὸ θάνατό της; τὴ ρώτησε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

— Κάποιος πρέπει νὰ τῆς κράτησε τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸ νερό, ἀπάντησε ἡ κυρία Στέφενς.

'Ο Κροῦλιν, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, σωριάστηκε λιπόθυμος. Αὐτὴ ἡ λιποθυμία ἦταν ἡ καλύτερη ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἐνοχή του.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο καί, στὶς 7 Δεκεμβρίου 1909, ἀνέβηκε στὴν ἀγχόνη... Χωρὶς τὴν κυρία Στέφενς, ἴσως νὰ συνέχιζε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἀκόμη τὴν ἀπαισία δρᾶσι του.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ ΦΩΤΙΑ

Η ΜΠΕΛΛΑ ΛΟΒΕΛ ἔκλαιγε γιατὶ εἶχε πεθάνει ὁ ἄντρας της, ὁ τσιγγάνος Τάουνι.

Ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τῶν γύφτων ἔλειπαν οἱ ἄντρες. Εἶχαν σκορπίσει στὸ μεγάλο δάσος, νὰ μεταδώσουν στὰ χωριὰ τὸ θάνατο τοῦ Τάουνι καὶ νὰ κάνουν τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν κηδεία καὶ γιὰ νὰ κάψουν τὰ ὑπάρχοντά του. Ἡ Μπέλλα Λόβελ σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ βαγόνι της, ποὺ ἦταν τὸ τσιγγάνικο σπίτι της. Ἐκεῖ μέσα θὰ κοιμόταν ἀπόψε μόνη καὶ γιὰ τελευταία φορά. Αὔριο θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ σκηνή...

Ξαφνικά, ἔνοιωσε νὰ πέφτουν ἀπάνω της τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων γυναικῶν: τῆς πεθερᾶς της, τῆς κουνιάδας της, τῆς θείας της Μπέση καὶ τῶν δυὸ κοριτσιῶν της.

Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν τὴ συμπαθοῦσε, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν τσιγγάνα. Κάποτε δὲ ἔγινε καὶ καυγᾶς μεταξύ τους, ποὺ ἀνάγκασε τὸ μακαρίτη νὰ τὴ δείρη.

Θυμᾶται ἀκόμα τὰ λόγια του:

— Ἀφοῦ μὲ παντρεύτηκες, ἔγινες κι' ἐσὺ τσιγγάνα. Καὶ τὰ παιδιά μας θἄχουν τσιγγάνικο αἷμα. Αὐτὸ πάντα νὰ τὸ θυμᾶσαι!...

Πῶς ἄλλαξε ὅμως τώρα ἡ ζωή της, ποὺ ὁ Τάουνι δὲν ὑπάρχει πιὰ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίση!

Μὲ μιᾶς σηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι.

Σὲ λίγο, ἔφτασε στὸ δημόσιο δρόμο... Ἐκεῖ συνέχισε τὴ θλιβερὴ πορεία της, ὥσπου ἄκουσε κάποιο αὐτοκίνητο νὰ τὴν ἀκολουθῆ καὶ νὰ σταματάη δίπλα της.

— Καλησπέρα, κυρία Λόβελ, τὴ χαιρέτησε ὁ ὁδηγός.

Ἡ Μπέλλα ἀναγνώρισε ἕνα κτηματία, ποὺ ὁ Τάουνι δούλευε τὰ καλοκαίρια στὰ χωράφια του.

— Συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου σου. Μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτα;

— Σὲ τί νὰ μὲ βοηθήσετε; ἄρχισε νὰ λέη μὲ κλάμματα ἡ Μπέλλα. Ἔμεινα πεντάρφανη στὸν κόσμο καὶ θὰ βγῶ νὰ ζητιανεύω.

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί νὰ κάνης, γιὰ νὰ μὴ ζητιανέψης; τῆς πρότεινε ὁ κτηματίας. Νὰ μοῦ πουλήσης τὸ τροχόσπιτό σου. Θὰ τὸ ἀγοράσω σὲ καλὴ τιμή.

— Τί λέτε! Νὰ τὸ πουλήσω; Δὲ μπορῶ, καὶ νὰ τὸ θέλω. Πρέπει νὰ τὸ κάψω...

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα γιὰ τὶς τσιγγάνικες προλήψεις πὼς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτη πρέπει νὰ καίγωνται; Τὰ πιστεύεις αὐτά, ἐσύ, νέα γυναῖκα; Πάντως, μὲ τὸ νόμο, τὸ τροχόσπιτο σοῦ ἀνήκει. Καὶ κανεὶς ἄλλος δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πειράξη.

— Μὰ οἱ τσιγγάνοι ἔχουν τὸ δικό τους θρησκευτικὸ νόμο, ἀντέτεινε ἡ Μπέλλα. Μὲ δίδαξαν πὼς ἡ φυλή τους κατάγεται ἀπ' τὶς Ἰνδίες, ὅπου καῖνε καὶ τὶς χῆρες. Οἱ τσιγγάνοι, λοιπόν, τηροῦν αὐστηρὰ τὴν παράδοσι τῆς καύσεως: Ὅ,τι εἶχε μεταχειριστῆ ὁ νεκρός, πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήση μετὰ τὸ θάνατό του. Διαφορετικά, ἡ ψυχή του θὰ μείνη ἐδῶ κάτω νὰ βασανίζεται...

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι τσιγγάνα! εἶπε ὁ ξένος. Τὰ πιστεύεις αὐτά;

— Δὲν τὰ πιστεύω, μὰ ὁ ἄντρας μου ἦταν τσιγγάνος καὶ οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι δὲ θὰ σὲ ἀφίσουν νὰ πάρης τὸ τροχόσπιτο τοῦ μακαρίτη. Θὰ τὸ κάψουν.

— Θὰ τὸ κανονίσω αὐτό.

— Καὶ πόσα θὰ μοῦ δώσης;

— Διακόσιες χάρτινες λίρες! Θὰ στὶς μετρήσω μόλις τὸ τροχόσπιτο βρεθῆ στὸ χτῆμα μου.

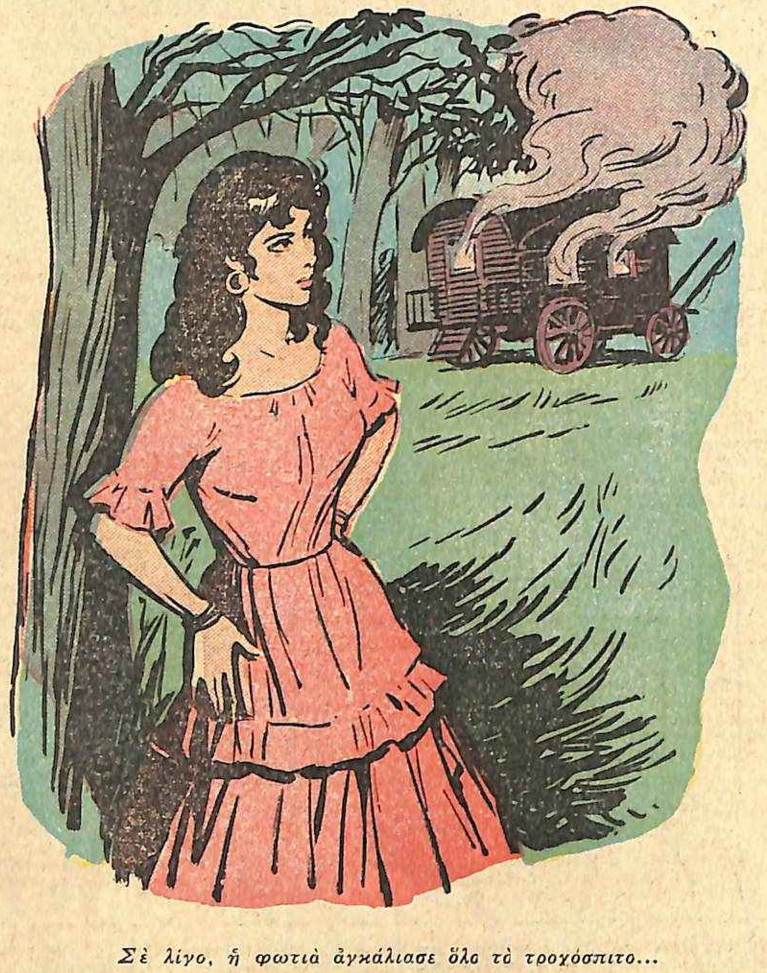

Σὲ λίγο, ἡ φωτιὰ ἀγκάλιασε ὅλο τὸ τροχόσπιτο...

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ μετακινήσω, κύριε. Τ' ἄλογα τὰ ἔχουν πάρει μαζί τους οἱ ἄντρες. Μπορεῖς ὅμως νὰ τὸ ρυμουλκήσης μὲ τὸ τρακτέρ σου... Γρήγορα ὅμως, πρὶν γυρίσουν οἱ ἄλλοι στὴν κατασκήνωσι...

★

— Δὲ θὰ κρατήσης τίποτα ἀπὸ μέσα; τὴ ρώτησε ὁ ἀγοραστής, λίγο πρὶν τραβήξη τὸ τροχόσπιτο μὲ τὸ τρακτέρ του.

— Τίποτα. Μὲ διακόσιες λίρες θὰ μπορῶ ν' ἀγοράσω ὅ,τι θέλω!

Ἐπιστρέφοντας στὴν κατασκήνωσι, τῆς ἔλειψε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύση τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ κρύφτηκε στοὺς θάμνους, πίσω ἀπὸ τὸ κίτρινο τροχόσπιτό της, ὥσπου ἄκουσε νὰ ἔρχεται τὸ τρακτέρ...

Ἀργότερα, ὅταν ἡ Μπέλλα πῆγε στὸν κτηματία νὰ πληρωθῆ, ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

— Ἂν θέλης, κοιμήσου ἀπόψε στὸ τροχόσπιτο... Εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ σένα νὰ πάρης τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλι. Τὸ ἔχω κρύψει πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο πλατάνι, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὸ δοῦν οἱ τσιγγάνοι κι' ἔρθουν καὶ τὸ κάψουν.

— Τί θὰ κάνης μὲ τὰ λεπτά· τὴ ρώτησε ἡ γυναῖκα τοῦ χτηματία.

Ἡ Μπέλλα Λόβελ ἔδειξε τὴ βαθειὰ τσέπη στὴ φούστα της.

— Θὰ τὰ φυλάω ἐδῶ, εἶπε.

Ἀπομακρύνθηκε στὸ σκοτάδι καὶ πλησίασε στὴ λίμνη. Ὅπως προχωροῦσε, ἔνοιωθε τὸ μάτσο τὶς λίρες, ποὺ πίεζαν τὴ μέση της καὶ ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ τὴ συγκίνησί της. Τώρα μποροῦσε νὰ πάη ὅπου τῆς ἄρεσε. Καὶ νὰ ξοδεύη ὅπως ἤθελε.

Βρῆκε τὸ κίτρινο τροχόσπιτο, ἀνέβηκε τὰ δυὸ-τρία ξύλινα σκαλιὰ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία ἐπίσκεψί της, σκέφθηκε, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τὸ τροχόσπιτο εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὶς φλόγες. Ξάπλωσε στὸ κρεβάτι καὶ κύτταζε ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ παράθυρο στὸν οὐρανὸ τ' ἄστρα...

Πόσες φορὲς δὲν κύτταζε ἔτσι, περιμένοντας τὸν Τάουνι νὰ γυρίση ἀπὸ ζωαγορὲς καὶ πανηγύρια; Κι' ὅταν ἡ προσδοκία τοῦ ἐρχομοῦ του ἔφτανε στὸ κατακόρυφό της, ἄκουγε τὸ βῆμα του στὰ σκαλοπάτια κι' ἔβλεπε τὴ σκιὰ τοῦ σώματός του στὸ γυαλὶ τῆς πόρτας.

Θὰ τὴν ἄνοιγε καὶ θἄρχόταν κοντά της... Καὶ τώρα, ὅπως ἦταν ξαπλωμένη, τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ πιστέψη, ὅτι ὁ Τάουνι δὲ θὰ ξαναγύριζε ποτὲ κοντά της.

Τὸ φεγγάρι, ποὺ ἀνέτελλε, ἔστειλε ἕνα φωτεινὸ δάχτυλο νὰ ψάχνη ἕνα γύρω μέσα στὸ βαγόνι. Βρῆκε τὸν καθρέφτη πάνω ἀπὸ τὴ σόμπα καὶ ξεκουράστηκε ἐκεῖ. Πόσες φορὲς αὐτὸς ὁ καθρέφτης δὲν ἀντιφέγγισε τὸ πρόσωπο τοῦ Τάουνι; Ποῦ πῆγε, λοιπόν, τώρα αὐτὴ ἡ εἰκόνα;

Ὁ νυχτερινὸς ἀγέρας στέναζε στὰ φυλλώματα κι' ἕνα πουλὶ ἔκλαιγε. Ἡ ἴδια ἡ νύχτα φαινόταν γεμάτη ἀπὸ θλιμμένους ἤχους. Ἕνα σύννεφο σκούπισε τὴ φωτεινὴ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὸ σκοτάδι πύκνωσε μέσα στὸ βαγόνι.

Ἡ λύπη της δυνάμωνε καὶ τὴν ἀγκάλιαζε... Τί ἔγινε ὁ Τάουνι; Τὴν ἀγαποῦσε, τῆς ἦταν ἀπαραίτητος. Τώρα τῆς φαινόταν, ὅτι κάπου ἔξω στὴ νύχτα ἡ ψυχή του ἔκλαιγε τὴ χαμένη του ἀγάπη.

Μὲ ξαφνικὸ πανικὸ θυμήθηκε, ὅτι οἱ τσιγγάνοι ἔλεγαν πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πεθαίνει μένει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ὥσπου νὰ βεβαιωθῆ πὼς θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν στὸ ὑπερκόσμιο ταξίδι του καὶ ὅλα τὰ πράγματά του.

Ἡ Μπέλλα ποτὲ δὲν εἶχε πιστέψει σ' αὐτὰ τὰ λόγια, γι' αὐτὸ καὶ πούλησε τὸ κίτρινο βαγόνι του. Μὰ τώρα ἤξερε πὼς εἶχε προδώσει τὸν Τάουνι. Αὔριο αὐτὴ θὰ ἔφευγε, μὰ ἐκεῖνος θὰ ἔμενε στὴ γήϊνη κατοικία του — στὸ κίτρινο βαγόνι του — καὶ τὴ νύχτα ἡ λύπη του θὰ χτυπιόταν στοὺς ξύλινους τοίχους τοῦ βαγονιοῦ, ζητῶντας τὴν ξεκούρασι καὶ τὴ γαλήνη ποὺ ποτὲ δὲ θὰ τὴν εὔρισκε.

Ἡ αἴσθησι, ὅτι τὴν τριγύριζε, τὴ βασάνιζε. Πάντοτε, ὅταν πονοῦσε, ἢ ὅταν ἦταν ἄρρωστος ὁ Τάουνι, ζητοῦσε τὴν παρηγοριά της. Τώρα ὑπέφερε μόνος στὸ σκοτάδι καὶ τὰ χέρια της δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν φτάσουν.

Τὸ βαγόνι ἔτριξε μὲ τὴν ξαφνικὴ ριπὴ τοῦ ἀνέμου; Ἢ ἦταν τὸ βῆμα του στὴ σκάλα, ποὺ τὸ τράνταζε; Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ σκιὰ στὸν καθρέφτη;

— Τάουνι!... φώναξε ἡ Μπέλλα. Ὢ, Τάουνι, συχώρεσέ με!

Κλαίγοντας ἡ Μπέλλα, ἔψαξε μὲ μανία σ' ἕνα συρτάρι. Βρῆκε σπίρτα καὶ ἄναψε τὴ λάμπα. Τώρα, ποὺ ἔκανε τὶς προετοιμασίες της, δὲ χρειαζόταν νὰ κρυφτῆ ἀπὸ τὰ μάτια, ποὺ τὴν κατασκόπευαν. Ἔξω μάζεψε ξερόκλαδα καὶ φύλλα, ἐνῶ ὁ ἀγέρας βούϊζε στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ποὺ ταράζονταν σὰν ἀπὸ κάποια παράξενη δύναμι.

Ὅ,τι μποροῦσε νὰ μεταφέρη, τὸ συγκέντρωσε στὴ μέση τοῦ τροχόσπιτου σ' ἕνα σωρό: κουρτίνες, κουβέρτες, ροῦχα. Τέλος, κρατῶντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὴν ἀναμμένη λάμπα, φώναξε:

— Τάουνι, ἀγάπη μου, σ' ἐλευθερώνω, γιὰ νὰ πετάξη μακρυὰ ἡ ψυχή σου!

Ἡ λάμπα ἔπεσε στὸ σωρὸ κι' ἔσπασε. Μὲ μιᾶς οἱ φλόγες ἁπλώθηκαν, γλύφοντας μὲ ἀπληστία τὰ πάντα.

Σὲ λίγο, ἡ φωτιὰ ἀγκάλιασε ὁλόκληρο τὸ τροχόσπιτο καὶ τὸ μετέβαλε σὲ πυροτέχνημα, γιὰ νὰ μείνουν τέλος τὰ ἀποκαΐδια καὶ ἡ στάχτη.

Τώρα τὸ χρῶμα ἄλλαξε. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει, παραχωρῶντας τὴ θέσι της στὸ ἀσῆμι τῆς αὐγῆς, ποὺ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ δάσος, μαζὶ μὲ τὰ πρῶτα κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν.

Ἡ Μπέλλα Λόβελ ἄκουγε τὸ τραγοῦδι τους καὶ παρηγοριόταν. Μὰ ἦταν ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη. Μάζεψε πέτρες κι' ἔφτιαξε ἕνα μικρὸ μνημεῖο, πάνω ἀπὸ τὶς χάρτινες λίρες, ποὺ εἶχε πάρει. Τὶς παράτησε ἐκεῖ στὸ δάσος καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω. Ἔτσι γύρισε στὴν κατασκήνωσι τοῦ δάσους, στὴ φυλὴ τῶν τσιγγάνων, ποὺ ἀνῆκε πιά.

ΜΑΡΤΙΝ ΝΤΑΟΥΝΣ

τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ περίοδο 28 Μαρτίου — 3 Ἀπριλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἐπιβάλλεται νὰ πάρετε γρήγορες ἀποφάσεις, χωρὶς νὰ χάσετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἄσκοπες διαπραγματεύσεις. ★ Μὴ ἀφῆστε μιὰ μικρὴ ἀποτυχία νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη καὶ νὰ διώξη τὴν αἰσιοδοξία σας. ★ Εὐχάριστη ἔκπληξι.	★ Θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ βρῆτε μιὰ διέξοδο σὲ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ἡ βοήθεια αὐτὴ θὰ σᾶς ἔρθη ἀπὸ πρόσωπο, ποὺ δὲν τὸ ἐκτιμούσατε. ★ Μὴ ἐκμεταλλευθῆτε τὴν ἐμπιστοσύνη, ποὺ σᾶς δείχνει ἑτερόφυλο πρόσωπο.	★ Ὅσοι ἐπιδίδονται σὲ σπόρ, ποὺ προϋποθέτουν κίνδυνο, πρέπει νὰ φανοῦν τὶς ἡμέρες αὐτὲς πολὺ προσεκτικοί. ★ Τὴν Κυριακή, οἱ ὁδηγοὶ καὶ ἰδιαίτερα οἱ σωφερίνες, πρέπει ν' ἀποφύγουν τὴν ὑπερβολικὴ ταχύτητα. ★ Τυχερὸ τὸ 11.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Σᾶς κάνουν μιὰ ἐνδιαφέρουσα πρότασι, ἐντελῶς ἀπροσδόκητη. ★ Δὲ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ βρῆτε ἕναν τρόπο ἐνεργείας, ποὺ θὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντά σας. ★ Ἀπίστευτες πληροφορίες, γιὰ ἄτομα ποὺ θεωρούσατε φιλικά.	★ Θὰ λάβετε ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ περιέχη εὐχάριστη ἔκπληξι. Ἀπαντῆστε αὐθημερόν, ἄλλως ἡ ἀπάντησί σας θὰ καθυστερήση καὶ θὰ δυσαρεστήσετε ἔτσι τὸν ἀποστολέα. ★ Ἐσεῖς, κυρία, φροντῖστε πιὸ πολὺ τὸ νοικοκυριό σας.	★ Ὑγεία καλή, κι' ὅμως σᾶς βασανίζουν ἀδικαιολόγητες ἀνησυχίες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι μόλις διαβάσετε γιὰ μιὰ ἀσθένεια, βρίσκετε ὅλα τὰ συμπτώματα ἐπάνω σας. ★ Οἱ γυναῖκες νὰ καταπολεμήσουν τὴ λαιμαργία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ὁ χρόνος ἐργάζεται γιὰ σᾶς. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ βιαστῆτε. Ὑπάρχει ἀντιθέτως κίνδυνος νὰ ζημιωθῆτε, ἂν δείξετε ἀνυπομονησία. ★ Χαρά, στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐργασία, θὰ σᾶς κάνη νὰ τὰ δῆτε ὅλα ρόδινα.	★ Νέος ἐπικίνδυνος ἀντίζηλος πρέπει νὰ ἐξοντωθῆ, πρὶν καταπατήση τὰ δικά σας οἰκόπεδα. ★ Στὸν ἔρωτα, ἰδίως, δὲν πρέπει νὰ κυνηγᾶτε δυὸ λαγοὺς συγχρόνως. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ θὰ σᾶς βάλη σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.	★ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ αὐξάνει ὁ δυναμισμός σας καὶ ὁ ὀργανισμός ἀνθίσταται καλύτερα κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. Ἀποφύγετε πάντως κάθε ἐπαφὴ μὲ ἀρρώστους. ★ Εὐνοϊκὸ γιὰ τυχερὰ παιχνίδια Σαββατοκύριακο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἡ διαίσθησί σας καθοδηγεῖ σωστὰ καὶ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκμεταλλευθῆτε μιὰ εὔνοια τῆς τύχης, ἀναπτύσσοντας στὴν κατάλληλη στιγμὴ τὴν ἀπαιτουμένη δραστηριότητα. ★ Θ' ἀπαιτήσουν ἀπὸ σᾶς προσοχὴ καὶ ἐπιδεξιότητα.	★ Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέξουν πολύ, γιατὶ μιὰ τάσι γιὰ σπατάλη θὰ κάνη δυσάρεστη ἐντύπωσι σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ πιθανὸν νὰ τὸ ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά τους. ★ Συγχωρῆστε, γιὰ νὰ σᾶς συγχωρήσουν.	★ Προκειμένου νὰ ταξιδέψετε, διαλέξτε ὁποιοδήποτε μεταφορικὸ μέσον, ἐκτὸς τοῦ ἀεροπλάνου. ★ Περᾶστε τὴν Κυριακὴ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ξεκούραστα. Θὰ σᾶς χρειαστοῦν δυνάμεις. ★ Εἶσθε μόνο κατὰ φαντασίαν ἀσθενής.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Κάποιο περιστατικὸ θὰ σᾶς φοβίση ἀδίκως, γιατὶ τελικὰ θὰ διαπιστώσετε πὼς ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά σας. ★ Θὰ σᾶς δώσουν ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες, γιὰ πρόσωπο, ποὺ κατώρθωσε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη σας.	★ Τ' ἄστρα δὲν εἶναι καθόλου εὐνοϊκά, ἀλλὰ αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς κάνη ν' ἀνησυχῆστε. Θὰ μπορέσετε, μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια, νὰ διατηρῆστε τὴν ἁρμονία στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Δείξετε τρυφερότητα.	★ Πάψετε νὰ ἐργάζεστε ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ σὲ βάρος τῶν ὡρῶν ὕπνου. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάνη νευρικὸ καὶ εὐερέθιστο. ★ Νευραλγίες καὶ πονοκέφαλοι, ποὺ σᾶς ἐκνευρίζουν, ἀλλὰ δὲν ὀφείλονται σὲ τίποτα τὸ σοβαρό. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Στρέφετε τὴ δραστηριότητά σας πρὸς ἕνα καινούργιο τομέα, ποὺ ὑπόσχεται πολλά. Δὲν πρέπει πάντως νὰ τὴν μοιράζετε πρὸς διάφορες κατευθύνσεις συγχρόνως. ★ Σᾶς ζητοῦν μιὰ βοήθεια, ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῆτε.	★ Ὁ Κρόνος ἐπηρεάζει τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ σᾶς ὠθεῖ στὴ μελαγχολία. Ἀντιδρᾶσετε, βγαίνοντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καὶ μὲ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ συντροφιὰ σᾶς εἶναι εὐχάριστη. ★ Ἐνδιαφέρουσα πληροφορία.	★ Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις, ποὺ μποροῦν νὰ χειροτερέψουν μιὰ ἀνώμαλη λειτουργία τῆς καρδιᾶς σας. ★ Βάλετε τάξι στὴ ζωή σας καὶ ἰδίως στὶς ὧρες τῶν γευμάτων. ★ Προσέξετε τὰ πόδια καὶ ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ ἀγοραπωλησίες κτημάτων καὶ γιὰ τοὺς ἀσχολουμένους μ' αὐτές. ★ Θὰ σημειώσετε μιὰ ἐπιτυχία, τῆς ὁποίας ὅμως ὁ εὐνοϊκὸς ἀντίκτυπος, στὸν οἰκονομικὸ τομέα, θὰ καθυστερήση κάπως.	★ Μὴ περιμένετε καμμιὰ σημαντικὴ ἀλλαγὴ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Θὰ κυλήσουν μονότονα καὶ θὰ ἀναβληθῆ ἡ πραγματοποίησι τῶν σχεδίων σας. ★ Ἡ φιλία σᾶς ἐπιφυλάσσει μεγαλύτερες ἱκανοποιήσεις ἀπὸ τὸν ἔρωτα.	★ Τὰ νεφρὰ δὲ λειτουργοῦν πολὺ κανονικά, γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀποφύγετε ὅ,τι μπορεῖ νὰ τὰ βλάψη ἢ νὰ τὰ κουράση. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα ὀδυνηρὴ καὶ ἐπικίνδυνη, γιὰ τὶς γυναῖκες. ★ Ἄρωμά σας τὸ γιασεμί. Ἀριθμὸς τὸ 3.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ βοήθεια, ποὺ σᾶς προσφέρουν, εἶναι κάπως ὕποπτη ἢ τοὐλάχιστον κρύβει ὑστερόβουλες σκέψεις. ★ Εὔνοια τῆς τύχης, γιὰ τοὺς καλλιτέχνες καὶ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴ γυναικεία ὀμορφιά. ★ Ἀποφύγετε τὶς φλυαρίες.	★ Ἡ εὐτυχία σας δημιουργεῖ γύρω σας πρόσωπα, ποὺ σᾶς ζηλεύουν καὶ θὰ ἐπιδιώξουν νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Μιὰ γυναίκα θὰ προσπαθήση νὰ σᾶς χωρίση ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο, μὲ ψεύτικες κατηγορίες. ★ Εὐχάριστη ἔκπληξι.	★ Ἐκτὸς τοῦ λαιμοῦ, ποὺ παραμένει τὸ εὐαίσθητο σημεῖο, ἡ ὑγεία δὲ δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία. Τὰ ἄστρα σᾶς προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε σοβαρὸ κίνδυνο. ★ Ὀδυνηρὴ περίοδος, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ αἱμορροΐδες.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μὴ δείξετε ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα καὶ ἰδιαίτερα σὲ ὅσους σᾶς κολακεύουν. ★ Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ κάνετε κάτι, ποὺ δὲ σᾶς εἶναι καθόλου εὐχάριστο. ★ Οἱ ἱκανότητές σας θὰ σᾶς βγάλουν ἀπὸ δύσκολη θέσι.	★ Ἀποφύγετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, ποὺ δὲ συμπαθεῖτε, προσπαθῆστε ὅμως νὰ κρατήσετε μυστικὰ τὰ ἀπέναντί τους αἰσθήματά σας, γιατὶ ἡ ἀποκάλυψί τους θὰ σᾶς ζημιώση. ★ Μὴ ἀφῆστε τὸν ἐνθουσιασμὸ νὰ σᾶς παρασύρη.	★ Δὲ δίνετε συνήθως σημασία στὶς μικροαδιαθεσίες. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως πρέπει νὰ προσέξετε, γιὰ ν' ἀποφύγετε ἐγκαίρως κάποια δυσάρεστη ἐξέλιξι. ★ Ἀνορεξία, ποὺ ὀφείλεται σὲ κακὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Αὔξησι τῆς ἐργασίας δὲ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ πραγματοποιήσετε ἕνα εὐχάριστο πρόγραμμα διασκεδάσεων. Τὰ κέρδη ὅμως θὰ εἶναι σημαντικὰ καὶ θὰ σᾶς παρηγορήσουν. ★ Τὸ Σάββατο 30 πραγματοποίησι ἐπιθυμίας.	★ Κίνδυνος νὰ δυσαρεστήσετε, μὲ τὴ συμπεριφορά σας, συγγενικὸ πρόσωπο. ★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴ διάστασι μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. Ἀποφύγετε πάντως νὰ προκαλέσετε τὸ μῖσος του, γιατὶ θὰ σᾶς βλάψη. ★ Νέα γνωριμία.	★ Νομίζετε πὼς εἶσθε ἄρρωστος, ἀλλὰ αὐτὸ ὀφείλεται μᾶλλον στὴ νοσηρὴ φαντασία σας. ★ Διώξετε τὶς μαῦρες σκέψεις καὶ ἀναπτύξετε δραστηριότητα, ἰδίως ἂν ἀσχοληθῆτε μὲ πνευματικὴ ἐργασία. ★ Τυχερὸ πετράδι τὸ τοπάζι.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τ' ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν διαύγεια πνεύματος καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ πάρετε σωστὲς ἀποφάσεις. ★ Μὴ χάσετε τὶς εὐκαιρίες, ποὺ παρουσιάζονται. Δύσκολα θὰ τὶς ξαναβρῆτε. ★ Ἀναποφάσιστος πελάτης θὰ σᾶς ζημιώση.	★ Ἡ καρδιά σας θὰ βρεθῆ μπροστὰ σὲ σοβαρὸ δίλημμα. Ἡ λογικὴ καὶ ἡ εὐθυκρισία θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ μὴ βγῆτε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο. ★ Τὰ νέα εἰδύλλια θὰ ἔχουν πολὺ εὐχάριστη ἐξέλιξι. ★ Ἀπαιτεῖται ὑπομονή.	★ Ὅσοι δὲν τὴν ἔχουν ἀφαιρέσει, ἂς προσέξουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι. Ν' ἀποφύγουν τὰ ὄσπρια, τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τοὺς ξηροὺς καρπούς. ★ Χρῶμα σας τὸ κόκκινο καὶ ἄρωμα ἡ λεβάντα.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Στηρίζετε μεγάλες ἐλπίδες σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῆ μᾶλλον οὐτοπική. Προσέξετε, γιατὶ ἡ προσήλωσί σας σ' αὐτή, θὰ σᾶς κάνη νὰ χάσετε μιὰ σπουδαία εὐκαιρία. ★ Μὴ κάνετε περιττὰ ἔξοδα.	★ Μιὰ νέα αἰσθηματικὴ περιπέτεια δὲν πρόκειται νὰ πάρη σοβαρὸ χαρακτῆρα. Ἕνας ἄλλος μεγάλος ἔρωτας θὰ σᾶς κάνη πολὺ σύντομα νὰ ξεχάσετε καὶ τὶς πιὸ εὐχάριστες πτυχές της. ★ Προσέξετε τὰ λόγια σας.	★ Προστατέψετε τὰ μάτια ἀπὸ τοὺς κινδύνους, στοὺς ὁποίους τὰ ἐκθέτει ἡ ἐργασία σας. ★ Οἱ μικροαδιαθεσίες δὲ δικαιολογοῦν καμμιὰ ἀνησυχία. Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ὑγεία καὶ ἐπιτρέπουν κάθε αἰσιοδοξία.

Ἐσεῖς, στὴν ἐργασία σας!

Τὸ Candy σᾶς ἑτοιμάζει μόνο του τὰ ροῦχα, πεντακάθαρα, ἕτοιμα γιὰ σιδέρωμα.

Τοποθετώντας τὸν διακόπτη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ 8 «προγράμματα» πλυσίματος – ἀναλόγως μὲ ὅποιο ταιριάζει στὰ ροῦχα ποὺ θὰ πλύνετε – ἀφοσιώνεστε στὴν γλυκειὰ συντροφιὰ τοῦ παιδιοῦ σας ἢ φεύγετε γιὰ τὶς δουλειές σας. Τὸ CANDY πλένει γιὰ σᾶς τέλεια!

Candy

Εἶναι τὸ πλυντήριο-ρομπότ. Πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν ἐντολῶν σας.
Ζητῆστε νὰ τὸ δῆτε. Ἡ ἐπίδειξίς του θὰ σᾶς ἐνθουσιάση

ΤΙΜΕΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΧΑΜΗΛΕΣ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

3,5 ΚΙΛΩΝ	**Δρ. 11.500**
5 ΚΙΛΩΝ	**Δρ. 12.900**

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΡΑΔΙΟΑΘΗΝΑΙ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11 - ΕΚΘΕΣΙΣ: ΣΤΑΔΙΟΥ - ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 (Ν. ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ)